Theodor Fritsch

PŘÍRUČKA K ŽIDOVSKÉ OTÁZCE

Přeložil Dr. H. Richter

Typografickou úpravu i obálku navrhl Jaroslav Šváb. Cena 50 K, váz. 62 K.

NVT (2006).

OBSAH:

Theodor Fritsch, tvůrce praktického antisemitismu ... 6
Předmluva k 42. a 43. vydání ... 7
Úvod ... 8
Nauka o rase židovského národa ... 12
Židovská jména ... 19
Seznam často užívaných židovských slov ... 22
Dějiny Židovstva ... 24
I. Dějiny Židovstva ve starověku ... 26
Židovská historická tradice ... 28
II. Dějiny Židovstva ve středověku ... 41
III. Novověk ... 48
IV. Nejnovější doba ... 58
Závěr ... 68
Židovské učení ... 69
Pozoruhodná místa bible ... 69
Názory o Bohu ve Starém zákoně ... 70
Talmud ... 82
Šulchan aruch ... 86
Košerování ... 93
Židovské bojovné organisace ... 97
Kahal ... 98
Alliance Israélite Universelle ... 100
Independent Order B'nai B'rith ... 102
Agudas Jisrael ... 103
Jewish Agency ... 104
Ústřední spolek německých státních občanů židovské víry ... 104
Pomocný spolek německých Židů ... 105
Obranný spolek proti antisemitismu ... 106
Spolek německých Židů ... 106
Jednota nacionálně-německých Židů ... 107
Sionské protokoly ... 107
Sionismus ... 109
Židovstvo v německé kulturní pospolitosti ... 111
V politice ... 111
Občanské strany ... 113
Osvícenství ... 115
Kapitalismus ... 116
Liberalismus ... 118
Reakce ... 122
Marxistické strany ... 123
Sociální demokracie ... 128
Bolševismus ... 131
Obrana ... 133

Nadstranická střediska německého vlivu ... 134
Svobodné zednářství ... 139
Nepřátelství brannosti a rozklad národa ... 144
Přítomnost ... 151
Křesťanské církve a Židovstvo ... 153
Ovlivňování veřejného mínění ... 173
Tisk v Německu ... 173
Odžidovštění německého tisku ... 178
Žid v zahraničním tisku ... 181
Žid v bankách a na bursách ... 183
Obchodní domy ... 187
Židovská korupce ... 193
Židovstvo v umění ... 194
Židovstvo v hudbě ... 194
Židovstvo v divadle ... 203
Židovstvo ve filmu ... 207
Židovstvo v rozhlase ... 214
Židovstvo v malířství ... 217
Židé v tělocviku a sportu ... 220
Židovstvo v německém písemnictví ... 223
Židovstvo a duševní práce ... 242
Židovstvo v německé filosofii ... 242
Židovstvo v lékařství ... 248
Židovstvo a zločinnost ... 255
Židovstvo ve statistice ... 259
Židovstvo ve svých i cizích soudech ... 265
Vlastní židovská přiznání ... 299
K dějinám německého antisemitismu ... 318
I. Antisemitské obranné hnutí ... 318
II. Národní probuzení ... 328
III. Německo-náboženské snahy novější doby ... 336
Závěr ... 343
Poznámky ke kapitole „Židovstvo ve svých i cizích soudech“ ... 345
Doslov překladatelův ... 348

Základní, kmenové dílo protižidovské, jež v Říši docílilo plných 43 vydání, je v překladu dr. H. Richtra uvedeno do češtiny, aby seznámilo našeho čtenáře s názory předních německých protižidovských myslitelů a bojovníků a aby mu poskytlo vlastní názorovou jistotu pro vedení tohoto boje i u nás. Soubor prací v knize obsažených měl by být každému českému čtenáři ukazatelem cesty, jíž je nutno jít, aby bylo židovství překonáno. Pojem čistoty rasy a národní cti, který musí být předpokladem dobrého a kladného rozvoje každého národa, je v této knize příkře postaven proti kapitalistickým a vyděračským metodám Židovstva, jež se uplatňovaly po léta všude, v hospodářství, kultuře i ve veřejném životě. Je tedy tato obsáhlá „Příručka" skutečnou summací názorů, prýštících z historických poznání (a jako taková je doložena podrobnými výpočty a statistikami) a je-li dnes českému čtenáři předkládána v jeho mateřštině, je mu tím dána příležitost, aby jejím studiem a porovnáním s vlastními zkušenostmi nalezl hlubinu bezpečnosti svého vlastního arijského původu a aby poznal pravou sílu židovského jedu, jímž byl po dlouhá léta soustavně a rafinovaně otravován.

THEODOR FRITSCH

tvůrce praktického antisemitismu.

Theodor Fritsch, selský syn a odborný stavitel mlýnů, byl v těsném spojení s velkými odpůrci Židů Lagardem, Dühringem, Liebermannem von Sonnenberg, Böckelem, Stoeckrem atd. již v r. 1880. Čím hlouběji poznával Židovstvo — jako student pohyboval se ještě v jedné židovské rodině —, tím více poznával účel svého života. Zříkaje se příjmů ze svého povolání, obětoval peníze, čas a všechny své síly, aby obeznámil — když to musilo být, i v té nejmenší denní práci — německý národ se svými myšlenkami. Více méně opuštěn všemi přáteli vydával v r. 1902 časopis „Hammer" — list německého smýšlení. V jedné době, která jest určena jmény Rathenaua, Ballina, Warburga a ostatních židovských kapitalistů, musil stále, denně počítati s tím, že bude uvězněn — když totiž uveřejňoval pravdy o židovském jednání v hospodářství, politice, kultuře a náboženství. Zcela a dokonale požidovštělý stav soudnictví odsuzoval ho do vězení a k peněžitým pokutám, požidovštělý tisk po něm plival, zaslepený národ ho zneuznával. Jeho, jdoucího vždy jen za svým vnitřním hlasem.

Již v r. 1887 sestavil „Antisemiten-Catechismus" (Protižidovský katechismus), totiž právě tuto — ve 43. vydání vycházející — Příručku k židovské otázce (Handbuch der Judenfrage). V letech před světovou válkou i po ní napsal řadu knih, které ještě dnes patří k základním a zásadním spisům nacionálně-socialistického hnutí: „Der falsche Gott" (Falešný bůh), „Das Rätsel des judischen Erfolges" (Záhada židovského úspěchu), „Mein Streit mit dem Hause Wartburg" (Můj boj s domem Warburgů), „Die Sünden der Grossfinanz" (Hříchy velkého finančnictví), „Anti-Rathenau" (Proti Rathenauovi).

Když Theodor Fritsch 8. září 1933 zemřel, miliony lidí ještě v důsledku židovského štvaní neuznáván, splnil poslání, které si sám určil: vytvořil nejdůležitější základy, na nichž může německý národ vystavěti novou říši.

PŘEDMLUVA K 42. A 43. VYDANÍ

Široce založenému boji Nového Německa o získání a zajištění čistoty rasy a osobité národní tvůrčí činnosti daly předběžný cíl „Norimberské zákony k ochraně německé krve a německého rázu", vydané v r. 1935 říšským sněmem. Odžidovštění veřejného života, politiky, kultury a hospodářství v Hitlerově Německu vzbudilo v celém světě největší pozornost. Všemi prostředky zuřící židovské štvaní proti Německu a všechny protižidovské snahy činí požadavek poučení národů o této zásadní otázce jejich bytí tím nezbytnějším. „Příručka k židovské otázce", sepsaná Němci a věnovaná pozorování věcí německých, stala se právě nyní nepostradatelnou duchovní zbraní proti židovskému světovému moru. Vnitřním svým přepracováním stala se z čistě bojovné knihy vzorná národní čítanka a předmět nejdůkladnějšího odborného školení. Zcela v duchu Theodora Fritsche nastupuje tak svou cestu k arijským národům a stává se jim signálem k osvobození od cizí rasy.

„Příručka" podává právě v nové úpravě přímo klasický obraz židovských dějin v Německu, jakož i obraz těžkého, ale nesmlouvavého boje Němců proti těmto vetřelcům, boje, který dospěl k svému základnímu dovršení v nacionálně socialistickém hnutí v r. 1933. Přispěli sem osvědčení — nejen dějepisně vypravující, ale i kriticky posuzující — odborníci nejrůznějších oborů, aby podali dokonalý obraz tohoto dění, vládnoucích sil a nejnovějších poznatků.

Budiž vzdán dík všem, kdož přispěli spoluprací a praktickými návrhy k vypravení a zdokonalení této „Příručky židovské otázky"; rovněž tak jest nutno poděkovati těm nesčetným čtenářům, kteří své získané vědomosti dále šíří a tak pomáhají odstraniti všude poslední neznalosti o židovských záměrech.

Na paměť nejstaršího předního bojovníka německého hnutí proti světovému nepříteli, Židovi, opatřujeme i toto nové zpracování osvědčeným nadpisem: Theodor Fritsch, „Handbuch der Judenfrage" („Příručka k židovské otázce"). Kéž splní i toto vydání svůj bojovný cíl jako oněch 238 tisíc příruček již dříve vydaných.

V Lipsku, v listopadu 1939.

Redakce „Příručky k židovské otázce".

ÚVOD

Dějiny Židovstva jsou dějiny zániku, nikoliv však Židů, nýbrž národů, které poskytovaly Židům pohostinství a právo pobytu. Již v dobách Římanů ozývají se hlasy, jež označují tento národ — pokud ovšem při jeho rasové míšenině můžeme ještě mluviti o národu — v nejširším smyslu za největšího škůdce.

Můžeme zde také poukázati na nejstarší dějepisné dílo Židů, bibli, která vskutku dokonale odhaluje charakter těchto lidí. Nuže, již 2000 let, od doby, kdy se Židé dovedli vplížiti do dějin kulturních národů, ozývají se proti nim hlasy; a tyto projevy se množí, čím více se Židovstvo zahnizďovalo v dějinách Evropy. Dějiny Evropy byly po staletí dějinami světovými; když jejich rámec obepínal celou zeměkouli, množily se projevy proti Židům ve stejné, ne-li silnější míře. Od Tacita a Diodora přes Giordano Bruna až po Luthera, Goetha, Fichta a Schopenhauera zaznívají z části vpravdě mocné výstrahy proti Židům. A řeč Benjamina Franklina, velikého Američana, je téhož smyslu. Tacitus nazývá Židy „taedium generis humani“ (hnus lidského pokolení), v Novém zákoně nalézáme Kristovo slovo „o synech ďáblových“, Richard Wagner mluví o „démonu zkázy lidstva“, jak se vyjadřuje podobně i Mommsen: „ferment dekomposice“, a Treitschke praví krátce: „Židé jsou naším neštěstím.“

Již ze Starého zákona známá židovská pomstychtivost — může se docela dobře mluviti o „božské pomstychtivosti“, neboť vždycky jest stavěn do popředí jako mstitel dnes náboženskými konfesemi uctívaný bůh Jahve — zabraňovala, aby stálé výstrahy došly patřičného sluchu.

Přirozeně k tomu přistupuje ještě určitá důvěřivost čestného člověka a velmi svérázná moc Židů, která si vždy a všude opatřovala významný vliv. Čím více dovedli Židé vnutit své politické, hospodářské, umělecké a jiné názory ostatním národům, využívajíce k tomu své krvechtivé, lstivé povahy, tím silněji tento vliv vzrůstal. Je nepopiratelnou skutečností, že každý, kdo zaujímá stanovisko proti Židům, jest nejostřejším způsobem bojkotován; nejen jednotlivec, jako snad bývali protivníci Židů v Německu v desítitiletích před převratem, nýbrž také celé státy, jak jsme mohli zakusiti v letech národně-socialistického převratu. Peněžní moc Židů přinutila i takového Henry Forda zastaviti jeho protižidovský boj. Přitom jest vlastně „antisemitismus“ právě tak starý jako Židovstvo. Theodor Fritsch jednou řekl: „Jak by se také neměla pověrčivá a fanatická sekta, jejímž cílem jest vykořisťování a podrobení čestně tvořícího lidstva, setkati s vášnivým odporem všech čestných národů?“

Přes tyto dílem velmi hluboké poznatky o Židovstvu bylo přece v 18. a 19. století Židům přiznáno ve všech státech občanské právo. Tím, že Židé byli uznáváni jako náboženská společnost, byli zrovnoprávněni. Přitom nutno konstatovati, že náboženství Židů, Talmud i Šulchan aruch byly zákonodárcům sotva známy. Ti totiž, ač se tolikrát prohlašovali za ochránce křesťanství, nevěděli, že židovské zákoníky zaujaly neohraničené protikřesťanské stanovisko.

Bylo by sice možno připustiti, že od doby, kdy Eisenmenger odhalil Talmud, bylo již známo židovské náboženské pojetí; přece však následoval tlak tohoto obsáhlého díla ještě za vlády pruského krále Friedricha I. Ale my víme, že právě od francouzské revoluce 1789 moc Židovstva tak mocně stoupla, že si Židovstvo mohlo již svým hospodářským vlivem zajistiti zrovnoprávnění. Přitom zrovnoprávnění jest a bývá použito v ne-

německých zemích pouze pro Židy. Židům nikdy nenapadlo přiznati zrovnoprávnění naopak i ostatním lidem. Oni jsou „národem vyvoleným“, který stojí nade všemi, a to jim jest přiznáváno znovu ještě dnes zástupci obou křesťanských církví.

Nesmí se ovšem popříti, a to není také ani Židy samými, mluví-li otevřeně, popíráno, že Židům konečně nejde o náboženskou společnost. Spíše jmenují „náboženstvím“ to, co se ve skutečnosti projeví jako prastaré zákonité regulativy „pro materiální požadavky židovského národa“. Zatím co na příklad u německého člověka představuje víra vnitřní poznání Boha podle způsobu vlastní krve, jest pro Židy náboženství vnějším rámcem pro národ, který jest spojen ve stát, který jest rozšířen ve všech státech světa. Jsou proto Židé jednou „státem ve státě…“, a po druhé „státem nad všemi státy…“

Protižidovské hnutí, které bylo v Německu přivedeno Adolfem Hitlerem k vítězství (1933), má staletí starou literární předhistorii. Může se mluviti o prameni, který časem a vývojem vyrostl v mohutný proud. Na počátku stojí spis Martina Luthera „Von den Jüden und ihren Lügen“, v němž Martin Luther přibíjí Židovstvo na pranýř řečí hrdou a na svou dobu drsnou, neslýchanou. V roce 1701 vydaný první, rakouským císařem významným způsobem zakázaný spis profesora Eisenmengera, „Das entdeckte Judentum“, odkryl nekonečný mravně nízký stav t. zv. „náboženství“ Talmudu. Pak následovaly v souvislosti s dřívějšími opatřeními jednotlivé židovské zákony „Židovské reglementy“ různých knížat. Poslední, ale v Německu rozhodný boj proti Židovstvu zahájil Richard Wagner svým spisem „Das Judentum in der Musik“ (1859). Již následujícího roku vyšel spis „Die Juden und der deutsche Staat“. Jeho autorem byl H. Naudh; leč možno míti za to — že za tímto významným spisem stál Bismarckův spolupracovník Lothar Bucher.

Později byl za autora pokládán velkostatkář *Heinrich Nordmann*, ač nikdy nevystoupil jako spisovatel. *Wilhelm Marr*, který sám vydal roku 1878 spis proti Židům, označuje Naudhovo dílo jako „Pronunziamento“ (vysvětlení vzpoury) protižidovského genia, mistrovské dílo slohem i obsahem. Avšak přece vliv této knihy nebyl takový, jak si autor či autoři myslili. Theodor Fritsch jednou poukázal na to, že sama, tehdy mocná konservativní strana se nezastala tohoto „vřelým a státu věrným i křesťanským tónem psaného díla“.

Více úspěchu měl *Otto Glagau* se svým článkem, uveřejněným roku 1876 v „Gartenlaube“ (Besídka). Dokazoval v něm, že strašné bursovní manévry počátkem sedmdesátých let okradly německý národ o mnoho miliard. Od tohoto článku nabývá boj proti Židům ostřejších forem. Po díle Wilhelma Marra „Der Sieg des Judentums über das Germanentum“ stala se německá veřejnost pozornější (1878). Nyní již vystupovali také protižidovští řečníci, kteří se snažili udržeti národ v pohybu. Zjevně však nebylo dosaženo onoho stavu zrání, který byl nutný pro poslední politické výměny názorů, takže protižidovské hnutí sice začínalo slibně rozkvétati, ale výsledky podmíněné vývojem času nemohly uzráti. Bylo by však omylem, kdybychom přehlíželi veliký význam oné doby, neboť potřebná výměna názorů, především hluboké, základní znalosti, které v naší době byly přivedeny národním socialismem k úspěchu, nalézaly v oněch letech do jisté míry úrodnou půdu.

Roku 1878 vystoupil dvorní kazatel *Stoecker*, jenž byl povolán z Met do Berlína. Jeho řeči roznítily bouři souhlasu i odporu. Stoecker měl klamný názor, že se Židé mohou pokřtěním státi slušnými státními občany. Stoecker nepřihlížel k rasovým zákla-

dům, ačkoli již v padesátých letech vyšel spis o rasách z pera Francouze Gobineaua.

Tak musela dobrá vůle Stoeckerova ztroskotati. V dalších letech potom vystoupili *Dr. Ernst Henrici*, oblíbenec *Sonnenbergův*, *Dr. Bernhard* a *Pavel Förster*, Nietzscheovi švagři, a měli zjevné úspěchy, které se rozrůstaly v uzavřené protižidovské hnutí. V krátkém čase vznikly i různé protižidovské noviny a časopisy, které ovšem, kromě listu Otty Glagaua „Kulturkampfer" (Kulturní bojovník), neměly dlouhého trvání. Musíme přitom uvážiti, že Židé již v oněch letech, využívajíce své hospodářské moci, vyvíjeli zjevný tlak právě v novinách. Časopisy až do zákona o redaktorech (1933) byly závislé na inserentech. Psaly-li v protižidovském smyslu, byly jim odňaty inseráty velikých židovských firem, které je hospodářsky udržovaly. A naopak také se stávalo, že ony velké i malé obchody, které daly své inserty do prvních protižidovských novin, byly ihned Židovstvem bojkotovány. Poněvadž i čtenářstvo těchto prvních protižidovských listů bylo skrovné, musely jenom inseráty krýti režii. To však zůstalo ponejvíce pouhým bezvýsledným pokusem, takže noviny a časopisy musily se brzy opět zastavovat.

Přes to přese všechno bylo možno, aby hnutí již roku 1880 podalo Bismarckovi „protižidovskou petici", která obsahovala asi 250.000 podpisů. Petice žádala zastavení nebo omezení přistěhování zahraničních Židů, jejich vyloučení ze všech vedoucích míst, zachování křesťanského charakteru národní školy a vydání nové statistiky židovského obyvatelstva. Dne 20. listopadu 1880 byla petice projednávána v pruské sněmovně. Při tomto projednávaní uvedl poslanec centra *Bachem* výrazné příklady židovského teroru, poslanec *Stoecker* pravil, že bude-li se pokrok (demokraté) i nadále ztotožňovati se Židovstvem, mohlo by to tuto stranu státi život. Obzvláště pozoruhodné jsou vývody tehdejšího berlínského starosty Hobrechta, který patřil k liberálům: „V rovnoprávné společnosti jest nesnesitelný tento bezměrný a strašný pokřik, když se někomu z vás šlápne na kuří oko; dopustí-li se někdo, a to dokonce v odvislém postavení, jehož úřad zavazuje k nejpřísnější diskrétnosti, proti Židovi netaktnosti nebo nezdvořilosti, což je už dosti špatné, tu přestávají ihned všechny ohledy, pak musí všechny úřady dáti najevo své hluboké rozhořčení. Tu se musí celá vrchnostenská moc vzchopiti, aby pomstila bezpráví."

Jako u tisku, tak i u parlamentních stran byly možnosti zaujetí stanoviska proti Židům a možnosti podpory protižidovského boje skrovné. Příspěvky členů nemohly krýti potřebu organizační výstavby, muselo se používati dobrovolných darů, darů od peněžníků, a to byli v mnoha případech zase Židé, takže všechno ostatní je již jasné.

V posledních letech minulého století vyvstala pod vedením *Dr. Königa* (Witten) a *Liebermanna ze Sonnenbergu* „Německá sociální strana", která měla uprostřed let devadesátých šestnáct poslanců. I když někteří z nich, tak na př. Boeckel, byli nejvýše nadanými řečníky a měli mnoho přívrženců na venkově, přece byl význam německé sociální strany nepatrný. Ostatně ke konci století také tato strana zanikla.

K jejímu úpadku přispělo všechno vzmáhání se židovské soutěže, která živnostenský střední stav ožebračila a průmysl odevzdávala víc a více do židovských rukou, a také nesprávné jednání antisemitů *Ahlwardta* a hraběte *Pücklera*.

V tomto zhroucení prvního protižidovského hnutí zůstal vzpřímen jako jediné těžiště *Theodor Fritsch*. Roku 1902 založil si svůj časopis „Hammer" (Kladivo) a začal v něm neúprosný boj proti Židům.

Pro Theodora Fritsche to bylo krajně těžké, aby svým časopisem pracoval proti rozbíjení každého německého cítění. Židovstvo ho od počátku předcházelo bez-

ohlednými prostředky.

Židovstvo pracovalo uvnitř německého státu tak šikovně maskováno, že prostý člověk sotva mohl rozeznati, kde a jak se Žid projevoval. Proto se Theodor Fritsch neustále namáhal, aby získal větší kruh přátel, pokoušel se působiti duchovně-mravně, uveřejňoval pojednání o otázce rasové, aby tak připravil půdu pro obrodu národa i státu. Za války zaujal obzvláště příkré stanovisko k židovským keťaským zlořádům. Pro uveřejňování zlořádů válečných společností, založených Židy Rathenauem a Ballinem, byl „Hammer“ vícekráte nejvyšším vojenským vedením zakázán.

Válka, na jejímž pozadí bylo možno bezpečně poznati židovského štváče, přinesla zážitky frontovního souručenství. Z této zkoušky ohněm, jíž prošel německý člověk a německá duše, vzniklo znovuzrození Německa. Zatím co se navenek stát a národ zhroutil, zatím co parlamentarismus byl ve zdánlivém rozkvětu a tím, že trpěl Židovstvo, zašantročoval jmění německého národa, tvořilo se více národních spolků.

Byla to vnitřní reakce, vyzvání k „poslednímu“ vzepětí zdravých duchovních sil proti židovskému zamoření, bujícímu desetiletí v těle německého národa. *Nacionálně-socialistická německá dělnická strana vyrostla z přirozených násobků hnutí renovačních a její Vůdce Adolf Hitler převzal boj proti Židovstvu ve všech životních oborech*. Tento zápas, v němž šlo jmenovitě o německého dělníka, kterého uchvátil židovský marxismus a komunismus, byl neslýchaně tvrdý a bohatý na krvavé oběti. NSDAP dokázala přemožením čistě přirozených, biologických a politických náhlých obratů, že byla živým národním hnutím. Když se pak ujala moci v Německé říši, ukázala, že národní myšlenka jest nepřemožitelnou tvůrčí silou německého národa.

Adolf Hitler ovšem uznal bezpodmínečný zákon, který se projevil právě v poválečných letech, že totiž válka byla hrdým řetězem dějinami a všechno před ní že bylo přežitkem. Tím se stala poslední, hluboká renovace německého národa generačním problémem. Výchova německé mládeže byla podle toho podřízena myšlenkám budoucnosti, které se v co nejkratší době dají označiti jako pospolitost, souručenství národa. Na základě celkového vývoje dějin byl celý život národa vřaděn do nového rámce. Po rozpuštění stran následovalo zákonodárství úplně nového obsahu. Tím mohlo býti dosaženo toho, že hlavně zdraví národa a zemědělství jsou chráněny a posilovány jako základy Říše. Vliv Židovstva byl zákonodárstvím nejsilnějším způsobem zlomen. Desetitisíce Židů opustily Německo a s nimi také ostatní vlastizrádci.

První léta německé renovace byla ve znamení protižidovského boje proti Německu. Sotva kdy jindy ve svých dějinách ukázalo Židovstvo svou nadstátní uzavřenost tak mimořádně jako nyní. Nejenom emigranti, ale také v Americe, v Anglii a ve Francii usazené Židovstvo pokoušelo se Německo hospodářsky odříznouti. Leč následky tohoto bojkotu ve světovém hospodářství škodily v mimořádném měřítku více mimoněmeckému průmyslu, takže bojkot brzy ztratil své první silné účinky, a to tím více, když se Německo snažilo státi se v rozmanitých oborech neodvislým. Zatím co je možno považovati Židovstvo v Říši za úplně vyřazené a zatím co není již v jakýchkoli oborech činnosti národa směrodatné, otevřel bezohledný, stálý boj proti Německu oči i cizím národům, aby prohlédly Židovstvo.

Protižidovská hnutí jsou všude v proudu. Výsledek jejich působení závisí na mnohých, v jednotlivých zemích spočívajících předpokladech. Avšak poznatek o rase — který jest nejlepším obranným protižidovským prostředkem, je-li ho dbáno — ve všech zemích

více méně pokročil, takže dnes se již nemůže počítati se zánikem tohoto světového hnutí.

NAUKA O RASE ŽIDOVSKÉHO NÁRODA[1]

Jménem lidská rasa rozumíme skupinu lidí, která se odlišuje od každé jiné (v tomto smyslu pojaté) skupiny lidí spojením tělesných znaků a duševních vlastností, jí vlastních, a vždy jenom plodí jedince jí rovné. Pojmy „národ" — „státní pospolitost", — nebo „mravní společenství" (kulturní společenství), zvláště „pospolitost řeči" — konečně „náboženství" nebo „pospolitost víry" nesmějí býti zaměňovány s pojmem „rasa". Na to poukazujeme zvláště v našem případě, poněvadž téměř každý autor spojuje se slovy „semitský" a „semitismus" jiný význam. Při nejmenším „semitský", přirovnáno k „židovský", jest pojem širší. Výraz „antisemitismus", daný r. 1879 jako heslo Wilhelmem Marrem, není již tak dalece šťastný, protože existují i jiní národové semitské řeči, kteří stojí k Židům v ostrém protikladu. Nebudeme proto odmítati výraz „antisemita" a nahrazovati jej výrazem „odpůrce Židů" pouze z důvodu čistoty jazyka. Při protivě mezi Židy a Nežidy, která jest samozřejmě oboustranně vnímána, nejde zde, a to budiž zvláště zdůrazněno, jen o rasu, ale působí tu zároveň i ostatní pudové síly. Otázka, jak a do jaké míry tyto síly působí, musí zůstati otevřenou, poněvadž by nás nutila začíti dalekosáhlé výklady. V podstatě však jest plně výstižná věta: „Židovská otázka jest otázkou rasy." O něco prozíravěji vyjadřuje se Günther, že rasová otázka „musí vytvářeti základ k výkladům všech otázek, které vyplývají a mohou vyplývati z bytí a působení židovského národa."

Tím ovšem se ocitáme před novou těžkostí. Díváme-li se na rasové poměry v Evropě, rozeznáváme dnes v podstatě — podle Günthera — rasu nordickou, westickou (středozemní), dinarskou, ostišskou (alpinskou), východobaltickou a falckou.

Příkladně charakteristická znamení nordické rasy jsou: vysoká a dlouhá (úzká) postava, podlouhlý obličej, dlouhá lebka (pohled shora), světle prokmitající kůže, měkký světlý vlas, jasné, zvláště modré oči. Navštívíme-li krajinu, obývanou převážně nordickou rasou, třeba Švédsko, překvapí nás stejnorodost obyvatelů, z nichž téměř každý jednotlivec spojuje v sobě větší počet jmenovaných znaků. Sežeňme dohromady naproti tomu bez výběru asi 1000 Židů z některého německého velkoměsta, a shledáme vedle sebe lidi vysokého vzrůstu, malé postavy, štíhlé, zavalité, širokého i úzkého obličeje, světlovlasé i tmavovlasé.

Z toho ovšem nelze vyvozovati, že by tím Židé nebyli rasou; neboť nesporně vidíme, že většina těchto Židů nepochybně má něco společného, ovšem že něco, co se dá těžko popsat. Z toho můžeme nejdříve jenom dovozovati, že Židé nejsou rasou na př. ve smyslu výše jmenovaných evropských ras. *Židé jsou spíše výsledkem rasového míšení, ovšem rasového míšení zvláštního druhu.*

---

[1] Tento úsek opírá se podstatně o Güntherovu práci „Rassenkunde des jüdischen Volkes" 1930, Mnichov, J. F. Lehmannovo nakladatelství, cena brož. 9.90 RM, váz. 11.70 RM, Nepřihlížíme-li k dílu Richarda Andree „Zur Volkskunde des Juden" — dnes již v mnohém (i čistě vědeckém) ohledu předstiženému — pak není knihy, která by byla lepším základem následujících vývodů. Nakladatelství děkuje i zde panu profesorovi Güntherovi za laskavé povolení použití jeho díla.

V neodborných kruzích má se obecně za to, že míšením dvou či více ras se tvoří „smíšená rasa“, to jest rasa, která dostane asi stejně od každé ze zkřížených ras, proto tudíž při křížení velké, světlé, dlouholeté a úzkotvářné rasy s rasou malou, tmavou, krátkolebou a širokotvářnou se vytváří rasa středně veliká, hnědá, středolebá a středotvářná — „smíšená rasa“ — „nová rasa“. Tento názor je však mylný. Zde totiž platí spíše tak zvané *Mendelovy zákony*, za které děkujeme augustiniánskému řeholníku *Johannu (Gregorovi) Mendelovi* (1822 až 1884). Všeobecně platí, co praví Eugen Fischer se zřetelem na lebeční formu rehobotského bastarda[2] (jihozápadní Afrika), kterou vědecky zkoumal. Týž tedy praví: „Především vidíme u typických a dokazatelných míšení dvou různých ras, že míšenci nemají tvar lebky, jejíž index délky-šířky (poměr šířky k délce) se blíží k hodnotě, ale variační křivka je dvouvrcholová, obě staré složky jsou ještě patrny.“

Tak také poměrně silné a staletí trvající plemenění naprosto nijak nevytvořilo ze židovského národa „novou rasu“ ve vlastním slova smyslu, ale obzvláště asi vlivy prostředí napomáhaly plemenění nositelů určitých znakových sestavení a trvale překážely plemenění nositelů všech ostatních znakových sestav. Tím lze přijíti k dědičnému hromadění takových tělesných a duševních dědičných založení, která se zdají býti charakteristicky židovskými.

Budiž poznamenáno, že podobný vývoj v dějinách lidstva bývá výjimkou a může nastati pouze za zvláštních okolností. Neexistuje vědecké označení pro výsledek podobného vývoje.

Poněvadž velmi mnohé mluví proti označení „národ“, označíme raději Židy za rasu druhého řádu. Rasy, z nichž se tato rasa druhého řádu skládá, jsou v podstatě dvě: předoasijská rasa a orientální rasa; mimo nepatrné vlivy ostatních ras přicházejí obzvláště v úvahu rasy středoasijské a východobaltské.

Můžeme nyní tedy rozeznávati v Židovstvu hlavně[3] dva druhy ras:

1. Východní Židy, také zvané Německé Židy nebo Aschkenasim;
2. Jižní Židy, také zvané západní Židy, španělské Židy nebo Sephardiny.

K východním Židům, kteří tvoří asi devět desetin Židovstva, patří dnes hlavně Židé z Ruska, Polska, Haliče, Uher, Rakouska, Německa, právě tak jako největší část Židů sev. Ameriky a velká část Židů západní Evropy; jsou rasovou smíšeninou, v níž převládá předoasijská rasa a k přimíšenině přistupuje rasa orientální, východobaltická, ostišská, vnitroasijská, nordická, ethiopská i rasy negerské. Pořadí vyjmenovaných ras jest zároveň asi měřítkem síly přimíšeniny.

Jižní Židé, kteří představují sotva desetinu celku, jsou Židé afričtí, Židé Balkánského poloostrova, Italie, Španělska a Portugalska a část Židů francouzských, anglických a holandských. V nich převládá rasa orientální, k tomu přistupují náznaky rasy předoasijské, vestišské, ethiopské, nordické a ras negerských.

Tělesné a duševní vlastnosti Židů lze těžko vylíčiti, nepřistoupíme-li dříve alespoň krátce k oběma, zde v úvahu přicházejícím hlavním, základním rasám, totiž k rase

[2] Rehobotští bastardi jsou početná a sebevědomá skupina míšenců, žijících v Namíbii, v oblasti města Rehobot. Název Baster, afrikánsky Bastard, však nepovažují za urážku, naopak se jím pyšní; pozn. editora.

[3] Nelze uznávati další podřadné skupiny, na příklad tak zvaný „typ Filištínských“, který má poměrně mnoho nordické krve od kterého podle mého mínění bylo by nutno odděliti další velký typ, náchylný k šířce i plnosti.

předoasijské a orientální. Avšak jest nutno předeslati ještě několik zásadních poznámek.

Mohla by nám býti nadhozena otázka, s jak velikou pravděpodobností se dají Židé poznat. Na tuto otázku nelze přímo odpovědět.

Na příklad nás může klamat fotografie, poněvadž židovství není u zobrazeného výrazně vyjádřeno.

I když máme Žida přímo před sebou, záleží mnoho na okolí. Nepochybně lze Žida mnohem snadněji poznati tam, kde se liší rasově od obyvatelstva, tedy ku příkladu na venkově v severním Německu, ale stěží v Malé Asii nebo v jižní Italii.

Další otázkou jest, s jakou jistotou se Židé poznají mezi sebou, a to také za těžkých okolností.

Günther podává zprávu, podle které Rus poznal na předložených fotografiích v 50%, Žid v 70% Žida.

Z toho bychom mohli usuzovati, že se Židé v osobním setkání poznávají téměř ve všech případech, a to ihned nebo alespoň velmi brzy. U Nežidů je to otázka nadání, jak říkáme, instinktu.

Jest však rozhodně nutno zdůrazniti, že v případech pochybných jsou spíše jistějšími poznávacími znameními řeč, způsob chování, „vystupování", než pouhý vzhled; to platí i pro míšence.

Vzhledem k svébytnosti předmětu jest odůvodněno, že názory odborníků se často velmi rozcházejí. Dokonce i v díle Güntherově mělo by býti to či ono jinak podáno.

Také následující vývody mohou platiti, ačkoliv přinášejí jenom to nejdůležitější, jen částečně pro povzbuzení čtenáře, aby měl sám oči otevřené. Žid vystupuje jinak jako představený, jinak jako poddaný, jinak jako obchodník, jinak jako umělec nebo jako příslušník svobodných povolání, konečně — a to jest zvláště důležité — jinak mezi svými a jinak mezi Nežidy.

Tato poslední okolnost je také velmi významná i v jiném ohledu.

Günther se pečlivě snaží, zvláště ve svých ostatních dílech, poukázati na to, že při posudku některé rasy příslušníkem rasy jiné vyskytuje se vždy jakási předpojatost, že bychom vlastně mohli dáti za pravdu rase jen tehdy, kdybychom ji mohli viděti jejím vlastním zrakem.

Žid na příklad bude jmenovati cit vzájemné soudružnosti, sebevědomí národa, cit pro rodinu, pro což bychom mohli použíti podstatně jiných označení. To platí také pro duševní schopnosti a tělesné vlastnosti, ku příkladu pro obraz krásy, tudíž pro názory na pojem krásných lidí.

Židovská samosvědectví mají tedy docela zvláštní hodnotu. Snad by k tomu někdo připojil poznámku. Židovská otázka jest otázkou příliš vážnou, jejíž těžiště však spočívá bezprostředně v hospodářském oboru, to jest potud, pokud se dá hospodářská moc použíti k ovlivňování politiky a vzdělanosti; jenom potud *„jsou Židé naším neštěstím"*.

Jde-li o hospodářské otázky, není třeba židovskou otázku zbytečně rozšiřovati, nýbrž jest třeba poukázati na hospodářský řád, který prospívá tvůrčím silám a zatlačuje a udržuje v patřičných mezích čachráře, spekulaci, mobilní kapitál.[4] Přitom také po-

[4] Základy takového hospodářského řádu vylíčil, dovolávaje se Ad. Wahrmunda a Otomara Bela, Willibald Hentschel ve své „Baruně; zákon vzestupného a klesajícího života v dějinách národů". (Hammer-Verlag, Leipzig, 4. vydání, 1924/25).

směšky a vtip jsou pouze tehdy na místě, když břitkost a smysl na jedné straně a dobro a pohotovost na straně druhé si vzájemně odpovídají. Jedním ze židovských typických znaků jsou též židovské vtipy, to jest vtipy pocházející od Židů; kniha „Rasa a humor“ nebyla však dosud napsána.

Přistupuji nejdříve k líčení jmenovaných základních ras, rasy předoasijské a orientální.

Předoasijská rasa, zvaná též arménská (asyrská, chetitská), sídlí převážně v Malé Asii, avšak mimo severozápadní pobřežní území, ale až ke Kavkazu a Kaspickému moři, dále na horním toku Eufratu a Tigridu a v Palestině. Předoasijská rasa jest střední velikosti, zavalitá, krátkolebá, se sraženým temenem a obličejem střední šíře. Nos vystupuje ostře a působí mohutně. Chrupavka se zakřivuje dolů a má masité zakončení. Rty jsou silné a dolní ret přečnívá vrchní. Ústa jsou široká. Brada jest nízká a ustupuje zpět. Uši jsou značně veliké a masité. Vlasy a kůže jsou vždy podstatně tmavé, značná jest chlupatost těla, jakož i vzrůst vousů. Oči jsou hnědé. „Nejrůznější obrazy čertů a netvorů, „mefistofelských“ postav, naznačují, že západoevropské národy musely míti s rysy předoasijské rasy spojenou představu o ďábelských tvářnostech duševního založení a… dílem ji ještě dnes s nimi spojují“ (Günther). — „Duševní vlastnosti předoasijské rasy lze dnes nejlépe rozpoznati mezi těmi národy, jimž jest vlastní silný ráz této rasy jako na příklad u Novořeků, Turků, Židů, Asyřanů, Arménů a Novoperšanů. Předoasijské rase byl připisován zvláštní obchodní duch, zvláštní zručnost v obchodování a jednání… To vysvítá již z toho, že v celém Orientě, v městech obývaných převážně Řeky a Armény, mohou se usaditi Židé jen stěží nebo vůbec ne. Lidový vtip to vyjadřuje drasticky: říká, že jeden Řek vydá za sedm Židů a sedm Židů za jednoho Arména. „K obzvláštnímu obchodnímu duchu předoasijské rasy přispívá obratný rozum, květnatá výřečnost, vyslovené nadání, ba horlivost, jíž se vžívá do duše druhého, horlivost při posouzení člověka a stavů a schopnost k vyložení a vrácení cizích duševních darů“ (Günther). Podle profesora Lenze (Mnichov), jest předoasijská rasa vychována méně k ovládání a využitkování přírody než k ovládání a vykořisťování lidí. Příznačné jest nadání k hereckému a hudebnímu umění, dále náklonnost k vypočítavé krutosti. Zdá se, že jí chybí schopnosti pro budování a udržování státu, ale naopak se u ní projevuje sklon a schopnost k tvoření náboženských společenstev.

Zvláště mistrně vylíčil Günther projevy duševních schopností ve svém díle „Rasa a sloh“: Stálé „kolísání mezi smyslným a nadsmyslným, matení pojmů mezi svatyní a bordelem“ (Oldenberg), bezuzdná rozkoš z „masa“ a umrtvování „masa“, protiva (která jest ku příkladu nordické rase úplně cizí) mezi tělem a duší, používání moci nad společenstvím, vžívání se a sebevyvyšování. Umělci znázorňují agitátory často rysy předoasijské rasy. Židy převážně předoasijské rasy jsou nebo byli: Ballin, Max Liebermann, Daniel Sanders, Eduard Bernstein, Leviné, Georg Bernhard, Hilferding, Paul Hirsch, Rosa Luxenburg atd.“

Orientální rasa (zvaná také semitská, arabská) sídlí zejména v severní a východní Arabii, na středním a dolním toku Eufratu a Tigridu a v územích kolem Perského zálivu. Orientální rasa jest střední velikosti, štíhlá; muži šlachovití, ženy více plnější, jest dlouholebá s vyvstávajícím temenem a s úzkým obličejem, nos jest úzký a zahnutý ponejvíce teprve v dolní třetině, rty jsou lehce otylé: ústa a uši malé, kůže světlehnědá, vlasy černé nebo tmavohnědé, kučeravé; jednotlivé vlasy jsou tenké a měkké, oči tmavohnědé. —

„Obraz duševního svérázu orientální rasy možno si učiniti nejspíše z pozorování duševního chování arabských Beduínů. Na nich byly vždy nápadné tyto znaky: smysl pro uzavřenou důstojnost a ztrnulost pocitů, zároveň náboženský život, jehož nesnášenlivost s jinověrci se stupňuje až k zuřivému pronásledování. Nehluboké, avšak ostré pozorovací nadání, vypočítavá lest, chladná bezcitnost a vybočující pomstychtivost jsou vždy řízeny nebo opět ovládány střízlivým rozumem. Vyslovená hašteřivost jest opětně ovládána vypočítavostí: „Překvapující loupežné přepadení, jehož zdar se zdá velmi pravděpodobným, jest příznačné pro orientální podstatu" (Günther). — K orientální rase přísluší nebo příslušeli převážně tito Židé: Heine, Börne, Spinoza, Offenbach, arcibiskup Kohn, Trockij, herec Charlie Chaplin, herečka Elisabeth Bergnerová a jiní.

O tělesných znacích Židů dají se uvésti tyto podstatné údaje (z nichž část má pro právě uvedené důvody pouze podmíněný význam): tělesná velikost Židů jest průměrně skrovná, činí u mužů v Litvě, v severním Rusku a v Polsku l m 61 cm, v Rakousku, v Uhrách, Bosně a Italii l m 63 cm, v jižním Rusku l m 65 cm atd. Vzrostlejší jsou Židé v severní Americe: tam jest více než 45% Židů vyšších než l m 65 cm atd. Skrovná průměrná velikost má všeobecně původ v malé délce nohou; také ruce jsou všeobecně krátké; přesto jsou však i Židé s dlouhýma rukama. Křivé nohy nejsou vzácné: známý „žalostný obrys kolem nohou". Častá jest ploskonohost. Objem prsou jest skrovný. V „kulatých zádech" vidí Günther projev zděděných duševních založení. U Židovek se vyskytuje často zvláště široká pánev, jejíž zvláště rychlý vzrůst do šíře jest nápadný mezi 15 až 18 lety. Nápadnou jest náchylnost k tloustnutí, a to u Židů obojího pohlaví. Židé jsou převážně krátkolebí až středolebí; Židé jsou dlouholebí, pokud patří k orientální rase. Nedají se dosud shrnouti určité údaje o formě obličeje. Rty jsou ponejvíce nadutější než rty příslušníků západozemských národů. Spodní ret často přečnívá. Vystouplé oči mají v sobě něco židovského. Oční víčka, zvláště pak víčka vrchní jsou otylá a těžká. Zpod poměrně níže ležícího vrchního víčka vyvstává „kradmý" pohled, který jako by spíše prozrazoval něco smyslně obmýšlejícího nebo slídícího. Zvláště u židovských lékařů jest pronikavý pohled nápadný. Ušní boltce jsou masité, uši často odstávající, veliké. Uši bývají poměrně výše. „Židovský nos" jest podle Günthera značně vzácnější, než se obvykle myslí; mluví se o něm proto tak často, poněvadž jeho početně skrovní nositelé jsou právě silně nápadní. „Židovský nos" vyznačuje se tím, že špička nosu jest protažena jako hák dolů a nosní chřípí vyvstávají vzhůru a při pohledu se strany mají podobu šestky s nahoru prodlouženou čarou. Tato podoba šestky jest rovněž nápadná, i když má nos i jiné formy. Při pohledu se strany se zdá, jako by židovský nos visel s obličeje; při pohledu zpředu lze jej poznati podle masitosti chřípí.

Barva kůže Židů jest průměrně tmavší než západních národů. U Židů a míšenců jest častěji nápadná neživoucí, žlutavě matná kůže, dále pak i určitá ochablost kůže na obličeji. Vlasový vzrůst je všeobecně silný, také vzrůst vousu, rovněž i u kořene nosu srostlé obočí. Vlasová hranice vpředu strmí v prostředku častěji jako špička do obličeje (Mefistofeles!). Vlas na hlavě jest převážně špatný, přitom pravděpodobně tvrdý a ztuha napjatý. Vlas kadeřavý a vlnitý není tak rozšířen, jak se všeobecně myslí. Nejčastější barvy vlasů jsou hnědá a černá. Blondýni nejsou nikterak vzácní; u haličských Židů jest jich sotva 25%. Hojně se vyskytují Židé rudovlasí; v Německu po Virchou 0.5%, v Haliči 4.5%. Podle Willibalda Hentschela jest zrzavost výsledkem určitých rasových míšení. Barva očí jest všeobecně hnědá; světlé oči nejsou vzácné a souvisí ponejvíce s plavými

vlasy. Vzrůst u Židů jest ukončen dříve; pohlavní zralost, tomu odpovídající, se dostavuje rovněž dříve.

Pohyby a posunky Židů. Židé se snaží, aby potlačovali — částečně ovšem bezděčné — jim vlastní pohyby v okolí jinak uzpůsobeném; „pohybují“ se jinak, vedou si jinak, jsou-li mezi sebou, což jest nápadné vždy u židovských skupin. Tyto pohyby jsou patrné více u východních Židů než u Židů západních a lze je v jednotlivostech velmi těžko popsati. Učme se však znáti Žida nikoli podle karikatur, nýbrž podle fotografií! Také Günther zdůrazňuje, že lze vždy častěji poznati míšence z jeho vlastních pohybů, kde zevnějšek neukazuje na židovství. Pohyby hlavy mají cosi kolébavého, právě tak i pohyby ramenního pásu. Hlava se zdá posunuta vpřed. Při chůzi směřují špičky nohou vždy vpřed; chůze má v sobě něco šouravého. Pohyby rukou vyznačují se tím, že paže až po loket zůstává více u těla, čímž vykonává „hlavní práci“ dolní část paže. Tyto tahy jsou dílem bezprostředně tělesné, dílem jsou podmíněny i duševně.

Židovská řeč (Mauscheln). Právě tak jako pohyby Židů, tak i způsob jejich řeči dá se formulovat. Že lze velmi často poznati ihned Žida podle řeči, učí nás rozhlas. Také zde spolupůsobí vedle tělesných vlastností (ústroj řeči) vlastnosti duševní (na př. židovský spěch) a okolní vlivy: obzvláště jest nutno si všimnouti, že především východní Židé (nebo při nejmenším jejich rodiče) nemluví vůbec německy jako svou rodnou řečí. Přímo u východních Židů jest však nejspíše nápadnou „maušel“. Jsou také Židé, jejichž „maušel jde na nervy“. Jednotlivosti, ku příkladu střídání kadence, při níž lze se obávati často skoro přeskočení hlasu, možno odvozovati ze skutečnosti, že Žid jest výsledkem rasového míšení.[5] Richard Wagner popsal „maušel“ jako syčící, ječící, hučící a mordující zvukový výraz, Žid Vambery mluví o nosním a cizácky zpívajícím způsobu řeči, jiný Žid o chrčícím křiku v pobouřeném duševním stavu. Sklon k určitým změnám hlásek, výslovnost hlásky „ch“ (jako „flach, Krach“) jsou podmíněny stavbou mluvících orgánů.

Zápach: I zde se musí rozeznávati mezi vlastnostmi zděděnými a způsobenými okolními vlivy. Nutno si pamatovati, že konečně žádná rasa nemůže druhé „voněti“, ba že i v jedné a téže rase, na příklad pří výběru manžela a volbě okolí — a to rovněž často bezděčně — má zápach veliký význam. Mnoho lze odvozovati i z tělesné nečistoty mnohých Židů, obzvláště Židů východních, i z požívání česneku.

Otázka krve: Zde jest nutno se zmíniti, že výsledky bádání o krevních skupinách dávají nám bezpečně poznati blízký poměr východních Židů k rase předoasijské a jižních Židů k rase orientální. Podle Wellische mají východní Židé 50% předoasijské a 22% orientální krve, jižní Židé 10% předoasijské a 72% orientální krve. S ostatním nutno počkati.

Obraz krásy: Krásným člověkem rozumí Žid všeobecně člověka orientální rasy, podle okolností s rysem nordickým. Dokazatelně mají přednost blondýnky a modrooké Židovky, především takové, u nichž ustupuje to „židovské“ do pozadí. Žid v karikatuře jest téměř všeobecně Žid východní.

Bylo již na počátku poukázáno na to, že určování jedné rasy druhou rasou musí vždy vésti ke křivostem. To platí v silnějším měřítku pro duševní vlastnosti, obzvláště u národa jako jsou Židé, kteří jsou hosty u národů pohostinných. Arciť, může se pro po-

[5] „Olejnatá“ blahosklonnost v kadenci hlasu židovského představeného a mazlavá sentimentálnost na jiném místě jsou znaky — samozřejmé ponejvíce bezděčné — nepřímosti v jednání.

slední skutečnost vyvozovati opětné posouzení posudku od strany třetí. Lenz zdůrazňuje, že duševní svéráz Židů vystupuje silněji než jejich svéráz tělesný, takže jest možno nazývati Židy přímo rasou duševní. Přihlíží se však příliš málo ke skutečnosti, že Žid jest míšencem, a jako takový má vlastnosti — či lépe říci „nevlastnosti“—, které lpí na každém míšenci. Poukazuji na rozdvojenost v židovské povaze, jakož i na skutečnost, že Žid při vší své opatrnosti dosti často „vypadává z úlohy“. Nejspíše si objasníme židovský charakter, vyjdeme-li z duševních vlastností předoasijské a orientální rasy a pozorujeme-li, že Žid konečně vždycky nejdále přišel, že vždy znal život i jako host v cizím okolí, že tudíž měl tyto schopnosti: umění vcítit se do cizího duševního života, prozíravé vystupování, obratnost v řeči, výpočet poměrů v přítomnosti i budoucnosti, dále umění pohotovosti a důvtipnosti. Nesmí se také zapomínati na vliv Talmudu. Nalezneme další klíč, pozorujeme-li povolání, jímž se Žid s oblibou věnuje. Podle Lenze (Mnichov) jde o povolání, při kterých přizpůsobení se dočasným náklonnostem obecenstva i jejich ovládání přináší užitek. To jsou asi tato povolání: obchodník, kramář, půjčovatel peněz, redaktor, spisovatel, nakladatel, politik, herec, hudebník, právní zástupce, lékař. Nejen široké vrstvy, které jsou zaslepeny z největší části židovsky vedenými nebo alespoň židovskému vlivu podléhajícími časopisy, nýbrž přímo protižidovsky naladěné kruhy jsou nakloněny k přeceňování způsobilosti Židů v tomto ohledu. Přitom se zapomíná, že Žid mnohonásobně jako první razil cestu novodobému rozvoji, kde mohl ukázati svou převahu: sensace za každou cenu, reklama, činnost ve všech oborech, novodobý rozvoj dopravy a zpravodajství, nestálý a nejistý hospodářský život, tvořiti prostředí, ve kterém se Žid bude cítiti vždy lépe než Nežid. Smysl a přemítání Žida jsou spíše než u Nežida zaměřeny na přítomnost a „nejblíže ležící“; právě tak se dívá i do budoucnosti, myslí jen na to, co k němu přijde a z čeho by mohl míti užitek. Přitom jest nutno uznati určitou píli, snažení, chytré omezení se a houževnatost, ano tvrdost při cestě k cíli, právě tak jako vytrvalost při vědecké práci. Nemůže býti více pověděno o této otázce na tomto místě. Jest si přáti, aby každý, kdož se chce zde spoluúčastniti, nespokojil se s obvyklými hesly, nýbrž aby se snažil hlouběji vniknouti do tohoto oboru; k tomu předem patří, aby propracoval přiměřené Židům nepřátelské spisy.

Životní poměry a ostatní. Vliv novodobého liberálního ducha, jehož nositelem a šiřitelem jest převážně Žid, neponechal Židovstvo nedotčené.

I ošklivě by člověk pobloudil, kdyby při líčení životních poměrů německého Žida se chtěl opírati o dílo Andreeovo, vydané asi před 50 lety, o němž byla řeč na počátku; ostatně má to v rámci tohoto úryvku malou cenu, poukazovati na mimoněmecké poměry, na něž se ještě dnes hodí Andreeovy vývody. Tento novodobý duch otřásá také Židovstvem v jeho základech, Židovstvem, o němž se dříve častěji tvrdilo, že jest proti účinkům velkoměstského života necitelné, a o němž se větším právem tvrdí, že může snášeti každé podnebí.

Velký vliv při tomto rozvoji má okolnost, že veliká část Židů se niterně odlučuje od víry svých otců, při čemž nemá významu, udržuje-li toto spojení navenek či nikoliv. Jest však tím více třeba zmíniti se o této skutečnosti, poněvadž ukazuje, že jeho svérázné náboženství má pro zdar národa nesmírnou cenu. Jest nutno souhrnem říci, že budoucnost Židů jako národa v Německu by byla málo příznivá, kdyby Židé vždy opětně nedostávali přírůstek z proudu z východních zemí, který se až dosud zdá býti nevyčerpatelným. Jest mnoho pravdy ve větě, že by mohlo sotva ještě tolik Židů bydleti v Německé

říši, kdyby se byly v r. 1871 zavřely východní hranice židovskému přistěhovalectví. Již v roce 1913 připadalo v Prusku na manželství čistě mosaických manželů jenom ještě 2.22% porodů, proti 4.75% porodům v čistě katolických manželstvích a 2.93 % porodům v manželstvích čistě protestantských. Ještě skrovnější byl počet dětí ze židovsko-německých a německo-židovských smíšených manželství, ač v podstatě souvisí se zvláštními vnějšími okolnostmi, za nichž byla podobná manželství uzavřena a s vnitřním pojetím manželské dvojice. Zůstává otázka, myslíme-li na účast židovské krve, zda nemanželské a illegální porody mají vliv na podstatný poměr. Tento vliv, při němž zůstává více či méně vždy odkázán na domněnky, není určitě skrovný. Günther zdůrazňuje, že jsou ve skandinávských velkoměstech nápadní lidé s předoasijskými rysy, k jejichž původu chybí vlastní vysvětlení. Otázka mohla by vyústiti ještě dále, jak mnoho se tito lidé dále rozmnožují. Se zřetelem k vnějším okolnostem, za kterých tito míšenci z části žijí, nebudeme moci tento vliv ceniti příliš vysoko.

Úmrtnost. Úmrtnost Židů i za nepříznivých poměrů jest daleko menší než úmrtnost Nežidů. Podle amerického šetření umírá ze 100 Nežidů polovina ve 47. roce, ze 100 Židů teprve od 61 let. Žid Lombroso konstatoval v Italii, že z 1000 židovských dětí umírá 217 před svým sedmým rokem; z 1000 italských dětí umírá 457. V Haliči, podle Andreea, jest naopak zase úmrtnost dětí u Židů větší než u Nežidů, což se vztahuje zjevně na nepříznivé vnější a hospodářské poměry. Sebevražda byla dosud u Židů východní Evropy zvláštností.

Nemoci. Vzácnější u Židů než u Nežidů jsou: úbytě, zápal plic, tyfus; vzácnější jsou prý také malarie, mor, epilepsie a neštovice. Naopak zase jsou častější srdeční nemoci, rakovina, nemoci výměny látek (obzvláště cukrovka), nemoci duševní, nemoci oční. Nepoměrně vysoký jest dále počet slepců a lidí hluchých. Sem také patří tak zvaná „sexuální applanace“:[6] najde se značné množství ženských mužů a mužských žen. To platí právě tak po stránce tělesné jako duševní. Z toho vyplývá, že židovské ženy mají velký význam v politice, obzvláště v ženském hnutí.

DODATEK.

Židovská jména.

Důležitým poznávacím prostředkem židovského původu jsou jména; přitom jest nutno méně dbáti jmen křestních než rodových, neboť jména křestní lze poměrně snadno poněmčiti, a to tím, že se židovské jméno nahradí podobně znějícím německým, na příklad: Feibel — Filipem, Moses — Moritzem, nebo tím, že se užije ve druhé generaci jmen výlučně německých (zvláště oblíbené jméno jest Siegfried).

Jména rodová lze rozděliti v různé skupiny podle vzniku a původu. Nejstarší skupinu tvoří starozákonná jména, která byla — z části hrubým mrzačením — přizpůsobena době nebo výslovnosti. Andree uvádí[7] podle Avé-Lallemanta[8] tento přehled:

[6] Vrozené nevyvinutí sexuálních orgánů; pozn. editora.
[7] „Zur Volkskunde der Juden“, 1881.
[8] „Deutsches Gaunertum“.

Aron	Arend, Arendchen
Abigdon	Viktor
Abraham	Aberl, Afrom, Afroemche
Ascher	Anschel, Maschel
Baruch	Boruch, Borach, Berthold
Benjamin	Seef, Wolf, Wulf, (Genesis 49, 27)
Chanoch	Hennig, Händel
David	Tewel, Teweles
Elieser	Eleasser, Leser, Leyser, Löser, Lazar, Lazarus
Elija	Elie
Emanuel	Mendel
Ephraim	Fraime
Feibel	Feibisch, Philipp
Feidel	Feitele, Veit
Feist	Feis
Gabriel	Gafril, Gefril
Gerson	Geronymus
Gideon	Gedide
Hesekiel	Cheskel, Kaskel, Heskel
Jakob	Jacof, Jainkof, Koppel
Jehuda	Juda, Jüdel, Löb, Löwe, Lion (Genesis 49, 9)
Jesaias	Jessel, Jees
Izrael	Isril, Isserl
Issac	Eisech, Itzig, Eissig, Ickzack, Gitzok
Joel	Jool, Jolchen, Julius
Kain	Chaium, Heyne, Heimann
Katz	Kahn
Levi	Leib, Löw, Löb, Löbel, Leopold
Lucas	Lickes
Manasse	Mones, Manues
Marcus	Marx, Mordchen
Mose	Mausche, Mosche, Mosse, Mosen, Moritz
Vaphthali	Zewi, Hirsch, Hirschel, Cerf (Genesis 49, 21)
Salomo	Schlome, Salman, Salmuth
Samuel	Schmuel, Sanwil
Sender	Sendel, Alexander
Simon	Schimme, Schiman, Schimchen.
Simson	Samson

Na tuto třídu jmen navazují jiná, kde syn nese dále otcovo jméno s předloženým „ben“. (Isaak ben Abraham — Isaak, syn Abrahamův.) Tomuto způsobu děkují za svůj vznik jména: Jacobsohn, Jadassohn, Mendelssohn, Nathansohn, Seligsohn, Simonsohn (Simson).

Jiná třída rodových jmen vznikla podle místa zrození nebo obydlí. Jako příklady buďtež jmenovány: Augspurg, Breslauer, Cassel, Feuchtwanger, Frankfurter, Friedländer, Graetz, Kaliacher, Krakauer, Landsberger, Leipziger, Luhliner, Offenbach, Oppenheim (Oppenheimer), Pinner, Posener, Rathenau (od Rathenow), Schwabach (Schwabacher) atd.

Také mnohá rodová jména, odvozená ze jmen zemí, jsou vysloveně židovská, na př. Elsaa, Holländer, Littauer, Pollack, Schlesinger.

Určitá jména jsou převzata z odznaků a domovních štítů, které musily býti v dřívějších dobách podle nařízení vrchností pořizovány. Obzvláště ve Frankfurtu n. M. nesly všechny židovské domy určitá jména, která potom přecházela na obyvatele: Rebstock (vinný keř); Schiff, Nussbaum (ořech), Gam (husa), Falk (sokol), Apfelbaum (jabloň), Schwarzschild (černý štít), Rothschild (červený štít) atd.

Zvláště charakteristická jsou nová jména, která byla vnucena haličským Židům dvorní vojenskou radou císaře Josefa II. Zde se mohla vpravdě vybouřiti orientální fantasie. Nezáleží na tom, že všechna tato jména byla Židům propůjčena rozkazem; veliká část těchto jmen shodně odpovídala jejich dřívějším názorům a byla jimi přímo žádána. K těm patří zvláště jména složená s názvy ušlechtilých kovů a skvostů, ku příkladu: Diamant, Edelstein (drahokam), Goldbaum, Karfunkel (rubín), Saphir, Sillbermann, Perl(e), Bernstein (jantar); tato jména týkala se činnosti svých nositelů jakožto věřitelů a lidí, půjčujících na zástavu. Sem také patří jména: Cassier, Wechselmann (směnárník), Wechsler atd.

Jinou třídou jmen jsou vonná jména, která byla dávána Židům podle jejich přání a nebyla nucena: Blumenfeld, Liliental, Rosenzweig, Tulpental, Weilchenduft.

Zbývá ještě poměrně málo jmen, u nichž lze míti nepochybně za to, že se při nich vyřádila dobrá nálada rakouské vojenské komise:

Landstockschwinger (nabiják potěradla lnu), Pulverbestandteil (součástka prachu), Temperaturwechsel (změna počasí), Maschinendraht (strojní drát). Schulklopfer (školní klepadlo), Galgenstrick (šibeniční oprátka), Wanzenknicker (skrblík štěnicemi) a podobná.

„Hammer“ čís. 604 z 15. srpna 1927 přinesl tento velmi poučný seznam z listiny hostí z Mariánských lázní 7. června 1927: Artur Grünspan, Rabel Liebes, Leib Gottdiener, David Ochsenhorn, Lea Hutschnecker, Salomon Verständig, Lazar Lustgarten, Pinkas Cadaver, Ignac Löwenhaar, Felix Frohnknecht, Isidor Trompetenschleim, Albert Italiener, Siegbert Schuldenfrei, Aron Kätzlecker, Isidor Marmorstein, Sara Westreich, Josef Lieblich, Oldrich Halbrohr, Pinkus Nasloch, Siddy Sützer, Amalie Süssapfel, Bernhard Einzig, Ephraimsohn Mitesser, Osias Herschtritt, Elias Borgewicht, Leda Kanarienvogel, Calman Scharlachfieber, Rebecka Hauptvogel, David Weingeruch, Samuel Pflaumensaft, Naftal Hirschbrunst, Esther Lichtschein atd.

Třídou pro sebe jsou jména konvertitů, která v dřívějších dobách přijal nebo musil přijmouti Žid „obrácený“ na křesťanství.

Tak vypravují „Familiengeschichtliche Blätter“[9] o jednom Židovi jménem Michael Abraham, řezníku a koňském „lékaři“ z Wittmundu u Aurich v Ostfriesland, který se dal v letech 1720 až 1728 neméně než pětkrát pokřtíti. Obdržel při tom postupně jména:

[9] 23. ročník, 1925, sešit 9, str. 271.

Gottlob, Beständig, Glaubtreu, Baptista a Treu. Tento obchodník (jeho patentované peníze vynesly mu při prvním křtu 130 tolarů a 22 grošů) byl 15. dubna 1728 v Biberachu popraven jako rouhač a hanobitel svátostí.

U všech zbožně znějících jmen, na př. Fromm (zbožný), Frommherz (zbožné srdce) atd., trvá až do důkazu protikladu podezření, že jeden z předků byl pokřtěným Židem.

Později vláda, která stavěla zájmy Židů nad zájmy Němců, usnadňovala krytí Židů jmény, zastírajícími jejich původ.

Tak se stal bankéř Levy v Kolíně nad Rýnem, majitel stejnojmenné firmy, panem Louis Hagenem, tak syn očního lékaře profesor Cohn ve Vratislavi se stal slavným „německým" básníkem a historikem, Emilem Ludwigem. Tak se obřezal vydavatel časopisu „Vossische Zeitung", jménem Mandelbaum, bezvadně německy znějícím Julius Elbau.

Tak se stává z lesklého Karfunkelsteina (rubínu) obyčejný Korff nebo ze zcela starého Cohna docela nový Theodor Korner.

Obdiv všeho francouzského, což mají Židé v krvi, nechává Aarona změniti se na L'Arronge a pana Salingera na Salingré.

Tak jest mnoho cest, kterými Židovstvo kráčí, aby se přiblížilo svému cíli, k uskutečnění svých sobeckých plánů ve středu pohostinného národa.

K tomu jest nutno zásadně říci, že se nikdy nedoporučuje, usuzovati pouze ze jména na židovský původ. Jenom když nositel židovského jména také židovsky vyhlíží a především projevuje židovské smýšlení, může se s pravděpodobností, hraničící s jistotou, pokládati postižený za Žida, i když to sám zapírá.

Seznam často užívaných židovských slov.

Acheln — jídlo;
Adonai — židovský bůh;
Aschkenas — Německo;
Bal — pán;
Bahmichone — vojín;
Baldowern — vyzvídati, pátrati;
Bocher — mladík;
Brismile — obřízka;
Challef — nůž;
Chammer — osel;
Chasen — zpěvák;
Chawrusse — zlodějská společnost:
Chileff — směnka;
Chochem — mudrc;
Chochemer Loschen — zlodějská hantýrka;
Chutzpe — drzost;
Dalles — peněžní nouze;
Dibbre — rozmluva, hovor;
Gannef — zloděj;

Geseires — stížnost, žaloba;
Goi — křesťan (množné číslo: Gojim);
Jahweh — Jehova — židovský bůh;
Jeruschalajim — Jerusalem;
Jisroel — Izrael;
Jom Kippur — slavnost smíření;
Kootzen — bohatý muž;
Koscher — čistý;
Massematten — obchody (podvodné);
Mazzes — nekvašený chléb;
Mechule — bankrot;
Meilach (melech) — císař, král;
Meschummed — pokřtěný Žid;
Memme (Mamme) — matka;
Mesumme — peníz;
Miess — ohavný;
Mischpoche — rodina — příbuzenství;
Mizrajim — Egypt;
Nebbich — škoda;
Orel — křesťan;
Pesaach — Passah — Velikonoce;
Pleite — bankrot;
Ponim — obličej;
Purim — slavnost msty;
Rosche — nepřítel Židů;
Schadchen — zprostředkovatel sňatků;
Schaddai — židovský bůh;
Schicksel — křesťanské služebné děvče, (obluda, strašidlo);
Schtuss — nesmysl;
Tauf (toof) — dobrý;
Trefe (treif) — nečistý.

„Jiddiš a rotvelš“.

Řeč, kterou se Židé, zvláště Židé východní, mezi sebou dorozumívají, jest tak zvaný „žargon“ neboli „jiddiš“, řeč nikoli organicky vytvořená, spíše „udělaná“, složená z německých a hebrejských prvků.

Ačkoliv je zhola nemožné, aby se nepřipravený Němec dorozuměl se Židem, který mluví jiddiš, a ačkoliv jiddiš přímo znásilňuje ducha německé řeči, jest pro nás, Němce, velmi trapné, když v důsledku používání jiddiš Židy jsou ve východních zemích Němci považováni za spřízněné se Židy, ačkoli tu v podstatě není nic, co by mohlo býti srovnáváno.

NEJVĚTŠÍ DÍL ODPORU, KTERÝ JEST CHOVÁN K NĚMCŮM VE SLOVANSKÝCH ZEMÍCH, PLATÍ VE SKUTEČNOSTI ŽIDŮM. Ti také znovu zde stavějí skutečnosti hlavou

vzhůru, když ku příkladu Alfred Kerr tvrdí, že jest třeba viděti v „jiddiš“ uchování středohornoněmeckých jazykových forem. Než ve skutečnosti platí slovo starého Wagenseila, který docela správně říká:

„Se žádnou řečí nikdy Židé — jak se říká — nezacházeli tak rouhavě jako s naší německou řečí, neboť jí dali cizí přízvuk i zabarvení, dobrá německá slova zkomolili, ba přímo lámali, zvraceli, nová, nám úplně neznámá vymyslili, při tom přimísili do němčiny mnoho hebrejských slov a rčení, takže kdo slyší Židy takto a touto řečí „německy“ hovořiti, nemyslí si nic jiného, než že slyší mluviti čistou hebrejštinou, když neslyší ani jediné slovo, kterému by rozuměl.“

Jest známo, že východní Židé mají vlastní literaturu (v poslední době se uplatňuje romanopisec Schalon Asch) a své vlastní divadlo. Nás Němce toto vše nevyruší z klidu; kult židovských děl, pěstovaný zvláště v poválečných letech, skončil náhle jarem 1933, takže všechny pokusy Židovstva o vniknutí do německého písemnictví možno považovati za úplně vyřízené. Jiddiš představuje řeč luzy. To vysvítá též ze skutečnosti, že úzce souvisí s německou zlodějskou hantýrkou, gaunery samými označenou jako řeč „kochemer“ (od hebrejského slova Chochom — moudrý, znalý, pocházející ze lsti).

Německé šejdířstvo samozřejmě nepoužívalo hebrejských a židovských slov náhodou. To by se bývalo stalo také docela nesmyslným, nebylo-li by bývalo možno se tím dorozuměti v kruzích, o které právě jde. Ve skutečnosti to vypadá samozřejmě takto: Židovstvo odjakživa mělo a má veliký podíl ve třídě zločinců a deklasifikovaných lidí všeho druhu. Židé byli a jsou obzvláště valným dílem i přechovavači a uschovavači kradeného zboží, půjčujícími na zástavu všeho druhu, s nimiž se židovští i nežidovští gauneři mohli dohovořiti zlodějskou hantýrkou, aniž se museli obávati, že snad nepovolaní se něco dovědí o věcech, které nebyly jejich sluchu určeny.

DĚJINY ŽIDOVSTVA

(Heinrich Wolf.)

1.

„Jako Řím, tak i Juda rozumí slovem ‚svoboda‘ panství; kde Židé nemohou panovati, tam naříkají na utlačování.“

Jest samozřejmé, že k židovským dějinám nutno zaujmouti zvláštní stanovisko.

Badatel, aby přesně zjistil pravdu, nesmí posuzovati stejnými metodami židovskou tradici, jako činí u Řeků a Římanů, Francouzů či Němců.

Kdo zamítá „vyvolenost“ Židů, kdo mluví o židovské „konstrukci dějin“, kdo dokazuje, že slova „ex oriente lux“, — t. j. že představa o blahodárné vzdělanosti na východě jest tou nejbláhovější mýlkou, kdo nesouhlasí s velebením arabské kultury ve Španělsku, kdo jmenuje manželství mezi Němcem a židovským protestantem či katolíkem „smíšeným manželstvím“, kdo mluví o neudržitelném dvojím občanství Židů, tomu jest spíláno, že jest „mír rušícím“ antisemitou a jest proto pronásledován.

Demokratičtí a židovští redaktoři směli beztrestně rozšiřovati zpitvořené obrazy,

prolhané karikatury o králi Fridrichu Vilému III., ale pravda o židovských peněžních magnátech se říci nesměla.

Když příliš záhy zemřelý Dr. Max Maurenbrecher ve své knize „Völkischer Geschichtsunterricht“ ukázal, že znalost pravých židovských dějin jest tak důležitá, že by se vyučováním těchto dějin měly obírati po celý rok vyšší třídy vyšších škol, nebyl brán vážně.

2.

Židé sami nám předpisují, jak se máme dívati na jejich minulost. Půl třetího tisíciletí dovedli Židé opravovati dějiny podle vlastních přání, revidovati je a tvořiti je. V nové době jim přineslo francouzské „osvícenství“ 18. století zlaté dny. Byli nejhorlivějšími proroky demokratické ideje o rovnosti a tvrdili: *„Různost lidí a národů jest výsledkem vlivů prostředí; politování hodné vlastnosti Židů jest nutno vyvozovati z trvalého jich pronásledování a utlačování, z nedobrovolného rozptýlení, z nuceného života v ghettech a ze staletého odstrkování.“*

Někteří se docela odvážili tvrditi, že pravými vinníky jsou *Nežidé*. Neboť oni to byli, kteří učinili ze Židů handlíře, půjčovatele peněz, lichváře.

Nejširšího rozšíření se dočkala — s pomocí demokratů — tato konstrukce dějin, vytvořená židovským básníkem Heinrichem Heinem, konstrukce, která odporuje vší historické pravdě.

Heine praví: „Židé byli již od původu národem rolnickým. V sedmém století po Kr. byli přinuceni prodati svou půdu a zaměstnávali se pak po celou polovinu tisíciletí jako obchodníci. Za křižáckých válek vzniklo však v obchodních kruzích protižidovské smýšlení. Oloupeni o pramen výdělku, byli tehdy Židé nuceni zvoliti si nový zdroj výdělku, a to jediný, který jim byl zcela otevřen: stali se půjčovateli peněz.“

Tajný rada Dohm tvrdil již v roce 1781, že politování hodné vlastnosti Židů, které jsou jenom výslednicí stálého jejich utlačování, zmizejí při spravedlivém jednání s nimi, a to již ve třetí generaci.[10]

Tato domněnka byla podporována učením francouzského přírodozpytce Lamarcka[11] „učením o dědičnosti získaných vlastností“.

Lamarck vysvětloval: Vlivem prostředí se prý mohou v jednotlivcích znovu vyvolati určité duševní vlohy, schopnosti a vlastnosti (dobré i špatné), a ty se pak dále dědí z pokolení na pokolení.

Ačkoliv nejvýznačnější zástupci vědy označili „lamarckismus“ jako bludné učení, Židé na něm pevně lpěli, ba dokonce rozhlas byl zařaděn do jejich služeb.[12]

Poukázal jsem vždy na veliký rozdíl, kdykoliv zabouřil bláhový pokřik o rovnosti lidí.

---

10 Dnes již žije pátá generace od dob židovské emancipace. Kde je náprava?

11 Jean Baptiste Lamarck, franc. přírodovědec, materialista. Zakladatel evoluční teorie lamarkismu, předchůdce Ch. Darwina; pozn. editora.

12 Báječné, velmi báječné! Nejvášnivější zástupci demokratické ideje rovnosti se sami vyjímají: „Všichni lidé jsou si rovni, bílí, černí, žlutí i červení, ale k jejich vedení jest židovský národ bohem vyvolený.“

Rasy, národy, lidstvo možno děliti na tvůrce kultury, na její cizopasníky a na její bořitele. Dějiny jsou věčným zápasem mezi Evropou a Asií, mezi duchem západu a východu. Vypravují nám o četných stěhováních, ale podstatná tu jest rozličnost příčiny a cíle těchto přesunů. Jest hluboká propast mezi rolnictvím a nomádstvím, jasněji řečeno: mezi stěhováním rolníků nordicko-germánsko-německých národů, které vyhledávaly pevná sídla pro své usídlení, aby tvrdou prací získávaly plody země a parasitním šířením, zbytněním, roztahováním mongolsko-asijských národů, které požíraly, co druzí zaseli, a připsaly se buď jako cizopasníci k pracujícímu obyvatelstvu nebo proměnily úrodnou zemi v poušť.

I.
DĚJINY ŽIDOVSTVA VE STAROVĚKU.

1.

Hlavní obsah dějin starověku.

Všechno veliké a zdravé tkví svými kořeny v tom, co jest nacionální. Na nacionálním základě se zrodily všechny státy, každá pravá vzdělanost jest národní.

Celé, více než tisícileté dějiny starého kulturního světa vypravují nám o vzestupu Egypťanů, Babyloňanů, Peršanů, Řeků a Římanů, vypravují nám o vzrůstu, který trval tak dlouho, pokud tito národové zůstávali na nacionálním základě. Jakmile se však zpronevěřili sami sobě, t. j. své národnosti, začal *úpadek*.

Dějiny starověku se dělí na dva veliké úseky — předoasijsko-egyptský a řecko-římský.

1. *Dějiny předoasijsko-egyptské* (východní) *kultury* jsou velmi poučné. Počínaly největším rozvojem nacionálních států, končily ztrnulostí, theokracií, odnárodňováním, všeobecnou světovou říší. K nejbláhovějším slovům nutno zařaditi *„ex oriente lux“* — „z východu světlo“, jako bychom byli svou vzdělanost obdrželi z východu. Naopak! Z východu pramení choroby, kterými trpíme; vyrostly v močálovité půdě orientálních národnostních zmatků. Jsou to: imperialismus a mammonismus, poměštění obyvatelstva s rozkladem manželství a rodinného života, racionalismus a zmechanisování náboženství, kultura kněží (uctívání mumií) i blouznivá myšlenka lidstvo objímajícího božího státu.

2. A *Řekové a Římané?* Vyvinuli kvetoucí nacionální laickou vzdělanost, kterou sebevědomě a statečně hájili proti asijskému duchu i proti asijským velikým státům. Stali se přemožiteli Orientu, a to zevně i zevnitř. A sestup — konec? Po vyvrácení perské světové říše na jedné straně a velikého státu kartaginského na straně druhé převzali na sebe dědictví a podléhali více a více asijskému duchu. Nastala výměna rolí: na místě perské říše — říše Alexandra Velikého, později římské, světové císařství. Vítězové stali se poraženými: Řekové a Římané vzdali se své nacionální kultury, povstávala jakási mezinárodní vzdělanost. Národové kolem Středozemního moře se vpravdě čím dále tím více

přizpůsobovali východu; světové říše se zmocnili asijští bohové, chaldejská astrologie, kouzlo mystérií; vnikal do ní asijský způsob života i asijský světový názor. Lidstvo se dalo zamořiti neřestmi Asiatů, římští císařové přijali asijskou theokracii, asijský universalismus i absolutismus. Bůh „Mammon“ usedl na trůn, města vzrůstala, rolnictví upadalo.

Po vnitřním porobení Evropy Asiaty následovalo později i porobení zevnější: postupně proudily Evropou hordy asijských národů: Hunové, Arabové, Maďaři, Mongolové, Turci.

2.

Dějiny Palestiny až do babylonského zajetí.

Kanaan, později Palestina (t. j. země Filištínů), byla sice nepatrnou částečkou starého kulturního světa, avšak byla zemí průchodní, a to pro styk mezi Egyptem a Přední Asií. Znovu a znovu se ocitala ve víru velikých světových událostí, a tak především právě zde vznikla nejpestřejší rasová i národnostní míšenina. Nelze přesně zjistiti, jak silný byl vliv západní a nordické rasy. V podstatě to byly kmeny rasy předoasijské (Arméni a Hettitové) a orientální (Semité), které obývaly tuto zemi. Prvními obyvateli byli asi dnešní Arméni, druhými byli dnešní Beduínové. Zdá se, že většina obyvatelstva patřila kolem roku 1500 před Kristem k předoasijské rase. Tato rasa se vyznačovala obchodním duchem, ale současně byl na ní patrný duch rolnický.

Se všech stran se valily přes zemi vlny národů. Někdy kolem r. 1400 před Kristem nastal vpád Hebrejů;[13] ti patřili k rase východní, pouštní, a podrželi si svůj nomádský typ. Smísili se s Kanaanity a převzali od nich podstatné znaky zevnější kultury, na příklad také rolnický život. Féničané jsou — jak se zdá — více příbuzní Hebrejům a jsou převážně příslušníky rasy orientální.

Až do konce druhého tisíciletí před Kristem odehrávaly se dějiny rozmanitých hebrejských kmenů. Nejdříve to byly vnější potíže, totiž útisk se strany Filištínských,[14] které spojily Hebrejce někdy kolem 11. století před Kristem ve státní útvar. Byl to čas králů Saula, Davida, Šalamouna. David vládl mezi rokem 1022 až 972 před Kristem, Šalamoun mezi rokem 972—933 před Kristem.

Po smrti Šalamounově nastalo rozdělení, a to na severní říši izraelskou a na jižní říši — judskou. Pro každou vznikla vlastní místa kultury. Po více století převládal sever, a to jak ve smyslu politickém, tak i náboženském. V Izraeli žil vedle předoasijského ducha i duch nordický — v Judě pak duch nomadů orientální rasy.

Dějiny králů čteme jako dějiny pohoršení, skandálů. O nějaké politické samostatnosti nebylo ani řeči. Malá zemička byla neustále zmítána světovým obrovským svárem.

Můžeme zde jen krátce shrnouti nejdůležitější historické události.

1. V 9. století byly války s Aramejci. Tehdy vystoupil prorok Eliáš.

---

[13] Před více desítiletími byly v Egyptě nalezeny dopisy, v nichž si místní kanaanští králové živě stěžovali na vnikání i loupeživé výpravy Hebrejů.

[14] U Filištínských, podobně jako u Amoritů, bylo nutno uvésti nordickou třídu vůdčích i pánů, k té patřil i „obr“ Goliáš.

2. Mnohem větší bylo asyrské nebezpečí v 8. a 7. století před Kristem. Ze státu původně vojensko-lupičského vyvinula se světová asyrská říše, která pohltila všechny země přední Asie i Egypt. Dovídáme se, že asyrští vojenští samovládci plánovitě přesazovali nejlepší část poražených národů do odlehlých území a osídlovali za to porobená území jinými lidmi.[15]

Severní říše, království izraelské, byla vyvrácena roku 722 před Kristem a nejlepší část obyvatelstva byla přesazena. Od té doby zmizelo tak zvaných deset kmenů ve vřavě asijských národů.[16] Menší, jižní říše — království judské, zůstala nadále asyrským poplatným státem.

3. V roce 606 před Kristem s pádem Ninive se zhroutila světová říše Asyřanů. Na její místo nastoupily čtyři státy: stát babylonský, egyptský, medský a lydijský.

Zánik říše asyrské nepřinesl Židům politickou samostatnost, kterou si přáli. Jejich králové byli po 600 let vasaly brzy Egypťana, brzy Babyloňanů.

Stále se opakující pokusy o odpad vedly r. 586 ke zboření Jerusalema a k tak zvanému „Babylonskému zajetí“ (586—538).

ŽIDOVSKÁ HISTORICKÁ TRADICE.

(Důležitá vlastní podobizna a vlastní svědectví.)

Historické knihy Starého zákona jsou ovšem špatným historickým pramenem: pravda a smyšlenka; dějiny bují pověstmi, legendami, podvrženími.[17]

Působí-li Starý zákon dojmem, jako by byl napsán ze slitku a v jednom duchu, pochází to z tendenčních zpracování v 7. 6. a 5. století před Kristem.

Pět knih Mojžíšových (Pentateuch) nebylo sepsáno jedním spisovatelem, jejich hlavní oddíly patří nejméně pěti stoletím.

Nejdůležitější byly roky 621 a 445 před Kristem, kdy prý byly zákonné knihy Mojžíšovy „nalezeny“; renovace náboženství, která tehdy byla předsevzata, měla býti jakoby návratem k příslovečné čistotě Mojžíšova náboženství.

Velké dějinné dílo, které obsahují knihy „Josua“ až po „Knihy královské“, bylo složeno pravděpodobně v šestém století před Kristem; dějiny králů Saula, Davida a Šalamouna byly vícekráte přepracovány, „korigovány“.

Přes to jsou dějiny o praotcích a králích velice cenné jako podobizna Židů. Každý národ má svou vlastní nábožensko-mravní atmosféru, a jaká je tato atmosféra u židovského národa, to ukazují příběhy vypravované v prvé knize Mojžíšově o praotcích Abrahamovi, Izákovi, Jakobovi a o synu Jakubově, Josefovi.

---

[15] Ed. Meyer píše: Působení tohoto opatření bylo mocné; způsobilo trvalé zničení starých národností na celém území, které Asyřané obsadili. — Ze smíšení zbytků starých obyvatelů vznikl konglomerát, který byl bez samostatného národního života, bez slavné minulosti, byl zvyklý poslouchati cizince.

[16] 10 těchto kmenů přistálo v Albionu a smísilo se s dnešním národem anglickým. Pozn. překl.

[17] Víme dnes, že pověsti o stvoření světa, o ráji, o praotcích, o potopě, o deskách byly vlastnictvím cizího ducha, který si Židé vypůjčili od Indů, Babyloňanů a Egypťanů a který zohyzdili ve svém duchu.

Jejich náboženství jest vzájemnou smlouvou, obchodem, jest to náboženství účtů a vedení knih. Jako Goethe pocítil před Jahvem v knihách Mojžíšových přímo „hrůzu a děs“, tak vzrušují i nás Němce pověsti o Abrahamovi, Izákovi a Jakobovi, a to jako něco nám zcela cizího.[18] Arijský mozek nemohl by si vymysliti podobná vypravování.

1.

Patriarchové.

Slýcháme, že Bůh vyvolil ze všech lidí Abrahama, aby se stal zakladatelem jeho oblíbeného lidu. Cize dotýkají se nás zkoušky víry a poslušnosti, kterým ho Jahve podrobuje. Cizí, pohoršlivé a vzrušující pro náš cit jest, když čteme, že po dvakráte prodává Abraham čest své ženy, aby zachránil svůj vlastní život. (I. Mojž. 12 a 20.)

Židovští dějepisci se nepohoršují nad „chytrostí“ svého zbožného patriarchy, vypravují docela klidně, že Abraham byl velmi bohatě obdarován.

Čteme, že se praotcové jako nomádi procházeli sem a tam se svými velkými stády. Abraham sám se vždycky označuje pouze za „cizince v zemi“; poníženou formou prosí Hettity o kousek místa pro náhrobek pro svou zesnulou ženu Sáru.

Ano, cizincem se jeví podle přikázání božího: „Zůstaň cizincem v zemi, kam přijdeš, abys ji dobýval.“

Zde jde o základní zákon Židovstva, platící až do dnešního dne: *Zůstávají cizinci a nikdy nespojují svůj osud s osudem určité země, určitého národa, určitého státu. A přece se mají státi vlastníky a pány.*

Abrahamovi a „jeho semeni“ byla zaslíbena všechna země od Egypta až po Eufrat jako jeho vlastnictví. (I. Mojž. 15 a 18.) „V ten den učinil Hospodin smlouvu s Abrahamem, řka; „Semeni tvému dám zemi tuto, od řeky egyptské až do řeky té veliké Eufratu.“

A později obdržel lid Abrahamův, Izákův a Jakobův při svém odchodu z Egypta od Hospodina tuto věštbu (V. Mojž. 6, 10 a násl.): „Povedu tě do země, již jsem zaslíbil tvým otcům, a dám ti velká a krásná města, která jsi nestavěl, a domy plné všeho dobrého, které jsi nenaplnil, a stromy, které si neštěpoval, vinice a olivové zahrady, v nichž jsi nesázel, a ty budeš jísti a nasytíš se.“

Tak se Izraelité ujali po svém útěku z Egypta svého „vlastnictví.“[19]

A potom příběhy Jakobovy! S jakou zálibou a vděkem jsou napsány zprávy o promyšlené prohnanosti Jakoba (I. Mojž. 25 n.).

S jakou pýchou se Židé nazývají „semenem Jakobovým“! Avšak může a smí býti dáván tento Jehovou požehnaný patriarcha nám, Němcům, za vzor?

Vzpomínáme na úskokem nabyté prvorozenství. V této pověsti se zrcadlí celé dějiny židovského národa. Matka Rebekka znamená zemi Kanaan. Dvojí národ ji obývá.

---

[18] Chamberlain nazývá židovského Jahve: „Vtělení zvůle.“

[19] Historickým jádrem tohoto vypravování zdá se býti toto: Nejprve přišli jednotliví pastýři se svými pacholky a stády, aby vyhledávali pastviny; označovali sami sebe za „cizince“. Jejich chování proti usedlým obyvatelům orné půdy a měst bylo uctivé a ponížené. Později, když se jim dalšími výpravami z jihu dostalo posil, vedli si jako raubíři a vrahové a postupovali jako bolševické hordy proti pokojným, pohostinným národům, kterými byli tak přátelsky přijati.

Hebrejové, kteří byli přijati jako cizinci a lidé prosící o ochranu, vědí, jak panství a právo prvorozenství uchvátiti pro sebe.[20]

Ezau a Jakob představují dva typy národů, docela odlišné duchovní struktury — „hloupost“ a „prohnanost“. Když se Jakob po dvacetiletém dobrovolném vyhnanství navrací domů a ještě se obává pomsty podvedeného bratra, bratr již dávno zapomněl na spáchané bezpráví. Pln bratrské lásky chvátá v ústrety tomuto velešejdíři, objímá a líbá ho, a když mu Jakob nabízí dary, praví: „Mám dost svého, podrž, co máš.“

Úskokem nabyté prvorozenství! Již 3000 let Židé všude, kde se usadí, přetahují na sebe jako parasiti nejen materiální statky pohostinných národů, ale jsou také i příživníky vzdělanosti. V šedém středověku přejímali indické, babylonské a egyptské kulturní statky. A přesto židovská národní ješitnost odvozuje všechno velké od svých patriarchů a od svého zákonodárce Mojžíše. Tato ješitnost učinila z Josefa učitele Egypťanů a původce zřízení, která tam dlouho obstála. Chvástá se, že žádný jiný národ nemá tak dokonalých ustanovení a zákonů, jako jsou ty, které jim byly dány Mojžíšem. (V. Mojž. 4, 6 n.)

Židé podobně i později přejali řecké kulturní statky, avšak tvrdili s neuvěřitelnou povýšeností, že všechno řecké umění a filosofie jsou výronem a odstínem zjevení Starého zákona.

Vyzdvihli všude kopie k významu originálů a originály prohlásili za plagiáty.

*

Veliký význam měl v příbězích Jakoba závod v gaunerství mezi Jakobem a jeho strýcem Labanem.

Můžeme čísti v I. knize Mojžíšově 29—31, s jakým vděkem staví vypravěč promyšlenou chytrost svého oblíbence do správného světla: Laban jest chytrý, ale Jakob jest chytřejší, Laban jest šibal, ale Jakob velešibal. Přitom vůbec nepociťuje, že zde jde o podvod, neboť Jakob chápe, že drží zdánlivé právo správně. Posléze tu stojí Laban s dlouhým obličejem: Jakob mu odňal celé stádo, dcery a děti odvádí mu s sebou, jen domácí bůžky Laban ztratil, a při tom všem stojí Jakob dokonale v právu a může ještě dělati veliké řeči.

Pozoruhodná jest úloha, kterou měli podle I. a II. knihy Mojžíšovy hebrejští cizinci v Egyptě. Josef jako prodaný otrok získal u faraóna nejvyšší úctu a stal se všemohoucím komorníkem. Využívá plně svého vlivu a přitahuje za sebou všechny své příbuzné, svého otce a své bratry s jejich ženami a dětmi. Jsou přátelsky přijímáni.

„Děti Jakobovy zůstaly bydleti v egyptské provincii Gosen a tam se pevně a trvale usadily. Množily se, takže se stávaly náramně početnými; byly plodnými a množily se a bylo jich mnoho, nesčetně mnoho, takže jich byla plná země…“

Nový farao vystihl nebezpečí: „Lid Jakobových dětí stává se četnějším i mocnějším nás.“

Následoval vzmáhající se útisk, až Jahve povolal Mojžíše, aby vyvedl Izraelovy děti z Egypta. Odtáhly, ovšem ne bez majetku…, řídíce se přikázáním Jahve, aby okradli Egypťany. (II. Mojž. 3, 21 n.): „A já (Jahve) chci dáti milost tomuto lidu před Egypťany,

[20] Schemann píše ve svém velikém díle o „rase“ (II., str. 3), že se soupeřstvím obou bratří o prvorozenství a vytlačením Ezauovým mohou býti opět dány odpovídající příklady arijství a semitství… v životě obou hlavních, v židovství spojených rasových částí.

odejdete-li — neodejdete s prázdnou. Zvláště každá žena má požadovati od své sousedky či spoluobyvatelky stříbrné a zlaté nádoby a šaty; ty nechť naloží na syny svoje a dcery a tak ukradne.“

Stejná rada jest opakována v 11. kapitole, a v následující kapitole jest to označeno jako milost daná Jahvem, že se podařilo „dětem izraelským“ ukradnouti vypůjčené.

2.

David a Šalamoun.

Panování Davidovo a Šalamounovo jest v židovských zprávách líčeno jako zlatá doba. Zajímavé! Jak často odporuje ocenění autorů dějin Starého zákona zrovna našemu německému cítění! Jako u Ezaua a Jakoba, tak i u Saula a Davida. Jestliže z dějinné tradice, přeplněné pověstmi a zfalšované kněžími vyloupneme historické jádro, zbude nám asi toto: Pod tlakem nouze v boji proti Filištínským — spojil Saul roztříštěné kmeny izraelské a založil království.

Vedle říše Saula dosáhl David na jihu země vzrůstající moci. Výbojně se dral z Jerusalema k severu, a když Saul padl v bitvě proti Filištínským, podařilo se mu podmaniti si jeho říši a založiti tak říši izraelskou — Židovskou.

Tak jako v celém předoasijském a egyptském kulturním světě, tak i v Kanaan podařilo se kněžím dostati do rukou vzrůstající moc. Starší dějinné prameny byly přepracovány v jejich duchu. Věstili myšlenkový stát boží, zdůrazňovali protiklad mezi světskou a duchovní mocí. Saul a David. Kněží učinili ze statečného Saula zpitvořený obraz a označili volbu tohoto „světového“ krále jako odpadnutí od Boha.

Ale naopak David a Šalamoun jsou v bibli velebeni jako králové kněžští, jejichž hlavní úlohou bylo zřízení kultu Jahve a výstavba chrámu. Jako David přemohl Saula, tak Juda přemáhá Izraele, jih přemáhá sever. Jerusalem měl se objeviti jako prastaré politické a náboženské středisko všech dvanácti kmenů.

Jsou přece obzvláštní „svatí“, kteří docházejí zvláštní blahovůle Jahvovy: David a Šalamoun! Dějinný David mohl se státi zdatným bojovníkem i státníkem, také osobně mohl ukázati milování hodné rysy (přátelství s Jonathanem).

Ale všeobecně měla jeho bytost rys ukrutnosti, nahého sobectví, nespoutané vášně. Touto svou vášní se dal unésti k veliké nespravedlnosti a hanebnému činu. Chceme-li vyjmouti ze světových dějin něco obzvláště bohaprázdného, pak vzpomeneme na Davidův dopis „Uriášovi“. Ale v rukou kronikáře se stal David zakladatelem chrámu a bohoslužeb, král a hrdina stal se kantorem a liturgem v čele houfu kněží a levitů, jeho ostře vyznačená figura se stala matným obrazem světce, zahaleným oblakem světícího dýmu, vzorem zbožnosti, jak ji chápali v 5. a 4. století před Kristem.

A jeho ještě slavnější syn Šalamoun? Jak různá krev se křížila v tomto bastardu! Proto také patří k „mnohostranným“, a to k nejvíce mnohostranným, kteří kdy žili, k velkým záhadným povahám:[21] Byl básníkem a filosofem, volnomyšlenkářem a diplomatem, despotou a brutálním člověkem, stavitelem a obchodníkem, záletníkem a chlípníkem.

[21] Novověk učinil tohoto krále Šalamouna otcem svobodných zednářů.

Král, který byl uctíván jako stavitel Jahvova chrámu, současně dal postaviti pro nesčetné ženy svého harému (700+300=1000) oltáře jejich pohanských bůžků. Ale Jahve „ušetřil ho pro jeho otce". (I. Královská 11, 12.)

3.

V z n i k a b y t í Ž i d o v s t v a .

Po smrti Šalamounově (r. 933) se stát rozpadl ve dvě části: na část severní a jižní, na říši Izraele a říši Judy. Dějiny následujících století nejsou žádným slavným listem; vypravují nám o nepojmenovatelné rozháranosti, o vnějších nebezpečenstvích a vnitřních rozporech, o politických a náboženských bojích; vypravují nám, jak Izrael i Juda neustále byli vháněni do nových sporů. Jen v souvislosti s těmito napětími můžeme porozuměti mravnímu duchovnímu hnutí.

Dvojí náboženství.

Jako ve světě řeckém, tak také v Palestině zápasila mezi sebou dvě různá pojetí boha, a ne neprávem se tvrdí, že tu působily protiklady rasové. Ve Starém zákoně stojí vedle sebe dvojí náboženství; Haug je jmenuje „náboženství zjevení" a „pohanství". Vhodněji se označují jako „proroctví" a „kněžství".

„Kněžství" vidíme všude tam, kde prameny náboženství jsou bázeň a strach; kde se lidské myšlení omezuje na látku a počet; kde náboženství jest počtem a spočívá podstatně v obětní službě a zachovávání vnějších předpisů; kde také dobra spásy, která si lidé přejí, jsou míněna smyslně. Tu jsou kněží, které lidé potřebují, právě tak právníky, kteří znají přikázání a požadavky božstva, jako početními mistry, kteří vědí, co mají lidé konati v každém jednotlivém případě, jsou také učenci písma, kteří umějí vykládati božské příkazy, resp. umějí je jinak vykládati. Takové náboženství není pak ničím jiným než smluvním poměrem s božstvem, jehož tajemné moci se lidé obávají.

A náboženství proroků? Za hrozného utrpení se strany Asyřanů a Babyloňanů (v 8., 7. a 6. století před Kristem), k němuž ještě přistupovala vnitřní rozervanost, mluvilo se stále a stále o nutnosti renovace. V „prorocích", kteří se těšili milosti Jahve, vyrůstalo porozumění pro nevyčerpatelné síly a hodnoty, které se nedaly číselně vyjádřiti: ve vlastních prsou poslouchávali božstev hlas, „zjevení", které je pronikalo, aby lidu hlásali vyšší zduševnělé náboženství; byli si vědomi, že jednají v příkazu božím.

Prostý pěstitel ovcí Amos viděl blížící se katastrofu, kterou byla roztříštěna severní říše izraelská (722), viděl v ní trestní soud Jahve. A Izaiáš věštil nový trest po zřícení Izraele (722). Oba horlili proti zevnějším formám bohoslužby a žádali vnitřní čistotu lidí. Izaiáš shromáždil kolem sebe stoupence a založil reformní stranu.

Prorok Jeremiáš působil před zhroucením jižní říše — i po něm (rozboření Jerusalema — 586). Také on hledal náboženství očištěné od všeho vnějšího a materiálního: učil síle modlitby a činil z náboženství vnitřní záležitost člověka.

Vítězství kněžstva.

Protiva mezi dvojím náboženstvím, proroky a kněžími, mezi Jahvem proroků a Jahvem kněží, který sotva se lišil od Baala, táhla se stoletím 8., 7. a 6. před Kristem.

Kněžstvo vítězilo, zatím co proroci zůstávali sami a bez porozumění. K tomuto zakončení tohoto zápasu přispělo určitě zničení severní říše izraelské. Neboť u jinak založených Židů jižní říše nebylo pochopeno náboženství „zjevení“ proroků; ti poslouchali jenom „vyvolenost“ a z té vyrůstala jejich nesmírná vypínavost a drzá výlučnost.

Již rok 621 př. Kristem byl významný pro rozvoj přísně organisovaných kněží a zákonné církve, když byla „nalezena“ V. kniha Mojžíšova a mladistvý král Josaiáš k tomu slavnostně zavázal celý národ. Od té doby činila výlučnost židovského národa a židovského náboženství pokroky. Od té doby směl býti Jahve uctíván pouze v Jerusalemě; všechna ostatní místa, kde byl Jahve uctíván, byla v zemi s bezohlednou přímostí zničena. Zákon předpisoval četné vnější očistky, oběti, dary, oznámení. Kněžský stav se povznesl nad ostatní lid.

Nastala vláda písmene. Vnější formy kultu bujně přerůstaly vnitřní náboženský život.

Církevní reformní dílo uvázlo ve víru následujících století. Tehdy to byl nordický Michl, který pozdvihl do sedla svého nejhoršího nepřítele — Židovstvo. Králové perští, kteří jsou pokrevnými příbuznými Němců, stali se po zboření Jerusalema (538) tvůrci Židovstva.

Perský král Kyros dal židovským horlitelům povolení k návratu; Židé dostali zpět i své chrámové nářadí.

Leč „znovuzřízení kněžské Davidovy říše“ narazilo na těžké překážky, a to pro odpor domácího obyvatelstva i pro rozkol uvnitř Židovstva.

Teprve v roce 515 byla dokončena stavba chrámu, a to s pomocí peněžní podpory perského krále Daria.

Nové konflikty! Tenkráte — v letech 458-445 — proroci Ezdráš a Nehemiáš vyvíjeli horlivou činnost, která vedla k cíli. Nehemiáš se stal místodržícím v Judei. I podařilo se jim za pomoci perského krále Artaxerxa provésti církevní organisaci; zavázali národ k poslušnosti zákonů, které byly přineseny z Babylona a které domněle pocházely od Mojžíše. I bylo označováno „zavedení nového“ jako „znovuzřízení starého“. Bylo postupováno s bezohlednou krutostí proti manželství s Položidy a „pohany“; Židovstvo se přísným plemeněním úplně odloučilo od Nežidů.

Za času prvních perských králů, někdy kolem roku 520, objevuje se pojednou „vysoké kněžstvo“, po němž nebylo dříve ani stopy.

Veliký podvod.[22]

Tehdy začal veliký podvod, jehož vliv trvá až po náš věk. Ačkoliv židovská kněžská církev se stále více vzdalovala od toho, co si přáli prorokové, přece pojala mezi „svaté“ své knihy i jejich písma. Z toho vyrůstala ďábelská dvojí hra, complexio oppositorum (spojení protikladů, kde musí býti *buď* a *nebo*), „dvojí tvář“.

Židovstvo zaslepuje „hloupé, lehkověrné, netušící, důvěřivé lidi Siegfriedů a Dietrichů krásnými průpověďmi proroků, zatím co vlastní jádro své podstaty — maskuje.

[22] Srovnej mé pojednání v „Hammer“, květen 1932.

Jestliže Kristus varuje před „kvasným těstem farizeů“, pak míní dvojí hru, kde lidé svými rty uctívají Boha, zatím co jejich srdce je od něho vzdáleno.

Přesto Židé nalezli učenlivé žáky. Myslíme na římské papeže, kteří dali své touze po světovém panství křesťanskou etiketu. Myslíme na Anglosasy, kteří vedli dobyvačné války ve jménu Boha. Myslíme na světovou válku, kde naši nepřátelé hlásali proti nám „křížovou výpravu“. Myslíme také na dvojí hru našich zbožných lidí z „centra“.[23]

Podstata Židovstva.

My Nežidé sice označujeme pojmy „rasa, národnost, stát, pospolitost řeči, vlast“ jako něco rozdílného, ale čím blíže se jich dotýkáme, tím přirozenějším a původnějším jeví se nám stav. Židovstvo jest nyní především protivou, a Schickedanz jmenuje je „protirasou“. Tento národ nedosáhl nějakého významu jako světový, na určitou otčinu vázaný stát, ale jako „universální kněžský stát, mající aspirace na světové panství.“

Jejich kmenový bůh Jahve měnil se v božského světového krále, jehož vyvoleným kněžským národem by byli Židé. A jejich náboženstvím jest udržení vyvolené židovské národnosti.

K podstatě Židovstva patří úzká souvislost jeho náboženství, jeho kněžské církve s nomadismem, mammonismem a racionalismem. Jako božské určení nomádského národa se jeví — život z práce cizích národů.

Chrám jerusalemský se stal ústředním bankovním domem pro rozptýlené spoluvěrce i soukmenovce. Jak cize na nás působí velebení bohatství a pozemských statků ve Starém zákoně, které jest spojeno s výzvou, aby všichni Nežidé byli vykořistěni, a s různou obchodní praksí proti Židům a Nežidům.

(V. kniha Mojžíšova 7. 16 n.; 14.21; 15.6;17.2 n.)

„Tvůj bůh učiní z tebe boháče; budeš půjčovati peníze mnohým národům, ale sám nebudeš si vypůjčovati od žádného.“

Také v mnohých žalmech i v moudrosti Šalamounově nalézáme chválu bohatství.

Racionalismus jest bratrem materialismu a mammonismu. Sombart píše: „Racionalismus jest základem Židovstva i kapitalismu. Židovské náboženství je smluvní, obchodní a účetní uspořádání všech vztahů mezi Bohem a člověkem: trvalé vážení zisku nebo škody, které může přinésti jednání nebo opominutí, velmi složité účetnictví, aby konto pohledávek i dluhů jednotlivce bylo přivedeno do pořádku…“

Z přesně početního uspořádání všech vztahů mezi Bohem a člověkem se vyvinula racionalizace celého života. Židovské náboženství jest dvoustranným početním obchodem: dávky a protidávky! Zbožnost dostává plně právnické ražení! Racionalisování jídla a pití! Racionalisování také lásky![24]

Nesmíme přitom zapomenouti, že celé dějiny byly korigovány ve smyslu tohoto „Židovstva“.

V 7., 6. a 5. století „nalezené“ zákony byly učiněny božským zjevením, platným od věků, vláda kněžstva a židovský světový boží stát byl prohlášen za původní plán Boha,

---

[23] Autor míní tehdejší katolické centrum. Pozn. překl.

[24] Sombart k tomu poznamenává: Rabínská literatura stýká se zde nejúžeji jednak s vilnou erotikou zpovědnic Liguoriho, jednak s puritánskou morálkou.

a Sabbath, zákon jídla, obřízka (nejvlastnější známky Židovstva) byly převedeny zpět do doby stvoření světa, potopy a patriarchů.

4.

Židovstvo v perské, v řecko-makedonské a v římské světové říši.

Děláme si falešné představy o „babylonském zajetí"; babylonské „zajetí" bylo vlastně přesazením, přesídlením do Babylonie (586.) Židé tam žili pod královskou ochranou, mohli se svobodně pohybovati a provozovali své obchody, resp. obchody s penězi.

Jest omylem, že rozptýlení Židů nastalo teprve po druhém zboření Jerusalema v roce 70 po Kristu. Nastalo spíše v roce 586 před Kristem, tedy o 6½ století dříve.

A jestliže zjistíme, že tehdy vlastně vznikla židovská národnost, pak smíme tvrditi: Židé se stali po všechen čas lidmi bez vlasti a byli rozptýleni po celém světě. Když r. 538 před Kristem jim dovolil perský král Kyros návrat do vlasti, většině Židů ani nenapadlo, aby opustili „vězení". Měli skvělé obchody, hromadili bohatství, vlastnili krásné domy a zahrady; návrat do chudé otčiny je vábil velmi málo.

Země nad Eufratem a Egypt se staly těžištěm Židovstva a zůstaly jím i nadále až do doby pokřesťanské.

Jedním z největších skreslení dějin jest, že Židé naříkají na třítisícileté „utlačování". Měli daleko více výsad než všechny ostatní národy dohromady.

Získali přízeň nejmocnějších pánů starověku, především zakladatelů světových říší: od perských králů se jim dostalo dalekosáhlé podpory; později se k nim stavěl přátelsky Alexander Veliký; Caesar a Augustus, zakladatelé římského světového císařství, vycházeli vstříc jejich přáním a potvrzovali jejich výsady. Ale Peršané, Řekové a Římané museli s nimi získati tytéž zkušenosti jako již ve druhém tisíciletí před Kristem Egypťané a Hebrejci. „Potomci Jakobovi, kteří byli tak přátelsky přijati, stali se trýzní."

Pod perským panstvím.

Výsady, které byly dány Židům perskými králi, byly brzy shledány jako velmi nepříjemné. „V rozptýlení žijící Židé nepřemýšleli o tom, aby se jako organická část vtělili do celku. Spíše se drželi odděleně jako cizinci a cítili se vyšší lidskou třídou; vzpírali se dokonce, aby spolu prováděli zdvořilostní formu úklony. A podařilo-li se jednotlivým Židům, že se dostali na vyšší místa, tu prosazovali své soukmenovce. Žádný div, že klidili nenávist!

Zvláště cennou knihou Starého zákona jest kniha „Esther", která jest samoportrétem rozptýleného Židovstva.

Profesor Gunkel píše: „Hlavním obsahem knihy jest veliká zášť Židů, jež pramení zřejmě z poměrů; chátra tu zabíjí a plení podle své zvůle a vrchnost silně přivírá oči. Kniha se nezmiňuje ani slůvkem o důvodu této židovské zášti, která jest spisovateli nepochopitelnou, nepozoruje a nechce pozorovati, že právě Židovstvo podráždilo nejtěžší

měrou „pohany“, a to právě svou nenávistí k nim, ba ke všem národům (vzpomeňme na záštiplné výroky proti „pohanům“), že je podráždilo svou náboženskou pýchou, jakož i svou nacionální ješitností.

Žid, který jest v obchodě tak snaživý, může vzbuditi závist chátry; Hamán chce Žida vymačkati — 75 milionů marek chce dáti státnímu pokladu a přitom chce určitě i sám vydělati…

V knize Esther se vyslovuje duch potlačeného národa, který vnímá svou bídu tím trpčeji, poněvadž stojí pln ješitnosti a všechny útoky všemocných nepřátel odráží se sálající záští. Vlastní svou silou se nemohou brániti, tu pošilhávají po pomoci státu. Přejí si, aby Židovka se stala královnou a Žid nejvyšším ministrem!

Leč poté by otočili; všichni nepřátelé Židů (75.000) měli by býti za pomoci vrchnosti jednoho dne bez ohledu na ženy a děti — vybiti!

V tom duchu byla a jest každoročně slavena slavnost, kdy Židé aspoň v myšlenkách by pobíjeli své protivníky.“

Pod řeckým panstvím.

Theodor Mommsen, který byl spíše přítelem než nepřítelem Židů, znova srovnal Židovstvo starého věku s pozdější římskou papežskou církví. Judea s Jerusalemem měla se státi pro Židovstvo, rozptýlené po celém světě, tím, čím jest římský církevní stát katolíkům, sídlem nejvyššího kněze — pontifika maxima — papeže.

Také za řeckého panství měli Židé přednostní právo přede všemi ostatními národy. A jako tvořili Židé ve městech vlastní obec v obci, tak tvořili i v říši zvláštní stát ve státě. Směli lpěti na své národnosti i na svých národně-náboženských zvycích. Byli státem se svým vlastním právem, státem, který se rozprostíral po všech zemích. Své hlavní sídlo měli v Jerusalemě a církevní daně se scházely pravidelněji než daně státní.

Místo „protirasa“, jak nazývá Židovstvo Schickedanz, mohl bych spíše říci: „protistát“. Mommsen píše: „Zachovávání nacionálního svérázu v náboženských formách, zatím co jest světský stát ignorován, to jest signaturou pozdějšího světového Židovstva.“

Mommsen dále píše o privilegiích Židů:[25] „V řeckých městech bylo dovoleno výhradně Židům, aby vytvářeli jakousi obec v obci a aby též do jisté míry sami sobě vládli. Strabo píše (v I. století po Kristu): „Židé mají v Alexandrii (a rovněž tak v Antiochii a v ostatních řeckých městech) vlastního národního náčelníka, který stojí v čele národa, rozhoduje pře, disponuje smlouvami a řády, jako by spravoval samostatnou obec.“ To se stávalo, protože Židé označovali podobnou speciální jurisdikci jako jurisdikci, vyžádanou jejich národností nebo náboženstvím, což je však jedno a totéž. Všeobecné státní řády dále braly veliký ohled na národní a náboženské úvahy Židů a vypomáhaly podle možnosti pomocí „Exemptiones“, t. j. výjimečnými zákony, výsadami, privilegii.“

To, co my chápeme jako věrné smýšlení se státem, Židé neznali a neznají; byli vždy jenom poddanými, resp. státními občany na výpověď.

Zájmy jejich „božího státu“ stály u nich vždy nad zájmy státu světského, ve kterém vždy viděli pouze a výhradně protektora nebo biřice. Očekávali „boží stát“, který se srovnává s židovským imperialismem.

---

[25] V., str. 491.

Židé se nikdy nepostavili krví a životem za perskou říši nebo za Alexandra Velikého či za jeho nástupce nebo za světovou říši římskou. Naopak! Vždy s vlajícími prapory chvátali v ústrety vítěznému nepříteli.

Není divu, že docházelo mezi Židy a Nežidy k třenicím, k tomu, co dnes nazýváme antisemitismem — protižidovstvím.

Mommsen píše: „Židovská zášť a židovské štvaní jsou tak staré, jako diaspora[26] sama. Tyto privilegované a autonomní obce uvnitř řeckých měst musely je vyvolávati, jako močál — otravuje vzduch.“[27]

Makabejští.

Když syrský král Antiochus Epifanes (175—164 před Kristem), jako jeden z vládců státu z velikých nástupních států Alexandra Velikého, podnikal nivelisační politiku, činil asi tytéž pokusy, jakých jsme svědky v novověku u Rusů, Poláků a Čechů, kteří chtěli vytvářeti jednotný stát z pestře smíšených svazků územních i národnostních. Ve skutečnosti však tato rozmanitost národností a náboženství působila jeho vládě největší potíže. Proto chtěl všeobecně zaváděti hellenskou vzdělanost a hellenský kult. A nijak nepokládal za beznadějné hellenisovat jako ostatní národy také Židy. Neboť bylo již tehdy hodně „reformních Židů“, t. j. takových, kteří přijímali řeckou vzdělanost a hledali vyrovnání mezi Řeky a Židovstvem…

Proto došlo v Palestině, která tehdy patřila k syrské říši, k povstání (167 před Kristem). Židé šli pod vedením makkabejských od úspěchu k úspěchu. Byli podporováni dílem římskou vládou, dílem též roztříštěností syrské říše samé. Vůdce Makabejců, Simon, syn Mattathiův, byl v roce 139 uznán velikým králem Syřanů nejen nejvyšším knězem — veleknězem —, ale také „knížetem izraelským“.

Později vznikly rozpory, které daly podnět římskému vojevůdci Pompejovi, aby do nich v roce 63 před Kristem zasáhl a vnikl do Jerusalema; vstoupil dokonce do chrámu i do svatyně. Od této doby se Judea stala jedním z přečetných římských „svěřeneckých“ království Východu.

Můžeme obdivovati makkabejské, a to pro jejich silnou vůli, jíž nechtěli nechat Židovstvo zaniknouti ve všeobecné kaši národů. Ale Židovstvo samo vytrpělo ve století před Kristem i po Kristu samorozsápáním obrovské ztráty krve, čímž si odsunulo rasově hromadné umístění národa. Pravověrní, přísně věřící — Zelotové — běsnili proti všem Židům, kteří se přísně neuzavřeli hellenskému duchovnímu světu, vyhlazovali muže, ženy i děti a bořili jejich města. Vytvářel se osudně neblahý výběr Židů, kteří měli náklonnost k nejzuřivější náboženské horlivosti a k neomezené nesnášenlivosti.

---

[26] Řecký výraz, rozptýlení společníků jednoho náboženství mezi jinověrce.

[27] Židovstvo, nade všechny státy a národy se vyvyšující a přitom je rozleptávající, stalo se předobrazem nejen římské, papežské církve, nýbrž i všech ostatních internacionálních organisací.

Židovstvo ve světovém římském císařství.

Wilson, president USA, nazval r. 1918 zboření Jerusalema (r. 70 po Kristu) a „zničení židovské národnosti“ Římany jednou z největších nespravedlností světových dějin, která musí býti opět napravena. Tento posudek jest falešný.

Jak došlo k rozboření Jerusalema? Za poslední periody římské republiky, t. j. za prudkých bojů revoluce, z nichž konečně vyvstala vojenská Augustova diktatura, dovedli Židé s úžasnou vytrvalostí nalézati vždy pravé spojení. Nejprve se zastávali Pompeja, potom Julia Caesara, později Cassia a Bruta, potom triumvirátu (r. 43) a při posledním rozhodnutí byli zprvu pro Antonia, posléze pro Octaviana Augusta.

„Střídali věrnost jako hesla.“

Julius Caesar z vděčnosti k Antipatrovi, který ho zachránil (r. 47 př. Kr.) z nebezpečné situace v Alexandrii, založil židovský stát a obdařil jej nesmírnými výhodami. Antipater se stal králem, po něm následoval jeho syn Herodes. V roce 6 po Kristu zrušil císař Augustus království, a to na výslovné přání Židů, a učinil Judeu římskou provincií; nádherné dary císařské rodiny zdobily chrámy v Jerusalemě. Také nástupce Augustův, přísný císař Tiberius, projevoval k Židům největší shovívavost.

Ale byli vůbec někdy Židé spokojeni?

Přes všechna dobrodiní, přes všecky výsady jejich zásadní odpor proti Římu vzrůstal.

Placení daní bylo odpíráno jako bezbožné. Galilejský Judas označoval uznávání jiného pána než „pána Zebaoth“ velikou hanbou pro Židy; ale Zebaoth pomáhá jen těm, kteří pomáhají sami sobě. A když byl tento revolucionář popraven, stal se mučedníkem, mrtvý se stal Římanům nebezpečnější než živý.

Tak se hromadila látka ke konfliktu. Přitom následkem židovské domýšlivosti vyrůstala židovská nenávist proti všem ostatním. Byl sice za císaře Augusta a Tiberia zachován pokoj; ale k výbuchu přece došlo za nehodného císaře Caliguly. Od roku 38 může se mluviti o trvalém revolučním stavu v Židovstvu. Ten začal v Alexandrii (38—41 po Kristu) tříletým krvavým pronásledováním Židů. Krátká přestávka — chvíle klidu, nastala vlivem shovívavosti následujícího císaře Claudia.

Avšak jednak tu zůstala pobouřená nálada na obou stranách, jednak vystupovala stále zřetelněji a zřetelněji neslučitelnost židovského výminečného postavení se společnými zájmy říše. Musíme konstatovati, že římská vláda zkusila vše, aby došlo ke vzájemné shodě.

Za celé svazky mluví mínění vyslovené císařským ediktem:

„Aby Židé nyní také se své strany ukázali větší umírněnosti a zdržovali se hanění a urážek jinověrců.“

Mommsen píše: Nebezpečí spočívalo v nesnášenlivosti říšských soudruhů různých národností, kteří byli nyní přece jenom osudem spjati k sobě. Od 44. roku si zbraně neodpočinuly. Podivujeme se, jak benevolentně tomu všemu vycházela vstříc římská vláda. Avšak tato povolnost zesilovala moc Zelotů (Horlivců), kteří terorisovali spořádané, umírněné židovské elementy. Nenávist rostla.

„Na obou stranách se ukazovalo, že další soužití jest nemožné, i vzrůstala myšlenka vzájemného vyhlazení.“

V roce 66 po Kristu došlo v Cesarei a v Jerusalemě ke krvavým vzbouřením; tam byli však útočníky Nežidé, zde byli útočícími Židé.

Obětmi národního vzteku, rozbouřeného v Jerusalemě, nebyli jenom Římané, nýbrž zvláště také umírnění Židé.

Tím byl dán signál k hroznému židovskému štvaní v Damašku, Ascalonu, Týru. A nyní začala vlastní válka židovská (66—70 po Kristu). Nebylo bojováno pouze mezi římskými a židovskými oddíly, také židovské strany se vraždily navzájem.

Hrozné krveprolití skončilo r. 70 zbořením Jerusalema.

Přes tento hrozný výbuch vzájemné zášti se císařská vláda nedala strhnouti k dalším násilným opatřením.

Musíme uznati, že to byla politika umírněná, že sice nadále Židovstvo, které bylo rozptýleno po celé říši, nesmělo tvořiti stát ve státě, který měl vlastní ústřední vládu v Jerusalemě, ale že nebylo Židům zabraňováno ve vykonávání jejich náboženských zvyků, a to ani v Palestině, ani kdekoliv jinde.

Naopak se dokonce směly znovu tvořiti rabínské spolky, které nastupovaly na místa dřívější velekněžské ústřední vlády.

„Nešlo však o otázku víry, nýbrž o otázku moci. Židovský stát jako vůdce diaspory nemohl se snášeti s bezpodmínečností světského, velkého státu.“ (Mommsen.)

Ještě dvakráte došlo ke krvavým, hrozným povstáním nacionálního Židovstva: V roce 116 po Kristu vypuklo povstání Židů v Kyrenaice, na Kypru a v Egyptě; to se rozšířilo také daleko do přední Asie. Zprávy ukazují, jaké urputné boje byly vedeny. Podle těchto zpráv Židé připravili o život v Kyrenaice 220.000 lidí a v Kypru 240.000 lidí. Obležení Řekové v Alexandrii pobili naproti tomu všechno, co bylo v městě židovského.

Povstání, které vypuklo roku 130 po Kristu v Palestině (za panování císaře Hadriana), nemá obdoby v dějinách. Všechno Židovstvo podporovalo povstalce. Po tři roky bojovaly mezi sebou s neuvěřitelnou krutostí římské oddíly a Židé. Věrohodné zprávy vypočítávají 50 dobytých pevností, 985 obsazených vesnic, 580.000 padlých. — A opětně zachovávala římská vláda po zdolání povstání náboženskou toleranci. Zdálo se, jako by byli krvavými ztrátami od dob Makkabejců (v době tří století) vyhubeni všichni umírnění Židé.

Židovstvo, které nyní zbylo, stupňovalo své odlišování. Mommsen mluví o „ztrnulém rabbinismu, který mimo lůžko Abrahamovo a zákon Mojžíšův nic o světě neví a také ani věděti nechce; o víře psaných liter naproti svatým písmům, kterážto víra dosáhla až závratné výše absurdity.“

VZNIKL TAJUPLNÝ TALMUD, KTERÝ ODDĚLUJE JAKO ČÍNSKÁ ZEĎ ŽIDOVSKÉ MYŠLENÍ OD DUCHA OSTATNÍCH NÁRODŮ.

5.

Orientalisace kulturního starého světa.

Günther právem zdůrazňuje, že nejde jenom o Židovstvo, mluvíme-li o cizáckém „židovském svérázu“, nýbrž o společné rysy všech předoasijských a orientálních národů. Ale Židovstvo bylo nejhouževnatějším, nejsebevědomějším a nejpůsobivějším nositelem

předoasijské orientální krve a ducha. A tímto duchem se nechaly postupně nakaziti největší státy, založené nordickými hrdiny, a touto nákazou byl způsoben jejich úpadek; byly to tyto říše:

perská světová říše;

řecko-makedonská říše Alexandra Velikého;

římské světové císařství.

Z Orientu se zvolna kladl příkrov smrti nad celý kulturní svět, přes celý tak zvaný „kruh země“, t. j. daleko přes všechny země kolem Středozemního moře.

Internacionální kulturní společností dospělo se k oné společnosti, která se ještě dnes mnoha lidem jeví jako nejvyšší ideál: „Jednotné lidstvo.“ Ve skutečnosti Peršané, Řekové, Římané, jeden po druhém vydali všanc svou národnost a svou národní kulturu ve prospěch Asie. Asie vnikala do Evropy a s ní asijská krev a asijský duch. Asijští bohové a chaldejský světový názor šířily se římskou říší; lidé podléhali nákaze asijských neřestí. A římští císařové? Převzali asijskou theokracii, universalismus a absolutismus; zbožňovaní panovníka, kult císaře s jeho chrámy a oltáři, to vše pocházelo z Orientu! Počátkem třetího století po Kristu usedli na císařský římský trůn nehodní panovníci, původem Orientálci; byl to Caracalla a Glagabal. Když pak roku 300 po Kristu císař Dioklecián obnovil říši, vzal si za předlohu svých „reforem“ asijská zřízení a zvyky.

Internacionální kulturní společnost, jednota lidstva!

Lepší se mi zdá pojmenování: římsko-židovská smíšená kultura světa.

„Římsko-židovská“ proto, poněvadž Řím jest skoro 2000 let souhrnem všeho směšování a zahlazování stop, ničení národního svérázu, národnostní míchaniny, směšování krve, kultury a náboženství, rovnosti všeho, co nosí lidskou tvář. A Židé, nejhorlivější hlasatelé internacionální myšlenky, udržovali a zachraňovali svou národnost. Židé uchovávali pro sebe v tomto „jednotném člověčenstvu“ své svérázné Židovstvo!

Na jedné straně se ostře odlišovali ode všech ostatních lidí, na druhé straně se snažili ostatní čím dále tím více ovlivňovati, aby se všichni řídili jejich vůlí. Obdivujeme houževnatost, s níž Židé, široko daleko rozptýleni, udržovali uprostřed smíšeniny národů svůj silný pocit nejužší spolusoudržnosti.

Harnack odhadl počet Židů na počátku našeho letopočtu na 4—4½ miliony; z toho 1 milion v Egyptě, 1 milion v Sýrii, ½ milionu v Palestině. Předpokládá, že Židé v době panování císaře Augusta činili asi 7% všeho obyvatelstva říše. Především bydleli ve velkých městech Východu; v Alexandrii bylo z 500.000 obyvatelů 200.000 Židů; podobně bylo tomu v Antiochii a v ostatních nově založených řeckých městech v Orientu. Později se drali také na Západ; za panování císaře Augusta mohlo v Římě bydleti asi 15.000 Židů. Jeden z nejlepších znalců římských dějin, Theodor Mommsen, zdůraznil význam Židovstva pro rozklad kulturního světa. Píše: „Žid se chová ke státu v podstatě lhostejně; těžce se vzdává jádra své svébytnosti, právě tak jako ochotně toto své jádro zahaluje kteroukoli libovolnou národností. Také ve starověku bylo Židovstvo působivým kvasem nacionální „dekomposice“ (t. j. rozkladu, roztoku).

Týž Mommsen dále poukazuje na to, že již v římské říši se vyskytl „strach před Židy“: „Jak úzce tehdy drželi Židé zemědělsky pohromadě (za časů Caesara), to dokazuje poznámka spisovatele té doby, že by bylo pro místodržícího povážlivé, aby ve své provincii urazil Žida, poněvadž by musil zcela jistě počítati s tím, že by mohl býti chátrou při svém návratu domů vypískán.“

Žid v čele chátry proti nepohodlnému vysokému úředníku!

II.

DĚJINY ŽIDOVSTVA VE STŘEDOVĚKU.[28]

1.
Hlavní obsah středověkých dějin.

Do zvrhlé a zanikající staré světové kultury vstoupily dva silné životní proudy obrození; náboženská nauka Kristova a germánsko-německé vlastenectví. Od této doby stojí celé světové dějiny ve znamení zápasu Německa proti římsko-židovské smíšenině světové kultury. A konec konců běží tu o — „buď a nebo“: Německo nebo následování Ježíše Krista a císaře Augusta. Tragika středověkých dějin spočívá v tom, že obě tyto nové životní síly — jak zástupci křesťanství (t. j. rostoucí římská papežská církev), tak i naši germánsko-němečtí hrdinové (Velikáni) — věřily, že mohou spolu spojiti Německo, křesťanství a posloupnost císaře Augusta. Tím upadali vždy víc a více do osidel římsko-židovské kulturní smíšeniny.

Církevní historik von Hase pravil: „*Stolice Mojžíšova přešla do Říma jako stolice Petrova*“, (t. j. římská papežská církev jest opakováním starozákonní církve židovské; není žádným křesťanstvím, nýbrž židovstvím, a zároveň je následovnicí římského císařství. — A naši germánsko-něměčtí „Velikáni“ se dali ošáliti, že konají bohumilé dílo, když věnují své národní síly pro zřízení božího státu, který by zahrnoval všechno lidstvo. Stali se římskými císaři, nástupci císaře Augusta. Obdrželi jsme římskou říši německého národa, římskou kulturu, římskou církev, římské právo německého národa. Vše toto „římské“ bylo ve skutečnosti „římsko-židovské“. Celá minulost byla pozorována ve smyslu židovské konstrukce dějin.

2.

Židovstvo v raném středověku.

Jižní a východní židé.

Židovská separace proti cizí krvi se přirozeně nedala prováděti důsledně. Smíšení krve i rasy bylo také již od dřívějška v jednotlivých částech rozptýleného Židovstva rozmanité. Již záhy vznikly dvě veliké skupiny: jižní a východní Židé (Sefardimové a Aškenazimové). Jižní Židé jsou nazýváni „španělskými Židy“; část jich přešla do Francie

---

[28] Dá se těžko říci, kdy středověk začíná a kdy končí. V našem krátkém přehledu nechť platí označení křesťanské doby až po Luthera.

a Francií k Rýnu, do Holandska a Anglie. V nich převládá pravá beduinská krev orientální rasy; jsou statné, ušlechtilé postavy, je to typ urozených lidí. Východní Židé se rozšířili v jihozápadní a východní Evropě, v nich musel trvale zesíliti ráz předoasijské rasy. K tomu došlo, když v 8., 9., 10. století veliká část východoevropského obchodního národa Khasarů (panovnický dům a šlechta, kterou pak mnozí následovali) přestoupila k Židovstvu a byla pojata nejen do svazku náboženského, nýbrž i krevního. Zdá se, že právě tím se dostaly do tamějšího Židovstva prvky rasy mongolské a východobaltické.

Podle Güntherova šetření jsou východní Židé devětkráte početnější než Židé jižní. Avšak přes různost rasového míšení mezi oběma skupinami převládá společné: jsou a cítí se národem. Východní Židé přitom vystupují čím dále tím více a zdá se, že praví Sefardimové ponenáhle vymírají. Dnešní Židovstvo ve střední Evropě patří pouze ke skupině východních Židů.

Konkurenti.

Středověké dějiny nám vypravují o dlouhých bojích mezi císařstvím a papežstvím. Byli konkurenty, měli na mysli týž cíl, totiž znovuzrození staré světové říše císaře Augusta, která by zahrnovala všechny kulturní národy. Usilovali o „jednotu lidstva“, „souručenství lidstva“.

Jeden z těchto konkurentů chtěl státi na špici tohoto „božského, světového státu“ jako císař a papež, druhý jako papež a císař. Právě tak byli a jsou konkurenty Židovstvo a římské křesťanství. Obě tyto složky chtějí zbudovati boží stát na zemi. Všichni lidé mají býti sobě rovni; pouze v prvním případě chce míti vedení národně-židovské kněžstvo, ve druhém pak kněžstvo římské. Středověk přinesl vítězství římské církvi papežů.

Řím a Juda jako konkurenti! Musíme konstatovati, že tu nešlo o protiklady náboženské. Židé zůstávali pro katolickou nauku „národem vyvoleným“, který má své poslání v křesťanství i pro křesťanství. Křesťanská církev zachovala židovské církvi stálou ochranu a trpění; neboť Židé se stali pro ni důkazem svými svatými knihami pro pravdu křesťanství.

Protiklad platil pro drzé Židovstvo, které zůstávalo téměř vždy v obraně proti všemu cizímu. Židé upadli vlastní vinou do postavení pariů. —

Jako Židovstvo, tak i západní křesťanstvo obdrželo znenáhla zvláštní církevní zákoník (Codex iuris canonici). V něm byly pro Židovstvo stanoveny tyto zásady: „Svobodné vykonávání náboženství“, ale:

1. Usazování se Židů se musí omeziti a musí směřovati k tomu, aby — kde jen možno — bydleli pohromadě; neboť — roztroušeni v národě — mají větší možnost provozovati nedovolenou živnost a lichvu.

2. Křesťané nemají používati Židů ani jako lékařů ani jako ošetřovatelů nemocných (mimo případy nejnutnější potřeby).

3. Žid nesmí zastávati žádný veřejný úřad.

4. Křesťan nesmí sloužiti u Žida jako podomek.

5. Provozování židovských obchodů a živností má býti postaveno pod přísnou kontrolu, aby křesťanští národové byli chráněni před lichvou.

6. Manželství mezi Židem a křesťanem jsou přísně zakázána.

Židovstvo ve víru politických bojů.

Ve čtvrtém století po Kristu počala vpádem Hunů dlouhá doba velikých stěhování. Bylo prudce otřeseno starým kulturním světem. Na území západní římské říše vyvstaly ve Španělsku, v severní Africe, Italii, Galii, Britanii germánské říše Westgotů, Vandalů, Ostgotů, Langobardů, Franků, Anglosasů. V sedmém století začaly dobyvačné výpravy Arabů, kteří se šířili jednak po přední Asii, jednak dobyli nejen celou severní Afriku, ale i Španělsko a vpadli přes Pyreneje do Francie. Po dlouhých zmatcích a po porážce Arabů zesílila (v 8. století) Francie, a to za vlády Karla Martella, Pippina Krátkého a Karla Franckého. Ten se pak stal v roce 800 římským císařem, právním nástupcem císaře Augusta. Ale po smrti Karlově se veliký stát opět rozpadl; kolem roku 900 byl největší úpadek západní kultury a křesťanské církve.

A Židé? Přes jejich rozptýlenost můžeme pro tato neklidná století na ně použíti verše ze Schillerovy „Messinské nevěsty“:

„A cizí přišli, by nás dobývali;
my posloucháme, bychom zůstávali…“

Nemůže býti řeči o tom, že by germánští dobyvatelé, jako lidé snášenliví, „hrozně“ pronásledovali Židy. Naopak! Židům se poštěstilo, že dosáhli vysokých důvěrnických míst, a to pro své tlumočnické služby, pro své lékařské umění, pro svou obchodní zručnost, pro obratnost, jíž získávali a zhodnocovali statky. Leč vždy znovu se jim dostávalo nenávisti pro jejich domýšlivost, pro jejich rouhání se křesťanství, pro jejich obchod otroky i pro držení křesťanských otroků, pro jejich cizopasnickou a vykořisťující činnost.

Obzvláště poučné jsou dějiny Španělska, které bylo Židy oslavováno jako jejich „druhá zaslíbená země“: Westgotové našli zde, když dobyli v 5. století tuto zemi, četné bohaté židovské obce.

Když se později přiostřil protiklad mezi germánskými „kacíři“ a románskými „pravověřícími“, postavili se Židé v tomto boji mezi oběma křesťanskými konfesemi na stranu Gotů a obdrželi za to mnohé odměny. Ale tím více vzrůstala jejich vypínavost. Když pak v roce 586 Hekkared, král Gotů, přestoupil k církvi římsko-katolické, nastal obrat. Především byly obnoveny staré zákony:

1. vyloučení Židů ze všech veřejných úřadů;
2. zákaz manželství mezi Židy a křesťany;
3. zákaz míti křesťanské otroky.

V roce 612 došlo k vypovědění Židů; tím prý bylo postiženo přes 900 tisíc Židů. Později hrozící nebezpečí arabského tlaku přivádělo ostřejší a ostřejší opatření proti Židům. Ne zcela neprávem, neboť Židé se stali zrádci a pomáhali Arabům, když tito vnikli Gibraltarem do země a porazili Westgoty v bitvě u Xeres de la Frontera (711). Arabské panství ve Španělsku se stalo zlatým věkem Židů. Španělé převzali vedení celého Židovstva. Ještě dodnes vidíme stopy současného tehdejšího arabského a židovského umění a vzdělání. Židé se dostali na vysoká, rozhodující místa, jejich bohatství rostlo. Jedním z nejúčinnějších prostředků vzrůstu jejich bohatství byl výnosný obchod otroky.

A přece zůstávali také v arabském státě rozkladným elementem. Se zvláštním instinktem pozorovali již od 11. století pokroky křesťanských králů Kastilie a podporovali je špionáží.

Proč bychom tedy nesměli podle pravdy říci, že Židé vlivem své celé bytosti nejsou s to, aby vynikli v cizím národě jako věrní státní občané a aby pociťovali pravou lásku k vlasti? Zůstávají cizinci a chtějí cizinci zůstati. Tak jako za starověku babylonští Židé podávali ruku Peršanům, perští Řekům, řečtí Římanům, tak později ve Španělsku římští Židé podávali ruku Gotům, gotští Židé Arabům, arabští Židé křesťanským králům Kastilie.

A v jiných zemích? Také ve Francii se střídaly osudy Židů. Všeobecně se může říci, že se jim v karolinské době — v 8., 9. a 10. stol. — vedlo dobře. Židovští spisovatelé si činili — arciť neprávem — nárok na Karla Velikého jako vyloženého přítele Židů. Neboť ačkoliv Karel Veliký zaručil Židům veliké svobody a používal Žida Isaaka ve styku s kalifem Harun al Rašidem, držel přece ještě Židy v mezích. Jinak ovšem tomu bylo za vlády jeho slabého syna Ludvíka Pobožného (814—840), který byl úplně ve vleku Židů!

Můžeme mluviti o časové módě, která dávala přednost Židům. Židovský profesor Graetz píše: „Císařovna a její přátelé byli příznivci Židů, a to proto, že Židé pocházeli od velkých patriarchů a proroků. „Pro ty by měli býti oni ve vážnosti"… tak mluvila Židům přátelská dvorní strana, a císař viděl tudíž Židy v témže světle… Židé měli volný přístup ke dvoru a stýkali se bezprostředně s císařem a jemu blízkými osobami… Císařovi příbuzní obdarovávali židovské paní drahocennými obleky: křesťané navštěvovali synagogy, mnozí vzdělaní křesťané byli již tak zaujati pro Židovstvo, že drželi s nimi sabbat, zatím co v neděli pracovali."

Ve století 9. a 10. se mohli Židé roztáhnouti Německem. Nalézáme je v Magdeburce, v Meziboru u N., v Režně, ve Hvězdné, v Praze; kde byli Židé, tam vzkvétal obchod otroky. Zřízení rabínské školy v Mohuči, která se stala střediskem Židů, mělo nesmírný význam pro Židy, u nás bydlící. Židům nebylo bráněno, aby se usazovali a aby se věnovali orbě; profesor Graetz sám připouštěl možnost získávání majetku. Židé se tudíž nestali národem kramářů a lichvářů „vlivem tvrdého osudu".

Ke konci této stati se můžeme zmíniti o úzkých vztazích nešťastného císaře Jindřicha IV. (1056—1106) k Židům. Zdá se, že jenom trpká bída ho vehnala do spárů židovských peněžníků.

Zachovaly se úřední listiny o jeho blahovolném chování se k Židům, zvláště ve Wormsu a Špýru.

R. 1084 udělil Židům špýrský biskup Rüdiger Huozmann, který byl velikým přítelem Židů, vedle jiných svobod vlastní soudní pravomoc.

Byl však (v r. 1191) ještě překonán, a to císařem samým, který určil, že ve sporu mezi křesťanem a Židem má býti rozhodnuto podle židovského práva. Sombart k tomu píše: „Pro získávání movitých věcí Židy platilo po staletí zvláštní židovské právo, o němž jest první zmínka v privilegiu, které císař Jindřich IV. udělil špýrským Židům: „Je-li u Žida nalezena ukradená věc, a tvrdí-li Žid, že tuto ukradenou věc nalezl, tu může přísahou potvrditi, za jaký obnos ji koupil; zaplatí-li potom tolik okradený vlastník, má ji onen tomuto vydati."

Z toho vyrostla zákonitá výsada Židů — přechovávati zloděje. Tehdy počal právní zmatek, a to vnikáním cizích právních názorů.

Ve Špýru vzniklo také nové sídlo Židů, které bylo proti vzrůstajícímu nepřátelskému smýšlení lidu chráněno hradbami. *Tak vzniklo v Německu první ghetto; tedy žádná nucená tvrdost, nýbrž výhoda k ochraně Židů!*

Ovšem, že se později ghetto proměnilo ve strasti Židů, právě tak jako se ze zaručující ochrany Židů, dané jim dobrodiním Ludvíka Pobožného, vyvinula „poroba", která snižovala Židy k nevolníkům.

3.

Židovstvo v pozdějším středověku.

První pronásledování Židů 1096—1146.

Touha papežů po světovém panství přivodila těžkou nemoc národů — horečku křížových výprav, která jako nakažlivá epidemie zachvátila statisíce lidí. Nemáme na mysli pouze přečetné výpravy do zaslíbené země, nýbrž také bídu křížových výprav dětí a hrozných výprav proti kacířům.

Se zbožností se mísilo dobrodružství, s fanatismem necudnost. Tak se vybilo ve Francii a v jednotlivých rýnských městečkách nahromaděné rozhořčení občanů proti lichvářským Židům.

Docházelo ke krvavým nepokojům (1096 a 1146 na počátku první a druhé výpravy), které sice nebyly schvalovány, ale které byly židovskými dějepisci jak se patří nafouknuty.[29]

Ale jest pravda, že v obou případech vrchnost se vší energií vždy přispěla Židům ku pomoci.

Honba za penězi — Řím a Juda závodí mezi sebou.

Konkurenti! Mezi Římem a Judou jest zarážející shoda. Vzpomínáme na propast mezi kněžstvem a laiky, na výstavbu hierarchie, na jejíž špici jest papež. Židovstvo a papežská církev zobrazují nadnárodní stát ve státě s vlastním právem, pro které jest z důvodu jeho „božského původu" požadována vyšší platnost.

A co peníze? Zdá se to býti ironií dějin, že účinky křížových výprav byly docela opačné než byly původní úmysly. Papež Řehoř VII. (1073—1085) učinil z celého světa veliký klášter. Leč místo úniku ze světa rostlo přátelství k pozemským statkům světa. Sama církev byla také stržena do tance kolem „zlatého telete". Právě papežství, zatím co urychlovalo pomocí všeobecného daňového systému přechod naturálního hospodářství v hospodářství peněžní, odstraňovalo dosavadní brždění Židů a uvolňovalo jim cestu, aby se mohli plně uplatniti ve svém pravlastním oboru.

Myšlenka církevního zákazu úroků nevycházela ještě z nekapitalistických názorů, kdy bylo považováno za neslušné, aby křesťan požadoval od spoluvěřícího křesťana nějakou přirážku za půjčené peníze.

[29] Při seznamu obětí byly dvojmístné číslice zaměněny za čtyřmístné.

Později se však tím málokdo trápil, a kde se určití křesťané cítili vázáni církevním zákazem o braní úroků, stalo se to právě dáváním přednosti Židům.

Poslední století středověku ukazují nám nečestný závod Říma a Judey v honbě za penězi. Jako ve starověku chrám jerusalemský, tak nyní římská papežská církev se stala světovým bankovním domem. Potlačené křesťanství čekalo na hrdinu, který by jako nástupce Ježíše Krista vyhnal směnárníky „z domu mého otce".

A Židé? Přechodem k peněžnímu hospodářství se dostali do svého živlu a uplatňovali se jako školení finančníci, často se stávalo, že „houba, když se příliš nasákla, byla knížaty či městy vymačkána, ale ztráta byla kryta opět v co nejkratším čase. Potřeba přepychu za křižáckých výprav stoupala, zvláště nákladná nádhera šatstva, čímž Židům opětně přicházeli noví zákazníci; celá panství jim byla zastavována. Obvyklá úroková míra, lépe řečeno lichvářská míra, bývala 43⅓%. Ale ta byla velmi často mnohonásobně stupňována.

Vypovídání Židů.

Třinácté století bylo pro Židy současně dobou největšího, neslýchaného obohacení, ale i počátkem přibývajícího pronásledování. Musíme konstatovati, že tato pronásledování nepřicházívala většinou shora, ale právě zdola.

Tak jako ve starověku, tak podobně i ve středověku a novověku dovedli si Židé získávati přízeň vysokých. Bylo to proto, že jednotliví králové, světská i duchovní knížata, městské vrchnosti, dávali všanc své poddané k vykořisťování, jen aby se jim dostalo peněz. Nebylo divu, že v dolejších vrstvách vzrůstalo rozhořčení: právě tak jako proti římsko-papežské církvi.

Posléze byli Židé vypověděni, a to z celé západní i střední Evropy. Náboženský protiklad byl na tom účasten jen potud, pokud byly známy nesčetné potupy Krista a křesťanství.

V *Anglii* byl dán první podnět k pronásledování Židů (1291), když bylo odhaleno široce rozvětvené penězokazectví.

Ve *Francii* dosáhli Židé ve 13. století velikého bohatství i vlastnictví půdy. Následovala sice na počátku 14. století několikráte konfiskace statků, ale u králů Ludvíka X. a Karla V. našli Židé ochranu. Židům byly povolovány až 80% úroky. Přičteme-li k tomu ještě obrovské daně (tributy), pak se už nijak nedivíme, že vzrůstalo roztrpčení národa, který si konečně (1394) vynutil úplné vyhnání Židů.

Zvláště poučné jsou *dějiny Španělska*.

Vztek národa, nahromaděný nad židovským hospodářským útiskem a židovskou zradou, nad tupením křesťanství a mastičkářstvím se vybíjel znovu a znovu. Slýcháme, že finančními rádci králů bývali Židé; zvláště zlé bylo jejich řádění za Alfonsa I. (1325—1380) a za jeho bratra Dona Pedra.

„Židé vyssávají krev utrápených křesťanů a požírají jejich jmění nájmem daní," tak stojí psáno v jedné staré kronice.

Zášť lidu stoupala. Kolem roku 1480 začala silná pronásledování Židů. Mnoho Židů se dalo tehdy pokřtíti, aby unikli tomuto pronásledování. Od roku 1451 pracovala proti Židům a zdánlivým křesťanům inkvisice. Tito zdánliví křesťané se jmenovali — *ma-*

rani. Leč přece královští manželé, Ferdinand a Isabella, se pokusili ještě jednou užíti mírnosti. Teprve roku 1492 vznikl trestní soud.

Stalo se tak za poslední granadské války proti zbytkům Maurů ve Španělsku, ve které Židé tajně podporovali nepřítele. Tehdy byl vydán dekret, podle něhož se Židé museli v době čtyř měsíců buď státi křesťany, nebo musili opustiti zemi. Tenkráte se vystěhovalo ze Španělska více než 300 tisíc Židů, a to částečně do Turecka, kde jejich potomci se do dnešního dne jmenují — *spaniolové*; částečně se Židé vystěhovali do Portugalska, odkud byli brzy poté opět vyhnáni.

V Německu nebylo tenkráte následkem roztříštěnosti země ve množství států jednotné opatření možné. Byli-li Židé na jednom místě vyhnáni, byli jinde opět přijímáni.

V XV. století nastalo vyhánění Židů z nejdůležitějších německých obchodních měst: z Kolína, Augšpurku, Štrasburku, Norimberka, Ulmu, Řezna.

Naopak zase se dostalo Židům přijetí ve Frankfurtě nad Mohanem a v Hamburku.

O něco později stihl Židy i v Italii jejich osud.

Roztrpčení proti Židům bylo pak tak veliké (ve 14. a 15. století po Kristu), že plně docházely víry předhůzky o rituálních vraždách a otravování studní.

Kolem roku 1350, za časů „černé smrti“ (hlízového moru), vypukla hrozná pronásledování Židů, a to zprvu ve Francii, potom i v Německu.

Polsko jako země Židů.

Již od nejstarších dob žilo velmi mnoho Židů ve východní Evropě; odtud provozovali Židé výnosný obchod otroky. Vzniklo snad jméno „Sklave“ ze jména „Slawe“ — „Slovan“? Slovanské kmeny totiž dodávaly nejvíce materiálu pro otroctví. Později to bylo Polsko, které se stalo útočištěm z Německa vyhnaných Židů.[30]

Židé se stali polským magnátům nepostradatelnými, a to hlavně při vykořisťování sedláků. Dostávali od vrchností a později od králů samých četné výsady, na př. palírny a výčepy pálenky.

Židé nacházeli v Polsku vždycky ochranu, jak u králů, tak u magnátů. Marné byly všechny domluvy vysokých duchovních, ba i papeže samého.

Ovšem že také zde propuklo (ve století sedmnáctém) nahromaděné záští národa proti Židům, zvláště proti židovským daňovým i poplatkovým vyssavačům, a tak došlo na celém východě k hrozným pronásledováním Židů („pogromům“). Avšak polští šlechticové potom zase přijímali Židy zpět, a tak jim svět děkuje za nevyčerpatelnou kolébku Židů na východě.

[30] Na konci středověku a ještě dlouho potom byla německá řeč rozšířena po celém východě. Když nyní ještě z Německa vypuzení Židé přivandrovali do Polska, vyvinula se židoněmecká řeč zvaná „jiddisch“.

III.

NOVOVĚK.

1.

Doba ghett.

„Ghetto, nucené ghetto!“

Očekávalo se, že německý Michl při těchto slovech pocítí nejhlubší soucit s „ubohými“ Židy: s těmi od pradávných časů věčně pronásledovanými a utlačovanými Židy, kteří, napěchováni ve špinavých uličkách židovských čtvrtí, žijí životem nedůstojným člověka, jsou vydáni bez práva a bez obrany libovůli a výsměchu křesťanů.

Arciť, že život Židů nebyl v 15.—18. století nikterak záviděníhodný; ale stalo se tak jejich vlastní vinou. Již půl druhého tisíciletí žili Židé neustále a všude jako cizinci mezi ostatními národy a měli tvrdošíjnou vůli zůstati cizinci i nadále. Již půl druhého tisíciletí jest jejich život v ghettech právě tak dobrovolný jako jejich rozptýlení.[31]

Ghetto (židovská čtvrt) bylo něco takového jako dnešní cizinecké čtvrti čínských měst. Připomínám pro starověk ještě jednou Alexandrii, Antiochii, Řím. V raném středověku nebylo nucených ghett; Židé spíše vedli společně náboženské společenstvo a společenstvo oborů. První zdí opevněné ghetto v Německu bylo ve Špýru roku 1084 po Kristu, a to bylo pro Židy výhodou. Nucené ghetto vyrostlo teprve ke konci středověku z dobrovolného vylučování. A ani potom nebylo uzavření přísné, jsou známy nesčetné výjimky, na příklad pro dvorní Židy a lékaře.

Jaké byly však poměry v 15.—18. století?

Státy západní a střední Evropy použily svého nepopiratelného práva a vypověděly cizince. Židé, místo aby se usídlili na východě, kde bylo místa více než s dostatek, a věnovali se orbě a řemeslu, počínali si jako lidé, kteří chtějí vniknouti do parku, nad jehož vchodem jest nápis: „Cizím vstup zakázán.“ Chtějí sice zůstati „cizinci“, ale nechtějí, aby bylo s nimi jednáno jako s cizinci. Podařilo se jim, že se zde či onde propašovali. Stále trvající války novověku, potřeba peněz u králů, knížat a městských vrchností a stoupající luxus otevřely jim brány. Luther vážně a hlasitě varoval v posledních letech svého života před Židy. Ale na to se zapomnělo; chvílemi se zdálo, že Židé mají býti považováni za společníky v boji proti Římu. Ale jak málo na ně působila veliká duševní hnutí, ať již to byla renesance, humanismus či reformace, vychází najevo z toho, že právě v 16. století byl sepsán Šulchan aruch, který krátkou formou přesně určil všechny obory praktického — židovského — náboženského práva.[32]

---

[31] To dotvrdil ještě za dnešní doby před několika lety Žid Rathenau: „V úzké soudružnosti mezi sebou, v přísné odloučenosti od vnějšího světa; tak žijí v polodobrovolném, tajemném ghettu, nijak živoucí úd národa, nýbrž jako cizí organismus v jeho těle.“

[32] Dr. Bischoff píše: Šulchan aruch předpokládá Talmud, Talmud Starý zákon společně s příslušnou nábožensko-právní tradicí.

Zde před námi vystupuje úplně cizí duch, který velmi hluboce uráží naše německé cítění.

2.

A n g l o s a s o v é a Ž i d é .

Důležité stěhování Židů.

Na rozhraní středověku a novověku bylo ze Španělska a později i z Portugalska vyhnáno statisíce Židů. Toto vykázaní Židů souvisí časově s objevením Ameriky a námořními cestami do Východní Indie; není divu, že mnoho Židů putovalo do Ameriky. Jiní odešli do Holandska a do Anglie. První portugalští Židé se usadili v Amsterodamu (v roce 1597), měli všude přístup, a tak tu byla brzy otevřena první synagoga. Židé nazývali Amsterodam svým „novým, velikým Jerusalemem". Židovské obce vzrůstaly i v přemnohých ostatních městech Holandska. Za nizozemských bojů o svobodu se Židé vystěhovali z Antverp.

V Anglii bylo sice — už od roku 1291 — zakázáno přijímání Židů. Avšak královna Alžběta měla jako osobního lékaře Žida (1600).[33] Také Cromwell kolem roku 1650 věřil, že Židé nemohou býti postrádáni. Přesto vzrůstala stále víc a více omezení pro připouštění Židů. Teprve „veliká" revoluce (1688) přinesla náhlý obrat.

Na anglický trůn byl povolán Vilém III. Oranienský, s jeho průvodem vandrovali z Amsterodamu i velmi četní Židé a slézali se do Anglie. Obšťastňovali ji vyškolenou technikou bursovního obchodu. Sombart píše: „Bursy se objevily jako Minerva, která vyskočila v plné výzbroji; hlavními negotiany první výpůjčky Anglie byli Židé; stáli na straně Viléma III. Oranienského." Mezi jeho židovskými poradci měl největší vliv Žid Medina.

Tehdy započalo veliké soupeření mezi Francií a Anglií (1688—1815), v němž vystupují proti sobě jako nejznámější polní velitelé anglický vévoda Marlborough a princ Eugen (na počátku), na konec pak anglický vévoda Wellington a kníže Blücher.

Sombart píše o vévodovi Marlborough: „Bohatý Medina byl bankéřem lorda Marlborough, platil mu roční pensi 6000 liber (120.000 zlatých marek) a za to dostával prvotiny válečných zpráv přímo z pole."

Vítězné dny anglického vojska přinášely mu právě tak zisk jako anglickým zbraním slávu. Všechny „umělecké" triky „hausse" i „baisse", falešné zprávy z bojiště, domněle přibyvší kurýrové, tajná bursovní koketerie, celé tajemné soukolí mamonu, to vše bylo známo prvním otcům londýnské bursy a to bylo jimi náležitě vykořistěno… Známe velmi mnoho mužů z řad Židovských peněžníků, kteří spekulovali na burse ve velkém slohu, a to již za času královny Anny (1702—1714). Manascheh Lopez vydělal na burse veliké jmění, využitkoval paniky, vzniklé následkem falešného poplachu o královnině smrti a skoupil v ceně rychle poklesle vládní fondy.

[33] Podle tohoto Roderiga Lopeze stvořil Shakespeare Shylocka.

Bursovní švindl přišel jako duševní nákaza v 17. a 18. století do Anglie, Holandska a do Francie. Vzpomínáme na holandský švindl s tulipány, jihomořský švindl v Anglii a systém Lawův ve Francii.[34] „Celý národ byl zachvácen obchodem s akciemi a stržen vírem bezmezné lakoty a bacchantické požitkářské vášně, poživačnosti.“

Puritanismus a osvícenství.

Různorodé, vzájemně se potírající anglo-skotské církve a sekty se odpoutaly brzy od Říma; avšak dostávaly se čím dále tím více pod vliv Židovstva.[35] Společná jest obliba Starého zákona, která vystupuje do popředí, jmenovitě u puritánů. Právě jako Židé, tak i Skotové a Angličané se pokoušeli a stále pokoušejí regulovati a racionalisovati pomocí přísných zákonů celý život.

Židovský svátek „sabbat“ se stal napodobeninou úzkostlivého svěcení neděle. Vzniklo křesťanské farizejství. Puritáni racionalisací a metodisací života prospěli, byť proti své vůli, kapitalismu. Někdy v letech 1700 procitl v nich akutní provoz obchodu i živností, že jejich duchovní byli přímo konsternováni. Současník píše: „Jejich všechny myšlenky a náklonnosti byly upjaty pouze k obchodům. Nebyli k tomu nikým donuceni, stalo se tak spíše nepředvídanou a neočekávanou proměnou národního ducha, rozumu, jako by byli svedeni dohromady a řízeni nějakou vyšší mocí.“

Počalo zvláštní vyrovnávání mezi zbožností stavěnou na obdiv a bezměrnou lakotou, která jest nám Němcům u Anglosasů s naší i oné strany oceánu tak nesympatická: „mocná výdělečná činnost pod zástěrkou neslýchané bigoterie.“ *Židovský duch!* A jako před 2000 lety se Židé dělili na Židy orthodoxní a liberální, tak se z týchž kořenů vyvinul „puritanismus“ a „osvícenství“. Věkem racionalismu nazýváme dobu, kdy lidé věřili, že mohou všechno vypočítati a říditi vlastním, počítajícím rozumem. Arciť při tom mohla býti přírodní věda ku prospěchu a tak mohlo vzniknouti mnoho blahodárného. Avšak větší byla kletba. Neboť vše ostatní bylo bez ducha, neboť nejcennější, nevažitelné a nekalkulovatelné síly byly popírány. Lidé zkonstruovali rozumově „přírodní a rozumový“ život, řád státu, společnosti, práva i hospodářství, řád, který měl platiti pro všechny země, všechny národy a časy; také bylo vypočítáno „pravé“, přírodě i rozumu přiměřené náboženství.

Svobodné zednářstvo.[36]

Vznik svobodného zednářství přispěl podstatně k úzkému spojení Anglosasů a Židovstva. Veliká lóže, založená v Londýně roku 1717, se stala matkou všeho dnešního zednářstva; jak již vysvítá z „ústavní knihy“ (1723), byl řád zednářů tajným spolkem.

---

[34] John Law (1671—1729), skotský finančník, dal papírovými penězi podnět k prvnímu státnímu krachu ve Francii. Pozn. překl.

[35] Profesor Kühnemann praví o Velké Britanii, že podle své podstaty „jest více židovskou než křesťanskou mocí“. Jest mezi Anglosasy široce rozvitá společnost, která se jmenuje „Věřící totožnosti“, neboť věří, že Britové i Izraelité jsou „totožnými“; praví, že Britové jsou židovské kmeny, které se po smrti Šalamounově odloučili od Judy — 10 ztracených a opět nalezených kmenů Izraele.

[36] Také na tomto místě znovu opakuji, že můj boj platí světovému zednářstvu.

K neuvěření jest, jak rychle se tento tajný spolek rozšířil nejenom v Anglii a v amerických státech Nové Anglie, ale zvláště v zemích západní a střední Evropy. Svobodné zednářstvo vystoupilo jako odrůda náboženství. K rozšíření zednářstva přispěl pak i jeho postoj k římskému papežství. Zednářstvo vyřklo požadavek duchovního proudění doby, požadavek „přírodního a rozumového náboženství", to jest — podle prohlášení konstituční knihy z roku 1723: „Zednář jest zavázán k onomu náboženství, v němž se všichni lidé shodují." Arciť nenalézáme v zednářstvu v prvních desítiletích jeho trvání žádného Žida, a to prostě proto, že tehdy Židé nebyli uznáváni za občany, nýbrž pouze za poloviční občany. Avšak již od počátku v něm dýchá zcela židovský duch. Svobodné zednářství má málo co dělati s křesťanstvím, tím více se Starým zákonem Židovstva: král Šalamoun byl jmenován prvním Velikým mistrem řádu; všechny zevnějšky (chrámy, oltáře, sedmiramenný svícen, stánek úmluvy) byly vypůjčeny od Židovstva. Jsou zachovány dokumenty Žida Eliáše Aschmolea, z nichž je patrno, jak veliký vliv měl tento Žid v lóži, a to již při zřízení Veliké lóže v Anglii roku 1717. Jest to důkazem, že Židé — ačkoli byli ve větším počtu přijímáni za „bratry" lóže až od r. 1780 — měli přece v lóži již od jejího založení téměř rozhodující vliv.

Teprve při bližším pozorování se ukazuje rozhořčený boj mezi svobodným zednářstvím a římskou papežskou církví jako boj konkurenční. Byl to hon za světovým panstvím. Papežská církev i „proticírkve", jesuité i svobodní zednáři jsou vnitřně spřízněni. A tvrdí-li se o papežské církvi: *„Stolice Mojžíšova přišla do Říma jako stolice Petrova,"* pak můžeme o zednářstvu říci: *„Archa úmluvy přišla z Jerusalema do Londýna."*

Jeden anglický spisovatel píše: „Svobodný zednář jest umělým Židem." Nemůžeme porozuměti dějinám posledních století bez důkladné znalosti úzké spojitosti anglosasství, Židovstva a zednářstva. Jeden z listů anglického svobodného zednářstva napsal roku 1902: „Veliká Britanie jest dílem svobodného zednářstva."

V průběhu jednoho století zmocnili se Židé postupně také vnějšího vedení světového zednářstva.

Židovská Amerika.

Sombartova slova: „Amerika jest ve všech svých dílech židovskou zemí", platila především jižní a střední Americe. Do nich přišli Židé současně s objeviteli. Byli to španělští a portugalští Židé. Prvními obchodníky a průmyslníky v Americe se stali opětně Židé. Již od počátku zřizovali cukrové plantáže a cukerní průmysl se stal na staletí zřídlem jejich bohatství. Totéž platí pro španělské, západoindické ostrovy, jakož i pro portugalskou Brazílii, kam se obrátili přečetní vážení holandští Židé, když se Brazílie dostala od roku 1624 až do 1654 pod holandskou moc; to také platí i pro francouzské kolonie v Západní Indii a na jihu Severní Ameriky. Židé byli všude vlastníky cukerního průmyslu a obchodu cukrem.

A dnešní Spojené státy americké? Zde byl s počátku docela jiný vývoj, poněvadž sem se nenastěhovali žádní dobrodruzi ani spekulanti s osudem, ale prostí, vážení mužové i ženy, kteří se zde usídlili po přetěžké námaze a nebezpečenstvích a kteří nehledali pozemské bohatství, pozemskou moc a slávu, ale svobodu pro svou víru; byli to puritáni a kvakeři z Anglie, valdenští z Německa, hugenoti z Francie. Vznikaly hospodářské usedlosti, kde nebylo žádné otrocké práce, žádných otroků.

Avšak když od nastoupení vlády Vilémem III. Oranienským (1689) zakusila anglická mateřská země „požehnání“ židovských přistěhovalců, židovský hospodářský duch — spojen s neuvěřitelným farizejstvím — se poznenáhlu rozšířil i v Americe po státech Nové Anglie.

Sombart nazývá amerikanismus destilovaným židovským duchem. A Halfeld píše: „Zvláštní dvoustrannost amerického života (idealistický pathos, pojící se s prohnanou obchodní praktikou, náboženská podložení díků za zdar, kazatel, který jest podnikatelem, proselita machrem mravnosti, obchodník s Bohem a ideály na rtech; 14 bodů Wilsonových; světový mír, ocejchovaný z Wallstreetu): to všechno se odvozuje vlastně od puritánského ethosu.

A Amerikáni z U.S.A. mistrně dovedli postaviti svobodné zednářstvo do svých služeb.

Počet Židů v U.S.A. byl s počátku nepatrný, kolem roku 1800 sotva 4000, kolem roku 1850 již k 50.000. Leč dnes jich jest přes 4 miliony; jenom v New Yorku bydlí přes jeden a půl milionu Židů. (Nyní podle „Hammer“, 743/44, žije v Severní Americe 6—7 milionů Židů a v New Yorku 2 miliony.)

3.

Židé v Německu.

V Německu přišlo Židům vhod roztříštění Německa v mnoho států, které ztěžovalo jednotné opatření proti nim. Obzvláště třicetiletá válka jim dala plnou možnost, aby se znovu rozšířili. Císařové a knížata potřebovali peněz a tato potřeba otevřela Židům brány. Následovalo hromadné přistěhovalectví východních Židů.

Habsburkové.

V Rakousku docházelo sice ve stoletích 16., 17., 18. opětně k ostrým opatřením proti Židům, avšak habsburští císařové se dostávali stále do větší a větší závislosti na židovských peněžních magnátech. Bylo to jednak následkem mnohých válek, jednak i jejich vlastní marnotratnosti. V třicetileté válce přišla doba tak zvaných dvorních Židů. Slyšíme o „českém“ Židu Lazarovi, že „na své útraty přinášel či přinášeti dával zprávy a avisa, jež byly velmi vhodné pro císařskou armádu, a ustavičně se přičiňoval, aby rozmanitě opatřoval šatstvo a potřebnou munici pro císařskou armádu.“

Žid Jakob Bassevi Schmieles byl titulem „von Treuenberg“ povýšen do šlechtického stavu. Jak Kernholt píše, byla jeho „věrnost“ odměněna především proto, že přijal jako úplatek za své dodávky méněcenné dukáty a dal je do oběhu.

Dvorním Židům umožňovali císařové a knížata, aby také tam, kde sice Židé nebyli trpěni, nasazovali své ssací pumpy.

O sto let později, za panování císaře Karla VI. (1711 až 1740) nabývala šlechta bohatých Židů takové převahy, že byla ponenáhlu největší část rakouské šlechty mísením krve značně požidovštěna.

Vídeňského příkladu následovala sta německých knížat. Dvorní Židé se brzy již roztahovali na větších i menších knížecích dvorech; tito Židé uspokojovali peněžní potřebu knížat, ovšem že tak činili na účet knížecích poddaných. Nejznámějším stal se Žid Süss, který se stal všemohoucím ministrem ve Würtenbersku a uvalil na sebe zaslouženou nenávist národa.

Hohenzollerové.

Kurfiřství Braniborské nemělo v XVII. století žádných Židů. Musíme označiti za osudné, že Veliký kurfiřt Friedrich Wilhelm I. dovolil, aby se přistěhovalo padesát Židovských rodin, když roku 1670 došlo přechodně k vypovědění Židů z Vídně. Vydatné prameny peněz, spočívající v ochranných listech, které sám Židům vydával, svedly jeho marnotratného syna, krále Friedricha I., že dovolil, aby k dříve již usídleným Židům byla připuštěna ještě vetší, další část Židů. Zachovaly se nám samé stížnosti na zlořády, které z toho vznikaly.

Ve století XVIII. nedošlo již k vypovídání. Leč králové Friedrich Wilhelm I. a Friedrich II. — Veliký — se horlivě snažili chrániti své poddané před židovským vykořisťováním. To bylo ztíženo, když se počet Židovstva po získání Slezska a západního Pruska v zemích státu zčtyřnásobil.

Friedrich II. nařídil „Reglement pro Židovstvo“ v Prusích. Byla omezena volnost pohybu Židů, avšak Židé zůstávali — jako předtím — podrobeni právu o cizincích. Veliký král dal přednost povinnostem k vlastnímu národu.

„Byl“ — jak píše Kernholt — „posledním Hohenzollerem, u něhož se může mluvit o židovské politice.“

Nesmí se zamlčovati, že sám Friedrich Veliký musil si zadati se židovskými penězokazi, byv k tomu donucen hroznou peněžní tísní, vzniklou vlivem sedmileté války. Přitom nesmírně zbohatl dvorní Žid Efraim.

Svobodná říšská města.

Sombart jmenuje Hamburk a Frankfurt n. M. mezi německými městy, která přijala Židy. Přitom však hamburský senát (1603) popřel ze zištnosti a obchodnické chamtivosti — nedbaje stížnosti občanstva i duchovenstva — přítomnost Židů.

Máme výstižnou knihu od Hofmeistra, která pojednává o ponenáhlém požidovštění hansovního města Lübecku: „Od hansovního ducha k duchu prodavačskému“; v ní se dočítáme, jak rada vždy straní Židům, zatím co všechno občanstvo žádá energická opatření proti židovskému přistěhovalectví.

Napoleonská doba přinesla s sebou záplavu Židovstva. Tehdy se vyznamenal po osvobozovacích válkách statečný purkmistr Smidt tím, že své hansovní město Brémy uchoval prosté Židů.

Počínající požidovštění Berlína. — (Moses Mendelssohn.)

„Lup prvorozenství!“

Myslíme na poslední staletí před Kristem, na tak zvaný hellenský starověk.

Tenkráte bydleli řecky mluvící Židé společně s Řeky v nově založených řeckých městech východu. Tak tomu bylo zvláště v Alexandrii a Antiochii. Tak se Řekové sbližovali s Řeky… Ale konečným výsledkem toho bylo, že Řekové ztratili svou svéráznost a stávali se orientálci. Židé sice převzali řeč a poklady řecké kultury, ale zůstávali Židy.

Od 18. století po Kristu se opakuje přesně totéž, a „osvícenství“ s ideami o svobodě, rovnosti, bratrství, toleranci, humanitě stalo se žebříkem pro vzrůst Židů; ti uměli připojovati svá přání po občansko-právní rovnocennosti jako požadavek snášenlivosti nebo uražené lidské důstojnosti. Žid Moses Meldelssohn (1721—1786) se stal otcem reformního Židovstva, ovšem že ve svém nitru zůstával nadále zákonním Židem. „Nebyl vůbec ideálním člověkem, za jakého je vydáván“ — jak dokazuje Bartels; spíše mu předhazuje obojakost.

S úspěchem se Moses Mendelssohn namáhal, aby vyvedl své soukmenovce z duševního ghetta, aby jim umožnil přijímati i vydávati poklady německé kultury, užívati místo židoněmecké hatlamatiny německé řeči vzdělanců. Vlastním příkladem jim ukazoval cestu k činnosti spisovatelské a k ovlivňování veřejného mínění. Přátelsky lidské smýšlení doby osvícenské jeho snahám vyhovovalo.

Překotně se snažili státi „moderními Francouzi či Němci“, projektovali obrazy ideálních Židů, četní spisovatelé vystoupili jako zástupci Židů, aby se zdáli býti bez předsudků.

Židovský profesor Graetz píše: „Byl to velice důležitý okamžik pro dějiny Židů, kdy oba mladí mužové, Mendelssohn a Leasing uzavřeli spolu přátelství.“

Zajisté — velmi důležitý! Myslíme přitom na Lessingovu báseň: „Nathan der Weise“ (Moudrý Nathan). Všeobecně byl Moses Mendelssohn ztotožňován s hlavní osobou této básně. Proslavená jest pověst o třech prstenech; pochází z doby křižáckých výprav a Lessing ji ovšem přetvořil pro svou tendenční báseň. Podle jeho představy přijde jednou čas, kdy tři prsteny — t. j. tři vnější formy náboženství (židovství, křesťanství a islám) ztratí svůj význam, aby ustoupily pravému náboženství, které nepotřebuje vnějších forem. Želíme, že v této básni proti ideální postavě reformního Žida mají nejen zástupci islámu, nýbrž také křesťanství více méně těžké charakterové chyby. Především však byly ideje „osvícenství“, zvláště pak myšlenka přirozeného a rozumového náboženství („deismus“) postaveny do služeb Židovstva.

Deismus a judaismus se objevují v nejužším spojení, a dodnes vystupují Židé jako hlavní nositelé „osvícenství“. Avšak nyní není deismus, tedy tak zvané náboženství přírody a rozumu, docela žádným náboženstvím, ale nejvýše krásnou morálkou.

Jak praví právem Adolf Bartels, platí dnešní náš obranný boj méně Lessingovi samému, který bude mít i nadále svůj význam v dějinách naší německé literatury; platí však Lessingovu kultu a legendě, které v 19. století tolik vzrůstaly; vzmáhající se velebení Lessingovo drží stejný krok se vzrůstající mocí Židovstva. Nejen Židé (Börne, Heine, Graetz, Engel) oslavovali Lessinga více než se patří, ale činili tak i vážení němečtí profesoři, jako Erich Schmidt.

Cílem, který sledoval Moses Mendelssohn, bylo plné zrovnoprávnění Židů, aniž však Židé přestali býti Židy; nuže, opět privilegium — výsada.

Za spisem tajného rady Dohma „O občanském zlepšení Židů“, který vyšel r. 1781 a který vzbudil nesmírný rozruch, stál Moses Mendelssohn.

K němu vzhlíželi Židé celé Evropy jako ke svému statečnému průkopníku a bojovníku.

Jeho význam v dějinách Židovstva nemůže býti dosti oceněn. Výsledkem počínajícího spojení „Židovstva a Němectví“ bylo, že my, Němci, jsme měli býti vydáni všanc občanským ideám všelidství, zatím co se Židé zajišťovali a zatím co židovské myšlení pronikalo do širších kruhů. Ačkoliv ještě zůstávali pouhými kulturními maklery, přece se činili pány kultury a r. 1912 směl Žid prohlásiti: „My, Židé, řídíme duševní majetek národa, který nám k tomu upírá oprávnění a schopnost.“

Vpád Židovstva do našeho písemnictví učinil z Berlína hlavní město Židovstva.

Zde rozkvetla především mělká povrchnost a znalost všeho, vypínavost a nestydatost. Berlín — to byl nový Jerusalem pro reformní Židy, pro tyto drzé „osvícence“, kteří se nikdy ani nemohli, ani nechtěli státi Němci.

Jak málo bylo postavení berlínských Židů ke konci XVIII. stol. potlačováno, ukazuje jejich společenské postavení. Zbohatlí Židé vystupovali jako ochránci umění a věd. V jejich salonech se shromažďovalo vše, co společensky a duchovně vynikalo v Berlíně. Tu se objevili i významní muži jako Schleiermacher a Humboldtové, v r. 1786 také francouzský hrabě Mirabeau. Přitom působily největší přitažlivostí krásné Židovky, jako Dorothea Weit (později Schlegel), dcera Mendelssohnova, a Henriette Herz. Jako světlo láká moly, tak ony lákaly muže do svých pout. V jejich salonech nevládla pouze „duchaplnost“ a výměna básní, vědecké a umělecké práce; máme mnoho příkladů, že tyto salonky bývaly místem, kde se navazovaly nejintimnější vztahy. Mluví se o „oduševnělých záletnicích“, „o krásnoduchém bordelu“, „o komunismu požitku“. Jest samozřejmé, že záletníkům, jako byli Genz a Mirabeau, bylo v podobných kroužcích velmi dobře.

Povážlivé bylo, že do těchto salonů chodili i státníci a princové. Nemluvilo se tedy neprávem o Esteřině politice, která měla za pomoci „krásných, chytrých žen“ přinésti zisk národu židovskému.

To jest tedy ten berlínský zvuk, o kterém píše židovský profesor Graetz: „Duchaplní Židé a Židovky vytvářeli v Berlíně především onen světový zvuk vzdělanců, který se stal svébytností tohoto světového města a povzbudivě působil na ostatní Německo.“

4.

Židé ve Francii.

Militarismus, který vyšel z Francie a nikoliv z Pruska, představuje hlavní obsah světových dějin novověku. Vojenství a loďstvo byly hlavními úkoly státu a spolykaly největší část příjmů. Století šestnácté a sedmnácté mělo 154 válečných let, a pak trvaly krvavé zápasy mezi Francií a Anglií od r. 1688 do r. 1815!

Zatím co v Prusku působil militarismus tvořivě, objevovaly se ve Francii výstřelky, což bylo následkem souvislosti mezi Židovstvem a militarismem.[37]

---

[37] Především v Německu se Židé zrodili jako zapřísáhlí nepřátelé militarismu, poněvadž se zde nemohli dosti obohatiti.

S rostoucím vojskem a velkým počtem válek stoupaly výdaje. Tu se objevili Židé jako velmi ochotní dárci peněz potřebným králům. Slyšíme o veřejných půjčkách i o reklamě, aby bylo přilákáno střední a menší jmění. Za válek to byli především Židé, kteří se dělali nepostradatelnými, a to svými výzvědy, zprávami a výzvami. Získali tak veliké jmění. Ovšem nejpodezřelejšími zjevy ve vojenství byli váleční dodavatelé, kteří opatřovali zbraně, munici, koně, potřeby oděvní i životní. Sombart píše: „Vždycky byly mezi Židovstvem a vojenským zásobováním nejintimnější vztahy. Kdo sleduje od středověku hospodářské dějiny Židů, lehce konstatuje, jak častokráte to byli právě Židé, kteří vyzbrojili armády vším potřebným." Hospodářská nadvláda Židů v Evropě a v Americe není posléze jen dílem válek.

Také ve Francii nastoupila na místo rodové a krevní šlechty nová peněžní šlechta. Od Jindřicha IV. (1589 až 1610) bylo zadlužení šlechty u kupců a peněžníků stále častější. Ti pak snadno koupí šlechtického zboží mohli dosáhnouti šlechtické důstojnosti. Stávali se snadno a rychle „seigneurs". Dva synové známého Žida Samuela Bernarda („le Juif Bernard) se stali podobnou koupí hrabaty a oženili se s dcerami starých šlechtických rodin. Tak se stal starý Samuel dědečkem četných hraběnek a markýzek.

Zatím co ve staré Francii bylo jenom 10.000 Židů, počet Židů v Elsasku, které se stalo francouzským, stoupl na 40.000. U těchto Židů vznikla roku 1780 tak zvaná židovská emancipace. Hybnou silou této emancipace se stal židovský, vojenský dodavatel Hirsch Berr z Medelshaimu ve Falci. Významné jest, že pouze jemu osobitě byl dovolen pobyt ve Štrasburku, že však v krátkém čase přitáhl za sebou celý židovský průvod 68 osob; byli to příbuzní, pomocníci v jeho obchodě a služebnictvo.

5.

Zánik Polska.

Veliké Království polské bylo roku 1772, 1793, 1795 úplně rozděleno mezi sousední státy, Rusko, Rakousko a Prusko, a tímto rozdělením zmizelo s mapy Evropy. Ptáme-li se po příčinách, dostaneme odpověď: „Zemřelo na Řím a Judu."

Na jedné straně počali jesuité ke konci 16. století s protireformací, na druhé straně — nebylo vůbec středního stavu a hospodářsky byla země úplně v rukou Židů.

6.

Židé mají zisk z válek a revolucí.

V letech 1789 až 1815 se celá Evropa do základů otřásala francouzskou revolucí a k ní se pojícími výbojnými francouzskými válkami. To vše bylo dílem „osvícenství" a svobodného zednářství, zároveň posledním aktem již od r. 1688 trvajícího zápasu mezi Anglií a Francií o světové panství.

Tím, kdo se měl z revoluce a z těchto válek dobře a odnesl si více než uspokojující zisk, bylo vedle Anglie Židovstvo.[38]

V roce 1789 nastal vítězný běh demokratické myšlenky s válečným pokřikem: „Svoboda — rovnost".

Rok 1791 přinesl ve Francii emancipaci Židů, a to proti jednomyslnému přání alsaského obyvatelstva, které bylo židovskou emancipací hlavně postiženo.

Tato emancipace byla později vnucena i německému národu, který obýval Francouzi dobytá území i území Svazu rýnských států, kterėžto území stálo pod francouzskou „ochranou". Žel, i na Židech nezávislý říšský kancléř kníže Hardenberg (1812) se domníval, že musí vyhlásiti emancipaci Židů i v Prusku.

Dům Rothschildů.

Na počátku druhého anglo-francouzského zápolení (1688 až 1815) stál Žid Medina, na konci tohoto zápasu stojí Žid Nathan Rothschild. Zde máme typický příklad pro to, že militarismus, dlouhé války, revoluce a všeobecný zmatek se staly pro všechny ostatní příčinou úpadku, avšak pro Židy to byl pramen bohatství. Rozhodující událostí pro rozkvět Rothschildova domu byla okolnost, že kurfiřt hessenský, který za francouzsko-pruské války (1806) musil opustiti svoji zemi, svěřil svůj veliký státní poklad vrchnímu dvornímu agentu Amschelovi Rothschildovi. Tento Amschel Rothschild pocházel z Frankfurtu nad Mohanem. Amschel Rothschild poslal 600.000 liber svému synu, Nathanu Rothschildovi, do Londýna. Slýcháme, že onen spravoval tuto sumu k plné spokojenosti kurfiřta; avšak od tohoto okamžiku se Rothschildové stali velkobankéři. Tak vynikl v roce 1806 londýnský Nathan Rothschild. Tehdy nastal počátek bojů anglického vévody Wellingtona na Pyrenejském poloostrově; tyto boje měly značný význam. Nastaly veliké potíže se zásobováním, vyzbrojováním a placením vojenských oddílů. Všude, v Rusku, Rakousku, Prusku, ba také v Anglii hrozil bankrot. Všude byly papírové peníze, které poklesly až na nejnižší kurs. Tehdy koupil Nathan Rothschild od Východo-indické společnosti za 800.000 liber zlata, ovšem mimo veliké množství směnek, které vévoda Wellington, bojující ve Španělsku proti Napoleonovi I., stáhl do londýnské banky a prodával, kde jen mohl. Anglická vláda musila míti Rothschildovo zlato a Rothschild je prodal. Potom dokonal kumštýřský kousek: poslal přese vší blokádu rozmanitými oklikami zlato vévodovi do Portugalska.

Přitom náš Nathan Rothschild udělal i obchod s bombami a získal si ihned, jako záchrance v nouzi, spokojenost anglické vlády.

Všeobecně bylo ku podivu, jak byl Nathan Rothschild vždy skvěle informován o průbězích války. Vznikaly zrovna legendy o pramenech jeho vědomostí. Obzvláště to platilo o velké, rozhodující konečné bitvě u Belle Aliance (18. června 1815). Mohl tehdy Nathan Rothschild osobně býti přítomen na bojišti a poté šílenou plavbou po moři tajemně přispíšiti do Londýna, či mohl obdržeti první zprávy od kapitánů k tomu přikázaných? Rozhodně však zvěděl dříve než anglická vláda, že Napoleon I. utrpěl rozhodující porážku. Mezitím co Londýn stál pod dojmem před dvěma dny utrpěné porážky a zatím co kursy stále klesaly, Nathan Rothschild dal skoupiti všechny papíry, jak jen jeho tajní

[38] Řím patřil tenkráte k poraženým.

agenti mohli; neboť věděl, že brzy stoupnou. Úcta a vážnost Rothschildova v kruzích, ve kterých zlato platí jako míra všech věcí, stoupla k hlubokému obdivu. Kolem roku 1850 se říkalo: „Jest jen jediná moc v Evropě, a to je Rothschild."

Esteřina politika vídeňského kongresu.

Vídeňský kongres, zasedající roku 1814—1815, měl po pádu Napoleona I. znovu uspořádati poměry národů a států. Čteme-li zprávy tohoto kongresu, máme dojem po měsíce trvajícího bláznivého karnevalového reje. Po dlouhé době války užívala vznešená společnost ve Vídni plnými doušky slunných radovánek smějícího se vídeňského hlavního města. Vlastní práce úskočných diplomatů odehrávala se v zákulisí a zde měla Esteřina politika určitý význam. Berlínské Židovky, dcery bohatého Itzika, staly se ženami vlivných vídeňských bankéřů von Arnstein a Eskelesa.

A tyto Židovky, Estery vídeňského kongresu, dobře porozuměly, jak připoutati k svému domu své „berlínské krajany", mezi jinými Hardenberga a Wilhelma von Humholdta.

Pánové se v jejich salonech jen rozplývali více než důvěrnou otevřeností o všech tajných záměrech a druhého dne věděla vše rakouská vláda. Páni pruští diplomaté, především říšský kancléř, kníže Hardenberg, neznali tehdy lepšího domu, kde by strávili štědrovečerní svátek, než dům židovské baronky Fanny von Arnstein.

IV.

NEJNOVĚJŠÍ DOBA.

1.

Hlavní obsah nejnovějších dějin.[39]

Po židovské emancipaci z roku 1812 následovalo r. 1814 znovunastolení papeže do církevního státu. Jedním z jeho prvních počinů bylo obnovení „jesuitského řádu." Od této doby stoupal čím dál tím více vliv Židů a jesuitů. Pozdější doba neoznačí za hlavní obsah nejnovějších dějin spojení Německa či Italie, vznik nové světové říše, ale vzestup Judy a Říma na místo světovládné moci.

Emancipace Židů.

„Svoboda a rovnost!"

Tato slova neztratila svou čarovnou moc ani dnes, ač vznikla již za „Veliké francouzské revoluce" (roku 1789).

---

[39] Tento odstavec jest úmyslně krátký, do něho patří všechno ostatní, co jest v dalších odstavcích této příručky.

Poznenáhlu byly odstraněny všechny závory a překážky proti Židům. Ovšem po bojích za svobodu následovala reakce, emancipace přišla příliš rychle a židovská domýšlivost vystoupila nepokrytě, takže se musela dostaviti reakce. Na vídeňském kongrese (1814—1815) se jednalo i o židovské otázce: zástupci obou německých velmocí — Rakouska a Německa, kníže Metternich i Hardenberg, se k ní stavěli velmi příznivě; proti mluvily ostatní německé státy, poněvadž stály již nyní pod tlakem rovnoprávnosti se Židy. Byla nalezena i formule, která dokonce podávala rukojeť ke zrušení trvajících práv.

Avšak Židům se podařilo všechny překážky odstraniti. Prospělo jim, že německý Michl jejich horlivou podvratnou práci ani neviděl, ani ji viděti nechtěl. Byl proto, jako později roku 1918, tak také i v revolučním roce 1848, úplně překvapen, respektive přepaden, když se najednou objevila obrovská moc Židovstva.

V roce 1869 dosáhlo zákonem ze dne 3. června všeobecné platnosti to, co již roku 1848 bylo vysloveno v německých ústavních právech, že užití plných občanských práv není podmíněno náboženským vyznáním ani jím nemá býti omezováno.

A následky? Emancipace se projevila jako osudná chyba. Předpokládala něco nemožného, totiž že Žid může se státi právě tak členem německého, francouzského nebo anglického státu, jako rodilí Němci, Francouzi, Angličané. Kolikráte bylo již mluveno i psáno o „asimilaci!“ Jakým bludem se dalo lidstvo svésti, že nedostatky, které se předhazovaly Židům, mohlo Židům zpět vraceti k jejich dobru, že i stejné právo by z nich mohlo učiniti dobré občany! Pravý opak se stal, propast se stala větší. Když Židé mohli po odstranění všech brzd svobodně rozvíjeti své dědičné vlohy, tu teprve vyšla najevo jejich zcela cizí a jiná podstata. A nyní následovala docela jiná asimilace; Židé se nestali Němci, nýbrž Němci byli požidovšťováni.

Žid Dr. Tietz praví: „Jest velikým rozdílem, jestliže já se asimiluji nebo asimiluji si“ (někoho jiného). — Němectví bylo porušeno. —

Schickedanz nazývá Židovstvo protirasou…; já dávám přednost označení: „protistát“, „nestát“.

Ve všech oborech triumfoval protiklad, protiklad právě tak k našemu vědomí blaha jako také k našemu národovství: protináboženství…, protinárodovectví, protikultura, protinárodní hospodářství, protisocialismus a protimorálka.

Nadarmo varoval Fichte počátkem minulého století před židovskou emancipací: „Téměř celou Evropou se šíří mocný, nepřátelsky smýšlející stát: Židovstvo. Nenapadá vás zde pochopitelná myšlenka, že Židé, kteří mimo vás jsou občany vlastního státu, který jest pevnější a mocnější než všechny ostatní naše státy, a dáte-li jim ještě ve svých státech plné občanství — plnoprávné občanství — že se naši ostatní občané zcela ztratí pod jejich nohama?“

Stát ve státě! Mnozí Židé sami zdůraznili svou odlišnou podstatu. Dr. Klatzkin roku 1916 prohlásil: „My jsme povahově docela cizinci; jsme cizím národem ve vašem středu a chceme takovými zůstati. Nepřeklenutelná propast zeje mezi námi a vámi; cizí jest nám váš Bůh, váš mythus a pověst, váš národní dědičný statek; cizí jsou nám vaše tradice, mravy a potřeby, vaše náboženské a národní posvátné věci, vaše neděle i svátky…“

Přesto Židé nechtějí, aby bylo s nimi jednáno jako s cizím národem. Ba, jejich nedůtklivost se projevuje v hlasitých žalobách, když nějaký spolek, jednota nebo svaz trvá na tom, že v něm chtějí býti Němci mezi svými.

Domnělé odstrkování Židů.

Nanejvýš poučná jsou léta 1848—49.

Na jedné straně zasahují hlavně vážení Židé při podněcování proti Hohenzollerům, na druhé straně nabízí národní shromáždění ve Frankfurtě prostřednictvím Žida Simsona císařský trůn hohenzollerskému králi Fridrichu Vilému IV.

Král prý velmi výstižně poukázal na výměnu úloh, že dříve býval císařský trůn udělován z ruky následovníků Petrových, dnes z rukou následovníků Abrahamových. Dozajisté výměna úloh: místo římské — židovská říše německého národa, německé národnosti.

Není to přesvědčivým důkazem, jakou obrovskou moc měli Židé, když v zimě roku 1870—71 byla nová císařská koruna nabídnuta Vilému I. opět týmž Židem Simsonem?[40]

2.

Požidovštění hospodářského života.

Změna hospodářského smýšlení v Holandsku, v Anglii a ve Francii silně pokročila ve století 16., 17. a 18. My, „pozadu zůstavší" Němci, jsme následovali až v devatenáctém století. Konečně židovský duch a židovská obchodní prakse zvítězila na celé čáře nad docela jinak zřízeným germánsko-německým pojetím.

Vítězný běh půjček.

Vzpomínáme na podstatu půjček. Zpátečničtí pruští králové, Hohenzollerové Friedrich Wilhelm I. a Friedrich II. Veliký, nezanechali žádných dluhů, nýbrž bohatý státní poklad na hotovosti. Finanční ministr Friese chtěl taktéž i nadále po době napoleonské i po osvobozovacích válkách (1815) zachovávati starý pruský systém, to jest bez státních výpůjček. Avšak Friesův představený, pruský státní kancléř kníže Hardenberg, byl již „modernější" a nechal si namluviti, že státní finance nemohou býti „sanovány" bez státních výpůjček. A tak mohl Žid zaraziti své piloty i v pruském státě. Jest nutno poznamenati, že pruská vláda jednala s počátku jenom o 10 milionů tolarů, ale Rothschildové prohlašovali, že dají raději 20 milionů, že konečné nominale bylo 5 milionů (100 milionů zlatých marek), zatím co Prusko obdrželo jen 72%; kurs během několika měsíců stoupl

[40] Zmiňuji se o vlastní životní příhodě, která jest sice nepatrná; ale charakterizuje domnělé „odstrkování" Židů. Ke konci prvního roku světové války šel průvod žáků městského gymnasia a městského reálného gymnasia. Průvod šel v doprovodu hudby. Vpředu veliký prapor. Jako praporečník silný, německý primán. Jako nadřízení „důstojníci" kráčeli po pravé i levé straně Židé z primy reálného gymnasia a z reálky s tasenými kordy. Když jsem tiše poznamenal „prorok vpravo — prorok vlevo — kdopak vymyslil tento duchaplný pořádek?", tu byla moje slova chápána ve zlém: Rušení občanského míru!

na 83%. Jednání Rothschildovo s pruským státem bylo vychvalováno jako zvláště „slušné“.

Ostatní provincie, obvody, města, obce se nechávaly zaplétati podle státního vzoru čím dál tím více do výpůjček. Zdálo se, jako by bez dluhů ani nemohly žíti. Když roku 1924 obce, města, obvody, provincie následkem inflace a znehodnocení hypoték se staly skoro bezdlužnými, neměly nic rychlejšího na práci, než znovu si vypůjčovati, a to pro zcela přebytečné výstavní budovy, sportovní hřiště, stadiony. Státy a města nebyly již pány ve své domácnosti, nýbrž byly zotročeny mezinárodní — ponejvíce židovskou peněžní mocí.

Tento duch pomalu vnikal do celého našeho hospodářského života. Lidé si dali nabalamutiti, že je potřebí peněz pro „nezbytná zlepšování a rozšiřování“ jejich provozu, a tak upadali do smyčky. Peníz se stal ze služebníka pánem: Uloupené prvorozenství!

Primát patří nesporně člověku, tvořícímu statky, sedláku, který obstarává orbu a pěstuje dobytek; řemeslníkovi, továrníkovi, technikovi, umělci, vynálezci, a objeviteli. Avšak pro Žida nestojí na prvém místě tvoření, ale obchod tím, co druhý stvořil, čistý zájem peněžní, který byl s neomalenou naivitou postaven do středu všech životních zájmů. Zboží samo jest Židovi lhostejné; kdo dnes kšeftoval s košilemi, spodními kalhotami a punčochami, pracuje zítra na divadelních kusech. A toto (zcela neněmecké a nekřesťanské) smýšlení zvítězilo a ovládá náš celý hospodářský život.

Akcionářství.

Poněvadž mluvíme o této věci obšírně na jiném místě, je možno zde se jen zmíniti, že se Židů týká přibývající odosobnění v našem hospodářském životě. To vystupovalo tím více, čím více se stávaly neosobní peníze hlavní věcí. Mluví se o „zbursiování“ hospodářského života. Jako životní síla lidská byla přenesena do neživých strojů, tak ponenáhlu systém organisací vytlačoval osobní a bezprostřední působení a spolupůsobení živoucích lidí.

Úvěrový poměr již nevznikal na základě osobního ujednání mezi dvěma známými lidmi, nýbrž se uskutečňoval na základě systému lidských zařízení mezi neznámým a neznámým.

Trapným, ba strašným se stal význam kursovního denního listu. Nikdo nemůže nabýti obrovského jmění tím, že za dlouholeté práce ukládá přebytek, nýbrž jen spekulací hodnot, které druzí vytvořili, a to umělou hausse či baisse. Zákon o akciích, který byl uskutečněn po založení říše pod silným vlivem „nacionálně liberálních“ Židů Bambergera a Laskera, poskytl souvěrcům zbraně, aby vnikli do našich hospodářských velkopodniků, kde dnes[41] jsou pány jako majitelé akcií či členové dozorčích rad. Současně přišel čas plného rozkvětu pro všelijaké podvodné podniky, v nichž předstíráním falešných skutečností se mámily peníze na německém střadateli.

Učitel národního hospodářství.

[41] Psáno 1938. Pozn. překl.

Na podzim roku 1916 (počátkem třetího roku světové války) byl jsem denuncován berlínskými židovskými listy jako „politický kantor“, který neslýchaným způsobem otravoval naši mládež; demokratičtí poslanci podali interpelaci v pruském zemském sněmu. Tenkráte jsem šel — ovšem ne zcela dobrovolně — na tak zvaný odpočinek.

A co se vlastně bylo stalo? Můj dopis „Rozdíl“ vzbudil hněv pánů; zvláště pak to byl odstavec, kde jsem žádal místo demokratisace znárodnění všeho našeho školství, a to od nejnižšího školství až po nejvyšší, a především znárodnění učitelů. Bylo tam napsáno: „Odkud mají naši vládní radové, soudcové, lékaři, řídící učitelé, inženýři, technikové, obchodníci vzíti to nacionální smýšlení, když byli v rozhodujících dobách svého života přímo krmeni mezinárodními názory? Jest nezbytně nutno, aby celé naše školství mělo národní charakter.

Abychom jmenovali alespoň jeden příklad: Podíváme-li se na profesory národního hospodářství, kteří jsou činní na universitách či vysokých obchodních školách, najdeme neobvyklé procento Neněmců a příslušníků mezinárodní kultury.[42]

Kam to vede? Odkud má míti pozdější generace porozumění pro národní hospodářskou politiku?“

Požidovštění politického života.

Naše nejnovější dějiny nám vyprávějí o dvou protichůdných proudech, které spolu zápasí: s jedné strany úsilí po nacionální jednotě, nacionálním státě, nacionální kultuře; s druhé strany tři mezinárodní — demokratické síly: zlato — čerň — rudost!

Věnujmež pozornost nejdříve době předbismarckovské a bismarckovské.

1814/15—1858/62.

Židovstvo umělo odjakživa mistrovsky využíti časových proudů.
Po pařížské červencové revoluci zesílila demokratická a liberální myšlenka. Židům se dařilo pomocí peněz ovlivňovati čím dále tím více veřejné mínění, resp. „vytvářeti“ toto mínění. Ne zcela zbytečně italsko-anglický Žid a svobodný zednář Montefiore připomněl svým soukmenovcům: „Marně působíte státní bankroty a zadlužujete stát. Pokud nedostaneme do svých rukou světový tisk, abychom mohli národy klamati a ohlupovati, zůstává naše panství pouhým výmyslem.“

Ponenáhlu se Židům podařilo dostati do svých rukou téměř celý světový tisk, a tiskové kanceláře a národy se dovídají o světových událostech pouze to, co je Židé chtějí nechat zvěděti.

Zprvu nebyly liberalismus a židovské přátelství nikterak téhož významu. Ale nová vlna liberalismu, vycházející roku 1830 z Paříže, přinesla požidovštění liberalismu.

Nutno připomenouti, že se po r. 1830 Židům na našich universitách podařilo zahnízditi se v buršáckých spolcích, tedy přímo v hlavním hradě svého dosavadního nejúhlavnějšího nepřítele. Také spisovatelské hnutí „Junges Deutschland“ (Mladé Německo) se dostalo pod vliv Židů Börna a Heina. Rozdýmali z Paříže tiskovou nenávist a všeobec-

[42] 1916 konfiskovala cenzura mocí svého úřadu, ani slovo Žid se nesmělo použíti.

nou nespokojenost; v jejich kruzích bylo hlavní sídlo podněcování, které vedlo roku 1848 k vídeňské a berlínské revoluci.

Roky bohatých žní byly rok 1848 a 1849.

Leč přístup do veřejných úřadů nebyl Židům — přes jejich emancipaci — ještě povolen. Za dosažení tohoto cíle bylo mnoho bojováno.

Roku 1831 objevil se spis váženého Žida Riessera „O postavení vyznavačů mosaické víry v Německu".[43] Známé jest vystoupení mladého Bismarcka (1847) proti snahám, které Židé uplatňovali na spolkovém zemském sněmu, aby byli Židé připuštěni i do státních úřadů: „Přeji Židům veškerých práv, nepřeji jim jen toho práva, aby oblékli na sebe vrchnostenský úřad v křesťanském státě… Tím se velmi zaneprazdňují — když požadují státi se zemskými rady, generály, ministry, ba i také za jistých okolností ministry kultu; doznávám, že tkvím plně na předsudku; ten vssál jsem již mateřským mlékem a nijak se mi nedaří to oddisputovati.

Neboť pomyslím-li si, že bych měl jako representant posvátného majestátu královského poslouchati Žida, musím doznati, že bych se cítil velmi ponížen a zdrcen, že by mne opustila radost i správný pocit cti, s jakým se snažím dnes plniti své povinnosti k státu. Cítím s davy malých vrstev národa a nehanbím se za tuto společnost."

A potom přišla revoluční léta 1848—1849! Zatím co nacionální naděje a snahy byly zdušeny, mezinárodní moci směly síliti. Rok 1848 jest rokem zrození nových politických stran, a za strašného zmatení, které způsobily, považuji za nezbytné, přispěti něčím k zjednodušení představ. Řeknu především: největší zisk ze všech demokratických a parlamentárních zřízení spadl do klína Judovi a Římu. Jako by tato zřízení byla vynalezena jedině k jejich užitku. Jako jsou dvojí Němci, Arminovi a Flaviovi, tak se musí rozeznávati i dvě veliké politické skupiny. K jedné z nich náležejí ti, kterým jest vlastenectví nade vše — ke druhé patří pak ti lidé, kteří stavějí výše svůj mezinárodní cíl (kulturní společnost, jednotné lidstvo, svaz národů). Tato skupina se dělí na stranu centra, stranu pokrokovou (svobodomyslnou nebo občanskou) a sociální demokracii.

Jak praví příslušníci centra, „všichni jsme jesuity", tak zase jsou strany měšťanské a sociální demokraté Židy nebo židovskými přáteli. Otcem sociální demokracie jest Žid Marx (Mardochai), tvůrce komunistického manifestu; z pozdější doby jmenuji Žida Lassala, Žida Singra, Žida Kautského, Žida Eisnera, Žida Bernsteina. Orgány občanských demokratů se staly Židovské listy (Judenblatter), Frankfurter Zeitung, Vossische Zeitung, Berliner Tageblatt.

První skupina se rozdělila na stranu konservativců a na stranu liberálů. Zastávaly se však právě tak rozhodně našeho národa jako ony svého mezinárodního cíle? „Konservativismus" a „liberalismus" nemusí býti protiklady, které se vzájemně vylučují, nýbrž které se doplňují. Arciť jest prognosa, že obě složky setrvávají úplně na nacionální půdě. Leč konservativci postonávají dvěma nemocemi: věřili „jednomu, společnému, křesťanskému světovému názoru", že by bylo možné, aby společně s Římem zdolali „rudé nebezpečí"; naopak však u nich pokřtění Židé nebyli více již Židy a tak se stalo, že se jejich duchovním vedoucím stal Žid Stahl. —

[43] Uber die Stellung der Bekenner des mosaischen Glaubens in Deutschland.

Liberalismus vstoupil v nepřirozené spojení s demokracií a byl tak zažidovštělý, že liberalismus a Židovstvo se staly příbuznými pojmy. Personální unie Židovstva a liberalismu byla představována Židy Riesserem, Jakobym a Simsonem.

Nyní přejdu opět k boji o připuštění Židů k státním úřadům. Jest pozoruhodné, jak tehdy vystoupila celá moc tisku v zájmu Židovstva… Opět bylo uvedeno v činnost židovské novinářské a divadelní hřmění, aby bylo veřejné mínění oklamáno a aby se směrodatní lidé stali nesmělými, aby byli zastrašeni. V roce 1847 pruská vláda pevně setrvávala na výluce Židů ze zemských úřadů a vrchnostenských úřadů. Potom přišel rok 1848! Zrovna na počátku podařila se Židovi Riesserovi chytře vypočítaná podvodná machinace. Na jeho návrh bylo ve frankfurtském parlamentě, resp. přípravném parlamentě rozhodnuto, že každý plnoletý „Němec“, bez ohledu na náboženství, jest oprávněn voliti i zvolen býti ve volbách do německého národního shromáždění. „Liberální“ německý Michl nepozoroval podvod, který se za tím skrýval v pozadí tohoto přijatého návrhu Žida Riessera.

Tak vtáhli Židé jako „zástupci“ německého národa do frankfurtského parlamentu a tak se stalo, jak jsme se již zmínili, že Žid Simson byl vyvolen, aby nabídl německou císařskou korunu králi Friedrichu Wilhelmovi IV., který ovšem odmítl. Mezi ústavními právy nové německé říše byla věta: „Náboženským vyznáním není užití občanských i státně občanských práv ani podmíněno ani omezeno.

Židovské „laskavosti“.

Může se tvrditi, že případy přímé úplatnosti vysokých úředníků v Německu, resp. v Prusku, byly velmi vzácné. Tam to Židé zkoušeli jinými prostředky. Bismarck vypravuje o jednom vlivném židovském bankéři, Lewinsteinovi, který měl velmi úzké vztahy k vedoucím zahraniční politiky v Prusku, Rakousku a Francii a který zaujímal při evropských dvorech vysoké postavení.

Tento Žid překvapil kdysi Bismarcka vlastnoručním doporučujícím dopisem rakouského ministra, hraběte Búola (1859), když Bismarck mínil přesídliti z Frankfurtu do Petrohradu. Nabídl Bismarckovi účast na finančním obchodu, která mu ročně zaručeně vynese 20.000 tolarů. Do této akce není mu zapotřebí peněz; pouze mohl by (Bismarck) v Petrohradě ztratiti slovo i za rakouskou politiku, poněvadž pochybné obchody mohly by se zdařiti pouze tehdy, až by vztahy mezi Rakouskem a Ruskem byly příznivé. Když Bismarck odmítal, Žid se stával se skrytými výhrůžkami stále drzejší.

„Teprve když jsem ho upozornil na příkrost schodů a mojí tělesnou přesilu, seběhl se schodů a opustil mne.“

Z Bismarckových „Pamětí a vzpomínek“ zřetelně vychází najevo, že rakouská vláda byla již v polovině minulého století plně opředena židovskou peněžní mocí.

Naopak v Prusku bylo ještě jenom přísně dbáno na to, aby úředníci nezneužívali svého postavení k „vedlejším obchodům“.

Za panování císaře Wilhelma II. byly znova nastoupeny jiné cesty. Bohatí Židé uměli si získati jeho přízeň a přátelství tím, že vyhovovali jeho libůstkám, především bohatými dary pro „dobrovolné“ nadace všeho druhu. Věnovali veliké obnosy pro stavbu protestantského kostela v Berlíně, pro dobročinné účely, pro vybavení museí. Bezprostředně před světovou válkou se Židovstvo cítilo tak silným, že si tehdy dovolil Walter

Steinthal napsati: „Dobře říditi Německo — znamená, býti za dnešního dne dobrým počtářem, jakými vždy byli potomci Semovi. Proto jsou nutně dnes na místech, kde se řídí naše osudy, muži chladného, střízlivého hospodářského rozumu, počtáři a prognostikové materiálních hodnot. Zda by mohlo býti opominuto to, že takoví pocházejí právě z řad židovské rasy?“

Zda to není jedním z nejlepších vladařských instinktů Vilémových, že vždy a vždy, když potřebuje v choulostivých situacích dobré rady, zve do zámku Židy Ballina, Rathenaua, Friedländera?“

A později? Nad čím vznikalo pohoršení v „prohnilých dřívějších dobách“, to se stalo v německé republice od roku 1918 něčím zcela obvyklým: že totiž ministr a vrchní starosta města, poslanci a mnozí jiní, kteří měli nějaký vliv ve veřejném životě, přijímali správní radovství a upadali do sítí židovského hospodářského ducha.

Židovstvo — svobodné zednářstvo — revoluce.

Že světové svobodné zednářství jest politickým tajným spolkem, který již od doby amerických bojů za svobodu (1775) a francouzské revoluce (1789) měl nesmírný vliv na běh dějin, že krvavé revoluce 19. století byly jeho dílem, že byl hlavním vinníkem na světové válce i na jejím revolučním zakončení, to vše jest dnes zřejmá, známá skutečnost. A v tomto zednářském řádu se Židé zcela zmocnili vedení. Marně hrabě Haugwitz r. 1822 varoval ve Veroně shromážděné panovníky Evropy „rozechvěně vážným pamětním spisem“. Také zednář von Knigge uznával (roku 1848) nebezpečí, které přináší svobodné zednářstvo vedené Židy a pozdvihl svůj hlas: „Židé vidí, že svobodné zednářství bylo prostředkem, který pevně zakládá jejich tajemnou říši.“

V pařížské březnové revoluci roku 1848 a v následující republice vyznamenal se židovský zednář Crémieux a v jeho šlépějích později kráčel i Gambetta. Velmi známý revolucionář Španělska Ferrer byl též židovským svobodným zednářem. Revoluce v Portugalsku (1907 a 1910) vycházely také od židovských svobodných zednářů. Tak zvaní „Mladoturci“, kteří v roce 1907—1908 svrhli sultána Abdul Hamida, byli valným dílem také židovskými svobodnými zednáři. Židé měli vždy ruku v ruských atentátech posledních padesáti let a ruské revoluce v letech 1905 a 1917 byly také dílem židovských svobodných zednářů. Židovský svobodný zednář Friedrich Adler zabil roku 1916 rakouského min. předsedu hraběte Stürgkha. Byli to právě židovští svobodní zednáři, kteří r. 1918 způsobili zhroucení Německé říše a Rakousko-Uherska.

4.

Požidovštění duchovního a mravního života.

Když Max Wundt promluvil ve své knize „Deutsche Weltanschaung“ o nádherném rozkvětu němectví v letech 1770—1830, pokračuje pak: „Po třetí, a tentokráte nejpotupněji, přetrhla se nit duchovního vývoje. Tentokráte se nemohli Němci, tak jako po třicetileté válce, omlouvati tím, že neodepřeli nic vlastního při svém strašném zhroucení kvetoucímu cizímu duševnímu životu. Spíše se ohlíželi na časový úsek, v němž němečtí mu-

žové v německé řeči vytvořili nejvyšší duševní statky, jaké od dnů Řeků sotva opětně byly darovány lidstvu. A tentokráte západní Evropa nepřipojila nic k těmto pokladům a nabízela jenom staré, zaležené zboží „osvícenství". Ale starý, svůdný lesk zahraničí působil také nyní na oči Němců, že si nechali jako hloupý Honza v pohádkách vymámiti svůj vlastní, cenný statek a namluviti starý plundr (haraburdí) „osvícenství". Tento třetí úpadek byl nejpotupnější. Stal se již pod židovským vlivem. Židé buď znechucovali Němcům jejich vysoké dědictví, zatím co jim je sesměšňovali a tupili, což bylo dílem Heinovým a Börnovým, nebo padělali německé myšlenky, zatím co jim podložili židovský materialismus; především to bylo dílo Karla Marxe-Mardochaie."

Již Goethe předvídal pohromu, když napsal: „Ó, ubohý Kriste! Jak špatné to bude s Tebou, když Žid znenáhla bude Tvoje šumná křídla opřádati." — Významné jest, že Žid Börne, radostně zpit, velebil „osvobození Německa", když se dověděl o smrti Goethově.

„Vzrůst."

Židé nás chtějí zbaviti kořenů a odpoutati od pramenů naší síly. Sugestivně vychvalují pokrok a pokoušejí se nám dokázati, že nesmíme zůstati stát. Opřádají nás svými „moderními" ideami a říkají: „Nemůžete přece věčně setrvávati při starém, zpuchřelém, nemůžete stále viděti v divadle kusy Goetha a Schillera. Musíte „vyrůsti" nad Goetha i Schillera, musíte „vyrůsti" nad národní myšlenku, která mohla míti určité oprávnění ve sjednoceném hnutí minulého století. Bude nejlépe, odhodíte-li celý ten brak do kouta: bibli, zpěvník, katechismus, Goetha i Schillera, dějepisné knihy i s jejich bláznivým velebením Prušáků a Hohenzollerů. Musíte se státi moderními!"

„Jíti vzhůru!" To slovo obsahuje poloviční pravdu a vede k dalším, nebezpečným polopravdám. Věříme, že se můžeme odvolávati na slova apoštola Pavla: „Poněvadž jsem se stal mužem, odhazuji to, co bylo dětské."

Nemůžeme — jak vyplývá ze souvislosti — tomu rozuměti tak, že bychom hledali novou, jinou pravdu, nýbrž musíme z poznávání „kus po kusu" vždy víc a více dospívati k plnému poznání: „Vzrůstati!" Všechno pozemské jest omezeno časem a místem. Kdo byl jako dítě vyučován svými rodiči a učiteli jako Němec, nesmí ani jako muž nastoupiti jinou cestu. Musíme se víc a více osvobozovati od pozemského převlečení. Také jako národ nesmíme opustiti půdu, do níž jsme byli vsazeni.

Vítězný běh židovského ducha.

Židovský duch nevnikal pouze do hospodářského a politického života, nýbrž také do umění a věd. Již od roku 1850 viděl anglický Žid Disraeli (pozdější anglický ministerský předseda lord Beaconsfield) požidovštění našich vysokých škol a universit; to se vzmohlo v poslední době netušenou měrou.

Později se Židé (nejprve pokřtění Židé) umísťovali také v učitelských sborech vyšších škol. To, co jsme prožili mezi roky 1918 a 1933 na pedagogických akademiích, vzbuzuje právem obavu, že němečtí učitelé vssáli do sebe židovského ducha. — Filosofie a dějinné vědy byly požidovštěny. Židé nás vyučovali německé literatuře, nejčetnější biografie Goetha byly napsány Židy. Také evangelické duchovenstvo, aby se nezdálo „zpátečnické", nechalo se ovlivňovati Židy v „moderním" církevním stavitelství.

V pozdější kapitole této knihy se ukazuje na to, jak se Židé zmocnili našich divadel, hudebních sálů, kin a rozhlasu. Populárně naučné časopisy, feuilletony politických deníků, zábavná i románová literatura, ženské, módní i sportovní časopisy, to vše bylo v židovských rukou.

Zdravé požadavky, jako „více kultury v dějinách“, „více státně-občanského vychovávání“, „národní vysoké školy“, byly pokřiveny ku prospěchu Židovstva.

Nejhorší bylo požidovšťování našich mravních pojmů, uvolňování germánsko-německého manželského a rodinného života, velebení života děvek.[44]

5.

Podivní spojenci.

Jak ostře bojovali anglosaští puritáni proti papežencům! Jak zatrpklou byla zášť „osvícenců“ proti papežské církvi. Nepřeklenutelnou se zdála propast mezi jesuity a svobodnými zednáři; do boje se mísila vábení i hrozby pacifistů, socialistů, apoštolů Společnosti národů. Konec konců jsou to všichni soupeři, kteří se ženou za bludem jednoty lidstva. Jejich výkonnými orgány byly naše tři internacionálně-demokratické strany. A v pozadí všech těch početných organisací stojí dvě síly: Řím a Juda!

Uprostřed minulého století věřily obě tyto složky, že jsou již blízko svému cíli. Tu se stalo něco nečekaného: zesílení nenáviděného prušáctví a zřízení německé císařské říše Vilémem I. a Bismarckem. Mezi sebou znepřátelené síly, Francie, Rusko, Anglie se stále více přimykaly k sobě, aby rozbily tento nový útvar, dílo Bismarckovo.

Také Řím a Juda odstranily ve své zemi všechny protivy, aby nastoupily společně proti „prušáctví“, hradu „němectví“. Tento spolek se projevil tím, že římské i židovské ochranné oddíly, t. j. centrum svobodomyslné a sociálně-demokratické strany, se čím dál tím více sbližovaly a tvořily jediný blok. Usilovaly o většinu na říšském sněmu; byly posíleny nešťastnou smiřovací politikou Viléma II., ačkoliv sabotovaly vše, co mělo býti vykonáno k vybudování a zabezpečení říše.

V r. 1912 zvolený říšský sněm byl nazván „židovským říšským sněmem“, spíše by se měl však jmenovati: „římsko-židovský říšský sněm německého národa“.

S tímto říšským sněmem a říšským kancléřem von Bethmann-Hollwegem, který byl s podstatou sněmu přímo spřízněn a ve kterém žil nikoli „postdamský“, ale „frankfurtský“ duch, vstoupili jsme do světové války.

S počátku byl říšský sněm stržen do proudu vlasteneckého nadšení; ale pomalu se vzpamatovávali zlatí, rudí, černí internacionální demokraté z omámení. Převrat šel daleko i do kruhů požidovštělých národních liberálů, a tak později mohlo padnouti drzé slovo: „V srpnu 1914 byli jsme všichni opilí“; tak jako také před 1900 lety připadalo Židům osvícení Duchem svatým první křesťanské obce jako „opilství“.

V roce 1917 jsme byli poraženi, když vnitřní dohoda sledovala tytéž cíle jako vnější, když Řím i Juda, to jest theokraticko-katolické a kapitalisticko-demokraticko-

[44] Jak jsou ještě dnes požidovštěny i křesťanské církve, a to nejen katolické, ale i evangelické, ukazuje A. Miller v pozdějším díle této příručky.

židovské státní ideje se semkly co nejtěsněji, když nově zpracované kanonické právo (církevně katolické) neznalo více židovské otázky. Římsko-židovská většina říšského sněmu „německého národa“ sabotovala naše vítězství, a to společně s habsburským spojencem. Nikoliv vnější, ale vnitřní nepřátelé „prušáctví“ a Bismarckovy říše přivodili naše zhroucení.

ZÁVĚR.

Celé světové dějiny jeví se mi jako boj mezi Evropou a Asií, přirozeně nikoliv v čistě geografickém smyslu. A hlavní obsah naší dvoutisícileté historie tvoří zápas našeho germánsko-německého národovectví proti římsko-židovské smíšené světové kultuře, vzniklé v močálovišti zvrhlého starověku.

Krvavá světová válka v letech 1914 až 1918 znamenala nejvyšší bod tohoto zápasu. Prohráli jsme ten zápas. Řím a Juda se dělí o hlavní výhru světové války i revoluce; naše zhroucení znamená vítězství a světovládu Říma i Judy.

Abychom se opět ozdravili, musíme si především uvědomiti příčinu naší porážky. Největší chyba doby pobismarckovské, naše „vina“, spočívá již od roku 1890 v politice střední linie, v neblahém smiřování a dorozumívání. Císař Vilém II. i jeho vláda věřili, že by mohli získati a odzbrojiti právě tak vnější, tak i vnitřní nepřátele povolností a důkazy přátelství. Nastal opak! Zatím co jsme se vzdáním sebe samých a nevěrností ke své minulosti oslabili, zesílil v naší vlastní zemi Řím a Juda, a venku vyrůstala nenávist a pevná důvěra ve vítězství nepřátel, Anglosasů, Slovanů. — Jenom zůstaneme-li se železnou důsledností věrni sami sobě a své germánské tradici, budeme se moci ubrániti vnitřnímu nepříteli, Římu, Judovi, všemu duchovnímu zpátečnictví a svobodnému zednářství právě tak jako okolním nepřátelům.

Všechny návrhy na obnovu, které očekávají spásu od politiky střední linie a vybízejí k spojení občanského středu, jeví se mi jako pochybené. Tyto návrhy směřují přímo ke stabilitě zařízení a představ, které nás přivedly do bídy. Jenom jedno „obnovení“ nás může zachrániti: když se opřeme všemi silami celému duchu času; když podobně oprostíme všechnu svou zbožnost, jakož i své národovectví od římsko-židovské „směsice“. Musíme si ucpati uši před všemi lákavými hlasy sirén. Jedině radikální obrat pomůže.

Současně doufáme, že nám pomohou nepřátelé sami. Ani Židům a Římanům není možno déle setrvati ve štěstí. S vypětím všech sil se poženou za nemožnými cíli a zřítí se tak sami do zkázy. Ironie dějin![45]

[45] Cenným materiálem k tomuto oddílu jsou knihy: Richard Mun (Albert Kunkel): „Die Juden in Berlin“ (Hammer—Verlag, Leipzig); Dr. Franz Perrot: „Bismarck und die Juden“, Berlin 1931.

ŽIDOVSKÉ UČENÍ

Pozoruhodná místa bible

Nejzřetelněji se obráží ráz a podstata národa v jeho náboženském písemnictví. U Židů přichází v úvahu především Starý zákon a potom Talmud, který vznikl v letech 400—550 po Kristu.

Jsou sice ve Starém zákoně také vložky cizí národní podstaty a cizího rázu. V novější době bylo upozorněno na to, že tu a tam vystupuje pozoruhodný protiklad mezi národem Izraele a hebrejstvím. Tak hněvivě volá Saulův velitel Abner, když byla o něm domýšlena jakási hana: „Cožpak jsem židovský pes?“ (II. Samuelova 3, 8.)[46]

V těchto slovech se obráží hluboké pohrdání hebrejstvem, jak se ještě dnes jeví u mnohých arabských kmenů v Palestině, které si odplivují, když jde kolem Hebrejec; toto pohrdání vedlo dokonce v nejnovější době v Palestině ke krutým bojům mezi Araby a Židy. Jest tudíž zcela možné, ba skoro pravděpodobné, že máme před sebou v Izraeli a Judovi dvě rasově různé národnostní skupiny, které se snad vzájemně prolínaly, a tím přivodily smíšení písemnictví. Dnes jest vědecky a neotřesitelně zjištěno, že značné části biblického vypravování, týkající se pravěku, především stvoření světa a pověsti o potopě, byly vytvořeny podle předloh, které nám uchovaly babylonsko-asyrské klínové nápisy. Právě tak mnohé kající žalmy mají své předlohy v babylonských žalmech.[47] Žalm 139. jest vytvořen podle básně staroindické (védské) a žalm 104. jest přejat, často doslovně, ze zpěvu egyptského krále Amenofise IV. na oslavu boha slunce Atona. Někteří nalézají silné vlivy asijského ducha v knihách Ruth, Jonášově a Jobově. Nechť je tomu jakkoliv, ať obrazy židovské podstaty, jak je zrcadlí Starý zákon, nejsou docela čisté a nezakalené, smíme pohlížeti na tuto sbírku knih jako na hlavní pramen (třeba nejsou pramenem jediným) židovského ducha a židovského způsobu myšlení. A proto mají jejich slova jako samosvědectví židovského života značnou cenu. Známe všeobecně v rámci křesťanství — z části nesporně krásná — silně vytištěná slova Starého zákona, která jsme se v dětství učili nazpaměť. Ovšem většina Němců neví, že kromě krásných slov obsahuje Starý zákon také převážně mnoho pod- a nekřesťanského, co jest přímo hrozným pojetím Boha a veskrze méněcennou mravností. Proto budiž sestaven a předložen výtah (je to jenom malý výtah z celku) biblických pozoruhodných výroků.

Nepoužíváme Lutherovy bible, která se dnes naprosto nehodí pro vědecké bádání, v níž jsou četné omyly a špatné překlady, nýbrž používáme „Textbibel des Alten und Neuen Testamente“, vyd. profesorem Dr. E. Kautzschem a Th. Dr. E. Weizsäckerem u J. E. B. Mohra v Tübingách.

---

[46] Luther nepřesně přeložil.

[47] Srov. Zimmer: Babylonské kající žalmy, Asyrská bibliotéka od Delitzsche a Haupta, svazek 6, a Bahr: Die babylonischen Busspsalmen und das A. T. — Deichert, Lipsko.

NÁZORY O BOHU VE STARÉM ZÁKONĚ.

Zlidštěný Jahve.

„A tu uslyšeli (Adam a Eva) kroky Hospodina (Jahve), který za večerního chladu bloudil zahradou; tehdy snažil se člověk ukrýti se se svou ženou před Jahvem pod stromovím zahrady."

I— Mojž. 3, 8.

„I zachutnal Jahve (Hospodin) vůni tu příjemnou (oběť Noëmovu), i řekl ve svém srdci: Nebudu více zlořečiti zemi pro člověka…

I. Mojž. 8, 21.

„Ukázal se pak jemu Hospodin (Jahve Abrahamovi) v rovině Mamre… a on seděl u dveří stanu, ježto v den veliké horko bylo.

A když pozdvihl očí svých, viděl, ani tři muži stáli proti němu. Kteréžto uzřev, chvátal v ústrety jim od dveří stanu a sklonil se až k zemi.

A řekl: „Pane můj, jestliže jsem nyní nalezl milosti před očima tvýma, prosím, nepomíjej služebníka svého.

Přineseno bude vody a umyjete nohy své a odpočinete pod stromem.

Zatím přinesu kus chleba a posilníte srdce své. Potom půjdete, poněvadž služebníka svého najdete. I řekl: Učiň to, jak jsi mluvil!"

Tehdy pospíšil Abraham do stanu k Sáře a řekl chvatně: Tři míry zadělej mouky bělné a napeč podpopelných chlebů.

Abraham pak běžel ke stádu a vzal tele mladé a dobré, dal služebníku, kterýžto pospíšil připraviti je.

Potom vzav chléb, máslo i tele, kteréž připravil a položil před ně (Jahve a jeho průvodce). Sám pak stál při nich pod stromem a oni jedli."

I. Mojž. 18, 1—8.

„I řekl Jahve: Protože jest rozmnožen křik Sodomských i Gomorských a hřích jejich že těžkým je převelice, sestoupím a spatřím, jestliže dle jejich křiku, kterýž ke mně přišel, činili, dojdou ušetření a není-li toho — zvím."

I. Mojž. 18, 20—21.

Jahve jest omylný.

„Ale když viděl Jahve, jak se množí zlost lidská na zemi, že by všeliké myšlení jejich srdce nebylo než zlé po všechen čas, litoval Jahve, že stvořil člověka na zemi a bolest měl v srdci."

I. Mojž. 6, 5—6.

„I pravil Jahve sám k sobě — nechci více bíti vše, což živo jest, jako jsem učinil."

I. Mojž. 8, 21.

„Tehdy“ (na prosbu Mojžíšovu) „litoval Jahve zlého, kterýmž hrozil svému lidu“ (pro klanění se zlatému teleti).

II. Mojž. 32, 14.

J a h v e   j e s t   v r t k a v ý .

„Tehdy pravil Jahve: Naleznu-li v městě Sodomě padesáte spravedlivých, odpustím všemu tomu místu pro ně.“

„I řekl Jahve: Nezahladím, najdu-li tam čtyřicet pět.“

„Jahve odpověděl: Ničeho nechci činiti pro těch čtyřicet.“

„Jahve odpověděl: Neučiním, naleznu-li tam třicet.“

„Jahve odpověděl: Nezahladím ani pro těch dvacet.“

„Jahve odpověděl: Nezahladím ani pro těch deset.“

I. Mojž. 18, 26—32.

J a h v e   j e s t   n e s p r a v e d l i v ý .

„A tehdy znova propukl hněv Jahvův proti Izraeli, neboť byl rozkázal Davidovi, poštval ho proti lidu, slovy: Jdi a sečti Izraele i Judu.“

„A těžce to dopadlo na srdce Davidovo, když již sčetl lid. I řekl Jahvovi: Zhřešil jsem těžce, že jsem to učinil, ale nyní, Jahve, odejmi prosím nepravost služebníka svého, neboť jsem byl těžce pošetilý…“

Na vyhrůžku proroka Gada, poslaného přímo Jahvem, který dal Davidovi na vybranou tři tresty: po tři roky dlouhý hladomor v zemi, či po tři měsíce trvající útěk krále před jeho nepřáteli, či tři dny trvající mor v zemi… volí David, jako pravý otec země, mor… „A zemřelo z lidu sedmdesát tisíc mužů od Dana až do Bersabé.“

2. Samuelova 24, 1—15.

„Leč Jahve odpověděl Mojžíšovi: Chci zatvrditi srdce faraónovo.“ (A potom následuje deset hrozných ran jako trest za zatvrzelost královu, které přicházejí na nešťastný egyptský lid.)

2. Mojž. 7, 3.

J a h v e   j e s t   n e p o c t i v ý .

„I dám“ (Jahve) „milost tomu lidu před očima egyptských a stane se, že když půjdete, neodejdete s prázdnou. Ale vezme si žena od sousedky své a hospodyně domu z klenotů stříbrných i klenotů zlatých i roucha (!); a vložíte to na syny své i na dcery své a tak oloupíte Egypťany o majetek.“

2. Mojž. 3, 21—22.

Jahve jest pomstychtivý a krutý.

„A dá-li ti je (cizí národy) Jahve, Bůh tvůj, abys je pobil, jako proklaté vypleníš je, nevejdeš s nimi ve smlouvu, aniž slituješ se nad nimi.“

5. Mojž. 7, 2.

Bez milosti pobiješ mečem obyvatele onoho města, zatím co nad ním a vším, co v něm jest, i jeho dobytek mečem v porobu uvedeš.“

5. Mojž. 13, 15.

„A pohubili ostrostí meče jako proklaté vše, co bylo v městě, od muže k ženě, od dítěte až po starce, podobně až do dobytka, ovcí a oslů.“

Jozue 6, 21.

„Samuel pravil k Saulovi: Jahve mi přikázal, abych tě pomazal za krále jeho lidu — uposlechniž tedy rozkazů Jahvových… Protož hned odtáhni a zabij Amaleka a znič vše, co mají, a nešetři jich, vybij muže i ženy, chlapce jako kojence, dobytek jako ovce, velbloudy jako osly…

I porazil Saul Amaleka — zajal také krále, ponechal jej naživě, ale všechen jeho vojenský lid vyhladil mečem.

I zachoval Saul i lid Agaga a nejlepší skot i ovce… a nechtěl jich vyhubiti…

(Pro tuto lidskou vládu byl Saul Jahvem proklet (!) a Samuel tlumočí králi z příkazu Jahve toto poselství:)

„Poněvadž jsi pak zavrhl příkaz Jahvův, on i tebe zavrhl, abys nebyl králem nad Izraelem.“

Samuel, zbožný muž boží — vlastní rukou potom rozsekal Agaga na kusy „před Jahvem v Gilgalu“.

I. Samuelova 15, l—35.

„Zlořečeným budiž, kdo Jahvův meč zadržuje, aby neproléval krve.“

Jeremiáš 48, 10.

„Moje (Jahvovy) šípy nechť opojeny jsou krví a můj meč nechť pojídá maso.“

V. Mojž. 32—42.

„Neboť Jahve, Bůh zástupů, když se dotkne země, rozplývá se a všichni kvílejí, kdož přebývají na ní.“

Amos IX., 5.

„Jahve raní tě úbytěmi, horečkou, zápalem, vedrem i suchem, požárem obilí, žloutenkou…

Nad hlavou tvou se nebe stane kovem a půda pod tebou železem. Jahve promění déšť v zemi tvé v prach a písek, který padati bude s nebe na tebe, až zahyneš. Jahve raní tě egyptskými vředy, morovými boulemi, jizvami a strupy, které jsou nezhojitelné. Jahve raní tě pominutím smyslů, slepotou, pomatením ducha… Zasnoubíš se se ženou… ale jiný muž sdíleti bude s ní lože… Jahve raní tě vředem nejhorším na kolenou i lýtku, takže nebudeš se moci uzdraviti od spodku nohy své až k vrcholu… V úzkosti a tísni budeš požívati plody svého těla — maso svých synů a dcer… Žádnému (ze svých příbuzných) nepodá masa z dětí svých, které hltá… Žena, dříve nejněžnější a nejpůvabnější, se bude nepříznivě chovati k muži prsy svými, proti svému synu či dceři, a bude nenáviděti pokolení, které vychází z jejího lůžka.“

V. Mojž. 28, 22—57.

Jahve jest národním bohem Židů.

„Já pak dám tobě i budoucím tvým zemi, ve které nyní jako cizinec přebýváš, všechnu zemi Kanaan ve vlastnictví navždy“…

I. Mojž. 17, 8.

„Velmi požehnám tobě i potomkům a rozmnožím je jako hvězdy na nebi či písek na břehu moře a potomci tvoji vládnouti budou branami svých nepřátel.“

I. Mojž. 22, 17.

„Budiž cizincem v této zemi, tak býti chci s tebou a žehnati tobě, neboť tobě a tvým zamýšlím dáti tuto zemi.“

I. Mojž. 26.—3.

„Varuj se pak, abys učinil smlouvy s obyvateli té země, do které vejdeš; mohli by se vám — když bydlí mezi vámi — státi osidlem. Ale zboříte oltáře jejich, jejich modly[48] a posekáte jejich posvátné stromy.

II. Mojž. 34,12—13.

[48] Svaté kameny. Pozn. překl.

„Nyní začnu pouštěti úlek a strach před tebou, všechny národy, které jsou pod celým nebem: jakmile jen o tobě uslyší, budou se před tebou třásti a chvěti.“

V. Mojž. 2, 25.

„Jahve, Bůh tvůj… přivede tě do země velikých a krásných měst, kterých jsi nestavěl, velikých domů, plných bohatství všeho druhu, kterýchž jsi nenaplnil, vykopaných studnic, kterých jsi nevykopal, krásných vinic a olivových zahrad, kterých jsi nepěstoval, abys tam do sytosti jedl.“

V. Mojž. 6, 10—11.

„A shladíš všechny národy, které Jahve, Bůh tvůj, vydá tobě, aniž ses slitoval nad nimi a bohům jejich sloužiti nebudeš, neboť to by se stalo tvým úkladem.“

V. Mojž. 7, 16.

„Cizímu půjčíš na úroky, ale svému bratru nedáš na lichvu, aby požehnal tobě Jahve, Bůh tvůj, ve všem, čeho dotkne se tvoje ruka v zemi, do níž vcházíš, bys ujal se jí jako majetku svého.“

V. Mojž. 23, 21.

„Žádné zdechliny nesmíte jísti; cizinci, který dlí v bráně tvého obydlí, můžeš ji dáti a jísti ji bude, nebo můžeš ji prodati cizozemci, neboť tys bohu tvému lidem posvěceným.“

V. Mojž. 14, 21.

„Jednoho z tvých ustanovíš nad sebou králem, cizozemce, který by nebyl z tvých, ustanoviti nesmíš.“

V. Mojž. 17, 15.

„Jahve vydá jejich krále[49] do tvé moci a vyhladíš jméno jejich pod nebem, neobstojí žádný před tebou, až je vyhladíš.“

V. Mojž. 7, 24.

„A budou králové pěstounové tvoji a kněžny tvými kojnými, skláněti se budou před tebou a prach tvých nohou olizovati.“

Izaiáš 49, 23.

[49] Cizozemců. Pozn. překl.

„Bohatství moře k tobě (Judovi) přijde, bohatství národů dojde k tobě… Lodi tarsiské veslují, aby přivedly domů syny tvé zdaleka spolu se stříbrem a zlatem národů.“

A cizinci stavěti budou domy tvé a jejich králové budou tobě přisluhovati!…

A otevřeny budou ustavičně brány tvé, ve dne i v noci nebudou zavírány, aby mohlo býti dopraveno tobě bohatství národů i s jejich králi…

Neboť národ a říše, které budou se zdráhati býti tobě poddanými, zahynou a tito národové budou jistě vyhubeni.

Izaiš 60, 5—12.

Mravnost starého zákona.

„Osud synů lidských i osud hovad jest týž. Jakož umírá toto, tak zmírá i onen, a stejně všichni dýchají, aniž dána jest přednost člověku před hovadem, neboť vše jest marnost.“

Kniha Ecclesiastes (Kazatel) 3, 19.

„Zdališ není chvalitebným při člověku — jísti a píti a učiniti životu svému pohodlí z námahy své…“

Kniha Ecclesiastes 2, 24.

„Seznávám, že nic lepšího není mezi nimi (lidmi), než aby se veselili a platní byli v životě svém.“

Kniha Eccles. 3, 12.

Práce se proto zdá Adamovi prokletím; „V potu tváře své jísti budeš chléb svůj.“

I. Mojž. 3, 19 a též V. Mojž. 6, 10.

„Všech dnů let našich jest let sedmdesát, a stoupne-li věk výše — tedy osmdesát, a to, co nejzdárnějšího v nich, jest práce a bída…“[50]

Žalmy 90, 10.

„Kdo by pak bil holí svého otroka či otrokyni tak — že by zemřel pod rukou jemu, má býti potrestán. Zůstane-li však onen ještě den či dva dny naživě, potrestán býti nemá, neboť jest jeho vlastnictvím, za peníze koupeným.“

II. Mojž. 21, 20.

---

[50] Podle překladu R. Niedlicha; tudíž podle toho názoru práce i zápas jsou žalmistovi pouhými nicotnostmi, zatím co Martin Luther ve falešném překladu vyvozuje z toho opak.

Lež, podvod, krádež.

„Abraham táhl dolů do Egypta, aby se tam nějaký čas zdržel; neboť veliký hlad těžce doléhal na zemi. Když již byl blízek tomu, aby dorazil do Egypta, promluvil ke své ženě Sáře: ‚Dobře vím, že jsi krásnou ženou. Spatří-li tě Egypťané, řeknou: To jest jeho žena a zabijí mne, tebe ponechají naživě. Prosím, rci, že jsi mou sestrou, aby se mi dobře vedlo k vůli tobě a abych zůstal v bezpečí pro tebe.‘

Když Abraham dorazil do Egypta, viděli Egypťané, že žena byla velmi krásná… Žena byla přinesena do paláce faraónova… Faraón byl k Abrahamovi štědrý, a to k vůli ní… Leč Jahve udeřil faraóna těžkými útrapami, jakož i dům jeho, a to pro Sáru, ženu Abrahamovu… Tehdy dal faraón zavolati Abrahama a pravil: ‚Cos mi způsobil! Proč jsi neřekl, že jest tvou ženou? Proč jsi mi tvrdil: jest to má sestra, takže jsem ji za ženu pojal? Nuže nyní… zde máš svou ženu — vezmi ji a jdi!‘ I nařídil farao k vůli němu lidem, aby ho a jeho ženu a vše, co jeho bylo, doprovodili.“

I. Mojž. 12, 10—20.

(Týž případ se opakuje s Abimelechem a ženou Abrahamovou Sárou.

I. Mojž. 20, 1—18.)

„Laban měl dvě dcery, starší jménem Leu, mladší Rahel. Lea měla oči bezvýrazné, zatím co Rahel byla krásná postavou i tváří. I zamiloval se Jakob do Rahel. Řekl proto: ‚Chci sloužiti tobě po sedm let za mladší tvoji dceru Rahel.‘

Laban odpověděl: ‚Dobře… dávám ti ji, jako bych ji dával cizímu člověku… zůstaň u mne… Tak sloužil Jakob pro Rahel po sedm roků…

Potom pravil Jakob Labanovi: ‚Dej mi moji ženu — můj čas již přišel… abych s ní obcoval… Tehdy Laban pozval všechny místní obyvatele a uspořádal hostinu. Avšak večer vzal svou dceru Leu (!) a dal ji k němu… a on s ní souložil…“

I. Mojž. 29, 16—23.

„Laban pravil Jakobovi: ‚Jmenuj odměnu, kterou ode mne žádáš, rád ti ji dám…‘ Jakob řekl: ‚Vše, co jest černého mezi jehňaty a co jest strakatého a kropenatého mezi kozami, budiž mou odměnou…‘ Tu si přinesl Jakob čerstvých prutů topolových, mandlovníků i platanových a poodloupal bílé pásky a bílé na prutech obnažil. Potom položil pruty do žlabů, k nimž chodí ovce píti. I pářily se, když chodily pít, dívajíce se na pruty. I vrhaly potom jehňata strakatá, pruhovaná i skvrnitá… I přidával je k zvláštním stádům, což nekonal u ovcí Labanových. A když nastal čas páření silných zvířat, kladl Jakob do koryt pruty ovcím před oči, aby se pojímaly dívajíce se na pruty. Byla-li to slabá zvířata, nekladl tam pruty; proto Laban dostal slabé, ale Jakob silné…“

I. Mojž. 30, 28—43.

(Avšak Jakob se odvážil prohlásiti své ženě o tomto bohatství, jež získal tak drzým podvodem: „Jahve odňal tvému otci dobytek a dal ho mne.“ (I. Mojž. 31, 9) a svému bratru Ezauovi opětně tvrdil: „Jahve požehnal mi hojně.“ (I. Mojž. 33—11.) Podvodné jednání Jakobovo s jeho slepým otcem Izákem jest všeobecně dobře známo. [Viz I. Mojž. 27, 1—29])

(Jakob odchází tajně s oběma ženami do svého domova.) Zatím co Laban poodešel, aby stříhal ovce, Rahel ukradla vlastnímu otci domácí bůžky. (Laban pronásleduje uprchlíky a činí jim výtky pro jejich chování a lup. Jakob přivoluje, aby jeho tchán vykonal prohlídku ve stanu.) Ale Rahel vzala domácí bůžky, uložila je do velbloudích nosítek, na které si potom sama sedla. Marně prohledal Laban celý stan. Ničeho nenašel. Tu pravila Rahel k svému otci: „Pane, nehněvej se, nemohu-li povstati před tebou, mám právě, co ženy mívají.“ A on hledal a hledal. Leč bůžků domácích nenašel. (Rahel okradla a obelhala tudíž svého vlastního otce.)

I. Mojž. 31.

Pohlavní nestoudnosti.

„A počal rolník Noe pěstovati vinnou révu ve vinohradě. Leč jednou zmožen vínem, tak se opil, že ležel nahý ve svém stanu. Když Cham, otec Kanaan, viděl svého otce, jak tu leží obnažen, vyprávěl to venku svým bratřím. Tu Šem a Jaffet vzali vrchní roucho, položili si je přes ramena a pozpátku kráčejíce přikryli nahotu svého otce; jejich obličej byl však odvrácen, proto neuzřeli nahotu svého otce. Když Noe procitl z opojení a zvěděl, čeho se jeho nejmladší syn dopustil, tu pravil: Budiž proklet Kanaan. Nechť slouží svým bratrům jako nejnižší otrok.“

I. Mojž. 9, 20—25.

„Mužové sodomští, mladí i staří, obklopili dům (Lotův) a pravili k Lotovi: „Kde jsou mužové, kteří dnes večer k tobě přišli? Vydej nám je, abychom s nimi souložili!“

I. Mojž. 19, 4—5.

„Lot bydlel v jeskyni se svými dvěma dcerami. Tu pravila starší k mladší: Náš otec jest stár, a není nikoho na zemi, kdo mohl by souložiti s námi, jakož je potřebou lidí. Nuže, dejme vína našemu otci a položme se k němu, abychom skrze otce zachovaly náš kmen. Tehdy oné noci daly napíti otci vína, potom vstoupila starší a ulehla k otci. Ten nepozoroval, kdo si k němu ulehl, ani kdo vstal (totéž učinila příští noci mladší dcera.) I byly obě dcery Lotovy obtěžkány svým otcem.“

I. Mojž. 19, 30—38.

„Prodá-li kdo svou dceru jako otrokyni, tu nesmí býti propuštěna jako otroci… Určí-li ji svému synu (!), tu má s ní jednati jako se svou vlastní dcerou.“

II. Mojž. 21, 7—9.

„Přihodilo se později, že Davidův syn Absolon měl překrásnou sestru jménem Tamar. Tu si oblíbil Davidův syn Amnon. I trýznil se Amnon (velmi churav) pro jeho sestru Tamaru. Byla totiž pannou a Amnon považoval za nemožné, něco jí způsobiti… Nechtěl jí popřáti sluchu, ale znásilňoval ji a przníl a přebýval u ní. Avšak potom Amnon pocítil k ní nepřekonatelný odpor a ten se stal větším než láska, kterou k ní choval. Tak přikázal jí Amnon: „Vzhůru — jdi pryč!“

2 Samuelova 13, l—15.

Ohavné cizoložství Davidovo s Bathsebou a jeho záludnou zradu proti Uriášovi, jejímu manželu, viz dole.

„Nahotu otce syn odkrývá v tobě (Jerusaleme) a nečisté krví ponižuje v tobě. Některý páše ohavnost se ženou bližního svého, jiný znečišťuje své snachy smilstvem a jiný przní své sestry, dcery svého otce.“

Ezechiel 22, 10—13.

Záludnosti.

Jednoho večera se stalo, že David vstal ze svého lože a procházel se na střeše královského paláce. Se střechy uviděl ženu. Žena ta se právě myla. Žena byla velmi krásného zevnějšku, David poslal vyšetřiti, kdo jest ta žena. Bylo řečeno: „Jest to Bathseba, dcera Eliamova, žena Hettity Uriáše.“ I vyslal David posla a poručil, aby ji přivedli… i bydlel pak s ní.

Avšak žena otěhotněla… Tu poslal David k Joabovi (setníku, který bojoval s Uriášem za Saula proti Ammonitům): „Pošli ke mně Uriáše.“ Joab poslal Uriáše k Davidovi… Když pak Uriáš opustil královský palác, byl poslán za ním královský dar… Následujícího jitra ho David opět pozval, aby přišel a pojedl s ním.

Avšak následujícího jitra David napsal Joabovi dopis a poslal mu jej po Uriášovi. V dopise napsal toto: „Postav Uriáše na místo, kde zuří nejprudší boj. Pak odstupte všichni od něho, aby nalezl v boji smrt.“

II. Samuelova 11, 2—15.

Když jedenkráte Dina, dcera Ley, vyšla, aby navštívila obyvatelky země, spatřil ji Sichem, syn Hevita Hemora, který byl vládcem té země; uchvátil ji, bydlel u ni a znásilňoval ji. Lpěl celou duší na Dině, zamiloval si děvče a snažil se děvče plně uspokojiti. Potom prosil Sichem svého otce Hemora: Získej pro mne to děvče, aby se stala mou ženou…

Tu se odebral Hemor k Jakobovi, aby s ním o tom promluvil… A Hemor pravil: „Můj syn Sichem věnoval své srdce dívce z vaší rodiny, prosím, dejte mu ji za ženu a staňtež se našimi příbuznými.

A zůstaňte u nás bydleti a používejte země, zůstaňte zde a roztáhněte se kolem a pevně se tu usaďte.“ Ale Sichem pravil k otci Diny i k jejím bratrům: „Jak rád bych došel milosti v očích vašich! Čeho můžete potřebovati, rád vám dám…“

Tehdy odpověděli synové Jakobovi Sichemu a jeho otci Hemorovi a mluvili se zlomyslným úskokem, poněvadž jejich sestra Dina byla zprzněna, i pravili k němu: „Chceme vám vyhověti, leč pod podmínkou, chcete-li se státi jako my, tedy všechno, co u vás jest pohlaví mužského, obřezanými. Potom jsme ochotní dáti vám své dcery a bráti sobě vaše dcery a chceme zůstati u vás, abychom splynuli s lidem…“

Jejich návrh se zamlouval Hemorovi i Sichemu a mladík se nezdráhal tak učiniti… a také všichni mužové, kolik jich vyšlo a vešlo branou jeho města, ti všichni se dali obřezati.

Třetího dne, když byli zraněním nemocni, sáhli oba synové Jakobovi, Simon a Lewi, k meči; přepadli bezelstné město a vybili všechny muže, zabili i Sichema a Hemora… Vyrabovali město a odnesli ovce, dobytek, osly, vše, co bylo uvnitř i vně města; odnesli všechen majetek, všechny malé děti i ženy.“

I. Mojž. 34, l—31.

Nesociální chování.

„Loupež chudého jest v domech vašich! Proč ochuzujete lid můj a ochromujete chudobné?… Proto, že ženy siónské chodí s vytaženým krkem a drzým pohledem, a procházejíce se i zdrobna kráčejíce, chřestí sponkami nohou. I učiní Pán témě žen prašivým a Jahve odkryje hanbu jejich.“

Izaiáš 3, 14—17,

„Běda těm, kdož připojují dům k domu, pole s polem spojují, až místa nezbývá, a přivedeno jest to pak tak daleko, že sami obýváte zemi.“

Izaiáš 5. 8.

„Běda těm, kdož vymýšlejí nepravost a připravují zlé na ložích svých, aby to — jakmile jen mohou — za úsvitu vykonali. Dychtí-li po polích, tedy si je přivlastní; chtějí-li domy, odnímají je.“

Micheáš 2, l—2.

„Takto praví Jahve: Pro trojí, pro čtveru nešlechetnost Izraelovu neodpustím jemu, protože prodávají spravedlivého za peníz a nuzného za pár střevíců; kteříž dychtí, aby chudé s prstí smísili a pokořené uvrhají do záhuby.“

Amos 2, 6—7.

„Uléhají na lůžkách z kosti slonové a rozkošnicky se rozvalují na pohovkách, pojídají tučné berany ze stád a telata nejtučnější z ohrad… Pijí z bání vinných a drahými mastmi se maží — leč nad bolestí Josefovou se nekormoutí.“

Amos 6. 4—6.

„Slyšte to vy, kteří odstraňujete chudého, abyste nuzné vyhladili v zemi, zatím co myslíte: Kdy mine novoluní, abychom mohli prodávati obilí, a kdy sabbat (sobota), abychom otevřeli obilnice, abychom efi (míru) ujímali a zvětšovali váhu a podvodně porušovali váhu, abychom za peníz nuzné kupovali a potřebné za pár střevíců a plevy prodávali.“

Amos 8; 4—6.

Pomstychtivost a hrubost.

„I nařídil jim Eliáš: Zjímejte proroky Baalovy, ať žádný z nich neujde.“ I zjímali je. Tyto pak svedl Eliáš k potoku a tam je sám pobil.“

I. Královská 18, 40.

„Joab se otázal Amase: Dobře-li se máš, bratře? I uchopil Joab Amase pravicí za vous, aby ho políbil! Amas neviděl meč, který třímal Joab v ruce. I vrazil mu Joab meč do těla, až jeho vnitřnosti vyhřezly na zem a zemřel, aniž mu dal druhou ránu.“

II. Samuelova 20. 9—10.

„Odtud šel Eliáš do Bethelu. Když tak kráčel cestou, přišli malí chlapci z města a posmívali se mu křičíce: Jdi! Lysý! Eliáš se obrátil a když je spatřil, proklel je ve jménu Jahve (!). Tu přišly dvě medvědice z lesa a roztrhaly dvaačtyřicet (!!) z dětí.“

II. Královská 2, 23—24.

„Když přišel čas, že David měl zemříti, přikázal svému synu Šalamounovi:… Dále máš u sebe Simea, syna Gerasova, který mi tehdy nejhorším způsobem zlořečil, když šel jsem do Mahanaim. Když potom přece mi přišel až k Jordánu naproti, přisahal jsem mu u Jahve: Nedám tě popraviti! Ty ho nenechej bez trestu; jsi moudrým mužem a budeš věděti, co musíš s ním učiniti, abys nechal dojíti jeho šedé vlasy do podsvětí zkrvavené.“

I. Královská 2, 1—9.

„Budiž proklet, kdo nedbale vykonává dílo Jahve, budiž proklet, kdo nepřeje krve svému meči…“

Jeremiáš 48, 10.

„Budiž jeho (nepřítele) dnů nakrátce, jeho úřad převezmiž druhý. Jeho děti musí se státi sirotky a žena jeho vdovou. Jeho děti musí kolem těkati a žebrati, musí býti vyhnány ze svých zřícenin. Lichvář nechť si přivlastní všechno jeho jmění a cizinci nechť

zničí, čeho těžko byl získal. Nebudiž nikoho, kdo by mu prokázal milosrdenství a slitoval se nad jeho sirotky! Potomstvo jeho musí propadnouti vyhlazení; v nejbližším rodu vyhasniž jeho jméno.“

Žalm 109, 8—13.

„Blahoslavený, kdož tvé (města Babylona) něžné děti uchopí a rozrazí o skálu.“

Žalm 137, 9.

„Tak se Židé shromáždili v Susa čtrnáctého dne měsíce Adaru a pobili v Susa 300 mužů… Také ostatní Židé, kteří bydleli v královských provinciích, shromažďovali se a hájili svůj život, a tak se mstili svým nepřátelům a z nenávisti jich 75.000 usmrtili… Židé se pak ihned shromáždili dne 13. a 14. tohoto měsíce v Susa, takže dne patnáctého odpočívali a tento den učinili dnem pohostinství a radosti.“

Esther 9, 15—17.

(Židé slaví ještě dnes na paměť této ohavnosti slavnost Purim.)

Protižidovské hlasy Nového zákona.

„Běda vám, zákoníci, farizeové, pokrytci, že procházíte mořem i zemí, abyste získali jednoho přívržence; i když jím bude učiněn, učiníte z něho syna pekla, dvakráte tak ošklivého než jste sami.“

Matouš 23, 15.

„Zákon a proroci jdou až k Janovi, od této doby zvěstuje se království boží.“

Lukáš 16, 16.

„Ježíš pravil: Ne Mojžíš dal vám chléb s nebe, ale otec můj dává vám s nebe chléb pravý.“

Jan 16, 32.

„Ježíš pravil: Nemůže vás (Židy) svět nenáviděti, mne však nenávidí, neboť já vydávám svědectví o něm, že díla jeho zlá jsou.“

Jan 7, 7.

„I zvolal Ježíš: Pravdivým jest ten, kterýž mne poslal a kterého vy neznáte…“

Jan 7, 28.

„Ježíš pravil: Vy z otce ďábla jste a žádosti vašeho otce chcete splniti. On byl vražedníkem lidí od počátku, on v pravdě nestál, neboť pravdy v něm není. Mluví-li lež, ze svého popudu mluví, neboť jest lhářem a otcem lží…“

Jan 8, 44—45.

„Neboť jsou mnozí nepoddaní, marnomluvní i svůdcové myslí, zvláště ti, kteříž jsou z obřízky, jimž musí býti ústa ucpána, neboť jsou to ti, kteří domy boří, učíce neslušným věcem pro mrzký zisk!

A proto trestej je přísně, aby byli zdravými ve víře… a aby nešetřili židovských pověstí a přikázání těch lidí, kteří se odvracejí od pravdy…

Tvrdí, že znají Boha, a skutkem ho zapírají; jsou ohavnost sama, neposlušní a dobrého díla nezpůsobilí…“

Ep. Pavlova k Titovi I. 10—16.

„… Bohu se nelíbí (Židé) a všechněm lidem jsou odporní.“

Ep. Pavla k Tesealonským I. 2, 15.

H. Falck.

TALMUD.

Dnešní židovská otázka není zdaleka otázkou náboženské pře. Rovněž jest nutno přiznati, že dnešní moderní Žid ví právě tak málo o Talmudu a o rabínských spisech, opírajících se o Talmud, jako moderní křesťan o církevních otcích, spisech katolické scholastiky nebo spisech evangelických reformátorů — ačkoliv se k nám po válce přistěhovalo mnoho pravověrných ctitelů Talmudu.

Ale ještě dále, musí-li kdo znáti písemnictví katolicismu nebo protestantismu, aby poznal jejich podstatu, tvoří nauky Talmudu a nábožensko-právních děl, jež jej doplňují (na příklad spis Maimonida, Šulchan aruch atd.), takový dokument nejvnitřnější podstaty Židovstva, že není naprosto možné patřičně posouditi židovský svéráz bez poznání těchto děl. A opravdu nikdo nikdy nebude moci rozuměti Židům, nebude-li při nejmenším alespoň přibližně znáti jejich svérázné učení, které vtisklo Židovstvu základní charakter, kterým se Židé úplně odlišují ode všech ostatních národů.

Poctivě a správně objasnil židovsko-liberální „Allgemeine Zeitung des Judentums“, že Talmud charakterisuje právě bystře jakož i výstižně „Židovskou duši“, t. j. způsob bytí. Lze uvésti tucty podobných svědectví.

Rovněž i svobodomyslný Žid, profesor filosofie a znalec Talmudu Cohen, přísežně jako znalec potvrdil dne 5. dubna 1883 před trestní komorou v Marburce: *„V Talmudu obsažené předpisy víry a mravů, zavazují každého Žida, platí jako zákon* (Halachah)*.“* Každé slovo Talmudu jest orthodoxnímu Židu svatým učením Jahve.

Historicky se Talmud dělí na hebrejsky nově psanou Mišnu (Mischnah) [„opakování“ nebo „reprodukce“]; to jsou učení rabínů, která se připojují k Starému zákonu, až

asi do roku 200 po Kristu, a na „Gemaru“ („dokončení“), ponejvíce aramejsky psanou, která pojednává ve volné souvislosti s Mišnou, ba někdy i v pestré míchanici ještě i nad to dále o učení a rozmanitých výrocích rabínů až do roku 500 po Kristu.

Mišna a Gemara tvoří společně Talmud a jsou navzájem spojeny, ba smíšeny ve všech vydáních Talmudu.

„Mišna“ sama jest uváděna tak, že napřed se jmenuje jméno „traktátu“ (celý Talmud je dnes tištěn ponejvíce ve 12 knižních svazcích, obsahuje 63 takových traktátů), a potom jest očíslována kapitola a jednotlivý paragraf, a to římskou či německou číslicí; tudíž ABODA ZARA (traktát o modloslužbě) I. 1 = první kapitola, první paragraf.

„Gemara“ jest uváděna podle jména traktátu a jeho listů (u každého traktátu zvlášť počítaných), jehož přední strana jest označena „a“, zadní strana „b“; tudíž ABODA ZARA 3b = list (folium) 3, zadní strana.

Novější vydání talmudských tisků v rozdělení textu přesně souhlasí. Text (opak hebrejské bible) jest tištěn bez samohlásek a bez rozdělovacích, větných znamének, což samozřejmě činí text dvojsmyslným.[51]

Tímto psaním textů se stává smysl těžce pochopitelný, a to bylo úmyslem rabínů, aby jen přísně zasvěcení porozuměli písmu, aby tak ohavnosti Židovských tak zv. svatých písem zůstaly tajemstvím pro nepovolané, hlavně nevěřící… (Pozn. překl.)

*

Nutno rozlišovati „Halachah“ a „Haggadah“. Obě se liší obsahem.[52] „Halachah“ jest svou formou rozjímání často velmi různých rabínských výkladů o tom, co má býti normou nebo platným církevním právem. „Haggadah“ („zpráva“ či „příspěvek“) jest pestrou směsicí vypravování, přísloví, průpovědí, poznámek o všem možném.

„Halachah“ chce býti závazná a rozhodující, „Haggadah“ je nezávazná. A přece to zcela nesouhlasí, neboť „Halachah“ (ač se pokoušela o určení v Šulchan aruchu) neustále kolísala, a je-li Haggadah nezávaznou, pak by na př. padly všechny představy „židovské etiky“ atd., poněvadž ty mohou čerpati svou látku téměř jenom z Haggadah, a všechny poukazy Židů a jejich přátel na „krásná místa“ v Haggadah by byly bez významu, poněvadž právě Haggadah by byla učením nezávazným.

Pozorujeme-li ta „jednotlivá místa“ v náležitém světle, pak seznáme, že právě tato „jednotlivá místa“ nejsou židovského původu, nejsou původním výtvorem Židovstva, ale že jsou ponejvíce vypůjčena z písemných děl či ústní tradice národů, které byly výše než Židé. Tehdejší rabínové ukradli i výroky z Nového zákona, ovšem zpravidla tato literární díla zkomolili.

Mnohonásobně nesnadněji se dá rozhodnouti, co máme považovati za „Halachah“ a co za „Haggadah“. Haggadah bychom mohli spíše používati k označení „židovské psy-

[51] Uvádím pro snazší pochopení: napsaný text Sanhedrin 55 b/VIII. 684: „Rbn Jsf dvtl: Pjď pslš … s třm lt jdnm dnm mž bt ddn slz …“ Sanhedrin (babylonský Talmud), zadní strana 55, Gemary, kapitola VIII, paragraf 684: Rabín Josef odvětil: Pojď, poslyš, s třemi lety a jedním dnem může býti oddána souloží … atd.

[52] Nějaká systematičnost se hledá v Talmudu marně. Tím se liší od každého jiného zákoníku. Mluví se v něm libovolně o všem možném a věci spolu souvisící musí se vyhledávati z míst naprosto odlehlých.

chy“ — židovské duše, která se projevuje zcela volně v jednotlivých podstatných dílech Talmudu — rovněž jako pravé bytí člověka může býti poznáno nikoli na podkladě jeho oficiálních projevů, nýbrž na podkladě jeho nevynucených, soukromých projevů.

Konečně nyní přikročme k namátkou vybraným ukázkám z Talmudu![53]

„Jaký jest člověk, takový jest i jeho Bůh,“ praví Goethe. V Talmudu se setkáváme s pojmem Boha, jehož pojetí se nám jeví přímo jako rouhání Bohu. Talmudský bůh — Jahve — bádá každodenně po tři hodiny v židovském zákonu, každou noc řve jako lev, a to z lítosti, že dopustil, aby jerusalemský chrám byl rozbořen, dává déšť, když rabín o něj žádá, podrobuje se rabínskému učení i mínění; provolal sám nad sebou „běda“, stvořil hřích, sám je hříšný, pročež potřebuje oběti hříchu, musí bráti zpět nepředloženou přísahu, znečistil se při pohřbu Mojžíšově, ostříhal vlas i vous asyrskému králi Sanheribovi, zapletl vlas Evě, sám se modlí za sebe, a přitom obléká židovské řemínky a židovský plášť, jakých používají Židé při modlitbách; když Abraham prováděl na sobě obřízku, tu mu držel Jahve předkožku atd. atd.

Tento talmudský Jahve vydal tak mnohoznačný zákon, že věc může býti rabíny prohlášena nečistou na čtyřicet způsobů a opět čtyřiceti způsoby může býti současně prohlášena za čistou. Současně na jedné straně dovoluje, co na druhé straně byl sám zakázal.[54]

Jaký to rozdíl — tento bůh Talmudu — Jahve a křesťanský Bůh, otec Ježíše Krista a všech lidí!

A z tohoto protikladu vyvěrá ona přímo fanatická nenávist talmudského Židovstva proti Kristu, která nevyhasla ani dodnes. Talmud uděluje Kristu ta nejhanebnější jména a lže o něm ty nejošklivější věci. Protestantský profesor dr. theologie Heinrich Laible, jeden z nejodbornějších znalců Talmudu,[55] jinak vřelý přítel Židovstva a jeho poslání, shromáždil doklady této úžasné nenávisti talmudských Židů proti Kristu ve své knize: „Jezus Christus im Talmud“, v Berlíně 1888.

Křesťanství učí, že bližním jest každý, zvláště pak člověk pomoci potřebný. Avšak Talmud učí, že bližním Žida jest jedině a výhradně Žid a nikdo jiný než Žid! Výslovně jest z pojmu „bližní“ vyřazen Nežid!

Židé jsou podle učení Talmudu „Bohu milejší než sami andělé.“ (Chullin 91b).

„Jahve přebývá výhradně mezi Židy, kteří ho poslouchají.“ (Berachoth 7a).

„Všichni lidé jsou požehnáni pouze k vůli Židům.“ (Jebamoth 63a).

„Všichni Židé jsou svým rodem královskými dítky.“ (Schabbath 67a, rovněž 128a).

„Kdo Žida udeří, hoden jest smrti, neboť jest to právě tak, jako by samého Jahve do tváře udeřil.“ (Sanh. 58b.)

„Jahve nikdy se nehněvá na Židy, nýbrž jenom na Nežidy.“ (Aboda zara 4a).

Židovští učenci, rabínové, jsou postaveni ještě výše.

---

[53] Dnes se používá k zevrubnému studiu místo zastaralých děl Eisenmengera, Röhlinga atd. prací E. Bischoffa: „Das Buch vom Schulchan aruch“ (Leipzig 1936, Hammer-Verlag) a „Das Blut in judischem Schrifttum und Brauch“ (Leipzig 1929).

[54] „Das Blut“ 55., „Mein Streit“ 83., kde jsou podána jednotlivá místa Talmudu.

[55] Na jeho hrob položila židovská obec z Rothenburku věnec, opatřený hebrejským nápisem: „Lechacham gadol“ (Velikému učenci). Jeho jmenovaná kniha jest dlouho rozebrána a jest pozoruhodné, že nebyla více vydána.

„Kdo odmlouvá rabínu, kdo se s ním pře či na něho bručí, činí podobně, jako by tak činil proti Jahve." (Sanhedrin 110a).

„Čest rabína budiž tobě i jako úcta k Jahve." (Pirke aboth II. 12.).

„Kdo v uctivosti povstává před rabínem a jemu slouží, jest mu to započítáno, jako by Jahvemu sloužil." (Kidduschin 36 b).

„Kdo přestupuje přikázání znalců písma, smrti jest hoden." (Erubin 21a).

Nežidé jsou ve srovnání se Židy jenom dobytkem a podle židovského pojetí jsou bez práva.

„Jenom Židé slují lidmi, Nežidé nejsou lidé, jsou nazýváni dobytkem." (Baba bathra 114b. grov. Jebamoth 61 a, Kerinoth 6b, 7a).

Na ty pak platí verš Ezechielův, 23, 20: „Jako oslí maso jest maso jejich." (Niddah 45a).

„S hory Sinai sestoupila nenávist proti Nežidům." (Schabbath 89a). Samozřejmě, že sestoupila, a to dáním zákona Židům na této hoře.

„Co ztratí Nežid, může pro sebe podržeti Žid, který to nalezne, neboť nález musí odevzdati jenom svému bratru." (rozuměj: pouze Židu). (Babba kamma 113b.)

Právě tak jest dovoleno Židovi, aby vytěžil co nejvíce z omylu Nežida při prodeji, aby Nežida před soudem popletl, a to všemi právními úskoky, aby onen ztratil při. (Babba kamma 113a.)

Avšak přísně se Židovi zakazuje vystoupiti svědectvím proti Židovi v jeho sporu s Nežidem před nežidovským soudem. (Babba kamma 113b.)

„Činí-li dobytek Žida škodu dobytku, který jest majetkem Nežida, nemusí Žid dávati Nežidovi žádné náhrady, ale poškozuje-li dobytek Nežidův dobytek Žida, tu musí Nežid dáti Židovi odškodnění." (Babba kamma 37b.)

„Jest zakázáno páchati bezpráví, útisk proti bližnímu či bratru (rozuměj Židovi, pozn. překl.); proti Nežidovi jest toto dovoleno." (Sanhedrin 57a, Babba mezia 11b).

„Proti Nežidovi možno provozovati lichvu." (Babba mezia 70b).

„Žid se dopouští cizoložství, když plnoletý Žid svádí manželku druhého plnoletého Žida, Žid se nedopustí cizoložství proti své vlastní ženě nebo Nežidovi." (Sanhedrin 52b).

„Žid může zhanobiti nežidovské děvče staré 3 roky a 1 den." (Aboda zara 37a).

„Jest dovoleno Židovi, aby svou vlastní ženu pohlavně zneužíval svým oblíbeným způsobem." (Nedarin 20b).

Žádná jiná náboženská listina neobsahuje tolik (a k tomu ještě zcela nadbytečných) oplzlostí jako Talmud (viz. kap. „Pohlavní nestoudnosti" této knihy).

A tato oplzlá a nestoudností plná místa jsou domnělým zástupcům „pravého" Židovstva, totiž rabínským východním Židům, kteří tvoří dnes 90% z celkového počtu dnešních Židů — stejně jako každé slovo Talmudu — posvátným božským zjevením a podle Pirke aboth V. 4. musí je již patnáctiletí Židovští hoši překládati, rozuměti jim a učiti se jim nazpaměť!

ŠULCHAN ARUCH.

Talmud přišel někdy kolem roku 1000 z Babylonie do Španělska, odkud se jeho studium šířilo v následujících stoletích dále do západních zemí. Až potud se židovské obce západních zemí, když potřebovaly vysvětlení v nábožensko-právních otázkách, obracely na vedoucí vysoké školy v Babyloně. Tito vedoucí vysokých škol rabínských sluli Geonim = Magnificence nebo Decizori (v letech 600—1038). Konečně vznikly v severním Španělsku, ve Francii a v západním Německu výtahy z Talmudu neboli „kompendia", která se v připojení na chod talmudských nauk snažila pevně zapojiti rozhodující Halachah, používané toho času v nábožensko-právní praxi.

Z nich potom vyrostly tak zvané „*Codices*", které začaly tříditi látku Talmudu podle samostatných disposic nábožensko-právních:

I. Jad chasakah velikého židovského talmudisty a aristotelisty Maimonida (kolem r. 1169).

II. Turim Jakoba ben Ascher (1280—1340).

III. Beth Joseph Josefa Karo (1488—1575).

Z posledně jmenovaného „veledíla" vytvořil autor Karo výtah, určený pro praktickou potřebu rabínů, a nazval jej: *ŠULCHAN ARUCH*.

Tento výtah byl po prvé vytištěn v Benátkách (1564 až 1565) a brzy se všeobecně rozšířil. Zároveň ještě roku 1578 byly připojeny přídavky a opravy (*Hagahoth*) krakovského rabína Mojžíše Isserlea. Ty byly nerozlučně spjaty s původním dílem Karovým a tvoří tak společně Šulchan aruch.

Proslavený spisovatel dějin, Žid Hirsch Graetz, praví o tomto díle: *„Šulchan aruch představuje až dodnes německému a polskému Židovstvu, jakož všemu, co k němu patří, náboženskou normu — oficiální Židovstvo.*"

David Hoffmann z rabínského semináře v Berlíně praví: *„Zákonu věrné Židovstvo uznává v Šulchan aruchu… svůj náboženský zákon…"*

Jüdische Presse píše r. 1913 v 5. čísle: „Talmud a Šulchan aruch jsou ještě dnes korouhví, životním nervem Židovstva." —

Reformní Židovstvo (svobodomyslné Židovstvo) se odklání již po celé minulé století tu více, tu méně od Talmudu a Šulchan aruchu a tvrdí, že obojí hodnotí pouze jako dějinné základy židovského náboženství.

Bischoff (v knize Das Buch vom Schulchan aruch, str. 55 a násl. a str. 62) dokazuje, že „Talmud i Šulchan aruch svým duchem vědomě či nevědomě stále oživují také v moderním Židovstvu a jeho pestré reformní literatuře myšlení, cit i jednání a že se nedají právě tak odstraniti v několika letech či desítiletích, jako se nedá odstranit vliv Nového zákona nebo vliv Lutherův na evangelické křesťanství".

Také židovská zásnubní formule: „Budiž mi zasnoubenou podle zákona Mojžíšova i Izraelova," kterou pronáší nikoliv rabín, ale ženich, a to i ženich z kruhů reformovaných Židů, nemá svůj původ ani ve Starém zákoně ani v Talmudu, nýbrž jest jedině a výhradně odvozena ze Šulchan aruchu. (První část Eben haëser 27, I. Hagah.)

Šulchan aruch, Karův i Isserleův, jest protikladem nespořádaného — často orientální fantasií hýřícího Talmudu, zákoníkem podle židovské logiky všeobecně rozhodujícím, střízlivým, s prvky nábožensko-právními. Pokud jde o jeho poměr k Nežidům,

jimiž Talmud označuje ponejvíce ještě pohany, míní již Šulchan aruch pod tímto jménem hlavně křesťany.

ThDr. profesor Gustav Dalmann, ačkoliv jest značným přítelem Židů a stoupencem Židovského poslání, praví právem o nezdravém působení Šulchan aruchu: „Bylo neštěstím pro židovský národ, že Šulchan aruch, kniha, která zastupuje rabinismus v jeho nejstrnulejší formě, se tak široce uplatnila. Jím zavedené přísné rozlišení mravních povinností proti soukmenovcům a cizincům, t. j. Nežidům, mohlo zmateně působiti na mravní pojmy Židů, kteří jej zachovávají.“

90% všeho Židovstva, jmenovitě přísně ortodoxní Židé zeměkoule, podléhají ještě dnes tomuto „zmatení mravů“!

Čtyři části Šulchan aruchu se jmenují: Orach chàjjim, Joreh déah, Choschen hamischpat, Eben haëser.[56]

Z nich jsou vyňaty tyto ukázky:

Orach chàjjim 605 Hagah:[57] „Pokud jde o obyčej zabíjeti v předvečer dne smíření jednoho kohouta za každou mužskou osobu a pronášeti nad ním určité formule, tedy vyskytuje se tento zvyk ve všech dnešních zemích a nemá se měniti, protože jest pevně zakořeněn. Jest obyčejem vzíti kohouta za každou osobu mužskou a slepici za každou osobu ženskou… Před zabitím zvířete má býti ruka pokládána na hlavu zvířete podle způsobu někdejších zvyklostí obětování.“ (3. Mojž. 1. 4.)

Orach chàjjim 113, 8: „Modlí-li se Žid a přijde-li k němu Nežid s křížem v ruce, a přichází-li modlící se Žid k místu, kde člověk se klanívá, nesmí se pokloniti.“ (Srov. k tomu Joreh déah 141. I. Hagah: „Tvar kříže, před kterým se klanívají, roven jest obrazu modlářskému!“)

Orach chàjjim 330, I S.: „Židovce poskytuje se pomoc při porodu třeba i o sabbatu, i když se tím sabbat znesvětí… Nežidovce se pomoci nesmí, ba ani ne tehdy, i kdyby nevzešlo znesvěcení sabbatu.“

Joreh déah 139, 15.: „Mnozí praví, že jest dovoleno Židovi prodávati nežidovské knihy“ (Hagah k tomu podotýká: „Ale mnozí praví, že je to zakázáno, jsou-li to zpěvníky, sloužící službě modlářů“[58] [rozuměj: křesťanské bohoslužbě]… „Také mnozí praví, že jest zapověděno půjčovati peníze na stavbu, výzdobu nebo kult modlářských domů“ (křesťanských chrámů).

Joreh déah 151, I: „Jest zakázáno prodávati Nežidovi (křesťanu) vodu, je-li známo, že jí chce použíti ke křtu.“

Joreh déah 150, 3: „Před knížaty a kněžími, kteří mají kříž na rouchách svých nebo nesou na prsou (posvátný) obraz, nesmí se nikdo uklánět nebo snímati pokrývku s hlavy, nejvýše jen tak naoko; nechť při jich přechodu nechá padnouti na zem peníz a shýbá se pro něj, nebo, když již před jejich příchodem se zdvíhá, tu sejme pokrývku hlavy nebo stojí sehnut.“

---

[56] Cesta k životu, Učitel vědomostí, Kámen pomoci, Brnění práva. – Poslední část jest nejdůležitější. Pozn. překl.

[57] Přídavek Isserleův, současně závazný jako původní text Karův.

[58] Dr. David Hoffmann z rabínského semináře v Berlíně dodává, že v Šulchan aruchu jmény „modlosložebníci“, „modlářství“ míněni jsou křesťané a křesťanská bohoslužba.

Joreh déah 159. I.: „Podle starého zákona jest dovoleno[59] půjčiti Nežidovi na úroky. (5. Mojž. 23, 19, 20.) Pozdější učitelé zakazovali bráti více úroků, než půjčovatel potřebuje k svému živobytí. Leč dnes jest dovoleno bráti úroky do jakékoli úrokové výše."

Paragraf o křivé přísaze.

Joreh déah 232, 14. Hagah: „Jestliže se někdo zbaví trestu smrti křivou přísahou, jmenuje se to (po židovsku) nouzová přísaha a hřích křivé přísahy se nebere v úvahu. Ve sporech peněžních jest křivá přísaha jenom tehdy dovolena, když nemůže býti nikým dokázána."

Joreh déah 239, 1: „Okradl-li Žid Nežida a uloží-li soud onomu Židu přísahu (kterou by odporoval) v přítomnosti jiných Židů, vědí-li však tito, že bude přísahati křivě, tu mají ho nutiti k vyrovnání s okradeným Nežidem a působiti na něho, aby křivě nepřísahal, i kdyby přece ještě měl býti k přísaze nucen, poněvadž by svou (zjevně falešnou) přísahou znesvětil jméno boha (židovského boha a národa). Bude-li však přece ještě k přísaze nucen, má tedy křivě přísahati, současně však přísahu ve svém srdci zničiti, neboť byl k ní donucen."

Choschen ha-mischpat 26, 1: „Jest (Židovi) zakázáno před soudci a v soudních budovách Nežidů vésti spor."

Choschen ha-mischpat 28, 3: „Má-li Nežid (křešťan) proti nějakému Židovi peněžní pohledávku a druhý Žid může vypovídati jako jediný svědek proti onomu Židovi, pak jest to tam, kde nežidovské právo (proti právu židovskému) již na základě výpovědi jednoho svědka odsoudí k placení, druhému Židovi zakázáno, aby vydal svědectví ve prospěch Nežida; jinak jest dán do (Židovské) klatby."

Nežidovský majetek a statek.

Choschen ha-mischpat 156, S Hagah: „Má-li Žid jako stálého zákazníka Nežida, jest na mnohých místech zakázáno druhému Židovi onomu prvnímu Židovi dělati konkurenci; na jiném místě jest dokonce dovoleno každému druhému Židovi, aby vyhledával Nežida, jemu půjčoval, s ním jiné obchody prováděl, laskavostí ho příznivě obměkčil a onomu (prvnímu Židovi) odloudil. Neboť tento nemá na „svého" Nežida žádných nároků, nýbrž majetek a statek Nežida jest jeho statkem bez pána, a kdo dříve přijde, má k tomu oprávnění" (aby se při tom obohatil).

Choschen ha-mischpat 176, 12: „Ukradne-li nebo uloupí-li něco jeden ze dvou obchodních společníků (podílníků), tedy se musí rozděliti o zisk z toho vzešlý se svým společníkem. Avšak vzniknou-li mu škody (při dalším zpeněžování), pak musí tyto škody nésti sám."

Choschen ha-mischpat 183, 7 Hagah: „Činí-li Žid s Nežidem nějaký obchod a nějaký jiný Žid mu pomáhá uváděti v omyl Nežida (k jeho škodě), a to v míře, váze nebo počtu zboží, tu se oba Židé dělí o získaný nepoctivý zisk stejnou měrou, bez ohledu na to, zda druhý pomohl prvnímu za peníze či zadarmo."

[59] Židovi. Pozn. překl.

Židovské právo nálezu.

Choschen ha-mischpat 259, 1: Nalezne-li Žid věc, kterou Žid ztratil, jest povinen vynaložiti všechno úsilí na to, aby ji onomu vrátil, neboť se praví: (V. Mojž. 22, 1): „Máš to zpět přinésti svému bratru.“

Choschen ha-mischpat 266, 1: „Jest dovoleno židovskému nálezci, aby si ponechal ztracenou věc Nežida; rozumí se (V. Mojž. 22, 1): ztracené tvého bratra (tudíž Žida). Přinese-li přesto Židovský nálezce Nežidovi, jenž ztrátu utrpěl, nález zpět, přestupuje přikázání zákona, neboť (tímto zabráněním platné ztrátě) Žid přestupující zákon zesiluje hospodářskou moc Nežida. Vrátí-li přece nález v úmyslu, aby „jméno posvětil“, t. j. aby byli pro tento čin Židé chváleni a ctěni jako čestní lidé, tu jest jeho skutek slavný.“

Choschen ha-mischpat 267, 1: „Kdo oloupí druhého, není zavázán, aby navštívil původního vlastníka, aby mu navrátil lup, nýbrž lupič (židovský) může lup podržeti u sebe, až vlastník sám přijde a sám si jej odnese.“

Choschen ha-mischpat 283 Hagah: „Je-li Žid něco dlužen Nežidovi, avšak Nežid zemře a o dluhu žádný jiný Nežid neví, tedy není Žid povinen zaplatiti dluh dědici po zemřelém Nežidovi.“

Choschen ha-mischpat 348, 2 Hagah: „Jest dovoleno využíti omylu Nežida, na př. nechati ho při zmýlení se v počítání nebo nezaplatiti půjčku, na niž zapomněl, pokud to nezpozoruje a pokud tím nenastává žádné znesvěcení „jména“.“

Choschen ha-mischpat 369 mimo Hagada: „Žid nesmí žádného židovského nájemce cla ošiditi, za to nežidovského nájemce cla, jakož i nežidovského panovníka (pro něhož Žid přímo vybírá clo), i když to zemský zákon Nežidů zakazuje. Celní úředník (spoluvinník) i židovský defraudant smějí kašlati na nežidovský zemský zákon, není-li obavy, že vyjde najevo jejich poškozování nežidovských státních financí.“

Udavači ve vlastním táboře.

Choschen ha-mischpat 388, 2: „Přikázal-li nežidovský král, aby mu bylo dopraveno víno či sláma či cokoliv podobného, a přišel-li židovský udavač a řekl-li: „Hleď, ten a ten Žid má zásobu vína, slámy atd.“ (uschovánu, aniž ji odevzdal), a zabaví-li úředníci královi zásobu, udavač jest povinen nahraditi usvědčenému škodu na penězích, utrpěnou konfiskací.“

Choschen ha-mischpat 388 a Hagah: „Za dnešního času a na každém místě jest dovoleno udavače (židovského) usmrtiti, ale jen tehdy, když řekl (pohrozil) před provedením udání: „Udám X ke škodě jeho těla (bitím holí atd.) nebo peněz (konfiskací atd.), nechť je to i málo peněz. Tím se již vydal všanc smrti. Ale budiž varován: „Neudávej!“ Ale dí-li vzdorně: „A přece ho udám,“ — jest tedy příkazem (nábožensko-mravní povinností) ho zabíti a každý, kdo první ho usmrtí, jest v právu.“

(Hagah): „Není-li přece více času k podobnému varování, pak není nutné (nýbrž zabití jest také bez tohoto varování dovoleno). Mnozí praví, udavač že se má jen tehdy usmrtiti, nemůže-li se kdo před ním zachrániti poškozením jeho údů, je-li to na př. možné, vyříznutím jeho jazyka nebo oslepením jeho zraku, pak jest zapověděno ho usmrtiti, poněvadž nemá možnost provedení svého úmyslu jako ostatní pronásledovatelé.“

Choschen ha-mischpat 388, 15: „Jestliže Žid již po třikráte za sebou udá Žida (a přivodí mu potrestání) nebo byly-li (vlivem jeho udání) jeho peníze (následkem konfiskace) převedeny do rukou Nežida, tedy se hledají prostředky, jimiž byl by sprovozen se světa."

Choschen ha-mischpat 388, 16: „Všichni židovští obyvatelé (místa činu), jsou povinni přispěti na vydání, která byla způsobena (se strany Židů), aby (židovský) udavač byl sprovozen se světa. Přispěti jsou povinni i ti, kteří jsou na jiném místě povinni platiti daň."

Abychom porozuměli hlubšímu smyslu zlého učení Šulchan aruchu, zde pro nedostatek místa jen v krátkosti uvedeného (jež se objevuje z části také v Talmudu a ve spisech Maimonidových atd.), a abychom tak současně byli vyzbrojeni proti židovskému zatemňování, žalobám atd., jest nezbytné podrobné studium spisu: „Das Buch vom Schulchan aruch", Leipzig 1929. (Vyjde též v čes. překladu, pozn. překl.) Jest nutno, aby tento spis byl dobře prostudován, neboť jest zároveň prvním vědeckým a plně hodnověrným spisem, pojednávajícím o této věci.

Tolik Šulchan aruch.

Musíme na základě těchto „zákonů" dospěti k názoru, že Židovstvo není žádnou bezelstnou náboženskou společností, ale že má vzpurný charakter.

Ale tím padá předpoklad, který byl hájen při udělování státního občanství Židům.

Židům byla v arijských státech udělena rovnoprávnost, aniž byly jejich tajné zákony známy. Stalo se tak v předpokladu, že „náboženství" Židů spočívá na podobném mravním základě jako křesťanské náboženství. Jakmile se ukázalo, že je to mýlka, nezbývá, než odejmouti jim zase práva, přiznaná jim pod dojmem klamných předpokladů.

Židé Šulchan aruchu se sami stavějí svým zákonodárstvím mimo státní svazek, a tak toto vyloučení se strany arijců musí se jim nezbytně státi údělem. Židovstvo zrušilo od prvního okamžiku uzavřenou s ním smlouvu tím, že neuznalo — jak bylo předpokládáno — zákony arijských států, nýbrž vstoupilo ve smlouvu s tajnou výhradou, aby tuto smlouvu obcházelo svými zvláštními zákony.

Námitka, že boj proti Židům jest bojem protiústavním, proto padá.

Jest protismyslné požadovati zachovávání smlouvy od jedné smluvní strany, zatím co druhá strana je podle libosti a úkladně ruší.

Státní smlouva se Židy se tudíž stala neplatnou, a to pro věrolomnost právě Židů samých.

Mimo to ústava prohlašuje, že Německá Říše byla založena „pro pěstování blahobytu německého národa", tudíž nikoli pro pěstování židovského nebo jiného přivandrovalého národního elementu.

Jsou-li vlády, úřady a zákonodárné sbory obeznámeny s tajnými zákony Židovstva, pak jest nutno pronésti o této věci několik slov. Oni Židé jsou sektou, která se staví podle svých zvláštních zákonů mimo všechna práva, všechny mravy a řád arijské lidské společnosti, proto nemohou býti mezi námi Němci (také i poctivými Čechy, pozn. překl.) trpěni, a to jako živel smlouvy bořící, netavitelný a kultuře nepřátelský.

Již vícekráte — i dříve — byly činěny kroky, aby se státní úřady zabývaly přezkoušením této věci, avšak marně.

V roce 1890 učinil spisovatel tohoto díla společně s několika stejně smýšlejícími podání státním úřadům, v němž důkladně vylíčil svrchu vylíčený stav věcí a vyslovil

prosbu, aby neodvislá a bezpartajní komise, složená z odborníků znalých věcí, prozkoumala židovské zákoníky. Rozhodnutí tehdejšího pruského ministerstva kultu znělo odmítavě… „že by bylo nemožné vyhověti návrhu.“

Proč nemožné? — — — Ve věci, v níž jest v sázce mravní a materiální blahobyt našeho národa a kdy jest stát ohrožován Židy na své existenci!

Boj nacionalistické vlády Adolfa Hitlera proti Židovstvu spočívá svými základy na této znalosti židovských zákonů.

Proto po prvé v dnešní době bylo usilováno, aby Židé byli vyřaděni z německé národní společnosti, a to se také stalo!

Tím bylo dodatečně přiznáno také boji starých vlastenců z posledních let předešlého století oprávnění, až dosud vždy upírané, pro stát však nutné.

Formule „Kol nidré“.

Při židovské večerní slavnosti, která zahajuje den smíření, bývá v pravověrných synagogách po jednotlivých vstupních slovech pronášena formule (nikoli modlitba), která byla zavedena liturgicky skoro všude již od dvanáctého století, ale reformovaným německým Židovstvem (které dnes tvoří většinu) a také orthodoxními obcemi dílem byla nahrazena jinými formulemi; dílem jest ještě udržována pro svou krásnou melodii — nesouvisící s obsahem — takže „Kol nidré“ nepožívá ochrany dnešního § 166 St. G. B.

Vstupní slova, pronášená židovským předříkavačem modliteb, zní:

„S dovolením božské všudypřítomnosti a s dovolením obce, nebeského i pozemského shromáždění učitelů (židovského učení) svolujeme, aby slavnostně bylo mluveno s Abarjanîmi“ (ti, kteří přestupují zákon).

Leč text formule praví: „Všechny sliby, odříkání, klatby, koname, kinnuje, kinnuse (slibům podobné výrazy) a přísahy, které slavně budeme slibovati, přísahati, ve formě klateb prohlašovati i na naše duše vázati od tohoto dne smíření, který přichází pro naše spasení, až do dne příštího: všech těch litujeme (dopředu), všechny mají býti (již dnes) vymazány, prominuty, vyzdviženy, učiněny neplatnými a zničeny, bez moci a platnosti.“

Podle mínění „Centrálního spolku německých státních občanů židovského vyznání“ v Berlíně a židovského spisovatele Dr. Josefa Blocha bylo „Kol nidré“ používáno k tomu, aby (naoko) pokřtěný Žid nebo ten Žid, který se měl v nastávajícím roce dáti pokřtíti, byl zproštěn přísahy věrnosti, kterou složí u křesťanských církevních úřadů.[60]

Profesor Dr. Hermann Straek v Berlíně, jeden z největších přátel Židovstva, s ohledem na dnešní Židy praví:

„Jest nepopiratelné, že špatní jakož i slabí lidé (Židé), kteří nejsou znalí přesné určitosti, mohou bráti v úvahu tuto formuli (Kol nidré) jako příručku, jejíž pomocí bylo by jim možno, aby se zprostili převzatých závazků.“

Také se strany židovské jest potvrzována podezřelost „Kol nidré“. Časopis Israelitische Wochenschrift, 1885, č. 20, píše: „Kol nidré“ téměř vyzývá jinověrce k nedorozumění…“ a Dr. J. Hamburger, rabín s Vissu, praví v roce 1866 v novinách „Allgemeine Zeitung des Judentums“ (které ještě tehdy nebyly listem Centralvereinu): „Kol nidré“ má

[60] Srov. „Rabiniscne Fabeln“, Leipzig, Hamer-Verlag 1922, str. 47 násl.

své kořeny v hrubé pověře, a kdo o ní mluví, musí se červenati před svým mravním citem.“

Rituální vraždy.

Roku 1893 objevila se v německém překladě kniha, psaná vysokým katolickým duchovním v Miláně (přeložena nejdříve v časopise „Deutsch-Soziale Blätter“, potom vydaná jako kniha v nakladatelství Deutschnationale Buch — und Verlagsanstalt v Berlíně), zvaná: „Jüdische Moral und Blutmysterium“ — Židovská morálka a mysterium krve. Autorem této knihy jest Athanasius Fern.[61]

Když vyšlo již 6. vydání této knihy (r. 1927) v nakladatelství Hammer-Verlag v Lipsku, byl v roce 1929, tedy 36 roků po prvním vydání, nakladatel této knihy na základě židovského udání v Lipsku odsouzen k peněžité pokutě. Pozoruhodné! Nakladatel nebyl odsouzen pro obsah knihy, který již po 36 let byl úředně připuštěn, nýbrž pro poněkud ostrou větu v předmluvě a doslovu nákladu.

Na 22.—29. stránce knihy jest uveden dlouhý soupis mysteriosních židovských vražd, spáchaných na křesťanech.

Jest zajímavé, že obzvláště důležité vraždy tohoto druhu ještě vyšly zcela znovu, docela ilustrované, v dílech katolických nakladatelů, a to s vrchnopastýřským povolením k tisku.

Každý státní zástupce a soudce asi smí míti důvěru k biskupům atd., kteří dali toto povolení, že oni nedávají rozšiřovati žádné nepravdy, ale vylíčené skutky pečlivě prozkoumali.

V této příručce (až do 29. vydání), jsme se zabývali hlavně místem v Talmudu (Kethuhoth 62a), které mělo velký význam při výkladech rituální vraždy, a to takovou měrou, že židovští vydavatelé Talmudu i rabínové vycítili, že je nutno dáti podnět ke změně podezřelého textu!

Nefalšované místo ovšem mluví o „Schachàt“ (košerování) chlapečka v předvečer Passah, a to — podle doslovného znění — židovského chlapce, takže by byl nutný ještě závěr: Činí-li tak Židé na židovském chlapci, tím více pak to činí na chlapci křesťanském! — Nemáme nedostatek látky, abychom nemohli posloužiti jiným židovským místem, které mluví značně výrazněji.

Dr. Bischoff překládá ve spise „Das Blut in jüdischem Schrifttum und Brauch“[62] jedno místo z kabbalistického díla: „*Thikkuné Sohar*“[63]: „Dále dán jest příkaz košerování, který se provádí platným rituálním způsobem na cizincích“ (t. j. na Nežidech), kteří nejsou podle Talmudu lidé, nýbrž jsou rovni dobytku.

Neboť ti, kdož se neobírají židovským náboženským zákonem, musí býti učiněni obětmi modlitby, takže jsou přinášeni požehnanému bohu jako oběť. A jsou-li jemu tak v oběť přinášeni, platí o nich (Žalm 44, 23): „Neboť pro tebe budeme vražděni po celý den, poráženi jako ovce na porážce.“

---

[61] Z německého originálu, vydaného v Hammer-Verlag Theodor Fritsch, Lipsko 1920, přeložil © Jaroslav Voříšek 2008; pozn. editora.
[62] V Lipsku 1929, str. 39. pozn. 2.
[63] Vyd. Berditschen 88b.

K tomu se vztahuje (2. Mojž. 20, 24.): „A ty (Izraeli), nechť obětuješ své oběti zápalné i oběti míru…“

„Toto (košerování) pomohlo jim (Nežidům) od smrti (nemocí) andělem smrti.“ Oni (Židé), kteří však jednají jako dobytek polí a bez modlitby jedí (v protikladu k židovským předpisům), zemrou jako dobytek polí a anděl smrti usmrtí je (nemocí), přiměřeně podle jejich viny, a nejen to, nýbrž zubatým nožem (t. j. nikoliv čistě rituálně).

Bischoff pochybuje — přes to, že tu je text jasný — že tu jest dán návod k rituální vraždě, ale sám dodává, že jménem „cizinci“ jsou podle tohoto textu skutečně míněni Nežidé, a text mluví také zcela jasně o pojmech „vražditi, rituálně košerovati, jatky, jako oběti přinášeti“, takže přenecháváme čtenáři, aby věc sám posoudil.

Zohar není sice moderním Židům závazně uznanou náboženskou knihou, avšak jest uznáván orthodoxními Židy — východními Židy —, a především daleko rozšířenou sektou „chassidů“ (tudíž 90% všeho světového Židovstva) jako kniha „svatá“, a to takovou měrou, že jest stavěn vysoko nad Talmud atd.

Přenecháváme i zde čtenáři, aby sám posoudil, jak tito Židé, uznávající Zohar, nazvaní „Zoharští Židé“ a řádící mimo oficiální židovskou náboženskou společnost v Berlíně, Frankfurtě, Lipsku, Hamburku, především však v Polsku, Haliči, Rusku a na ostatním východě, mohou býti postaveni na uvedená místa.

Velmi roztomilý příklad zcela zvláštního způsobu myšlení židovských zločinců podává mnohonásobné upotřebení hebrejského slova „Mesuse“. Toto slovo vlastně značí: „Dveřní spojka, veřeje“, v židovsko-náboženském smyslu se však toho jména užívá pro dřevěné, válcovité pouzdro, které si každý pravověrný Žid musí připevniti na dolní plochu dveří svého obydlí. Toto pouzdro obsahuje určité části Mojžíšových přikázání, napsané hebrejským písmem. Psáno jest pouze po jedné straně, a to na papíru či pergamenu, list pak jest srolován a vložen do pouzdra. Na určitém místě textu jest zjevné slovo „Jehova“. To jest označeno na rubu listu a musí býti viditelné na proraženém místě pouzdra. Každý orthodoxní Žid, který prochází dveřmi, musí se dotknouti špičkou prstu tohoto napsaného místa a pak musí políbiti prst na místě, kde se dotkl Mesuse.

Ovšem totéž slovo „Mesuse“ znamená v řeči poběhlíků také zhýralou ženštinu, která žije v bandě zločinců a každému se oddává.

Slovo „Mesuse“ jest opravdu správně voleným slovem, poněvadž každý může líbati nevěstku a každý má políbiti „Mesuse“.

KOŠEROVÁNÍ.

1.

C o j e s t k o š e r o v á n í ?

Košerování jest zvláštní způsob úplného vykrvácení neomráčeného zvířete, běžný u Židů a na Východě. Košerování se provádí nejčastěji takto:

Kolem nohou zvířete, které má býti košerováno, uváže se provaz, který jest veden přes naviják. Točením navijáku stáhnou se nohy k sobě a tak se zvíře zvrátí. Samozřejmě,

že to vše se neděje bez náležitého odporu zvířete, zvláště je-li zvíře mladé. Jakmile oběť zpozoruje, že jest poutána, skáče sem a tam, úzkostlivě řve, brzy padne na kolena, brzy na zadek, opět se zvedne, a zůstane konečně po více nebo méně dunivých nárazech těla, hlavy a zvláště rohů ležeti na boku. V této poloze se hlava zvířete posune vzad na rohy, takže spodní části krku vystoupí vzhůru. Tlakem dolní čelisti se napnou krční svaly. Nyní se třemi tahy proříznou ostrým, dlouhým nožem krční svaly i pod nimi ležící orgány až po krční obratel. Krev daleko vystříkne z krčních cév, zvíře se silně chvěje ve svých poutech. Marně se namáhá oprostiti hlavu, což se mu však někdy i podaří. Zdaří-li se to, tu pozdvihuje hlavu ze země a mocně jí pohybuje sem a tam. Trhající pohyby nohou a pouty, jejichž účel jest zřetelný, stále se opakují.

Tryskání krve z proříznutých velikých cév pravidelně po nějakém čase ustává. V tom případě vstrčí košerák ruku do zející rány, hledá proříznutý cévní pahýl na straně vedoucí k srdci, vytáhne jej a znova jej prořízne, načež krev ještě více proudí. Košerák musí — a to velmi často — tuto ohavnou práci mnohokráte opakovati. Opětovné obranné pohyby zvířete dokazují, jak strašně zvíře trpí. Doba košerování k úplnému vykrvácení zvířete, tedy až do ukončení strašně bolestné smrti, trvá 4 až 10 minut.

Košerování odpovídá rituálním předpisům o jídle a nikoli předpisům pro vykonávání bohoslužeb, jak se Židé snaží namlouvati. Předpisy o košerování jsou obsaženy v Talmudu. Tam jest předepsán i krční řez a tradicí se tvrdí, že tento předpis Talmudu pochází již od Mojžíše, a jím byl míněn, když nakázal v V. Mojž. 12, 21: „Zabij ze skotů svých i ovcí, kteréž Jehova dal tobě, jak jsem ti přikázal.“ Zákaz, aby nebylo zvíře před vykrvácením omráčeno, odvozuje se z tohoto: „Již v bibli stojí zákaz… Mršiny i co dravou zvěří jest zadáveno — jísti nebudeš“ (3. Mojž. 22, 8). Maso zadávených zvířat jmenuje se hebrejsky therepha.

Talmud podává k tomu veliký výpočet, v kterých případech nutno považovati maso zvířete za maso zmíněných zvířat, to jest zvířat, která byla roztrhána divokou zvěří (therepher). Jako jeden z těchto případů uvádím, že jest maso „therepher“, když třebas jen mozková blána zvířete byla proražena. Toto roztržení mozkové blány bylo obvyklé u všech omračovaných zvířat.

Překážka, aby omračováním zvířete nebyla porušena mozková blána, spočívá tudíž výhradně v prvním talmudském předpisu.

V Talmudu není zákazu, aby zvířata vůbec nebyla omračována.

2.

Mínění znalců.

Dříve než posoudíme košerování s arijského hlediska, slyšme krátce úsudky znalců. Za znalce možno považovati pouze ty, kteří košerování pozorují, kteří znají košerování ze své vlastní bohaté zkušenosti a vědeckého studia. Jsou tedy především odbornými znalci zvěrolékaři. Z těchto kruhů, totiž 41 zvěrolékařskými spolky a 612 německými zvěrolékaři, zaměstnanými na jatkách, bylo podáno Říšskému sněmu již roku 1910 vysvětlení tohoto obsahu:

„Téměř všichni němečtí zvěrolékaři považují židovské košerování za metodu, která trýzní zvířata, za způsob porážení, neodpovídající požadavkům humanity, za způsob, který musí býti zavržen, přirovná-li se k modernímu omračování střelou, kdy odporážení dobytka jest bleskurychlé a bezbolestné, bez jakéhokoliv poutání a na zem vrhání zvířete, bez zdravotní a živnostenské újmy.

Již přípravy ke košerování jsou velmi nepříjemné; poutání, vrhání na zem atd., stejně pak násilné ohýbání krku do strmé polohy jest bolestivé a pro zvíře děsné, zároveň pak nelze košerování prováděti sotva šetrněji, byť byly i používány zkušenosti denní prakse. Sám košerovací řez, u velkých zvířat až 75 cm dlouhý, jest bez jakékoli pochybnosti pro zvíře velmi bolestivý, vždyť zvíře jest podřezáváno při plném vědomí a pocitu, a ty nemizejí po několika vteřinách, jak se teoreticky mylně soudí, nýbrž často teprve po uplynutí celých minut, které jsou pro zvíře strašným trápením.

Košerování působí na diváka hrozným, vzrušujícím způsobem a vyvolává tak zesurovění dorůstající řeznické omladiny.“

Toto objasnění jest podepřeno mnoha rozhodnutími zvěrolékařských spolků i dopisy četných jednotlivých zvěrolékařů.

3.

Arijec — Žid.

Již posudek košerování, s jedné strany Arijci, s druhé pak strany Židy, zřetelně ukazuje, jak rozmanité jsou city obou těchto ras.

Arijec, pokud není mravně zchátralý, může spatřovati v košerování akt nejvyšší surovosti. Pokud si zachoval přirozený cit, nemůže jinak, než s hnusem a odporem se odvrátiti od podobné procedury. Proto ti Němci, kteří měli příležitost býti při košerování, ať již to byli lidé sympatisující se Židy, či protižidovští bojovníci, shodovali se v jednom, totiž v posudku, že košerování jest do nebe volající neodpovědnou krutostí a hanbou — kulturní hanbou — civilisovaného národa.

Žid naopak popírá předhozenou otázku krutosti košerovacího aktu. Se svého stanoviska právem, neboť jeho vnitřní pocity — jako pocity méněcenné rasy — jsou jiné — a musí býti jiné než naše.

Neboť nemá-li Žid soucitu s člověkem (viz ku příkladu nejvíce Židy provozovaný obchod s děvčaty), jak by měl míti cit se zvířetem?

Protikladné názory nás Němců a Židů na košerování dají se tedy vysvětliti pouze na základě rasových protiv.

4.

Pravý smysl košerování.

Těžkou otázkou, na níž může odpověděti pouze znalec Židovstva, jest otázka „pravého smyslu košerování“.

Již svrchu bylo poukázáno na to, že židovské košerování jest stanoveno Talmudem pouze jako jídelní předpis.

Jest pozoruhodné, že na tomto místě nestojí pouze předpis, kterým se znemožňuje omráčení zvířete na shora uvedeném základě, nýbrž i předpisy jiné, kterých nutno při košerováni dbáti. Avšak zatím co Židé pevně zachovávají první předpis, od dalších se zpravidla odchylují.

Dále bývá jinak zdravé maso (u židovského ohledání masa) prohlašováno za „trepher", a to pro nevinné příznaky, a rovněž i maso ze zadních kýt poražených zvířat jest přenecháváno nežidovskému obyvatelstvu. Tímto způsobem se odvrhuje velmi mnoho zdravého masa, které jest „trepher", nevhodné k rituálním potřebám Židů.

Jest zcela nemyslitelné, aby zákon o rituální porážce byl prováděn ve státě čistě židovském, protože by se nedostávalo odběratelů masa k rituální potřebě nevhodného a hospodářské poměry státního života by nemohly trvale trpěti ztráty, způsobené rituální prohlídkou.

Také můžeme zjistiti, že veliká část Židů již nedodržuje předpisy o jídle. V mnoha městech Židé vůbec nedbají, zda maso jest — koscher —, t. j. je-li masem přísně košerovaných zvířat.

V poslední době přistupuje k tomu ještě něco, nad čím člověk nezaujatý musí žasnouti. Jak bylo již výše podotčeno, nesmí se před košerováním prováděti omráčení zvířete, neboť s dosud známými a užívanými způsoby omračování souvisí poranění mozkové blány, čímž se maso stávalo „trepher". Leč nyní, před krátkým časem, byla vynalezena vhodná metoda omráčení elektrickým proudem. Tato nová metoda nezpůsobuje zranění, zvláště ne zranění mozku. Muselo by se míti za to, že by Židé dali najevo, že jsou s tímto omračováním zvířete před košerováním srozuměni. Ale chyba lávky! Rabínové odmítli i způsob omračování elektřinou, odvolávajíce se zvláště na dobrozdání vídeňského elektropathologa profesora Jellinka, který u osob, usmrcených při elektrických úrazech, zjistil mikroskopicky dokázané uvolnění buněk v mozku.

Nemůže býti pochybnosti o tom, co bylo prokázáno v posledním oddílu, že to nemohou býti důvody náboženské, které nutí Židy, aby lpěli na košerování bez omráčení oběti.

Jaký tedy může býti pravý důvod? Žid přesné ví, že košerování zcela rozhodně odporuje arijskému cítění, ví také, že jest nesmyslem, aby 99% národa trpělo znásilňování svého přirozeného a nábožensko-mravního cítění a svého svědomí jedním procentem hostů. A přece Židovstvo trvá na svém požadavku! Neboť Žid tvoří vlastní stát ve státě, má své vlastní zákony a nemyslí na to, aby je podřídil zákonům pohostinného národa.

To, že Židé setrvávají na košerování bez omráčení, není pro ně nic jiného, než zkouška jejich moci.

Z toho zcela jasně vyplynulo naše stanovisko ke košerování i k jeho potírání. Když se dostal k moci národní socialismus, bylo košerování prohlášeno za trestné, bylo tedy zakázáno.

ŽIDOVSKÉ BOJOVNÉ ORGANISACE

Židovstvo jest jedinou bojovnou organisací, která jest přichystána bojovati podle potřeby politicky, nábožensky, hospodářsky či humanitně. Cílem jest *Sion*, to jest vláda židovského člověka.

V přítomnosti prožíváme dramatický rozhodující boj o panství na zemi; utváří-li svět pravý Arijec či pekelný Žid. Židovstvo vede již po 2500 let tento boj, svádí jej podle své podstaty v podzemí. Forma bytí diaspory a ghett, která byla vědomě a dobrovolně Židy vyvolena, znamenala vypovědění boje všem nežidovským národům. Blahodárná zařízení diaspory umožňovala židovskému podsvětí, rozdělenému jako jemná síť, aby neviditelně a nikdy zřejmě podkopávalo mnohotvárný svět. Již za svého pobytu v Asyrii a Babyloně byli Židé spikleneckou společností, která — řízena z Jerusalema — usilovala o zničení tehdejší světové kultury, byla poháněna šílenou ideou, aby za pomoci světové revoluce dosáhla světového mosaismu. Již tehdy Židovstvo operovalo frázemi o rovnosti, svobodě a bratrství: v řecko-římských kulturních kruzích se šklebilo v pozadí každé tajné společnosti; ať to byly mysterie či tajný kult, ať gnosis či manicheismus, jako zakladatel i vedoucí kabbalistiky zmotaného Žida. Židovské bojovné organisace, maskovány také často jako školy filosofů (na př. stoiků), jako sofisté i retoři, pracovaly ve všech středištích antiky jako stálá tajná vůle zničiti nacionální monarchie a nivelisovati rasově a kulturně národy, rozložiti konkurující křesťanství a islám.

Židé urychlili rozštěpení a tak i oslabení islámu. Židé dali z Francie podnět k zboření chrámu Svatého hrobu s pomocí egyptských kalifů, naočkovaných Židy. Jednou z jejich bojových organisací byla tajná společnost, svobodně zednářského útvaru, haschichim, v níž měla veliký význam zákeřná dýka.

V Evropě stály pohánějící a řídící židovské síly v pozadí všech hnutí, která usilovala o očistu i rozštěpení římské církve. Albigenští, Husité a Novokřtěnci, prosycení židovsko-starozákonním duchem, byli útočnými berany Židovstva. Z řádů oné doby zvláště neněmečtí Templáři podlehli židovskému rozkladnému umění. Když byli zničeni, zachránily se jejich židovské zbytky ve svobodném zednářstvu, především ve skotském cechu zedníků. Také procitnutí germánské duše a vyřešení nejhlubší tvořivé síly v životě reformace bylo velmi brzy obráceno ve prospěch Židů.

I duchovní proudy novověku, humanismus a osvícenství, byly částečně výsledky židovské práce „pro domo“. Jejich výsledkem byla emancipace; bylo to vítězství talmudského myšlení nad arijskou důvěřivostí.

Francouzsko-židovskou revolucí domohlo se Židovstvo (od roku 1789) mocenského postavení, které v nejbližších desítiletích brutálním způsobem opravdu vybudovalo. To vyvolalo u Nežidů první protižidovská hnutí, t. j. vedení obranných prací proti novému nepříteli. Tak Židé vytvořili — v průběhu devatenáctého století — mnohé nové bojovné organisace, které jednak potíraly antisemitismus, jednak měly urychlovati vzestup Judy k světovému panství. V pocitu svého jistého konečného vítězství vystoupilo Židovstvo poněkud ze své anonymity, provětrávalo nerozumně tu a tam závoj svého tajemství a svých cílů, a tak jsme poznali způsob boje mnohých židovských organisací.

KAHAL.

Tak zvaná akta Kahalu (1072) židovské obce v Minsku podávají nám nejhlubší, nejneklamnější, samými Židy poskytnutý pohled do způsobu židovského boje. Tato akta, podaná v ruské specifikaci, označují celé Židovstvo jako rafinovaně organizované spiknutí proti Nežidům.

Akta Kahalu ukazují nám cesty, po kterých se Židé s úžasnou houževnatostí dostávali k moci, vysvětlují nám pro účel zasvěcené prostředky, kterými Židé oplétali pohostinné národy jemně okatou sítí orientální prohnanosti, vychytralostí a rozvahou. Akta Kahalu osvětlují propast židovské duše a zcela odhalují brutalitu židovské Janusovy hlavy. Ukazují kořeny židovské destrukční síly, diasporou a ghettem pevně zatmelenou vyvolenost a směšné, centricky židovské pojetí dějin, že svět jest stvořen jen pro Izrael a bez něho že by nemohl trvati. Akta Kahalu dokazují s konečnou a přesvědčivou platností, že židovské náboženství, to minimum náboženství, není vůbec nic jiného než zřízení židovského světového státu, že tak zvaný židovský zákon je vlastně jádro státu židovského.

Akta Kahalu jsou velmi poučná pro pohostinné národy, a především jsou poučná pro filosemity; v nich se projevuje velebený sociální duch Židovstva; dokazují neupřímný pathos židovských hesel o svobodě, rovnosti, bratrství, o lidských právech a lásce k bližnímu, o snášenlivosti a zrovnoprávnění, o socialismu a demokracii. Akta Kahalu dosvědčují, že Židovstvo samo nepoužívá ani v nejmenším ničeho z těchto takovou reklamou hlásaných podmínek pro pokrok lidstva. Nemá místa v židovském světovém státě to, co jest hlásáno nežidovským národům jako nejvyšší státní moudrost. V něm není svobody ani rovnosti, ani bratrství, ani snášenlivosti, ani úcty k lidské důstojnosti, ani pravého socialismu. Orientální despotismus jest vládní formou Kahalu.

Za to, že byla Židovstvu stržena maska, děkujeme ruskému Židovi Brafmannovi, který, zhnusen pohledem do špinavé židovské duše ghetta, dal se pokřtíti a odvážil se sebrati jen jemu dostupné protokoly Kahalu a sestaviti je v dílo „Kniha Kahalu“, která byla sepsána v r. 1869 (v ruské a francouzské řeči), a teprve když byla profesorem Passargem z Hamburku převedena do němčiny a když k ní byl připojen komentář, stala se známou širším kruhům národa; byla vydána r. 1928 jako dvousvazkové dílo nakladatelstvím „Hammer-Verlag-Leipzig“, Aby se toto dílo, které jest tak důležité pro poznání Židovstva, stalo přístupné všem Nežidům, nebál se „Hammer-Verlag“ vydati zkrácené vydání, výstižně zpracované Arnem Frankem, pod názvem „Stát ve státě“. Jak se ani jinak nedalo očekávati, Židovstvo po celém světě spustilo hlasitý pokřik; spílalo Brafmannovi jako prokletému renegátu, lháři a podvodníku. Když však proti pravosti protokolů nic nepořídilo, říkalo se, že jsou tyto protokoly falešné a tendenčně přeloženy anebo — stejně jako Talmud — nesprávně hodnoceny. Avšak všechny protesty Židů nepomohly a jeden z nejvýznamnějších badatelů jejich dějin, Dubnow, chytře připustil pravost protokolů Kahalu.

Kahal jest útvarem, v němž jest roztroušeně žijící Židovstvo diasporou a ghetty s bezpříkladnou disciplinou drženo pohromadě. Každá židovská obec tvoří Kahal, který se sdružuje stále ve větších svazcích, až se stává svou poslední a obsáhlou formou světovým Kahalem, hlavním vedoucím světového Židovstva, který má toho času sídlo v New Yorku. Nezasvěcenému se Kahal zdá pouhým mírným židovským obecním zřízením, jež

rozhoduje o tom, jak má býti řízen život v ghettech. Ale to „jak“ jest právě rozhodující pro posouzení uspořádání života. Akta Kahalu ukazují každou židovskou obec jako hnisavou bouli, která se podbírá na těle i v těle pohostinného národa a která absorbuje jeho nejlepší šťávy a síly, ukazují ji jako minu, jako trhací těleso, které v každém čase může ničiti, které jest vklíněno do státu pohostinného národa a které působí svými neustálými malými výbuchy zmatek a nejistotu.

Stále a věčně prý v Rusku pronásledovaní Židé měli přece nemalé a nedůležité výhradní právo dalekosáhlé samosprávy; to znamená, že židovská ghetta byla samosprávnými tělesy. Správa ghett se jmenovala Kahal. K němu byl těsně přiřaděn jako talmudský soudní dvůr BET-DIN. Každá obec Kahalu má ráz „talmudské municipální republiky“, která jest řízena naprosto nedemokraticky. Židovský stát jest v každém svém miniaturním vydání, to jest v každé obci Kahalu, oligarchií, která baží po panství, kterou tvoří jen bohatí Židé a která znásilňuje politicky, hospodářsky, sociálně i duchovně ostatní rasové soukmenovce. Není v ní ani osobní svobody, ani sociálního zrovnoprávnění, ani všeobecného ani rovného volebního práva. Tak zvané rodiny Kahalu se zařídily tak, že zůstávají v popředí a hájí drakonickými prostředky své mocenské postavení. Kdo se nepodrobí nařízením úřadů Kahalu, propadá malému či velkému prokletí; tímto velkým prokletím bývá zničení životní existence prokletého, Bet-Din stojí věrně na straně Kahalu proti odpůrcům všeho druhu.

Oběma není zatěžko, aby s hnusnou libovůlí neměnily právo v neprávo a naopak. Humánní Židovstvo ještě roku 1803 znalo ve svých ghettech — pranýř!

Tyranská moc Kahalu zasahuje i do nejnepatrnějších maličkostí života. Tak na příklad předpisuje, jaký obchod kdo smí nebo má provozovati. Vměšuje se do intimních, domácích poměrů, očuchává všecko a každého, dusí všechny duševní funkce, mechanisuje a mašinisuje svérázný život svých poddaných.

Kahal má ovšem hlavně na zřeteli — šetře ovšem přitom svůj měšec — opatřování peněz, jimiž mají býti podpláceni ruští úředníci. Sbírka podobných „Peněz na dar“ se v protokolech stále opakuje. To znamená: Kahal stojí pohromadě jako jeden muž, sbírá strašné sumy, aby zabránil každé protižidovské akci, ať už politického či hospodářského rázu — a má obyčejně úspěch. Jeden příklad mluví za všechny: Ruská vláda si nechala vzíti Židy z ruky vinopalnický monopol. Židé toho využili k tomu, aby ničili ruský lid návykem pití kořalky a měli současně zisk z ohromných příjmů. Dohlédacím vládním místům nezůstalo toto systematicky prováděné chátrání ruského lidu skryto. Pokoušela se proto odejmouti Židům monopol. A nyní teprve se ukázala strašná moc organisace Kahalu. Statisíce rublů bylo nelítostným způsobem vymáháno od poddaných Kahalu, aby jich bylo použito k podplácení. Poddaní Kahalu byli dostatečně chytří a disciplinovaní, aby uznali spásný účel těchto vymáhaných peněz. Po dvouletém boji zastřelily peníze — židovská munice — nepřítele. Vinopalnický monopol zůstal v rukou Židů a opíjení ruského národa mohlo býti prováděno ještě déle než sto let — až národ uzrál pro zabiják bolševiků.

Kahal — poslušen talmudských předpisů — vyvinul práva držby i vykořisťování, která pro všeobecnou nebezpečnost nemohou býti překonána. Poněvadž majetek, t. j. vlastnictví Nežida, jest pro Žida majetkem bez pána, propůjčuje Kahal Chasaku, t. j. právo držby k vlastnictví Nežida. Toto právo držby může býti rozšířeno na všechno, t. j. na domy, statky, panství i kláštery neobřezaných. Ba, Kahal prodává tomu či onomu Židovi do-

cela právo, aby si vyhledal mezi Nežidy oběť, svůj objekt jako kořist. Tento monopol na košerování majetku křesťana nesmí potom žádný druhý Žid rušiti. Smyslem tohoto monopolu jest plánovité vyvlastnění pohostinných národů. Kahal vystavuje o této koupi dokumenty a potvrzuje také peníze, za toto gaunerství přijaté.

Toto porušování státu pohostinného národa jest pro Kahal často také použitou zásadou, že všechny přísahy, odpřisáhnuté pohostinným národům, jsou přísahami jen naoko, že všechna nežidovská nařízení a zákony jsou proti zákonům a nařízením Kahalu, že jsou tedy pro Židy neplatné.

Když ruská vláda prohlédla tuto protistátní činnost Kahalu, byl Kahal v roce 1844 zakázán; ale Kahal trval dále jako cech spiklenců, jenž spojoval Židovstvo. To dokazuje soudržnost a součinnost ruských Židů v revolucích v roce 1905 a v roce 1917. Kahal slavil v Sovětech svůj další rozvoj, přizpůsobený zvláštním potřebám.

Bez Kahalu nemohla by míti stěhování východních Židů svůj logický a systematický charakter. Bez Kahalu nedal by se vysvětliti židovský světový hospodářský systém, prováděný jemně upředenou sítí zpravodajskou. Bez Kahalu byla by skončila židovská diaspora zároveň se zánikem Židovstva. Bez Kahalu, jako středu jednotné nacionální státní organisace, nebyli by mohli Židé nikdy získati světové mocenské postavení. Kahal jest ve všech zemích přizpůsoben dočasným potřebám a dočasné mentalitě pohostinného národa. Resultát zůstává všude týž: neviditelně, nepochopitelně ovlivňuje politiku a hospodářství pohostinného národa. Kahalem vychovaní rusko-polští Židé žijí také v nové domovině, na př. v Severní Americe, v Kahalu, který se jmenuje také Cheder Kakahel nebo Kagal nebo Kehilla. Ve státě New York, v eldoradu amerických Židů, jest Kahal vedle „Charlestonova ritu“ nejsilnějším politickým a veřejným faktorem moci. Obepíná území jako síť více než 1000 skupinami, čítá přes 2,000.000 členů, jest nesmírně bohatý, a proto i mocný. V Americe a v Anglii jsou k tomuto Kahalu přičleněny velmi četné menší i nejmenší tajné spolky. Jsou tu Independent Order Brith Abraham, Independent Order Free Sons of Israel, Grand Order of Israel, Order Achei Ameth, Order Achei Berith, Kesher Shel Barzel, Ahawath Israel, Loyal Order of Moose, Order of Ancient Maccabaeans, Order Bne Mosche, Brith Scholom a další. Independent Order Bnai Brith, Alliance Israélite Universelle a svobodné zednářství a jeho nejvyšší vedení Grand Orient de France, pracují v nejužším spojení s Kahalem.

Nejvyššími představiteli Kahalu jsou sionští mudrci, jejichž protokoly tvoří zároveň s uveřejněnými akty Kahalu duchovní nástroj, jenž s pomocí ďábelských prostředků požidovšťuje svět.

Alliance Israelite Universelle.
(A. I. U.)

Jak již samo jméno říká, je to židovský světový svaz, který byl založen r. 1860 v Paříži.

Duchovní hlavou a dlouholetým předsedou A. I. U. byl Crémieux, ctižádostivý advokát, který za vlády Ludvíka Filipa a Napoleona III. hrál svoji republikánskou roli; po pádu druhého císařství se stal ministrem spravedlnosti a jako člen „vlády národní obrany“ — společně se židovským kmenovcem Gambettou pořádně vyssál Francouze stálým

štvaním do války a povstáním pařížských komunardů. Jako velmistr Grand Orientu a požidovštělých francouzských lóží vypsal na hlavy německých lóžových bratří krále Wilhelma I. a korunního prince Friedricha odměnu 1,000.000 franků.

Patnáct bodů zakládajícího provolání, které byly vypracovány Crémieuxem, ohlašují — jako vždy — snahy dobročinnosti, avšak dávají i za touto maskou velmi zřetelně prosvítávati židovské zášti proti všemu národnímu i naději na revoluci, jako byla roku 1789. Jednotlivé z Crémieuxových výroků charakterizují jeho ducha i ducha jeho Alliance: „Naší národností je náboženství našich otců. Neuznáváme jiné národnosti, žijeme v cizích zemích, nestaráme se o záležitosti národů, které jsou nám cizí.“

„Síť, rozestřená Izraelem po celém světě, bude den ode dne širší a mocnější. Nejdůležitější proroctví našich svatých knih jsou v začátcích svého uskutečnění. Musí vzniknouti nová říše mesianismu, nový Jerusalem místo císařů a papežů.“

Volebním heslem A. I. U. bylo: „Všichni Židé jeden za druhého!“ Odznak A. I. U. představuje v symbolickém zahalení vítězství Mojžíšových desk nad křížem a půlměsícem.

A. I. U. jest společenstvem vysoce politickým, jest židovskou bojovnou organisací, spiknutím, jehož cílem jest světová vláda. A. I. U. se stala středem, orgánem, kolem něhož se měli Židé shromažďovati.

Ve všech zemích spřádá výtečně pracující špionážní síť, aby mohla prováděti velkou, celý svět obepínající židovskou politiku. Ke všem vládám měla a má velmi vlivné vztahy a ovlivňuje „nehlučně a bez vědomí veřejnosti“ ve svém židovském smyslu politiku států. Její zvláštní zášť platila především Německu, jako zemi, kde se zrodil antisemitismus, a také hlavně carskému Rusku. Silnými peněžními prostředky, které jí až do výše jedné miliardy dal k volnému použití Türkenhirsch, prováděla svou desítiletí trvající prací zrevolucionování Ruska.

Zvláště osudný vliv měla A. I. U. na berlínský kongres, na němž dokonce i takový Bismarck povolil pod tlakem Židů Bambergera a Laskera ve smyslu A. I. U. vedoucích linii, když byla nakousnuta rumunská židovská otázka a když později — podle výsledku kongresu — byla vynucena emancipace rumunských Židů, poškozující blahobyt Rumunska.

Dřívější pokus Crémieuxův, vykoupiti emancipaci 25 miliony franky, vyzněl naprázdno.

Více než jedenkráte zkřížila A. I. U. z nenávisti k Německu německou politiku a způsobila, jednou v Rusku, poté v Maroku, řadu velikých škod. Za světové války odvážila se A. I. U. vybízeti Židy celého světa (tedy také v Německu), aby podporovali věc Alliance, poněvadž „jenom vítězství čtyřdohody může Židovstvo spasiti i v ostatní Evropě.“ Politika A. I. U. řídila v Německu především ve smyslu A. I. U. založený „Berliner Tageblatt“, dále časopis „Ost und West“, — potom zprvu r. 1869 — ale zvláště pak v r. 1872 nastalo pevné sjednocení německých členů A. I. U. v „Izraelskou Alianci v Německu.“

A. I. U. slavila své největší triumfy ve Francii, když rozbila v procesu Dreyfusově francouzský antisemitismus a postavila tak Francii pod židovskou kontrolu. Snažila se získati určitý vliv ve všech procesech světa, které byly vedeny proti Židům (ku příkladu Ferrer, Sacco a Vanzetti.) Jako neviditelná síla byla na stopě všemu a všude, kde se nějak jednalo o zájmy Židů.

Jako předchůdkyně německého pomocného spolku vytvořila v Orientě sta škol, aby odstranila židovskou nouzi, to jest, aby připravovala duchovně i hospodářsky politické spojení všech Židů.

V používání svých prostředků, jimiž by mohla dosíci svého politického cíle, ukazovala se A. I. U. jako důstojná předchůdkyně lorda Northcliffa. Vyráběla falešné zprávy o pogromech, provozovala mrzkou propagandu a vylévala pomocí svých agentů moře lží, nactiutrhání a intrik do všech zemí, štvala národ proti národu, stát proti státu, aby sklízela po světové válce zralou setbu této práce a očekávala příchod mesiášské říše.

Nejznamenitějšími odbočkami A. I. U. stala se „Anglo-Jewish Association", která vznikla r. 1870 v Londýně, aby peněžně zajistila Allianci ve válce německo-francouzské. Ve Vídni vznikla „Die Israélitische Alliance", v Holandsku „Nederlandsche Afdeeling, A. I. U." Po celém světě žijí členové aliance a požívají pod ochranou mocné organisace všech politických a hospodářských výsad. Veliký čas A. I. U. jest ovšem pryč. Na její místo nastoupil židovský řád, který převzal její zkušenosti, spojení, její vyzkoušený způsob boje i její cíle, a jest dnes vedle sionismu nejnebezpečnější židovskou bojovnou organizací.

Independent Order B'nai B'rith.
(U. O. B. B.)

Tento řád byl založen již roku 1842, a to východními Židy, kteří se přistěhovali do Ameriky. Nepřímý podnět ke vzniku tohoto řádu dalo strašné vzrušení světa nad rituální vraždou v Damašku (1840), z čehož ovšem Židovstvo vyšlo nepoškozeno — ovšem že to stálo strašné peníze; přece však zanechala tato vražda v Orientě silnou nenávist proti Židům, a tak byla nutná práce k obraně. Tuto obranu začal provádět nový řád. Za krátký čas vybudoval v Americe přes 7 velkých lóží a 300 lóží sesterských, mezi nimiž byly i ženské lóže a lóže mládeže. Řád je rozdělil v 11 distriktů, aby tak utišoval a podmaňoval si svět. Jako účel svého založení ohlašoval přirozeně humanitní cíle: „Pěstovati mezi ušlechtile smýšlejícími Židy vznešené myšlenky lidstva: myšlenky dobročinnosti, bratrské lásky a svornosti — za nejpřísnějšího šetření nejvěrnějšího, vlasteneckého smýšlení." Jako čistě židovský řád se věnoval také posilování židovského pocitu solidarity a tvořil vedle A. I. U. velkolepé pomocné dílo pro Východ.

Zcela vynikající jest politická činnost a význam řádu. Provádí židovskou světovou politiku v největším stylu, v tom jest důstojným nástupcem A. I. U., již dokonce i převyšuje. Řád měl své ruce ve všech politických akcích. Roku 1905 rozdmýchal za pomoci východožidovských organisací revoluci v Rusku; za světové války si opatřoval vysoce postavenými špiony vojenská tajemství Německa a Rakouska a dodával je „Dohodě". Pracoval z Anglie propagandou i penězi, aby zrevolucionoval císařské Německo. Roku 1917 vyslal B'nai B'rith Orden do Ruska svého lóžového bratra Trockého s nesmírnými peněžními prostředky, aby vytvořil z Ruska poušť (terra deserta). Řád měl veliké politické úspěchy zásluhou svých bratrů Barucha a Brandeisa, pravé a levé to ruky Wilsona; jimi byl plánovitě připraven vstup Ameriky do světové války a vypracována vedoucí linie pro versaillský potupný mír. Bratrem řádu B'nai B'rith byl také velmi pověstný Parvus Helphand, na jehož popud podstoupil Lenin svou známou cestu Německem. Bratrem B'nai B'rith byl také soukromý tajemník prince Maxe Badenského. Spolupráce všech těchto

B'nai B'rith-bratří vytvořila pro Německo hrozná léta 1918 až 1933, rozbila národní hospodářství, způsobila chaos světové hospodářské krise.

Řád začal svou plenící činnost roku 1883 založením Veliké lóže, která měla v Berlíně 4 a v Říši brzy 80 lóží. Založení německé filiálky řádu B'nai B'rith bylo podle židovského přiznání nutné, poněvadž selhal svaz svobodných zednářů při protisemitském hnutí let osmdesátých.

Po založení řádu ihned následovala výzva k Židům Německa: „Ztuhněte." Řád míval sezení, „jichž myšlenky a závěry nemohly býti veřejnosti přístupné" (pravil jeden Žid). Roku 1905 dal ve svých zasedáních škrtnouti výrazy: „židovská rasa", „židovský kmen" a nahraditi je výrazem „židovské vyznání!"

Řád nezapomínal pro politickou práci na práci drobnou. Kontroloval časopisy a školní knihy, romány a filmy, krátce všechen tisk a obrazy a dával podnět k vyřazení míst, která by mohla urážeti židovskou čest. Snažil se, aby se zapomnělo na nepřátelské projevy klasiků proti Židům a prováděl to novým „očištěným" jejich vydáváním. Snaží se též, aby knihy, Židům nepřátelské, byly nařízením konfiskací zneškodněny. Vede drobnou válku proti německým mužům, jako jsou Ludendorff a hrabě Reventlow. Pořádá sbírku pověstí a pohádek, v níž se pokouší učiniti německému Michlovi židovskou ethiku chutnější. Má k disposici obrovské peníze, a to pro účely kulturní, to jest pro židovské světové cíle. Financuje mezi jiným též monstrum: „Encyclopaedia Judaica".

Považujeme za nutné se zmíniti — jako o řádové kuriositě — o zlaté medaili řádu, která byla každoročně propůjčována jednomu muži nebo ženě, kteří vykonali v tom roce nejdůležitější čin v zájmu Židovstva. Roku 1912 stal se šťastným majitelem tohoto vyznamenání americký president Taft; žádný zázrak, neboť nazval Židy nejstarší rasou světa, aristokracií lidského pokolení, nejvýtečnějšími státními občany a nejlepšími republikány! V popředí řádu stojí konstituční Veliká lóže v New Yorku s nejvyšším řádovým soudem, jemuž podléhají i německé lóže. Řád jest již od roku 1906 v nejpřátelštějším vztahu k německým svobodným zednářům! Jest jedno srdce a jedna duše se sionismem, ačkoliv podle řádového pojetí sionismus odporuje zásadám lóží a jejich nacionálnímu smýšlení; ale protože jinak jsou po ruce nesčetné styčné body, jest poměr mezi nimi těsný a srdečný!

Řád B. B. ukazuje tak správně vždy znovu upírané strašlivé „zmotání" světového Židovstva. Musíme proto tomuto řádu věnovati více pozornosti než jiným bojovným organizacím, poněvadž tušíme, že v něm jest také vrchní vedení veškerého svobodného zednářstva, jemuž se také svou organizací podobá.

Agudas Jisrael.

Je to jeden z mnoha světových svazů zákonu věrného Židovstva, který chce zachovati ducha Thory čistým a v Židovstvu velikým. Pracuje na podkladě, na němž veškeré Židovstvo může učiniti po právu své historické úloze; tento světový svaz usiluje o dosažení konečného sionistického cíle. Pododdíl svazu byl založen roku 1913 v Halbestadtu a má 36 místních skupin a 60 delegovaných.

J e w i s h   A g e n c y .

Jewish Agency byla založena na 16. sionistickém kongrese 1929 jako světová organisace orthodoxního a liberálního Židovstva. To znamená jednotnou židovskou frontu, usilující o provedení Balfourovy deklarace. Jest velikým nástrojem k vybudování Palestiny a znamená „zrození židovského národa“. Jejím cílem jest založiti nikoli stát — nacionalistický stát v Palestině, ale národní stát, který musí míti židovskou většinu. Věří na vzkříšení židovského pocitu po domovině v Palestině, zvláště až by byly Jerusalem a chrám znovu vybudovány. Sleduje cíl, aby se Židovstvo stalo místo objektem — subjektem světové politiky.[64]

Ú s t ř e d n í   s p o l e k   n ě m e c k ý c h   s t á t n í c h o b č a n ů   ž i d o v s k é   v í r y .
(Zentralverein deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens.)

Byl založen roku 1893. Jeho účelem bylo „shromáždění židovských Němců k potírání a přemožení nepřátelství proti Židům a ustavení vnitřního míru německého národa.“ Spolek vedl od svého vzniku důkladně organisovaný, roztrpčený boj proti všemu německému. Nacionalismus mu byl „ošklivým slovem, neněmeckým a nežidovským pojmem. Pryč s ním z lidské duše!“ Pracoval s talmudským smyslem boření, matením duší a oblažováním. Tak nazývá na př. antisemitismus nezralým ovocem anarchismu, který ohrožuje nejen Židovstvo, nýbrž také Německo. Jeho kancelář jest obrovskou sbírkou protižidovského materiálu. Komanduje řečníky a úderné oddíly na protižidovské schůze. Časopisy a parlamentníci, kteří jsou za židovský žold a židovské zlato v jeho službách, pracují v jeho smyslu podle motivu: „Sám sebe brániti jest čestné.“ Má velký význam v politické práci v zákulisí posledních desítiletí. Potíral Bismarckův spolek a doporučoval Židům, aby vnikali do politických svazů, aby rozkládali rozmanité strany. Tříštění politických stran jest jeho specialitou. Štve proti velkoprůmyslu i proti velkostatku. Vše, co jest agrární, jest proň červeným suknem a dopřává si výroku: „Židé nejsou zemědělci, poněvadž na půdě nemohou vykonávati své náboženské předpisy.“ Spolek zná cenu křiku a vřavy jako prostředku v politickém boji. V říjnu 1930 může s úsměvem konstatovati, že pět tak zvaných německých stran pokorně prosilo v jeho spolkovém časopisu o židovské hlasy! Doporučoval svým soukmenovcům, aby vystupovali ve všech odvětvích jako Němci, aby pak mohli lépe pracovati jako Židé.

S obzvláštním zalíbením popřává ve svém listu místa ostatním konfesím a dá si touto „objektivní“ stranou dokazovati, že antisemitismus jest kulturní hanbou, že bádání o rasách jest něčím absurdním, zkrátka dopouští, aby křesťané prováděli propagandu ve prospěch Židů. Vždy a stále doporučuje svým čtenářům osvědčenou ústní propagandu. Zuřivě potírá nepřátelské spisy, ku příkladu „Die grosse Täuschung“ od Delitzsche, usiluje pomocí povolného mu státního zástupce o nejrychlejší konfiskaci nebo škrtnutí či změnu těch míst, která Židy označují jako Židy; obzvláště „upravuje“ učebnice a školní knihy, aby se staly přátelskými Židům. Potírá mínění, jako by Židé byli revolucionáři,

[64] Viz „Hammer“ 1934. str. 121.

bolševiky a anarchisty. Pokouší se o čestnou rehabilitaci Talmudu, potírá skutečnost rituální vraždy, dokazuje nevinu Židovstva a vyzdvihuje svou práci pro německou kulturu.

Především jest hlásnou troubou židovských zvláštních přání, jež jsou: úplné zrovnoprávnění, přibrání rabínů do školních deputací a mezi školní představené, státní přídavky mosaismu, nostrifikace[65] mnohých zahraničních kulturních úředníků, lepší jednání s východními Židy, vstup Židů mezi důstojnictvo atd.

Spolek vydobyl Židovstvu za dobu svého trvání mnoho výsad a předností a uplatňoval se při mnohých příležitostech jako vědomý rušitel německého myšlení a německého vlastenectví.

Pokud jde o sionismus, uvažuje: „Kdybychom zpracovali Německo, teprve potom musí připadnouti naše prostředky sionistickému hnutí, neboť není ještě čas, aby byly vztyčeny modrobílé vlajky Sionu."

Tento výrok označuje poslední cíle centrálního spolku.

Pomocný spolek německých Židů.
(Hilfsverein der deutschen Juden.)

Vznikl v roce 1901, aby zakrýval v Německu protiněmeckou práci Alliance Israélite Universelle. Spolek se brzy stal střediskem všech mezinárodních židovských pomocných akcí pro východní i západní Židy a prováděl plánovitě akce, které směřovaly k „potírání duševně i materiálně nízkého stavu Židů". Roku 1904 otevřel kancelář pro záležitosti židovských vystěhovalců — za spolupráce s Velikou lóží řádu B'nai B'rith a Jewish Colonisation Association (J. C. A.) Každoročně bývalo asi 40 až 50 tisíc východních Židů rozdělováno do jednotlivých zemí prostřednictvím kanceláří a odboček, rozestřených jako sítě; spolek také pečoval o vandrovní chudé, kteří téměř v počtu 20.000 mužů se stali pro Říši útrapou. Roku 1905 založil ústřední kancelář, aby shromažďovala materiál protižidovských událostí. Hlavním úkolem pomocného spolku bylo navázání renesance východního Židovstva, především Židovstva palestinského. Zde vykonal veliké výchovné a vzdělávací dílo pro velké i malé, prováděl probuzení hebrejské řeči; vykonával tudíž „vpravdě nacionální sionistickou práci". Zvláště pak školil na svých zahraničních školách tlumočníky, kteří svým působením tvořili spolu s nesčetnými židovskými generálními konsuly a konsuly ve všech zemích výborně informovanou zpravodajskou síť, která ve spolupráci se židovsky vedenou telegrafní kanceláří vyrostla v neblahý nástroj židovské světové politiky. Pomocný spolek vstoupil společně s německou Velkou lóží řádu B'nai B'rith a se Svazem židovských žen také do mezinárodního komitétu pro potírání obchodu s děvčaty, takže rasoví tovaryši byli skoro sami mezi sebou! Spolek zprostředkoval za světové války zprávy (!) a peníze mezi Židy mezi sebou válčících států a mezi Židy neutrálních zemí! Židovské přiznání odkrývá pravou tvář pomocného spolku: „V prozíravosti (!), že po válce by mělo vystěhovalectví pro veškerý rozkvět Židovstva ještě větší význam než dosud, byla udržována pomocným spolkem také za války (!) veškerá zařízení i kanceláře." (Vykřičníky uvádí autor!) Za války a zvláště po ní spolek

[65] Úřední uznání platnosti oprávnění získaného v zahraničí, např. vysokoškolského diplomu nebo i cenných papírů; pozn. editora.

propagoval a řídil vystěhovalectví východních Židů do německých zemí. Od roku 1933 se věnuje z nouze také péči o vystěhování Židů z Německa.

Obranný spolek proti antisemitismu.

Byl založen v Berlíně již roku 1890. Spolek byl založen jako spolek nežidovský! Židé sáhli k šikovnému tahu na šachovnici — dali zkrášliti zakládající listinu domnělými majáky, nic netušícími, zachvácenými humanitním omámením, německými „duchovními vůdci“, jako byl ku př. Erich Schmidt, W. Foerster, Walter de Gruyter, Rickert, von Gneist atd. Tito pánové vyřkli ortel smrti nad surovým, nevzdělaným antisemitismem; spolek však především potíral stanovisko rasové, vydal také zrcadlo antisemitů, ve kterém štval stavy a konfese proti sobě a rasové nenávisti vypaloval jako nejnižšímu instinktu potupné znamení. Ironie tomu chtěla, že poradil spolku, aby slídil po stopách reálních základů antisemitismu! Nežidovští členové spolku museli bezpodmínečně a všude vystupovati ve prospěch Židů; za zvláštní práce v tomto oboru byly slibovány nejrychlejší politické kariéry (na př. panu Payerovi). Roku 1907 spolek napsal: „Němečtí vůdcové antisemitismu mají před celým kulturním světem již na zádech i na čele vypálená znamení podlosti.“

Členové nesměli přirozeně čísti ani odbírati protižidovské ani kolísající časopisy. K tomu měl právo pouze představený, aby mohl registrovati důležité příběhy. Spolek již tehdy doporučil, aby proti časopisům, Židům nepřátelským, bylo zakročeno uzavřením inserátů! Francouzům, t. j. Židům ve Francii, se spolek zamlouval tak, že si roku 1902 založili spolek paralelní. Z vděčnosti za to požádal při vypuknutí světové války čilý předseda spolku Gothein, aby při vítězném polním tažení nesměla býti Francouzům vzata ani píď půdy! Spolek uveřejnil roku 1919 provolání k dělníkům, aby se nedali vyštvati k nenávisti proti Židům. Od doby, kdy zesílil národní socialismus, necítí se spolek již tak zvláště dobře.

Spolek německých Židů.

Počátky vzniku tohoto spolku spadají do doby před rokem 1900. Oficiální založení následovalo roku 1904 v Berlíně „jako dějinně nezbytná odpověď antisemitským hnutím posledních desítiletí.“ Po celé dva roky slavil tak zvané židovské dny, aby pozdvihl židovský prestiž. Zastupoval světské duchovní zájmy Židů Německa, to jest registroval všechna zdánlivá odstrkování a příkoří, která Židé museli pro svou „víru“ trpěti. Osvědčil téměř chorobnou sběratelskou zuřivost, aby takové „případy“ připevnil ve své kanceláři — jako obžalovací materiál — na zeď nářků, aby byly příležitostně přístupné poddanému tisku a ctižádostivým parlamentníkům, aby ti mohli potom spustiti řev: „Židé v bídě!“ Spolek dokázal své existenční oprávnění, poněvadž Židé jsou stále v bídě. Specialitou spolku jsou každoroční dotazníky u rasových tovaryšů, kde, kdy, jak, čím a kým bylo spácháno bezpráví nejlepším poddaným německé říše. —

Jednota nacionálně-německých Židů.

Nová odrůda Židovstva, založená v lednu 1921. Její členové, kteří chtějí zůstati Židy, „postavili ve válce i v míru blaho německé vlasti a národa, se kterým se cítí nerozlučitelně spjati, nad blaho sebe samých!“ Jednota prohlašuje současné německé badatele v otázce rasové za blbce. Nerozhoduje krev, ale především kulturní společenství. Jednota vidí své zvláštní poslání v tom, aby byla ve všem věrnou oposicí Adolfu Hitlerovi. Jednota jest typem židovské Janusovy hlavy, která chce, abychom věřili, že železo jest dřevěné.

„Jednota nacionálně německých Židů“ byla mezitím rozpuštěna.

SIÓNSKÉ PROTOKOLY

Protokoly obsahují program mezinárodní židovské tajné vlády, siónských mudrců.

Protokoly jsou podle židovského pojetí způsobilé, „aby ponoukaly oslavovati zločiny zločinů, aby ohrožovaly mravnost, hrubě urážely pocit studu, aby všemožně plenily nebo i jinak vzbuzovaly hrubé pohoršení.“ Skutečně výborná židovská sebekritika.

Po prvé byly protokoly Sionu uveřejněny v r. 1901, a to Rusem Butmim pod nápisem: „Nepřátelé lidského pokolení“. Roku 1905 uveřejnil je po druhé Rus Nilus. Oba spisy byly několikráte vydány; ale teprve roku 1917 došlo k prvnímu zabavení Nilusova vydání; zabavení způsobil Žid Kerenski. Vydání Nilusovo z roku 1911 bylo vydáno německy Gottfriedem Beckem pod názvem: „Tajemství sionských mudrců.“ Světové židovstvo prohlásilo toto uveřejnění za záměrné. Prohlásilo protokoly za falsifikáty, za dílo blázna; a přece čekalo až do roku 1933, než přikročilo k soudním zákrokům proti protokolům; došlo k velikému procesu v Bernu, který se vyhnul jasnému rozhodnutí a který nemohl dokázati nepravost protokolů. Není ve skutečnosti vůbec rozhodující otázka pravosti či nepravosti, směrodatný jest jenom „intelligibilní[66] obsah“ protokolů; ten však jest židovský a má „ve všech částech punc talmudského světového a životního pojetí a pečeť pravého židovského myšlení“ a plně souhlasí s někdejším židovským písemnictvím. Posudek o dějinném vzniku protokolů, který byl vypracován s německé strany Fleischhauerem[67] pro bernský proces, mohl říci v závěru toto: Protokoly nevznikly na prvním sionistickém kongresu v Basileji (1897), nýbrž obsahují program světového panství, který byl uzavřen i na současném kongresu řádu B’nai B’rith roku 1897 v Basileji, který vznikl použitím knihy židovského svobodného zednáře Jolyho (vyšlé v r. 1864): „Dialogues aux eufers entre Machiavel et Montesquieu“, to jest „Rozmluvy v podsvětí mezi Machiavelim a Montesquieuem.“ Není tu — jak tvrdí Židé — souvislost protokolů se židovskou církevní scénou v románě Goedscheově „Biarritz“. Joly i Goedsche použili spíše — zcela nezávisle na sobě — staršího, u ruských rabínů běžného židovského tajného dokumentu, „Rabínovy řeči o Gojim“, kterýžto spis byl roku 1900 uveřejněn rakousko-

[66] Poznatelný jen rozumem, intelektem, myšlením; pozn. editora.

[67] Z německého originálu Ulrich Fleischhauer, *Die echten Protokolle der Weisen von Zion, Sachverständigengutachten, erstattet im Auftrage des Richteramtes V in Bern*, U. Bodung-Verlag, Erfurt 1935 přeložil © Jaroslav Voříšek 1997; pozn. editora.

českým poslancem Břevnovským ve spisu „Ve spárech Židovstva“, a na zákrok Judy propadl roku 1901 v Praze konfiskaci.

Původní text těchto protokolů byl dohotoven v letech devadesátých s použitím dialogu Jolyho, v založené Odessaerově tajné knize Bne Mosche (synů Mojžíšových) fanatickým předbojovníkem symbolismu Achadem Haamem, a byl při tom oděn ve formu zprávy ze zasedání a osobní řeči.

Vedoucímu ruské „Ochrany“ Raškowskimu se zdařilo nahlédnouti do protokolů, předložených kongresu B'nai B'rith a zběžně je poznamenati; ale jejich potřebné zhodnocení následovalo teprve několik roků potom, a to uveřejněním Butmiovým, který poznamenal pod podpis charakteristickou klausuli „podepsáno representanty Sionu 33. stupně… nezaměňovati se zástupci sionismu!“ Židovský řev o nepravosti protokolů vedl mezitím k talmudicky důvtipně oděnému polovičnímu přiznání pravosti protokolů, jak dosvědčuje jeden americký hlas: „Otázka pravosti těchto protokolů jest zcela nevýznamná a může nejvýše zajímati historické badatele: neboť co by bylo jejich pravostí dokázáno? Nic jiného, než to, že skupina lidí touží po světovém panství: ale který národ se neoddal v určitých dobách podobnému snu? Dejme tomu, že určitý vůdce Izraele sledoval tuto myšlenku, co by mohlo býti tím naznačeno?“ Jednotlivá — namátkou vybraná — místa z protokolů ukazují, jaký židovský duch v nich vládne:

„Politická svoboda není skutečností, jest pouze ideou… Politika nemá nic společného s morálkou… Kdo chce vládnouti, musí sáhnouti ke lži a pokrytectví… Naše právo spočívá v násilí… Bez absolutního despotismu není civilisace… Nežidovští národové jsou zhlouplí alkoholem… Nesmíme se dáti zdržovati od podplácení, podvodu a zrady… Naše hesla: svoboda, rovnost, bratrství, přinesly pomocí našich tajných agentů do našich řad celé legie, které nosí naše prapory s nadšením… Na troskách krevní a rodové šlechty jsme zřídili šlechtu ducha a peněz… (I. protokol.)

Dík tisku jsme nakupili do svých rukou zlato, ačkoli nás stálo potoky krve v našich řadách… (II. protokol.)

Ještě krátká cesta a kruh symbolického hada, smysl našeho života — se uzavře… Republikánská práva jsou dělnictvu hořkým výsměchem… Naše moc spočívá na trvalém hladu a na slabosti dělníka… Pomocí zlata, které jest zcela v našich rukou, přivodíme všemi skrytými prostředky všeobecnou hospodářskou krisí a všechny masy dělníků stejně ve všech zemích Evropy vyhodíme na ulici… (III. protokol.)

Umění ovládati masy, jakož i jedince pomocí šikovně vhodných teorií a frází, představuje část našeho správního genia… „Per me repes regnant“ (Mnou panují králové)… Nejpodstatnějším problémem naší vlády jest ohromiti veřejného ducha kritikou… Abychom ovládali veřejné mínění, musíme je především přivésti ve zmatek… (V. protokol.)

Zvýšíme denní mzdu, aniž to přinese pracujícím nějakou výhodu… Podkopáme základy výroby, zatím co učiníme dělníky způsobilé pro anarchii a alkohol… Budeme zakrývati své plány předstíraným přáním, že chceme pomoci pracující třídě… (VI. protokol.)

Rozmnožení zbrojení a policie jsou nezbytnými dodatky našeho plánu… V celé Evropě a rovněž tak v ostatních dílech světa musíme vzbuditi jitření, různice a zášť… Pak musíme rozpoutati všeobecnou válku… (VII. protokol.)

Ve skutečnosti jsme již povalili všechny vlády, kromě své vlastní… Zhloupli a zničili jsme mládež Nežidů… (IX. protokol.)

Budeme ničiti význam křesťanské rodiny i její výchovný vliv… (X. protokol.)

Nežidé jsou stádem ovcí a my jsme vlky… (XI. protokol.)

Dnešní žurnalistika jest druhem zednářství. (XII. protokol.)

Úloha liberálních blouznivců budiž dohrána až do konce, jakmile bude uznáno naše panství — neboť heslem „pokrok“ obrátili jsme s plným úspěchem hlavy blbých Nežidů… (XIII. protokol.)

Jakmile budeme míti světovou vládu, nebudeme trpěti žádné jiné víry než víru v našeho boha… Na tomto základě musíme zničiti všechna ostatní vyznání… V tak zvaně pokrokových zemích jsme stvořili bezduché, špinavé, ošklivosti hodné písemnictví. (XIV. protokol.)

Nežidovská společnost může býti pouze nelítostnými opatřeními opětně přivedena k pořádku… Dojde-li k nepokojům, to znamená, že jsme je potřebovali vyvolati… Nežidé nechávají se říditi pouze zvířecím instinktem… Posadí-li si izraelský král korunu na svou posvěcenou hlavu, korunu, kterou mu nabídne celá Evropa, stane se patriarchou celého světa… (XV. protokol.)

Odstraníme způsob svobody učení… Pro svůj vlastní prospěch zhasíme poslední zákmit samostatného myšlení… (XVI. protokol.)

Král izraelský se stane pravým papežem, patriarchou mezinárodní církve… (XVII. protokol.)

Náš panovník musí odstraniti dnešní společnost, i kdyby měla býti utopena ve vlastní krvi… (XXIII. protokol.)

Myšlenkové pochody těchto protokolů, tato směs životní chytrosti a pýchy, lidské zášti a zvrhlosti, touha po lupu a vládě, ďábelská drakoničnost a nejsprostší lačnost nesou nesmazatelné Kainovo znamení židovského parasita — jsou to praví zplozenci židovsko-orientálního despotismu a chorobné židovské touhy po uplatnění.

Připojujeme se k odsudku Žida Benjamina Segela, který o sionských protokolech píše: „Jsou-li protokoly pravé, pak jest pro Židovstvo jen jediný přiměřený trest: hromadné vybití…“[68]

SIONISMUS.

Sionismus jako uchování zvláštního typu člověka světových dějin — Žida — jest tak stár jako Židovstvo. Sionismus položil základy návratu Židů z Babylona i výstavbě chrámu. Sionistický duch tvořil dobu Makabejských, sionistické naděje podněcovaly vzpoury Židů za Trajana a Hadriana. Sionistický byl plán některých středověkých papežů, aby Židé znovu osídlili Palestinu, poněvadž příchod tisícileté říše byl závislý na znovuzřízení Sionu.

Po dobu jednoho století lze jíti po stopě opětně nového zdůrazňování sionismu Montefiorem, Moses Helpem, Abrabamem Henischem (1841) a Crémieuxem. Na ruskou

[68] Srovnej E. Frhr. v. Engelhardt: Jüdische Weltmachtpläne — Zur Entstehung der Protokolle Zions, Hammer-Verlag 1936.

půdu nastoupilo sionistické hnutí od roku 1887 prostřednictvím Choveve Zion (Přátelé Sionu), které roku 1883 za Pinskera požadovalo emancipaci a zrovnoprávnění Židů s ostatními národy tím, že by Židé získali vlastní domovinu. Ironie osudu tomu chtěla, že již 1861 byla založena německá náboženská společnost „Německý chrám“, jejímž cílem bylo „usídliti boží národ ve svaté zemi,“ a že tato společnost vytvářela v Palestině vzorná německá sídla, která se stala židovským následníkům vzorem.

Vlastní sionismus možno datovati rokem 1896, kdy Herzl, přinucen vzrůstem antisemitismu, zvláště ve Francii, napsal svůj „Židovský stát“ a když na prvním sionistickém kongresu v Basileji (1897) uvedl v tak zvaném basilejském programu historické právo na Palestinu. Tento požadavek se stal 1917 pod jménem Balfourovy deklarace známým závazkem britské vlády a jako takový byl sankcionován; byla to ochota, která se vyrovnávala vyzváním ke všemu světovému Židovstvu, především k Židům Německa a Rakouska, aby podnikli všechno, aby bylo zajištěno vítězství dohody. Podle židovského pojetí: „Neboť vytvoření nacionálního domova v Palestině bylo nejkrásnějším výsledkem světové války.“ Tím bylo i splněno přikázání Talmudu, který žádal, aby Palestina byla znovu osídlena. Bylo to také splněním přání svobodných zednářů, neboť ti praví: „Judea jest naší vlastí.“

Herzlův politický sionismus byl ostře potírán tak zvaným „mravním“ sionismem Achada Haama, byl potírán i liberálním světovým Židovstvem. Němečtí rabínové byli také jeho protivníky. Pateticky prohlašovali, že sionismus odporuje mesiášským nadějím a že odvrací (!) od plnění patriotických a státně občanských povinností. Jiní mínili, že odporuje náboženským nadějím v budoucnost Židů, kteří mají býti rozptýleni po celém světě, aby přivedli vítězství monotheismu.

Faktem jest, že v sionismu se spojuje nejmodernější a nejkonservativnější Židovstvo, že orthodoxnost a liberalismus tvoří uzavřený, nacionálně-židovský blok. Tak dva různorodé sionistické útvary jako Misrachi, založený v roce 1903, pro něhož jsou nacionální jednotkou Thora, Sion a Izrael, a mezinárodní organisace Poale Zion — uznaná Moskvou, poněvadž je založena na třídním boji — která směřuje ve jménu štěstí lidstva k cíli, jenž znamená zničení všeho nacionálního, oba tyto útvary táhnou uvnitř sionismu za jeden provaz.

Všechny demonstrované boje o sionismus uvnitř světového Židovstva jsou zápasy pouze naoko, aby Nežidé byli oklamáni a neviděli jednotnost a poslední cíl sionismu.

Sionismus musí býti domnělým řešením židovské otázky. (V židovském smyslu tomu tak jest.) Faktem jest, že Židů jest přes 20 milionů, že však Palestina má místo nejvýše pro 2 miliony osadníků. I kdyby sousední okrsky jako El Arisch (Sinaj), Syrie, Libanon, Mezopotámie, Kypr a Rhodos přicházely v úvahu jako další osídlovací okrsky, bylo by řešení Židovské otázky nemožné, neboť řešení by podmiňovalo vyloučení všech Židů z národů.

Neschopností Židů především ztroskotávaly pokusy osídliti země prací budovatelskou a tvořící. Výchova Židů pro rolnictví ukázala dodnes praubohé výsledky. Haluzin, zemědělští osadníci, na jejichž bedrech musí státi židovský agrární stát, opouštějí z větší části své usedlosti a potulují se v městech jako příští proletariát (také Türkenhirschem usazení Židé v Argentině se potulují jako obchodníci a čachráři). Také Rothschildovy malozemědělské usedlosti ukazují neschopnost Židů k rolnictví; neboť tyto usedlosti jsou obdělávány Araby, ale s výnosy obchoduje Žid. V příštím agrárním palestinském

státě bydlí již dnes tři pětiny Židů ve městech a jenom dvě pětiny na venkově a hospodářsky neomezené vyžití se vyhání cenami půdy a nájmy do fantastických výšek. Převládá spekulace a obchod.

Sionismus v našem smyslu nemá vůbec co činiti s řešením židovské otázky a Žid doznává: „Na dlouhý čas, snad i navždy, bude židovská diaspora a vytrvá vedle Palestiny." Sionismus jest vpravdě nejobsáhlejší, nejmodernější židovskou bojovnou organisací a nastupuje jako mezinárodní Sion vedle mezinárodní Moskvy. Jeho platformou jest světové mocenské postavení Židovstva, získané v 19. století a vedoucí sionisté, tito „prozíraví ideologové", nám zde opět prozrazují své poslední cíle.

Tak sní Achad Haam, veliký otec židovské budoucnosti, před chrámem na hoře Sion, kam putují všichni národové.

Sionismus chce podle Herzlova pojetí vytvořiti Sion, to jest boží jméno pro boží město, které se musí státi hlavou a středem rozptýleného Židovstva. Mladý sionista mluví o interterritoriálním světovém svazu všech Židů. Židé mají zůstati národem mezi národy, „nový Kanaan" má obepínati zemi „radostným pásem". Svět si zvykl na to, že musí býti jediný národ, který žije mezi národy. Jiný sionista vidí říši, která sahá od Libanonu až po Sinai. Judovo světové poslání jest pro něho sjednocením tří z bible vytrysknuvších náboženství, neboť internacionálnímu světovému náboženství mosaismu patří budoucnost. Jenom Žid jako východ a západ a světový obyvatel mohl tím zachrániti bílou rasu a zabrániti zániku západu! Sní o sjednocení asi jednoho tisíce universit světa pod vedením světové university hebrejské (viz siónské protokoly). Již Crémieux řekl: „Jest blízko čas, kdy se má Jerusalem státi kolébkou všech národů; kdy korouhev jediného boha Izraele bude vztyčena na nejvzdálenějších březích, kde má nastoupiti nová mesiášská říše, nový Jerusalem místo císařů a papežů."

Sionismus znamená judaismus, který — opřen o kapitalismus, mesianismus a bolševismus — chce zformovati svět podle židovského smyslu, znamená panství hebrejských ideálů. Nikdo nezná lépe než sionismus pravdu Dühringových slov, že internovaný židovský stát znamená vybití Židů Židy!

Sionismus skrývá za citovým omámením heslo: „Návrat ubohých, pronásledovaných Židů do staré vlasti, poslední přípravy k uskutečnění židovsko-světového panství!

Dr. Oberlies.

ŽIDOVSTVO V NĚMECKÉ KULTURNÍ POSPOLITOSTI

V POLITICE.

Německá revoluce usiluje o to, aby zušlechtila německý národ, který — dík svému vysoce hodnotnému lidství, státně-společenskému jednotnému uspořádání — může přispěti hodnotným přínosem ze svého svérázného života k světodějinné práci arijských národů. Prvním předpokladem úspěšného boje za dosažení tohoto cíle jest čin negativní:

Očista německého národního tělesa od rasově cizího vlivu Židovstva, které jako sekta má svůj vlastní cíl.

Židé úplné nepopírají, že jednali jako „protirasa“ sobecky a panovačně jen pro své vlastní zájmy, nýbrž tvrdí, že všechna zvláštní opatření, podniknutá pro očištění pohostinných národů, zrodila se z hysterické paniky nebo zaslepené běsnící zášti. Světové Židovstvo dnes rozšiřuje i mimo hranice německého národa pro svou obranu proti ráně, kterou dostalo 1933, že Židé žijí v Německu jako nevinná a pokojná skupina státních občanů, že v nich není pražádné ctižádosti po moci, činy však ukazují, zda toto tvrzení jest správné či nikoli. Tvrdilo se proti thesi o politické nevinnosti Židů v Německu, že se Židé neúnavně snažili, aby měli vliv na německou politiku, a že v době výmarské mezivlády dosáhli rozhodujícího vlivu, takže očistná opatření nacionálně socialistické revoluce byla družnou průpravou německého znovuvzkříšení.

Úsilí o dosažení politické moci v Německu bylo Židy málokdy projeveno veřejně. Židovský vliv byl právě proto tak nebezpečný, protože se snažil zůstati vždy maskován anonymitou. Jenom v době největšího rozkvětu židovské moci, v době po r. 1918, se Židé nechali také tu a tam svésti k odložení své masky, a tak nám podstatně umožnili, k svému dnešnímu zármutku, německý obranný boj.

Za druhé bylo tvrzeno, že jednotliví Židé, kteří seděli ve všech možných německých úřadech, stranách a organisacích, ačkoliv se odlišovali vzájemně svým stanoviskem k mnoha jednotlivým politickým otázkám, ihned společně na všech místech vyrukovali, jakmile šlo o židovský zájem. Mocenského postavení v německé politice bylo vždy použito pro účely židovské.

Židé měli zájem na tom, aby se politické ideje 19. století, zachovávané především u evropských západních národů, rozšířily po celém světě. Neboť teprve tyto ideje občanské rovnosti a svobody umožňovaly vzrůst Židů v nejnovějších dějinách. Tak se Židovstvo stávalo přirozeně nezbytným společníkem oné moci, která uznala německý národ za zhoubný jí samé. Vnitřní roztříštěnost masové demokracie, rozčleněné podle stran, racionalismus, západní osvícenství, neheroický — občanský obraz výchovy přežité výdělečné společnosti, to vše právě tak vyhovovalo židovskému zájmu i židovskému způsobu, jako to vše bylo životu německého národa cizí a nepřátelské. Hodnoty 19. století, které v roce 1919 zvítězily v Evropě, jsou smrtelným nepřítelem německého národa. Ale Židovstvo stálo a stojí nezbytně na jejich straně. Politický vliv Židovstva byl tudíž nezbytně zasazen proti zájmům německého národa.

Za třetí musíme říci, že, kdyby také tento dějinný protiklad mezi zájmy německého národa a Židovstva neexistoval, tudíž kdyby Židovstvo nebylo přirozeným tovaryšem liberalismu, že přece ještě by vlastnosti Židovstva, rasovou naukou prokázané, působily škodlivě v německé politice na národ. Německý národ má dost co dělati se svou vlastní vnitřní nevyrovnaností a nemůže býti zatěžován ještě vlivy skupiny lidí, která svým rasovým založením a svou dějinnou formou chová v sobě velikou míru rozdvojenosti, pohotovosti k vlastní úloze i neslušné rámusivosti. Proto jest „nacionálně-německy“ smýšlející Žid v německé politice nemožný.

Za čtvrté musíme neustále pamatovati, že Židovstvo v každém státě a společenském útvaru usiluje o získání politického vlivu; tedy že jeho moc není jejich postavením v dřívějších politických stranách úplně vyčerpána. Změna státního řádu potírá jenom tehdy židovský vliv, je-li nesena vnitřní, národní vírou.

Židé hleděli získati před státem stran 19. století politický vliv jako knížecí služebníci. Nejchytřejší Židé hledají v pravý čas, předvídajíce zřícení stranického státu, připojení k hnutí autoritativnímu. Roku 1932 vložili v Německu své naděje posléze na „autoritativní“ vládu, jen aby zůstali národním socialismem ušetřeni. V případě nutnosti byli ochotni státi se i fašisty, pokud by nebyly dotčeny jejich zájmy. Doufají, že se v autoritativních státech mohou uplatniti v úřednictvu a ve státní straně nebo že mohou svým umístěním v hospodářství opět získati politický vliv. Jejich solidarita přežívá každou změnu režimu a může býti vyhozena z obvodu politického vedení pouze skutečně bdělým národem. Židé však přes tuto schopnost, přizpůsobiti se podle měnících se státních řádů, byli při svém prvním velkém náběhu k získání politického vlivu v Německu nerozlučně spojeni se vzestupem měšťácké společnosti. Židé mohli působiti uvnitř „měšťáckých“ i marxistických stran občansko-třídní společnosti, která se v roce 1933 jako moc německého života zhroutila.

OBČANSKÉ STRANY.
(Knížecí dvory.)

Židé po prvé v německých dějinách dosáhli politického vlivu v době, která urovnávala cestu k občanské třídní společnosti, zatím co konečně rozpouštěla již odedávna její vinou chřadnoucí stavovské spojení.

Knížecí absolutismus rozbil mnohá blízká spojení příslušníků národa a vybudoval svou „výsost“ nad rovnoměrným počtem „poddaných“, vytvořil tím předchůdce „státních občanů“ 19. století. Jakmile prostorová přítomnost v jednom teritoriu přitahovala jednotlivého člověka do politického okresu, aniž se ho ptala na jeho původ, otevřela se cesta k politické emancipaci Židů, kteří jsou potom také jenom poddanými jako všichni ostatní občané knížecího státního území.

Německá knížata používala pomoci Židů, potřebovala-li peněz, a tak propůjčovala svým „židovským poddaným“ politický vliv. Tak jako obchodní politika knížat hleděla svou zemi naplniti „poddanými“ a při tom se velmi málo ptala na jejich původ, tak také ráda přijímala k sobě odjinud vyhnané Židy; tak se abstraktně vyřešený stát z národního celku málo staral o původ potřebných peněz. Knížata zaměstnávala od konce 17. století své dvorní Židy jako agenty pro finanční obchody, jako své půjčovatele a také jako poradce ve věcech politických, které zvláště souvisely s možností příjmů. Dvorní Židé se stali při dvoře dynastických územních států jaksi poloúředními ministry. „Nemohli bychom si představiti moderní knížata bez Židů.“[69] Mezi „faktory“, „agenty“, „residenty“ německých knížat vynikli: Žid Elkan Fränkel, který byl ve službách ansbašského markraběte; Leffmann Behrens, který pomáhal Hannoveranům k voličské důstojnosti; Berend Lehmann, který se zasloužil o dynastické spojení Sasů a Poláků; především však mannheimský peněžník Süss Oppenheimer, který sloužil od 1732 do 1737 vévodovi Karlu Alexandrovi Würternberskému a který zápasil z knížecím absolutismem proti starostavovské zemi. Brandenburský Veliký Kurfiřt používal služeb Elia Gumpertze z Emmerichu. Habsburkové pracovali, počínajíc Ferdinandem II., vždy v úzkém spojení se Židy:

[69] Sombart: „Die Juden und das Wirtschaftsleben“ (Židé a hospodářský život), str. 50.

Josef Pinkerle, Moses a Jakob Marburger, Ventura Parenta a zvláště do šlechtického stavu povýšený Bassewi von Treuenburg (1580—1634) patřili k dvorním Židům. Osvícenský císař Josef II. učinil 1781 první krok k emancipaci.

Také v době ponenáhlu vítězící občanské společnosti zmocnila se skupina dvorních Židů cesty, vedoucí k politickému vlivu. Židovští knížecí peněžníci používali za času německého spolku cílevědomé politiky pro účely židovské. Berlínský bankéř Itzig zpracoval s pomocí své ve Vídni provdané dcery Fanny von Arnstein Hardenberga a Humboldta, pruské zástupce na vídeňském kongresu. Židé si konečně po dlouhém kolísání vymohli, že 16. článek vídeňského „Bundesaktu“ uložil spolkovému sněmu, aby jednal o budoucnosti Židů v Německu. Oklikou přes knížata bojovali Židé svobodných měst za svůj politický vliv.[70] Spolkový sněm měl donutiti města k emancipaci jejich Židů. Tak bylo bojováno na frankfurtském sněmu o očištění Židů v Lübecku. Rothschild, který se vzmohl svými obchody se zemským hrabětem hessenským, stal se poté významným finančním přítelem vídeňského císařského dvora, nechal u svých knížecích přátel pro zájmy Židů vybuchnouti všechny podkopy, usiloval, aby Židům ve Frankfurtě znova opatřil vliv, jaký měli za časů velikého knížete Rýnského spolku. Frankfurtské měšťanstvo otevřelo své domy Židům teprve tehdy, když r. 1820 všemohoucí Metternich jedl ve Frankfurtu u Amschela Meyera Rothschilda a poctil tak starého Žida jako císařův přítel, a když téhož roku „paní Rothschildová“ byla pozvána na bál k pruskému vyslanci.

V 19. století zůstávali Židé poradci německých knížat a získali tak možnost důležitého politického vlivu. Monarchové neudělovali zdarma své šlechtické tituly novým „baronům“ Simsonovi, Weinbergovi, Friedländerovi-Fuldovi, Bleichröderovi, Goldschmidtovi-Rothschildovi, Mendelssohnovi, Oppenheimovi. Žid Moritz Ellstätter se stal finančním ministrem velkovévody Friedricha I. Badenského. Gerson Bleichröder, veliký finančník, působil za války v r. 1870. Použil svého vlivu u císaře i kancléře k nejlepšímu pro své soukmenovce. Již roku 1868 se zasadil habsburský dům pod tlakem bankéřů Bleichrödera a Rothschilda o zrovnoprávnění Židů v Rumunsku. Roku 1878 stanovily evropské mocnosti na vídeňském kongresu Rumunsku podmínku, pod kterou bude Rumunsko uznáno jako člen Společnosti národů, a ta zněla: Emancipace rumunských Židů! Uznání následovalo teprve dne 20. března 1880. Bylo odměnou za ústavně-právní příslušné zrovnoprávnění rumunských Židů. Vilém I. ukázal náladu lidu, a to svým dopisem ze dne 25. června 1879, adresovaným knížeti Karlu Antonínu rumunskému: „Co se týče Rumunska, tak jsem co nejkrajněji odmítl, jak již víš, hned na počátku usnesení kongresu o židovské otázce, ovšem jenom après coup, poněvadž neobchoduji. Od té doby jsem se musil vysloviti pro nejstriktnější provádění usnesení kongresu, přece jsem žádal při každé příležitosti, aby se tak nenaléhalo v židovské otázce, neboť vím z vlastní zkušenosti, čím jsou Židé v oné krajině — počínajíc Polskem, Poznaňskem, Litvou a Volyní — a rumunští Židé jsou prý ještě horší.“ Ale co pomohlo přání národů, když Bleichröder a „pruský dvorní bankéř“ Rothschild chtěli užíti evropské politiky pro židovské cíle! A co pomohla vůle knížat, když jejich vlády musely pracovati společně se židovskými bankéři? „Na berlínském kongresu použil Bleichröder svého vlivu ve prospěch balkánských Židů.“[71]

---

[70] Srov. Hermann Hofmeister: „Vom Hausegeist zum Händlergeist“, v Lipsku 1925.
[71] Encyclopedia Judaica!

Císař Vilém II. byl úzce spřátelen se svými „židovskými poddanými“ Emilem a Waltherem Rathenauem, Jamesem Simonem, Isidorem Löwem, Albertem Ballinem, Schwabachem, Zarem, Goldbergerem, Felixem Simonem, Gwinnerem, Koppelem, Arnholdem, Markusem a poslouchal jejich rady. Pan Steinthal se r. 1913 ptá: „Bylo špatným instinktem, když císař před několika roky svěřil panu Dernburgovi, synovci Hirsche Dernburga, talmudisty, ministerské křeslo?“[72]

Knížata svým schematickým, národu cizím pojetím poddanství umožňovala Židům nejprve vliv v německém politickém životě.

OSVÍCENSTVÍ.

Současně s cestou k „politicky neutrálnímu“ státu otevřeli si Židé vzděláním cestu k politice. Osvícenské století zrovnoprávnilo všechny duševní pracovníky a netázalo se po jejich původu.

Určité náboženské chování zmizelo vírou ve vzdělání jako ve všeobecnou lidskou hodnotu; toto chování mohlo býti dlouho zahlazováno a zapomínáno, „sekularisováno“, ale udržel se jeho způsob myšlení. Toto náboženské jednání bylo chováno za křesťanských církví sektářským církevnictvím evangelického radikalismu, anglickým puritanismem. Sahá svým původem daleko do dějin křesťanství a nalézá svůj nejsilnější výraz v požadavku všeobecného kněžství všech věřících, ve výroku o rovnosti božích dítek, o rovnosti všech věřících. Toto jednání zrodilo myšlenku křesťanské tolerance, kterou v Anglii hlásá Milton a potom Toland. Myšlenka tolerance kalvinistů ochromila staroluterský antisemitismus a vedla přímo k moderní řeči: „Židé jsou přece také lidé.“

Toleranční myšlenka, sekularisovaná, to jest zbavena šatu svého dogmaticky křesťanského charakteru, rozvíjela se potom v uznávání každého „vzdělaného člověka“ jakožto stejně oprávněného člena všeobecného společenstva osvícených měšťanů. Otevřela tudíž bránu Židům, zatím co se Židé pokoušeli přeskočiti všechny staré hodnoty svou novou, bezbarvou, nelidovou hodnotou: „vzděláním“.

Mimo to křesťanství odkazuje osvícenství strohý požadavek, aby byla uspořádána náboženská stejnorodost. Stane-li se Žid křesťanem, platí tím za plně kvalifikovaného pro všechna práva politického společenství, neboť nyní patří do kruhu stejnoprávných členů obce. Evangelický radikalismus nezná žádných omezení mezi „bratry v Kristu“, nýbrž chce zpracovati svět, aby se stal říší spásy ve všeobecném bratrství. Proto otevírá židovskému křesťanu svou náruč a vědomě zapomíná na národní hranice. Od 18. století draly se davy pokřtěných Židů do německého života. Židé byli přijati prakticky, ale ne zásadně jako cizinci.

Židé nyní přišli v Německu nejen do demokratické obce osvícenského „vzdělání“ jako členové obce a snažili se, aby skryli v tomto novém společenstvu hradla jejich původu, nevstoupili do církve jenom jako židovští křesťané, nýbrž využili prostředku „vzdělání“, aby dosáhli politického vlivu; tak jako měšťácká společnost, vesměs majetná a vzdělaná se snažila, aby vyhodila ze sedla starou vedoucí vrstvu.

---

[72] Meister: „Judas Schuldbuch“, str. 70.

„*Salon*“, to jest beletristická družnost v bohatých židovských domech, se stal od konce 18. století až do začátku 20. století prostředkem k získávání tohoto vlivu. V salonech se nežvanilo jen o literatuře, nenaslouchalo se jen básním a hudbě, nezadávala se občerstvení jídlem a pitím u domácích pánů, nýbrž setkávali jsme se v nich s politiky, dovídali od nich věci, které by zítra mohly míti svou důležitost; mohli jsme jim ve veselém rozhovoru pronášeti přání, pletla se v nich síť vztahů mezi „vzdělanými lidmi“ atd.

Tímto způsobem byl zasazen židovský vliv, a to již dlouho před státoprávní emancipací. Salony Mendelssohnovy, Veitovy, Marcusovy, Ephraimovy, Herzovy v Berlíně, Arnsteinovy ve Vídni dávaly kolem roku 1800 vcházeti a vycházeti politikům. „Židé v Berlíně, paní salonů, Mendelssohnová a Veitová, Markusová a Ephraimová — Židé měšťácké ‚horní vrstvy‘ cítili již van nově počínající epochy,“ tak píše 1934 jeden rabín.[73] Salon Židovky von Lebbin a salon hraběnky Fischler-Treubergové z rodu Asserů umožňovaly již před válkou výstavbu sítě židovských konvenčních styků právě tak jako večerní společnosti ve výmarské republice u Parvusa a Barmata. Hodnota „vzdělání“ v Německu pronikala vládnoucí třídu měšťanské společnosti a pracovala pro „vzdělané“ Židy. „V nadhodnocení ‚hodnoty‘ vzdělání se sešli dohromady Židé i národové.“[74] Rovnost vzdělání vedla k požadavku rovnoprávnosti. Ze světa osvícenství pochází spis pruského válečného rady Dohma z roku 1781: „O občanských zlepšeních Židů“, který vychází „z přirozené rovnosti všech lidí“. Vyhlášení josefínského emancipačního ediktu v Rakousku 1781, „vážiti si Židů jako bližních,“ jest příbuzno duchu evangelického osvícenství. Je-li Židům otevřena cesta ke vzdělání a není-li více v cestě vylučovací princip podle krevní hodnoty, výkonu a smýšlení, jest Židům ihned otevřena i cesta k „vyšším vrstvám“. Německá měšťácká společnost se dala vyexpedovati Židy, a to kultem vzdělání. Bystrá oduševnělost, získaná disciplinou studie Talmudu, a s francouzským bytím často spřízněná lehkost rasy neotevřely cestu k „horní vrstvě“ německé měšťanské společnosti pouze Moses Mendelssohnovi, nýbrž mnoha tisícům jeho soukmenovců.

KAPITALISMUS.

Druhá největší ukázka hodnoty měšťácké společnosti: Majetek prospíval Židům při vzestupu právě tak jako myšlenka společenstva vzdělání a myšlenka rovnosti poddaných v absolutním státě. Peněžní měřítko kapitalismu, právě tak jako měřítko vzdělání osvícenství, vymazalo staré hodnoty národního řádu a ochotně přijímalo do společného života „národního hospodářství“ každého, kdo se mohl vykázati majetkem. Toto nové hodnocení bylo starému obchodnímu patriciátu vnuceno proti jeho vůli, ale zůstalo nezbytným při zdokonalování velkokapitálu.

Tak jako Židé přinesli i zvláštní osnovy, kterým dávali přednost při oceňování intelektuální „vzdělanosti“, právě tak zvláště svérázně vyrostli podle měřítka vyžadovaného kapitalismem. Židovstvo podstatně přispělo společně s ostatními dějinnými silami k vytvoření kapitalismu jako historické skutečnosti.[75] Žid zastupuje v protikladu

[73] Joachim Prinz: „My Židé“, Berlín 1934, str. 21.
[74] Joachim Prinz, str. 147.
[75] Srov. Werner Sombart: „Židé a hospodářský život“ — Die Juden und das Wirtschaftsleben, Leipzig 1911.

k starému občanstvu „zásadně individuální pojetí hospodářství". (Sombart.) Jeho prostorové rozšíření, jeho cizost, jeho poloviční občanství u pohostinných národů, jeho bohatství, jeho racionalistické náboženství, jeho intelektuální rasové založení, to vše učinilo z něho člověka způsobilejšího k úkolům velkokapitalismu, než jsou lidé ostatních národů.

Kde sama knížecí přízeň a vzdělání neotvíraly brány, tam ve století devatenáctém tak učinily peníze. Statečný Bréman Schmidt píše dne 20. srpna 1820 z Frankfurtu: „Až do konce minulého roku bylo zde strašným prohřešením proti slušným mravům a způsobu života, připustil-li kdo Žida do tak zvané lepší společnosti. Žádný frankfurtský bankéř nebo obchodník nepozval Žida ke stolu, i kdyby to byl sám někdo z Rothschildů, a vyslanci zemského sněmu zachovávali ohleduplně tento zvyk a také nezvali Židy. Od té doby, co jsem opět zde, překvapen vidím, že lidé jako Bethmann, Gontard, Brentano atd. jedí a pijí s prvními Židy, zvou je a jsou jimi jako hosté zváni, a když jsem se překvapeně ptal, co se to jen stalo, byla mi — překvapenému — dána odpověď: ‚Žádný peněžní větší obchod by nebyl uskutečněn bez Židů; musí s nimi býti tedy jednáno přátelsky a nesmíme si je pohněvati."' Půjčování peněz dostalo se po prvé do salonů v kapitalistické společnosti, po prvé v životě kapitalismu nastupuje společně hospodářství Židů a Nežidů, jež půjčováním peněz rozbilo ghetto, když předtím změnilo právní základnu. „Zlato poskytlo jim jedinečnou příležitost k přeskočení bran ghetta."[76] Berlínské salony vyrůstaly získaným bohatstvím Daniela Itziga a jemu podobných, v bankách a továrnách z vojenských dodávek armádě Friedricha. Židovští milionáři byli již před „emancipací".[77] Již před Hardenbergovým osvobozovacím ediktem z roku 1812 byli v Berlíně dva ze čtyř přednostů bursy Židy.[78] Knížecí a patricijský merkantilismus[79] německých teritorií propadl Židům pro jejich peníze, které získali prací raného kapitalismu.

Hospodářská cesta nevedla pouze do společnosti, nýbrž do politiky. Itzig Rothschild, Bleichröder, Friedländer, Rathenau provozovali jako představitelé hospodářství politiku. Hamburský židovský bankéř Karel Melchior seděl v německém poselstvu, které přijalo hanebnou smlouvu versaillskou. Postavení hospodářské znamená v měšťanské společnosti současně politický vliv. V 19. století slily se oddanost k neutrálnímu, poroučejícímu státu, vzdělanost a majetek v pevnou stupnici společenské hodnoty, kterou byli měřeni „státní občané". Čím více tato stupnice pronikala, tím lépe se dařilo Židovské slévání do atomisovaného výdělečného společenstva. Revoluce měšťácké společnosti, „veliká" revoluce 1789, umožnila Židům světové panství. Židé ze čtvrti des Carmèlites v Paříži se objevili jako hrdinové barikád v Národním shromáždění, které jim mělo připraviti cestu k moci. Clermont-Tonnerre pravil v r. 1791 v Národním shromáždění, že Francie, svobodná Francie jim zaručuje všechno —„jako lidem", avšak nic „jako židovskému národu". Židé od této doby ustavičně uplatňovali emancipaci „jako lidé", to jest teoreticky zkonstruovaní „lidé pro sebe" — podle občanské myšlenky, ale potom použili svobody právě jen „jako národ". Ona slova Clermont-Tonnerrova ukazují základní omyl měšťanské společnosti, kterého Židé ve 150 letech od revoluce zásadně využili, že

[76] Encyclopedia Judaica sv. V., 1056.
[77] Graetz: „Geschichte der Juden".
[78] Richard Mun: „Die Juden in Berlin", Leipzig 1924.
[79] Směr hospodářské politiky, který hledal zdroj bohatství v obchodu a v hromadění kapitálu, především zlata a stříbra; pozn. editora.

existuje nějaký člověk „jako člověk“ a že žije odpoután od své živoucí skupiny bližních skutečným životem. Židovská mládež rýnských zemí bezdůvodně nejásala v ústrety Napoleonovi jako „muži, který rozbil ghetta“, který obsazenému Německu vnutil jako pokračovatel měšťanské revoluce požehnání Židovské emancipace.[80]

Jednotlivé německé státy následovaly pomalu vzor měšťanské Francie. Na počátku století sice odstranily zvláštní omezení pro Židy, poskytly jim určitou míru zrovnoprávnění, ale hrozily se přiznati jim plné občanství. Na tomto stupni zůstával pruský edikt z r. 1812, bavorský z r. 1813, badenský z r. 1807 atd. Německý národ se tomuto stavu bránil. Základní práva ústavní z roku 1848 prohlásila postupně plnou rovnoprávnost všech státních občanů, která ovšem opětně s revolucí pominula. Dne 3. července 1869 konečně vydal severoněmecký svaz zákon, kterým „všechna dosud stávající omezení občanských a státně-občanských práv, pokud plynula z různosti náboženského vyznání, byla zrušena“, t. j.: Židovstvu, které se projevovalo jako náboženské společenstvo, byla otevřena cesta ke státu. Jihoněmecké státy předešly po roku 1871 s podobnými pravidly nebo přejaly říšské zákonné uspořádání. Jenom nepsaný zákon národního pudu se bránil ještě dále, i za času druhé revoluce. Rok 1918 vložil moc do rukou státních občanů, mas, bez ohledu na to, jakého byli druhu, jen když se mohli vykázati před voliči, úřady nebo bonzy majetkem či vzděláním. Cesta, kterou nastoupilo osmnácté století se svou moderní státní myšlenkou, svým osvícenstvím a se svým raným kapitalismem, vedla nyní k cíli. Židé měli otevřenou cestu do měšťanské společnosti.

LIBERALISMUS.

Není ovšem divu, že Židé bojovali za tento stát měšťácké společnosti i za jeho politické smýšlení. Rabín Prinz si právem stěžuje (1934): „Dobrá naděje liberalismu byla prohrána. Zanikla jediná životní forma, která zamýšlela urychlovati asimilaci Židovstva“ (str. 150). Židé Ernst Feder a Elbogen konstatovali v „Encyclopaedia Judaica“ o svých politických soukmenovcích: „Liberalism celkem převládal.“ „Židé stáli v nejpřednější bojové linii měšťácké revoluce.“[81] Liberalismus svým učením o lidské rovnosti a „svobodě“ jednotlivců jim umožňoval solidární práci v masce neutrálních jedinců. Prospíval jim. Jeho světová nauka odpovídala jejich víře, aniž se v tomto stanovisku rozlišovaly rozličné náboženské směry Židovstva nebo se rozlišovali i nábožensky rovnocenní Židé. Civilní, nestatečná, obchodní, „privátní“, ctižádostivá povaha liberalismu plně vyhovovala židovskému svérázu. Kdo se dotkl liberalismu, dotkl se Žida. Kdo se dotkl Žida, dotkl se liberalismu. Nebylo náhodou, že se liberální svět po roce 1918 zasazoval o německé Židy. Židé byli v Německu předvojem liberalismu.

Liberalismus, osobitý svým jednáním a smýšlením, vyrostl v „duchaplných“ salonech a dobře zasloužilých bankovních domech a továrnách osmnáctého století, tudíž ve světě Mendelssohnově, Itzigově a Rothschildově. Do 19. století proudil beztvárně jako široce „pokrokově“ cítící masa, aniž byl dříve pevně organisačně spojen v nějaké politic-

[80] Prinz, str. 24.
[81] Rudolf Schay: „Židé v německé politice,“ „Die Juden in der deutschen Politik“, v Berlíně 1929, str. 307.

ké straně. Přece však německé státy v době reakce odolávaly stranickému systému měšťácké společnosti. Liberalismus se stal aktivním jako vlastní politické hnutí po prvé roku 1848, a to v Pavlově církvi: „Liberálové, spojeni se Židy hospodářskými zájmy a především společným principem osvobození občanstva“ (Schay), pracovali již před Pavlovou církví pro Židovstvo. Jimi ovlivněný Rýnský provinciální zemský sněm žádal roku 1843 pruského krále o emancipaci Židů. Ve frankfurtském Národním shromáždění zasedali čtyři Židé: president Martin Eduard Simson, vicepresident Riesser, na pravici liberálů Ludvík Simon z Trevíru a Moritz Hartmann z Čech na radikální levici. Eduard Simson vedl roku 1849 poselství Národního shromáždění, které ve jménu německého měšťáctva nabídlo pruskému králi Fridrichu Vilému IV. německou císařskou korunu. Jedním ze tří Židů pruského Národního shromáždění (1848) byl Johann Jakoby, syn židovského obchodníka z Královce, který posléze bojoval spolu s Robertem Blumem ve Vídni. Židé byli roku 1848 mezi hrdiny právě tak na barikádách jako za francouzské revoluce. Židé stáli na straně liberálů na vedoucích místech v bojích o jednotlivá německá města; při nich stáli i v Národním shromáždění. „Demokrat“ Samuel Marcus vtáhl jako první Žid roku 1851 mezi lübecké měšťanstvo; revoluční rok 1848 se zasadil proti měšťanstvu o emancipaci. Ve frankfurtské „konstituci“ sedělo roku 1848 osm Židů. Revoluční kvašení ve Frankfurtě se podstatně točilo jenom kolem židovské otázky. Nehledíc k mandátům, seděli Židé i ve volebním komité liberálních kandidátů ve volbách do Pavlovy církve, podporovali liberála Jucho. Dali se voliti a starali se, aby byli zvoleni jim příjemní liberálové, neboť „dnešní Žid není myslitelný bez liberálních států“.[82] Za doby nové reakce zůstávali v rozmanitých směrech liberálů. Ludvík Walesrode, syn J. E. Cohena z Walesrodu, vydal roku 1860 „Demokratische Studien“, které přinášely práce Lassallovy, Bambergerovy, Hartmannovy, H. B. Oppenheimerovy, Simonovy. Žid stál ve stranách měšťácké společnosti.

Když se potom roku 1860 německý liberalismus rozdělil, přes to, že si nikdy v otázkách taktiky neuložil jednotnost světového názoru, a když pevně organisoval strany, zůstávali Židé vedoucími obou směrů. Pokrok a nacionální liberalismus nikdy nebyly ve při. Hrdě referuje „Encyclopaedia Judaica“: „V obou táborech stáli Židé na vedoucím místě.“[83] A tak to zůstalo až do rozpuštění liberálních stran roku 1933. Přitom si musíme připomenouti, že Židé nikdy nevystupovali zjevně jako poslanci liberálních skupin, nýbrž často se spokojovali s méně veřejnými, ale neméně vlivnými úlohami, jako dárci peněz, členové výboru atd., že však židovští voličové rozhodně nedávali naplano své hlasy pokrokářství nacionálním liberálům, demokratům, státní straně, německé národní straně.

Nacionální liberálové stáli již od počátku pod židovským vedením. Kolem roku 1870 byli jejími prvními muži dřívější president frankfurtského Národního shromáždění Simson, který vedl roku 1871 císařskou deputaci severoněmeckého říšského sněmu a byl potom povýšen do šlechtického stavu; pak to byli zvláště Bamberger a Lasker. Bismarck používal roku 1870 služeb Ludvíka Bambergera z Mohuče, který byl takovým prostředníkem u liberálního tisku, poněvadž po r. 1848 stál na levém křídle liberálů a měl podíl na falcké revoluci; delší dobu pobyl v cizině. Konečně nemohl Bamberger již

[82] Prinz, str. 35.
[83] Sv. V. str. 1051.

Bismarcka nacionálně-liberalisticky podporovati, vystoupil roku 1880 ze strany a roku 1884 vstoupil do strany pokrokové. Pracoval zvláště na finančním zákonodárství druhé republiky, nikdy však nezapomněl, že byl Židem, jak ukazoval svým zuřivým bojem proti antisemitismu Heinricha von Treitschke. Také Perrot (1875) bojoval proti jeho parlamentnímu vlivu („Aera=Artikel"). Eduard Lasker z Jarotschina v Poznaňsku bojoval pod Robertem Blumem ve vídeňském povstání. Roku 1865 se stal pruským poslancem pokrokové strany a r. 1866 se připojil k nacionálním liberálům. Pracoval od r. 1869 na emancipačním zákonu, a to cílevědomě pro židovské důležité věci. Ačkoliv nacionální liberálové stáli v parlamentní hře při kancléři, prosadil v říšském sněmu proti Bismarckově vůli rozhodná zmírnění státních výsostí: zasadil se o zmírnění trestní justice, roku 1874 hlasoval se stranou pokrokovou proti vlastní straně proti vojenské předloze. Vynutil na Bismarckovi dalekosáhlou imunitu poslanců. Roku 1879 se oddělil i od liberálů. Také tato veliká strana byla mu příliš „nacionální" a příliš málo „liberální". Také H. B. Oppenheim našel přístřeší u nacionálních liberálů. Veliký vedoucí předválečné doby Baesermann byl spřízněn se Židy. Příručka nacionálního liberalismu objasňuje, že byl vždy zásadním odpůrcem antisemitů.

„Německá lidová strana" (Deutsche Volkspartei) poválečné doby převzala židovské dědictví nacionálních liberálů. Předseda jejich frakce Heinze odpověděl (1919) „Centrálnímu spolku" na jeho dotaz, jaké stanovisko strana zaujímá k židovské otázce, „že Německá národní strana odmítá a potírá antisemitismus v každé formě, jakož i každá zevšeobecnění snad i v jednotlivých případech oprávněných návrhů proti německým státním občanům židovského vyznání, a to jako nevěcné a nespravedlivé." Tak se mohli velkoobčanští Židé cítiti ve straně velmi dobře.[84]

Paul von Schwabach z Bleichröderovy „Banky" a Max Warburg působili při jejím založení. Vedoucí „nacionálně-německých Židů" Max Neumann patřil k německé národní straně. Jakob Riesser, pokřtěný synovec Gabriela Riessera z Pavlovy církve, president hansovního svazu, měl v r. 1919 v tomto svazu veliké slovo. Byl, jako dříve jeho strýc, vicepresidentem německého parlamentu, ačkoliv z bankovního skandálu nevyšel zcela čist. Ale velkoobčanská strana se ochotně postavila pod židovské vedení v boji za obchod proti „usedlým" a „zadrženým elementům německého rolnictví" a středního stavu. Zde skutečně mělo platiti vzdělání a majetek! Stresemann byl prostřednictvím své ženy, rozené Kleefeldové, spřízněn se Židovstvem. Jeho švagr Kleefeld měl ve vztazích německo-polských ne příliš čistou úlohu. Přitom jest přirozeně těžší dokázati velezradu velikému „hospodářskému vedoucímu" než malému agentu. Židé se cítili v německé národní straně velmi bezpečni a utíkali se do ní ještě naposled jako do strany pravicové, když poznali zhroucení demokratů. Leví liberálové se zapsali Židovstvu právě tak bezpodmínečně jako ještě otevřeněji. Ti měnili velmi často své jméno v parlamentě. Židé Bamberger, Lasker a jejich přátelé zakotvili u pokrokářů. Bramberger se odštěpil od nacionálních liberálů. Nežidovští vedoucí pokroku se zasadili s elánem za židovskou věc, jednali v tradici měšťácké revoluce a ve víře v „člověka pro sebe". Eugen Richter a Virchow pohlíželi na boj proti antisemitismu jako na své nejdůležitější politické úkoly. Nežidovští členové demokratické strany zůstali této tradici věrni, neboť „demokratický" levý liberalismus byl nejvěrnějším hlídačem dědictví osvícenství a kapitalismu, dědictví měšťácké společ-

[84] Ludvík Holländer: „Antisemitismus dneška", v Berlíně 1919.

nosti. Radikální Židé z roku 1848 zakotvili později v pokrokové straně, která tak fanaticky bojovala proti Bismarckovi a pruskému vojsku. Vedoucím bavorské pokrokové strany byl Wolf Frankenburger z Norimberka. Německá pokroková strana starého Rakouska měla mezi svými říšskými poslanci Žida Lichta; Ofner, Hock, Kuranda byli svobodomyslnými.

Spoluzakladatelem liberálního „Gewerkvereine“ (Bratrstva) byl Žid Max Hirsch. Levicově liberální časopis „Nation“ byl vydáván Ludvíkem Bambergerem a Paulem Nathanem. Přehnaný patriotismus Žida Maxmiliana Hardena a jeho „Zukunft“ se nám ukazoval ve válce jako podvržený a zvrátil se v typický levicově liberální defetismus. Artur Levysohn, šéfredaktor „Berliner Tageblatt“ (Berlínského deníku), a jeho chráněnec a nástupce Theodor Wolff ztělesňovali ustavičně národu i brannosti nepřátelskou politiku požidovštělého „radikálního“ měšťáctva.

Zakládající valná hromada demokratické strany konala se na pozvání samého Theodora Wolffa v „Berliner Tageblatt“. Wolff později vystoupil formálně ze strany, poněvadž mu nebyla dosti „radikální“. Co rozuměl oním radikalismem, ukázal více než dosti ve své emigraci. Velikým mužem demokratů byl roku 1919 tvůrce říšské ústavy, židovský profesor státního práva Hugo Preuss, od listopadové revoluce ministr vnitra, později pruský poslanec zemského sněmu a říšský komisař. Vedoucím demokratické frakce byl státní rada Žid Ludvík Haas z Badenu. Dřívější císařský ministr Dernburg, „neforemný kecal“ (Tirpitz) měl u demokratů značný vliv. Když se pak demokratické straně vedlo již opravdu zle, přihrála do své frakce jako poslední reservu pana Georga Bernharda, který se dříve současně stal organisovaným sociálním demokratem a členem redakce listu velkokapitalisty Ullsteina. Potom se od Ullsteina oddělil, r. 1908 se však naopak odklonil od sociální demokracie, mimoto se účastnil vedení v „Centrálním spolku židovských státních občanů židovské víry“. Bernhard vždy ostře vystoupil pro bezpodmínečné dorozumění s Francií, takže jeho noviny nesly lidové, zasloužené jméno „Gazetta de Foche“. Svou lásku posléze korunoval vystěhováním se do Paříže a vydáváním nejhoršího emigrantského listu: Pařížský deník (Pariser Tageblatt). Walther Rathenau, syn dvorního Žida a velkoprůmyslníka Emila Rathenaua, byl demokraty ctěn jako velmi vynikající osobnost. Choval v sobě všechnu vnitřní rozháranost židovské asimilace a sám o sobě říkal: „V noci jsem bolševikem.“ Nejistota jeho životního založení, kterou sám ukázal svým výrokem: „Pán Bůh učinil se mnou experiment, který, ať se již nepodařil, byl zajímavý,“ učinila z něho osobu nevhodnou k vedení Německa v jeho největší nouzi. Věděl, že Židé jsou „bázlivý národ“ a viděl jejich světodějinný úkol ve vzdělání vyšší „oduševnělosti“. Tak bylo pochopitelné, když se na podzim 1914 tázal: „Víte, proč bojujeme? — Já to nevím.“[85] Toto občanské, neheroické, nenárodní chování naopak mu nebránilo, aby nerozšiřoval známý židovský nemrav v německém lidu. Převzal nejvyšší organisaci válečných společností, které přinesly Židům obrovská obohacení. Usiloval o novou hospodářskou výstavbu Evropy, a to ve spojení s Francií a učinil s Loucheurem první úmluvy o politice „plnění“. Znamená přece nemrav připodobnění národa „statečného“ s „bázlivým“ i jeho způsob, aby tím, že se ohne pod politickým tlakem, zachraňoval hospodářství a duši. Rathenau věřil, že může vybudovati „říši duše“, umravní-li a zorganizuje-li hospodářství. Tento politický cíl mesiášské říše jest typickým výrazem odsvětštělého

[85] Schay, str. 287.

„sekularisovaného“ Židovstva, které se ustavičně snaží uskutečňovati své přítomné náboženské příjmy konečně na účet pohostinných národů v intelektuálních konstrukcích. Židovstvo jednoznačně patřilo k duševnímu světu levého liberalismu, a to od Walthera Rathenaua až po malého dobytčího Žida západoněmeckých vesnic, které hodnověrně odevzdaly jednotlivé hlasy pro demokraty. Vedlo a dávalo punc straně, která konfliktem s Bismarckem, zlopověstnou mírovou revolucí 1917, výmarskou ústavou, politikou plnění si postavila pomník své činnosti, národu nepřátelské. V demokratických novinách se roku 1919 objevila provolání: „Demokratická strana jest stranou německého Židovstva.“ Nadstranický „liberální“ tisk sloužil od doby Sonnemanna a jeho „Frankfurtských novin“ (Frankfurter Zeitung), Bismarckova „Freund“ (Přítele), Gumbinnera a jeho „Kölnische Zeitung“ až po dobu George Bernarda, Theodora Wolffa a Heinricha Simona „věci pokroku“. „Nacionálně liberální hnutí bylo duchovně a organisačně ovlivněno Židy, právě tak jako levicové liberální hnutí svobodomyslného měšťáctva.“[86]

REAKCE.

Ačkoliv kádr Židovstva přisluhoval liberalismu, ať se již projevoval v jakékoli formě, jedna židovská skupina stále zůstávala v táboře reakce a zásadně se nestavěla na odpor partajnickému systému devatenáctého století, nýbrž měla v něm určité zájmy. Tato židovská skupina byla poměrně malá, byla méně patrná než zástupy, které přísahaly na liberalismus. Byla tím nebezpečnější, poněvadž — spojena s dvorními Židy — oslabovala jimi shora protiliberální stát. Nejmírnější skupinou Židů v reakcionářských stranách byl malý počet theoretických systematiků, kteří se snažili vytvářeti konservativní myšlenkový obsah s pevnou doktrinou. Pokřtěný Žid Friedrich Julius Stahl, před tím Schlesinger, byl vůdcem konservativní frakce v pruské „První komoře“ a vytvořil konservativní ideologii. R. 1819, tedy v době, kdy obrana proti židovské emancipaci dosáhla svého nejvyššího vrcholu, přestoupil k luteránství a pracoval potom jako všekřesťanský myslitel v kruhu politických romantiků s onou typickou nevyrovnaností, která vede Žida k náhlé změně extrémů a umožňuje mu také stanoviti *(s rabínským ostrovtipem pro intelektuální dogmata)* zdánlivý protižidovský program židovským způsobem. Právě pokřtění Židé se stali v místních skupinách Německé národní strany příležitostně nejradikálnějšími zastánci pevné doktriny, aniž mohli se svým intelektuálním konservativismem setříti svůj původ.

Reakcionářské strany se nijak nevzpíraly tomu, aby nepřijímaly k zesílení svého postavení židovského ducha a také židovské peníze. Spis německo-nacionálního monarchisty Friedricha von Oppeln-Bronikowského z roku 1920 říká: „Nestranná zkouška problému ‚antisemitismu‘ se svou výzvou, aby Židé byli trpěni, byla typicky charakteristickou pro široké kruhy reakce. Z r. 1919 jest znám dopis vůdce strany Hergta konsulovi Salomonu Marxovi, když tento Žid vystoupil ze strany, poněvadž strana neodmítala dosti jasně antisemitismus: „Znáte přesnou odpověď o těžkostech, aby mohlo býti dosaženo přesné rovnováhy… Považoval bych za důležitější, kdyby pánové židovského původu, kteří stojí na naší půdě a počítají se i navenek ke straně, si vydobývali svým chováním,

[86] Schay. str. 307.

propagandou a obětmi, které straně přinášejí, dosaženého postavení ve straně a zajištění svých zájmů ve straně!"[87] Židé se znovu pokoušeli, aby si takto „vydobývali" své postavení ve straně. Strana přijala položida a již r. 1919 dala mandát položidovce Anně von Gierke.

Souběžně s konservativními Židy šli vždy Židé „centra", kteří se dříve podle možnosti stali katolíky. Nejzlopověstnějším byl kolínský bankéř Louis Hagen (dříve Levy). Rabulistika[88] rabínů si dobře rozuměla s rabulistikou jesuitů a kromě toho tu byl společný nepřítel v národně sebevědomém Německu. Nebylo tedy podivu, „že Židé lépe vycházeli s katolickými kruhy než s protestantskými". V německém Rakousku držely přes příležitostné projevy jednotlivých vůdců křesťansko-sociální kruhy věrně svou ochrannou ruku nad Židy. Centrum potíralo v poválečném Německu fanaticky antisemitismus.[89]

Když Židovstvo vidělo, jak se liberalismus ve své vnitřní slabosti pod útokem národního hnutí hroutí, vydalo jako poslední parolu útěku heslo k záchraně v reakci. Roku 1932 volili četní Židé německo-nacionálně. Židé v Rakousku byli chráněni před národněsocialistickým lidovým hnutím jedině u spojené reakce politického katolicismu, monarchismu a náčelnictva sběře. Vídeňský vrchní rabín slavně spolupůsobil při úředních podnětech křesťansko-německého stavovského státu Nového Rakouska.

Levé křídlo reakcionářských stran bylo ustavičně vydáváno na pospas židovskému vlivu a asimilovalo se často ve formách nacionálního liberalismu. Tak vznikl ve druhé říši útvar hermafrodita „Svobodomyslní konservativci". K němu patřil pokřtěný konservativní ideolog a nacionální ekonom Otto Arendt, k němu patřili především oba židovští pokřtění ministři doby Bismarckovy, Friedberg a Friedenthal. Heinrich von Friedberg, vychovatel prince Friedricha, byl dlouhá léta pruským ministrem spravedlnosti. Antisemité vznesli proti němu těžké výtky pro křivou přísahu, týkající se Bleichrödera. Karl Rudolf Friedenthal, kdysi „evangelický" poslanec „Centra" (!), byl 1874—1879 pruským ministrem zemědělství. Byl zakladatelem říšské svobodomyslné strany. Svobodomyslný konservativní orgán „Die Post" patřil Židovi Strousbergovi. Ve výmarské republice opět se později otevření přátelé Židů rozštěpili a chtěli přímo pod vedením mužů, jako byli Lindeiner a Hergt, kteří vypověděli na prvním sněmu strany boj proti národnímu von Graefovi, vytvořiti podobný meziútvar „národně konservativní", jako byli dříve svobodomyslní konservativci.

MARXISTICKÉ STRANY.

Židé v Německu nebyli jen rozhodujícími a nejzjevnějšími nositeli stran měšťácké společnosti, nýbrž byli právě tak vlivní v marxistickém hnutí, které předstíralo, že chce zdolati měšťáckou společnost. Mohlo by se zdáti, jako by bylo vzniklo právě tak smrtelné nepřátelství mezi Židy a Židy, jako by se stala protiva mezi: „buržuji" a marxistickými „proletáři" ostřejší než jednota mezi Židovstvem.

---

[87] Holländer, „Antisemitismus dneška", str. 9.
[88] Překrucování pravdy, práva; pozn. editora.
[89] J. Kreppel: „Židé a Židovstvo dneška", Curych 1925, str. 507.

Ale tento protiklad jest jenom zdánlivý. Marxismus se svým obsahem patří s liberalismem k sobě; marxismus se zrodil z liberalismu. Sombart, Sorel a mnoho jiných dokázalo, že „proletářský socialismus jest pravým dítětem měšťáckého osvícenství". Právě tak jako osvícenství stojí ve stínu Židovstva. Co bylo v liberalistickém osvícenství židovského, to promlouvá ze Židů i v marxismu. Také v marxismu je nejvyšší a poslední hodnotou „člověk", zcela shodně s liberalismem. Židovstvo se může hájiti v marxismu pod rouškou nauky o všeobecné lidské společnosti. Liberální a marxističtí Židé prou se sice (jako znalci písma židovského náboženství) o dějinné výklady, ale přece si rozumějí. Georg Bernhard mohl něco začíti se Siegfriedem Aufhäuserem. Rozběh myšlení Walthera Rathenaua se podobá způsobu myšlení Karla Marxe. Tak jako mnozí seděli nejen v liberalismu, nýbrž také v reakci, tak se i zajišťovali na druhé straně u marxismu. Židé byli zajištěni a byli rozhodně i účastníky každého řešení, o které se některá politická strana pokoušela.

Ale v marxismu nacházeli Židé kromě této vnitřní stejnosti s liberalismem zvláštní možnosti, které je přirozeně nezbytně přitahovaly do jeho řad. Marxismus má jasnou, dogmatickou soustavu, která není jenom stvořena židovskými intelektuály, ale také ostatními Židy chápána, jakož i na druhé straně Žid Stahl vytvořil pro reakci systematickou stavbu myšlenek. Marxistické učení se národu, vychovanému Talmudem, zamlouvá svou ostrou myšlenkovou logikou, zatím co liberalismus se přece ještě často pokoušel vytisknouti dogmatické formulování. A nadto byl marxismus prostým spojením měšťácko-nacionálním, které znepokojovalo Židy bez vlasti již u demokratů, a ještě mnohem více u nacionálních liberálů. Marxismus neznal vlasti, to jest: neznal pojmu vlasti, byl pouhým společenským učením bez národních spojení, byl pouhým učením o nejlepším „přírodního člověka", ve kterém se Židům podle jejich zamlčené soudružnosti mělo dobře vésti. Marxismus převzal heinovskou nenávist k Německu a zapsal se domovině „práv člověka", kterou brzy viděl ve Francii, později v Rusku. Odložil rušící nacionální předsudky.

V marxismu mohl se vybíti starý zbylý pocit urážky Židů proti německému pohostinnému národu, a to v zášti třídního boje. Zášť proti cizincům a jejich hodnotám, zášť proti všemu tomu, čím kdo nemohl býti či býti nechtěl, měla zde volné pole působnosti. Jaké zadostiučinění, mohl-li tudíž německý člověk býti přiveden k tomu, aby nenáviděl a hanël uniformu, která představovala Židovstvu souhrn nepřátelského, hrdinného „pruského" založení. Zde v marxismu se nemusel bráti ohled na žádnou občanskou sentimentalitu, zde se mohlo připraveně, přiměřeně útočiti dogmatickým učením proti věcem, které jsou Německu svaté a Judou nenáviděné a posmívané. Marxismus byl konečně ještě více Židovskou náhradou náboženství, než jí mohl býti liberalismus. Způsob myšlení židovského učení, víry v mesiášskou říši, v blaho na světě zrcadlil se ve fantastických marxistických nadějích v budoucno, které mají vytvořiti pozemský ráj, vyhostiti utrpení, odstraniti boj všeho živoucího jako nejvyšší zákon. Liberalismus sice také věřil, že dosáhl svou říší svobody a rovnosti cíle dějin, ale kolísal vždy znovu v mesiášském přesvědčení a nepůsobil kromě toho v pravý čas u vedoucích mužů kapitalistického hospodářství, aby zásadně vedl na cestě k ráji. Naopak marxismus přinášel vycvičenou theologii starověku, která měla brzy vyústiti v ráj a splniti tak naděje židovského národa. Čím byla rabínům mesiášská říše, tím se stala marxistům beztřídní společnost. Židé byli

zvyklí žíti v těchto myšlenkách a sníti o panství vyvoleného národa. Marxismus jim přislíbil říši spásy.

Tak silná účast Židů v marxismu nijak neodporovala jejich vlivu na měšťácké strany, nýbrž samozřejmě od počátku na tento vliv myslila. Židé nebyli, jak příležitostně tvrdí, vehnáni „doleva“ tlakem svého pohostinného národa. Židovští marxisté nebyli vrženi do náruče marxismu tlakem německého antisemitismu. Naopak marxismus vyhovoval od počátku jejich podstatě a jejich typu. Šli prostě podle přirozenosti, když jej následovali. Židé se stali „rudými“ z nutnosti. „Jenom znalci vědí, jak daleko postoupila rudá asimilace v židovské mládeži.“[90] Od čtyřicátých let[91] stojí Židé „převážnou většinou v levicových stranách.“[92]

PATRIARCHOVÉ.

„Nepochybně jest úloha Židů, kteří tvořili teoretický základ socialismu, významná.“[93] Patriarchy marxistického učení, zakladateli teorie byli Židé.

Karel Marx sám se jednou nazval „největším Židem svého století“, „jeho duchovní postava byla taková, jakou měli staří proroci“.[94] Sombart důkladně představil Židovstvo tohoto zakladatele moderního protináboženství.[95] Oba rodičové pocházeli z rabínských rodin, otec, dříve Mardochaj, dal se jako advokát pokřtíti v Trieru. Rodina byla „nemocná na těle i duši“, „bez kořenů“, „bez určitého těžiště v životě“. Karel Marx se předčasně prosytil těžko stravitelnou četbou. „Zůstává po celý život jenom intelektuálně žijícím člověkem a píše si ve svůj život emigranta nenávist duše. Byl nerovnoměrným asociačním Židem“ (Sombart). Jako dědictví jeho rasy mu zůstaly: touha po panství, zbylý pocit urážky, intelektuálnost a vnitřní roztříštěnost. Jeho učení plně souhlasí s jeho původem. Chce vyložiti dějinnou skutečnost z ní samé, aby ji mohl přetvořiti. Avšak vpravdě nechápe skutečnosti, nýbrž pouze Marxem do skutečnosti promítanou teorii, která odpovídá potřebám jeho vlastního druhu. Jest ve své podstatě židovská. Její vítězství prospívá Židovstvu. Najdeme ji ve mnoha spisech, které jsou takovou „kritikou“, v „Komunistickém manifestu“ z roku 1848 i v „Kapitálu“, jehož první svazek vyšel 1867.

Sombart správně představil materialistické pojetí života jako jádro marxismu, a to nejenom „proslavený historický materialismus“ jako odrůdu dialektické historické filosofie, nýbrž skutečný, hrubě smyslný materialismus kramářského národa, kterému jest život privátního jednotlivce nejvyšším životním statkem. Úkolem světových dějin jest požadavek co nejvíce bohatého života ve smyslném smyslu a pro pokud možno nejvíce lidí. Marxismus hájí také měšťácké přání, aby se pokud možno co nejvíce lidí mohlo bez překážek smyslně vyžíti. Jeho vytoužený obraz žádostí světových dějin vyhovuje hrubým snům židovské nauky. Beztřídní společnost má býti zřízena jako říše boží, a to v židovském smyslu, to jest „mravním“ příkazem světových dějin. Politické dějiny země

---

[90] H. J. Schoeps: „Wir deutschen Juden“, Berlín 1927, str. 31.
[91] 19. století; pozn. editora.
[92] N. Peyser: „Nationaldeutsche Juden und ihre Lästerer“, Berlín o. J. str. 6.
[93] Prinz, str. 44.
[94] Schay, str. 18— 19.
[95] „Der proletarische Sozialismus“, Jena 1924, str. 59—73.

nesledují bohem daný zákon, nýbrž jsou podrobeny mravnímu hodnocení, slouží-li příchodu říše budoucna, říši blaha mas nebo nikoli. Všechno dějinné dění se měří měřítkem soukromého úsilí o blaho, blaho samé prohlašuje za mravní úkol. „Vědecký“ marxismus obsahuje jako jádro tuto prorockou víru a přání.

Z této materialistické vůle plyne „vědecké“ tvrzení, že dějiny jsou vedeny zájmovými boji lidských skupin, které zápasily o své „štěstí“, to jest o své blaho. Marx shrnuje ve spise „Kritik der politischen Ökonomie“ (Kritika politické ekonomie), své „materialistické pojetí dějin“ takto: „Celek produkčních poměrů tvoří ekonomickou strukturu společnosti, reální základ, nad nímž se zdvíhá juristická a politická nadstavba, které odpovídají určité společenské formy vědomí, že její nebytí či bytí a hlavně její společenské bytí určuje její sebevědomí. Určitého stupně rozvoje dosáhly materiální produktivní síly v rozporu s produkčními poměry, které jsou po ruce, nebo, což jest pouze právním výrazem, s poměry vlastnickými, v jejichž nitru se dosud pohybovaly. Tyto poměry se z forem vývoje produktivní síly zvrátily v pouta jich samých. Nastupuje potom epocha sociální revoluce… Společnost lidská nezajde, dříve než se rozvinou všechny produktivní síly, k čemuž jest dosti daleko, a nevystoupí nové, vyšší produktivní poměry, dříve než materiální existenční podmínky těchže v klínu staré společnosti samy nebudou provedeny.“ Tudíž dějiny jsou určovány hospodářsko-produktivními poměry, nikoli lidmi.

Všechny neekonomické vztahy lidí jsou tudíž pouhou „nástavbou“ nad hospodářskou skutečností. Náboženství, stát, rodina, kultura jsou využívány pouze panující společenskou třídou. Proto nemají v dějinách žádné důležitosti před vynikajícím významem hospodářských a materiálních snah o získání blaha. Mohou jen potud zůstávati v budoucí říši, pokud slouží jednotlivci, resp. jeho zájmům. Stát musí býti degradován k pořádkovému systému mezi anarchisticky volnými jednotlivci, když splnil svou službu, a odevzdá konečně zbraně do rukou proletariátu, aby převrátily společnost.

Dnešní stát má právě tak malou cenu jako dnešní rodina nebo kultura, jest pouhým nástrojem vládnoucí třídy, která s jeho pomocí tlačí dělnictvo k zemi.

Zatím co se bojuje proti rozluce státu a rodiny, marxisté volají ke všem třídám: „Proletáři všech zemí!“ Nikoliv tedy národ, ale třída jest pravým nositelem dějin! Osvobodí-li se někdy třída pouze marxistickými apoštoly od ohlupování svými vůdci, odnaučí-li se „ideologii“ o vlasti, rodině, státu, svazku. Zachrání-li se rozumnou menšinou z pout neznalosti, potom přistoupí k revoluci a převezme dědictví světa. Marx správně vidí nestydaté vykořisťování. Ale vidí základ tohoto vykořisťování v nacionální ekonomické teorii, v učení o „vícecennosti“, podle něhož pracovní síla dělníka, přesahující sílu míry k obdobnému zaopatření, jest zastrčena do kapes kapitalisty. Mzda totiž obnáší právě jenom tolik, aby dělník mohl žíti a zachovati pracovní sílu. Další podíl na odměně jest raubířským způsobem zadržován a používán k obohacení kapitalistické menšiny. Teorie byla nacionální ekonomií samou přísně kritisována; bylo především poukázáno na Marxem přehlížený rozdíl mezi produkčním kapitálem a bezpracným kapitálem. Nutno především potírati, že loupení mzdy jest „zákonem“ hospodářského řádu a není již chybou vedoucích lidí. Loupení mzdy nastává daleko více jako skutečnost, ale bylo přestupkem, nikoli zákonem, vyplývajícím z poměrů produkce. Jím postižení se nestanou ještě dlouho skutečným svým utrpením a osvětlením důvodů své nouze nositeli dějin, budou nejvýše podněcováni k nedějinné revoltě, anebo se vzbouří proti domnělému dů-

vodu své bídy, ku prospěchu a pod vedením malé skupiny „prozíravých“ vůdců, diktatury intelektuálů, která ovšem potom připadá na Židy.

Při své práci podle nacionálně-ekonomického a sociologického systému abstrahuje marxismus vždy hospodářskými zájmy vyvoleného člověka, který ve skutečnosti vůbec neexistuje.

Ani průmysloví dělníci různých národů se nikdy nestali vyvolenými pro své hospodářské zájmy (přes svou hospodářskou nouzi), nýbrž se zoufale bránili tomu, aby byli vyvrhováni z národního společenství; právě oni chtěli zůstati příslušníky národa.

Marxistická teorie nemůže si nic začínati s národními skupinami, které ještě hustěji žijí v tradici národního mravu než městští průmysloví dělníci; ku příkladu nemůže si nic začíti se sedláky. Zde může pouze doufati na úplné jejich vybití. Nová výstavba společnosti lidí, mezi sebou hospodářsky i zájmově rovných, to jest cíl marxismu! Marxismus tvrdí, že jedině uskutečněním tohoto cíle může býti ozdravěno neustálé vykořisťování, které trvá v každém jiném řádu. Marxismus tudíž přejímá liberální učení o „člověku pro sebe“ a rozšiřuje je ještě dále. Jest ještě abstraktnější a materiálnější — ještě židovštější než liberalismus.

Konečné vymazání všeho národního rozdílu, sesazení státní výsosti, civilní, neheroický životní ideál v konečném cíli marxismu slouží židovským zájmům. Třídní boj, který vyžaduje konečný cíl se svým rozkladem národní průraznosti, se svým nejvyšším oceňováním hospodářských poměrů jako mezistadium na cestě k ráji, slouží také židovským zájmům. Kde jest člověk měřen marxistickým měřítkem, tam jest to známkou, že se Židům vede velmi dobře. Žid má dobrý mozek, aby posoudil „příští věci“, proto se tedy doporučuje, aby se stal vůdcem.

Sám Marx se vyslovil o židovské otázce. Souhlasí s Baurem, proti kterému napsal svůj spis, že „náboženský protiklad by se mohl státi nemožným tehdy, kdyby se přikročilo „k zrušení náboženství“.[96] Chce však odstraniti tento protiklad nejenom ve státním právu, nýbrž také ve skutečnosti společenské, neboť náboženství není příčinou, „nýbrž jenom úkazem lidské omezenosti“. „Náboženská zaujatost“, jak s oblibou nazývá zvláštní postavení Židů, vychází ze společenského třídění, ve kterém jest Židovi přidělena úloha nejdůležitějšího kapitalisty. Nenese tuto úlohu podle své národní způsobilosti, nýbrž — tak tomu podle materialistického pojetí dějin musí býti — jeho národní způsobilost a učení jeho víry jsou teprve výsledky jeho společenského postavení. Marx zde tudíž přejímá tvrzení veškerého Židovstva, že teprve tlakem ze zevnějška byla mu vnucena úloha vykořisťovatele. Správně vidí v Židovi své doby nositele peněžního ducha a čachráře a jmenuje Židy jasnými výrazy, ale nechce je jako Židy, ba nevinné Židy, proto vyřaditi, nýbrž emancipovati, ovšem emancipovati od jejich „židovských“, t. j. pro něho kapitalistických vlastností. V beztřídní společnosti nemá býti více Židů a především ani žádných antisemitů, nýbrž mají býti jenom „lidé“ bez předsudků. Zde se ukazuje opět učení liberalismu, že je nutno Židy emancipovati jako „lidi“, ale nikoli jako „národ“. Žid se udržuje přímo jako „člověk“, a právě přece i jako „národ“.

Marx pronásledoval se vzteklou zášti vše, co se nechtělo státi „člověkem“, co chtělo zůstati Němcem. Neuznával žádných hodnot u intelektuála a ekonoma. Prusko, které nejdříve vzdorovalo 19. století a jeho měšťácké společnosti, aby se docela nevydalo ne-

[96] „Zur Judenfrage“, u Rohwolta 1919, str. 9.

zbytnému prvnímu stupni, vedoucímu k třídní společnosti, kapitalismu, a aby tak usvědčovalo svou státní vojenskou ideou ze lži marxistický systém „zákonů", obdrželo od Marxe označení: „Něco zavšivenějšího lidské dějiny nevytvořily," Marxovi jest „mladý Bismarck prostřední luzou."[97]

Toto nadávání na Prusko prozrazuje u Marxe jasně — i v řeči — Židovstvo. Jeho nadávající sloh se srovnává se spíláním rabínů. Jest „pravým židovským chutzpe". „Jest opravdu hrozné, jak veskrze rozežraná duše řádí v Marxovi." A tento muž vytvořil učení, za kterým pochodovalo svedené německé dělnictvo! Svým celkovým zjevem jest Marx zcela podoben Rathenauovi a Schay podává, nikoliv náhodně, řadu Židovských biografií „od Marxe k Rathenauovi". U obou jest dokonalý vnitřní rozvrat. Oba žijí z intelektu. Oba chtějí vytvářeti svět z hospodářské abstrakce, Rathenau „z internacionálního soukromého syndikátu", Marx „z beztřídní společnosti". Oba popírají skutečnost národně politického života. Oba usilují o mesiášskou říši „člověka", říši „duší". Oba tvrdí, že nechtějí býti Židy, a slouží židovským zájmům a ztělesňují židovský život, židovskou podstatu. Oba útočí na německé hodnoty. Demokrat a socialista, kapitalista a vůdce proletářů, oba se srovnávají ve svém Židovství, ve svém cizáckém útoku na Německo.

Vedle Marxe jsou ostatní patriarchové marxismu méně důležití. Většinou potom prakticky působili v marxistických stranách a neměli tudíž valného významu při vytvoření učení. Ale rozhodně byly další rozhodující příspěvky k této nauce stále poskytovány Židy.

Zakladatelem německé sociálně-demokratické organisace byl Ferdinand Lassalle, narozený ve Vratislavi jako syn židovského obchodníka Heimanna Lassalla. Jeho přemrštěnost se ukázala již v mládí, když byl vykázán ze školy, poněvadž falšoval na vysvědčení podpis svého otce. Jako patnáctiletý snil, „aby se zbraněmi v ruce osamostatnil Židy, stoje v jejich čele". Vědomí, že patří k národu sluhů, bylo podstatnou hybnou silou jeho revoluční aktivity. Hnal se světem ve středu agitace a milostných dobrodružství a padl v souboji pro ženu. Viděl ostřeji než Marx německou skutečnost a měl lepší organisátorský talent. Jeho: „Allgemeiner deutscher Arbeiterverein" (Všeobecný německý dělnický spolek), založený 1863, spojil se roku 1875 se Sociálně demokratickou stranou dělnickou, kterou založili v Gotě Bebel a Liebknecht.

Moses Hess z Bonnu, „komunistický rabín" (Ruge), patřil k raným teoretikům, jejichž vliv byl později Marxem docela zastíněn. Byl ve svém učení ještě abstraktnější a ještě židovsko-nábožensštější než Marx. Věřil, že se dějiny vyvinou k „dějinnému sabathu" a že Židé jako ferment dějin mají světodějinné úlohy, aby připravili mesiášskou dobu „socialismu". Nenáviděl z celé duše intelektuála, každou víru, podloženou přírodou, každý svět přírodou vázaný, svět ve své podstatě správný, a hlásal scholasticky a prorocky říši ducha a morálky.

SOCIÁLNÍ DEMOKRACIE.

Marxismus si v Německu vytvořil politickou organisaci sociální demokracie. K ní patřili již v raném věku staří židovští nepřátelé státu, jako byl sám Marx nebo levý liberál

[97] Sombart, str. 69.

z roku 1848, Jakoby. Sociálně demokratické straně se podařilo zamořiti učením svých židovských myslitelů německé dělnické hnutí, které bylo představitelem zdravé životní vůle, německé národní síly, vynucené do mladého průmyslu, a podříditi odborové organisace německých lidí ve straně židovským intelektuálům. Německá masa poslušně následovala, neboť její vlastní příslušníci národa neukazovali jí žádného východiska ze zbídačení, nýbrž sešli se společně v liberalismu, majetkem i vzděláním nebo reakcionářskou strohostí docela také se židovskými „hospodářskými vůdci“ liberálního smýšlení, s dvorními Židy a pološidy. Židé se zmocnili vedení opuštěných německých mas. „Ideologie a organisace sociální demokracie nebyly myslitelny bez spoluúčinkování židovských tvůrčích sil.“[98] Židovské vedení umělo namluviti německému dělnictvu, že útok proti Židům by byl útokem na dělnictvo samé. Židé plesali nad „sociálně demokratickou obranou proti hakenkrajclerům, která nepřímo přicházela Židům vhod“.[99] Když byl roku 1922 židovský velkokapitalista Rathenau německými patrioty zastřelen, sami němečtí sociální demokraté se cítili napadenými a ulicemi tekla nesmyslně krev německého národa.

Židé v sociální demokracii stáli ponejvíce na „levém“ křídle. Byli vlastními potahovači drátků při odštěpení „neodvislých sociálních demokratů“ v roce 1917, kteří kladli svou marxistickou doktrínu nad životní zájmy bojujícího německého národa, když to beztak již činili sociální demokraté. Od opětného spojení nepřátelských bratří v roce 1922 vedli dřívější „neodvislí Židé“ společnou stranu ve všech rozhodujících věcech.

Eduard Bernstein z Berlína sice vystoupil 1877 ze Židovstva, „avšak přesto si uchoval silné židovské rasové vědomí“.[100] Roku 1870, po pádu Napoleona, uzavřel okamžitě „mír vzájemného dorozumění“ s francouzskou republikou. Roku 1872 se stal členem strany, byl bankovním úředníkem Rothschildovým a vedl v době socialistického zákona nejprve v Curychu, potom v Londýně redakci emigrantského listu „Sozialdemokrat“, jehož illegální pašeráctví do Německa obstarával Žid S. Motteler. Od r. 1896 pracoval teoreticky na výstavbě marxistické nauky a sestrojil tak zvaný „revisionismus“, který odstranil z marxismu ta proroctví zakladatelova, která se mezitím nevyplnila, a chtěl vésti sociální demokracii oportunistickou střední cestou. Roku 1902 se Bernstein stal říšským poslancem a zůstal jím až do doby výmarské republiky. Roku 1915 vydal se Židy Haasem a Kautským protivojenské provolání „Příkaz hodiny“ a pomohl pak založiti stranu neodvislých. Roku 1918 se stal přísedícím úřadu říšského státního pokladu.

Jeho teoretickým odpůrcem v hádce s rabíny o „revisionismus“ byl Žid Karel Kautský z býv. ČSR; hájil pokračování vlastní marxistické linie a vydal také pozůstalost Marxovu. Také on byl vůdcem neodvislých a účastnil se práce ve vyšetřovacích výborech a uveřejnění kritik německé předválečné i válečné politiky, a lil tak nepříteli vodu na mlýn. Převzal vydání německých diplomatických aktů.

Hugo Haase, židovský advokát z Královce, od roku 1897 člen říšského sněmu, musel 4. srpna 1914 proti své vůli — jako vůdce frakce — předčítati prohlášení sociální demokracie pro válečné úvěry, ačkoliv ve frakci silně tomuto rozhodnutí odporoval. Ale již roku 1916 vytvořil ve straně „pacifickou frakční skupinu“ a r. 1917 se stal „vůdcem“

[98] Schay, str. 307.
[99] Kreppel: „Židé a Židovstvo dneška“, str. 523.
[100] Schay, str. 202.

vlastizrádných neodvislých. V listopadové revoluci objevil se jako „zplnomocněnec národa“ a byl r. 1919 zastřelen.

Drahým židovským „zplnomocněncem národa“ byl „socialista většiny“ Otto Landsberg, který mluvil za Německo ve Versailles. Ve vnitřní politice byl státním odborovým znalcem sociální demokracie (po něm byl jím Žid Hertz).

Židé a marxisté poukazují často na mannheimského židovského poslance Ludvíka Franka, který padl v poli. Byl ve vnitřní politice oportunistou a odřekl r. 1905 na badenském zemském sněmu jíti společné s liberály proti Centru. Ačkoliv r. 1914 padl jako vojenský dobrovolník, byl přesvědčením pacifista, což oznámil ještě r. 1913 na schůzce s francouzskými soudruhy v Basileji. Přítel Židů Schay konstatuje, že „vyhledal smrt před nepřítelem pro zklamání“.[101]

Listopadová revoluce učinila Žida Paula Hirsche pruským, Žida Gradnauera saským ministerským předsedou. V berlínské revoluční výkonné radě seděli v r. 1919 z 83% Židé. Strobel jako německo-krevní zástupce, proti tomu protestoval a vyletěl.[102] Za revoluce byla vedoucí místa socialistů většiny z 18%, neodvislých z 65 % obsazena Židy. Když 27. července 1919 přidělila revoluční vláda šéfům vojenského oddělení ministerstva války zplnomocněnce státního podsekretáře pro vykonávání dozoru, tu bylo mezi 8 zplnomocněnci 7 Židů: Goldschmidt, Rieswandt, Löwy, Schlesinger, Watschipky, Zucker, Brunn, Riepenhausen. Žid Paul Lewi účastnil se vyčuchávání tajemství německého vedení války. Žid Kurt Rosenfeld se stal jako sociální demokrat pruským ministrem spravedlnosti. Vídeňský židovský ženský lékař Rudolf Hilferding se stal říšským ministrem financí a žalostně selhal v kabinetě Hermanna Müllera.

Zvláště pověstný byl židovský poslanec Oskar Cohn, a to pro svou rozkladnou činnost. Tento Cohn seděl ve vyšetřujícím výboru proti Hindenburgovi a Ludendorffovi a vřele se na zemském sněmu ujímal východních Židů. Typickým „vůdcem dělníků“ byl židovský literát Kurt Eisner. Pracoval pro „Frankfurter Zeitung“, studoval v Marburku u židovského filosofa Cohena. Z nepřátelství proti branné moci přestoupil k neodvislým a vytvořil v Mnichově Centrum odpůrců války. V lednu 1918 štval do stávky muniční dělníky. Ještě za války složil resoluci: „Povedeme k zúčtování své vládce, odpovědné za světovou válku.“ Dne 7. listopadu 1918 byl literát Eisner předsedou mnichovské dělnické a vojenské rady, dne 9. listopadu bavorským ministerským předsedou. Jelikož mu byla rudá zahraniční berlínská politika ještě příliš „nacionální“, prohlásil se federalistou a zasadil se z Bavorska o „svobodné doznání viny“ Německa na světové válce. Na bernském socialistickém kongresu mluvil pro německou povinnost platiti reparace.

Ohnisko marxistické korupce v pozdější době výmarské republiky spočívalo zvláště v Židovi Heilmannovi, který ovládl sociálně demokratickou zpravodajskou kancelář a tak podstatně i stranický tisk. Byl přítelem a ochráncem Barmatovým a prováděl ve správě bezohledné protekční hospodářství. Ve straně nastalo elokventní hospodářství jako v Kahalu, správu vedli Židé, židovští úředníci. V tiskovém odboru pruské státní vlády nastoupili Židé: Gosslar, Scherek a Pliser. Žid Einzheimer se stal za revoluce policejním presidentem ve Frankfurtu, Levy v Essenu, v Berlíně se později stal Žid Weiss vice-

101 Schay, Str. 228.

102 Bernhard Funck: „Der jüdische Einfluss in Deutschland“ (Židovský vliv v Německu), v Mnichově 1920, str. 24.

presidentem. Za berlínské školství byl odpovědný Žid Löwenstein. V provinciích se dělili o úřady městské správy sociálně demokratičtí a demokratičtí Židé s příslušníky Centra.

U sociálně demokratického nakladatelství Dietzova byla r. 1927 polovina všech autorů židovská: 48 z 96. Židé Kautský, Goldenbach-Rjasanov, Bernstein, Zlocistý, Mayer, Adler, Paul Lewi, Hurvicz, Moses Beer, Prager, spravovali duševní dědictví marxistických patriarchů a psali dějiny marxistického hnutí. Židé měli rozhodující vliv v čas. „Vorwärts". Hlavním redaktorem orgánu centra sociálně demokratické strany byl Žid Stampfer. Kromě něho pracovali v listu Židé: Kuttner, Schiff, Stein, Steiner, Karstadt, Bernstein, Hochdorf, Lepère, Lessen, Rosenthal, Thalbirsch, v Londýně korespondent Wertheimer. Židé měli hlavní podíl v kursech sociálně demokratického „Dělnického vzdělání". Na jednom kurse podle „Vorwärts" od 5. ledna 1930 působilo 13 Židů a 3 Němci. Židé: Abraham, Fränkel, Bernfeld, Stein působili při centrální škole dělnického vzdělání. Kautský vydával „Die neue Zeit", Hilferding die „Gesellschaft".

Židé vstoupili postupně mezi sociálně demokratické poslance a funkcionáře: Aufhäuser, Heimann. Moses, Würm, Schreiber, Schiffgens, Arzt, Marum, Chajes, surovci Tom Sender, Stadthagen, Hoch, Davidsohn, Simon, Herzfeld, Thalheimer, Duncker, Borchard, Vogtherr, Eckstein, Woifheim, Wolfstein, Gottschalk, Lipinski.

V německém Rakousku byl marxismus úplně zežidovštěn. V roce 1905 příručka „Sigilla Veri"[103] počítá 53 vedoucích rakouských sociálních demokratů židovského původu. Adler, Ellenbogen, Jugwer, B. Kohn, Schacherl, Austerlitz, Ansovsky, Morgenstern, Kohn, Verkauf, Berstel, Grimm, Herrsch, Beer, Bord, Diamant, Berner, Seligmann, Baron, Pick, Taub, Bass, Mendelesohn, Rappaport, Ornstein, Pollatschek, Reichenfeld, Rosenstock, Wollner, Jakobi, Heiteles, Wolfner, Waringer, Gross, Fried, Hirsch, Arbeitel, Donnerkeil, Frieling, Kanner, Herstal, Probstein, Rubinstein, Laib, Freundlich, Eisler, Stark. Židovští vůdci rakouského marxismu přivodili ve vídeňských povstáních od roku 1927 a v únorovém povstání 1934 těžká neštěstí německému vídeňskému dělnictvu, a tím i pokračování krvavé tradice, která začala za války zavražděním ministerského předsedy Stürgkha Židem Adlerem. Mezi Židovskými vedoucími rakouské sociální demokracie v poválečné době zvláště vynikali: Otto Bauer, Danneberg a vůdce ochranných svazů Julius Deutsch.

V Sudetech vedl „německou" soc. dem. Žid Czech.

Německá sociální demokracie byla ochranným oddílem Židovstva, přísahala na židovské učení, byla pohotova dávati přednost důležitosti tohoto učení a jeho zástupců před důležitými záležitostmi Německa. Byla Německu nebezpečnou, protože ji poslouchaly miliony statečných, dobrých německých mužů. Byla vedle liberalismu nejnebezpečnějším bodem průlomu Židovstva do německé politiky.

BOLŠEVISMUS.

Německý komunismus měl svůj první krb u neodvislé sociální demokracie. Židy zavedené a ovládané.

---

[103] Bd. IV., str. 1039.

Ale „neodvislí“ nebyli přesvědčeným komunistům také dlouho dosti radikální. Spojili se za války a revolučních dnů 1918—1919 ve svaz „spartakovců“.

Se Židy spřízněný Karel Liebknecht organisoval hnutí a vehnal nesmyslným povstáním berlínské dělnictvo do krvavé lázně. Nejostřejší vůdčí osobností spartakistů byla Židovka Rosa Luxemburgová ze Zamosce (v gouvernementu Lublin), která osvědčila svou činnost na mezinárodním socialistickém sjezdu v Curychu a sňatkem naoko s Němcem se stala německou státní příslušnicí. R. 1907 byla docentkou na stranické škole sociální demokracie. Za války vystoupila z „militaristické“ sociálně demokratické strany a vydávala s Karlem Liebknechtem „Spartakusbriefe“. Prvního května 1917 stála s Liebknechtem na Postdamském náměstí v Berlíně a volala: „Pryč s válkou!“ Roku 1919 vedla „Rote Fahne“ (Rudou korouhev). Byla komunistkou z přesvědčení, ovšem ještě ne dokonale se přiklánějící k rusko-bolševické pravověrnosti, pro níž se tehdy sama ponenáhlu vzdělávala revolucí. Později, když bylo ruské učení značně zdokonaleno, připojilo se mnoho neodvislých ke komunistické straně Německa. Také Eisner by byl nastoupil tuto cestu. Komunistická strana podléhala na své cestě k cíli, ve své osobní politice, Židům.

V mnichovské vládě rad vybouřila se pošetilost židovských bolševiků tím, že tvrdili také s teoretickou důvtipností, že nechtějí sledovati jediné učení, nýbrž že chtějí býti zčásti anarchisty, zčásti komunisty. Hrůzovláda nebyla vedena žádnou tvořivou, revoluční státní vůlí, nýbrž zůstávala břídilstvím židovských literátů, kteří se omamovali bolševickým chaosem. Vládu nad Mnichovem vykonávali: „uvědomělý židovský“ vůdce „anarchistické obce“ Gustav Landauer, Žid Leviné-Nissen, literáti Erich Mühsam a Ernst Toller, rudý generál z Dachavy. Úplavicové povstání 1920 bylo zesnováno Židy Levinéem, Eppsteinem, Rubenem, Hammerem, Ochelem, Rosi Wolfsteinovou.

Zprvu byla vedoucí místa v komunistické straně obsazena z 87% Židy.[104] Později Židé představovali jádro duchovního a organisátorského vedení. Nejdůležitějším Židem komunistické strany byl rudý král tisku Willy Münzenberg, který vedl důležitou službu propagační pomocí „Welt am Abend“ a „Illustrierte Arbeiterzeitung.“

Komunistický tisk byl veden Židy. Působili-li roku 1920 při „šibenicích“ v středním Německu Židé Plessner, Marcus a Salinger jako vedoucí, nebyla to žádná výjimka.

Židovka Klára Zetkinová byla světicí ve straně. Žid Heinz Neumann vedl teroristickou organisaci komunistů: tento Žid jest odpovědný za vraždu policejních úředníků Anlaufa a Lenka. Úloha Židovky Elsy Kohnové při vraždě Horsta Wessela jest známa. Žid Calm zavraždil S. A.-mana Gatschkeho v Röntgenstrasse v Berlíně. Židovští advokáti hájili obžalované komunisty.

V komunistické pomocné organisaci „Rote Hilfe“ pracovali: Albert Einstein, Arthur Holischer, Maxmilian Harden, profesor Eltzbacher, Dr. Alfons Goldschmidt, Paul Östreich, Leonhard Frank. „Salonní komunisté“, kteří projevovali své sympatie každé bolševické věci, aniž se ovšem sami namáhali bojovat za proletářskou revoluci, seděli nejen v komunistické, ale právě tak v sociálně-demokratické a také v demokratické straně. „Kurfürstendamm“ byl nadšen Piscatorem, Krakauerem s jeho Novokolínskou školou Karla Marxe, Löwensteinem s jeho dětskou republikou, kteří vnášeli bolševickou zkázu do řad nejmladších, do dělnické mládeže.

---

[104] Funk, str. 24.

Židé si vzali k srdci mínění Bernsteinovo[105] a připomněli si biblické přikázání: „Pamatuj, že jsi byl pacholkem v Egyptě.“ Jejich otrocký duch je vháněl do komunistického učení a organisace, které vymysleli druzí Židé, a dal jim vyvinouti se v nejaktivnější bojovníky za zradu národa.

OBRANA.

Příručka přináší na jiném místě pojednání o organisováném protižidovském hnutí německého národa. Toto hnutí bylo posléze nazváno antisemitismem. Zcela nezávisle na tomto jasně uvědomělém hnutí probudila se všude v německém národě neorganisovaná instinktivní vůle obrany proti Židovské moci. V pozadí německé nacionální lidové strany zůstala i po odloučení národního křídla skupina přesvědčených antisemitů, kteří však nikterak neprohlédli muže, vedoucí jejich vlastní frakce (Hugenberg) se židovskými či Židy ovlivněnými silami. Křídlo vůdců odborové organisace se necítilo zcela dobře pod vedením židovských intelektuálů strany. Případ Strobelův, tudíž otevřený protest německých dělníků proti marxistickému požidovštění v nitru samého marxismu, zvířil prach (1919) a stal se typickým pro mnohé, později všemožně a šikovně předstírané příběhy ve straně. Chytří Židé konečně nahlédli, že svým otevřeným, převahu majícím vystupováním německý lid dráždí a varovali již v listopadu 1918: „Jest příliš mnoho Židů ve vládě, jak v Říši, tak v Bavorsku.“[106] Výstrahy se přirozeně netýkaly úkolu politické moci, nýbrž pouze diskrétnější taktiky. Rozhodně však ukazovaly právě tak hysterickou úzkostlivost centrálního spolku německých státních občanů židovského vyznání, že si Židé přece jen nebyli svou věcí jisti, byť měli plnou moc, jakož i ukazovaly jejich špatné svědomí i vědomí, že musí počítati s národním protihnutím.

Ale napětí mezi Židy a Němci bylo i ve stranách a skupinách, jež byly neochvějně přátelské Židům; to se dalo vysvětliti růzností povah. Schay vidí příčinu těchto obtíží v mesiášské myšlence Židů, kteří, zaujati myšlenkou náboženského světového panství, posléze se zaslepili svým intelektuálním blouzněním, takže nechápali síly živoucího života. Chtějí svléknouti přirozenou skutečnost ve své intelektuální a materialistické vypínavosti její hodnoty, a pak konečně neuznávají docela nic. Židé dnes velmi trpce želí, že ve své intelektuální hrdosti brali příliš lehce německý antisemitismus. Je to nejmladší příklad intelektuálního spojení nenasytné touhy po moci s intelektuálním zneuznáním pravé politické síly. „Mezi duchovností židovských vůdců velikého formátu a skutečností šklebí se veliká trhlina.“[107] Max Lasker, Haase, Bernstein, Eisner, Rosa Luxemburgová, Theodor Wolff, Hugo Preiss a mnozí ostatní stáli přece, přese vší nebezpečnou politickou moc, ve svých stranách osamoceni a byli vždy opětně blízko roztrpčenému „předení“. Pokud bude německý národ, budou Židé vždy při svých pokusech dostati vliv odstrkováni na místo, kde se necítí pochopenými se svou „duchovností“ i u také jimi ovládaných Němců. Tento bod se nezjevuje jen v tíži mesiášské myšlenky, nýbrž bude opět zjevný všude, kde se Žid pokouší, aby spravoval německé věci podle zákona své vlastní podsta-

[105] „Die Aufgaben der Juden im Weltkrieg“, Berlín 1917, str, 51.
[106] „Judisches Echo“ cituje Wilhelm Meister: „Judes Schuldbuch“, v Mnichově 1921, str. 14.
[107] Schay, str. 310.

ty, kde dává najevo svou bezměrnost a rozervanost jemu propadlým německým stranám, ať se třeba jmenuje Stahl, Bernhard, Rathenau nebo Marx. Rasa se vždy brání proti cizímu útoku.

Vyřadění Židů z německé politiky (1933) se mohlo podařiti jenom proto, poněvadž toto přirozené obranné hnutí rasy dřímalo ve všech německých lidech, poněvadž německý národ také ve svých nejsvedenějších vrstvách měl ještě orgán, který mohl slyšeti na heslo: *„Německo — probuď se!“*

Ovšem bylo nutno probuditi hnutím rasový instinkt bezpečnosti. Sám sebou by byl nedospěl k osvobození, ale umožnil nástup osvobozovacího díla.

NADSTRANICKÁ STŘEDISKA NĚMECKÉHO VLIVU.

Židé používají vedle práce v aktivní německé parlamentní politice, kde chtějí cestou přes strany získati vliv na německý život — současně i všech ostatních cest, které jim jsou otevřeny, aby se po nich dostali k tomuto vlivu. V mnohém ohledu následovali varovné rady svých soukmenovců a drželi se mimo jeviště, ozářené světly ramp, stáhli se do zákulisí, aby zde mohli pracovati tím intensivněji.

Tato druhá, zesílená frontovní posice židovského ovlivňování, na které jest v každé době možný ústup od politických stran, bojovala otevřeněji a zřetelněji než ona první linie u dvora nebo v parlamentě aktivních politiků, bojovala houževnatě a stále za jasným cílem židovské politiky.

Zájem Židovské politiky směřuje již od 18. století k tomu, aby byl urychlen anebo zachován stav měšťácké politiky, neboť Židé se poučili, že si v něm vždy přijdou na své. Pominuli malou skupinku na straně dvorů, snažili se však pro všechny případy, aby si to s vůdci starých států nerozházeli; ale kladli značnou váhu na století devatenácté a jeho měšťácké vyřešení. Jinými slovy: nastoupili za „lidská práva“. Bojovali za společenský stav, v němž člověk byl roven člověku, v němž rozdíly nebyly ani smazány, ani nesměly býti ve svém působení přezírány. V lidském soužití měla býti jako poslední a rozhodující věc „jednotnost“, a tou měl býti „Člověk“, zbavený všech závazků k dílčím lidským skupinám. „Člověk“ měl stvořiti společně s ostatními „lidmi“ na základě stejné svobody potřebné uspořádání, demokratický „stát“, který by vždy sám ovládal a který by se snažil omeziti pro nejpotřebnější úkoly společenského usměrnění. Bylo nutno, aby udrželi nejhladším a nejrozumnějším způsobem tento řád v chodu; a jevilo se tu úsilí a konečně rozvinuli parlamentární stát, do něhož dosadili — podle mínění a zájmů k stranám — svobodně se připojujícího „člověka“ jako aparát neutrálních byrokratů pro nezbytné potřeby řádu. Ostatní „zastánci lidských práv“ viděli v pravý čas, že v tomto řádu nesloužily strany lehce „lidem“, nýbrž jenom několika málo majitelům „kapitálu“. Viděli, že v tomto řádu hospodářského života nebyla ještě zdaleka uplatněna rovnost člověka s člověkem, i když tu byla politická „demokracie“.

Chtěli tudíž rozšířiti základní věty lidských práv také na hospodářství, a bude-li přechodně třeba, i krvavým násilím, aby potom mohli zříditi pravou a skutečně stejnou a svobodnou demokracii, která potom pravděpodobně měla zajišťovati, nikoliv parlamentem starého způsobu, nýbrž systémem rad vliv jednotlivci na aparát řádu. Rozmanité plány řádu označují jenom rozdíly názoru na skutečný stav, rozdíly taktické metody,

rozdíly odvahy k radikalismu, rozdíly logické síly politiky plánovitého myšlení. Ale nebyly jimi zobrazeny rozdíly cíle a základního názoru na svět. Bojovali při veškeré rozmanitosti odstínění vždy za jediný, poslední, konečný cíl: Za uskutečnění ideí z roku 1789, za výstavbu lidské společnosti na základě svobody, rovnosti, bratrství. Na všech křídlech „zastánců lidských práv", u všech nejrozmanitějších skupin liberálů i marxistů setkáváme se všude se Židy. Stojí zajedno za ideálem života, který byl společný všem taktickým rozdílům. Ideál lidských práv posléze podmiňuje zrušení nebo zahlazení stop nacionálních nebo národních rozdílů, které jsou rozhodujícím základem nerovnosti mezi lidmi. Také zde opětně jest rozdíl v taktice: jedni usilují o „asimilaci" k panující národní skupině, aby tak konečně přestal vnitřní boj. Tak smýšlí Francie od roku 1789 i od Napoleona. Tak smýšlejí i evropské poválečné státy, které si své politické myšlení vypůjčily z Francie. Jiní chtějí taktikou „ochrany menšiny" ponenáhlu zahladiti stopy národních rozdílů. Tak smýšlejí ruské Sověty, jejichž mnohochlubná národní politika nikterak neprýští z úcty k národnímu svérázu. Sověty tím, že trpí rozmanité řeči, chtějí právě odníti národnostním protivám jejich ostří, chtějí znenáhla ukolébati národy a chtějí, aby si zvykly i při užívání své vlastní řeči na nadnárodní a protinárodní ideu všeobecného lidského komunismu, až konečně potom sami nahlédnou praktickou bezcennost a dějinnou nesmyslnost svého národního životního svérázu a přistoupí na „všeobecnou" řeč komunistického učení, ať to je již ruština nebo esperanto. Asimilace a ochrana menšiny směřují různou taktikou k témuž cíli, k zničení svénárodní skupiny uvnitř vyrovnaných společností „lidí".

Žid Salomon Grumbach, který požadoval, aby se Alsasko-Lotrinsko vzdalo svého svérázu a asimilovalo se na Francii, neliší se od židovských bolševiků, kteří dovolují „německé" sovětské republice na Volze učiti se komunismu po německu. Židé to považují ve smyslu lidských práv za svou povinnost, „aby přímo pracovali jako prostředník národního myšlení proti vzrůstu nacionalismu".[108] „Žid jest zvláště způsobilý pro ideál světoobčanství, neboť se nepovažuje za stavební kámen státní pospolitosti", snaží se podle své podstaty „o vyšší ideál nadnárodnostního smýšlení".[109] „Zastánci lidských práv" usilují, aby vymazali jak mezi národy, tak i v národech rozdíl, který neuznávají za přirozený a jehož dějinné důstojnosti nedbají. Bojují tudíž proti všemu stupňovitému rozčlánkování společenského soužití a usilují o rovnocennou spolužijící masu lidí. Jakékoliv vedení lidskou elitou považují za „privilegium" a jako takové je již odmítají. Avšak sami nemají jednotný názor na to, zda „politická emancipace" všeobecného volebního práva stačí, či zda nemusí k tomu ještě přijíti osvobození od „panství kapitálu". Ale shodují se navzájem v tom, že vůdcovství podle práva krve, dějinné tradice, kněžského povolání, že rozčleňování v pravé „stavy" jako životní kruhy s vlastním světem, že tudíž království, vůdcovství, selství, šlechta, rodová pýcha, sebevědomí předků, stavovská čest jsou směšnými nebo zločinnými pojmy. Jest nutno, aby to vše bylo nahrazeno pojmem: „lidská důstojnost". Jest zapotřebí zničiti nebo padělati, „opraviti" jejich pravdivost. Nejsou „rozumné" a nejsou „lidské".

Poněvadž však nemůže existovati žádná společnost, nevykazuje-li nejmenší míru rozlišování a vedení, tak tedy většina „zastánců lidských práv" uznává nemožnost anar-

[108] Eduard Bernstein: „Úkoly Židovstva za světové války", Berlín 1917, str. 33.
[109] Moritz Rappaport: „Sozialismus, Revolution und Judenfrage", v Lipsku a ve Vídni 1919, str. 19.

chie, proto se přičiňují o princip výběru, který neměří na základě „privilegií“ nebo „předsudků“, nýbrž podle měřítek „všeobecného lidství“. Jako celá kaše národů, tak i místní skupinky musí býti někým spravovány. Zde se uplatňují základní věty výběru: „Majetek a vzdělání.“ Mají platiti v lidské společnosti jako skutečně „lidské“ měřítko. Radikálnější skupina „zastánců lidských práv“ neuznává potom ani „majetek“, nýbrž chce vedení lidstva dáti do rukou pouze čisté „inteligenci“ všech vrstev. Tvrdí, že vším má býti „zdatný“ a ponechává si potom sama právo ustanovovati, co tvoří zdatnost. V obou případech, jak v měšťácké, tak i v proletářské — lidsky oprávněné — společnosti, má nakonec malý, vybraný řád spravovati lidstvo, osvobozené od všech svých národních pout.

A Židé tedy mají nejlepší schopnost k tomu, aby vstoupili do tohoto řádu. Nemají žádných připojení k jakémukoliv národu světa, nýbrž žijí ve všech. Jsou vázáni sotva na jednu „privilegovanou“ vrstvu. Vynikají majetkem a vzděláním. A i kdyby tu nešlo o majetek, mají ve značné míře ony „lidské“ vlastnosti, které požadují radikální „apoštolové“ lidských práv: inteligenci, ohebnost, zručnost, „humanitu“. Židé, v devatenáctém století jako dnes, jako vždy, chtějí také převzíti panství, neboť všichni věří, že jsou povoláni k tomu jako národ vyvolený. Židé usilují o politickou moc. Velmi mnozí z nich již od 18. století pochopili, že moc jest jim nejsnadněji přístupnou v měšťácké nebo v proletářské společnosti. Proto od této doby bojují Židé o uskutečnění a o ideál měšťácké či proletářské revoluce a tak zároveň i o své zájmy, a to jako národ bojující mezi národy, jako národ, který jest jiným národem než národy ostatní, jako „protinárod“ — „nadnárod“, a proto věří ve svou vyvolenost.

Proto bojují Židé v prvních řadách proti mocnostem, které odporují mocnostem měšťáckým. Žid Crémieux vynikl v roce 1848 v pařížské únorové revoluci. Žid Gambetta kácí 1870 napoleonské císařství. Židé ve Francii provádějí vyvrcholením „případu“ židovského hejtmana Dreyfuse cílevědomou rozkladnou práci proti starofrancouzskému generálnímu štábu a důstojnictvu.[110]

Hrdinou španělské revoluce v 19. století byl Židy uctívaný svobodný zednář Ferrer. Španělská revoluce z r. 1931, která se snažila zasáhnouti církev a šlechtu a které se podařilo zničiti monarchii, byla oceňována Židovstvem celého světa jako další „pokrok“ a byla ve Španělsku podporována Židy.

Vůdcem občanské revoluce v Řecku byl židovský míšenec Venizelos. Tento Kréťan se pokoušel až do roku 1935 uskutečniti své sny v zřízení občansko-radikálního panství, on to byl, který povalil monarchu a vehnal zemi do okovů nesmyslných revolucí.

„Mladoturci“, kteří napadli 1907 podstatu starého sultanátu a povalili Abdul Hamida, byli vedeni zednářskou klikou z požidovštělého města Saloniky.

Úloha Židů v revoluci ruské jest známa.

Komunismus v Anglii nalézá měšťáckou roztříštěnost zděděných hodnot, nalézá přečetné přívržence i hlasatele mezi východními Židy Londýna. Anglický Žid Moses Montefiore mravně podporoval měšťácké revoluce ve východní Evropě, aby vymohl od vlád výsady pro Židy. Roku 1867 naléhal na emancipaci maďarských Židů.

110 O vlivu Židů ve Francii srov. Walther Frank: „Nacionalismus a demokracie ve Francii třetí republiky“ — („Nacionalismus und Demokratie im Frankreich der dritten Republik“), Hamburg 1933.

Žid Burzel z Terstu, později poitalštěný Barzelai, prováděl cílevědomou velezradu proti rakouské monarchii. Žid Friedrich Adler zastřelil r. 1916 rakouského ministerského předsedu Stürgkha. Židé organisovali vraždu maďarského ministerského předsedy Tiszy.

Kde mocnost zastupovala jiný princip lidského soužití proti měšťácké společnosti, nebo kde se alespoň zdálo, že jej zastupuje, tam byli vždy Židé vůdci jejich úhlavních nepřátelů.

Bylo přirozené, že Židé nenáviděli celou svou duší předválečné Německo, poněvadž v něm větřili odpor proti světu, který byl světem jejich vítězství. Arciť měli rozhodující vliv u dvora, v parlamentech, v hospodářství, ve „společnosti", v tisku, arciť byli emancipováni — jejich moci 19. století se upisovala stále větší část německého národa, ale v jádru měšťáckého vilémovského Německa tkvěla síla, která byla mocnější než všechny leptavé síly: pravé prušáctví, které přineslo „ve formě" ze všech německých kmenů to nejlepší a to stále se opakující *vyzvání* do posledního německo-národního cítění. Procitnutí německé národní myšlenky, která byla hlásána rostoucí řadou velikých mužů a která si tvořila v mládeži spontánní obce, mohlo býti již zabíjeno zbraní směšnosti. Ale i tam se prosazovali do jejich hnutí a starali se, aby zůstávali romantickými a nestali se politickými. Židé doufali, že budou s myšlenkou hnutí mládeže a ostatními národně uvědomělými skupinami takto brzy hotovi. Ale Prusko, to byla moc, která měla jak nerozbořitelnou lidskou ražební sílu a široké působení v masách národa, tak i skutečný prostředek moci, kanóny a bajonety. Z Německa se mělo vyhostiti Prusko a prušácký duch, který se uhájil uprostřed devatenáctého století. Potom byla cesta k moci volná tak jako ve Francii; teprve generální útok na armádu v případě Dreyfusově otevřel konečně bránu k moci.

Nejdříve bylo jimi zevnitř útočeno proti podstatě ostatního světa. Pokoušeli se jej znemožniti karikaturami a silnými útoky. Zkoušeli to s tím, že z jeho okruhu úplně vytáhli monarchy a obklopili je „moderními lidmi".

V Německu se bojovalo o ústavní reformu, která měla dáti „parlamentu" a v parlamentě „lidu", to jest masám vedeným tiskem a stranami, silnější vliv na uspořádání věci. Bojovalo se o „zdemokratisování" armády. Při tomto úkolu bylo jimi používáno oprávněného hněvu německých lidí proti reakcionářské hospodářské klice a tak bylo spřáháno důmyslně správné s věcí špatnou.

Avšak Židovstvo podniklo útok proti všemu „prušáckému" i ze zevnějška. Pokoušelo se duchovním osamocením a hospodářským a společenským tlakem měšťáckého zahraničí připraviti Německo o jeho úkol prušáctví.

Když vypukla světová katastrofa, rozhodlo se Židovstvo, které mělo na její přípravě duchovně i materiálně spoluodpovědnost pro své štvaní, hospodářskou bezměrnost a touhu po panství, pro politiku židovských zájmů, t. j. pro podporování měšťácké společnosti proti „Prusku". A také začalo tuto politiku uplatňovati za války nejdříve uvnitř Německa. Vrtalo na postavení sil, které tvořily Německo mimo síly měšťácké společnosti. Hodilo volební boj do národa, který zápasil o svůj život, vedlo „k mírové resoluci 1917". Představovalo si „demokratické" Německo stůj co stůj jako svůj válečný zisk.

Světové Židovstvo vně Německa se postavilo otevřeněji a bezpodmínečněji proti vlasti „prušáctví". Zprvu bylo ještě s rozdělováním svých sympatií opatrné, protože ještě více nenávidělo carské Rusko a obávalo se ho více než „prušáckého" Německa. Tak Ži-

dovstvo věnovalo svoje „sympatie demokraticko-liberálním západním zemím proti militaristicko-byrokratickému Německu“, stranilo současně „i tomuto i Rakousku proti Rusku, libujícímu si v pogromech“.[111] Ale když byl roku 1917 povalen car, když téhož roku Balfourova deklarace přislíbila Židům Palestinu, tu se Židovstvo rozhodlo zřetelně pro věc nepřátel Německa.[112] Americký Žid O. H. Kahn pravil k zástupci „Journalu“, že doufá, že „nové Německo krve a lži bude poraženo“.[113] Židovští velkokapitalisté Ameriky Baruch, Schwab, Schiff, Guggenheim věnovali na válku obrovské sumy, neboť válka byla současně bojem proti nenáviděnému nepříteli. Svaz „civilisovaných“ mocností bojoval „za hebrejské ideály práva a spravedlnosti“.[114] Proslulá jest věta Walthera Rathenaua, že „světové dějiny by ztratily svůj smysl“, kdyby císař jako vítěz táhl brandeburskou bránou.[115] Podává nám jasné svědectví o duševním chování Židovstva, obzvláště když pochází přímo od dřívějšího císařova přítele. Židovstvo mělo aktivní zájem na válce proti Německu i na porážce Německa. Žid A. H. Fried, nositel Nobelovy ceny míru 1911, napsal v prosinci 1918 ve „Friedenswarte“: „Musíme srdečně děkovati demokraciím západu za to, že zvítězily. Osvobodily také nás“ (t. j. Židy!).

Po tomto zdaru mělo Židovstvo všechen zájem na tom, aby udrželo status quo. Židovstvo, které mělo zisk ze světové války, setkalo se ve svém přání s druhým, který také získal, a to byla Francie. Chovalo se na smrt nepřátelsky tedy ke vzkříšení německého národa! Politická linie Židy ovládaného tisku a „plnění“ byla nyní zcela jasná. Když se zhroutilo nepřátelské Prusko, snažilo se Židovstvo všemi prostředky zabrániti opětnému vzkříšení německého ducha. K tomu bylo neustále používáno současně všech vnitřních i vnějších prostředků. Zásadní politika plnění, odbouraní a persekuce vůle obrany, pokusy vymazati brzy hospodářské, brzy „duchovní“ protivy představovaly metody pokusů přesvědčiti německý národ o přiměřenosti jeho postavení v poválečné Evropě. Pokud Západ ovládal Německo vojensky, hospodářsky a politicky, udával i tón módy politických mínění, t. j. Německo v něm nepostřehlo smýšlení a zřízení právě oné měšťácké společnosti, ve které se tak dobře dařilo právě Židovstvu.

Současně bylo dále cílevědomě prováděno vnitřní rozleptávání dějinné substance státu a národa ve společnost stejných lidí. Státní výsost byla buď potírána nebo se jí sami chopili a bryndali z nitra jí samé její hodnotu. Půl druhého desítiletí pokračujícího německého úpadku připravovalo cestu pro dokonalejší úkaz měšťácké společnosti, pro konec pruského ducha, jeho úřední cti, jeho výsostného a mocenského pojmu, jeho obsahově plněné státní myšlenky. Německo se stalo „liberálním“, t. j. stalo se příjemnějším útulkem pro Židy.

Židovstvo bylo by se stalo smrtelným nepřítelem nacionálního socialismu, i kdyby německý socialismus nezačal zásadně antisemitisticky. Neboť Německo nastoupilo pro hodnoty, které dokonale odporují měšťácké společnosti, které dlátem vytesávají vlastní obličej Německa v kaši evropských národů a které nenechávají je zabřednouti do kaše „civilisovaných“ národů. Židovstvo je přirozeným nepřítelem každého německého hnutí,

---

111 Bernstein, str. 27.

112 J. Kreppel: „Juden und Judentum von heute“, str. 63.

113 Alfred Rosenberg: „Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik“, Mnichov 1933, str. 15.

114 Rosenberg, str. 11.

115 Walther Rathenau: „Der Kaiser“, v Berlíně 1919, str. 28.

které usiluje stavěti pomocí vlastních německých hodnot, jež jsou prosty západního vlivu.

Židé vybojovali tudíž tento světový boj mimo působení v otevřené politice národů onou druhou linií nadstranických středisek.

SVOBODNÉ ZEDNÁŘSTVÍ

Nejtvrdší a proto nejnebezpečnější jádro druhé linie jest svobodné zednářství. Svobodné zednářství by bylo také nebezpečné, i kdyby nebylo ovládáno Židy, poněvadž přísahalo na ideály osmnáctého století. Svobodné zednářství jest proto částí židovské fronty.

Přetvoření starého cechovního díla zednického na „duchovní zednářstvo", — „zduševnění" cílů celou Evropu spojujícího svazu mužů (Wichtl) zapsalo od počátku zednáře „duchu" jejich doby — osvícenství. Založení Velké lóže londýnské roku 1717, ze které se svobodné zednářstvo rozvinulo, spadá do století lidských práv. Lóže od této doby se zapisují do právních hnutí lidstva jako důležitý člen. Bojují za měšťáckou společnost. V nich se ruší všechny závazky a jenom „bratr člověk" stojí vedle bratra v jasné důvěře v jedno všeobecně-lidské náboženství ducha a morálky. Při přijetí do lóží platí veskrze pravá měšťácká měřítka. Nikdo není do lóže přijat bez průkazů, nebo není připuštěn do každé lóže, zcela určitě ne do každého stupně. Vlastním mravním cílem je tu požadavek „lidskosti", této roztažitelné hodnoty, která tak lehce skrývá všelidské zájmy. „Mistr nás poučil, abychom milovali všechny lidi jako své bratry a Žid není nižší než my všichni a všichni lidé jsou dětmi věčného Otce," toto místo z katechismu jedné „křesťanské", „staropruské" lóže[116] ukazuje základní pojetí „oduševnělého" lidství, klade člověka vedle člověka a řadí ho k světovému boji za nauku z roku 1789 — lidství. Svobodné zednářstvo chce shrnouti lidi do jednoho střediska, ve kterém jsou pouze „člověkem", t. j. mohou-li si zaplatiti vstup do lóže a přinášejí-li s sebou tolik vzdělání, že slibují státi se příjemnými tovaryši. Vedle zásadního boje, souvisícího se svobodným zednářstvím jako vrozená vada, boje za lidská práva a jejich svět jest zednářství také proto nebezpečné, že jest vědomě pracující klikou dobročinného spolku. Bratr nesmí nechati na „holičkách" bratra. Všechny ostatní závazky jsou bez podstaty, jestliže bratr volá „nouzovým" signálem bratra ku pomoci. Mezi obyčejnými členy vede povinnost pomoci tak dalece k politickému nebezpečí, že se všude ctižádostiví členové — jako lóžoví bratří — setkávají a cílevědomě prosazují své lidi. Pomocí lóže se dělá kariéra. Lóže zprostředkuje „vztahy", ostatně v ní se setkávají vzdálení a cizí lidé jako „bratří", a ti se nenechávají na holičkách. Prostředně nadaní mají jako lóžoví bratří vždy vyhlídky. Lóže jsou za prvé základem přístupu do všelidských ideálů, za druhé spolky pro vzájemné vyvyšování.

Za třetí lóže poskytují lačnému měšťáckému světu laciné náhražkové náboženství. Tentýž osvícený občan, který od sebe odvrhuje víru svých otců jako víru pro malé děti, ukájí svou potřebu duševního nasycení ze slavnostních hodin lóží. I filmové hvězdy

[116] „Leitfaden durch die Ordenslehre der Grossen Landesloge der Freimaurer von Deutschland" od Br. Otto Hiebera, I: „Was dem fremden Suchenden vor seiner Aufnahme in den Freimaurerorden zu wissen nötig ist."

se stávají královnami v osvědčených republikách. „Člověk nemůže jen tak bez něčeho žíti.“

Lóže by byly ještě poměrně neškodné, kdyby přísahaly na tradici svého založení, na osvícenskou víru v „člověka“ a obíraly se tím, že zásobují své lepší i střední občany náhražkovým náboženstvím i nějak přesnějším opatrováním úřadů. Ale ony mimo to patří bezprostředně do fronty Židovstva. Skutečnost, že nevinní němečtí šosáci, dílem z velmi vážených a přednějších rodin, se svezli spolu, aniž prohlédli souvislosti, nemění nic na průběhu věci.

Sloučení se Židovstvem jest jasné především z duchovní tradice zednářů samých i z jejich rituálu. Křesťanští zakladatelé v Anglii převzali do svých řádů z počátku starozákonní a pozdější židovský zvyk. Neboť ten jim byl svěřen anglickými protestanty i Židy, s nimiž udržovali dobré známosti.

Svobodná zednářská symbolika má vlastně židovský původ. Chrám Šalamounův v Jerusalemě platí za pravzor zednářských lóží. Roku 1730 se stal král Šalamoun sám velmistrem. „Chrám“, oltář, sloupy, sedmiramenný svícen, koberec, Jakobův žebřík, Davidova hvězda jsou symboly, vypůjčené ze Šalamounova chrámu. Hesla bratří jsou ponejvíce hebrejského původu. „Svobodné zednářství jest založeno na Židovstvu, a odmyslíme-li si od zednářského rituálu učení Židovstva, nezbude nic.“[117] Židovská kabbala jest nevyčerpatelným pramenem zednářské symboliky. „Veškeré symboly svobodného zednářstva a jeho číselné symboly: 3, 5, 7 a 3X3 jsou pouze kabbalisticky srozumitelné.“[118] Roku 1869 vyšel v Berlíně spis, který byl věnován králi, oslavujícímu tehdy své zednářské jubileum. Krajský vrchní rabín Izák Šalamoun Borchardt napsal spis o „prapůvodním zednářství, které se zachovává až na tisíciletou říši“, a nadepsal jej „Das Studium der Freimaurerei“, a jeho historická tvrzení jsou z části velmi zajímavá, neboť přece správně ukazují jádro obsahu židovské souvislosti se svobodným zednářstvem vzdor všemu smetí. Tvrdí, že patriarcha Abraham založil pomocí nového mistrova slova „Adonai“ (hebrejské oslovení Boha jako pána) „původní svobodné zednářství starých Hebrejů“; král Šalamoun rozšířil tento řád dále. Svobodné zednářství má býti tudíž „kněžstvím starých Hebrejů“. Slovo „lóže“ odvozuje se od hebrejského slova „Lischohe“ a znamená vedlejší místnost. Dům služby nebo chrám Šalamounův měly mimo tři podstatné díly zvláště mnoho vedlejších místností (lóží) pro určité účely. Proč svobodné zednářstvo zvolilo jméno lóže a ne spíše jméno chrám nebo dům služby, ospravedlňuje se takto: pravý chrám nebo dům služby může míti pouze jediné místo na hoře Moria, kde jest myslitelná svislá linie k nebeskému Jerusalemu nebo k duchovnímu Sionu, tudíž k paláci v. s. v. s. (všemohoucího stavitele všech světů). „Proto nesmějí nebo nemohou míti všechny vzdálené místnosti od Moria jiného jména než jméno „vedlejší místnost — lóže“. Podle této podivné dějinné filosofie přejali potom ve 4. století po Kristu křesťané svobodné zednářství ve státech, kde bylo hlavní sídlo židovských učenců, „od nichž se mohlo čerpati poučení o kněžstvu starých Hebrejů, to jest o původním svobodném zednářství“. Tomuto rabínovi a „staropruskému“ svobodnému zednáři jest svobodné zednářstvo naplnitelem a rozšiřovatelem židovského zákona. Když roku 1922 jedna lóže v Montrealu v Kanadě

[117] Jewish Tribune, New York, 28. října 1927.

[118] Maiheft 1928 der Zirkelkorrespondenz der Grossen Landesloge der Freimaurer von Deutschland.

konala v synagoze svobodnou zednářskou bohoslužbu pro křesťany i Židy, pravil řečník: „Není příhodnějšího místa, které by se lépe hodilo k svobodozednářské bohoslužbě než toto; neboť zednářstvo jest nerozdělitelně spojeno s dějinami národa, kterému tento chrám patří. Svobodné zednářství se zrodilo z Izraele."[119] Rudolf Klien z Lipska, lóže „Apollo", žaluje ve svých „Mitteilungen der Grossen Landesloge von Sachsen", Handschrift für Br. Freimaurer, roč. 1927/28, číslo 279, (listopad), na Ludendorffovy útoky: „Že obecenstvo, kterému od počátku až do konce jest předváděn starožidovský platný rituál, musí z toho vyvozovati závěr a také jej vyvozuje, že tudíž musíme míti také vroucí vztahy k dnešnímu Židovstvu, to budiž k tomu poznamenáno… Neboť tento židovský rituál jest obvyklý a platný ve všech zednářských lóžích světa."

Sám rituál může býti dále „planým kouzlem", náhražkovým náboženstvím a levným tajnůstkářským upejpáním. Ale rozhodně životní formy ritu nechávají člověka vrůstati do ducha jeho původu: „Kdo se zabýval studiem duší, ví, že jest mnoho pravdy ve tvrzení, že se židovskými, t. j. hebrejskými slovy usiluje vkrádati se také duch tohoto národa, a to tiše a nepozorovatelně, ten duch, který jest nám znám jako nejostřejší protiva k našemu vlastnímu lepšímu já. Slova právě nejsou mrtvými literami, nýbrž nositeli duševních hodnot."[120] Nebezpečí židovského rituálu spočívá za druhé v tom, že plodí příznivé smýšlení pro národ, u kterého tento ritus vznikl, tudíž nezbytně rozpouští uzavřenost německého národa proti židovskému vlivu. Za třetí „plané kouzlo" slouží přímo k zahalování nebezpečné zájmové politiky. Neboť není ještě nebezpečný židovský rituál, který jest obsažen v zednářství, nýbrž politická činnost řádu tímto rituálem vázaného.

Jednotlivé německé Velké lóže byly zapojeny do svazu Velikých lóží, ve kterém — právě tak jako ve Společnosti národů — měla každá Veliká lóže svůj hlas nezávisle na počtu členů a vnitřní síle. Tento svaz Velikých lóží zastupoval zevně německé zednářstvo. V něm byly především tři „staropruské", „nacionální", „křesťanské" lóže: Veliká národní mateřská lóže v Berlíně zvaná „Tři zeměkoule"; Veliká lóže pruská, zvaná „Přátelství", též v Berlíně; Veliká zemská lóže zednářů Německa v Berlíně. Vedle toho zasedají ve svazu velkých lóží „humanitní" lóže, které mohly vždy přehlasovati tři „nacionální" lóže: Velká mateřská lóže eklektického svazu zednářů ve Frankfurtě nad Mohanem, Veliká lože v Hamburku, Veliká saská zemská lóže v Drážďanech, Veliká lóže „U slunce" v Bayreuthu, Veliká zednářská lóže „Německý bratrský řetěz" v Lipsku. V německém Rakousku byly jenom humánní lóže. Německé svobodné zednářstvo udržovalo původně spojení se světovým zednářstvem. Vyšší stupně Mistrů mezinárodně spolu souvisely, bratři se stýkali v zahraničních lóžích. Když si roku 1870 francouzští svobodní zednáři dovolili nechati odsouditi in effigie[121] před lóžovým soudem německé lóžové bratry, krále Viléma a korunního prince Fridricha, a vypsali odměnu na jejich hlavy, německé lóže přerušily své vztahy ke Grand Orient de France. R 1877 se světové zednářstvo rozštěpilo, poněvadž se francouzské lóže rozhodly vynechati ve svém rituálu jméno Bůh. Diskrétnější země se rozešly s Francií z důvodu atheistického kulturního boje. Roku 1909 svaz německých Velikých lóží znovu obnovil — proti hlasům staropruských lóží — přátelství s Grand Orient. Za války bylo spojení s Italií a Francií přerušeno, „odpočívalo" jen

---

[119] Jewish Guardian, 12. Apríl 1922.

[120] Die Freimaurerei im Spiegel deutschen Lebens, Leipzig 1927, str. 48, napsáno členem Velké zemské lóže německých zednářů.

[121] Někoho obrazně popravit; pozn. editora.

k ostatním nepřátelským zemím. Roku 1907 založil Grand Orient v Německu neodvislou, vlastní filiálku „U vycházejícího slunce“, vedenou pány Blochem a Goldscheidem, která se vyznamenala obzvláště nečestným spřátelením s Francouzi v úplavicovém boji. Přes formální rozloučení staropruských a humanitních lóží patřili všichni zednáři k sobě. Veliká zemská lóže pruská vydala roku 1929 Svatojanské poselství: „Vztahujeme ruce ke všem německým bratřím, o nichž jsme přesvědčeni, že jsou přece právě tak ochotni jako my, i když se náhledy v cestě a prostředku rozcházejí, zasvětiti statek i krev naší vlasti a K. U. (královskému umění).“[122] Naproti tomu řekl Velmistr humanitní velké lóže v Hamburku (Hamburger Logenblatt, v březnu 1927) „že (staropruská) Veliká zemská lóže (německých zednářů) čím dále tím více se přesvědčuje o tom, že její křečovité úsilí o získání přízně německo-národních kruhů jest marné a že dojde současně k tomu poznání, že by bylo důstojnější a doporučitelnější, aby se chránila vznešené a pyšné upjatosti pošetilých útoků, neboť boje spočívají na rozhořčenosti a zlovůli. Mimo to se jí přes její zdůrazňování, že zaujímá v zednářství zvláštní postavení, sotva podaří přesvědčiti protivníky o tom, že mají činiti rozdíl mezi ní a humanitními Velikými lóžemi, neboť právem řeknou, jako že jest jedno křesťanství, tak jest jedno svobodné zednářství; různé že jsou jen formy, jimiž se přiznáváme k jednomu či druhému.

Židé ovlivňují rozhodujícím způsobem veškeré svobodné zednářství nejenom cestou ducha rituálu, nýbrž také jako skuteční a mocní bratři. Jsou v lóžích neobyčejně početní, účastní se práce s neobyčejným elánem, stojí na důležitých vedoucích místech, zapřahají masy nežidovských bratří pro svoje cíle. Svobodné zednářství v raném osmnáctém století bylo bez Židů. Teprve během 18. století, když se více a více prosazovaly společenské výběrové hodnoty, majetek a vzdělání, zabušilo na dveře lóží Židovstvo. Kolem roku 1780 vznikly ve Frankfurtě nad Mohanem dvě židovské lóže. Od roku 1820 rozmýšlely si německé Veliké lóže po krátkém čase protihnutí zásadně otevříti Židům lóže. Od roku 1844 objevují se v lóžích frankfurtského „eklektického svazu“ jména pánů Herz, Löwenbaar, Lewin, Levy, Horkheimer, Rosenberg, Kohn, Wertheimer, Seeligmann, Auerbach, Oppenbeimer atd. Hamburské Veliké lóže a ostatní humanitářské Veliké lóže jdou stejnou cestou. Staropruské lóže setrvávají při přijímání pevně na „křesťanském“ principu, přijímají tudíž pokřtěné Židy. V ostatním se ostře brání proti předhůzce antisemitismu. „Nedopustíme-li, aby Židé vstupovali do naší užší společnosti právě tak jako členové ostatních nekřesťanských náboženských společností, nevyplývá přece z toho, že je nenávidíme. Mohl by nám někdo též říci, že nenávidíme i ženy a děti jako lidi užšího vzdělání, poněvadž také ty nepřijímáme. Ale jestliže si židovský bratr přeje býti připuštěn jako host k našim pracím, tu ho necháme, patří-li do jedné uznávané lóže, rádi u nás, rádi ho vítáme a těší nás, že není zaujat předsudkem, jako by stála přehrada mezi námi a ním. Víme, čím jsme mu jako bratru povinni, a budeme vždy jednati podle toho.“ Předhůzka antisemitismu „jest tudíž nejtěžší potupou, která nám byla přivoděna“.[123] „Staropruské lóže“ souvisely tedy svým duchem a svým stykem se světovým svobodným zednářstvím, s požidovštělými „humanitními“ lóžemi, přese všechny porevoluční pokusy pelichání. Držely sice stále „co nejvíce možno“ Židy od těla,[124] avšak rozhodně je při-

[122] „Am rauben Stein“, sešit 7. června 1929.
[123] Hieber: „Leitfaden“ atd.
[124] Wichtl: „Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik“, Mnichov 1928, II. vydání, str. 55.

pouštěly k nejnižším stupňům; nic nepomohlo poloviční opatření polovičního ducha. Po válce veřejně nově založená vídeňská Veliká lóže měla ve svých nejdůležitějších úřadech pány: Schlesingera, Ornsteina, Kapralika, Frankla, Spielera, Zinnera, Glücksmanna. Její vedoucí bratří patřili současně k německému řádu B'nai B'rith, který byl r. 1906 uznán svazem Velikých lóží jako pravá lóže. Zahraniční lóže byly dokonale požidovšteny; to platí pro Francii, Italii, Ameriku, zvláště pro Maďarsko, také pro Anglii a britská dominia. Francouzský zednářský časopis „Acacia" dává heslo: „Žádná lóže bez Židů."[125]

Židé si nyní podmanili světové zednářství. Především obrátili vyžadovanou etiketu zednářů, humanitu, ve svůj prospěch. Německý svaz Velikých lóží považuje od roku 1881 za svou „povinnost, aby ukončil všechny antisemitské výtržnosti a energicky proti nim zakročil".[126] Roku 1901 píše svobodný zednář Findel:[127] „Jde méně o boj za humanitní princip, jako spíše o boj za zájmy a mocenská postavení Židovstva. A v tomto boji se Židovstvo chová občas právě jako vládnoucí síla, která si podmanila německé zednářstvo. Arciť se tomu nikdo nesmí diviti, neboť Židovstvo skutečně jest — třebas skryto, a chytře skryto — již panující mocí v mnohých Velikých lóžích Evropy, a pokud se týče Německa, nesmí se přehlížeti, že ovládá peněžní trh i obchod, že téměř ovládá tisk, jak politický tak i svobodozednářský, že si zavazuje úroky miliony Němců a činí je závislými a že se pokouší získati si vykonávání spravedlnosti."

Svobodné zednářství se shoduje jak svým duchovním cílem, tak i svým denním politickým cílem se záležitostmi, které se týkají Židů. Bojuje o smazání starých řádů i o novou „lidskou" obec. Určuje vedoucí muže brannosti nepřátelského, pacifistického hnutí. Arciknězem moderního pacifismu byl Žid a svobodný zednář A. H. Fried. Velký kongres svobodných zednářů r. 1913 se nekonal náhodně téměř současně se zasedáním haagské mírové konference. R. 1913 byl založen v Bernu na esperantském kongresu světový svaz svobodných zednářů. Veliká lóže „Vycházejícího slunce" v Norimberku, která ovšem nebyla svazem německých Velikých lóží uznána, pracovala od r. 1907 v duchu lóžového bratra Hella von Gerlach. Již v prosinci 1919 vybízí v provolání v časopise svazu Veliké nacionální mateřské lóže „Tří zeměkoulí", aby se dostalo v bratrských kruzích zastoupení i rozšíření tak blízce spřízněné se svobodným zednářstvím myšlence Společnosti národů. Stressemann se stal čestným členem této „staropruské" lóže. Ernst P. Kretschmer píše v jubilejním spise „staropruské" lóže:[128] „Nadnacionální, světa dobývající bratrská myšlenka nesmí zajíti ani v dobách nenávisti, pochoduje již svazem národů a bude se umět prosaditi přes všechno kuňkání pro blaho národů, a jestliže zde od počátku jest vyhlášena válka válce, pak se musí jednou schvalovati tento pacifismus." Veliká lóže vídeňská vstoupila r. 1919 do „rakouské mírové společnosti".[129] Jak si počínalo svobodné zednářství za světové války, líčí výstižně Karl Heise:[130] Zásadní postoj proti Německu vyplývá z tradice svobodného zednářství a z nezbytnosti. Byl nepřítelem způsobu, který se pokoušel uchovati po 19. století „prušáctví". Vždy bylo vzpomínáno tradi-

---

[125] Wichtl, str. 54.
[126] Wichtl, str. 198.
[127] „Die Juden als Freimaurer".
[128] „125 Jahre Freimaurerloge Archimedes zum ewigen Bunde in Gera".
[129] Friedrich Hergeth: „Aus der Werkstaatt der Freimaurer und Juden im Österreich der Nachkriegazeit", Štýrský Hradec 1927.
[130] „Die Entente-Freimaurerei und der Weltkrieg", Basilej 1919.

ce. Na jednom mezinárodním kongresu svobodných zednářů v jubilejním roce 1889 francouzské revoluce padla slova: „Přijde den, kdy se monarchie i náboženství u národů, kteří neměli ani 18. století, ani rok 1789, zhroutí. Tento den není již daleký. To jest den, který očekáváme.“[131]

Mezinárodní světové kongresy neustále zdůrazňovaly jako konečný cíl svobodného zednářstva „zřízení světové republiky“. Jejich smysl jest „stavění mostu mezi národy a rasami“.[132] Budou-li národové rozkládáni, bude potom snadné uskutečniti panství Izraele. Svobodné zednářství stojí zcela na generální linii židovské politiky, která byla nejčastěji jmenována jmény. Když roku 1861 prohlásil Žid a revolucionář Crémieux, velmistr Grand Orient de France, v Alliance Israélite Universelle: „Národy musí zmizeti! Náboženství zajdou! Nezhyne nikdy Izrael, neboť tento malý nárůdek jest Bohem vyvolený.“[133]

Zednářství také uvnitř států stojí na židovské frontě i v jeho rozkladné práci. Veliká lóže se sotva někdy prohlašuje tak solidární s vnitrostátní akcí, jak se učinilo solidárním svobodné zednářstvo se Společností národů. Ale osoby vedoucích zednářů a vnitřní rozleptávači jsou často identičtí. Vůdcové rakouské sociální demokracie Ellenbogen, Viktor, Adler, Seitz, byli zednáři. Spolupráce zednářů v rakouském „Svazu proti nucenému mateřství“, v pozdějším „Svazu pro regulování porodů“ jest jedním z mnohých příkladů poklesu na kulturně-bolševickou linii. Také svobodné zednářství křesťanů stojí na židovské frontě, neboť jest pro uspořádání svět obepínajícího společenského řádu „volných“ a „rovných“ jednotlivců, ve kterém pak může Židovstvo vládnouti jako uzavřená skupina. Její zničení patří nezbytně k boji za osvobození od politického vlivu Židovstva. Její ponenáhlá smrt osvobozuje ve všech rozmanitých skupinách a stupních německý národ od spoluvlády požidovštělé, ctižádostivé, v hokus-pokus padající kliky s neprůhlednou mezinárodní spojitostí.

NEPŘÁTELSTVÍ BRANNOSTI A ROZKLAD NÁRODA.

Méně průbojná a spolehlivější než svobodné zednářstvo ve svých rozmanitých odrůdách byla druhá skupina nadstranických organizací, které slouží židovské světové politice. Nesprávně se nazývají „pacifisty“ nebo „přáteli míru“. Tyto skupiny byly přitom tak málo přátelské a mírumilovné k nepřátelům Izraele jako Židovstvo ve svých vlastních organisacích. Ve světové válce pomáhali pacifisté mocnostem měšťácké společnosti, byli právě tak „nestranní“ jako přítel míru „Wilson. Nasadili po válce všechno, aby byl uchován status quo, ve kterém byl vybit duch prušáctví, ve kterém bylo Německo politicky i hospodářsky vydáno Západu, duševní domovině „pacifistů“. Emigrovali po nacionální revoluci a tvořili jádra pro štvaní k boykotu a k intervenční válce — opravdu „mírové“ úkoly! Pacifisté se přičiňovali, aby sabotovali mírovou politiku Adolfa Hitlera. Učinili v Německu ze jména „pacifismus“ hanebné slovo. Neboť rozuměli pod slovem „mír“ panství svého světa, Západu a Židů, nad vždycky poslušným Německem. Nejsou vyhnáni

[131] Wichtl, str. 7.
[132] Hergeth, str. 236.
[133] Rosenberg: Protokole, str. 55.

z nového Německa pro svou lásku k míru, nýbrž pro své nepřátelství k národu. Jejich nepřátelství k lidu učinilo náběh ve smyslu židovského světového boje současně na vnější i vnitřní frontě německého národa.

Jedna skupina těchto organisací druhé linie shrnovala dohromady „Deutsche Friedenskartell“ (německý mírový kartel): 1892 A. H. Friedem založenou „Deutsche Friedensgesellschaft“ (německou mírovou společnost), „Ligu pro lidská práva“, „Ženskou ligu pro mír a svobodu“, „Revolucionářské pacifisty“, „Svaz odpíratelů válečné služby“. „Říšská korouhev černo-rudo-zlatá“ kolísala vždy více k linii mírového kartelu a divila se potom, že mladí nemají v úctě svůj stát, „pastát“. „Všeevropská unie“ (Paneuropäische Union) měla po nějakou dobu mimo to také svou úlohu.

„Liga pro lidská práva“ byla původně založena ve Francii jako „Ligue des Droits de l'Homme et du Citoyen“, aby spravovala duchovní dědictví francouzské revoluce a tvořila ústřední organisaci pro společný boj a protektorát, a to pro francouzské levicové strany, které sedí v parlamentu široce roztříštěny. Jest zásadně protiklerikální a jest udržována svobodnými zednáři. Jest velikou republikánskou organisací Francie. V jejím výboru sedí přečetní svobodozednářští Židé, na příkl. prof. Leon Brunschvig, Salomon Grumbach, Victor Basch. Konventní zpráva Grand Orient de France 1923 ukazuje ducha ligy (str. 303): „Ve skupinách, ke kterým mimo lóže patří i zednáři, mají tito v určitém smyslu úlohu spojovacího člena, a po částech vytváří se zřetelem na společnou politickou akci obnovení dosud nedoufaných sbližování. Pod jejich štítem se vytvořilo pracovní společenstvo, které si předsevzalo, aby národní vychování občanů bylo doplňováno lidovými přednáškami, které by byly pořádány společně lóží, ligou pro lidská práva a svazem volnomyšlenkářů.“ Grande Loge de France píše ve svém bulletinu v březnu 1923: „Dílem ligy jest uskutečňování zásad, které byly v lóžích ustanoveny“ (str. 60). Liga pro lidská práva jest tudíž také ve svých podnicích i v ostatních zemích závislou na francouzských židovských zednářích. Liga vydávala v Německu časopis „Warte für Menschenrecht“ (Hlídka pro lidské právo).

„Deutsche Friedensgesellschaft“ (Německá mírová společnost) byla větší organisací. Hájila své stanovisko v německé mírové hlídce (Deutsche Friedenswart) a v „Jiném Německu“ (Das andere Deutschland). Pracovala jako paralelní rakouská organisace úzce a společně se sociální demokracií a ovlivňovala říšskou korouhev. Internacionální ženská liga pro mír a svobodu poskytovala jí pomocnou záštitu.

„Menschheit“ (Lidství), kterou vydával Friedrich Förster, byla nejdůležitějším časopisem pacifistických organisací. Friedrich Förster vydával pak v Berlíně také „Die Zeit“ (Čas); veliký demokratický a sociálně demokratický list byl též k disposici pacifistickým organisacím.

„Die Paneuropäische Union“ (Všeevropská unie) byla založena ve Vídni hrabětem Coudenhove-Kalergiem, jehož matka byla Japonkou a žena Židovkou. Hrabě Coudenhove-Kalergie jest zednářem a používal vídeňských lóží ku propagaci svých myšlenek, které po prvé zvěstoval roku 1923 svou knihou „Paneuropa“.

„Die deutsche Liga für den Völkerbund“ (německá liga svazu národů) nepřipínala se tak těsně k těmto vysloveně pacifistickým kruhům. Byla spíše úřední organisací. Ale i v ní se rádi pacifisté roztahovali.

Pacifistické organisace byly svým smýšlením i činností národu nepřátelské i tam, kde byly nežidovské, kde doktrinářští, světu cizí němečtí „idealisté“, klerikálové a zažra-

ní marxisté pracovali na rozleptání německého národa. Ale dav svedených německých pacifistů měl jako svůj štáb židovskou inteligenci, která propůjčovala jejich organisacím vlastní ostrost a pohotovost. Jejich pacifistická vůle byla využívána a dosazována Židovstvem.

V předsednictvu „Ligy pro lidská práva“ zasedali Židé: prof. Gumbel, Oskar Cohn, Dr. Walther Lewinthal, Lehmann-Rusbüldt, Leopold Schwarzschild, Anna Siemsová, Dr. A. Kuszynský; v politickém poradním sboru Židé: Holitscher, Finkelburg. Karsen, Zimt, Löwenthal, Georg Berchard, Tucholský; vynikajícími členy byli Židé: Alfons Goldschmidt, Magnus Hischfeld, Paul Lévi, Erich Mühsam, právní rada Werthauer. Do „Menscheit“ psali Židé: Freymuth, Gumbel, Redlich, Wehberg. Židovská „Weltbühne“ (Světové jeviště), která patřila Jakobsohnovi a Tucholskému, se ujímala věcí pacifistických organisací. Zahraniční Němec[134] líčí panevropský kongres: „Modrý závěs se zlatou zeměkoulí, přes níž jde rudá křížová páska, padá na scénu, na které se objímají Němci a Francouzové, slzy — polibky — ; největší slavnost smíření (židovský Jom kippur — Dlouhý den, pozn. překl.), které bylo slaveno několik dní předem, mohla býti opakována v této úpravě, neboť Židé, až na malé výjimky renomovaných Arijců, byli úplně sami mezi svými.“

Podle „Israelitisches Familienblatt“ (Izraelitský rodinný list) ze dne 14. října 1926 přineslo mnoho židovských osobností značné finanční oběti k umožnění tohoto kongresu.

Mimo Židy byla na pacifistických organisacích účastná i nepřátelská cizina. Podle prohlášení Friedricha Wilhelma Förstera („Bayerischer Kurier“, 4. února 1930) dal sám Förster „50.000 franků od jednoho francouzského pacifisty členu předsednictva ‚Deutsche Liga für Menschenrechte‘ na určitou akci, která byla v zájmu německo-francouzského dorozumění“. „Liga pro lidská práva“ byla peněžně velmi silně podporována cizinou, a to kruhy mezinárodně pacifistickými.

Takové zahraniční kruhy, jimž ležela na srdci skutečná mírová politika, dávaly rády svůj peníz ve prospěch „mírové propagandy“ těchto tak zvaných pacifistů. A tak přímo důvěřivě daný peníz byl použit nikoliv pro mír, nýbrž pro leptání německé životní vůle. Pacifisté Röttcher a Hiller potvrdili, že velmi mnoho zahraničních peněz šlo do pokladny Německé mírové společnosti, že zvláště i její orgán „Das andere Deutschland“ byl finančně vydržován zahraničím.

Věc, pro niž organisace všeobecně byly nastoupily, jest nenalíčená židovská věc. Všechny volají k útoku proti antisemitismu. Všechny berou v úvahu ochranu Židovstva jako svou první lidskou povinnost. Panevropský plán otevřeně projektuje sen židovského světového panství: „Míšenec bude člověkem daleké budoucnosti.“ Evropa má býti obydlena „eurasijsko-negroidskou budoucí rasou, zevnějškem snad podobnou „staroegyptské“ rase, nad jejíž mnohotvárnou osobností mají býti Židé jako „nová, milostí ducha šlechtická rasa“, „vůdčím národem budoucnosti“. Coudenhove očekával zvláštní podporu od Židů všech zemí, neboť jeho plán přinášel odbourání národní nenávisti, tudíž také morální a materiální zlepšení posice Židů. Ostatní organisace nestojí za podobnými plány tak neohrabaně, ale pochodují podobným směrem.

Konečný cíl, který se vznáší nad všemi tak zvanými pacifisty, a smýšlení, ve kterém pro něj pracovali, byly židovské, i když „přátelé míru“ sami byli Nežidé. Zastupovali

[134] „Deutsche Zeitung“, 19. října 1927.

svou věc se střídavou měrou radikalismu, ale nikdy se podstata neměnila, ať již byl generálním říšským korouhevníkem „Frankfurter Zeitung“ nebo „Weltbühne“. Jeden Žid pravil r. 1931: „Židé jsou absolutně pacifisty, toto smýšlení jest pravlastní ideovému židovskému světu.“[135] Věta souhlasí, je-li pacifismus pozorován ve správném smyslu. Pacifistická „práce“ vždy zasahovala přesně na místě, kde měšťácká společnost a její Židovstvo útočily proti Německu: bylo zkonstruováno rozdělování na zlé, militaristické, pruské Německo a „ostatní“ Německo, jehož zástupci byli pouze Židé. „Jiné Německo“ nechtělo nic míti s prušáckým Německem a s armádou. Bylo podniknuto vše možné, aby bylo pomoženo západním mocnostem proti zlému Německu, aby byly v Německu uskutečněny „ideje“ z r. 1789. These o „jiném Německu“ byla již sama sebou velezradou, neboť pozdvihovala nebezpečný argument nepřátel země a tupila samorostlý typ měřítkem cizího vzoru. Zapřísáhlý pacifista nemohl si přáti, aby zvítězilo Německo.

Předporada o trvalém míru, která se konala v r. 1918 ve Švýcarsku, vydala parolu: „Nejosudnějším, co by mohlo stihnouti Německo, bylo by uchvacující konečné vítězství, které by uvnitř zesílilo Staroněmce.“ Tvrzení o „jiném Německu“ vedlo potom dále k tomu, že možno podle nepřátel přičísti zlému Německu všechny zločiny, aniž tím dotyční sami sebe postihli.

„Německý“ pacifismus tvrdil, že vlastní vinu na válce mají Němci: Osmý německý pacifistický kongres dne 15. června 1919 rozhodl: „Shromáždění zásadně uznává vinu Německa na světové válce a nejhlouběji želí všech podniků německého vojenského vedení, jež přesahují válečnou nezbytnost a urážejí lidskou důstojnost.“ „Zastánce lidských práv“ R. Kuczinský r. 1927 řekl v šestém shromáždění:[136] „My, němečtí demokraté a pacifisté, nežádáme revisi versaillské smlouvy, neboť my neschvalujeme tuto smlouvu. Řekl jsem vám, že pokládám zničení vašich krásných provincií za jeden z nejhroznějších zločinů světových dějin. Tento zločin musí býti odpykán a jediným možným odpykáním jest, aby Německo na své útraty zahojilo ránu, kterou jeho vinou zpustošené provincie utrpěly. Kdyby bylo Německo zvítězilo, pak by pravděpodobně nikdy nebylo toto bezpráví odčiněno; neboť v dnešním čase jako ve starověku zůstává síla, která znásilňuje slabého, všeobecně bez trestu. Poněvadž Německo bylo bezvládné, zvítězila spravedlnost. Nikdy nebudu tvrditi, že se německá vláda snažila, aby platila „dohodě“ dlužné reparace.“ Roku 1929 psal list „Das Andere Deutschland“, který byl řízen říšským korouhevníkem Kraschutzkým: „Není pochyby, že Německo vůbec není s to nahraditi škodu, kterou způsobilo jiným národům, nehledíc k tomu, že všeobecně nesmírnou bolest, kterou zaviňuje taková válka, nemohlo by žádným způsobem napraviti. Tím by se stalo nezbytnější, aby se v německém národě uplatnil pocit, že musí býti učiněno vše, aby nedostačitelnost jeho materiálních reparací byla vyrovnána nápravou morální. Bylo a jest naší nevyhnutelnou čestnou povinností, abychom při nejmenším podporovali práci znovuvýstavby poškozeného souseda tím, že nevrháme výhružkou msty a všemožnou přípravou násilnického obnovení dřívějších hranic Evropu do nové nejistoty, neochromujeme veškerého podnikavého ducha a nenutíme ty, kteří sotva své zříceniny znovu zbudovali, k novým obrovským zabezpečovacím úkolům proti nové německé invasi. Kdo by tušil po uzavření míru, že by musela Francie největší část svých zničených území opět

[135] Sigilla Veri IV., str. 1120.
[136] Podle „Deutsches Tageblatt“ ze dne 11. června 1927.

zříditi vlastními, vnitřními půjčkami, a tím býti přivedena na okraj finančního zhroucení, a konečně že by byla přinucena vydávati miliony na opevňování hranic k obraně proti budoucímu novému německému vpádu.“ Anglický přítel míru Morel si nestěžuje nadarmo, že se mu stává boj proti lži o vině a versaillskému diktátu nemožný pro činnost pacifistických německých kruhů, poněvadž ty vždy znova otevřeně doznávají vinu.

Právě tak jako pacifisté potírali staré Německo, tak se naopak zastávali ve smyslu židovské politiky trvání poválečného stavu, jehož jádrem byla „Společnost národů“. Společnost národů byla skutečným podnětem k říši „lidí“, která měla smazati národy a národnosti. Židovstvo pochopilo její význam:[137] „Židovský národ vidí v principech Společnosti národů uskutečnění bratrství národů, které hlásal Židovský profetismus.“[138] Dne 19. ledna 1926 pravil židovský advokát ve Vratislavi Dr. Klee:[139] „Svaz národů není snad vytvořen Wilsonem, nýbrž jest velikým dílem Židovstva, a na toto dílo můžeme býti hrdi. Ideje Společnosti národů mají původ u velikých proroků Izraele. Izaiáš vyřkl slovo, že meče budou překovány na pluhy a národ druhému nevypoví více války. Společnost národů se vztahuje na tyto pražidovské myšlenkové chody. Její původ, zahrnující vespolek celý svět láskou, tkví ve světovém názoru proroků. Tak jest idea Společnosti národů kulturním statkem Židovstva.“ C. V.-Zeitung přináší dne 21. ledna 1927 na str. 30 řeč židovského kazatele: „Jest to bázeň boží, která oduševňovala práci oněch, jejichž moudrost dnes uskutečnila vstup Německa do Společnosti národů. Co předpověděli proroci Izraele ve dnech dávnověku, co si vyprošujeme se žhavým srdcem v naší stářím ctihodné modlitbě novoroční: všichni tvorové boží utvoří svaz! Dnes vidíme, že se to stalo skutečností. I když se nesplní všechny naděje lidstva najednou, i když rajské ovoce lidského míru bude dozrávati také jenom pomalu a znenáhla, v radostné naději nechť počne nový rok, usilující o bázeň boží, pracující na míru mezi národy. Pak najde také Izrael klidu všem svým nepřátelům navzdory a vyslechne slovo útěchy, které zvěstoval Pán ústy proroka: Oslavuj, Judo, své svátky, splniž své sliby, neboť bezbožný tě znovu nepodvede, protože není ho více.“

A Společnost národů určitě nezklamala naději Izraele! Když sir Eric Drummond nastupoval úřad generálního tajemníka Společnosti národů v Ženevě, navštívil vrchního ženevského rabína Ginsburgera: „Nechť pevně věří, že Společnost národů splní své povinnosti k Židům. Doufá, že všechno Židovstvo se bude všude těšiti všemi lidskými a občanskými právy.“ Židé docela správně pracují pro svůj politický cíl, když rozšířili pacifismus myšlenkou Společnosti národů. Musí býti všemi prostředky zabráněno zániku versaillského „řádu“, tohoto prvního pokusu, aby se pro celý svět uskutečnila společnost lidských práv. Tak jako se Francouzové obávali uvědomělého Německa, právě tak se bálo Židovstvo nového vzestupu poražených. Pacifismus tudíž musel zabraňovati každému skutečnému nebo zamýšlenému pokusu o německé vzkříšení, t. j. musel takový pokus udávati francouzské vojenské moci. Mezinárodní vojenská komise si stěžovala v závěrečné zprávě 15. března 1926 u německé vlády, že udání pro přečiny proti versaillské smlouvě byly stíhány jako velezrada. Měla býti oceňována spolupráce německého pacifismu. Generální tajemník Německé mírové společnosti Gerhard Seger denuncoval

[137] „Jüdisches Echo“, 1920, podle Rosenberga: Protokolle, str. 25.
[138] Věda o proroctvích nebo prorocích; pozn. editora.
[139] „Schlesische Volksstimme“, 30. ledna 1926.

r. 1926 zahraničí svým spisem „Skutečná republika?“ brannou moc: „Versaillská smlouva byla jako německý říšský zákon vyhlášena dne 16. července 1919. Musíme především pečovati o to, aby říšské německé zákony byly v Německu respektovány i vojskem. Ale branná moc jest toho daleka. Budiž zde poukázáno, jak se říšská obrana pokoušela a ještě pokouší, aby vzrostla nad nucený malý význam stálým zvyšováním státního rozpočtu.“ Mluvím-li tak, může se to zdáti přehnané, leč přece se musí mluviti o německém válečném nebezpečí. Musí býti stále opakováno: „Německo jest země neohraničitelných vojenských možností. Německému říšskému vojsku republiky jest navenek spíláno pro novou válku. — Nikdo nebude pochybovati, že v kukle „privátních“ — sportovních letců nejsou vlastně říšskou obranou ukryti piloti nastávající války. Illegální úsilí říšské moci patří k velikému obvodu illegálního militarismu, který jest representován spojenými vlasteneckými spolky.“ „Branný svaz“, říšská korouhev, měla tytéž vroubky; „Reichsbanner“ vytýká dne 26. srpna 1926 vládě spojení sportu a armády: „Právní svazky se vůbec přísně nedržely předpisů. Skoro všude provozují malokaliberní sport jenom jako zástěrku čistě vojenského výcviku svých členů. Kde jest to positivně dokázáno, tam musí býti ony spolky okamžitě rozpuštěny, a ministr, který tak neučiní — ačkoli o všem ví — prohřešuje se proti jasným ustanovením říšského zákona z března 1921.“ Generál von Schönaich vysvětlil zástupci „Matinu“: „Účelem ‚Říšské korouhve černorudozlaté‘ jest pomáhati, aby byly potlačovány vzmáhající se vlastenecké spolky, které jsou ‚Dohodě‘ nemilé.“ Když bylo r. 1925 odkládáno uveřejnění zprávy mezidohodové kontrolní komise, vydala Německá liga pro lidská práva na vlastní pěst zprávu o vyšetřování německého zbrojení, která byla podepsána Gumbelem, Schönaichem, Langem a Jakobem.

Velezrada nebyla jenom prakticky prováděna, nýbrž byla povýšena na věc zásady. Tucholský vysvětluje velmi jasně:[140] „Mluvím zde pod plnou osobní zodpovědností, vědom toho, co říkám, že neexistuje pro brannou moc žádné tajemství, které bych nesdělil cizí moci, považoval-li bych tak učiniti za nezbytné, aby byl udržen mír… Jsme velezrádci. Ale my zrazujeme stát, jak se domníváme, ve prospěch země, kterou milujeme, pro mír a pro naši skutečnou vlast: Evropu.“ Pacifista Küster řekl na schůzi v Lipsku: „Není dnes více hanbou býti velezrádcem! Mám čest se vám představiti jako těžký zločinec, totiž jako velezrádce a trojnásobný zemězrádce. Ačkoliv byla proti mně vedena tři soudní řízení pro zemězradu, neznám jiného hesla, ani já ani moji kamarádi, kteří smýšlejí stejně se mnou: Nepřestat!“ V této schůzi promluvil také Paul Levi „proti záplavě zemězrádných procesů“ .[141]

Liga pro lidská práva použila všeho vlivu ve prospěch zatčených zemězrádců a desertérů. Roku 1928 se honosí, že osvobodila přímým podáním pruskému ministru spravedlnosti zemězrádce Felixe Fechenbacha a Heinricha Wandta, který spílal německé armádě. Zabránila, že zběh, zemězrádce Schmettau si neodpykal dvanáctiletý trest káznice. Osvobodila Curta Capella, vymohla omilostnění anglického obchodního zvěda Paul Morksa, který byl odsouzen k pěti letům káznice.

Pacifismus, který byl veden Židy a který byl jimi též ovlivňován, vyvíjel rozkladnou činnost důsledně jak na vnitřní frontě, tak i v boji zvenčí. Výsostnost německého státu byla mu trnem v očích. Liga pro lidská práva se důkladně ujala německého trestní-

[140] „Weltbühne“ č. 13, 27. března 1928.
[141] „Schwabische Tagwacht“. 7. prosince 1927.

ho práva a pokoušela se dosaditi v něm své „lidské“ stanovisko na místě řídícího výkonu moci výsostného státu. Měla proto ještě větší praktický úspěch u svých myšlenkově spřízněných přátel ve stranách i v ministerstvech než v psaném zákoně. Potírala trest smrti, donucovací pracovnu, stíhání zemězrady a stíhání volného použití vlastního těla, aniž byla poškozena třetí osoba, nebo těla jiných, úsudku i vůle schopných lidí, pakliže oni dali k tomu svůj souhlas. Její protinávrh žádal zmírnění nebo škrtnutí trestních ustanovení o vyhnání plodu, oznámení o prostředcích sloužících k vyhnání plodu, nucení ke smilstvu, násilném smilstvu, zhanobení, smilstvu s dětmi, krvesmilstvu, o svádění a nucení osob odvislých k pohlavnímu styku, smilstvu s nedospělými, s chovanci, smilstvu zneužitím úředního postavení, smilstvu mezi muži, veřejném výkonu nemravných jednání, nemravných spisech a obrázcích, věcech k nemravné potřebě, vyzývání ke smilstvu, kuplířství, obchodě se ženami, obchodu dětmi, dvojím manželství, podvodném manželství, cizoložství, obecně škodlivém obchodu při výkonu smilství. Magnus Hirschfeld, Felix Halbe, Helena Stöckerová, Siegfried Weinberg, Johann Werthauer byli ti, kteří složili tento protinávrh, který staví v každém bodu tak zvaná „lidská práva“ před samozřejmé potřeby státu i rasy, který skutečně směřuje k abstraktnímu, inteligentnímu a požitkářskému člověku měšťácké společnosti.

Nejdůležitějším úkolem vnitřního rozkladu bylo pacifistům ochromení obranné vůle jako doplněk k jejich zemězradě zvenčí. Neustále vybízeli k odepírání branné služby a tupili vojenství, kde jen mohli. Opětně mluvil jasně Tucholský: „Tři a půl roku jsem se krčil ve válce, jak jsem jen mohl, želím, že jsem neměl odvahu velikého Karla Liebknechta říci ne — a odepříti vojenskou službu. Používal jsem mnohých prostředků, abych nebyl zastřelen a abych sám nestřílel.“[142] „Že nikdo nemůže býti donucen, aby uposlechl svolávacího nařízení, — že tudíž především jednou jest vyhlazeno zvěčnělé násilné představování, které dělá člověka věřícím, že musí, musí, musí klusati, jak se zapíská. Docela se nemusí! Neboť jest jedinou, primitivní, prostou pravdou: Může se totiž zůstati doma… A člověk nemusí jenom zůstati doma. Jak daleko jest k sabotáži, teoreticky se nevysvětluje. To tkví v rozhodnutí skupiny, okamžiku, konstelace. Ale právo k boji, právo k sabotáži proti nejsurovější přinucené vraždě — to jest nepochybné. A bohužel mimo tak potřebnou pacifistickou propagandu. S beránčí trpělivostí a mečením nesmí se jíti proti vlku… Budete přemlouváni, že na druhé straně stojí nepřítel. —

Bude vám namlouváno, že všichni Lotyši, Švédové, Češi nebo Francouzi jsou lumpové — jsou jimi však ti, kdož vám to povídají. Nejste povinni dáti život státu — nejste povinni dáti svůj život státu…“ Tyto náhledy nebyly pouze soukromým míněním pana Tucholského, nýbrž byly velkými skupinami cílevědomě vnášeny do mas. Německá „mírová společnost“ pořádala roku 1927 „akci proti válce“; podepsaní se zavazovali, že každé vládě odepřou vojenskou službu i práci, která směřuje k válce, a proto pryč s válkou; nutno ji potírati všemi prostředky. „Obranný svaz“, říšská korouhev výrazně vzala heslo Tucholského za své. Předseda brunšvické říšské korouhve, dr. Lube, napsal 9. listopadu 1926 v „Jiném Německu“: „Jako nejlepší výchovný program platí pro naši mládež upomínající heslo našeho Ignáce Wrobela (Tucholského): „… a přijdou-li pro vás a pohrozí pistolemi: Nechoďte! Museli by vás přinésti! Pryč s brannou povinností! Pryč s vojáky!“ „Ji-

[142] Schlesische Volksstimme“, 10. března 1926.

né Německo“ píše 1929:[143] „Kašleme na tuto vlasteneckou sortu, kašleme na všechny ‚hrdinské činy‘ pro tuto vlast. Řekněme otevřeně protivníku: Ano, jestliže ‚Stahlhelm — Jungdo — Vaterland‘ (Ocelová přílba — Jungdo — vlast), tudíž váleční zločinci včerejška i pozítří připravují illegální zbrojení a považují přesto každé vysvětlení jako zločin, pak my tuto zradu budeme posuzovati jako své dobré právo a budeme je vhodně a mocně hájiti.“ Židovská pacifistická klika pěstila téhož ducha již před válkou, jak napsal roku 1912 Walter Steinthal: „Národní čest — krásné slovo, jenom že už více nevábí plnoletého Němce k meči.“[144] Zde hlásané odpírání vojenské služby se žádným způsobem nezrodilo z náboženské či mravní potřeby svědomí, nýbrž vzniklo ze škodlivého ničení správného obrazu pro život lidí, vycházelo úplně ze „soukromí“, z vůle…, když jednotlivý „člověk“ chtěl žíti bez odpovědnosti.

Bylo tu usilováno o to, aby byla odpírána vojenská služba, aby lidsky správný obraz hrdiny byl učiněn směšným a ne obrazem vojína. Ve světě „lidských práv“ měl míti cenu pouze „duchovní“ a „peníze získávající“ člověk. „Weltbühne“ 1928, sešit 27, shrnula toto všeobecné mínění:[145] „Potřebujeme civilní degradaci odvahy a uznání zbabělosti. Pomáhá jen jedno: bezpodmínečná, k životu kladná zbabělost. Kde jest nebezpečí — žádní dobrovolníci vpřed!“ Matky, které dovolují svým synům, aby se stali vojáky, jsou takřka vražednice svých dětí. Telegram křižníku „Emden“, zaslaný městu Vratislavi, že hodil věnec do moře na místě potopení „Breslau“, byl opatřen v listě sociálně-demokratické „Volkswacht“ nápisem: „Bum, bun“. „Berliner Tageblatt“ označil potopení flotily u Scapa Flow jako „luxus hrdinné pózy“. Smrt kapitána Dreyera, který se v Jižním Atlantiku na kapitánském můstku své nešťastné lodi potopil do hlubin, bylo označováno jako „zmatek“, jako „romantika“, které by nerozuměly doby pozdější. Pro celou pacifistickou frontu platilo slovo Ernsta Tollera: „Ideál hrdiny jest nejhloupějším ze všech ideálů.“ Jenom ještě „hospodářství“ zůstalo v tomto rozpouštění všech hodnot jako společné. Spojené evropské státy, po kterých tolik toužili Panevropané, měly především sloužiti hospodářské spolupráci, to jest vykořisťování evropských národů americkým nebo evropským židovským velkokapitalismem. Veliký hospodářský obvod by byl sice zničil sílu národů, ale jeho širší trh by se stal „racionálnějším“. Plány liberálů a marxistů, touha Rathenaua a Marxe, aby se Evropa ozdravila trikem hospodářských organisací, aby blouznění „politického plnění“ versaillského mohly býti zdolány „hospodářským rozumem“, vyprýštila v tomto židovském světě nesmlouvavého nepřátelství k brannosti, ve světě „lidských práv“.

PŘÍTOMNOST.

Židé měli mimo svobodné zednářství a organisace brannosti nepřátelské ještě mnoho jiných možností, jak pracovati z nadstranických středisek. Drali se se svými přáteli do vynikajících městských klubů a zpracovávali každého z jejich „duchovních“ známých a z jejich „hospodářských“ kolegů pro své důležité věci. Centrální spolek se před

[143] Podle „Reichsbote“, 13. 3. 1929.
[144] Meister, str. 32.
[145] Citováno podle Sigilla Veri III. svazek, str. 772.

každou volbou namáhal, aby pevně usměrnil strany pro určitou linii židovské politiky. Ještě dnes nemůžeme vůbec přehlédnouti množství židovského ovlivňování.

Když byly po r. 1933 zničeny podklady židovské moci a Židé byli z první linie úplně a ze druhé linie téměř vypuzeni, udrželi si ještě přesto mocenské posice a pokoušeli se odtud přejíti k útoku proti Třetí říši.

Za prvé usilovali, aby vylíčili svoje postavení v hospodářství jako nepostradatelné a zvenčí hospodářsky ovlivňovali německou politiku.

Za druhé pracovali ze zahraničí všemi prostředky jako emigranti v boji proti Novému Německu. Štvali k válce, bojkotovali, sabotovali, zrazovali, pokoušeli se o pokračování ve své rozkladné práci.

Za třetí bojovali jako zahraniční státní občané proti Německu, tedy skutečně jako světové Židovstvo. Židé světa, ještě pevněji v sedle pomocí stran, lóží, klubů, se namáhali, aby připřažením Nežidů svých zemí pro Židovské účely působili Německu co největší potíže.

Za čtvrté zakotvili v německých národních skupinách, které žijí mimo politické hranice třetí Říše, a pokoušeli se jako dříve štváti Němce proti Němcům. Mají rozhodující vliv v „německém“ Rakousku,[146] zasedají ve mnoha „zahraničně německých“ organisacích, ovládají ještě vždy velikou část německého amerikanismu.

Německý národ musí tudíž býti na stráži a nesmí se domnívati, že vítězstvím v roce 1933 získal již vítězství konečné.

Jest tudíž nad důkaz jasnější, že Židovstvo usilovalo o politickou moc v Německu a že se mu skutečně podařilo v době výmarské republiky strhnouti na sebe nejdůležitější mocenské postavení.

Za druhé jest dokázáno, že Židé prosazovali tuto moc pro své vlastní zájmy, za třetí se ukázalo, že židovské zájmy byly nejlépe prosazovány požadavkem národu nepřátelského hnutí „lidských práv“, šířením měšťácké společnosti, tudíž mocí, která byla vždy úhlavním nepřítelem vlastnímu německému typu. Za čtvrté nebylo nikdy výslovně poukázáno na to (ale vysvítá to z každého svědectví židovské činnosti samo sebou), že židovský vliv byl nepřátelský národu nejen svými metami, nýbrž že se také stával nechutný svým chováním, že vytvářel v německém národě element bezměrnosti, hysterie, chybějící rovnováhy, nemoci, i kdyby se byli rasoví Židé tak nezasazovali o požadavky národu nepřátelské. Rabín Prinz píše: „Dějiny Židů v druhé polovině posledního století jsou z dobré části dějinami nemocných. Co se tu v těchto lidech směšuje přemrštěnosti, podivínství, pudu po uplatnění, méněcennosti, pýchy, sebeklamu, zaostřené pravdymilovnosti, zášti, chorobného patriotismu a bezkořenného kosmopolitismu, představuje psychopathologický arsenál vzácného bohatství.“[147]

Jest příkazem německého sebezachování a německé vůle k lidské vážnosti, aby se doba židovského panství, jaké trvalo ponejvíce v letech 1918—1930, nikdy již nevrátila.

[146] Vydáno 1938; pozn. překl.
[147] Str. 26.

KŘESŤANSKÉ CÍRKVE A ŽIDOVSTVO

Průkopníci židovského světového panství

Chce-li kdo dnes důkladně přezkoušeti stanovisko církví, křesťanství k Židovství, k židovské otázce, tu jest sotva více vhodné, aby rozlišoval římsko-katolickou a evangelickou církev a jejich všechny skupiny. Neboť kdybychom měli po ruce jednotlivé odchylky v dogmatickém stanovisku, tu přece základní a praktický postoj k Židovstvu a židovské otázce u orthodoxních obou velkých vyznání jest týž. A musí býti týž a jest týž, protože jest i kořen týž. Neboť Židovský původ jako jádro a substance u obou církví jest totéž.

Národní revoluce roku 1933 zasáhla všechny obory veřejného života, tedy také i náboženství. Od této revoluce plynula léta ve znamení národního vývoje, a tento vývoj se měl a mohl provésti odloučením veškeré cizí podstaty, která se od tisíci let zahnízdila v našem národním životě. Tu se vlna revoluce samozřejmě nemohla zastaviti u církví, poněvadž ty byly velmi úzce a hluboce spojeny s cizí podstatou. Církve jsou nejvýznačnější duchovní mocí, které vždy usilovaly a usilují přinášeti jako duševní lék cizí duch, který opatrovaly jako svátost. A je-li také náboženská revoluce dosud hluboko ještě v počátcích a nese-li s sebou také něco nezralého a polovičatého, tudíž něco, co potřebuje veskrze vysvětlení a dozrání, tedy tím byla jistou měrou také pochybná, takřka přes noc dosazená substance církevního bytí. A tato substance měla židovský kořen a židovský obsah učení jako kult.

Různé církve, včetně církve říšsko-biskupské, stojí v jedné řadě, hájí-li tuto substanci. A přihlédneme-li dokonce blíže, tu shledáme, že jest to především právě tato podstata židovského původu, která podněcuje a bude i dále podněcovati tak nesčetné úředníky a církevní faráře, aby se chovali tak nepřátelsky k národně-socialistickému státu. Cožpak jsme se nedočkali, že všechen odpor proti novému státu přicházel téměř jenom se strany církví, že více méně zřetelně — třebas jen v rámci náboženství — byly církve nepřátelsky nápadné? Tato skutečnost nutí k přemýšlení. Ve skutečnosti to vypadalo tak, že všem církvím společná židovská podstata jim přímo přikazovala nepřátelství k státu. Vždy a všude, kde se ozývaly z řad církve nepřátelské hlasy, kde byl nalézán „svědek pro jasnější pravdu“ proti požadavkům doby a nacionalistickému státu, všude to jest přiznání židovské podstaty církevnictví. Tato substance se dnes stala protichůdným pólem národní myšlenky. Z toho všeho jest patrno ono nesmírné tajemství náboženství cizí podstaty, které náš národ propadal a dosud propadá. Tato náboženská cizí hodnota vede k odpírání poslušnosti proti státu, ba dokonce i k velezrádným záchvatům, neboť jest nutno, aby člověk více poslouchal „Boha“, právě židokřesťanského boha-Jahve než člověka. Politická národní revoluce by však nebyla úplná, kdyby nebyla ještě dokončena a doplněna revolucí náboženskou. Tu nelze — a nebude ji možno prováděti znásilňováním svědomí, nýbrž jenom dlouholetou, nekompromisně prováděnou prací osvětovou a výchovou německých lidí, především mládeže.

Vyskytují-li se tudíž také rozmanité odchylky jednotlivého chování ze všeobecných chování církví k Židovstvu, tedy přece jest stanovisko církví k Židovské otázce podstatně jednotné a možno je objasniti slovy rozhodnutí generálního shromáždění skotských katolíků:

„Generální shromáždění mohlo by ke konci ještě jednou poukázati na hlubokou důležitost fakta, že božský Vysvoboditel, v něhož radostně věříte, pochází tělem ze židovské rasy. Vidíte, že této myšlence hebrejského národa bylo ve světových dějinách přiznáno zvláštní postavení, protože všichni, kteří milují Pána Ježíše Krista, musí také milovati rasu, ze které vyšel.“[148]

Tato slova, která již dávají na srozuměnou Židovskou podstatu církevní víry, jsou „klasicky křesťanská“, mohou býti uznána všemi křesťanstvími světa a budou určitě uznána (nehledíc k jednotlivým slabým německým směrům). Slova onoho generálního shromáždění jsou ostatně namířena proti Novému Německu, z čehož vyplývá, že působení Židovstva jako Židovstva proti němectví není jediným nepřátelstvím, které Židovstvo způsobilo; větší a mocnější jest židovská fronta křesťanství a ta jest nebezpečnější, poněvadž se obrací k duším člověka.

Církve dnes chtějí chrániti svou podstatu, ale my se musíme chrániti před touto podstatou. Taková jest situace.

Jest pravda, že se církve považují za pokračování Židovstva. Je-li Židovstvo semenem, pak jest křesťanství plodem, který se z tohoto semene vyvinul. Tak vykládá tak zvaný svatý Augustin křesťanství ve svém komentáři k 75. žalmu; (Znám jest Bůh v Judei, veliké jest jeho jméno v Izraeli.) Praví:

„Nepřátelé našeho Pána Ježíše Krista, ‚jmenovitě všeobecně známí Židé‘, oslavují sami sebe tímto žalmem a spílají křesťanům, jako by Boha neznali; říkají, že pouze jim samým jest znám Bůh, což prorok sám potvrdil slovy: ‚Znám jest Bůh v Judei‘; pouze musíme pochopiti, co se rozumí pod slovem Judea. Bůh jest skutečně znám jenom v Judei, také my tak pravíme, a není-li kdo v Judei, potom by nemohl znáti Boha. Ale co praví apoštol? ‚Židem‘, píše, jest ten, který jest jím srdcem, a obřízka jest obřízkou duše, podle ducha a ne podle litery.“ (Ep. Řím. 2, 29.) Jsou tudíž Židé, kteří obřezávají tělo, ale jsou Židé, kteří obřezávají ducha. Mnozí z našich svatých otců měli jak obřízku těla, která u nich byla odznakem víry, tak i obřízku srdce pro víru samu. Ale oni, kteří se nyní chlubí jménem a nebožtíky ztratili, odcizili se svým otcům a zůstali sice Židy masem, jsou však pohany duchem. Židy jsou jmenovitě ti, kdož pocházejí od Abrahama, jehož syn Izák zplodil Jakoba, od něhož pochází dvanácte proroků, od nichž se odvozuje celý židovský národ. Ale Židé byli většinou proto pojmenováni Židy, poněvadž Juda byl jedním ze dvanácti synů Jakobových, byl rovněž patriarchou mezi dvanácti, a z jeho pokolení mělo přijíti Židům království.

Arciť po prvé byl dán lidu jako král Saul, který byl z jiného pokolení (Saul byl z kmene Benjamin), ale byl jako nehodný král zavržen. Potom se stal králem David, ze kmene Juda, a z něho, tudíž ze kmene Juda vycházeli králové.“ To předpověděl prorok Jakob, když žehnal svým synům: „Nikdy nebude vzato žezlo z beder Judových jako vládce, až přijde ten, který má býti poslán.“ (Genesis 49, 10.) Ale z kmene Juda přišel náš Pán, Ježíš Kristus, neboť on jest, jak písmo svědčí, narozen z Marie, z kmene Davidova (Jan 8, 5.). „Pokud jde vůbec o božskou podstatu našeho Pána Ježíše Krista, jíž se vyrovnává Otci, stojí nejen před Židy, nýbrž přímo před Abrahamem, a nejen před Abrahamem, nýbrž také před Adamem, ale nejenom před Adamem, nýbrž také před nebem a zemí

[148] Roku 1935 vyšlý bojovný spis v Lucernu pod názvem: „Die Gefährdung des Christentums durch Rassenwahn und Judenverfolgung.

a před všemi časy, neboť: „Všechno jím se stalo a bez něho nic se nestalo.“ (Jan 1, 3.) Poněvadž přece jest řečeno v Písmu: „Nikdy žezlo nebude vzato s beder Judy jako vojevůdce, až přijde ten, který má býti poslán,“ zkoumejme tedy dřívější časy. Tu shledáme, že Židé vždy měli krále z kmene Juda, proto byli pojmenováni Judy — Židy. Neměli žádného cizozemského krále před dobou Herodesa, který kraloval, když se narodil Kristus (Lukáš 3, 1). Cizozemští králové počali s Herodesem. Před Herodesem byli všichni z kmene Juda, tak dlouho právě, než přišel ten, který měl býti poslán. Ale když přišel Pán Ježíš Kristus, tu byla zničena říše Židů a Židé byli zbaveni vlády. Nyní tedy nemají králů, poněvadž nechtěli uznati pravého krále.

Zde vidíte, zda jest možno nazývati je Židy. Již chápete, že to není náhoda. Oni se sami hlasitě odřekli tohoto jména a prohlásili za nedůstojné slouti Židy, leda podle těla. Kdy se odřekli tohoto jména? Tehdy, když mluvili proti Kristu a když proti němu, to jest proti potomku Judy, proti potomku Davidovu zuřili. Pilát k nim pravil: „Krále vašeho mám ukřižovati?“ A oni: „Nemáme krále mimo císaře.“ (Jan 19, 15.)

Och, vy, kteří se nazýváte Židy, ale nejste jimi: nemáte-li krále mimo císaře, pak jest již žezlo vzato Judovi, a přišel ten, který poslán býti má. Mnohem tedy pravdivěji lze říci, že jsou Židy, kteří ze židovství přestoupili ke křesťanství: ostatní Židé, kteří nevěří v Krista, zaslouží, aby ztratili jméno. Pravé Židovstvo jest podle toho církví Kristovou, která věří v onoho krále, který se zrodil z Panny Marie z kmene Juda, která věří v toho, o němž praví apoštol v listě Timotheovi: „Pamatuj, že Pán Ježíš Kristus, potomek Davidův, vstal z mrtvých.“ David totiž pochází od Judy a od Davida Pán Ježíš Kristus. My, kteří věříme v Ježíše Krista, patříme k Judei a poznali jsme Krista, kteří zrakem jsme ho nespatřili, ale lpíme na něm ve víře.“

Tak by mohli přece Židé, kteří nejsou již více Židy, přestati nám spílati, jsou přece těmi, kteří prohlásili: „Nemáme žádného krále mimo císaře.“ Jestliže tedy Bůh, který se prostřednictvím Krista usmířil se světem, jim se zjevil (Židům), a ti jej proto ukřižovali, neboť v těle ukrytého boha neuznali, potom ona Judea odstoupila, to jest není jí více. Pravá Judea sem přistoupiž, jemuž bylo praveno: „Sem k němu přistuptež, a budete osvíceni a vaše tvář nebude zahanbenou, neboť toto slyš a věř, a církev se stane pravou Judeou, kde Kristus znám jest, který jako člověk pochází z Davidova rodu, ale jako Bůh stojí nad Davidem.“[149]

Toto pojetí jest tudíž totožné jak s pojetím římské církve, tak i s pojetím orthodoxního protestantismu. Prohlásil-li proto říšský biskup Müller zástupci tisku („Süddeutsche Zeitung“ č. 282, 1933): „Křesťanství se nenarodilo ze Židovství, nýbrž vzniklo v boji proti Židovství,“ tu naproti tomu mohl patřičně vyjádřiti ve „Fränkische Wacht“ (1. XII. 1933) všeobecné mínění svého směru farář z Löwenichu (Fronta přiznání): „Luther přeložil s vroucí námahou Starý zákon. Zbásnil obraz vzdoru, představující pevný hrad, podle starozákonního žalmu (46). Rád se modlil zvláště Žalmy a při tom ‚viděl všem svatým do srdce‘. Náš Pán Ježíš Kristus však řekl o zákoně Mojžíšově, že přišel, aby jej nikoliv bourал, nýbrž naplnil, a nebude ani jota ztracena dříve ze zákona, až to vše bude splněno. Mezi jeho posledními slovy na kříži jsou dvě slova žalmu a on sám svým učedníkům vyložil svou oběť na kříži ve světle starých proroctví!“ Z toho se vší zřetel-

[149] Překlad podle jezuity vydaného „Eucharistického svazu národů“, 8. ročník, číslo 6.

ností poznáváme, co máme vyrozumívati pod pojmem substance. Křesťanství jest logickým naplněním Židovstva.

To lze vyčísti i z římské liturgie. V „Missale romanum“ (v mešní knize římské), kterého se používá při římské mši a který obsahuje předepsané modlitby, má také jednu modlitbu k Bohu (totiž k židovskému Bohu Jahve), aby připustil, aby *všichni národové a lidé* se stali Židy: „Bože, vidíme zářiti tvé staré zázraky i v dnešku, neboť cokoliv učinils svou mocnou rukou jednomu národu, když jsi jej zachránil před pronásledujícími jej Egypťany, to činíš Ty k spáse všech pohanských národů ještě dnes vodou znovuzrození: *Dopřej nyní, aby celý svět i lidstvo mohlo vstoupiti mezi děti Abrahamovy a v důstojnost národa Izraele.*“

Tato modlitba jest předepsána na Velký pátek. Dánská církev se modlí na Velký pátek také za nevěrné Židy, aby se mohli opět obrátiti k spáse.

Když římský biskup přijímá svěcení a jest mu na hlavu kladena mitra (biskupská čepice), modlí se arcibiskup tuto modlitbu: „Klademe, ó Pane, na hlavu tohoto představeného církve a tvého předbojovníka helmu stálosti a spásy, aby již tvář, takto ozdobená, i hlava, ozbrojená rohy obou zákonů, se zdála hroznější nepřátelům pravdy a propůjčením Tvé milosti se stala mocným odpůrcem protivníků. Ozdobil jsi v rozmluvě s tebou tvář svého sluhy Mojžíše a vyznamenal jsi ho jeho silně zářícími rohy své jasnosti a pravdy. Tys poručil Aronovi, svému veleknězi, aby si nasadil mitru velekněze. Skrze Pána našeho Ježíše Krista.“

Římský kněz se modlí při mši sloužené při svatbě: „Utvrdiž, ó Bože, čehož jsi nám dopřál, ze své svatyně, která jest v Jerusalemě. Sešli pomoc snoubencům ze svatyně a se Sionu ostříhejž jich.“

Můžeme tyto příklady libovolně rozmnožiti. Žádná křesťanská církev nemůže bez této substance existovati, ale tato substance jest — jak jsme již řekli — to, co činí z církví duchovní protimoc v dnešním státě a co je výchově v národním duchu tak nebezpečné. Mimo to musí se církve vybavené tímto duchem — od něhož se nemohou odloučiti — stávati štítem politické reakce.

To, co stará církev soudila o Židech, co Harnack[150] znovu podává následujícími slovy, to vše bylo již zcela překonáno: „Židé jsou nejhorším, nejnezbožnějším, bohem nejopuštěnějším národem mezi všemi národy, vlastním národem ďábla, satanovou synagogou, společností pokrytců.“ Tento úsudek ukazuje, že protiklad k Židovstvu přes svou podstatu byl po dlouhá staletí velmi příkrý, t. j. církevní postoj podléhal stálému střídání. Ale až do roku 1918 přece ještě existovaly výminečné zákony proti Židům v římském církevním právu a byly formálně závazné, i když také již nebyly zachovávány. — V církevním zákoníku (Codex juris canonici), který platil až do roku 1918, byla tato pravidla, která se týkala jednání se Židy:

1. Židé smějí žíti v klínu křesťanských národů a svobodně vykonávati náboženské úkony. Jejich náboženské úkony musí býti chráněny, ale Židé se musí zdržovati všeho, co by mohlo urážeti křesťanstvo v jeho náboženských pocitech.

2. Usídlování Židů jest nutno omeziti a rovněž se musí hleděti, aby pokud možno bydleli pohromadě. Neboť jsou-li roztříštěni v národě, mají více příležitosti k nedovolenému zisku a lichvě. Církevní právo to odůvodňuje takto: „Židé byli nejhoršími agitátory

[150] „Mission und Ausbreitung dee Christentums“, I. sv.

pro právo volného stěhování. Zahnízdili se ve všech zámožných městech, aby vyssávali zámožné."

3. Křesťané nesměli používati Židů ani jako lékařů, ani jako ošetřovatelů nemocných, ovšem mimo případy nutnosti. Neboť: „Církev chová v úctě svaté tělo v přijímání svátosti křesťany, nechce je podávati za přítomnosti židovských lékařů." Jinými slovy: Ošetřování židovskými lékaři jest znesvěcení!

4. Žid nemá zastávati žádný veřejný úřad, obzvláště ne úřad soudcovský, vládní nebo učitelský, kromě úřadů v židovských školách: „Jest proti důstojnosti křesťanů, aby seděli u nohou židovského učitele, aby se nechali spravovati židovským soudcem. Jest proti církevním pravidlům, proti dobru národů, aby Židé byli rovnoprávnými s křesťany; proto se nesmí dovoliti, aby se vyvyšovali. Papež Innocenc III. jmenuje to přímo absurdní myšlenkou, aby rouhač Kristův měl vykonávati proti křesťanu mocenskou pravomoc.

5. Křesťan nesmí sloužiti Židovi jako podruh. Nedbání tohoto pravidla bylo podloženo podle okolností trestem exkomunikace. Kanonické právo odůvodňuje to plnou ošklivostí, že u Židů panuje obyčej líti po tři dny mléko kojných, přicházejí-li tyto o velikonocích k stolu pána, „do latriny". Poněvadž ošklivosti tohoto druhu jsou u nich všelijaké, musel by se křesťanský služebník obávati božího hněvu, kdyby sloužil v takovém domě. Kdyby se Židé zdráhali propustiti své křesťanské sluhy nebo kojné, budiž jim církevním právem zakázán každý styk s křesťany.

6. Židovská výdělečná a obchodní činnost musí býti podrobena přísné kontrole, aby křesťanské národy byly chráněny před lichvou.

7. Manželství mezi křesťany a Židy jsou přísně zakázána, neboť tu jest „disparitas cultus". Tudíž pro rozdíl náboženství (nikoliv pro různost vyznání v obci pokřtěných) jsou tato manželství zakázána. Proto bylo církevním zákonem i protestantům zakázáno vstupovati do manželství se Židy. Od této dělící překážky manželství církev nikdy nesmí dáti dispens pro povolení smíšeného židovsko-křesťanského manželství.

Nikdo nemůže popírati, že tato církevní ustanovení pro ochranu národa nebyla velmi chytrá a moudrá. A měla (alespoň formálně) platnost až do roku 1918. Dne 19. května 1918 nabylo platnosti nové církevní právo. A co obsahovalo ze všech těchto dobře promyšlených a po staletí osvědčených ustanovení? Nic! Zhola nic! Ani slovo Žid se více nevyskytuje v novém Codex juris cannonici. Mělo-li dřívější církevní právo ještě zvláštní část „de judaeis", nyní tato část v novém církevním právu úplně chybí. Tak byla ovšem přiznána pravda, že tato opatření nebyla brána vážně, neboť prakticky tato ochranná opatření nebyla již po desítiletí prováděna. Nejenže byly beze všeho dovoleny sňatky mezi Židy a křesťany, když byla Římu zaplacena určitá dispensní taxa, ale ani v ostatních oborech nebylo činěno námitek proti tomu, když křesťanští služebníci sloužili u Židů nebo když se někdo léčil u židovských lékařů, a již se dokonce Židům ani nebránilo přijímati veřejné úřady, ve kterých mohli v minulém století ve všech zemích Evropy působiti čím dál tím více. Tento stav roku 1918 způsobil, že ona ustanovení o Židech byla z církevního práva vyškrtnuta. Také židovsko-křesťanská smíšená manželství se nyní za určitých podmínek připouštějí.

Zmizení židovské otázky z církevního práva má nepochybně symbolický význam a dokazuje stále jasněji pevnější přimykání se Židovstva ke křesťanské církvi. Toto přimykání uskutečňuje se zcela v opaku k dříve změněným zevnějším a politickým poměrům, zcela logicky na základě židovské substance.

MUSÍ BÝTI MILOVÁNA TAKÉ TA RASA, Z NÍŽ VYŠEL KRISTUS.

V souhlase s tím došlo 1926 v Římě k utvoření obzvláště pozoruhodné „Společnosti přátel Izraele" (Amici d' Israele), jejíž generální tajemník — zvolený papežem — monsignore van Asseldonk se o této společnosti vyjádřil takto: „Jde o čistě náboženské hnutí lásky k božímu národu Izraele, rozhodně tu nejde o církevní misionářskou společnost. Kázáními, přednáškami, novinářskými články a konferencemi má býti katolickému světu připomínáno, že náš společný Bůh-Otec vyvolil neodvolatelně židovský národ, a to také bylo potvrzeno Kristem a jeho učedníky. Z toho vyplývá, že antisemitismus přímo odporuje božímu učení. V nejbližších dnech byl již vydán apel na katolické duchovenstvo. Židé učiní dobře, když nám nebudou nedůvěřovati, nýbrž když nám blahovolně vyjdou vstříc."

Tyto projevy byly proneseny zástupci židovské telegrafní agentury v Curychu.[151] Později byl prelát přijat papežem v audienci, kdy papež mezi jiným také řekl, že by se nesrovnávalo s katolickým principem, aby Židé byli pronásledováni, že Židé jsou přece jen národ, Bohem vyvolený. Potom papež pravil: „Já i někteří kardinálové jsme přáteli Židů a podporujeme ‚Společnost přátel Izraele' i boj proti antisemitismu."[152]

Založení a rozvoj „Společnosti přátel Izraele" jsou zcela zvláštní a poučné pro osvětlení otázky: Řím a Židovstvo.

Zakládající shromáždění konalo se za předsednictví zemského kardinála van Rossuma: „Jaká slast pro Spasitele," zvolal kardinál v proslovu, „bude-li možno získati srdce tohoto národa. Proto pozdravujeme a milujeme toto výborné apoštolské dílo a radostně mu žehnáme."[153]

Ale to není všechno! Kardinál van Rossum ještě více vyložil potřebu takového postoje katolické církve k Židovstvu. K „Jüdische Telegraphen-Agentur" v Curychu vysvětluje: „Katolická církev se snaží o smíření národů a bratrství národů a odsuzuje co nejpřísněji a vší silou své autority antisemitismus. Každý pokus o rušení důstojné a klidné existence židovského národa bude katolickou církví ostře odmítnut jako nepřátelský duchu jejího učení. Katolické a židovské náboženství mají tři základní zásady společné: víru v jednoho Boha, nesmrtelnost duše a očištění od hříchů pokáním."[154] Leč přece jen byla společnost dekretem ze dne 25. března 1928 rozpuštěna. Zopakování části tohoto dekretu není nezajímavé. Jest to ta část, která významně přiznává dnešní postoj církve k Židovstvu:[155] „Katolická církev nikdy nepřestala modliti se za Židovstvo, které až do příchodu Ježíšova bylo opatrovatelem božských příslibů, a pomíjíme-li zmámení, do kterého potom upadlo, je to právě proto, že milost boží vítězí nad jeho zatvrzelostí, osvětluje Židy a volá je zpět k pravé víře. Svatá Stolice, vedena touže láskou, chránila tento národ proti bezprávným útiskům a odsoudila systematickou zášť proti národu, který jednou byl Bohem vyvolen, zášť, která jest vyjádřena slovem antisemitismus." — „Ale," tak pokračuje dekret dále, „uvnitř Svazu přátel Izraele začal se pak zaváděti způsob a chování obchodu a řečí, které se uchyluje od pojetí církve a ducha svatých otců a také od svaté

[151] Srov. m. j. časopis „Říšského svazu židovských frontových vojáků" „Schild", č. 17, 1926.
[152] „Reichswart", 7. srpna 1926.
[153] Tak referuje římský dopisovatel katolického listu „Deutschee Volksblatt", č. 178, 1926.
[154] „Völkiseher Beobachter", 27. 7. 1926.
[155] „Acta Apostolicae Sedis", číslo 4, 1928.

liturgie. Proto kardinálové, příslušející Svatému Officiu, prohlásili v plenárním zasedání kongregace dne 21. března, když si předem vyžádali votum consultorium, svaz „Amici Israel“ za rozpuštěný a nařídili, že nikdo nesmí v budoucnosti psáti nebo vydávati knihy či spisy, které jakýmkoli způsobem podporují podobné bludné proudy.“

Tak tedy skončila akce, která přímo přetékala láskou k Židovstvu. Tato akce poskytla Židovstvu umístění a přála mu takové svobody, že nejen účel společnosti, nýbrž dokonce i církevní tradice zdála se býti ohrožena. Podle „Deutsches Volksblatt“ (13. března 1928) přijala společnost zvyky a formule liturgického rázu, jimiž společnost přijala charakter lóží!! Římské farizejství nemohlo tudíž trpěti farizejství židovské; proto učinil Řím toto rozhodnutí: podal důkaz, jak žárlivě střeží své tradice a že se i při své veškeré vroucí lásce k Židovstvu nedá ničím odvrátiti od svých zvyklostí.

O několik týdnů později, dne 19. května 1928, objevil se v jezovitském listu „Civilta cattolice“ článek, jenž byl přímo osobním míněním samého papeže: „Die jüdische Gefahr und die Amici ď Israel“; v tomto článku se m. j. praví:

„Židovské nebezpečí ohrožuje celý svět židovským zhoubným vlivem nebo ošklivost budícím vměšováním, jmenovitě u křesťanských národů, a ještě více u katolických a latinských, kde starý liberalismus svým bludem jest Židům obzvláště silně nakloněn, zatím co Židé pronásledují katolíky a především řády. Nebezpečí stoupá každým dnem. Jestliže nesvádíme na Židy, jak někteří příliš rádi tak činí, každou vinu za zlo, které postihlo moderní společnost, obzvláště Evropu, alespoň jsme se přece pokusili objasniti — ku příkladu v otázce bolševismu — jakou vinu a jak značný vliv měl na scestí svedený národ Židů v ruské revoluci, jaký vliv má také již ve francouzské a nejnověji v maďarské revoluci, a to se všemi svými zly, ukrutnostmi a divokým postrachem… Židovská propaganda pracuje částečně v nejužším spojení s propagandou svobodných zednářů a bolševiků. Člověk nerozumí, jak může býti tato propaganda ještě chráněna vládami, které přece dokazují, že jsou rozhodnuty potírati svobodné zednářství a ostatní liberální, socialistickou nebo komunistickou propagandu. Tu propagandu, která byla prováděna po staletí, která byla dokonce podporována; Židům nebyla přiznána pouze svoboda nebo rovnost jejich hegemonu v mnoha oborech veřejného života, stali se pány též v hospodářství a v průmyslu, nemluvíc o vysokém finančnictví, kde jim byla dána přímo diktátorská vláda — nadvláda, která může dávati vládám i státům zákony pro věci, které se týkají politiky, přirozeně hlavně ve věcech finančních. A tato diktátorská vláda se stala soupeřem vlády za války. Tato skutečnost, zjev vpravdě překvapující, nemůže se vysvětliti — neřku-li pak ospravedlniti — počtem Židů, kteří v postižených zemích bydlejí. Spíše má svůj základ v tajném židovském vměšování, které v takové míře jim dalo nepříslušející moc, která není vůbec úměrná jejich počtu, a nadto odporuje rozumu a všeobecnému dobru.“ Potom časopis ukázal jednotlivým výpočtem menšinové poměry Židů v jednotlivých zemích a poznamenává k tomu: „A při tom všem zaujímají vedoucí postavení ve velkoprůmyslu, ve vysokých financích, v diplomacii a ještě více uvnitř tajných společností, takže mohou usilovati o svou světovou hegemonii… Co však nejvíce zarmucuje, to není jenom to, že národy se ocitají v tomto stavu, nýbrž že jej ještě pěkně přijímají a podporují, jak ostatně i tak zvaná Společnost národů omilostňuje tajné židovské vměšování.“

Může se od těchto kruhů čekati něco lepšího? Není tu zářícím ospravedlněním jednání nacionálně-socialistického Německa? Ale nesmí se přeceňovati význam tohoto článku. Řím tímto článkem udělal čáru jenom přes to, že byl napálen „Společností přátel

Izraele". Nic víc! Z toho se nesmí nikdy dovozovati, že by Řím zahájil boj proti vměšování Židovstva, na něž se naříká, Řím se toho střeží, poněvadž Řím přes své dřívější útoky proti Židům Židovstvo potřebuje.

A tak mají podobné výroky nemalý význam pro poznání dnešního boje Říma proti Židovstvu, neboť je-li antisemitismus „písemný", pak jest také samozřejmý příležitostný „antisemitismus" Vatikánu nebo jesuitů.

Tady má značný význam původní římská listina, která pojednává o otázce židovské rituální vraždy.

V roce 1930 vyšly ve zvláštním svazku dokumenty diplomatické korespondence carského ministerstva. Byly v nich také dopisy, které byly r. 1913 vyměněny mezi ruským ministrem zahraničí Sassanovem a D. Gelidovem, ruským zplnomocněncem u Vatikánu. Ty navazovaly na dopis lorda Rothschilda (z Londýna), který byl adresován papeži. Dopis upozorňoval na proces Beilisův,[156] který se tehdy konal pro rituální vraždu. Dopis připomínal, že existuje ve dvou starých papežských bullách prohlášení, jimiž papež Židovskou rituální vraždu uznává. Obě tyto původní zprávy — tak píše Rothschild — byly dnes použity ruským duchovním Pranaitisem, a proto se Vatikán žádá, aby z vlastní moci takovým metodám zabránil. Na tento dopis odpověděl tehdejší papežský generální tajemník, kardinál Merry del Val, že nemůže k tomu dodati nic jiného, než že dokumenty, které uznávají rituální vraždu, byly skutečné papeži napsány, a jejich rukopisy že jsou ve vatikánské bibliotéce.

Potom se ruský ministr zahraničí prostřednictvím vyslance u Vatikánu tázal, možno-li rozuměti Rothschildem danému vysvětlení tak, že papež nikterak nesouhlasí s těmito starými bullami, ale nepopírá jejich existenci, nebo naopak zase že podle názoru Vatikánu byl již vydán o této otázce neomylný nález, a to v tom smyslu, že rituální vraždy patří k židovským obyčejům a že proto není k těmto vyhláškám co připojiti.

Odpověď Vatikánu na zprávu ruského vyslance zněla:

„Potvrzení pravosti kopie znamená spíše všechno než popírání jejího obsahu. *Naopak jest přihlížeti jako k dokázanému, že to jest starým židovským zvykem, aby na velikonoce bylo zavražděno křesťanské dítě*." Tato zpráva má datum 18. listopadu 1913.[157] Ale když jeden katolický odpůrce Židů potvrzoval v Rakousku v r. 1934/35 skutečnost zvyku rituální vraždy a tuto skutečnost rozšiřoval zvláštním spisem, katolické listy se rozhořčeně od něho odtáhly a spis byl dokonce prohlášen za bohaprázdný, poněvadž v něm obsažené pojetí jest prý nekřesťanské.

Význam shora uvedeného vatikánského dokumentu nesmí býti však přeceňován. Proti němu stojí takové zdrcující množství nábožensko-katolických projevů Židům přátelských, že by bylo šílenstvím věřiti, že by Řím vyvodil pro svůj okrsek potřebné důsledky z příležitostně připuštěného nebezpečí Židovstva pro všechny národy.

Uvedeme zde některé případy, jak se prakticky účinně provádí židovsko-římské duchovní spříznění: Katolický profesor Dr. Englert píše v „Beobachter am Main" (1924) pojednání „Vom katholischen Frühling in Neudeutschland". Tam se mezi jiným říká:[158]

---

[156] Podrobněji v překladu německého originálu Hellmut Schramm, *Der jüdische Ritualmord - Eine historische Untersuchung*, Theodor Fritsch Verlag, Berlin 1943, přeložil © Jaroslav Voříšek 2005; pozn. editora.

[157] Srov. „Volkischer Beobachter", 29. července 1930.

[158] Podle „Reichswart", 8. listopadu 1929.

„Žádné náboženství není svými kořeny a prováděním Židovstvu tak blízké jako katolické a žádné jiné nemá pro církev takovou fundamentální cenu jako synagoga a její svatá písma… Přesně je to dnes boj (katolické) církve: její nepřátelé nevidí v katolicismu nic jiného než splněné Židovstvo. Věc církve a věc Židovstva se spojily. Církev stojí za božstvím Starého zákona právě tak absolutně jako za božstvím Nového zákona. Církev jest Židovstvem ne ledajaké rasy… nýbrž národem Mesiáše, prorokem zjevené pravdy a apoštolem mesiášské milosti všem národům… V této pradějinné, zakotvené, bojující a trpící společnosti, která se dnes stala aktuálnější než kdykoliv jindy, spočívá to, čím se církev a synagoga úžeji k sobě připojují. Nemýlí se ten, kdo se domnívá, že intelektuální Židovstvo jest si této spojitosti dobře vědomo a že se podle toho řídí, zatím co hledá vnitřní duchovní styk.

Židovstvo nemá v dnešní době nejvyspělejších nacionalismů nikde lepšího zajištění než v církvi, která je nikdy nevydá všanc materialistickému rasovému zbahnění pošetilé moderní teorie; v církvi, která je spíše vrací ideálu jeho svatodějinného posvěcení a důstojnosti a pozdvihuje je do jasné výše náboženství zjevení; v církvi, jejíž děti vidí v každém zbožném Židu ctitele pravého Boha a svědka víry v Mesiáše; mají proto Židé možnost býti nejen trpěni, ale prokazuje se jim tolerance a také duch náboženské ostýchavosti.“

V „Schönere Zukunft“ ze dne 3. března 1933 jsme mohli čísti: „V roce 1912 přestoupila ve Washingtonu slečna Rozalie Marie Levyová ke katolicismu. Konvertitka jest známou spisovatelkou a velmi činnou členkou ‚Bratrstva prosícího za obrácení Izraele‘. Z jejího pera pocházejí mimo mnohé jiné spisy také tato díla: ‚Život v nebi‘, ‚Proč se Židé stávají katolíky‘, ‚Judaismus a katolicismus‘. Podle zprávy „Osservatore Romano“ (ze dne 3. března 1933) dalo vyhlášení Svatého roku slečně Levyové podnět, aby vznesla důrazný projev k Židům celého světa. V něm se mimo jiné praví:

„Židé celého světa mají dnes velmi příhodnou příležitost, aby jednou mohli pozorně studovati život a učení Ježíše Krista. Musíme býti na Krista hrdi, neboť jest z naší rasy. Nikdy ještě nežil žádný smrtelník, který žil tak svatým životem a učil tak svatým přikázáním, jako činil Ježíš Kristus Nazaretský. Musili bychom vlastně býti první, kdož přijali jeho učení a jeho následovali. Zatím se lidé jeho tělu a jeho krvi přímo podivuhodně vzpírali, aby ho uznali jako proroky Starého zákona přislíbeného Vykupitele, ačkoliv přece svým životem i smrtí naplnil všechna jejich proroctví… Kristova díla dokazují, že nebyl jen člověkem, nýbrž také Bohem, jak sám prohlásil. Po jeho smrti a jeho zmrtvýchvstání hlásali apoštolově Ježíše Ukřižovaného: všichni byli Židé. Činili by tak, kdyby nebyli přesvědčeni o jeho božství? Lidově řečeno, neměli co získat. Stali se mučedníky pro pravdu jimi poznanou. V dalších stoletích musili přečetní Židé, kteří se snažili podrobně a svědomitě studovati život a učení Krista tak, jak byly zaznamenány v Novém zákoně, doznati jeho božství; musili toužiti po křtu v církvi, kterou založil, to jest v katolické církvi. Kristus nepřišel, aby rušil Starý zákon, nýbrž aby jej naplnil. Právě tak jako Židé, kteří poslouchali proroka Izaiáše, nemuseli zavrhnouti ničeho, čemu se naučili u Mojžíše, tak nemusí konvertité ze Židovstva, popřejí-li sluchu zjevením Krista, zavrhovati nic, co jest psáno ve Starém zákoně. Zcela naopak, v Novém zákoně naleznou dokonalé doplnění proroctví Starého zákona.“

Biskup Heylen z Namuru nařídil,[159] aby byla 19. února 1933 slavena Prosebná neděle za obrácení Židů. Biskup ve svém pastýřském listu vyvozuje, že by bylo protichůdné se domnívati, že by bylo marné a nesmyslné pracovati a modliti se za obrácení Židů (k víře), a při tom dokazuje, že obrácení Židů má papež obzvláště na srdci, jak vyplývá z míst papežského listu o zavedení svátku Krista krále. Biskup dále vysvětluje, že ono podání příslušných míst Svatého písma by bylo úplně nesprávné, podle něhož po obrácení Židů by bezprostředně následoval konec světa; podle výkladu svatého Otce a theologických odborníků připojil by se k obrácení Židů, podle proroctví bible, čas míru a blahobytu.

„Der christliche Pilger" (Křesťanský poutník), katolický list špýrského biskupství, přinesl dne 17. února 1935 článek „Synagoge und Kirche", který končí slovy: „Ale my jsme si vědomi, že musíme chápati sudbu Židů v politickém světě nikoliv s hlediska politického, nýbrž pouze ve smyslu zjevení v Písmu. Jako křesťané uznáváme bláznovství moderního myšlení, které si představuje, že rozhodnutí Boha, jako jest vyvolení Izraele, mohlo by býti korigováno tak zvanými dějinami. Izrael jest naším bodcem v těle, proti němuž nijak nemůžeme vyraziti, my jsme adoptováni (adoptivi), abychom mluvili Pavlovou řečí římského listu, proti nim, legitimním (legitimi). Nevíme, kdy se tak stane, aby ztracený syn opět nalezl cestu do otcovského domu, my však víme o radosti Otce, stále čekajícího na tento návrat, i to, že my, jak potom, tak také nyní, můžeme dělati toliko jedno: poznati tajemství církve ze Židů a pohanů jako jediné tajemství božského slitování."

Toto pojetí ukazuje, jak jest beznadějné, abychom si s určitými křesťany vyměňovali názory o židovské otázce.

„Vynikající katolický učenec" Th. Dr. C. M. Kaufmann ve Frankfurtu zkoumal stanovisko římských katolíků k Židům v „C. V. Zeitung" (měsíčník, březen 1927):

„Pozoruhodné jest, že katolíci i sama církev většinou a v celku lépe vycházeli se Židy než s těmi křesťany, kteří od církve odpadli… Známý jest příjemný poměr, který panuje na mnoha místech mezi biskupskými stolicemi a vrchními rabíny. Tento zjev má své hlubší základy jednak v pocitu společných náboženských tradic, jednak v příliš nasnadě jsoucí aversi (nelibosti) k ‚odpadlým' bratřím."

Příjemný vzájemný vztah pochází vpravdě ze společné základní podstaty. To dokazuje také toto:

Pražský katolický kongres v červnu 1934 se nakonec usnesl, aby bylo poděkováno pražskému Židovstvu. Dopis, poslaný pražskému vrchnímu rabinátu, zněl takto:

„Ctihodnému vrchnímu rabinátu Izraelitské náboženské obce v Praze. Vážení pánové, byli jste tak laskaví, že jste uvítali celostátní katolický kongres biblickým mírovým pozdravem, který se opakuje v přečetných formách v knihách Starého i Nového zákona. Z hloubi své duše děkujeme Vám za toto poselství a opětujeme Vám co nejsrdečněji Váš pozdrav. Fiat pax in virtute tua. Slova žalmu, který citujete, tvoří část denních modliteb katolické církve.

Jsme zajisté téhož názoru jako Vy, vážení pánové, že se dnes lidstvo seskupuje do dvou táborů, do tábora oněch, kteří hlásají víru v Boha, a do tábora odpůrců Boha, a že

[159] Viz „Schonere Zukunft", č. 22, 1933.

společná hodnota vyznání víry a mravů musí bez rozdílu chrániti všechny ty, kdož staví na svaté pravdě zjevení božího.

Veliké přikázání lásky k Bohu a bližnímu, které jest již obsaženo ve Starém zákoně, tvoří společné základy toho, co jest svaté Židům i katolíkům.

Poselství míru, které zvěstuje celostátní katolický kongres, platí bez rozdílu všem lidem, neboť každá jednotlivá lidská duše má před Bohem nekonečnou cenu. Pozdravili jste kongres slovy žalmisty Páně. Dovolte nám, abychom odpověděli slovy, jimiž žehná velekněz, vznešenými slovy Jeverchho Adonaj verjischmerecho, která vztahujeme na všechno lidstvo celého světa: Bůh žehnejž Vám a chrániž Vás, nechť provází Vás přízeň Pána i jeho milost.

Zatím co vzhlíží na Vás Pán a propůjčuje Vám míru:

„Vojosem lecho schaiom,"

Msgr. dr. Leopold Prečan, arcibiskup olomoucký, metropolita moravský, předseda kongresu Msgr. dr. Karel Kašpar, arcibiskup pražský, primas český, ordinarius loci kongresu dr. Jan Jiří Rückl, skutečný papežský komoří, předseda exekutivy kongresu."

(„Prager Tagblatt", 2. července 1935.)

Již roku 1923 promluvil mezi jinými na katolickém sjezdu otec-kapucín páter Kröpfl:[160] „Židé jsou vyvoleni, aby dokončili uvnitř katolické církve ještě větší věci než David a Šalamoun. Spolupráce katolické církve se Židovstvem byla by tudíž pro katolickou církev nejen výhodou, nýbrž byla by také zcela oprávněna, a to proto, že podle těla jsou obě s Kristem příbuzné."

Opatrněji se vyjadřuje F. Muravský:[161] „Církev uznává Židovstvo jako svůj kořen a dívá se na ně jako na božskou instituci, která měla dáti světu Spasitele. Ale nyní je jako samostatný zjev zamítá, poněvadž je předhonila, v něm vyklíčila; dívá se na ně jako na nedokonalé. Židovstvo jest pouze částečnou pravdou, církev pak pravdou dokonalou; Židovstvo chová zákon, církev milost jako korunu zákona; Židovstvo vede ke Kristu, církev jest Kristem."

Kardinál Faulhaber podal v nejnovější době nejpozoruhodnější a nejpřípadnější posudek o Židovstvu svými adventními kázáními v prosinci r. 1933. První kázání mělo nadpis: „Starý zákon a jeho naplnění v křesťanství" (3. prosince 1933) a pozdější: „Mravní hodnoty ve Starém zákoně a jejich zhodnocení v Evangeliu" (10. 12. 1933). Vedlo by příliš daleko, kdybychom se blíže zabývali obsahem těchto „náboženských" přednášek; postačí všimnouti si ozvěny, která se ozvala na protější, židovské straně, a porozumíme způsobu, smyslu i působení těchto kázání. Nehledíc k tomu, že tato kázání měla nejsilnější a nejnadšenější odezvu v cizině, Německu nepřátelské (vyšly francouzské a italské překlady, francouzské překlady měly jasně protiněmecký úmysl!), nehledíc k tomu, že tyto přednášky dokonce přinesly kardinálovi obzvláštní projev úcty severoamerického Židovstva, že byl jmenován mezi desíti křesťanskými přáteli židovského národa

[160] Podle „Deutsch—österreichische Abendzeitung", 4. července 1923, číslo 181.
[161] „Katholische Kirche und Judentum", Berlín 1924, str. 25.

dneška, a to jako druhý po manželce presidenta Roosevelta,[162] dostatečně známá „C. V.-Zeitung“ německých státních občanů židovské víry nadšeně se chopila těchto kázání a udělila kardinálovi nejlepší známku, kterou křesťan od Židovstva vůbec může dostati. Rabín Dr. Barwald (Mnichov) napsal tehdy v „C. V.-Zeitung“ (4. ledna 1934) článek, nadepsaný: „Neue Begeisterung für unsere Heilige Schrift.“ (Nové zanícení pro naše svaté Písmo):

„Také ke konci posledního kázání opětně připomíná, aby byla čtena podrobně bible: Primát přede všemi knihami zůstává přece jen Knize knih… Naší zemí hučí bouře, která má odnésti svatá Písma s německé půdy, poněvadž prý jsou židovská. Jsem přesvědčen, že tato bouře spíše u všech vyznání rozžehne svatý plamen nového nadšení pro svaté knihy.“

Zmiňujeme se o těchto slovech (Faulhaberových) jenom s díkem a uspokojením, ale především je považujeme za napomenutí, které — jak bylo již jedenkráte na tomto místě řečeno — si zaslouží, aby bylo o něm přímo v našem středu uvažováno.

Čtěmež bibli a nikým se nedejme předstihnouti! Již samo studium míst, která jsou citována ve Faulhaberových kázáních, mohlo by nám poskytnouti bezměrný užitek a dalo by nám podnět — jsme si tím jisti — k dalšímu bádání v bibli. Působí-li potom myšlenky v ní obsažené v nás, pak se nám bible stane — abychom mluvili jejími vlastními slovy — „stromem života“. Jsme posilováni ve vědomí, že máme ve svém náboženství také náboženství života. Jest opravdu naší ustavičnou úlohou, abychom stavěli v souzvuk náboženství i život, nebo abychom je při nejmenším spojovali. Jak to vypadá na druhé straně, názorně nám ukazují kázání.

Hledejme Židovstvo, nenajdeme je v doktrínách, filosofických úvahách, v teoretických úvahách nebo v programových vysvětleních. Nejhlasitěji a nejčistěji nám zní svou obdivuhodnou působností v živoucím hlasu bible. Zde se stává také prakticky působivé, zde se stává z náboženství život, vede-li nás k spáse našeho života. To nám může dnes stačiti, když nemáme téměř možnosti, abychom veřejně my anebo naše náboženství působili. Tím trvaleji se můžeme zaměstnávati sami sebou. Jenom tak, v živoucím pojetí náboženských hodnot, může se uskutečniti židovská renesance, kterou potřebujeme. Zde opravdu dospějeme ke své židovské podstatě, která — rozumně pěstována — může se dále rozvíjeti, jejíž zanedbání musí vésti k úpadku. Náboženské sebevědomí musí provždy zůstati měřítkem sebevědomí židovského.

Budiž ještě jedenkráte citován kardinál Faulhaber: „Národe Izraele, to nevyrostlo v tvé zahradě jako tvoje setba. Ne. Nikoli, je to skutečně setba boží.

Ale On pěstoval je v naší zahradě a nás povolal jako zahradníky, kteří čekají na jeho ovoce, aby je odevzdali světu. Jsme pokorně hrdi na to, že zjevení bylo dáno světu naším prostřednictvím. Nosme je v sobě i před sebou s pocitem povýšenosti, povinnosti i vyvolenosti, ale také — a to není nic jiného — s pocitem odpovědnosti, který jest každému nezbytný, koná-li někdo těžký úkol.“

Faulhaberova adventní kázání tudíž způsobila, že Židovstvo bylo posíleno také v sebevědomí své vyvolenosti; nyní se necítilo ničím jiným než „setbou boží“. Faulhaber tedy také nepřímo napomáhal „židovské renesanci“. Ale slyší-li kdo dnes kardinála, dovolává se jenom starozákonního Židovstva a ve všech svých kázáních řídí se snahou

[162] „Westdeutscher Beobachter“, 24. 11. 1934.

zdánlivě neoslabovati dnešní Židovstvo. Nuže, cizina se nadšeně chopila těchto kázání. Také francouzský překlad kázání se stal s vědomím a svolením kardinálovým, jak napsal autoru osobní tajemník kardinála. Překlad vyšel pod nevraživým titulem: „Juifs et Chrétiens devant le raciame“[163] (Edition du Monte Catholique). Imprimatur dal versaillský arcibiskup!! I když odmítl kardinál odpovědnost za nadpis, přece jest plnou měrou odpovědný za nenávistné zneužívání svých kázání proti nacionálně-socialistickému státu. Je to, co napsal ve prospěch Židů kardinál Faulhaber, něco jiného, než co bylo před tím sděleno jako závěr generálního shromáždění skotské církve, totiž to, že všichni, „kteří milují Pána Ježíše Krista, musí také milovati rasu, ze které povstal?“

Není pochybnosti, že římští katolíci milují tuto rasu, přímo dnes v národním státě, kde oba — Židé i katolíci — oboustranně duchovně spřízněni více než dostatečně odkryli a potvrdili své nepřátelství k tomuto státu. Šťastnou cestu všem nadějím: křesťan — pomlčmež o římském katolíku — nikdy se nestane z konfesionelních důvodů vážným protivníkem Židovstva.

Friedrich Nietzsche napsal ve svém „Antikřesťanu“ velmi případné slovo:

„Židé jsou právě tím nejosudnějším národem ve světových dějinách: svým pozdějším účinkem padělali lidstvo tak, že ještě dnes může křesťan vnímati docela protižidovsky, aniž byl srozuměn s poslední židovskou konsekvencí.“

Křesťanští odpůrci Židů jsou jako oni domorodci, kteří se domnívají, že jsou již bělochy, ověsí-li se evropskými hadry; zůstávají přesto barevnými: vzdali se jen své vlastní osobitosti.

Není určitě „poslední Židovskou konsekvencí“, napsal-li jesuita Bangha v „Schönere Zukunft“[164] o Židovstvu a katolicismu toto: „Neboť protivy mezi oběma náboženstvími jsou tak velké a podstatné; proto nesmí býti přezíráno, že jsou stále zauzleny důležitými momenty příbuzenskými, jmenovitě nerozumíme-li pod pojmem židovské náboženství povrchní vzdělání mnohých moderních Židů, také pak v theologu Talmudu, nýbrž jednoduše zachovávání Starého zákona; a právě tak nesmíme křesťanství ztotožňovati s katolicismem. Toto jest oprávněno nejen proto, že katolicismus jest dějinně jediným zákonným pokračováním původní církve, nýbrž také proto, že tu jest jako jediné pevné, jasně vyhraněné, určené a lehce určitelné učební vodítko křesťanské víry.

Katolicismus a starozákonní Židovstvo — to jest jádro věci — neobsahují momenty, vzájemně se nevylučující, nýbrž navzájem se doplňující. To jest první myšlenka, která by mohla věřícího Žida přiblížiti katolicismu. Starozákonní Židovstvo a katolicismus se mají k sobě jako kořen ke kmeni, jako poupě k růži, jako dětský věk k zralosti, jako příslib ke splnění. Katolicismus se považuje za zákonitého dědice, legitimního pokračovatele starého židovského náboženství, za naplnění Starého zákona, za korunovaci a uskutečnění původního zjevení Židů. Židovstvo věří v příchod Mesiáše, křesťanství věří, že již přišel. My nepokládáme křesťanství za porušení Starého zákona, za odklad od jeho předkřesťanských zjevení, nýbrž za klad jejich uskutečňování, zatím co Židovstvo ztrnulo na formách příslibů; ano, sliby se staly skutečností, naděje v budoucnost staly se blaženou přítomností a skutečností… Není správné říkati, že se Židovstvo jako celek obrátilo zády ke Kristu; nikoli, Židovstvo se rozštěpilo, a jenom část, ovšem větší část, se od-

[163] Židé a křesťané proti rasismu; pozn. editora.
[164] 28. V. 1933.

vrátila od Krista, zatím co jiná, rovněž značná část tvořila první křesťanskou obec. Ovšem že dnes jmenujeme spíše první část z obou skupin a její potomky „Židy“, onen zlomek Židovstva, který následoval farizeje, a jsa jimi veden, odmítal Krista. Mnohý Žid by byl překvapen, kdyby se dověděl, že katolický bohoslovec se daleko podrobněji zabývá Starým zákonem než průměrný Žid a že ku příkladu katoličtí kněži se každý týden modlí v breviáři celý židovský žaltář, což přece zcela jistě dělá málo Židů.“

Z vylíčeného vztahu mezi Židovstvem a katolicismem vyplývají nejdříve podobnosti a příbuznosti mezi duchovními směry a náboženstvími. Tu jest nejdříve — vedle základní these o absolutním monotheismu — společný kořen obou náboženství: Starozákonné zjevení a opatrování jeho pánvice: starozákonné svaté Písmo.

Knihy židovského svatého Písma jsou i pro nás katolíky Písmem svatým, a nikdo v posledních 50 letech nebojoval tak věrně a vřele, s vynaložením tolika vědomostí a energie za pravost a dějinný charakter starozákonních knih proti rozkladné kritice, jako bojovala katolická theologie.

Je-li úcta k starému svatému Písmu u Židů a křesťanů dnes opět obnovena, pak za to děkují věřící Židé ponejvíce katolickým učencům. Tohoto svatého Písma Židů se ještě dnes v katolickém obřadném životě nepřetržitě a zbožně používá. Mešní liturgie jest plna výkonů ze Starého zákona; ba, setkáváme se i v liturgii se židovskými slovy: Sabaoth, Alleluja, Hosanna atd., rovněž jest také hebreismem užívání obratu „království nebeské“ místo „království boží“. Katolická církev se modlí, na př. o vánocích nebo velikonocích, na Veliký pátek či o svátcích svatodušních, slovy židovských patriarchů a proroků, které rovněž považuje za svaté a rekovné. Zakladatel křesťanství sám se vždy a opětně dovolává Mojžíše a proroků a vyvozuje své mesiášské poslání z jejich výroků; Nový zákon spočívá zcela na Starém zákoně, křesťanství i Židovstvo vyrostly ze stejných kořenů! Žid by musel konsekventně stále si představovati Starý zákon a byl by již křesťanem; nic více nepřipravuje na Krista než proniknutí duchem učení Starého zákona.“

Potom mluví jesuita o společném etickém základním vztahu mezi Židovstvem a křesťanstvím. Že etika Starého zákona stojí se svou jasností a velebností za Novým zákonem, ale že židovské náboženství jest náboženstvím veskrze eticky zabarveným. Že theokratická myšlenka (myšlenka boží vlády) jest do značné míry myšlenkou etickou: „Křesťanství jenom potřebovalo podchytiti tuto myšlenku a zvláště v lurdském kázání ji přetvořiti na duchovní theokracii neviditelného i viditelného božího království. Jako ve mnoha jiných bodech, tak i zde připravuje Židovstvo půdu křesťanství. Bylo by nevděkem a pošetilostí neuznávati to a vykládati Židovstvo Starého zákona jako kletbu a zhoubu.“

Ale nejvyšším styčným bodem mezi Židovstvem a křesťanstvím jest myšlenka mesiášství!

Arciť to vše nebude mnohým jasně vidícím katolíkům bräniti, aby se také jednou příležitostně nepodívali na židovskou otázku tak, jak na ni pohlíží „Staatslexikon“ Görresovy katolické společnosti ve svém nejnovějším vydání:[165]

„Židé jsou velmocí ve všech oborech německé literatury, v některých bodech jsou dokonce mocí převládající. Židé mají v literární kritice přímo výlučné postavení… Je to již vlastností nepokojného, pobouřeného, revolučního, silně se přizpůsobujícího židov-

[165] „Schönere Zukunft“, 29. listopadu 1931.

ského ducha, že židovští spisovatelé vášnivě slouží každé nové literární módě, bez nějakých zvláštních ohledů esteticko-uměleckých nebo dokonce etických… Díla židovské literatury nadržují pesimistickému a křesťanství nepřátelskému životnímu názoru… Avšak více než literaturu ovládají Židé tisk. Nejvyšší vrchol židovské moci spočívá v žurnalistice, která jest napájena židovským duchem… Tisk neslouží Židům pouze k tomu, aby chránil nebo prosazoval jejich hospodářské či politické snahy, ale tisk jest ještě větším kulturním nebezpečím, poněvadž tiskem ovlivňují Židé národní charakter a pracují k tomu, aby z kořenů vymýtili národní ideály… Židé zastávají u divadla mnoho vedoucích míst, působí jako autoři lehčího, smyslům lichotícího a denní módě sloužícího divadelního zboží. Židé mnohonásobně využívají své moci potrusťováním a industrialisací divadla… Židovská přesila ve filmařství mnohonásobně udává na evropském kontinentě charakter filmů, naplněných většinou smyslností a zločinnou představou. Židovský hudební duch se dnes v přítomnosti uplatňuje ve fabrikaci lehčí a spíše mělké operetní hudby, kde si obchodní duch podává ruku s touhou po šlágrovitých novinkách, popularisací „nové hudby“. Židé jsou přiměřeně k svému panství v celé říši módy také směrodatní v moderním velkoměstském zábavním provozu… Liberální Židé slouží svou činností na poli kulturním velkou měrou kromě obchodu také, bohužel, zábavě; tak mnohonásobně tvoří a šíří velkoměstskou kulturu i obchodní morálku, kterou my s křesťanského hlediska odmítáme.“

Ovšem že nemůžeme zcela vyvozovati logické důsledky, které vznikají z těchto základních zjištění, ze známé duchovní příbuznosti římské církve se Židovstvem. A tak se nesmíme diviti, že známý římský konversační Herderův Lexikon tvrdí ve svém nejnovějším I. svazku pod heslem „Antisemitismus“ něco, co jasně a jednoznačně odporuje církevnímu stanovisku:

„Musíme s křesťanského hlediska odmítati antisemitismus, potírá-li Židy pro jejich krevní cizotu nebo používá-li v boji proti Židům prostředků nekřesťanských. Katolická církev v podstatě antisemitismus odjakživa zavrhuje… Dovolena jest obrana proti skutečně škodlivému vlivu liberálně-židovských kruhů v určitých oborech právními a mravními prostředky, nejlépe rozvážnými, positivními výkony…“

Antisemitismus jest tudíž za všech okolností církevně zakázán, a přece nikdy neporozumíme židovské otázce a nikdy ji neodstraníme, budeme-li na ni pohlížeti jako na otázku náboženskou a nepoznáme-li, že zvláštní, všem národům nepřátelské náboženství Židů vyrůstá z krve. Ale lidé, kteří dokonce chtějí pokřesťanštiti rasový pojem, aby jej zneškodnili pro církev a vyznání, budou stále, ať chtějí či nikoli — nosníkem třmenů Židovstva. Avšak „německé rase“ připadá podle mínění určitých římských kruhů úkol, „aby byla kulturním hnojivem ostatnímu lidstvu,“ tak dovozoval profesor Dr. Erhard Schlund O. F. M. na 6. valné hromadě spolku „Akademische Bonifatius-Einigung“.[166]

Tím jsou odhaleny pravé římské cíle. Ale k tomu se německý národ neprobudil ve svém rasovém vědomí, aby znovu jako v posledních 1000 letech se stal „landsknechtem“ Evropy a kulturním hnojivem ostatním národům. Nadstátní římské myšlení a myšlení německo-nacionalisticko-socialistické se zde rozcházejí. Nadstátní římské myšlení může německé podstatě a německému rázu dějinně při příliš častém cizáctví samozřejmě přiděliti velikou nadstátní, nadnárodní úlohu, jak to také činí dr. E. Krebs v jesuitských

---

[166] Srv. „Augsburger Postzeitung“, 23. září 1932.

„Stimmen der Zeit“ 129. sv., 8. ses., zatím co samozřejmě odmítá nejen svérázné náboženství, nýbrž také svérázné křesťanství:

„Slouží-li rasy a národy v duchu lásky veškerému životu, jsou všechny povinny odevzdati svůj svérázný přítok velikému životnímu proudu církve. Jenom pyšný nárok na přetvoření nadpřirozené podstaty křesťanství podle přirozeného svérázu národa působí zhoubně, zhoubně na ten národ, který se vypíná. Milující práce údů působí však jako prvek obohacující, vystavující a spojující.

Křesťanství ve smyslu, aby každý národ přetvořil učení, mrav, bohoslužbu, pojetí křesťanského náboženství podle svého svérázu — to jest největší a nejostřejší protiklad nadpřirozené, proto nadnárodní, nadkulturní, nadčasové, Bohem založené podstaty křesťanského náboženství.“

Ale my věříme v nejpřísnějším protikladu k tomu ve svůj národní úkol, který můžeme splniti jen tehdy, staneme-li se „zcela svými“. V tom nám ovšem více než je třeba brání Řím a ostatní církve. Boj, který vedou proti konečné myšlence národního chtění, ukazuje, že všechny, ať to přiznávají nebo nepřiznávají, nepovažují německý národ za nic jiného, než za „kulturní hnojivo“ a že musí již proto usilovati o zachování celého Jahvova křesťanství, které poskytuje nejlepší záštitu tomu, aby celé národní chtění bylo přikloněno k chtění nadstátnímu!

Přečetné hlasy přímo ze židovského tábora, kde se pohlíží na křesťanství jako na něco, co má veskrze vlastní podstatu, dokazují, že každé křesťanství jest úhlavním nepřítelem národní myšlenky.

Jindřich Lhotzký, rozvážný a oblíbený spisovatel a pravý německý kulturní filosof, vypravuje nám ve své knize „Der Planet und ich“,[167] líčící jeho vlastní život, o setkání s ruským Židem, pravým talmudistou, Rabinowitschem. Lhotzký studoval na tomto Židu, s nímž se po mnoho let stýkal, židovskou otázku; tento Žid vyjasnil jeho postoj k židovské otázce. A Lhotzký nám říká na stránce 107 a násl. o tomto Rabinowitschovi toto:

„Tak stál a rozvažoval a počítal a konečně seznal, že křesťané uloupili všechno Židům i že jim upírají jejich zákonité dědictví. Neboť odkud to křesťané vzali? Od té doby, co měly národy Žida Krista, se změnili, a Židé snášejí utrpení a chudobu od té doby, co si nechali vzíti Krista. Dejte tudíž Židům Krista, dáte jim jejich bohatství, vzdělání, čest, moc, svobodu, a pak jest židovská otázka vyřešena. Nebude však vyřešena tím, že Rothschild kupuje zemi. Naopak. Politický majetek jest až za Ježíšem.“

Ježíš byl tudíž jen prostředkem k účelu. A Rabinowitsch založil docela na této myšlence svou vlastní církev. Slyšme, o čem nás Lhotzký poučuje dále:

„Kdo byl tedy Ježíš, kterého jeho národ tolik zhanobil? Ostatně, chtěl pro svůj národ přímo to nejlepší a hledal to a oni mu nerozuměli! Také dvanácte jeho učedníků podle zprávy evangelií nezamýšlelo nic jiného, než aby pod vůdcovstvím Ježíše bylo uskutečněno světové židovské panství… Židovské světové panství jest ještě dnes snem všech Židů… Jenže chtějí míti svou židovskou říši bez Ježíše; Rabinowitsch chtěl totéž, ovšem s Ježíšem, poněvadž to považoval za úspěšnější. Opatřil si odněkud Kristův životopis a z toho vycítil příslušníka národa.

Čte-li Žid bibli Starého nebo také Nového zákona, pak nestuduje nejdříve náboženství, nýbrž zajímá ho národní sebevědomí. Žid poslouchá Žida a cítí příbuznost krve.

[167] Hans Lhotzky Verlag, Ludwigshafen am Bodensee.

Tu ho upoutá obzvláště Pavel. Také Pavel nemůže nikdy zapříti rabínskou povahu — rabínský rys. Toto obskakování Starého zákona, nám tak těžce srozumitelné, které Veliký apoštol příležitostně pěstuje, bylo právě to, co nadchlo starého talmudistu. Kdo musí takto čísti bibli, má klíč k pokroku národa. Pavel a Ježíš jsou velikými Osvoboditeli národa, a ty Židé ztratili. V tom spočívá národní neštěstí. Musíme je znova pro Židy získati! Jenom tak získáme světové panství."

A tak založil Rabinowitsch svou „Synagogu nové smlouvy", aby národu vrátil Ježíše a Pavla a aby dospěl touto cestou snáze k světovému panství.

Právem k tomu dodává známý židovský mystik dr. Martin Buber:

„Jest zvláštním zjevem galutské psychologie, že jsme trpěli, ba i přispěli k tomu, že tento významný úsek naší duchovní historie (totiž křesťanství) byl z ní vytržen. Byla to Židovská země, v níž vzplanula tato duchovní revoluce; byli to židovští mužové, kteří ji vnesli do země… Musíme překonati pověrečný strach, který máme před nazaretským hnutím, a musíme tento zjev zařaditi tam, kam patří: do duchovních dějin Židovstva."[168]

Jeden z řečníků světového Židovstva, americký rabín Štepán Wise, který roku 1934 vznesl na onom židovském kongresu v Basileji své hrozby také proti Německu (na tomto sjezdu byla kardinálu Faulhaberovi prokázána zvláštní pocta, které se však později vzdal), jest také jedním z řečníků oněch hnutí, která chtějí opětně přičleniti Ježíše k židovské duchovní podstatě a která v tom spatřují svůj samozřejmý národní úkol.

Podle Wise učil Ježíš etice (to také tvrdí Faulhaber), která vyrostla ze židovských názorů. Pro toto mínění byl Wise prudce napaden i vlastními kruhy. K tomu Wise odpověděl:[169] „Nechápu toto pobouření. Nikdo z mých posluchačů nemůže se odvážiti tvrditi, že bych Židy vybízel, aby se vzdali své víry a přijali Ježíšovo učení. Leč zůstává otázka, proč by nemělo býti Židu dovoleno, aby objektivně promluvil o učení galilejského Žida, v němž jde přece o to, aby bylo připomenuto oněm národům, kteří jeho dogma přijali, že se chovají proti Židům nekřesťansky.

Jest smutné, že to není dovoleno Židovi, aby promluvil o Ježíši, který žil v úplně židovském prostředí a ze židovského učení vytvořil svoji etiku pro svou dobu i pro všechny časy. Tato etika Kristova jest naší zbraní proti všem nevražením a pronásledováním, která jsme museli od křesťanských národů vytrpěti."

Křesťanství jako zbraň! Skutečně jest tomu tak! Žid má k tomu plné právo, aby byl ctěn a chráněn křesťany, kteří jsou též služebníky Jahve!

Oskar Levy zcela správně doznává v předmluvě ke knize (vyšlé r. 1920) „The world significance of the Russian Revolution":

„Židovstvo dobylo universum křesťanstvím, které, jak Disraeli před delší dobou ukázal, není nic jiného, než Židovstvím pro národ."[170]

H. J. Schoeps, redaktor „Der Deutsche Vortrupp, Blätter einer Gefolgschaft deutscher Juden", píše v 5. sešitě v srpnu 1934:

„Náchylnost k zmatkům a vůle pro pořádek jsou dvě základní stanoviska člověka, která stále znovu proti sobě, a to ještě dnes, vystupují jako pohanství a Židovstvo. A křesťanství, které zde vytvořilo pohansko-židovský amalgam, stojí tu vždy zcela na

[168] „Drei Reden über das Judentum".
[169] „Deutsche Zeitung", 21. ledna 1926.
[170] „Judaism for the people.

židovské linii, i když se snaží býti institucionálním. Neboť ačkoli středověká sakrální církev uložila německému císaři, aby sloužil říši mečem, ačkoli Luther jedná s ohledem na zemská knížata jeho doby „de tertio usu legis“ nebo ačkoli Kalvínova „Institutio Vitae christianae“ musí stavěti na ústavě ženevské městské republiky, přece vždy nutně ještě šlo o převzetí a uskutečnění starozákonního státního zřízení a židovského sociálního zákonodárství.

S křesťanské strany, když jde o boží poznatek, je to ještě silně podtrženo. V listech „Blätter für Deuteches Christentum — Auf der Wacht“, které jsou vydávány žáky profesora Bornhausera z Vratislavě, praví se v jednom článku „Schluss mit der Semitologie“ (Konec semitologie):

„A Brunner (jest míněn švýcarský theolog — profesor), má dokonce odvahu, když prohlásil, že řecká řeč více znesnadňuje porozumění učení Spasitelova než řeč hebrejská, ve smutně známém, nyní zaniklém listě „Zwischen den Zeiten“, tvrditi: „Člověk se musí státi Izraelem, aby poznal Boha.“[171]

Křesťanský antisemitismus v té či oné formě může býti proto považován za směšnost. Jest to logickým důsledkem toho, co bylo předem zobrazeno, když píše londýnský časopis „The Jewish Chronicle“ (26. 3. 1935):

„Křesťanství a Židovstvo musí spolu státi nebo padnouti. Mělo-li by býti Židovstvo zničeno, bylo by křesťanství oslabeno. Není však ve skutečnosti žádného nebezpečí takové úplné katastrofy.

Židé mají záruku svého stálého trvání, zůstávají-li věrni sobě. Křesťané vědí, že jejich pravdy přečkaly mučírny, arény i hranici. Ale nesmíme žádati ani na křesťanství ani na Židovství, aby pasivně čekaly, až na ně či na svět přikvačí nebezpečí. Oba mají zbraň slova. Musí ji použíti společně ve společných věcech, odděleně pro své vlastní nerozdílné pravdy, jestliže je považují za pravdy základní.“[172]

Pohlédněme krátce ještě jednou na německý protestantismus dneška. Protestantismus v Německu byl politickým přelomem v základech otřesen, třebas chtěl před desítiletími více méně býti vážen jako náboženství státní. Zápas o zdánlivou „novou“ formu není ještě ukončen; leč dnes již můžeme říci: Ani protestantismus se neodloučil od Jahve a Židovstva. Obraz, který nám skýtá protestantismus, jest žalostným obrazem rozštěpenosti. Jsou nemoci, které mohou býti potírány všemi prostředky, člověk se jich nezbaví, dokud dříve neodstranil nemocný úd, nebo jsou nemoci, které zanikají zároveň s tělem, které napadly a pak zničily. Žalostné jsou nesčetné pokusy, které chtějí z křesťanství odstraniti Židovstvo. Léta 1933 až 1935 v Německu dostatečné ukázala, že to jest marné úsilí, i když snad určitě jednotliví zastánci podobných názorů to míní tak čestně a dobře (jako: Deutschkirche). Může býti poukázáno jenom na jedno: Křesťanství žije ze hříchu, z hříšnosti světa a lidí. A to se ještě více týká křesťanství evangelického než římského! Dědictví Augustina bylo věrně dále pěstováno augustiánským mnichem. Proto také křesťanství začíná ve svém učení s theologií dědičného hříchu, jak ji znázornil Augustin a Pavel. Následky dědičného hříchu a trestů jsou zrušeny křtem! Co však, osvobodí-li se křesťanství od všeho Židovstva? Logicky by musil pak také padnouti křest jako nesmyslný, neboť člověk má jenom jeden dědičný hřích, to jest ten, který může sotva býti ve zka-

[171] Mitteilungen der Deutschen Glaubensbewegung, č. 11, 1934.
[172] „Stürmer“ č. 28, 1935.

žené krvi a v její zvrhlosti. Nikdo z reformátorů křesťanství nebude nikdy ani mlčky ochoten, aby nechal padnouti učení o dědičném hříchu a křtu, ale tím tu jest již dán židovský základ. Na učení o dědičném hříchu jest však vystavěno celé učení o vykoupení; co jest platno nepopiratelné poznání, že Ježíš nevěděl nic ani o dědičném hříchu ani o dětském křtu, že jemu byly děti spíše dokonale čisté, a že nemyslil, že by potřebovaly nějakého nového rituálního očišťovacího opatření. Nikdy a nikde, ani jednou podle zajisté pochybných zpráv bible nenařídil křest dětí, aby jím byli mladí lidé přiváděni k duševní dokonalosti, jíž dosud postrádali. Na základě této skutečnosti jest nemožné, aby křesťanství bylo poněmčováno nebo odžidovšťováno. Přece mnozí poněmčovatelé křesťanství na to nemyslili a nemyslí. V „Richtlinien der Glaubensbewegung Deutsche Christen“, jak byly především vybudovány drem Wieneckem, klade se výslovně důraz na to, že nebylo nikterak při tom myšleno otřásti základními poznatky evangelické církve. Tyto základní myšlenky spíše mají býti v celém svém rozsahu provždy zachovávány. Také tehdejší církevní ministr dr. Werner požadoval na prvním říšském sněmu „Deutsche Christen“ (Německých křesťanů) očištění: Nastávající říšská církev bude se proto musit jasně přiznati k evangeliu a zaujmouti jednoznačný postoj k Starému zákonu a ke všem místům bible, která se neprojevují jako zjevení Spasitele.“[173]

Ale zde šlo pouze o názor jednotlivce; následující doba přinesla úplné vysvětlení, že jest jednoduše prakticky nemožno oddělovati křesťanství od židovství. Boj protestantských směrů mezi sebou a proti sobě skončil více méně vítězstvím Židovstva v křesťanství protestantismu, o čemž nebylo té nejmenší pochybnosti, i když říšský biskup Müller (viz nahoře) nechtěl doznati, že se křesťanství zrodilo ze židovství, nýbrž přiznával, že se křesťanství zrodilo „z boje proti židovství“. Mohl se někdo více zasaditi o Židovstvo a Starým zákonem tradicí předané „hodnoty“, než učinil v říjnu 1934 německo-křesťanský hessenský zemský biskup dr. Dietrich? Na podzimní valné hromadě hessenského zemského svazu evangelického ženského pomocného spolku ospravedlňoval Starý zákon takto:

„Na předhůzky proti Starému zákonu, které byly přijaty také německými křesťany, že jest jako zrozený ze židovského ducha německému národnímu cítění nepřijatelný, poněvadž hlásá „méněcennější etiku“ a uplatňuje nesnesitelný nárok Židů na „vyvolenost národa“, pevně hájí význam a nepostradatelnost Starého zákona v křesťanství, a jmenovitě také v německém křesťanství. Kritika Starého zákona není nic nového. Vědomí vyvolenosti bylo v židovském národě „zdravým zjevem“, zejména když proroci vždy poukazovali i na odpovědnost, která jest s tímto „vyvolením“ spojena. Ke konci pak zdůrazňoval dr. Dietrich bohaté působení a veliký význam Starého zákona také v naší německé kultuře, z níž si je není možno odmysliti, jako není možno si je odmysliti ze školy i církve.“[174]

Ale my se tážeme: Nuže, jaký může býti rozdíl mezi německo-křesťanským zemským biskupem a kardinálem Faulhaberem? Docela žádný! Rozhodně věty, které Friedrich Karl Feigl píše v „Christliche Welt“ (č. 13, 1935, str. 600), neoznačují jenom církevní postavení protestantismu, nýbrž označují také i každé z jednotlivých se potírajících církevně politických skupin, orthodoxisty právě jako liberály a německé křesťany.

---

[173] „Reichsbote“, 5. dubna 1933.

[174] „Deutsches Volksblatt“, 25. října.

„Zůstává při tom: ‚Starý zákon‘ — a k tomu zásadně počítám, jak bylo již výše řečeno, také dějinného Ježíše a jeho zvěstování; — jest klasickým důkazem nejvyšších božských zjevení, která byla dodnes lidstvu sdělena. Zde jest hrad naší víry, z něhož se plni důvěry můžeme odvážiti svého německého boje! Je-li v Němci, jehož náboženská před-historie byla plně zastíněna vírou v osud, něco, co „odpovídá“ jeho rázu, pak to jest mužně statečná víra v Boha a Ježíše.“

Neodsuzují se lidé, kteří tak píší, sami? V „Listu evangelické obce v Mnichově“[175] byli však ostře napadeni všichni odpůrci Starého zákona, kteří knihu Starého zákona z oprávněného pocitu čistoty odmítali; a tato kniha byla dokonce zařaděna do řady největších básní lidských dějin:

„Pozoruhodné! Nepřátelé a kritikové Starého zákona vyznají se ponejvíce nejlépe v „pohoršlivých příbězích“ této knihy. Znají je a vědí, kde je lze přesně najíti. Či hledají také tak mrštně i dobré věci ve Starém zákoně? Tato „znalost“ má arciť bez jakékoliv pochybnosti málo co společného se skutečnou znalostí bible. Avšak také povrchní znalec Starého zákona by měl věděti, že v ní nikdy a nikde nebyl hřích veleben nebo dokonce představován jako svádivý. Naopak: hřích jest bezohledně odsuzován, ukazuje se v něm kajícímu hříšníku cesta k Bohu Slitovníku. I o Starém zákoně platí slova, která kdysi pronesl Goethe o dílech velikého anglického básníka Shakespeara:

„Ukazuje se nám smrtící jed v uzavřené, jasně vybroušené láhvi, že jej můžeme bez jakéhokoli nebezpečí poznávati a před ním se chrániti.“ Pohoršlivé příběhy mají nad sebou nápis: „Hřích jest lidem zhoubou.“ Po této stránce stojí i Starý zákon vedle největších básní Řeka Sofokla, který také příležitostně ukazuje „pohoršlivé příběhy“, ale také záhy hrozně zničující působení bezpráví, aby — jak praví i druhý veliký Řek (Aristoteles) — „očistil bázní a utrpením diváka od těchto vášní.“

Ovšem každý má svůj vkus!

Jiný orthodoxní list, „Unsere Kirche“, který byl listem evangelické obce ve Vratislavi, píše dne 2. června 1935 o Starém zákonu jako o podporovateli nordického duševního života: „Německé dějiny duchovního života jsou netušeným, mnohostranným svědkem pro jedinečný význam Starého zákona. Společný základ, z něhož oba vycházíme, jest německý duchovní život.“

Tak bych mohl pokračovati i na mnoha stranách: evangelická církev, která se zříká Starého zákona, nestojí před soudní stolicí nordického duchovního života jako tupý a požidovštělý útočník na náš vrozený ráz, nýbrž patří k té nejlepší společnosti.

Neměli by všichni, kdož napadají Starý zákon, důkladně se konečně vypořádati s touto skutečností?“

Mohli bychom libovolně pokračovati v řadě podobných svědectví nepřirozenosti a zvrhlosti. Ve skutečnosti zůstává základ židovským, a kde se od něho upouští, tam vše padá; to jest docela jasné.

Oč se tedy vede a vedl celý ten boj v evangelické církvi, který začal se zvratem nacionální revoluce? Jedině a jedině o plnou platnost židovských dokladů! Docela o nic jiného! Národní myšlenka se zažrala do církve, musí býti vyřaděna, a to zdůrazňováním, že musí býti zachovávána v předešlém stavu totality židovského původu u židovského zakořenění. V tom všem se obráží hrozná tragika německých dějin. Němečtí lidé pocho-

[175] Evangelisches Gemeindeblatt für München, 31. března 1935.

dují v nejlepším úmyslu, aniž to vědí a chtějí, v cizích službách, pochodují proti vlastnímu národu a vzpírají se zcela novému ražení německého národovectví. A jejich jest služba nejvyššímu náboženství! Může pomatenost jednání jíti ještě dále?

Alfred Müller.

OVLIVŇOVÁNÍ VEŘEJNÉHO MÍNĚNÍ

TISK V NĚMECKU.

Stav před rokem 1933.

Tisk byl v Německu až do doby nacionálně-socialistické revoluce jedním z oborů, v nichž byli takřka všemohoucími pány Židé. Tisk byl Židům prostředkem, jímž se již od založení říše snažili získávati moc; pomocí tisku vnikal Všejuda do politiky i hospodářství, tiskem otravoval duši německého národa, ničil národní uvědomění a zaváděl protinárodní — pacifistickou „duchovnost“.

Jeden z vůdčích Židů, Chaim Weizmann, prohlásil roku 1928 v „Jüdische Zeitung“, když bylo dosaženo výše uvedených cílů:

„Naše literární úsilí odpovídají ve mnohých případech našim hospodářským snahám. Jsou snažením meziobchodníků, kteří se zařídili pro clearing house (výměnný úřad, obchod) s ideami. Proto Žid tak vyniká v tisku. Jest nesmírně pružný. Jest schopen sděliti myšlenku s jednoho konce světa na druhý, aniž při tom má k této myšlence nějaký hlubší vnitřní vztah. Držíme se pevně tohoto intelektuálního povolání, které jest charakteristické pro lidi, kteří pod sebou necítí pevnou půdu.

Proto jsme neobyčejně chytří, pružní a často tak neobyčejně interesantní, proto často ničíme věci, které jsou jiným užitečné.“

Toto otevřené přiznání vídeňského sionisty o postoji k otázce tisku maně potvrdil rabín Fischl v časopise „Leipziger Israelitisches Familienblatt“, č. 3, 1926 jinými podobnými projevy:

„… že tisk jest jedinou cestou, na níž můžeme hlásati naši vznešenou židovskou myšlenku a nás stále stíhající bezpráví. Náš boj není pouze bojem o naši existenci, nýbrž jest také bojem o uchování našeho celého židovského bytí, je to boj o naši všemohoucnost, která nám byla před 2000 lety odňata… Přece nechceme, pokud budeme míti duši a dech, pokud bude v nás kolovati židovská krev, zapírati sebe ani naše Židy. Chceme mysliti židovsky a hlásati židovské myšlenky celému světu…“

Jest mylné a pravdě velmi vzdálené pojetí, že je možno takovéto židovské plány přičítati pouze několika „židovsko-náboženským“ novinám a časopisům. Potom by tento tisk žádným způsobem neuskutečnil své poslání, aby hlásal židovské ideje „celému světu“. Nežidovská veřejnost sotva by četla a poznala celkem asi 50 židovských časopisů, které ostatně vycházejí jenom ve skrovném nákladu a které čtou pouze orthodoxní Židé. Jmenujeme z těchto listů.

„Israelitisches Familienblatt" v Hamburku, „Das Leipziger Jüdische Familienblatt", „Jüdische Rundschau", vycházející v Berlíně, „Der Jude" v Berlíně, „Der Israelit" a rodinný list ve Frankfurtě.

Větší měrou byly mezi křesťany z propagačních důvodů šířeny: „Centralvereins-Zeitung" a „Zprávy svazu nacionálně-německých Židů". Poslední předseda tohoto svazu, Dr. Max Naumann, pronesl ostatně v čísle 1—2, roč. 1926 časopisu „Der nationaldeutsche Jude" tento významný posudek o hodnotě jmenovaných listů:

„Kdo musí denně čísti řadu židovských, Židy pro Židy psaných listů a časopisů, ať jsou již směru náboženského či liberálního, vedeny sionisticky či neutrálně, musí příležitostně pociťovati odpor, stupňovaný až k tělesné ošklivosti proti této neměřitelné míře samolibosti, slizké důstojnosti, proti tomuto žvanění, přepínání povinnosti k ‚obraně proti antisemitismu', což pro tyto kruhy znamená, že musí býti taseno proti každé nejtišší narážce, je-li jenom někde zasažen Žid. Není žádné pochybnosti, že jsme dnes uvnitř Židovstva ve vysloveně antiasimilačním hnutí, které, neotevře-li někdo jeho závory, musí konečně vésti do dobrovolného ghetta."

V poměru k interně židovskému tisku, který nikoliv v poslední řadě — poněvadž jest psán Židy pro Židy — často v otevřeném náznaku mocenských citů světového Židovstva poskytl protižidovskému boji cenné podklady, má obrovskou převahu tisk politický, hospodářský a kulturní, ve kterém Žid postupně získával stále větší vliv.

Adolf Hitler ve své knize „Mein Kampf" jasně označuje požidovštění německého tisku jako jedno z největších nebezpečí pro Německo. Přitom zjišťuje, že „Žid byl příliš chytrý a proto nedopustil, aby všechen tisk stejnoměrně napadl německou kulturu. Nikoli — část tisku zůstala taková, jako by kulturu proti druhým chránila". Žid, aby se zmocnil tisku, použil taktiky: Rozděl a vládni! Tato zásada byla vedoucím motivem Židovstvu i v politických stranách i v hospodářských spolcích. Všežidovstvo, když po ustavení Bismarckovy říše udávalo tón německému tisku pod rouškou liberalismu a když „Frankfurter Zeitung" a „Berliner Tageblatt" významem povýšily na tak zvaný světový tisk, používalo jen tohoto motivu. Nejdříve se Židé zmocnili financování novinářských podniků, aby získaly vliv na politickou linii listu. K tomu přistoupilo hromadné vystupování židovských a židovsky spřízněných redaktorů a spolupracovníků. Nikdy nebylo dovoleno, aby bylo něco napsáno proti Židům nebo o Židech či o jejich záležitostech v listech, které byly Židy financovány. Tak již před světovou válkou i v době po ní nastal ve většině německého tisku jakýsi „komplot mlčení o židovské otázce".

Těmito slovy vtipně charakterisoval katolický farář Wilhelm Senn v „Schünere Zukunft" 1928 tehdejší německou žurnalistiku.

Nejstarším a největším židovským časopisem v Německu se stal „Frankfurter Zeitung". Tento časopis vznikl v největší tvrzi obchodního Židovstva ve Frankfurtě nad Mohanem a začal vycházeti z této židovské metropole od nešťastných let (1848—49) pod maskou „odborného" hospodářského a bursovního tisku. Jeho majitelem byl Žid, bankéř Löb Sonnemann. Ten přejal v r. 1856 tento list pod heslem: „*Materiálním pokrokem k pokroku duchovnímu*." R. 1866 na nějakou dobu utekl s ním před Průšáky do demokratického Stuttgartu, ale dík Bismarckově bezdůvodné shovívavosti se brzy opět vrátil do Frankfurtu, aby vedl ve sloupcích „Frankfurter Zeitung" podzemní, ale účinný boj proti německé říši. List zastupoval, aniž se nejméně zastyděl, zájmy nepřítele země, takže

Bismarck právem nazval jeho vydavatele[176] „přímo placeným francouzským agentem“. Když byl starý říšský kancléř trapně propuštěn, oslavovala židovská msta jeho propuštění ve „Frankfurter Zeitung“ ze dne 21. března 1890 těmito hnusnými slovy:

„Platí-li i o něm (o systému zaniklém s Bismarckem), že se nikdy nevrací, co jednou zaniklo, potom národ může 18. březen 1890 hned počítati ke dnům, na které se radostně vzpomíná.“

Ačkoliv se tu míní v prvé řadě národ židovský a nikoliv německý, přece jen mohly býti Bismarckovi i podobné výbuchy pravé židovské německé nenávisti podnětem k vyjádření, které učinil v r. 1892 ve Friedrichsruhe k Hermannu Hoffmannovi:

„Sklidil jsem vlastně od nich (od Židů) nevděk. Žádný státník neučinil pro židovskou emancipaci více než já. Přesto proti mně nejvíce útočily demokratické a radikální listy, které jsou převážnou většinou v židovských rukou.“

Pro německou minulost tak nesmírně tragické slovo „pozdě“ předstihuje názor našeho staroříšského kancléře, který r. 1878 ostatně se zřetelným poukazem na židovské žurnalisty vysvětlil v říšském sněmu:

„Takoví lidé byli by tam (v Anglii a Francii) zardoušeni zcela zdrcujícím opovržením svých krajanů! U nás však tomu tak není, u nás se neničí opovržením, chodí se vztyčenou hlavou, nalézají veřejné obhájce i na těchto místech.“

Židovští žurnalisté přímo vydatně využili tohoto tak výstižně zobrazeného duševního pojetí jeho současníků, které neuznávalo v zajetí liberalisticko-marxistických sbratřovacích pošetilostí žádné židovské otázky, využili je, aby sami vytvářeli pro sebe vždy víc a více ovládající postavení a krátce i udávající tón. Tak brzy po německo-francouzské válce (1870—1871) založil Žid Rudolf Mosse s časopisem „Berliner Tageblatt“ rychle vzrůstající novinářský koncern. Vzrůst tohoto „výtečníka“ byl vpravdě židovský. Tento Žid pocházel z Graetzu v Poznaňsku, byl východním Židem a přivandroval jako Ruben Moses do Pruska a ihned poněmčil své jméno na Rudolf Mosse. V roce 1867 zařídil celou řadu insertních sběren a vydával potom brzy celé insertní přílohy v měšťáckých časopisech jako „Kladderadatsch“, „Gartenlaube“, „Fliegende Blatter“. Koncem roku 1871 založil „Berliner Tageblatt“, a to — jak to sám nazval v zakládací listině a v propagačních psaních, rozeslaných Židům —

„pro podporování zájmů Židovstva“.

Až do roku 1933 zůstala rodina Lachmann-Mosseova majitelem vydavatelstva. Ve vydavatelství Mosseově vycházely až do r. 1933 (údaje a jména podle stavu v roce 1932!):

„Berliner Tageblatt“, jehož redakci řídili tito Židé a položidé: Th. Wolff, E. Feder, G. Stein, F. Pinner, Priester, Goldstein. G. Hamburger, A. Kerr (Kempner), Einstein, Sinsheimer, Jonas, Singer, v Bukurešti J. Schmerz, v Londýně von Stutternheim, v Paříži P. Block, v Tokiu Th. Sternberg. Náklad v době rozkvětu byl 310.000 a více.

„Berliner Morgenzeitung“, pravý, šikovně maskovaný židovský list pro měšťácké masy, v nákladu asi 78.000.

[176] Podle C. H. Brockhans „Stunden mit Bismarck 1871—1878“, v Lipsku 1929, str. 84.

„Berliner Volkszeitung“, který byl přizpůsoben spíše instinktu marxistických davů dělníků a měl rekordní náklad 420.000.

„8 Uhr - Abendblatt“, jehož vydavatel byl označen jako Viktor Hahn. Jako přímo na potupu a výsměch nesl tento list podtitul „Nationalzeitung“, který by byl patřičně oprávněným, kdyby bylo před ním napsáno: „jüdisch“ — „židovský“. V redakci seděli pánové: H. Zucker, F. Hirsch, Dr. Frankfurter, E. Leimdörfer, F. Hollaender, P. Pinthus a E. Neckarsulmer. Náklad byl přes 170.000.

Mimo to vycházely u Mosse tyto časopisy: „Bäder-Almanach“ (Lázeňský almanach), „Illustrierte Familienzeitung“, „Gartenflora“, „Giesserei Zeitung“, „Deutsche Kolonial-Zeitung (!!), Rudolf Mosse-Almanach“, „De Post van Holland“, „Deutsches Reichs-Adreesbuch“, „Gewerbe und Handel“, „Technische Rundschau“. Mosse měl k tomu ještě výhradní zastupitelství a výhradní příjem insertů 11 zahraničních adresářů.

Významné jest, co píše sám Žid George Bernhard v květnu 1919 ve „Vossische Zeitung“ o „práci“ listu „Berliner Tageblatt“:

„Publicistická činnost Berliner Tageblattu, která již před válkou kovala ony otravné zbraně nactiutrhání a pomluv, kterými lord Northcliffe za války zasadil smrtelné rány naší (!) vlasti, otrávila také uvnitř Německa politickou atmosféru… Zůstala jenom věrně při starém: Nepřetržitě usilovala, aby ošklivila německému národu jeho vlast a víru v německou sílu a v německou čestnost.“

Přes tento mocný rozpor, jenž ovšem vznikl jenom z obchodních důvodů — a proto je tak vysvětlitelný — nedošlo nikdy k soudní výměně názorů. Konečně „se zaručil Žid za Žida“ a záhy se opětně spojili. Tehdy napsal týž G. Bernhard ve „Vossische Zeitung“ (23. V. 1924) do památníku listu, který předtím tolik napadl:

„Musíme právem želeti, že tak vážně a pečlivě vedený list sedl zdánlivě jednomu z mnoha padělatelů na lep. Jest vyloučeno, aby redakce hodnoty redakce Berliner Tageblattu uveřejňovala pouze z důvodů sensačních dalekosáhlé dokumenty takového významu — aniž je přezkoušela.“

Musíme konstatovati velezrádnou činnost Berliner Tageblattu za světové války:
V roce 1915 vydal dřívější zástupce „Daily Mail“ F. V. Wile štvavou knihu proti Německu, označenou jménem „Who's who in Hunland“ (Kdo jest kdo v zemi Hunů?). V tomto pamfletu chválí německý nenávistník Berliner Tageblatt takto:

„Jeho tendence jest protivládní, protiprušácká, směřující proti vojsku a jest polosocialistická. Oficiálně zastupuje radikální demokracii. Poněvadž patří Židu a jest vydáván Židy, jest také rozhodně míněním vlivného berlínského Židovstva. Žádný jiný časopis není tak znám v zahraničí; jeho články jsou citovány zahraničními listy, zvláště anglickými.“

Za světové války zračil se v Berliner Tageblattu zemězrádný duch, který poškozoval před celým světem německou věc neobyčejně škodlivým bojem proti německé branné myšlence, německému národu a císařství, když psal dne 13. prosince 1916 pln výsměchu — aniž byl censurou trestán:

„Tato válka tudíž půjde dále, my setrváme i v této veliké době, až někdy něco neočekávaného vstoupí mezi řady bojů.“

Takovéto ničemné smýšlení od počátku měl i jeho spojenec v židovské rozkladné práci Ullstein. Ullstein a Mosse, byť i někdy nějak rušeni konkurenční záští, byli přece vždy společníky v jednom: v rozkladné práci.

Ullstein měl veliké nakladatelství v Berlíně. Ullsteinův tisk, který před rokem 1933 nákladem a rozsahem dosáhl v Německu pamětihodně nejvyššího stavu, byl založen židovským obchodníkem s papírem Leopoldem Ullsteinem, který v roce 1877 vytvořil „Berliner Zeitung". List neustále štval proti Bismarckovi a dělal náladu pro budoucí stranu Židů Marxe a Lassalla. Typickými metodami obchodních domů, skrupulosními, nemorálními, sensačními zprávami brzy dosáhly časopisy tohoto vydavatelství dosud nedosažené výše (počtem!). V roce 1887 koupil Ullstein vážený „Vossische Zeitung", kterýžto list byl od roku 1704 majetkem německé rodiny.

List „Vossische Zeitung", který byl po dlouhá léta velmi blízký pruské státní vládě, byl nyní v krátké době přetvořen na mluvčí hlásnou troubu politiky francouzské, Říši vyloženě nepřátelské a zůstal takový až do svého konce v r. 1934.

Mamutí podnik Ullsteinova nakladatelství vydával ještě roku 1932 tyto listy a časopisy; připojujeme číslice nákladu:

1. „*Berliner Morgenpost*" (lidovým vtipem zvaný „Mottenpest" [Molí mor]). V redakci seděli: Robolsky, Bernstein, Breisacher, Deutsch, Falk, Glück, Loeb, Mendel, Münzer, Strindherg, Weckwarth. Normální vydání mělo 572.770, nedělní 658.330 výtisků. Byl to největší náklad ze všech listů, které vycházely za výmarské mezivlády.

2. „*Vossische Zeitung*", jehož redakci „zdobila" jména: Elbau, (bývalý Mandelbaum), Misch, Guttmann, Bernauer, Gaspary, Goldstein, Salomon, Wallenberg, Düsterwald, Wiesenthal, Eloesser. Náklad denně 73.970, v neděli 87.260.

3. „*Berliner Allgemeine Zeitung*". Náklad přes 50 tisíc.

4. „*B. Z. am Mittag*". V redakci Židé a Položidé: Falk, Jakobsohn, Mühsam, Rebling. Náklad přes 160.000.

5. „*Tempo*" (poněmčeno lidovým vtipem již 1928 na „Jüdische Hast" (Židovský spěch). Redakce: Gutmann, Jacoby, Lachmann, Lustig, Zuckerkandl. Náklad 125.000.

6. „*Berliner Montagspost*". Náklad 171.380.

7. „*Die grüne Post*". Náklad asi 920.000.

8. „*Wohnungstausckanzeiger*". Náklad 7.240.

9. „*Berliner Illustrieite Zeitung*", kdysi největší obrázkový časopis, v měsíčním nákladu 1,750.000 kusů.

10. „*Die Dame*". Náklad 48 890.

11. „*Das Blatt der Hausfrau*". Náklad 36.740.

12. „*Zefobilder*". Náklad přes 80.000.

13. „*Uhu*" (Magazin). Náklad 145.000.

14. „*Die Koralle*" (Magazin). Náklad 37.000.

15. „*Der Querschnitt*" (Magazin). Náklad 13.250.

16. „*Die Bauwelt*". Náklad 12.300.

17. „*Deutsches Bauwesen*". Náklad 9.200.

18. „*Bauwelt-Katalog*". Náklad 6000.

19. „*Verkekrstechnik*". Náklad 3000.

20. „*Berliner Handels-Register*".

21. „*A. B. C.-Fahrplan*".

V těchto tak početných tiskovinách bylo jak u Ullsteina, tak i u Mosse, Sonnemanna a v požidovštělých provinciálních listech veřejné mínění „fabričně“ vyráběno podle receptu, který dal najevo v řídkém záchvatu pravdomluvnosti roku 1925 v čísle 244 ve „Vossische Zeitung“ známý Žid G. Bernhard:

„Ale kdo se přece ještě na to ptá, má-li veřejné mínění pravdu či nikoli? Jest tu, působí, a posudek o tomto veřejném mínění jest ovlivňován několika lidmi, kteří tahají drátek, kteří si za mnoho peněz v různých zemích zjednali obsáhlý tiskový aparát, jehož hlasitě slyšitelným zvukovým trychtýřem dávají hlásati, co také vždy chtějí.“

Vezme-li se ještě v úvahu to, že ve stranickém státu působí všelijaké stranické listy, otevřeně či skrytě závislé na jednom z mnoha útvarů stran, které poslouchají Židy, a to ve smyslu, jaký Všežidovstvo požaduje, aby zabránilo spojení německého národa, pak musíme plně souhlasit s oním správným švédským listem, který již v březnu 1923 pojmenoval Německo „národem s rozříznutými hlasivkami“. Nutno ještě dodati, že stranický tisk komunistů, sociálních demokratů a strany demokratické v čele s „Rote Fahne“ (Rudá korouhev) a „Vorwärts“ (Vpřed) byly listy vysloveně židovské, se židovskou finanční kontrolou a se židovským redakčním štábem. I měšťácký tisk všech odstínů, jmenovitě také „katolické“ listy chránily Židy, a to až do roku 1933, chránily je otevřeně či skrytě, vždy podle chuti svého čtenářstva v různých stupnicích a vedly nenávistný a prolhaný boj proti nacionálně-socialistickému hnutí a jeho rasové politice. Podle statistiky časopisu „Der Zeitspiegel“ (Zrcadlo doby) číslo 14, 1932, bylo v Německu celkem 4.647 časopisů. Z nich se hlásilo k N.S.D.A.P. 121; k D.N.V.P. 81; k S.P.D. 197; k Centru a B.B.P. 596 (!!); k D.V.P. 14; k R.P.D. 50; k B.St.P. (Demokr.) 8; k hospodářské straně 11; podle směru bylo: nacionálních 562, měšťáckých 363, liberálních a podobných 64, republikánských 19, demokratických 58, socialistických a podobných 9, úředních 221, „bezpartajních“ 1814 (!!), bez udání 337.

Tak Žid v listopadovém Německu dosáhl svého cíle, aby si právě tak dobře jako dokonale zajistil tiskem moc.

Odžidovštění německého tisku.

V době nejtěžšího duševního i vnějšího útlaku Německa židovskou mocí bylo jen málo německy smýšlejících mužů, kteří vedli ve svých listech a časopisech skoro beznadějně vypadající boj o probuzení německého národa a odstranění cizího panství ve vlasti. Patřili k vlajce hákového kříže, byli těžce pronásledováni, po dlouhá léta byli žalářováni a hospodářsky poškozováni právě tak jako byli stíháni mrzkým nevděkem většiny soukmenovců! Nechť! *Žila v nich nezničitelná víra v jednotnost národa a rasy, víra ve věčné Německo. Toto svaté přesvědčení dodávalo síly statečným židovským odpůrcům, proti nimž stál celý svět, dodávalo jim síly, aby vítězně vydrželi. Jmenujeme-li jména cestu razících osobností, které podstoupily boj proti židovské tiskové moci, tu jsou to vedle Vůdce Adolfa Hitlera, který prvním dnem své politické působnosti vystoupil proti židovskému tiskovému polypu, dva muži, jejichž jména vnikla do dějin jako jména nejúspěšnějších odpůrců Židů, jako jména německých národních buditelů:*

Theodor Fritsch a Julius Streicher.

Starý mistr protižidovského hnutí připravoval duchovní půdu svým strádáním a obětí plným buditelským bojem a výborným časopisem „Der Hammer“ (Kladivo), a to již od přelomu století až do dob po válce. Vůdce franckých národních socialistů začal protižidovský boj již od roku 1919 za nejtěžšího osobního vypětí (odpykal jako Theodor Fritsch vícekráte za židovské republiky trest mnohaměsíčního žaláře) založením vlastního listu, který od roku 1923 vychází jako „Stürmer“ — *Útočník* a který odkrýváním nespočetných židovských hanebností mimořádně poháněl vpřed národní probuzení v židovské otázce. Julius Streicher dovedl přednáškovou činností, rozšířenou po celém Německu, vytvořiti — jako nikdo jiný — lidové hnutí a jednání o židovské otázce. Dnes letí každý týden přes 450.000 „Stürmerů“ do celého světa a pomáhá poučováním všech Němců šířiti vznikající protižidovská hnutí u všech národů.

Řada statečných listů podporovala od 1919 až 1933 rasový boj a vedla jej spolu všemi silami; jsou to jmenovitě: „Volkischer Beobachter“ (v Mnichově) a „Deutsche Zeitung“ (v Berlíně); potom rozličné, avšak z hospodářských důvodů rychle zaniklé časopisy doby prvního národního vzestupu 1923—24 jako: „Deutsches Tageblatt“ (Berlín), „Grossdeutsche Zeitung“ (Mnichov), „Elbwacht“ (Magdeburg), „Freiheitskampf“ (Bernburg), „Frankische Beobachter“ (Erlangen) atd., potom týdeníky a měsíčníky „Fridericus“ (Berlín), „Der Weltkampf“, „Deutschlande Erneuerung“, „Heimdall“, „Die Sonne“, „N.S.-Monatshefte“, atd.

Probuzení národa tiskem a správným vedením umožnilo, že po nacionálně socialistickém povstání v r. 1933 bylo přikročeno k plánovitě prováděnému vyřadění Židů z tisku a že mohlo býti též přikročeno k organickému provádění bodu 23. v programu N.S.D.A.P. ze dne 24. února 1920. To znělo:

Požadujeme zákonný boj proti vědomé politické lži a jejímu šíření tiskem. Abychom umožnili vytvoření německého tisku, žádáme:

a) Všichni redaktoři a tiskoví spolupracovníci, kteří jsou německé řeči, musí býti soukmenovci. (Soukmenovcem jest podle § 4 programu ten, „kdo jest německé krve bez ohledu na náboženské vyznání“. Žádný Žid proto nemůže býti soukmenovcem.)

b) Neněmecké časopisy potřebují výslovného svolení státu, aby mohly vycházeti. Nesmějí vycházeti v německé řeči.

c) Každá finanční účast na německých novinách nebo jejich ovlivňování Neněmci jest zákonem zakázána a jako trest za přestupek proti tomuto nařízení budiž okamžité zastavení provozu podobného listu právě tak jako okamžité vykázání v něm účastného Neněmce za hranice říše.

Listy, které se prohřešují proti všeobecnému blahu, buďtež zakázány.

Národní socialisté ihned začali, jakmile se Adolf Hitler ujal vlády, prováděti programové body a provedli v poměrně krátkém čase gigantické dílo odžidovštění všeho německého tisku, a to zákonnou cestou.

Po požáru říšského sněmu dne 27. února 1933 došlo k zákazu tisku komunistického listu a k zákazu volební propagandy na 4 týdny a k zákazu tisku sociálně demokratického na 14 dnů. Tak nacionálně socialistická revoluce v březnu 1933 úplně dokázala, že německý národ nechtěl již ničeho věděti o marxistickém tisku a bylo to ještě jenom

věcí formálního činu, že byl oddálen rozkaz, aby veškerý marxistický tisk musel konečně zastaviti své vycházení.

Druhým následkem německého povstání z r. 1933 bylo, že všichni Židé a pokrevní Židů zmizeli z redaktorství měšťáckých listů. To bylo nejdříve provedeno u „nacionálních“ listů koncernu Hugenbergera, které byly charakterisovány již roku 1930 národním časopisem „Heimdall (č. 5.—6., r. 1930):

„Tyto humoristické listy chtějí sloužiti německo-nacionálním cílům, ale neliší se celou svou výchovou a svým zvykem v ničem od židovského bulvárního tisku. Drží se důležitého základu, aby si to ani s Judou ani s Římem v žádném případě nerozházely. Slovo Žid nesmí nikdy ani zmínkou padnouti v nepříznivém smyslu a Římanům nutno se přímo lichotiti.“

Také zmizeli židovští nakladatelé a majitelé listů; tak byl i „Berliner Tageblatt“ a Ullsteinovo nakladatelství odebrány zákonnou cestou židovskému majiteli a převzaty ve společnou hospodářskou správu ve prospěch nežidovských zaměstnanců, zatím co „Vossische Zeitung“ od roku 1934 úplně zmizela a také „Frankfurter Zeitung“ se nepokoušel pod nežidovskou redakcí o přeorientování. V dalším vývoji zmizel — nesmírný výkon národního socialismu! — veškerý stranický tisk, takže cesta byla volná, zbylý díl německého tisku byl podle nacionálně socialistických vzorů s ohledem na jednotu strany a státu přetvořen na potřebný prostředek k vedení státu. To se uskutečnilo ve třech monumentálních dílech zákonodárství, které všechny směřovaly k tomu, aby byl odstraněním všeho židovského a cizího vytvořen čistě německý tisk:

1. Zákon o redaktorech ze dne 4. října 1933 s prováděcími nařízeními ze dne 19. prosince 1933 m. j. žádá, aby každý redaktor byl arijského původu a aby nebyl ženat s osobou původu nearijského.

2. Ustanovení říšské tiskové komory v zákonu o říšské kulturní komoře ze dne 22. srpna 1933 prováděcími nařízeními ze dne 1. a 20. listopadu 1933 podtrhují tyto požadavky, takže každý Žid a míšenec jest již předem zcela vyloučen právě tak jako člověk židovsky spřízněný.

3. Zákon o hospodářské reklamě ze dne 12. listopadu 1933 a následující nařízení propagační rady německého hospodářství vymycují provždy methody a praktiky Židovské tiskové práce a insertní politiky.

Odpovídají po hospodářské stránce listů tomu, co vyznačuje zákon o redaktorství v § 13 jako hlavní úlohy německého redaktora. Redaktoři jsou zvláště povinni odstraniti z listu:

1. všechno, co spojuje zištné účele se všeobecně veřejnými…;

2. všechno, co jest způsobilé oslabovati zevně i zevnitř vůli k pospolitosti německého národa, německou brannou schopnost, kulturu nebo hospodářství, nebo co by urážel náboženské cítění ostatních…;

3. všechno, co se prohřešuje proti cti a důstojnosti Němce… atd.“

Tak bylo dosaženo toho, co se vznášelo nad bojovníky proti neněmectví, nad odpůrci Židů v tisku vždy jako nevyšší zářný cíl: aby jednotně vedený tisk, třeba i s rozličnými projevy mnohotvárných duchů národnosti a rasy, stal se mluvčím národa a správcem národní cti a bezpečnosti.

Podíváme-li se na dnešní rozšíření odžidovštělého tisku, tu vidíme výsledek z počtu abonentů: jmenujeme libovolně čísla nákladů, a to podle stavu z měsíce května

1935: Völkischer Beobachter 370.000, Berliner Lokalanzeiger 192.000, Westdeutscher Beobachter (Kolín nad Rýnem) 185.000, Rote Erde (Westfälische Landeszeitung) 174.000, Rheinisch-Westfälische Zeitung 174.000, Leipziger Neueste Nachrichten 150.000, Nationalzeitung (Essen) 135.000, NSZ-Rhemfront 120.000, Bayerische Ostmark 110.000, Münchener Neueste Nachrichten 105.000, Angriff (D.N.F.) 97.000, Niedersächsische Tageszeitung 83.000, NS-Presse (Stuttgart) 73.000, Berliner Tageblatt 62.000, Schlesische N.S. Tageszeitung 61,000, Preussische Zeitung (Královec) 59.000 atd.

Německý národ děkuje nacionálnímu socialismu a jeho Vůdci za dar takového tisku, o kterém Max Amann, president říšské tiskové komory, ve své předmluvě ke knize „Příručka německého denního tisku“[177] konstatuje toto:

„Žádný příslušník tisku v Novém Německu nemůže sledovati úkoly, které směřují proti národně-socialistickému duševnímu statku, a tisk nesmí se na příklad státi prostředkem konfesionelního boje nebo nositelem hospodářských zisků.“

Zpravodajský obor byl v letech 1918—1933 silně zažidovštěn. Byl veden W.T.B. („Wolffsches Telegraphenbüro) a koncernem T.U., který jako Telegrafní unie patřil Hugenbergovi, pronikal veškerým tiskem, i když později stále více pronikala též N.S.K. (Nationalsozialistische Korrespondenz). Po vyřadění všech nearijců byla koncem roku 1933 vytvořena z obou velkých zpravodajských kanceláří nynější „Deutsche Nachrichtenbüro“ (D.N.B.), která stojí přímo pod vlivem říšského ministerstva propagandy.

Také v tiskovém obrázkovém zpravodajství, které ještě v letech 1932—33 bylo silně zažidovštěno, bylo uplatněno stanovisko německé, a tak bylo Židům, respektive židovským firmám znemožněno dodávati tisku obrázkové výrobky. Aby pak byla dána záruka řádného provádění tohoto opatření, bylo nařízeno, aby při každém obrazu byl uveden údaj jeho původu.

Žid v zahraničním tisku.

Zahraniční tisk, při nejmenším tisk francouzský, anglický, ruský a italský, byl také silně ovlivňován Židy. Židé měli i v něm mocenské postavení. Proto se musíme zmíniti též o zahraničním tisku. Byl to totiž zahraniční tisk, jenž jako ochotný a potřebný nástroj Všežidovstva podstatně přispěl ve světové válce k „vítězství“ nepřátel Německa a potom neustále požadoval, aby Německo bylo stále utlačováno a zotročováno. Třebaže od roku 1933 — vlivem rostoucích národnostních, a proto protižidovských hnutí — razila si v jednotlivých zemích cestu podstatná změna tohoto chování, přece tam, kde vedl Žid, neviděli jsme nic než štvaní a zášť proti Novému Německu.

To ukazuje nejzřetelněji emigrantský tisk, který šel od roku 1934 neodvratně vstříc svému zaslouženému osudu. V tomto zahraničním emigrantském tisku protlouká dříve v Německu panující židovská a marxistická klika svoje žalostné bytí, uprchlí velikáni republiky, rázu Georga Bernharda, Kerra, Kuttnera a Grossmanna. Židovské a protiněmecké peněžní zdroje, které přitékají stále řidčeji — obzvláště po neúspěchu separatistického štvaní v Saarsku — vydržují tento tisk a jeho machry. Žid Bernhard vydává

[177] Handbuch der Deutschen Tagespresse, 5. vydání, 1934.

v Paříži „Pariser Tagblatt“, v Československu se objevil za Kuttnerova a potom za Welsova vedení list „Neue Vorwärts“, v němž také řádil zemězrádce a velkokeťas Filip Scheidemann, jenž nyní uprchl do Ameriky. Také „Rote Fahne“ jest tu a tam tištěna zahraničními komunisty. Tyto všechny pamflety a klepařiny nedosáhly k bolu špatných autorů i penězodárců žádného rozšíření, které by stálo za zmínku, a patří dnes jako všechny jejich politické strany již minulosti.

Největší vliv Židů na tisk v západní Evropě se projevil ve Francii, kde se v poslední době uplatňuje silné protižidovské hnutí tak zvaných „francistů“ a mužů kolem „Action française“. Leč přece tam tisku diktují Židé a svobodní zednáři, ovládající velkobanky. Korupční bulvární tisk „Le Matin“ byl roku 1887 převzat Židem Bunau-Varillem a má dnes denní náklad více než 750 tisíc výtisků. „Le Temps“ jest listem Tardieuovým a má denní náklad, podle 2. vydání „Příručky světového tisku“, 90.000 výtisků. Za ním stojí jako velcí akcionáři bankovní Žid de Wendel a pařížský bankovní dům Rothschildův. Zahraniční politika tohoto listu, která měla jedinou linii nesmiřitelné nenávisti proti Německu, byla po dlouhou dobu určována holandským Židem Roelsem. Bankéř, Žid Louis Dreyfus má svůj večerník „Intransigeant“ a většina ze sotva 3000 listů francouzských jest zřejmě finančně ovládána Rothschildem, Crémieuxem, Dreyfusein, Ephrussim, Germainem atd., samými Židy!

Potrusťování anglického tisku učinilo v posledních letech další pokroky: nejsilnější jest skupina lorda Rothermera, bratra ze židovského původu znovu obviněného lorda Northcliffa, který volal za světové války celý anglosaský tisk proti Německu. Tomuto koncernu patří: „Daily Express“, který vychází denním nákladem 2 milionů kusů, jemu blízký „Daily Mail“, „The Times“ a mnoho významných provinčních listů. Od r. 1934—1935 začaly tyto listy věcněji posuzovati nacionálně-socialistické Německo, a to zaslouží, vzhledem k dřívějším panujícím sympatiím k Židovstvu, opravdu větší pozornosti. — Arciť, byl popřen židovský původ majitele koncernu Beaverbrookova, ale jeho novinářské metody, jmenovitě v letech 1933—1934 Židy šířené surové štvaní, nalezly přece v jeho tisku největší podporu. — Novinářská skupina bratří Berry patřila až do roku 1928 Židu Lawson-Levimu.[178] Nemůžeme dnes zjistiti žádné židovské vlastníky u liberálních skupin Starmerovy a Harrisonovy, ačkoliv směr všech 68 listů, které k těmto skupinám patří, jest veskrze Židům přátelský. Také „Agence Havas“, která v Paříži jako svět obepínající Reuterova kancelář jest kontrolována bankéři Židy Hirschem a Erlangerem a jest finančně závislá na židovské burse. Nesmí se dále zapomínati na Žida Adolfa Ochse, který pocházel z Alsaska, pozdějšího majitele listu „New York Times“, jenž jest vedoucím listem americkým; tento Žid byl jedním z největších a nejhorších machrů, kteří přinutili Ameriku k souhlasu, že vstoupila do světové války.

Také v Italii byl tisk až do doby, kdy se ujal vlády fašismus, úplně doménou Židů a svobodných zednářů. Mussolini připustil pouze fašistický tisk, a to v největší míře, který v kruhu svých spolupracovníků rovněž trpěl Židy, třebas i méně než za doby Luzzatiho. Obzvláště Židům přátelský jest také ještě nyní list „Corriere della Sera“ v Miláně. Fašistický vládní tisk se zabýval úvahami o židovské otázce, když mohl přitom vytáhnouti proti „barbarskému“ Hitlerovu Německu!

[178] Viz „Zeitungs-Verlag“ č. 14, ze dne 5. dubna 1930.

Naopak však (v opaku k fašismu) v požidovštělém sovětském Rusku bolševické krvavé diktatury přirozeně ještě dnes působí v novinářství mnoho Židů, a to na vedoucích místech. Vedoucím stati zahraniční politiky v listu „Izvěstija“ (Zprávy), vycházejícím v Moskvě a majícím denní náklad přes 1,500.000 výtisků, jest Žid Radek-Sobelsohn, známý z německých revolučních bojů; vedoucím redaktorem hospodářské stati jest Žid Weissberg, berlínským zástupcem jest sovětská Židovka Lili Keithová. Redaktorem „Moskow Daily News“ (Moskevské denní zprávy), listu, který jest určen k zahraničnímu ovlivňování, jest Žid Axelbrod, který unikl pro své odsouzení z vraždy mnichovského rukojmí. Oficiální orgán komunistické strany „Pravda“ zastupoval v Berlíně až do dneška Žid Georg Grossmann. Dokonce v provincii řídí vedoucí listy Židé, jako na př. L. Wulfson, který řídí v Kazani list „Krassnaja Tatarija“ (Rudé Tatarsko).

Gerd Gerler.

HOSPODÁŘSKÝ ŽIVOT.

Žid v bankách a na bursách.

Ve Starém zákoně, který neobsahuje pouze důležité prvky Židovských dějin, nýbrž také zjevení židovského života a úsilí, se praví (5. Mojžíš, 15. 6): „Neboť Pán tvůj Bůh, bude ti žehnati, jak tobě přislíbil. Budeš mnohým národům půjčovati, a sám od nikoho nepřijmeš půjčky. Budeš panovati nad mnohými národy a nikdo nebude tvým pánem.“ Tyto přísliby se strašným způsobem splnily u těch národů, které pohostinsky přijaly Židy. Peněžní půjčky na lichvářské úroky, ovládnutí jiných lidí mocí kapitálu vyznačuje židovský charakter, počínajíc okamžikem, kdy jsme ve světě přišli na jejich stopu. Žid již před vlastním rozptýlením do celého světa vykořisťuje Nežida. Produktivní spekulace v Egyptě, jak o nich vypravuje bible, hospodářský význam, jaký mělo Židovstvo v Babyloně, označují již zřetelně parasitní charakter židovského národa v jeho nejzákladnějších rysech. Moderní bádání odkázalo do říše bajek „zemědělský a pracující národ“ Židů v Kanaan. Byli to jiní národové, kteří se tam starali o zemědělství, orbu a pěstování dobytka. Židé se také zde stali jenom obchodníky, překupníky, lichváři a vykořisťovateli, věrně podle své podstaty i svého pojetí, které jim dává pociťovati práci „v potu tváři“ jako prokletí.

Žalostný život Židů v rozptýlení, jak soudí neinformovaní lidé, úzce souvisí s tímto jejich základním životním rysem. Jako velcí dravci ze světa zvířat nemohou společně žíti ve značném počtu, poněvadž by příliš rychle zmizeli z úzkého životního prostoru objekty jejich dravé vášně, tak jest také rozptýlení vykořisťujících Židů mezi hodnoty tvořící lidstvo na zemi podmínkou jejich parasitního života. Z tohoto důvodu odklání se Židovstvo (a tento směr nalézá stále více přívrženců) od „uvedení zpět domů“ do pradávné, původní vlasti a používá triku asimilace proti pohostinným národům (v Německu se asimilace nejhorlivěji zastává „Centralverein deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens“).

Věc jest tím úžasnější, že se Židovstvu až podnes dařilo klamati široké masy průměrných lidí pohostinných národů tímto asimilačním trikem! Přitom jest cesta těchto kořistníků mezi pohostinnými národy doprovázena již od prvního okamžiku jejich vstu-

pu proklínáními a kletbami. Čtenář nalezne vše, co se toho týká, na jiných místech této knihy s příslušným udáním pramenů.

Kdekoli se ve světových dějinách setkáváme s pronásledováním a vyháněním Židů, vidíme, jdeme-li k základům, že tam dosáhlo židovské kořistnictví nesnesitelného stupně, takže Žid, t. j. jeho „hospodářství" se stalo příliš patrné. Ale také zpravidla pozorujeme, že židovský uchvatitel béře s sebou nalichvařené bohatství. Dostatečně známá jest zaznamenaná skutečnost, že Židé brávali s sebou při svém vyhnání z různých zemí bohatství nedocenitelných hodnot. To jest potvrzeno i v bibli, když Židé byli vyhnáni z Egypta, a to jest také prokázáno jednotlivými historiky při vykázání Židů ze Španělska. Tyto skutečnosti jsou stále falešně zobrazovány spisovateli, kteří sympatisují se Židy. Měl se tak vzbuditi dojem, jako by zmizení Židů přinášelo jako následek hospodářskou krisi. Opak jest však skutečností: Židovská ziskuchtivost a zlodějna, než byli Židé vyhnáni, přivodila krisi národního majetku. Bylo vždy v podobných případech neštěstím pro pohostinné národy, že poznali Žida a jeho hospodářskou neplechu teprve tehdy, když byly tyto národy Židy již zruinovány.

Peníze, kapitál, majetková forma, způsob oběhu a vše, co k tomu patří, dostalo svůj punc od Židovstva. Žid má k penězům docela jiný poměr než Nežid. Zatím co tato věc znamená pro Nežida zcela určitě něco, oč jest hodno usilovati, co snad tvoří jakýsi ctihodný doprovod na cestě slzavým pozemským údolím i prostředek k moci a k vážnosti, jest to pro Žida základem jeho národní existence mezi pohostinnými národy, prostředkem k politickému shrnutí a soudružnosti jeho po celém světě roztroušeném duchu a zároveň nástrojem k ovládání všech ostatních lidí. Peníze a Židy stvořený způsob peněžního hospodářství, jakož i určitá hospodářská úloha, jež byla penězům propůjčena, jsou pro Žida předpokladem, aby se mohly splniti přísliby jeho víry. „Kapitalismus jest mosaismus v praksi", praví nikterak protižidovský Sombart. A uzavírá-li Karel Marx, že peníze jsou Židu Bohem, pak se to shoduje ještě v hlubším smyslu, než to sám tento rabínův vnuk myslil!

Žid všude, kde se mezi národy vyskytuje, hledá přístup k peněžnímu hospodářství. Téměř ve všech zemích dostal do svých rukou peněžní a úvěrový život, rozhoduje dnes o poskytování a odpírání úvěru, má rozhodující vliv na úrokovou míru. Již od počátku této činnosti udržoval přes celý svět napjatou síť jakéhosi zpravodajství. Centrálami a výdejnami této služby byly synagogy, ve kterých tudíž se může spatřovati předchůdce dnešních burs. Žid odstranil z hospodářského provozu všechny etické momenty, rozněcoval divokou vášeň po zisku, způsoboval nestálost, pořádal hon za mamonem jako vládnoucím hospodářským elementem. Usedlá kultura zmizela, nastával příliv měnící, padělající, vše pravé a zdravé ničící civilisace; znak toho, že vymoženosti usedlosti přebujely paduchem svět ovládajícího nomádstva.

Židé se brzy zmocnili tisku pohostinných národů. Zde dostala každá věc vždy to světlo, které odpovídalo židovským účelům. V obraze tohoto tisku mívalo vše svou správnost. „Vývoj" tomu tak chtěl. Odvážili-li se prozíravější Gojimové ostýchavé kritiky, pak byli poučeni, že chtíti bojovati proti tomuto „vývoji" znamená jakýsi donquichotský boj proti větrným mlýnům. Vývoj — komplikace — zavinutí! Kromě toho vše, co sloužilo kapitalistickému duchu, bylo „pokrokem". A kdo by byl, probůh, chtěl míti pověst, že jest zpátečníkem? Konečně: kdo byl tedy povolán, aby mluvil do věcí peněžního hospodář-

ství? Stalo se jakousi vědou pro sebe, zvláštním „oborem", ve kterém se vyznali jenom „odborníci" a mezi nimi také jenom nejosvícenější duchové se starozákonními jmény.

Banky a bursy staly se rozhodujícími nástroji tohoto provozu. Jejich organisace, jejich životní podmínky jsou širokým vrstvám národa jakousi knihou se sedmi pečetěmi. Jejich ujednání jsou muži práce početními mysteriemi, jejich zprávy jsou psány v jakési tajemné řeči, bankovní a bursovní listy skrývají přímo pro rozum nespočetné množství kabbalistických hádanek. Peníze, věřte, buďtež penězi. Ach, Bože, zde vidíte, že peníze mají sta jmen! Jaká? Není dlužní úpis jako dlužní úpis! Ach, co si myslíte, jak mnoho tu jest „druhů"...! A přece jest řešení hádanky jednoduché. Banky a bursy vytvořily jakési pseudopeníze: papírové „hodnoty", representanty hodnot, které umožňují, aby odnášely hodnoty celých velikých továren, dolů, domovních bloků, aby měnily jakýmsi ručním hmatem majitele, obrátkou prodávaly a kupovaly mocné objekty. Ano, internacionalita bank a burs umožňuje v každé době odvlečení národního majetku přes zemské hranice. Přeměně majetku, získávání majetku nejsou dána žádná omezení. Tento stav, který služební kursovní tisk nazývá „internacionálním vázáním a zavázaností hospodářství", vztahuje se dnes již na většinu „objektů" národního hospodářství.

Mobilní kapitál se stal židovskou hospodářskou činností ze služebníka pracovního procesu jeho pánem. Vytvoření dluhopisů (obligací) jako cenného papíru umožňuje provozovati s nějakým podobným dluhopisem obchod jako s každým jiným zbožím, odpovídá veskrze intencím židovské hospodářské činnosti. Podle římského a podle germánského práva byla nějaká taková úloha z dlužního titulu vyloučena. Sám Židům přátelský nebo při nejmenším ne protižidovský Sombart označuje neosobní dlužní poměr jako odpovídající židovské potřebě: „Cenné papíry umožňují nechávati zmizeti majetek..." Žid Medina otevřel spekulacím se státními papíry cestu. Jak praví Schlosser ve svých světových dějinách: „... státními papíry čachruje se nyní denně ve všech velikých městech s osudem Evropy..." Jest významné, že toto konstatování — jako také jiná konstatování Židům škodlivá — chybí v pozdějších vydáních Schlosserových světových dějin, které byly přepracovány Židem Creizenachem.

Moderní akcie jest jakousi zvláštní formou cenného papíru. Stala se v podstatě spekulačním papírem. Slouží v Židovských bankách a v bursovní praksi méně jako podklad k úsporám nebo jako prostředek k aktivní účasti na podnicích, nýbrž spíše k získání času pro slídění po mezizisku ze změn a z klesání kursů.

Akcie jest jedním z nejpohodlnějších prostředků k opatřování bezpracného zisku. Zasvěceným — a to jsou skoro výhradně Židé — dává mnoho možností, aby ovlivňovali kurs (falešné zprávy, zabarvené situační zprávy, roztroušené pověsti a mnohé jiné). Lze tu úplně jasně viděti, uvážíme-li, v jaké míře ovládalo Židovstvo hospodářské zpravodajství.

Jsou bez výjimky „outsidery" ve spekulaci, co bylo oškubáno za tak zvaných „Černých dnů bursy". Ztráty, které Němci utrpěli na planých „cizincích" (cizozemské cenné papíry), natlachaných jim židovskými bankami, jsou nesmírné.

Profesor Ruhland odhaduje ztráty evropských střadatelů jenom při cenných papírech amerických železnic na 21 miliard! Uplatňovateli takových podvodných papírů jsou vždy Židé. Historie „domu Rothschildů" se čte jako grandiosní zlodějský román!

Jmenovaný již profesor Ruhland odhadoval veškeren roční tribut německého národa na rok 1906 na úrocích, ažiech, základním a spekulačním zisku bank a burs na

9 miliard marek. Sombart vypočítává „výdělek" německých bank v posledních desíti letech minulého století pouze ze základního výdělku na německých industriálních akciích vysoko přes jednu miliardu! Praví: „Čím více se kapitál odlučuje od osoby nějakého individuálního podniku a čím více jest opatřován prostřednictvím bank a burs, tím více se koncentruje příjem nadhodnoty v méně rukách, tím lehčeji sbírají osoby (a instituty) kapitálově silné smetanu s užitků národní produkce." Staré stanovisko všech židovských odpůrců. Dobře nechápeme, jak Sombart, ač s tímto hlediskem souhlasí, se tak často nelibě vyjadřuje o protivnících Židů!

Jedna okolnost jest pro banky a bursy zvláště významná: nějaký malý kruh zasvěcenců stojí proti určitému většímu kruhu těch, kteří se cítí neodolatelně přitahováni hnacím přístrojem, kteří se domnívají, že věcem rozumějí a — opětně vždy se přilepují. Bylo by jaksi vděčnou úlohou pro národohospodáře, aby jednou vyšetřili oběti bank a burs. Má to přece své potíže: Oškubaní se ke své škodě bojí výsměchu a jsou pěkně zticha. (Jedině snad zachycení mrtvých by bylo možné.) Zasvěcení naproti tomu zůstávají vždy „nahoře".

Klesají-li papíry nebo stoupají-li podle toho, jak jsou pevné politické či hospodářské situace — jsou vždy správně orientováni, jak se říká v bursovním žargonu, „vždy jdou vpřed".

Podle toho také ani válka ani inflace nemohla nějak ublížiti bankovním a bursovním žralokům. Naopak! Lví podíl na válečném zisku vplynul do jejich kapes, a zatím co němečtí střadatelé za inflace ztráceli své poslední haléře, prováděly banky nejnákladnější zvětšování paláců. Ony „stavěly do výše", zatím co oni, kteří jim svěřili svůj majetek, sklouzali na sociální stupnici stále hloub a hlouběji. Sám židovský finanční spisovatel Neckarsulmer připustil, že inflace byla pro židovské banky dobrým obchodem. („Der alte und der neue Reichtum".) Neckarsulmer jmenuje celou řadu židovských obchodních domů, které se staly inflací z prostředních bankovních domů velkobankami, mezi nimi bankovní dům Warburg v Hamburku, o němž se říká: „Bratr Maxe Warburga, Paul M. Warburg, zřídil v New Yorku jednu vlastní bankovní firmu a tak okamžitě získal také dům Warburg opětně své staré mezinárodní místo. Jmění domu Warburgů patří dnes rozhodně k největším hamburským i k největším německým bankovním mocnostem."

Jak dalece jsou banky v majetku Židovstva, nemusíme dnes více jmény i číselně dokazovati. Může býti předpokládáno, že jest všeobecně známo, že veškerý bankovní majetek jest ovládán Židy a že methody, jimiž banky dosáhly určité rozhodující moci na poli politickém a hospodářském, jsou methody židovské. Za války a za inflace dostalo se nám nejlepšího názorného vyučování o tomto bodě. Velmi důležitá fakta, skromně, v souhrnu a všeobecně srozumitelně vylíčená, nalézáme u dra A. Dallmayra „Der grosse Raubzug",[179] kde čtenář nalezne i literární důkazy, obzvláště ve vydáních Theodora Fritsche, zde nepostradatelných, jakož i obžaloby Hammer-Gemeinde v době, ve které se stávaly tyto hospodářské zločiny (žádné jiné slovo není případnější!). Jakési věcné vyučování o těchto příbězích jest pro každého Němce tím nezbytnější, jelikož otázka získá teprve v příštích časech správného ocenění dneška, neboť nové uspořádání našich veřejných, politických i hospodářských poměrů bude se tím ještě jednou zabývati nejkrásnějším způsobem.

---

[179] 5 Hefte zusammen RM 2 im Hammer-Verlag, Leipzig.

Co bylo řečeno o účasti Židovstva na bankovním životě, platí rovnou měrou o bursách. Již z ustanovení „podmínek“ pro obchody na berlínské peněžní burse vyplývá, že zasvěcené kruhy dívají se na bursy jako na židovské záležitosti. Výše uvedené „podmínky“ zní: „Při všech termínových obchodech jsou stejně považovány oba dny židovského nového roku a židovského svátku smíření jako dny, kdy se nekonají žádné bursovní schůze.“

Představenstvem berlínské bursy — a u ostatních burs se vyskytují pouze skrovné úchylky od této rasové „homogenity“ — jsou vesměs téměř Židé, a majitelé těchto představenských míst sedí na svých místech tak pevně, že nebývaly téměř nikdy změny. V představenstvu cenných papírů v Berlíně bylo asi 36 členů a z toho bylo 21 Židů: Lichtenhain, Schwarz, Bergmann, Berliner, David, Eskeles, Fehr, Selmar Fehr, Fraenkel, Herzberg, Hirschfeld, Lichtenstein, Mendelssohn-Bartholdy, G. Mosler, Schiff, Schlesinger, von Schwabach, Seckelsohn, Sundheimer, Treitel, Wassermann. (Jednotliví zde neuveřejnění jsou při nejmenším podezřelí ze židovského původu.)

Ze 16 členů představenstva plodinové bursy bylo 11 Židů: Zielenziger, Wreschner, Wiesenthal, Buggisch, Eckstein, Freudenheim, Heymann, Manasse, Mannheim, Rawock, Selbiger. S výjimkou panů Berga a Eicka, u nichž jest to sporné, byli všichni členové představenstva bursy kovů Židy. Ve „výboru pro zkoušení podání o přijetí do obchodní bursy“ byli s výjimkou dvou (nesporných) všichni členové Židy. Ve „výboru pro vnitřní záležitosti“: 10 členů — 8 Židů. Dozor nad úředním kursovním listem provádělo 16 bursiánů, z nichž bylo 16 Židů; přesně takový byl poměr ve „výboru ke zkoušení přídělové činnosti“. Ve „výboru pro zkoušení o připuštění“ seděli vesměs Židé. Proti Židům Schlesingerovi, Manassovi, Bergmannovi, Davidovi, Herzbergerovi, Lichtensternovi, Lichtenheinovi, G. Moslerovi, Perlovi, Schiffovi, Schögerovi, Schwarzovi, Seckelsohnovi, Treitelovi, Wreschnerovi stálo pět členů, z nichž však pouze jediný byl nepochybně Němcem.

Z bohaté literatury buďtež doporučeny především ještě:

Theodor Fritsch: „Das Rätsel des jüdischen Erfolges“ a rovněž Theodor Fritsch: „Sünden der Grossfinanz“; obojí nákladem Hammer-Verlag.

OBCHODNÍ DOMY.

Jest známo, že obchodní domy jsou právě tak dobře jako výhradně v židovských rukou. Podle toho vykazují také obchodní methody protiklad mezi německou a židovskou obchodní zvyklostí. Obchod v obchodních domech představuje opak úzkostlivě přesně správného provozu německého obchodníka, jehož ctižádostí jest, aby poskytoval svým zákazníkům kvalitní zboží za solidní ceny, který staví budoucnost svého domu na doporučeních svého zákaznictva. Německý obchodník cítí se býti důvěrníkem svých zákazníků a podle toho si také váží důvěry kupujících jako své nejdůležitější opory, cení ji jako hlavní základ svého podniku.

Staré německé obchodní domy se těšívaly příchylnosti celých generací týchž rodin. Němec jako obchodník vidí svůj zisk zajištěný nejlépe tím, že si současně všímá zájmů kupce. — Žid z obchodního domu snaží se tisíci kličkami a úskoky kupujícího podvésti, předstírá mu něco, co není. Proto Němci postačí i nenáročná reklama, zatím co

u Žida jest „propaganda“ hlavní věcí, na kterou obětuje nesmírné částky, aniž oslepení pestrým provozem jeho obchodního domu uváží, že tato nákladná reklama není placena nikým jiným než jimi samými. Tuto nesolidnost nákupních domů označil již před delší dobou jeden Žid, totiž Harry Heine, který ve svém úvodu k svému „Ludvíku Bornovi“, praví o jedné návštěvě města Frankfurtu nad Moh., že jeho otec mu ukázal skladiště, kde se zboží nakupovalo 10% pod výrobní cenou, a „přece člověk byl vždy napálen.“ Toto svědectví krásné otevřenosti platí větší měrou pro dnešní provoz v obchodních domech než platilo pro dobu Heinovu.

Otázka stavu a vývoje obchodních domů jest prostě otázkou zachování nebo zničení naší německé obchodní morálky. V otázce obchodních domů jest skryt přímo národně politický, národohospodářský, sociální a mravní význam.

Obchodní domy se staly nesmírným nebezpečím pro německý střední stav, a to pro své dnešní rozšíření i pro čistě neomezený kapitálový úvěr, který tyto obchodní domy mají u židovských bank. Staly se nebezpečím pro onu hodnotnou vrstvu německého národa, která je vyrovnávacím elementem v sociálních bojích dneška a která představuje ještě onen zdravý hospodářský obor, ve kterém se také inteligentní a snaživý člověk i se skrovným majetkem, ba docela i člověk nemajetný může hospodářsky osamostatniti. Rozsah tohoto hospodářského oboru rozhoduje o zdraví a stabilitě národního tělesa; jest proto politicky pro obyvatelstvo mimořádně důležitý.

Boj proti provozu obchodních domů jest částí jádra skutečné a působivé politiky středního stavu. Nemůže žádnému pozorovateli unikati, jak se z nově zřízeného domu paprskovitě šíří zkáza samostatných obchodních existencí.

Také národohospodářské škody, které z obchodních domů pramení, jsou nesmírné. Spočívají hlavně v tom, že obchodní domy svými velikými obchodními obraty nezdravě ovlivňují produktivní methody industrie. V tom jsou národohospodáři zajedno, ať již patří ke kterémukoli táboru. I vybíráme s rozmyslem svědectví sociálně demokratických úst, které dokazuje, jak obchodní domy provádějí své laciné nákupy na útraty dělnictva. V „Příručce“ pro pruské sociálně demokratické voliče do zemského sněmu r. 1908, která pochází z pera sociálně demokratického Žida Paula Hirsche (později starosty v Dortmundu), se v kapitole „Daně velkoobchodu“ praví: „Škodu daní velkoobchodů (řečeno „po židovsku“, pan Hirsch chce říci: z daní velkoobchodních domů!) mají nakonec dělníci. Jakmile byla zavedena určitá daň, majitelé obchodních domů nutili své dodavatele, aby jim dodávali zboží přiměřeně levněji. A poněvadž určité části zisku podnikatelů byly již při velkých dodávkách nejkrajněji ostříhány, drží se opět nestoudně svých dělníků, jejichž mzdy stlačují.“

Obchodní dům jako stlačovatel mzdy! Nuže, stal-li by se pan Hirsch jaksi mužem, který ze své příslušnosti k sociální demokracii také by dal podnět k sociálnímu stanovisku, byl by dospěl k postřehu jediné správné konsekvence: Boj proti nesociálním, dělníky poškozujícím, mzdy stlačujícím obchodním domům! Přece pan Hirsch jest Žid a má v sociální demokracii svůj význam, jaký v ní měli všichni Židé: Má zastupovati v sociální demokracii a s její pomocí zájmy Židovstva. Ani ho nenapadlo, aby se obracel proti obchodním domům, obracel se proti ostřejšímu zdanění, tudíž proti prostředku, který by brzdil rozšiřování nesociálních obchodních domů!

Poněvadž obchodní domy při svých nesmírných nákladech nemohou prováděti takové umění (pracovaly ze všech oborů s poměrně nejčetnějším personálem), aby levně

prodávaly, musí se uchýliti k šalbě. Poněvadž se nedá šetřiti na výdajích, poněvadž novinářská i vývěsná reklama a vybavení domu se řvavými malbami a světelnou reklamou spotřebuje nesmírné náklady, jest možná „úspora“ pouze na kvalitě nabízeného zboží. Jest známo, že si obchodní domy dávaly zhotovovati na objednávku méně hodnotné partiové zboží. To můžeme pozorovati zvláště u textilií. Není zapotřebí docela žádného odbornického pohledu, aby z nějaké skupiny žen či dívek ihned nemohly býti poznány ty, které nosí šaty z obchodních domů. Pokud tyto cetky visí dobře vyžehlené ve výkladu, tak to ujde, ale jakmile je žena vezme na tělo, už je tu tragedie či tragikomika. Obzvláště vracejí-li se tak oblečené dámy po teplém letním deštíčku z výletu a usilovně se namáhají, již beztak na sobě krátké, ale nyní „sražené“ šatečky stáhnouti přes kolénka; je to těžké vyhýbati se záchvatům škodolibosti. A přece jako by ženy byly pod hypnosou obchodních domů, běží vždycky znovu do nich. Nechávají se znovu přitahovati lákavými artikly a „výprodejem“, „výminečnými poschodími“ a řvavou reklamou výkladních skříní do židovských velikých krámů, v nichž se nechávají posléze svésti, aby nakoupily mnohé bezcenné a zbytečné věci.

Jiným prostředkem k úhradě nákladů i zisku jest methoda míchání zboží. Svrchu jsou volné věci. Ty béře kupující do ruky, aby je přezkoušel a přirozeně při zkoušení odolávají. Ale při prodeji jsou podstrčeny méně opatrnějším kupujícím, nejčastěji ženám „pávle“. Nějaký obchodní dům koupil pás dobře tkaných krajek, které měly hodnotu 10 feniků za 1 m. Podle téhož vzoru dal nyní utkati krajky za tovární cenu 6—3 feniků. Tři role se daly dohromady a byly prodávány za „jednotnou cenu“ 9 feniků, tudíž dobré pod tovární cenu, jedny s jakousi přirážkou 50%, ostatní docela za trojnásobnou tovární cenu. Na tomto příkladě pochopíme nahoře citované Heinovo vyjádření. Přicházejí lidé, kteří rozumějí zboží; ti dostávají krajky za 10 feniků, vyhlížejí-li neškodně, jsou „obslouženi“ zbožím za 3 feniky. Zisk u tohoto „prodeje pod tovární cenou“ jest zaručen. „Konfekcionář“ radil ve své příloze obchodnímu domu „prodávati menší artikle za nákupní cenu či pod touto cenou, aby se na větším množství tím více vydělalo“. Odborník v porculáně praví: „Obchodní domy kupují jenom „čtvrtý druh“, tedy „zlomek“ a „aušus“. Smíchají do toho některé dobré kusy, dají je (na příklad u talířů) navrch a obecenstvo kupuje bez výběru toto partiové zboží. Stěžuje si, že tato methoda ruinuje branži. Jak to za těchto poměrů může vypadati s dělníky, jak to působí na mzdy, můžeme si snadno představiti! Tázali jsme se továrníka uzenin, jak to dělá, že vuřty, které dodává a které stojí v jiných obchodech 15 feniků, mohou býti v obchodních domech prodávány za 12 feniků. Pravil s úsměvem: „Změřte je jednou! Jsou přímo o pětinu levnější, ale o čtvrtinu kratší!“

Tyto metody, které bychom mohli uváděti v libovolném množství, jsou notoricky soudní. V jakési žalobě obchodního Steinova domu v Berlíně proti Svazu obchodníků a živnostníků prohlásil pruský komorní soud při změně rozsudku předešlé instance ze dne 14. listopadu 1907: „Jest soudně prokázáno, že obchodní domy prodejem méněcenného zboží za nápadně nízké ceny se pokoušejí přiváděti veliké množství kupujících, ale při prodeji jiných předmětů požadují vyšší ceny než malé a střední závody.“[180]

[180] Srov. F. Roderich-Stoltheim: „Das Ratsel des jüdischen Erfolges“, v Lipsku 1928, Hammer-Verlag. Tato kniha obsahuje v jedinečné úplnosti židovské metody. V jednotlivých dílech setkáváme se se zjištěními přímo otřasajícími.

Přirozeně, že nemůže býti řeči při obchodním provozu tohoto způsobu o sociálních snahách. Obchodní domy jsou nesociálním elementem v našem celém národním hospodářství, a to ve dvojím směru: jako zaměstnavatel i jako obchodní podnik. Jako zaměstnavatel: platí mimořádně skrovné mzdy a provozují přímo jakési nesmírné vykořisťování mladých pracovních sil. Ačkoliv činnost prodavaček jest vlastně čistě schematická, platí přece jakási tříletá výuční doba. Poněvadž jsou přijímáni pouze inteligentní učedníci, může takový učeň velmi brzy zastávati místo prodavačky. Když pak mladí lidé pracovali po tři roky jako učňové za jakési nepatrné stravné, dostávají nově vyučení „plat" od 75 RM, v druhém roce po vyučení 87 RM a ve třetím roce 107 RM. — To jsou platy, které skoro ve všech obchodních domech vytvářejí zlo. Pomyslíme-li, že tyto zaměstnankyně se musí dobře oblékati, že značnou část tak zvaných příjmů pohltí jízdné atd., tu víme, že zaměstnankyně si nemohou z tohoto služného platiti svou životní zábavu. Kdo nemůže bydleti přímo u svých rodičů, protlouká v této práci nahý život.

Rozhodně však jsou pokusy, opatřovati si za takových platebních poměrů jakýmkoli způsobem vedlejší příjmy, velmi značné. Maně vzpomínám na firmu Singer a Rosenthal, obchodující s plášti, jejímž spolumajitelem byl „veliký" sociálně demokratický vedoucí Paul Singer; tato firma radila švadlenám, které nemohly vystačiti se svou mzdou, aby si šly zbývající potřebné vydělati na Friedrichstrasse. Není pochyby, že obchodní dům a konfekce jsou silným odvodištěm pro prostituci. Jest i dále nápadné, že obchodní domy zaměstnávají ponejvíce mladé prodavačky. Dospějí-li určitého věku, bývají propouštěny. Když roku 1926 nastoupila berlínská organisace obchodních pomocníků do jakéhosi mzdového hnutí a byl vydán jakýsi nestranný rozhodčí výrok, jímž se pevně stanovovaly mzdy, podrobily se tomuto rozhodčímu výroku všechny berlínské obchody s výjimkou obchodních domů A. Wertheim, Tietz, Jandorf a „Nákupní dům Západ", t. j. všechny berlínské obchodní domy velikého měřítka. Ve schůzi funkcionářů jmenované organisace podával zprávu živnostenský tajemník Pollmerer, že tyto firmy odmítly odstavce rozhodčího výroku a na základě vlastního mocenského vědomí docela zřetelně a jednoduše „nadiktovaly" své tarify. Avšak obchodní domy nepůsobí protisociálně jenom v oboru mezd. Tím, že svádějí k nepotřebným nákupům jmenovitě ženy, že dávají kupujícím brak, snižují životní úroveň méně zámožných lidí i jejich kulturní úroveň. Obklopuje-li se někdo ve svém příbytku laciným sračičkami, jaké prodává obchodní dům, pak tím jeho kulturní úroveň trpí.

Jest přece jen rozdíl, skládáme-li stranou groš ke groši, abychom si konečně — snad po letech — postavili nějaký dobrý bronz na římsu nebo pověsili nějaký cenný obraz na stěnu, nebo dovlečeme-li tyto groše do obchodního domu, abychom je tam vyměnili za nádhernůstky, „jimiž bychom zkrášlili náš domov" a uspořádali malou domácí výstavku hrůz.

Rozšíření provozu obchodních domů odpovídá nedostatku instinktu velkoměstských kupců. V Berlíně má jenom firma Tietz v provozu deset obrovských obchodních domů. K tomu ještě přistupují mamutí podniky Karstadtova koncernu. Karstadt zřídil v dělnickém okrese Neukölln dům na pozemku 16.000 čtverečních metrů, který si vyžádal nákladu více než 15 milionů marek. Podniky podobné výměry se staví v Schönebergu a v Moabitech. Také Karstadt pracuje se sty miliony jenom v Berlíně. Poněvadž stav ve většině německých velkoměstech jest skoro týž (odpovídající střídavému poměru počtu obyvatel a investovanému kapitálu), pak si můžeme představiti, jak zhoubně působil

mor obchodních domů na Němce, zvláště na německé ženy středního stavu. Jest to veskrze židovské, že toto ničení německého středního stavu jest podnikáno zahraničním kapitálem. U příležitosti sjednocení Tietzova koncernu psal vedoucí list komunistické strany „Rote Fahne“ (Rudá korouhev, 3. prosince 1928): „Kapitál obchodních domů v Německu stává se prostřednictvím koncentrace přesně tak základním kapitálem internacionálního finančního kapitálu jako kapitál těžkého a chemického průmyslu.“ Na jiném místě se praví: „Jako kupní cena za Jandorfovy podniky se jmenuje jaksi cena k 60 milionům marek. Tietz popírá, že tato obrovská suma byla zaplacena americkými penězi. Ale musí se uměti čísti mezi řádkami. Neboť velkobankou, která zprostředkovala finanční stránku této koncentrace, jest diskontní společnost, která jest vázána na anglický a americký bankovní kapitál.

Dále se připouští, že Tietzovi vnitřní i zahraniční přátelé mu stojí k službám částí prostředků. Konečně větší část peněz plynoucích do Německa, jimiž vesměs diskontní společnosti umožnily, aby mohly bráti na sebe podobné obrovské financování, pramení z amerických úvěrů. Rozhodně jest však jisto, že přesně tak, jak pracuje Karstadt s americkými penězi, činí i Tietz, i když — jako Karstadt — se neutíká k úplnému splynutí s nějakou dolarovou půjčkou.“

Tyto údaje podle všeobecného úsudku souhlasí. Ale nyní jest významné, že týž list předvádí svým čtenářům obchodní dům jako zvláštní druh úsporného institutu. Píše dále: „Zúžení trhu vyžaduje vyloučení této konkurence a současně zmenšení výrobních nákladů tak zvanou racionalisací prostřednictvím potruštění. Soustředěná síla nového trustu obchodních domů obrací se tudíž v ostřejší konkurenční boj proti malým a středním obchodům. Potruštění obchodních domů způsobuje — právě tak jako potruštění ve velkoprůmyslu — zničení a zbědování středních vrstev.“

Komunistická strana nebo spíše její perem vedoucí Židé chovali se tak, jako by obchodní domy pracovaly levněji a dodávaly lepší zboží než určité speciální obchody! My jsme již svrchu dokázali, že opak jest pravdou! Rozumí se samo sebou, že plně požidovštěná sociální demokracie hrála na stejný roh. Právě tak psal centrální orgán sociální demokracie „Vorwärts“ (Vpřed), že provoz v obchodních domech „zmenšuje vydání“. Potom bylo dále řečeno: „Leč pohled na skutečnost ukazuje teprve správnou cestu, že obchodní domy vždy více působí na nejkoncentrovanější masový nákup. To jest také charakteristické pro firmu Tietz, která první provádí zkrátka sloučení s téměř dvěma tucty nákupními domy M. Konitzerova koncernu. Dnes již nejde o to, aby se vydělávalo na prodeji, ale pokud možno nejvíce na nákupu. Pro prodej jsou určeny ceny mocným bojem o zákazníky. Ale v nákupu mají veliké obchodní domy, zvláště spojí-li se ještě pro nákup, proti továrníkům téměř monopol, u něhož se již nevyskytuje žádný jednotlivý obchodník. Továrny, které mají zpravidla střední provoz, jsou stlačovány výhodou dlouhodobých smluv, a proto trpí také samostatné zásahy obchodních domů přímo do kalkulace továrníků. Továrníku odňatý mezizisk (továrníci ušetří ovšem reklamní vydání) plyne do obchodních domů.

Jedním slovem: Žid má všechno spolykat! To shledával list „Vorwärts“, v jehož redakci opravdu sedělo jenom 10 Židů, nehledíc k židovským držitelům moci, jako zcela správné. Ale jestliže nyní sociální demokracie — jak jsme viděli z její „Příručky“ — pohlíží na obchodní domy oprávněně jako na snižovatele mezd, tu by se mělo za to, že se bude bràniti proti rozšiřování provozu obchodních domů. Ale vidíme tu znovu, co jsme viděli

již dříve: Kde kolidují židovské zájmy se zájmy dělníků, tam se stavěla sociální demokracie vždycky na židovskou stranu. Mohla se svými organisacemi při svém vlivu, který na dělnictvo měla, postaviti hradbu expansivním snahám obchodních domů poškozujících dělníky. Avšak neučinila tak, či spíše její židovské panstvo tak neučinilo. Nevinná mysl německého dělníka, která se nechávala vésti Židy, netušila, jak je zneužívána a jaká se s ní provádí hra! Také státní zástupci zdáli se býti mimořádně nakloněni kapitálu obchodních domů. Když chtěl Karstadt zaříditi tak zvanou „úspornou kasu kupujících“, jakousi spořitelnu, do které by ukládali kupci své peníze, jež by však mohli opět vyzdvihnouti jen ve formě zboží, a když určité banky a spořitelny se proti tomu ohradily, nazývajíce to přečinem proti depositnímu zákonu, byly požádány jednotlivé zemské vlády o dobrozdání, místo aby jednoduše zakázaly tento hrubý zlořád, který se skutečně prohřešil proti depositnímu zákonu! Když byl potom otevřen mamutí obchodní dům Karstadtův, mohl dne 8. listopadu 1929 radostně zářící „Vorwärts“ sděliti, že „ministerský předseda Braun a ministr Grczesínský navštívili Karstadtův obchodní dům. Braun i Grczesínský jsou sociálními demokraty! Jest pozoruhodné, že lipský rozhlas v pátečním programu (20. června 1930) oznamoval: „Nové o Hermannu Tietzovi, Dresden.“

Zcela nevyčerpatelné jest téma „obchodní dům a tisk“. Zde můžeme nejenom říci, že německý tisk zklamal v boji proti židovskému obchodnímu domu a pro soudruhy ze středního stavu. Veliké zájmy národa, které rozhodují pro kmenového bratra a proti Židům z obchodních domů, nenalezly u většiny německého tisku žádné ochrany. S výjimkou národního a nacionálně-socialistického tisku nestaral se žádný německý list o skutečnost, že kapitál obchodních domů ohrožuje zničením jeden z nejhodnějších německých výdělečných stavů: slušný, solidní obchod. Hanebnější než fakta sama o sobě jsou motivy, které tu byly příčinou: aby si uchovaly inseráty obchodních domů, ustoupily listy před kritikou veřejných neprospěšností zásadám obchodních domů. Nejtěžší promeškání se udála ve zpravodajství. Co svědčilo proti obchodním domům, to bývalo potlačováno, vždy znovu jsme se setkávali v redakční části s doporučujícími poznámkami, přes to, že organisovaná vydavatelstva se rozhodla, aby byly tyto poznámky odmítány. Jak to bylo prováděno, uvádíme jenom jeden příklad: V Berlíně přišlo o život mladé děvče, a to použitím nějakého falešně a nedostatečně zkonstruovaného horského slunce. Vyšetřováním vyšlo najevo, že u těchto sluncí, jak se vyjádřil odborník, šlo „o neslýchaně fušérskou práci“. Předmět byl z jednoho obchodního domu, ve kterém celá zásoba topných těles měla tytéž vady. Továrník byl obžalován a vymlouval se tím, že se snažil, aby dodával co možno nejlaciněji. Byl odsouzen k 6 měsíčnímu vězení podmínečně. Významné jest, že „Vorwärts“ zamlčuje jméno obchodního domu, který tento životu nebezpečný přístroj dal do prodeje a jemuž byl zabaven celý sklad těchto předmětů. Kdo zná poměry, ví, že postižený továrník jednal při výrobě „neslýchané fušérské práce“ podle příkazu proviněného obchodního domu, který tudíž nese mravní odpovědnost. Leč větší část tisku měla ohled na určité velkoinserenty, jichž si cenila více než služby národu a boje proti jeho škůdcům.

Arno Franke.

ŽIDOVSKÁ KORUPCE.

Hospodářské dějiny národů jsou bohaté na velké židovské loupežné výpravy, ale co židovských skandálů prožilo Německo od doby revoluce, udivovalo přímo znalce židovských přisvojovacích metod! Začíná to bezprostředně po revoluci se Sklarzem. Tento Žid se stal hned dodavatelem pořádkových oddílů a měl důvěrné spojení s určitými držiteli moci: „Vydělal" v krátké době úžasné sumy. Selhaly všechny námahy, aby v revoluci získaný kapitál Sklarzův byl soudně probádán. Potom se vrhli na osvobozené Německo bratři Julius, Henry a David Barmatové. Jsou to východní Židé, jako většina polistopadových keťasů v Německu. Žili v Holandsku a do Německa jim otvírali cestu Žid ministerský rada Franz Krüger, který patřil do okolí říšského presidenta Eberta,[181] pak Žid Heilmann a jiní rovněž sociálně demokratičtí hodnostáři, zvláště tehdejší říšský kancléř Gustav Bauer. Brzy se stali bratři Barmatové majiteli desíti bank a většího počtu průmyslových podniků. Pomocí výše jmenovaných bank měli k disposici čistě neomezené úvěry pruské státní banky. Konečné zhroucení jejich podniků přineslo ztrátu 60 až 70 milionů říšských marek; na této ztrátě měla téměř poloviční účast jmenovaná banka. Tito lupiči vedli život na velké noze. V jejich zámkům podobných vilách na Schwanenwerder byly pořádány knížecí hostiny, jichž se pravidelně účastnili sociálně-demokratičtí protektoři. Byvše postaveni před soud, vyvázli tito velkopodvodníci s nepatrnými tresty na svobodě, kteréžto tresty si ani jednou neodpykali. Soud odmítl návrh státního zastupitelství, aby byli odsouzení ponecháni ve vazbě, a tak byli propuštěni na svobodu, čehož využili k tomu, že uprchli do zahraničí. Zvláštní přímo krásou tohoto procesu bylo to, že nebyl obžalován nikdo ze známých sociálně-demokratických příznivců.

Podobně, byť také ne zcela s tak velikým úspěchem, operovali východní Židé Ivan a Alexander Kutiskerové a Michal Holzmann. Bratří Kutiskerové stáli pruskou státní banku bezmála 14 milionů zlatých marek.

Také tři bratři, Leo, Max a Willy Sklarekové požívali na svém lupičském tažení proti berlínské městské bance neomezené podpory sociálních demokratů a komunistů. Příběh se Sklareky přímo poskytuje látku k nejvýše barevnému a na osoby bohatému románu z prostředí velkopodvodníků. Tito bratři obdrželi okamžitě za pomoci hlavně sociálně-demokratických a komunistických městských radů všechny dodávky šatstva pro město Berlín, vybavení všech, kdož požívali podpory policie, úředníků pouliční i podzemní dráhy. Jednou „začali obchodovat", etablovali na berlínském dláždění jakési korupční ohniště, které páchlo až k nebesům. Většina úředníků, kteří měli s nimi co dělati, padla za oběť jejich úplatkářství. Sám tehdejší berlínský vrchní starosta nevyšel zcela čist z jedné špinavé aféry. S pomocí uplacených úředníků mohli umísťovati u městské banky fingované účty, takže konečně městská banka měla „ve vlastnictví" samé takové účty, jež představovaly obnos přes 19 milionů říšských marek! Ztráta městské banky činí něco kolem 12½ mil. říšských marek; pohledávka ostatních velikých hodnot nemohla býti sdělena (6—10 mil. říšských marek).

[181] Friedrich Ebert (1871—1925) byl sedlářem, 1913 byl předsedou sociálně demokratické strany, byl jedním z hlavních vinníků lednové stávky v muničních továrnách v r. 1918. Po princi Max von Baden (9. XI. 1918) se stal říšským kancléřem, v letech 1919—25 byl říšským presidentem; byl příznivcem Židů jak v politice, tak v kultuře i v hospodářství. Byl marxistou a stoupencem „politiky plnění". Pozn. překl.

Berlínský soud jednal po delším jednání s bratry Sklareky méně něžně než jednal s pány Barmaty. Veřejné svědomí bylo mezitím vyburcováno. Dostali trest několikaletého pobytu v káznici. Také úředníci a jmenovaní městští radové byli potrestáni vězením, ovšem jejich tresty byly poměrně mírnější.

ŽIDOVSTVO V UMĚNÍ

ŽIDOVSTVO V HUDBĚ.

Kdyby bylo zapotřebí ještě nějakého důkazu pro možnosti neúprosně věcné a oprávněné rozluky mezi duchem, který od základu tvoří a buduje, a duchem, který leptá a boří, tedy mezi kulturními tvořiteli, zakladateli a rozsévači, a kulturními cizopasníky, ničiteli kultury, pak takový důkaz podává kapitola: Židovstvo v hudbě.

Pro hudbu můžeme obměnou použíti soukromé výpovědi Julia Guttmanna o židovské filosofii: Židovstvo v hudbě, toť krátká, děsivá, velmi mnohotvárná historie zcizování cizí myšlenkové hodnoty, prázdna jakékoliv tvůrčí síly; je to historie větších židovských tvůrčích duchů (Mendelssohn, Mahler atd.), pociťovaná jako bolestná tragika, proti níž bojovati by bylo marné, a jevící se zvláštním odstupňováním i obchodními odvětvími až přímo jako chování bez odpovědnosti, bez jakéhokoliv pocitu kultury, cti a studu svých nositelů (moderní operetní skladatelé a autoři, Abraham, Holländer, Bie, Weissmann).

Sám apoštol „pomáhající vzletné životní síly židovské kultury na západě“, Friedrich Muckle, musí doznati, že jsou životní obory, které zůstávaly a zůstávají židovskému duchu uzavřeny: hudba, malířství, architektura, plastika, při čemž arciť vzhledem k vývoji až do r. 1933 konstatuje, žel, nikoliv neprávem, že „také v těchto zjeveních šumí proud židovské duše“. Ba, za posledních 150 let vnikl do širokého proudu nordicko-arijské kultury skrovný pramének životního a uměleckého židovského smýšlení, ale ten zakalil a dokonale zamořil onen proud. Když kolem poloviny 18. století vztyčilo osvícenství své světoměšťácké ideje lidskosti a vyhlásilo společenství všech, bez rozdílu vyznání i rasy, byla tím také stržena stěna, oddělující Židy od evropských národů.

Blud přirozenosti, svobody a rovnosti racionalismu i revolucí z roku 1789 a 1848, později zhoubný německý zákon o zrovnoprávnění náboženských vyznání (1869), jakož i až nedůstojně shovívavé jednání Viléma II., to vše zprvu vytvořilo bránu, jíž mohla vstupovati židovská rasa do okruhu moderní kultury, vždy méně zdržována a vždy silněji vědoma zdánlivého universálního poslání, totiž mesiášského poslání Židovstva.

Účast Židovstva na středoevropském, zvláště německém hudebním životě z důvodů sociologických může býti až do roku 1800 jenom nevýznamná; přece však se zmíníme o skromném minnesängrovi,[182] satiriku Süsskindovi von Trimberg a o italském skladateli Salomo Rossi (Hebrejci), který působil kolem roku 1600 v Mantově. Jděmež dále zpět až k počátkům západní hudby, a tu již potvrzuje moderní bádání[183] určité kon-

[182] Středověký umělec, skladatel, zpravidla z řad šlechty; pozn. editora.
[183] Eichenauer, také Besseler ve svém spise: Hudba středověku — Musik des Mittelalters, Postdam 1935.

statování, které jest nutno učiniti jak na počátku, tak i na konci naší práce: „Evropské hudební umění jest výtvorem nordického ducha“, rozvoj od počátku až ke konci 18. století tkví na neotřesitelných základech „nordicko-germánské rasové jednotnosti vrstev, tvořících vzdělanost“ (Eichenauer). Ke kořenům západního hudebního umění patří židovsko-orientální kostelní zpěv; zatím co však jeho tvarová síla navždy selhala — zpívá ještě dnes židovský ghasan v synagoze tytéž fráze jako před 2000 lety — nová, nordicko-germánská vůle výrazu a tvaru přetvořovala tradiční zpěvy (věda nazývá to pneumatickým projevem) a rozvíjela nové s rasově vlastním vědomím tónu, zvuku i prostoru — dějiny západní hudby. Gotická polyfonie, fuga Bachova, opera Gluckova jsou v ní vynikajícími pomníky nevyčerpatelné tvarové síly nordického hudebního ducha. Mohoucnost hudebního výrazu židovské rasy však naproti tomu již před 1500 lety bezmocně ztrnula na staré tradici, na starém podání, a stala se nezpůsobilou pro další životní trvání. Nikdy již více od této doby nevytryskl pramen; veškeré zboření duchovních a společenských přehrad, veškeré kleštění cest k jiným rasám, všechno šikovné přizpůsobování i často rafinované přisvojování rasově cizího ducha, kulturního i hudebního, nemohlo Židovi ani na okamžik poskytnouti dar vlastní tvořivosti. Tragika, kterou my ostatní nesmíme z humanitního omámení litovati, nýbrž z níž musíme odvozovati stejnorodé důsledky, jak jich využíval pro sebe Žid, zatím co z nedostatku každé tvůrčí možnosti jiné si rasově přivlastňoval a zatím co v sobě vysoce vypěstoval převahu propůjčených vloh také na poli hudebním: rychlý vjem, schopnost v citování i výkladu — obchodní duch! Tuto tragiku vidíme prosvítati všude na větších židovských postavách německých hudebních dějin a cítíme, jak více či méně jasné vědomí nedostatku milosti, nemožnosti vlastního tvoření donucuje sahati k odvozování a k náhradě: tak Mendelssohna k hladkosti formy a slohovému vzoru; Meyerbeera k lesku a cetce divadla; Offenbacha k frivolitě, cynismu a erotice; Mahlera k extasi; Schönberga k přepjatému intelektu a konstrukci. V těchto postavách jeví se ostatně, na podkladě jakéhosi vesměs pohotového velikého „artistického“ umění, dvě podstatné roztržky a směry židovského umění i života: jeden, obracející se k duši, klonící se k askesi, druhý podřízený tělu, nesoucí na štítě smyslnost, smyslnou závaznost. K prvnímu směru patří jen málo Židů: Mahler, který chtěl vynucovati v tragickém zapletení „spojitost s německým hudebním duchem“, která mu tedy krvavě selhala (Eichenauer), pak Schönberg, i ten či onen menší novotář, dnes už zapomínaný; ale k druhým, počínajíc Mendelssohnem (jehož nepopiratelná tvůrčí rozštěpenost jest málo patrná pod uhlazeným množstvím intelektu i tvoření), Meyerbeerem a Offenbachem, až k pravému židovskému posměváčkovi, Lezzaninovi, patří ještě mnoho stovek kýčařů a škvárových komponistů devatenáctého století, operetní mazalové dvacátého století i jejich ochotní pomahači, šlágroví spisovatelé a kritikové. Co se u jmenovaných vyšších tvůrčích duchů ještě jeví přímo jako vlastní hodnota, odkrývá se u menších a malých nelítostně buď jako technicky umělé opičení a nebo šikovně přebílené epigonství (E. W. Korngold, Kletzki, Raphael, Wellesz, Gal) nebo jako rozčepýřený kýč (Lassen, Gumbert, Goldmark, Brüll) nebo jako časové a povrchní spolutvoření každého sensačního stylu (Toch a v největším formátu Weill). Přitom jest stále ještě sympatičtější, hlásí-li se jednou ten či onen Žid (ale to je málokdy) ke své rase a pokouší-li se psáti veskrze hudbu podle jejího národovectví: Ernst Bloch, Wilhelm Grosz, dále stylisticky také Schönberg (synagogální bručivě mluvený zpěv „náměsíčného pierota“) a Mahler (srov. Moserovy a Eichenauerovy zajímavé důkazy) i dříve Offenbach a Goldmark.

Jak řečeno, brány k evropskému kulturnímu světu byly otevřeny, Moses Mendelssohn, dědeček komponistův, bojoval s neúnavnou snahou o společenské připojení — německý Žid (a brzy také státní občan) se zrodil. Od nynějška počíná „působivý ferment národní dekomposice“ (Mommsen). Rasové míšení a tím „odseveření“ německého ducha bylo započato; duševní bezsměrnost, na příklad v německé romantice, nevytryskávala, jak dokazuje Eichenauer, z nordické touhy po nové zemi, nýbrž z rasové smíšeniny vznikajícího bezmocného a bezkořenného tápání kolem. Na přelomu 18. a 19. století vypučely nyní jako houby po dešti celé generace židovských muzikantů všech odstínů: Meyerbeer a Harold 1791, Moscheles 1794, hudební spisovatel A. B. Marx 1795, Halévy 1799, módní pianista Herz 1803, pianisté Benedict a Fischhof 1804, zpěvačky Grisi 1805 a 1811, Mendelssohn 1809, houslista Ferd. David 1810, Ferd. Hiller 1811, Sig. Thalberg 1812, houslista Ernst 1814, o málo později potom výrobce kýčových písní Ferd. Gumbert 1818 a Offenbach 1819. Ale to byl pouze začátek. Společenské pronikání židovských účastníků do německých měšťáckých duchovních salonů, zvláště za dnů bezinstinktních literárních romantiků (bratři Schlegelové, dále také i kruh kolem Zeltera a později liberálně-oduševnělý kruh kolem Liezta); pomalu následovalo stejné pronikání veškerého veřejného hudebního života, při čemž prospívala Židům jejich tuhá životní vůle, jejich nepochybná tvrdošíjnost i jejich úžasná oddanost ke kmeni (protekce). Zástupci židovské rasy vetřeli se do všech oborů pěstování hudby a pevně se v nich usadili, vzájemně se protěžovali a usnadňovali si tak víc a více postup. Ve skutečnosti bylo tomu tak, jak to jednou řekl Fridrich Vilém IV.: „Drzá rota klade denně sekyru slovem i písmem i obrazem na kořeny německého života.“

První pedagogové: vedle Mendelssohna již zmíněný — právem zasloužilý — Marx, potom teoretik Jadassohn, houslisté Joachim a David, první komponisté: opětně vedle a po Mendelssohnovi Ignac Brüll, Goldmark, již uvedení: Gumbert, Ferdinand Hiller, potom Lassen, Meyerbeer, Moszkowski, Saint-Saëns; první hudební spisovatelé: vedle uvedeného Marxe a po něm, zakladateli listu „Allgemeine musikalische Zeitung“ (Všeobecný hudební list) 1824, Hermann Mendel (také zakladatel hudebního listu a hudebního konversačního lexikonu), a především Wagnerův odpůrce Eduard Hanslick. Brzy se také v kruhu židovských pěvců či většinou zpěvaček vynořují: Pattiová, sestry Grisiovy, Essillagová, Pastová; mezi dirigenty: Levi, Dessoff, Bial. Hudební věda od sedmdesátých let umísťuje víc a více židovských zástupců: Hanslick, Jacobsthal, Max Friedländer, míšenec Philipp Spitta, o něco později Quido Adler, který vypěstoval na vídeňské universitě celou židovskou školu (Gall, Geiringer, Wellesz, který byl zároveň atonálním[184] skladatelem!), Nettl, Leichentritt a v dnešní době konečně Curt Sachs, Ernest Kurth, Wilibald Curlitt a Alfred Einstein.

Ale to nestačí: Obory obchodů s hudebninami v širším smyslu, jak s notami, tak i s lidským materiálem, nakladatelství a agentury byly obléhány Židy, a to se zvláštní houževnatostí; většina hudebních nakladatelství byla a jest v židovských rukou: Eulenbergovo (kapesní partitury), Petersovo (díla pro klavír a zpěv), Simrockovo a Universal-Edition (všechna hudba, zvláště moderní, židovská), k tomu Leo Liepmannssohn (antikvariátní obchod hudebními knihami a notami). K tomu přistupovaly, dnes s povrchu

[184] Atonalita — kompoziční způsob, při kterém se neuznává žádný tón za funkční centrum. At. skladatel nedbá vztahů k ústřednímu tónu, tónice; pozn. editora.

bez stopy zmizevší židovské agentury (Wolff a Sachs, Guttmann, Bernstein a jiné), které otvíraly brány do veřejnosti stovkám svých soukmenovců, jejichž umění bylo často velmi skrovné, — a naopak tyto brány uzavíraly mnohým stejně cenným arijským umělcům! — za podpory více či méně požidovštělé hudební kritiky. Německá veřejnost byla tak velmi brzy přeplněna hojností zvláště židovských reprodukujících umělců, dirigentů, zpěváků, pěvkyň, houslistů, pianistů, takže musela věřiti — neboť zvláště někteří z těchto zástupců vynikali pravým a velikým uměním ve svém speciálním oboru — že požehnaný židovský národ má docela jakési privilegium na odborníky pro vykonávání hudební prakse. Buďtež jmenováni s poukazem k obšírným seznamům tito pěvci:

Julia Culpová, Jadlowker, Kipnis, Lieban, List a Richard Tauber; dále pianisté: Friedmann, Godowsky, Kreutzer, Pachmann (jehož Židům vlastní koktání při představení Chopina vzbudilo nadšení berlínských návštěvníků), Sohnabel, cellisté Feuermann a Grünfeld, (nejoduševnělejší) cembalistka Landowská; houslisté: Elman, Frenkel (jeden z nejfanatičtějších a nejnadanějších zastánců „nejmodernější" hudby svých soukmenovců), Flesch, Hubermann, Kreisler (jehož kýčařské salonní zpracování melodií slavných mistrů ukázalo se v předjaří 1935 z největší části jako podvodné; vydával je totiž za vlastní „díla"!), Jehuda Mennhin (vysoce nadané židovské zázračné dítě!), Rosé.

Budiž dále poukázáno z množství jmen na jména dirigentská: Blech, Brecher, Fried, Klemperer, Meyrowitz, Ochs, Walter, Zweig; komponistů: Bloch, Braunfels, Jemnitz, Korngold, Lendvai, Schönberg, Schreker, Sekles, Toch, Weill (!), Weinberger, k tomu jména zahraničních dirigentů: Castelnuovo-Tedesco, Dukas, Milhaud, Satie, dále jazzový apoštol Gershwin, Grosz, Gründberg. — Georges Bizet nepatří podle bádání Günthera a Eichenauera k rase Židovské, nýbrž k nordické!

Obzvláště „tvůrčí" a záslužný obor otvíral se Židům v oboru operety, kteroužto odrůdu umění také od počátku dvacátého století až do třicátého roku snášeli do sfér nejnižších pudů obecenstva. Nutno zde jmenovati s poukazem na pozdější seznamy: Abrahama, Aschera, Bertéa (skladatel Schubertova-Ragout „Dreimädelhaus" — Dům u tří děvčátek), Falla, Gilberta, Granichstadta, Hirsche, Holländera, Nelsona, Rosena, Oscara Strause, Winterbergera; autory textů: Bibo, Hallera, Oesterreichera, Schiffera, Wellsche a mnohé jiné.

Je-li toto systematické vykořisťování nejlacinějších vkusových regionů — které prováděly v tomto oboru taneční a zábavné hudby kapely Dajoš Belů, Esimů Schachmeistrů a Weintraub Syncopatorů částečně nějak ještě ve své působnosti omezeno, jest třeba je později také rychle odstraniti a zničiti symptomy hniloby; stav byl však mnohem nebezpečnější, když začala židovská rasa udávati tón také ve věcech všeobecné hudební výchovy; směrodatnou osobou byl západní Žid a marxista Leo Kestenberg (a jeho protektor Seelig), který byl roku 1918 postaven v čelo výchovy hudebního života při ministerstvu kultu; prováděl sice řadu dobrých oprav, ale provozoval volbou osob vedoucích a učitelů na vysokých školách a konservatořích (Schönberg, Schreker, Sekles, Braunfels, Gal, Hernried) systematické požidovšťování tohoto oboru tak nesmírně důležitého pro budoucí generace.

Všechny tyto činy, k tomu pak obsazování míst v divadle a v rozhlasu, jejichž přehledu jsou vyhrazeny jiné kapitoly této příručky, mohly bez třenic zdárně pokračovati jenom tehdy, byly-li podporovány tiskem a vysvětlovány jako jediné správné; jejich rasa a pak i smýšlení byly rovněž přizpůsobeny. Tak není nikterak podivné, bylo-li veřejné

mínění ve věcech hudebních asi od přelomu století, a nejsilněji v dvacátých letech, téměř výhradně fabrikováno židovskými mozky (jako ostatně i v záležitostech jiných umění). Dvěma středisky byly Vídeň a Berlín, přičemž Berlín předstihoval Vídeň rychlostí, povrchností a frivolitou „uměleckých přesvědčení". Ve Vídni psali hlavně Decsey, Julius Korngold (otec a ochránce zázračného syna Ericha Wolfganga), Paul Stefan; v Berlíně Oscar Bie, Adolf Weissmann, rozkřičený Arijec a židovsky spřízněný H. H. Stuckenschmidt, Pringsheim, Friedland, Kastner, Misch, Singer atd., k tomu pak pisálek Richard Specht, Paul Bekker (který jest zvláště nebezpečný svými jednostranně používanými nepochybnými vlohami rozkladného kritického rozumu) a Alfred Einstein, kterému patří zvláštní řádka. Platí přece za jednoho z mnohostranných a nejsilnějších židovských duševních zástupců hudby, který zase přece provozuje naturalisaci četných naprosto nevýznamných soukmenovců v novém vydání Riemannova hudebního lexikonu, který sám řídí a ve kterém kácí správné posudky o Mendelssohnovi, Meyerbeerovi a židovsky spřízněném Kreneckovi, mimo to však pochlebuje Schrekerovi, Korngoldovi, Seklesovi, Galovi, Brüllovi, Gumprechtovi, Moschelesovi, Leo Fallovi; který zařazuje na zvláště čestné místo hudební nicku Kathi Meyerovou, zato však nenalézá tak něžného slova kritiky pro Kurta Weilla nebo Heinricha Berté.

V roce 1912 směl Žid Moritz Goldstein v „Kunstwart" (!) pyšně referovati, že německý kulturní život podstatně spočívá v židovských rukou; „... my, Židé, spravujeme duchovní majetek národa, který nám odpírá k tomu oprávnění..."

Takový byl konečný stav jakéhosi rozkvětu, který nastával v polovině 18. století, tuhostí a chytrou taktikou na jedné straně, liberalismem, trpěním a jakýmsi vždy větším nedostatkem národního a rasového uvědomění na straně druhé; stav ten byl mocně povzbuzován, dostával poslední velikou odnož revolucí z roku 1918 a židovsko-marxistickou vládou posledních patnácti let — a tento rozkvět byl v pravý čas zadržen nacionálně-socialistickým hnutím, jež zabránilo úplné zkáze německé hudební kultury, jež uvedlo hudební kulturu zpět na přirozenou cestu národně rasovou.

U dalších seznamů nutno ceniti bezpečnost jmen a neúplnost počtu. Byla vynechána řada starších, dnes zapomenutých jmen především výkonných umělců; kdybychom uváděli též jména míšenců a těch, kteří ponejvíce přestupovali k evangelické církvi, kdybychom chtěli jmenovati ty, kteří v nejmladší době, ač Arijci původem, židovsky myslili a jednali a pluli spolu v proudu hniloby a rozkladu — skutečně by se tím naplnila kniha!

SKLADATELÉ.

Jul. Benedict (1804—1865), byl také pianistou; Ernst Bloch, Walter Braunfels (míšenec), Ignac Brüll, Mario Castelmiovo-Tedesco, Paul Dukas, Max Ettinger, Hans Gall, Karl Goldmark, Wilhelm Grosz, Louis Grünberg, Ferdinand Gumbert (1818—1896), Jacques Fromental, Elie Halévy (=Hermann Levy), Louis Herold, Ferd. Hiller, Alexander Jemnitz, Paul Kletzki, Erich Wolfgang Korngold (zázračné dítě, které, když nevystačilo se svým nadáním, dělalo své obchody s přepracováním a zfalšováním operet Johannů Straussů!), Ernst Krenek (židovsky spřízněn; o něm v posledním odstavci), Eduard Lassen (1830—1904) — továrník šmejdových písní, Erwin Lendvai, Gustav Mahler, Felix Mendelssohn-Bartholdy, Giacomo Meyerbeer (=Jakob Liebmann Beer), Darius Milhaud,

Ignac Moscheles, Moriz Moszkowski, Günther Raphael, Karol Rathaus, Wilhelm Rettich, Camille Saint-Saëns (štváč proti Němcům!), Eric Satie, Arnold Sehönberg, Franz Schreker, Bernhard Sekles, Ernst Toch, Siegfried Translateur, Kurt Weill, Jaromír Weinberger, Egon Wellesz, Alexander von Zemlinsky (židovsky spřízněn).

Skladatelé operet.

Paul Abraham, Leo Ascher, Heinrich Berté, Edm. S. Eysler, Leo Fall, Jean Gilbert (=Max Winterfeld), Bruno Granichstädten, Hans Heymann (pseud. Hans Heyrinck), Hugo Hirsch, Victor a Friedrich Holländer (otec a syn), Georg Jarno, Leon Jessel, Emerich Kálman, Karl Mieses (psal pod jménem Richard Bird, George Elbon, B. Mattoni, Camillo Morena, Ernest Tompal), Rudolf Nelson, Jacques Offenbach (=Jacob Eberst), Willy Rosen (=Wilhelm Baum), Mischa Spoliansky, Oscar Straus, Sir Arthur Sullivan (1842—1900, skladatel operety „Mikado“), Robert Winterberg. — Jiní operetní skladatelé jako W. W. Götze a Walther Bromme, také Robert Stolz s mnohými díly, tak i zcela zvláště Ralph Benatzky, jsou arijci, liší se však opravdu málo — pokud jde o „kvalitu“ jejich výrobků — od jmenovaných Židů. A docela nejlepší, arijec Franz Lehár a židovsky spřízněný Eduard Künnecke, mají své texty téměř výhradně psané Židy!

Autoři operetních textů: Dr Hans Adler, Günther Bibo, Alfred Grünwald, Hermann Haller, Ludwig Herver, Bela Jenbach, Paul Knepler, Victor Leon, Löhner-Beda, Rudolf Oesterreicher, Rideamus (=Dr. Oliven), Rudolf Schanzer, Marcellus Schiffer, Leo Walter Stein, Ernst Welisch, F. Zeli (=Kamillo Walzel).

Dirigenti.

Rudolf Bial (1834—1881), Leo Blech (také skladatel), Arthur Bodanzky, Gustav Brecher, Max Breisach, Otto Dessoff (=Dessauer, s dcerou, dirigentkou sboru, Markétou Dessoffovou) Issaye Dobrowen (= Gutwein), José Eibenschütz, Oskar Fried, Felix Maria Gatz (=Goldner), Jascha Horenstein, Otto Klemperer, Felix Lederer, Richard Lert, Hermann Levi (1839—1900), první dirigent Parsifala v Bayreuth (vydal své zpracování Grandaurových Mozartových překladů jako své vlastní), Gustav Mahler, Wolfgang Martin (míšenec), Selmar Meyrowitz, Siegfried Ochs, Egon Pollak, Julius Prüwer, Josef Rosenstock, Georg Sebastian, Fritz Stiedry, Georg Szell, Eugen Szenkar, Ignac Waghalter, Bruno Walter (=Schlesinger), Frieder Weissmann, Felix Wolfes, Viktor Zuckerkandl, Fritz Zweig.

Pěvci.

Rosette Anday, Rosa Esillagová, roz. Goldsteinová (1832—1892), Julia Culpová, Riza Eibenschützová, Giuditta a Giulia Grisiová (v 19. stol.), Sabinová, Maria a Kathinka Heinefetterové (v 19. stol.), Erna von Hösslin-Liebenthalová (žena arijského dirigenta Franz von Hösslina), Hermann Jadlowker, Paul Kalisch, Sabine Kalterová, Alexander

Kipnis, Selma Kurz-Halbanová, Frida Leiderová (arijka, avšak provdaná za Žida Demanta), Lotte Leonardová, Julius Lieban, Emanuel List, Giuditta Pastová, Adelina Pattiová a její sestra Carlotta Pattiová (1843—1919, 1840—1889), Hermann Schey, Věra Schwarzová, Richard Tauber, Rose Walterová. — Z množství operetních hvězd buďtež jmenovány Gitta Alparová, Rita Georgová, Fritzi Massaryová.

Houslisté a jiní virtuosové.

Licco Amar, Leopold von Auer, Judith Bokorová (cellistka), budapešťský smyčcový kvartet, Ferdinand David (1810—1873), Julius David, Mischa Elman, Heinrich Wilhelm Ernst (1814—1865), Emanuel Feuermann (cellista), Carl Flesch, Stefan Frenkel, Heinrich Grünfeld (cellista), Sarcha Heifetzová (Cheifest), Eva Heinitz (cellistka), Bronislav Hubermann, Joseph Joachim (1831 až 1907) (o něm viz konečný oddíl), celé Kolischovo kvarteto, Fritz Kreissler, Wanda Landowská (=Landauerová, cembalo), Ferdinand Laub (1832—1875), Edith Lorandová, Jehuda Mennhin, J. M. Molstein, Gregor Piatigorsky (cellista), David Popper (cellista), Arnold Rosé (=Rosenbaum) .

Pianisté.

Paul Aron, Georg Bertram, Alice Ehlerová (cembalistka), Ilona Eibenschützová, Josef Fischhof (1804—1857), Karl Friedberg, Albert Friedenthal, Arthur Friedheim, Ignac Friedmann (=Freudmann), Leopold Godowgky, Alfred Grünfeld, Horowitz, Leonid Kreutzer, Moritz Mayer-Mahr, Ignaz Moscheles, Moritz Moszkowski, Wladimir de Pachmann, Moritz Rosenthal, Artuh Schnabel, Rudolf Serkin, Sigismud Thalberg (1812—1871).

Hudební učenci, pedagogové a bibliofilové.

Quido Adler, Rudolf Cahn-Speyer (také organisačně činný), O. E. Deutsch, Alfred Einstein, Max Friedländer, Karl Gliringer, Eduard Hanslick (viz také hudební spisovatelé), Robert Hernried, Paul Hirsch, Leopold Hirschberg, E. von Hornbostel, Gustav Jacobsthal (1845—1912), Salamon Jadassohn (1831—1902), Leo Kestenberg, Ernst Kurth (míšenec), Robert Lachmann, Ludwig Lanshoff, Hugo Leichtentritt, Maria Leová, Adolf Bernhard Marx (1795—1866), Albert Mayer-Reinach, Paul Nettl, Curt Sachs, Philipp Spitta (míšenec), Egon Wellesz, Werner Wolffheim. Sem patří i předem jmenovaní pedagogové-komponisti.

Hudební spisovatelé a kritikové.

Adolf Aber (Leipziger Neueste Nachrichten), Moritz Bauer, Paul Bekker (Frankfurter Zeitung, později intendant v Kaaselu a ve Wiesbadenu), Oskar Bie (Berliner Börsencourier), Hanns David, Ernst Decsey (= Deutsch, Neues Wiener Tagblatt), Friedrich

Deutsch (Berliner Morgenpost), Alfred Einstein (Berliner Tageblatt), Martin Friedland, Otto Gumprecht (1823—1900, protivník Wagnerův, Berliner National Zeitung), Eduard Hanslick (1825—1904, Wiener Neue Freie Presse: jeho židovský původ jest velmi pravděpodobný, ačkoliv jej nelze bezpečně prokázati), Edgar Istel, Alfred Christlieb Salomo, Ludwig Kalischer (1842—1909), Rudolf Kastner (Berliner Morgenpost), Julius Korngold (nástupce Hanslickův v Neue Freie Presse), Hans Kuznitzky, Alexander Laszlo (zaběhlý apoštol barevné hudby), Ernst Lert (=Levi), Ludwig Misch, Neruda (=Rosenberg, míšenec, Vossische Zeitung), Nora Pisling-Boasová (8 Uhr-Abendblatt, Berlín), Willi Reich, dr. med. Kurt Singer (Vorwärts), Richard Specht, Paul Stefan (=Grünfeld), H, H. Stuckenschmidt (židovsky spřízněný). Adolf Weissmann.

Hudební agentury.

(Podle E. H. Müllera; dnes není již v Německu jediná židovská hudební agentura):

Otto Barnofske, Arthur Bernstein, Cotta a Redlich, Saul Ehrbar, Eugen a William Frankfurter, Albert a Emil Gutmann, Julius Hainauer, Ernst Heinemann, Bratří Hirschové, Klan a Erlanger, Arthur Laser, Gustav Levy, L. Loewensohn, Jacques Mahler, Wolf Mandel, Max Maretzek, L. Taube, Wolff & Sachs.

Hudební nakladatelství.

Allegro, divadelní nakladatelství v Berlíně; Anton J. Benjamin, a.s. v Lipsku, (nakladatelský koncern, k němuž patří také níže uvedená židovská nakladatelství D. Rahter a Simrock, dále City-Verlag a Lyra-Verlag); Eduard Bloch, Berlín; Felix Bloch Erben, Berlín; Drei Masken-Verlag, Berlín (arijské nakladatelství, které provozuje obchod především se židovskými operetami); Ernst Eulenburg, Lipsko; hudební antikvariát Leo Liepmannssohn, Berlín; C. F. Petere, Lipsko; Philhannonia-Verlag ve Vídni; D. Rahter v Lipsku; J. Rieter-Biedermann v Lipsku; Rondo-Verlag v Berlíně; N. Simrock v Lipsku; Tonika-Do-Verlag v Berlíně (dnes v arijském vlastnictví, usměrněno od 1. II. 1935); Universal-Edition, Vídeň; Josef Weinberger ve Vídni.

To jsou střízlivé seznamy; učiníme-li si z nich ještě jednou obraz především předešlých dvaceti let, tu nás uchvátí hrůza, jak jen něco takového mohlo býti možné. Vzpomeneme si na židovské školy Schrekera a Schönberga (na státní ústav v Berlíně!), Klemperera (při Krollově opeře) — pomlčíme o Reinhardtovi a Jesserovi — vzpomeneme na pokusnické a protekční hospodářství Bekkera a Kreneka ve státním divadle v Kasselu a Wiesbadenu, na sjezdy hudebních umělců a hudební slavnosti s jejich každoročně se střídajícími stylovými hesly; vzpomeňme si, jak také tvůrčí cenní hudebníci (Hindesmith!) byli zachváceni duchem rozkladu, duchem honby za sensací a povrchním experimentem; vzpomeňme si, že největší zástupce předválečné hudby, Richard Strauss, „se ztratil v duchu rozkladu“ (Eichenauer), že mu nebylo pochlebováno jen židovským tiskem, nýbrž že jeho textoví básníci (Hofmannsthal, Stefan Zweig), jeho nakladatel (Fürstner) i jeho biograf (Specht) byli vesměs Židé. A že sama německá veřejnost se dívala až po naše dny na svého antipoda a neúnavného předbojovníka za pravdu, jasnost tvoření

a za němectví, na Hanse Plitznera, určitým způsobem jako na „outsidera". — Vzpomeňme na některé význačné jednotlivé případy: jak časopis „Melos" vystoupil pro všechno židovské a moderní — jak arijský, se Židy spřízněný kritik H. H. Stuckenschmidt směl vyprazdňovati svůj „kýbl na špínu" v německých denících, aniž byl potrestán — jaký měla v roce 1928 úspěch opera „Jonny spielt auf", opera Arijce, avšak židovsky ženatého, Ernsta Kreneka, jíž se hanobila rasa (opera byla provedena 421kráte!), jak arijský houslista Adolf Busch se po převratu přidal raději k emigrantům než k Třetí říši a jak odmítal německý pozdrav jako urážející atd. Kolik případů židovské infekce bylo pozorováno u čistě arijských hudebníků… a zůstaly zapomenuty, zůstaly neodhaleny a nepotrestány…

Shrňmež vše dohromady: také v hudbě nevytvořil Žid žádných kulturních hodnot. Ovšem že ji různotvárně zachovával a zastupoval: Adolf Bernhard Marx svým zastáním se velikých německých mistrů; Felix Mendelssohn-Bartholdy a Philipp Spina zásluhami o znalost a pěstování Bacha; Joachim zásahem pro Brahmse a pro Beethovenův poslední kvartet; Bruno Walter svou prací, pokud jde o Mozarta, a Mahler svým způsobem, pokud jde o mnohá velká německá díla… tyto zásluhy nebuďtež nikdy zlehčovány. Jsou to zásluhy vesměs uměleckého cviku, který přijímá i dále dává, ale který sám není tvůrčím, jemuž není udělena milost tvoření. Jsou to zásluhy dílem historické, a právě proto (proti argumentům židovské dialektiky) přítomnost i odhodlání k nové kultuře nikterak nezavazují. Jest naivní otázka: ztrácí tím něco německý hudební život, nebude-li další součinnosti Židů? Tato otázka jest také i nejhorším skeptikem radostně odmítána. Mimo to: vážíme-li tyto jmenované positivní hodnoty i negativní „zásluhy" s mnohatvárnými škodlivými, rozkladnými účinky židovské umělecké politiky, pak není určitě pochyby, kam se váha skloní. Proto nemůžeme nadále provozovati v novém německém hudebním světě „politiku střední linie", žádné trpění, dorozumívání, žádnou humanitu; my všichni máme spíše povinnost, jasně si jí uvědomujíce, že jenom to má největší cenu, co působí na životní vzestup naší rasy, *vyřaditi Židovstvo úplně a beze zbytku z hudby*.

Dr Hans Koeltzsch.

L i t e r a t u r a .

Richard Wagner zahájil svým spisem z roku 1850 „Židovstvo v hudbě" boj proti Židovstvu; arijští Wagnerovi odpůrci si tehdy neuvědomili, jak svým bojovným postojem proti Wagnerovi posílili židovskou frontu. Musíme čísti velkolepé, ještě dnes vzněcující Wagnerovo dílo, které výstižně označuje německý liberalismus, německou mentalitu i nebezpečí „mírné důvěry v sebe", potom kritika o Mendelssohnovi, Meyerbeerovi, později o Schranaimovi, musíme je čísti s dodatkem „pro domo" z roku 1869, k tomu pak i jeho pojednání „Deutsche Kunst und Deutsche Politik", i položertovné, slintající židovské protispisy anonyma dra B. „R. Wagner und seine neueste Schrift — Das Judentum in der Musik" (Vratislav 1869) a S. Levys (1930). — Po Wagnerovi vše utichlo; žádný významný hlas, ba ani ozvěna se nepozdvihla proti vzrůstajícímu mocenskému postavení Židů v německém hudebním životě. Teprve skladatel Hans Pfitzner bojoval za čistotu provozování uměleckého cviku a obracel se po této stránce, ačkoliv ještě ne vysloveně protižidovsky, přece také proti Židům, resp. proti Židy zdomácnělým neřestem a poškozováním. Obsažné práce Hanse F. K. Günthera o rasové nauce, obzvláště „Rasová nauka

německého národa“, „Rasová nauka židovského národa“ a „Rasa a styl“[185] daly podnět a základ knize Richarda Eichenauera „Musik und Raase“,[186] bohužel, nyní dosud příliš málo známé, směrodatné dílo o tomto tématu, umělecky pestré, živé, duchovně-dějepisně obsáhlé a vzorně noblesní, přitom však s jasným, určitým postojem přímo k židovské otázce.

Obsažný přehled o celkovém kulturně politickém stavu, který vznikal v Německu všeobecně škodlivým působením Židů, poskytuje pro bezprostřední přítomnost „Institutem pro studium židovské otázky“ vydaná kniha „Die Juden in Deutschland“.[187] Konečně Hans Brückner, neúnavný předbojovník za uchování čistoty hudebního života od všech židovských rozkladných zjevů, dokončil právě nové II. vydání své „Musikalische Juden — A.B.C.“,[188] které slibuje, že po kvapně dělaném a bohužel četné chyby obsahujícím I. vydání bude nyní tato kniha jedinečnou a velmi vděčnou příručkou k židovské otázce; je to práce, jejíž potíže může oceniti pouze ten, kdo jednou sám se snažil zjišťovati židovská jména a data.

K.

ŽIDOVSTVO V DIVADLE.

Když národní socialismus po svém politickém vítězství začal se svou kulturní prací, nalezl divadlo ve stavu úplné hospodářské rozháranosti a úplně zamořené židovským duchem. Divadelní režiséři, ředitelé, herci, dramatikové a kritikové byli převážně Židé.

Nemohlo se již mluviti o tehdejší německé kultuře, o německém herectví. Na místo skutečného divadelního umění nastoupil spekulativní experiment, a to nejen o divadlo, nýbrž i o jeho vlastní jméno, o jeho vlastní reklamu. Umělecká mluva, ba dokonce i umění uměleckého přednášení veršů byly pod trestem zakazovány a na jejich místo nastoupilo židovské mauschlování a brebentění. Místo ensemblů triumfovala egoistická a ctižádostivá hvězda, která byla vyhýčkána protekcí rasové příslušnosti nebo nestoudností. Toto židovsko-lotrovské divadelní hospodářství bylo vlastně podmíněno přímo promyšleným divadelním plánem.

Nebylo zapotřebí veliké námahy, aby židovský rozum nepochopil, že ten, kdo se stal pánem divadla, ten že dostal do rukou přímo mocenský agitační prostředek nesmírného významu a působnosti.

Aby mohlo býti použito divadla v židovském smyslu, nebylo nic jednoduššího než zvrátiti divadelní politiku, kterou chápal Schiller v celé její totalitě jako mravní přípravu, a předělati tento mravní ústav na třígrošový zábavní podnik.

Po válce panující tupost ke všemu národnímu a lidovému, tím také k důležitým věcem, trvající nákaza tiskem, strašlivě stoupající číslice nezaměstnaných a tím vzrůstající bída i bláznivý blud komunismu s pověrou ve zlepšení s jedné strany pacifismem

185 Vesměs v nakladatelství J. F. Lehmann v Mnichově.
186 Lehmann, Mnichov 1932.
187 Zentralverlag N.S.D.A.P., Franz Eher, nástupce G. m. b. H. v Mnichově 1935.
188 Nakladatelství Hans Brückner, Mnichov 1936.

a s druhé strany terorem, kteréžto oba proudy řídil Žid, ponechávaly Židovstvu plnou možnost, aby s pomocí jeviště nabývalo vlivu a moci.

Divadlo se musilo v důsledku toho panství rozděliti na dvě kategorie: na divadlo zábavní a na divadlo literární. Obě kategorie byly označovány jako divadlo současné a živoucí.

Avšak ve skutečnosti to byla v obou případech jenom rafinovaně zkonstruovaná věc, která se nemohla udržeti přes neomezenou zaslepenost a omezenost diváků. Nakonec zbyly jenom prázdné domy, prázdné kasy, divadelní bankroty (viz Rotter-Bühnen, Reinhardt-Theater) s více méně zřejmými podvody.

Co se nyní na scénách hrálo? V tak zvaných zábavních divadlech bylo poskytováno národu „rozptýlení, radost a zábava“. A jak vypadal tento lidový „kaviár“? Směr těchto divadel ovládalo židovsko-pathologické sexuální vydražďování, počínajíc rozmachem veseloher i tak zvané komedie, až po revui jako vrcholný bod nezadržitelné smyslnosti. Tisíce krásných nožek, dráždivé taneční pantomimy, podle toho přiměřené lascivní zpěvní texty s více méně narážlivými výzvami měly odváděti lid od jeho nouze, především od původců toho všeho a uvolňovati nejnižší pudy, freudovský pudový život. Kdo skládal a přinášel ty největší intimnosti, ten byl velikým nositelem kultury. Ovšem se stanoviska židovské fanatické pravdymilovnosti!

A v tak zvaném literárním divadle, k jehož nejpřednějším nositelům kultury se počítali Max Reinhardt (Goldmann) a Leopold Jessner, nebylo to jiné. I zde byla doma židovská perversita, arciť ne tak neohrabaná jako v revuích a v operetě, zde spíše ručil židovský vtip a židovská satira za rovněž hlubší židovský smysl. Ba ještě působivěji než žert a satira byla tu pro spolucítící židovské srdce tragická podoba sociální bídy. A tak mohly býti zabity dvě mouchy jednou ranou. Mohla býti podkopávána morálka a propagován třídní boj, bolševismus, podle pravdy a aktuálnosti židovská spása. Bylo to přece určitě bratrské a soucitné, hlásil-li kdo „osvobození“ širokých mas více méně doktrinářsky, více méně agresivně, aby sám sebe bohatě zajistil tantiémovými příjmy. Nemusíme zajisté zvláště zdůrazňovati, že bratry tohoto vzácného bratrství byli hlavně Židé.

A sáhlo-li se tak někdy při tomto provádění repertoiru snad dokonce k nějakému klasiku, poněvadž pan Ferdinand Bruckner (Theodor Tagger) nebo pan Hans José Rehfisch nebyli se svými novými pamflety včas hotovi, tu si musely tyto ubohé, bez tantiém jsoucí oběti nechati líbiti všechna možná znásilňování, z čehož modernisující metody byly ještě ty nejnevinnější. Reinhardt, Jessner i Piscator měli tak bohaté nápady, že jim vlastně tito mrtví museli býti vděčni za své zpopularisování.

Dostali bychom se však příliš daleko, kdybychom předváděli titul tohoto novoponěmčovacího dramatického moru. Následující výstava nejpodstatnějších židovských divadelních spisovatelů, která si nečiní nároku na úplnost, neboť by mohla býti dvojnásobná, ne-li trojnásobná, než je počet zde jmenovaných, může sloužiti jen jako příklad vnitřního požidovštění poválečné německé dramatiky až do roku 1933:

Max Alsberg (společně s Ottou Ernstem Hessem, dnes divadelním kritikem při B. Z. am Mittag), Paul Altenberg, Franz Arnold (společně s Ernstem Bachem), Raoul Aurnheimer, Vicki Baum, Rudolf Bernauer (také společně s Rudolfem Oesterreichem), Emil Bernhard (Emil Cohn), Henry Bernstein, Curt Bois (společně s Maxem Hansem), Felix Braun, Max Brod, Ferdinand Bruckner (Theodor Tagger), Otto Bruder (Šalamoun), Alfred Döblin, Hermann Essig, Lion Feuchtwanger, Bruno Frank, Hans Frank (společně

také s Hansem Adlerem), Fritz Friedemann-Federich, Paul Frischauer, Ludwig Fulda, Siegfried Geyer (Gayerhahn), Wenzel Goldbaum, Stefan Grossmann, Fritz Grünbaum, W. J. Guggenheim, Bruno Hardt-Verden, Walter Hasenclever, Leo Heller, Wilhelm Herzog, Ludwig Hirschfeld, Magnus Hirschfeld, Martha Hirschfeld, Max Hochdorf, Hugo von Hofmannsthal, Felix Hollaender, Klaus-Gustav Hollaender, Else Jerusalem, (provd. Widakowich), Felix Joachimson, Alfred Kallir (Ernst Lach), Nathan Katz, Egon Erwin Kisch, Paul Kornfeld, Karl Kraus, Arthur Landsberger, Ferdinand Lion, Ernst Lissauer, Rudolf Lothar (Spitzer), Emil Ludwig (Cohn), Erika Mann (Položidovka), Klaus Mann (Položid), Georg Mannheimer, Erich Muhsam, Hans Natonek, Alfred Neumann, Robert Neumann, Siegfried Neumann, Leo Perutz, Robert Prechtl (Friedländer), Alfred Polgar, Hans José Rehfisch, Kurt Robitschek, Roda-Roda (Sandow Friedrich Rosenfeld), Karl Rosner, Arthur Ernst Rutra, Felix Salten (Salzmann), G. Schweynert, Bert Schiff, Marcel Schiffer, Alfred Schirokauer, Lothar Schmidt (Goldschmidt), Arthur Schnitzler, Leo Walter Stein, Alice Sem-Landesmann, Leo Sternberg, Karl Sternheim, Felix Sternheim, Julius Sternheim, Ernst Toller, Kurt Tucholski, Hermann Unger, Franz Werfel, Paul Wertheimer, Friedrich Wolff, Karl Zuckmayer (Položid), Arnold Zweig, Stefan Zweig.

Dnes jsou tito lidé vesměs téměř za hranicemi a píší své štvavé kusy proti nacionálně socialistickému Německu. Je to především Ferdinand Bruckner, jehož „Rasy“ byly cizině samé více než nesnesitelné; cizina také protestovala co nejdůrazněji proti této špinavé šmíře (m. j. také v Buenos Aires). Také „Profesor Mannheim“ Friedricha Wolfa vyvolal v Curychu divadelní skandál. Právě tak i Erika Mannová se svým politickým kabaretem „Die Pfeffermühle“ (Mlýnek na pepř) měla několikráte velmi mnoho co dělat se zahraniční policií.

Všeobecné požidovštění divadla před rokem 1933 bylo podnětem, že tato židovská invase mohla býti tak plodnou.

Abychom zachytili alespoň to nejmarkantnější, podnikneme jakousi policejní šťáru berlínskými divadly. Výsledek:

„Staatstheater“: Leopold Jessner, Alexander Granach, Lucie Mannheimová;

„Berliner Theater“: Alexander Moissi, Otto Waldis;

„Deutsche Theater und Kammerspiele“: Max Reinbardt, Rudolf Beer, Sigmund-Nunberg, Max Pallenberg, Hermann Vallentin, Otto Wallburg, Lili Eisenlohr, Lorre-Anne Mosheim, Lisl Valetti;

„Grosses Schauspielhaus“: Paul Graetz; „Kabaret der Komiker“ (současně jako hosté téměř všech berlínských jevišť): Siegfried Arno, Curt Bois, Felix Bressart, Fritz Grünbaum, Peter Lorre, Paul Morgan, Else Bois, Irene Eisinger, Wanda Rotter;

„Komödienhaus“: Victor Barnowsky, Karl Ettlinger, Fritz Kortner (Kohn);

„Rotterbühne“: Alfred a Frietz Rotter, Robert Klein, Herbert Friedländer, Max Hausen, Oskar Homolka, Fritzi Massary, Grete Mosheim;

„Rose-Theater“: Norbert Schiller (Veilchenblüt);

„Schiller-Theater“: Fritz Hirsch, Richard Perlberg, Ben Spanier;

„Theater am Schiffbauerdamm“: Egon Sala;

„Theater in der Behrenstrasse“: Eugen Burg (Hirschberg, ještě také dnes!), Hans Otto Stern, Rudolf Weinmann, Liselotte Rosen;

„Theater in der Stressemannstrasse“: Viktor Horwitz;

„Volksbühne“: Willy Trenk-Trebitsch, Maria Fein, Rosa Valetti;

Ve velkoměstech Říše můžeme ještě nalézti jako ředitele, intendanty, režiséry nebo herce mnohé Židy; jsou to:

Paul Barnay, Else Bassermann, Elisabeth Bergner, Trude Berliner, Erik Charell, Ernst Deutsch, Julius Falkenstein, Curt Gerron, Rudolf Nelson, Max Ehrlich, Valeska Gert, Gustav Hartung (May), Arthur Hellmer, Kurt Hirschfeld, Leopold Lindtberg, Fritz Jessner, Marga Legal, Alwin Kronacher, Adolf Kaufmann, Walter Robitschek, Josef Plaut, Arno Schirokaner, Joseph Jarno (Kolmer) atd.

Můžeme si domysliti, že mezi tímto židovským divadlem a tehdejším tiskem panovala velmi úzce spjatá kamarylní hospodářská klikařina i spolupráce. Tak psali: Arthur Elaesser, Monty Jakobs do „Vossische Zeitung", Alfred Kerr (Kempner), Fritz Engel, H. E. Jacob do „Berliner Tageblatt", Max Hochdorf do „Vorwärts", Ernst Heilbronn (také ještě dnes pro „Frankfurter Zeitung" přes „Berliner Tageblatt"!), R. F. Arnold (Levison) do „Die Literatur", Norbert Falk do „B. Z. am Mittag", Bernhard Diebold do „Frankfurter Zeitung", Willy Haas v „Moutag-Morgen" v Berlíně, Arthur Ernst Rutra v „Mannheimer Tageblatt", Hans Natonek v „Neue Leipziger Zeitung", dále: Arthur Kahane, Otto Stoessl, Alfred Polgar, Hermann Sinzheimer atd. atd.

Kromě svých kritik projevovali přirozeně i své problematické divadelní názory. Zde jest nutno doplniti seznam a jmenovati další; jsou to:

Julius Bab, Friedrich Gundolf (Gundelfinger, překládal také Shakespeara), Oskar Walzel, Richard E. Meyer, Heinrich Spiero. K nim se řadí také Siegfried Trebitsch, jemuž jsme vděční za bližší seznámení s Bernardem Shawem.

Divadelní nakladatelství, která byla rovněž ponejvíce v rukou Židů nebo která byla většinou Židy řízena, měla souhlasně podstatný podíl na této poválečné židovské divadelní situaci: V Ullsteinově divadelním nakladatelství Arcadia působil pan Sulzbach, u Felixe Blocha dědiců, jehož židovská rasová příslušnost nemůže býti dodatečně prokázána, vedli divadelní prodej Fritz Wrede a dr. Goldberg (také ještě dnes!) a měli z největší části podíl na této vysoké konjuktuře; u S. Fischera jest právě tak ještě dnes vedoucím prodeje Žid Gottfried Bermann, Žid Julius Berstl byl přednostou (a jest jím dosud) nalevo orientovaného Kiepenhauerova divadelního prodeje. Toho označuje Adolf Bartels jako Žida. Nakladatelství Oesterheld & Comp. jest dnes jako předtím v rukou Žida Siegfrieda Cohna a prodej a nakladatelství Deutscher Buhnenschriftsteller und Bühnenkomponisten (německých divadelních spisovatelů a skladatelů) jest veden Židem Oskarem Nerudou.[189]

Proto není nikterak podivné, snaží-li se také ještě dnes různí autoři pod pláštíkem nějakého křesťanského nastrčeného panáka uplatniti své zboží. Na př. Robert Neuner s veselohrou „Das lebenslängliche Kind" (Doživotně dítětem), jejímž autorem je m. j. Erich Kastner, Ralph Arthur Roberts napsal s nějakým Paulem Vulpinsem (Hans Adler) dobrodružnou veselohru „Hauruck" (Rána — smykem). Pochybnou roli hraje také známá figura herce a dramatika Curt Götze, o kterém píše „Das Schwarze Korps" pod názvem „Curt Götz hebrejsky" toto:

„Curt Götz byl v Berlíně často hrán, a to na všech německých jevištích. Každého roku byly hrány jeho nové kusy. Jest zvláštní, že také divadlo Chadasch v Tel-Avivu projevuje o něho zájem; byly hrány 3 jeho aktovky. Bylo nám řečeno, že to umožnila v Tel-

[189] Příručka byla vydána 1938. Pozn. překl.

Avivu nějaká arijská babička, z čehož musí německá divadla odvoditi své závěry pro příští repertoir. Jest pozoruhodné, že jeho kusy byly provedeny na jevišti v hebrejské řeči. Jako překladatel se uplatnil jistý Nathan Altermann.“

Posledním dramatickým dílem Curta Götze byl překlad díla „Tovaryš“, díla, pocházejícího od francouzského Žida Jaques Devala, který byl zase členem internacionální a aspoň silně požidovštělé autorské rodiny.

Bohužel také ještě dnes musíme zaznamenati na divadle částečně neradostnou bezinstinktnost. Tak jsme viděli v zimě 1934—1935 „Das Extemporale“ (Extemporale) [židovského spoluautora Sturma], „Komtess Guckerl“ (Komtesa Gukerle) [židovského spoluautora Maxe Kempnera-Hochstädta], „Kyritz-Pyritz“ (židovský spoluautor Oscar Justinus, původně Kohn), „Kater Lampe“ zemřelého, židovsky ženatého Emila Rosenowa, „Weh dem, der liebt“ (Běda milujícímu) zemřelého, židovsky ženatého Feodora von Zobeltitze, „Spanische Fliege“ (Španělská muška) Židů Franze Arnolda a Ernst Bacha, podobně „Hurra, ein Junge!“ (Hurrá, mladíku!), „Im weissen Rössl“ (U bílého koníčka) a „Da stimmt was nicht“ (Zde něco neklape) Židů Blumenthala a Kadelburga, jakož i „Zwei Wappen“ (Dva erby) a „Als ich wiederkam“ (Když jsem se vracel), „Herr Senator“ (Pan senátor) židovského spoluautora Kadelburga a „Husarenfieber“ (Husarská horečka) Žida Kadelburga. V herním období 1934—1935 dožilo se osm kusů autorské rodiny Blumenthalovy, Kadelburgovy, Schöntanovy, Schlichovy, G. von Moserovy a Trofhovy bezmála 100 provedení.

Bernard Shaw dosáhl v překladě Žida Siegfrieda Trebitsche se svými osmi kusy 138, Carlo Nicodemi v překladě Žida Kahna s dvěma kusy 113 provedení.

Boj o německé divadlo není také ještě ukončen. Boj proti Židovstvu a židovskému duchu na jevišti vyžaduje dnes jako dříve té největší pohotovosti. Jest úkolem a povinností kulturního úsilí národního socialismu, aby úplně odstranil všechny tyto škodlivé vlivy, aby se tak z německého divadla stalo skutečně divadlo německého národa.

ŽIDOVSTVO VE FILMU.

Zaplavení veškerého veřejného života Židovstvem, ať již to je v životě hospodářském či politickém, v umění či ve vědě, jest zvláště pozoruhodné a patrné ve filmu, jehož rozvoj spadá do posledních dvaceti let, tedy do let 1915—1935.

Žid si zjednal ve filmu, zvláště ve hraném filmu, který přímo pro své účely dospěl k neslýchanému rozvoji a kterým bylo přímo vytvářeno veřejné mínění, prostředek, jímž docela volně a otevřeně živoucím způsobem líčil své vždy znovu se vynořující cíle i cestu k nim, a zůstavil tak jednou provždy světu jasné svědectví o podstatě židovského ducha a jakési mene tekel. Zde teprve sám židovský duch projevil, zda patří mezi ty, kdož tvoří kulturu, či patří-li mezi kulturní cizopasníky, nebo mezi ty, kteří kulturu ničí. V „Kulturschreckenkammer“ (Komora kulturních děsů) říšského filmového archivu v Berlíně-Dahlemu, kterému byla odevzdána obrazová zásoba policejního presidia, byly uschovány výstřižky ze zakázaných filmů z doby před vydáním filmového zákona, jakož i filmy, které byly úplně zakázány. Když v roce 1920 vstoupil v platnost filmový zákon a policie byla zbavena filmové censury, zanikla část firem, jejichž filmy byly zkonfiskovány a tak mohly býti filmy uchovány. Tyto výrobky budou v budoucnosti svědectvím o smýšlení i úmyslech odpovědných činitelů.

První rozvoj hraného filmu (němého) spadá do let 1913—1914, tedy do let, kdy nejlepší síly národů stály na hranicích, aby hájily svou zem. V této době i později, když se po ukončení světové války otevřely hranice, zmocnila se německému národu úplně cizí rasa pomocí parlamentu, politických stran a hlavně pomocí svých peněz vedení kultury. Byla to rasa, jejíž příslušníci užívali před krátkým časem pohostinného práva německého národa. Filmová tvorba — autoři, hudební autoři, režiséři i herci — byla až z 81% v židovských rukou, filmová výroba až z 87% a půjčovny filmů až z 91%.

Tento poměr židovské účasti na filmové výrobě a půjčování filmů ve spojitosti s filmovou tvorbou způsobil, že se sotva nějaký film objevil na plátně, aniž prošel nějakou židovskou kontrolou, ať to již bylo provedeno podnikatelem finančníkem nebo duševním ovlivňováním či oběma způsoby. Výrobci filmů, půjčovatelé filmů i tvůrci filmů jsou jmény i statisticky uvedeni v seznamech, zejména „ve filmových příručkách", svazek I—IV, které vydal autor. Filmový tisk byl výhradně v židovských rukou. Směrodatnými listy byly „Die Lichtbildbühne" Žida Wolffsohna, „Der Film-Kurier" českého Žida Weinerta, „Der Film" Žida Maxe Mathissona a „Der Kinematograph", který vycházel v nakladatelství Scherla za redaktorství Alfreda Rosenthala, který byl dříve synagogálním zpěvákem a který se učinil „filmovým referentem všech odborných a denních listů", které v Scherlově nakladatelství vycházely.

Docela podobně probíhal vývoj filmu v Americe. Tvůrci filmů v Americe vycházeli napořád z nejmladších vrstev americké společnosti, z oné veliké přistěhovalecké vlny, která od osmdesátých let přivedla bezpočetné Židy z východní Evropy přes Oceán. A zde se zmocnili filmu tito oděvní obchodníci: Carl Laemmle (Julius Baruch), přivandrovalý ze Švábska do Wisconsinu, byl obchodníkem s kožišinami; Adolf Zuckor z Maďarska přivandroval do Chicaga, byl obchodním cestujícím s rukavicemi; Samuel Goldfish z Ruského Polska, který se pojmenoval Goldwyn, byl majitelem jarmareční boudy a kouzelníkem; Jesse Lasky a bratří Schenckové z Ruského Polska; maďarský přistěhovalec William Fox (Fuchs) a Loewové (otec a syn), kteří měli čistírnu šatstva a obchod šatstvem, a čtyři Warnerové, kteří měli správkárnu obuvi a půjčovnu kol atd.; tedy takoví lidé se zmocnili filmu, tohoto nesmírného kulturního činitele, tohoto umění dvacátého století. Fülöp-Miller, který nebyl antisemitou, líčí to ve svém „Fantastickém stroji".

Začalo doslova zápolení cizorasé, národu cizí filmové industrie o zničení německé duše. „Jako divá horda divoké zvěře, které byly náhle otevřeny klece, jež se pak krvelačně vrhá na nic netušící lidské davy, tak se vrhal uvolněný kinokapitál na ony prvky německého národa, které si na kino zvykly a které nemohly čeliti jeho škodlivým vlivům pro své mládí či nedostatek vzdělání. Nestoudná touha po zisku spojila se s nejnižšími pudy mas, se smyslnou rozkoší a potřebou sensace nevzdělané mládeže, aby tvořila kinodramatiku, která se vysmívá všemu popisování" — tak píše zesnulý řádný profesor dějin umění a uměleckého učení na universitě v Tübingen, dr. Konrád Lange, ve svém díle „Das Kino in Gegenwart und Zukuunft" z roku 1920. Pohled do předem jmenovaných filmových listů oné doby umožňuje posudek o mravní výši těchto filmů.

Tak ku příkladu oznámil jakýsi Albert di Cassanova film „Fieber" (Horečka), jehož seznam osob vykazuje tato povolání: „Prostitutka, ještě jedna prostitutka, hypnotisér a kuplíř, kuplířka, děvka, kuplíř, hráč.[190] Film „Der gelbe Tod" (Žlutá smrt) obsahuje mi-

[190] „B. Z." ze dne 10. července 1919.

mo jiné tři znásilnění, více svedení, pogrom, více vražd a sebevražd. Jsou to zločinecké čtvrti a výčepy, opiové krčmy a hráčská doupata, noční asyly a vězení, v nichž se odehrává děj. Celá tragika osudu německého národa mluví z těchto dokumentů oné doby. Tito spekulanti s duševním statkem lidí se vrhli na národ, který po mnoho let stál proti celému světu nepřátel, hladověl a krvácel. Na tento oslabený národ se tedy vrhli. Když rozhořčení německého národa nad neslušným a nepřístojným obsahem filmových pásů dosáhlo vrcholu, filmoví fabrikanti chopili se triku a vytahovali vědu jako pláštík pro tak zvané „osvětové filmy". „Básníci" těchto osvětových filmů sledovali naoko účel, aby varovali mladé před nebezpečími, kterými byli před vstupem do života ohroženi. První film byl pořízen pod záštitou komitétu pro potírání mezinárodního obchodu s děvčaty a byl promítán pod názvy „Bílá otrokyně", „Hyeny rozkoše" atd. ve mnoha malých provinciálních městech. Mnohé mladé dívenky dověděly se po prvé z tohoto filmu, jaké to hříchy dává svět, mnohý mladík dověděl se o místech hříšné rozkoše. Za spolupůsobení německé společnosti pro potírání pohlavních nemocí objevil se druhý „osvětový" film: „Budiž jasno!" Podle zprávy dra Schweisheimera v Deutsche medizinische Zeitschrift 1919 byla prý v době předvádění tohoto filmu přeplněna místa pro ošetřování pohlavně nemocných těmi, kteří byli „varováni" a „osvíceni".[191] Prof. Lange k tomu píše: „Byla dělána reklama pro specialisty syfilidy, jako jediná záchrana v bídě, neboť ti by byli bez práce, kdyby mládež nehřešila a last not least — poslední není nejmenší — byl stvořen film, který šel dobře na odbyt a který vynesl mnoho peněz, a to bylo hlavní věcí."

Leč národ se shromažďoval ve „Vereine zur Wahrheit von Anstand und Sitte" (spolcích pro mravy a slušnost)! Zpráva, kterou podalo 40 mužů a žen „všenárodního spolku pro slušnost a mravy" v Kolíně nad Rýnem o své návštěvě 36 biografů, byla zvlášť zdrcující. Tato zpráva pojednávala o 200 filmech, které tehdy byly promítány v kinech různého stupně. Tato zpráva byla předložena říšským ministerstvem vnitra Národnímu shromáždění jako zkušební doklad k filmovému zákonu.[192] Ve spojitosti s touto zprávou jest poučné konstatování soudních zkušeností vrchního zemského soudu v Hammu.[193] Podle tohoto svědectví stoupl počet mladých zločinců z počtu 4200 z roku 1914 v roce 1919 na 34.000!

A jak referovali do ciziny berlínští zástupci o těchto výkonech „německých" filmových tvůrců? Zpravodaj „Petit Parisien" píše:

„Němec — a jest jedno, zda dělal revoluci či zda ji jenom snášel — neví, co jest svoboda. Kdy, kde a jak ji měl poznati? Co chce, jest jenom změna. A ta znamená pro něho nepořádek, zahálku, nekázeň. Až dodnes nejvíce disciplinovaný a nejpilnější národ Evropy nezná již více záliby v práci a pořádku. Proto ty nesmyslné stávky, neslušnosti v oděvech i urážlivá zpustlost. Příklad pro to: Pozoroval jsem minulou neděli lidi, kteří se tísnili před vchodem do kina, ženy, děvčátka i děti. Četl jsem na divadelních plakátech: ‚Paragraf 175.' Osvětový film o homosexualitě. Tři kroky dále se prodával nějaký malý týdeník. V něm se rozčiloval vydavatel ve jménu medicínské vědy nad smutným osudem těchto nenormálně založených milovníků. Docela liberálně nabízel těmto nešťastníkům sloupce svého tisku pro inserci.

[191] „Die Bedeutung des Filme für soziale Hygiene und Medizin", 1920.
[192] Drucksachen der Nationalversammlung, č. 2317, 1920, str. 51— 54.
[193] Hamm — krajské město ve Westfálsku, 56.217 obyvatel, důležité průmyslové město, založeno r. 1226. Pozn. překl.

Takový zlořád se odsuzuje sám. Je těžko bráti jej vážně v jeho šílenství. Ale jest tu a ukončuje se stoupající rychlostí dílo zkázy."

Takový jest posudek cizince o jednom zdánlivě „německém" filmu a jeho režisérovi! Takovým způsobem bylo zakopáváno čestné jméno německého národa!

Ale současně, kdy národy byly nejhoršími štvavými filmy štvány proti sobě, jako na příklad filmem „Die Bestie von Berlin" (Berlínská bestie) nebo „Im Westen nichts Neues" (Na západní frontě klid) od Žida Karla Laemmlea (Julius Baruch), navrhli filmoví diktátoři ve Spojených státech řádu B'ne B'rith, aby nesměl v Americe probíhati žádný film, o němž může býti předpokládáno, že by urážel Židy nebo že by oživoval proti nim přežilé předsudky… B'ne B'rith tento návrh „přijal". Tak na příklad ve filmu o Kristu: „König der Könige" (Král králů), který byl vyroben v režii Cecila de Mille a v němž byla předváděna řada scén ze života Kristova přesně podle tradice, musely býti tyto scény vlivem Židů částečně odstraněny, částečně v textu i v obrazech tak změněny, že potom měly jiný smysl: Změny a škrty se týkaly scén umučení, scén před veleradou, s níž měla býti odsunuta odpovědnost za Kristovu smrt, jakož i řada jiných židovských scén.

Jak působila tato židovská, mezinárodní censura, ukazuje mimo jiné i postup proti filmu „Unsere Emden" (Film tragedie křižníku Emden), který měl uchovati vzpomínku na jeden z nacionálních činů německého námořnictva. Byl zastaven již říšskou vládou, poněvadž byla obava, „že tendence a četné bitevní scény ve filmu by mohly vésti k zahraničně politickým obtížím". Vynikající válečný film „Verdun" byl v Berlíně proti pařížské úpravě značně zkrácen! Naopak však byla dělána propaganda filmům, které agitovaly pro svobodu vyhánění plodu v Ziehmově „Kreuzzug des Weibes" (Křížová cesta ženy), ve kterém bylo mimo jiné těžce hanobeno frontové vojáctví přirovnáním usmrcení klíčícího plodu k smrti na bitevním poli. Totéž se stalo s filmem „Fruchtbarkeit" (Plodnost), který rovněž propagoval omezování porodů a používání ochranných prostředků proti početí.

Protesty národa však zůstaly nevyslyšeny. Nebylo dbáno protestů, které byly podávány spolky, svazy, duchovenstvem atd., ať již volaly po koncesování filmových divadel či po nějaké filmové censuře. Po dlouhých debatách, přese všecky zvláštní protesty socialistů i většiny demokratů byl konečně v květnu 1920 přijat říšský filmový zákon. Ale s objevením se filmového zákona vypukl i mocný útok se strany židovského průmyslu, vedený odborným a denním tiskem, který trval až do nejnovější doby. Ale jak vypadala tato „přísná" censura ve skutečnosti? Ustanovení, že nějaký film nesmí býti zakazován pro svou „politickou, náboženskou a etickou či světonázorovou tendenci", pokládá profesor Lange (A. A. O.) za tak pochybené, že toto ohraničení může „za určitých okolností učiniti celou censuru bezcennou", jak také se potom též skutečně stávalo. Zákonitá censura nemohla míti zásadní vliv na kvalitu filmu, poněvadž fungovala teprve, až byl film hotov, tudíž, když se již na duchu filmu nedalo nic změniti. A tak zůstával německý národ i nadále vystaven rozkladným pracím cizorodé filmové industrie, neboť filmoví výrobci zůstávali titíž, jejich úmysly se neměnily, měnily se jen jejich metody. Titíž lidé, kteří tak rychle poznali, jak vhodně se dá spekulovati s erotickým, sociálním a infantilním založením mas, používali rovněž rafinovaně pohnutí myslí, jak tyto vycházely od pradávných, v národě zakořeněných mythů a pověstí a národních hrdinských činů. Proto byly prohledávány nejen romány, nýbrž také hrdinné dějiny země a hledána s větší důkladností vhodná látka. A tak vznikly vojenské filmy, v nichž byli hlavními představiteli,

režiséry i autory Židé a které budily v národě takový odpor. Vojenský film, jeden za druhým, běžel po plátně, a hlavními představiteli byli Židé Siegfried Arno a Felix Bressart, jako ku příkladu ve filmu „Der Schrecken der Garnison“ (Hrůza garnisony) s Bressartem, „Der Zapfenstreich am Rhein“ (Večerka na Rýně) s Arno, režie Jaap Speyer (také Žid), nebo „Wenn die Soldaten durch die Stadt marschieren“ (Vojáci jdou městem), libreto od Idy Jenbachové (Židovky), režie Jakob a Luise Fleckovi (Židé). Scenario k filmu „Flötenkoncert von Sanssouci“ (Flétnový koncert v Sanssouci) pochází od Žida Waltera Reische a „York“, pruský hrdina, byl „vyprávěn“ Židy Liebmannem a Müllerem. Historický film „Der Kongress tanzt“ (Kongres tančí) byl napsán Židem Norbertem Falkem a Židem Robertem Liebmannem (Lippmann) a scénován Charellem-Löwenbergem.

Podle „Příručky k filmovému hospodářství“ (Handbuch der Filmwirtschaft) od autora, svaz. I., str. 72 a n. v letech 1926—1929 napsali mimo jiné ročně 4—17 rukopisů: Robert Liebmann, Max Glass, Walter Reisch, dr. Alfred Schirokaner, Julius Urgis atd. (všichni Židé). Podobně tomu bylo i u režisérů a jejich práce. J. a L. Fleck, Wolfgang Neff, Richard Oswald-Ornstein, Erich Schönfelder, Jaap Speyer, Rudolf Walter Fein, Friedrich Zelnik, Thiele Isersohn, Adolf Trotz-Tichaner (všichni Židé) atd. byli tvůrci „německých“ filmů a stali se jmény, která jsou nerozlučitelná s „německou“ filmovou výrobou posledního desítiletí; byli tak obratní, že natáčeli až 10 filmů za rok. Příklady: V roce 1932: „Die elf Schillschen Offiziere“, filmový výrobce „Markische Film“ (majitel Žid Stern), scenario a režie Rudolf Meinert (Žid), hudba Hans May (Žid), hlavní představitel Friedrich Kaysler. „Trenek“, filmový výrobce „Phobus-Film“ (majitel Žid Silberberg), scenario a režie Žid Ernst Neubach, hudba Hans May (Žid), představitel Hans Stüwe. V roce 1933: „Ein Lied geht um die Welt“ (Píseň jde světem), filmový výrobce „Rio Film“ (majitel Richard Oswald-Ornstein, Žid), scenario Žid Ernst Neubach a Žid Hans Goldberger, režie Žid Richard Oswald-Ornstein; hudba Žid Ernst Neubach a Žid Hans May; hlavní představitel Žid Schmidt. „Die Blume von Hawai“ (Havajský kvítek), filmový výrobce „Rio-Film“ (majitel Richard Oswald-Ornstein, Žid), hudba Žid Abraham, hlavní představitel Martha Eggert. Film byl tak požidovštěn, že první film, který v roce 1931 vydal Evangelický tiskový svaz pro Německo „Der grosse Strom, ein Film von Mutter und Volk“, byl natočen ruským Židem Blumem!

Filmové hospodářství bylo v židovských rukou ještě ve větším rozsahu než filmové umění; Židovstvo se zvláště uplatňovalo v půjčovnách filmů, které považovalo za způsobilé pro své účely, kde mohlo nejlépe uplatňovati své zájmy a ve shodě s tiskem propagovati filmy a vydělati nejvíce peněz. Žid obsadil všechny konečné body právě tak ve svazech jako také ve veškerém filmovém průmyslu. Až k 91 ze sta byly v roce 1933 filmové půjčovny v moci Židů.

A zde na poli hospodářském bylo prováděno přímo drancování německého kulturního statku. Zde se ukazovalo jakési hospodářské smýšlení, jaké není myslitelné u usedlého národa. Jak produkující, tak i půjčovní firmy se rodily i zanikaly jako v žádném jiném oboru. O nějaké stabilitě, která jest právě u filmu pro dlouhý oběh kapitálu prvním požadavkem, může se mluviti jen potud, pokud se udržovali jistí „odborníci“, kteří odcházeli pro krach od jedné firmy a opětně se vynořovali u nějaké jiné. Jedna firma po druhé přicházela pro milionové ztráty do konkursu — ředitelé byli vždy znovu židovským tiskem označováni jako vynikající „odborníci“ a zaopatřováni v jiných důvěrných místech! Židovský generální ředitel, dříve koňský handlíř, Hermann Rosenfeld, byl ozna-

čován celým židovským odborným tiskem jako „vynikající odborný znalec“, když měl již za sebou tyto výkony: Nationalfilm A. G. — přišel za jeho vedení do amerických rukou — pan generální ředitel podniká současně studijní cestu do Ameriky. Po svém návratu stará se Roxy-Palast v Berlíně-Friedenau tak hospodářsky zruinovaným, že zaměstnanci nedostávali vůbec mzdy. Jak byl Liddy Hegewald, „Hegewald-Film G.m.b.H.“ zruinován, píše „Berliner Herold“ dne 30. září 1931: „Koňský handlíř ve filmu.“ Po této životní dráze byl povolán přímo presidentem říšského svazu německých kin jako vedoucí půjčovního oddělení „Říšské ligy“ k hájení zájmů majitelů divadel! Také tato firma zkrachovala; upadla v roce 1932 do konkursu!

Isidor Goldschmidt, ředitel Süd-Filmu A. G., Žid, který přivandroval z východu přes Vídeň do Berlína, nedostal německé státní občanství, ale mohl nadále směrodatně ovlivňovati jeden tak důležitý, celý národ nejsilněji ovlivňující životní obor, jakým jest film — a udělati při kapitálu z 1,000.000 ztrátu 5,000.000; „Isi“ Goldschmidt nejdříve hospodářsky zruinoval Apollo-Film A. G. ve Vídni, odtud přišel do Londýna, kde vstoupil v obchodní spojení s Maxwellem, židovským generálním ředitelem — British International. — Židé byli vždy jenom generálními řediteli! Maxwell ho jmenoval generálním representantem B. J. P. pro celou Evropu se sídlem v Berlíně. B. J. P. získala akciovou většinu Süd-Filmu A. G., a tak se „Isi“ dostal do generálního ředitelství Süd-Filmu A.G. K dalšímu představenstvu patří J. Wertheim, Jakob Cahn, Sarrasch a Deutsch, vesměs Židé! Při 1,000.000 kapitálu 6,000.000 RM ztrát; kapitál byl zdvojnásoben, pan generální ředitel kšeftoval dále — v polovině r. 1932 zkrachoval docela: 5,000.000 ztrát![194]

Generálním ředitelem roku 1932 do konkursu upadlého „Německého kinosyndikátu“ (D. L. S.) byl židovský obchodník s lampami v Norimberku Augustin Weinschenk. Byl jmenován presidentem společnosti „Die Vereinigung der freien deutschen Lichtspieltheaterbesitzer“ s měsíčním příjmem 10.000 říšských marek, a to v době, kdy 5 milionů Němců nemělo práci, chléb. Bylo mu svěřeno hlídání zájmů německých kinomajitelů i jejich kapitál 1,500.000 RM, když dík jeho činnosti byly zaznamenány tyto krachy: Parklichtspiele v Berlíně-Steglitz, Delfi-Palast, Luitpold-lichtspiele G.m.b.H. a Imperiallichtspiele v Mnichově, a v listopadu 1932 promarnil také garantovaný kapitál německými majiteli kin ve výši 1,500.000 RM. — D. L. S. přišel s velikými ztrátami do konkursu.

Z denního tisku jsou dostatečně známy milionové ztráty státu jako podílníka „Emelka-Münchener Lichtspielkunst A. G.“ Přesto dostali její ředitelé (Židé?) Wilhelm Kraus a justiční rada Wilhelm Rosenthal jiná vedoucí místa. Podnik měl milionové ztráty, ale páni ředitelé pobírali neustále plat jako ředitelé velkých bank. Tak byl povolán s jedním takovým platem Žid Dupont, když Emelka měla býti po svém prvním zhroucení sanována; po něm následoval Žid Carl Grune. Resultát: Emelka šla znovu do konkursu. Po delších vyjednáváních vznikalo jakési „obchodní spojení“ s „francouzskou“ firmou Pathé-Nathan (vlastník Nathan Tannenzapf, rumunský Žid); vznikalo tak spojení, které bylo tak velebeno „německým“ i „francouzským“ odborným listem, aby byla Emelka konečně sanována, ale roku 1932 s ohromnými ztrátami udělala konkurs! A — — — v květnu 1935 podává filmový, francouzský i německý tisk zprávu: „Překvapení u Pathé-Nathan“, „Kde jsou bratří Nathanové?“

---

194 Kinematograph č. 117 ze 17. června 1932.

Docela jinak probíhal vývoj druhého velikého filmového koncernu Ufy. Ufa byla založena v roce 1917 z popudu generála Ludendorffa a měla za úkol státi se nástrojem nacionální a pravdivé propagandy, aby tak mohla čeliti zahraničnímu strašnému štvaní za války. Tato Ufa se dostala do rukou Židů Pommera, Jakoba, Gordona a Schlesingera, za jejichž vedení skončil podnik milionovými ztrátami pro akcionáře, Německou říši a Německou banku, ředitelé obdrželi nová vedoucí místa ve filmové industrii svých soukmenovců. Ale Ufa byla roku 1927 přejata Hugenbergerovým koncernem. Přechodem Ufy do rukou německých mužů prosadilo se zde německé hospodářské smýšlení: Ufa se stala hospodářsky zdravým podnikem, který sám procházel bez otřesů velikými obtížemi, jako byla na př. přeměna na zvukový film atd.! Současný vývoj Ufě umožňuje, aby se stala německým podnikem také v oboru kulturním, aby uplatňovala německého ducha a stala se tak zcela filmovým koncernem.

Tu přišel 30. leden 1933 a s ním nacionální vláda. A zatím co se v jiných zemích pokoušeli všemi způsoby státi se pánem všeobecné kulturní a hospodářské krise — v Americe došlo tak v roce 1934 k otevřenému boykotu filmových divadel (75 ze sta všech filmů mělo býti zakázáno), zatím co Francie prohlásila požadavek v „La Cinématographie Françoise“ ze dne 23. března 1935: „Le film français doit étre fait par les Françaises!“ (francouzský film musí býti vyráběn Francouzi!), vyvozovala nacionálně-socialistická vláda jediný důsledek, který mohl býti ze získaných zkušeností vyvozován a vytýčila ve svém zákonodárném díle a stavovské výstavbě národ a rasu — rasovou podmíněnost jako nejvyšší a poslední základní hodnotu právě tak pro politický a hospodářský život jako pro život kulturní.

Vlast, rasa, národ a Bůh, to jsou základy německé výchovy, ať již ve školách či na jiných kulturních místech. Ale kultura znamená pro národní socialismus součást života národa. Nacionální vláda vrátila německou filmovou výrobu zpět do rukou vlastního národa, a to dne 28. června 1933 vydaným IV. nařízením o předvádění zahraničních filmů. Německé filmy smějí nyní býti vyráběny pouze Němci. K tomu postavil filmový zákon ze dne 16. února 1934, který nastoupil na místo filmového zákona ze dne 12. května 1920, německý filmový život na docela nové základy. Postavil po prvé zásadu spoluodpovědnosti státu za jím opatrovaný filmový život. Vedle dosavadních zákazů z důvodu veřejného pořádku a bezpečnosti přistoupila po novém filmovém zákonu možnost zakázati nějaký film také tehdy, bylo-li by možné, že by urážel nacionálně-socialistické, náboženské, mravní nebo umělecké cítění.

A nyní začaly židovské tahy na šachovnici: v zahraničí bojkotem německých filmů na světovém trhu, ve vnitrozemí se však židovské podniky maskovaly, aby ze zevnějšku dostaly punc jakéhosi německého podniku; tak daly zmizeti svým židovským představeným i dozorčím radům a na jejich místa dosazovaly neznámé lidi s nežidovskými jmény.

Žid Walter Reisch pokouší se — maskován — provésti jako autor a režisér svůj film „Episode“ atd. Z celkového počtu 8 německých divadelních koncernů v Berlíně jest jich 6 v čistě židovských nebo maskovaných rukou, 66 nejlépe prosperujících berlínských biografů, které zaujímají vedoucí místa, t. j. ve kterých se konají premiéry a které v důsledku výše cen lístků podle velikosti biografů mají také nejvyšší příjmy, k tomu však s použitím svého mocenského postavení provádějí tlak na filmové půjčovny, zatím co si vynucují jakousi slevu až 5% z půjčovného filmů a tím svalují náklady, židovským

boykotem německých filmů v zahraničí, mezi jiným zvýšeného půjčovného, jež obnáší až 35 ze sta, na malé majitele divadel!

Hospodářské dějiny národů jsou bohaté na židovská drancování, ale co samo Německo od revoluce ve filmovém průmyslu přežilo židovských skandálů, překvapuje i znalce židovských osvojovacích metod. Ale kde světové dějiny zaznamenávaly vyhánění Židů, ukáže se vždy, pátrá-li se po příčinách, že tam židovské vykořisťování i působení jejich „hospodářství" se stalo příliš patrným.[195]

Alexander Jason.

ŽIDOVSTVO V ROZHLASE.

Původně byl rozhlas záležitostí čistě technickou. Jeho velmi obtížné vybudování bylo v podstatě činem arijských inženýrů i radioamatérů. Ale jakmile technický nástroj bezdrátového vysílání a příjmu byl vyvinut natolik, že „se již vyplácelo" připuštění široké veřejnosti k účasti na požehnání tohoto vynálezu — a zároveň také byla ona veřejnost, mající na rozhlasu zájem, učiněna poplatnou kapitálovými investicemi, ihned a bezohledně byly odstaveny stranou spolky inženýrů a radioamatérů, které měly o rozhlas velkou zásluhu. Věci se nyní chopil požidovštělý kapitál, podnikatelé a spekulanti seskupili se ve společnosti s omezeným ručením, posadili se pěkně do tepla a začali dojiti dividendovou krávu. A dojili ji srdečně a ochotně. Demokraticky a liberalisticky řízená říšská pošta oné doby jakožto vydavatelka přijímacích koncesí — licencí — znala jediný princip — kdo dá víc! Inženýrské a amatérské spolky, které nejvíce a s ohromnými oběťmi pracovaly na zařízení veřejných vysílacích stanic, zchudly válkou a inflací, a tak byly neschopny konkurence.

Tak se stalo, že rozhlas, tento nejdůležitější lidový a vzdělávací prostředek, tento nejzpůsobilejší nástroj kulturní, politické i hospodářské propagandy, se dostal již od počátku do područí židovského kapitálu. Podívejme se jen do seznamů akcionářů a do akt vysílacích německých společností, hlavně z doby jejich založení, projděme je, a užasneme nad skrovným nákladem prostředků a velikým přepychem keťasovského smýšlení, jak bez námahy bylo docilováno mnoha set procentních dividend v době, kdy se řítila vykořisťovaným Německem lavina úpadků a kdy polovina všech platících posluchačů byla nezaměstnána. Veliký rozhlasový proces vynesl na světlo, bohužel, jenom malou část manévrů tohoto „promlčeného" národního podvodu, ale lipský případ, kde veselý a žoviální zubní lékař za pomoci jednoho židovského berlínského bankéře úplně ovládl pole proti snahám drážďanských inženýrských spolků o zřízení vysílací stanice, a nyní po celá léta ovládá program středoněmeckého rozhlasového provozu, otevřel přece jen mnohým oči.

Ovšem v prvních poválečných letech neexistovalo přirozeně ještě to, co se vlastně může označiti za „kulturní rozhlas", t. j. musili jsme ve všem, co se vysílalo, i ve výběru osob, jimž bylo ponecháno za úkol obstarávati tato vysílání, býti odkázáni jedině a vý-

[195] Literatura: Prof. Dr. Konrad Lange, „Das Kino in Gegenwart und Zukunft". Enke-Verlang, Stuttgart, 1920. — A. Jason, Handbuch der Filmwirtschaft, sv. I. — III., Verlag F, Presse, Wirtschaft and Politik, Berlín. — Týž: Handbuch des Films, sv. IV., Verlag Hoppenstedt, Berlín.

hradně na látku, jakou jsme právě měli jako schopnou k vysílání, i na lidi, kteří byli vysílání schopni a k vysílání připraveni, tudíž byli jsme odkázáni na nynější literaturu, nynější divadlo i nynější hudbu. Můžeme čísti v příslušných pojednáních této příručky o stupni požidovštění i o kulturním a politickém poválečném rozkladu na tomto kulturním poli. Jest na bíle dni, že kapitálově židovsky naočkované podniky, jako byly ty, které vznikly jako první z německých akciových vysílacích společností, přirozeně přijaly za své z literatury, tisku, věd, divadla, hudebního života láskyplně všechno to, co odpovídalo jejich tendencím, a tak se vyvíjel rozhlas velmi rychle nejen jako výnosný pramen příjmů, nýbrž jako úplný a velkolepý nástroj k ovlivňování mas. Německými posluchači přinesené miliony nebyly použity žádným způsobem na výstavbu německé národní vysílací kultury, nýbrž plynuly do kapes akcionářů, a to byli značnou měrou Židé; plynuly do kapes židovských správních rad, jim příjemných intendantů, vedoucích oddělení, lektorů, režisérů, kapelníků a zase jen jim příjemných literátů, skladatelů a hvězd.

Koncertní sály této doby stály pod vlivem atonální zrůdnosti hudebníků, vychovaných hlavně Židy; tak se stal rozhlas vlastně nejprve nástrojem, který roznášel rozhlasový postup německé hudebnosti až do nejvzdálenějších horských vesniček, a německé sedláky přivedl tak daleko, že ve volné chvíli klátili nohama v tanečním reji negerských rytmů. Stal-li se již feuilleton měšťáckého tisku, divadlo a opereta oněch dnů hrncem mazanin degenerovaných uměleckých projevů a sensačně vypravené pakultury, pak se rozhlas stal svým strašným okruhem působnosti teprve šiřitelem těchto nechutností. Mluvilo se o „zábavě a poučení“, ovšem tímto slovem se mínila židovská chtivost po sensacích a používal se tak nesmírný prostředek k působivému podávání zrůdného, protiprostonárodního a bezkulturního expresionismu.

Především tu byla veliká závislost na židovském rozkladném tisku a na tak zvaných rozhlasových kriticích. Udávali tón, prosazovali vždy více nadhozený „umělecký“ směr a docela způsobili to, že (viz případ Schirokanerův v Lipsku) krotili ředitelství rozhlasu tak dlouho cynicky ponižujícími kritikami, až byli vysokými honoráři a přijetím k spolurozhodování při tvoření programu umlčováni, a tam se pak podřizovali formou i obsahem i volbou autorů úplně intelektualistickému „vkusu“ vedení.

Tak byl rozhlas a s ním celý německý národ přímo vháněn do náruče židovského rozkladu. Byla to pak židovsko-marxistická internacionála, která měla z tohoto řádění největší zisk. Poznala velmi brzy mimořádnou průbojnost rozhlasu jakožto prostředku pro politickou propagaci a agitaci, a používala ho pro své temné účely a nic nedbala těch dobře smýšlejících, ale liberalisticky oslabených, kteří byli směrodatní.

Velmi charakteristická kritika o pořadu vysílání rýnského vysilače Langenberg byla v židovském časop. „Weltbühne“ (Světové jeviště), č. 1. (1929): „Nádherná byla řeč kolínského rabína dra Rosenthala ‚Z etiky Talmudu‘. Bylo by zbytečné, abychom říkali, že žádný komunistický vysilač propagandy nepronese tak podobně působivou řeč pro socialismus.“

Tento projev znamená více než spokojenost, jest programem, který vždy víc a více jest realisován. Jest nejvýstižnějším a nejobsáhlejším charakteristickým označením tehdejšího rozhlasového provozu. Šlo přece skoro jenom ještě o „provoz“ a Žid Ernst Toller má se svého stanoviska docela pravdu, chválí-li v „Berliner Börsenkurier“ (podle Deutschland-Korrespondenz č. 6., 1930) berlínský rozhlas, poněvadž se v něm může mluviti, „i když se to nelíbí strýčku Pavlovi či tetě Minchen“. To budiž zásluhou intendan-

ta — Flesche (!) — který nechť ví, že „se neobrátil jenom k maloměšťáckým posluchačům, libujícím si v plyšovém nábytku, sedícím v pohodlí na pohovkách, a k bolnému ostrovu mrtvých“.

Rozhlas byl mocenským nástrojem panujících, vládnoucích ve státech, které právě tak vládnou v Evropě. Jen příklad! Ullsteinův „B. Z. am Mittag“ (18. února 1928) přinesl zprávu, která ukazuje, kdo ovládá zpravodajství v Evropě:

„Na ženevské rozhlasové konferenci bylo vyloučeno Maďarsko, poněvadž používalo rozhlasu pro propagandu revise mírových smluv; proto český delegát podal žalobu proti Maďarsku a maďarský delegát odpověděl, že Francie používá rozhlasu k politickým účelům v Alsasku-Lotrinsku; přes tento projev hlasovala jediná Anglie ve prospěch Maďarska.“

Rozhlas jest samozřejmě prostředkem státně politické agitace a propagace. Tak byl používán Polskem, Francií, krátce, téměř všemi mocenskými státy. „Vítězové“ z roku 1919 směli šířiti ty nejneslýchanější lži, bojuje-li však stát „poražených“ za své právo pomocí rozhlasu, tu jest vyloučen ze Společnosti národů. Rozumíme tedy, proč v roce 1930 byla seškrtána dřívějším svazovým kancléřem Sternwitzem přednáška v rozhlasové stanici Danzig-Königsberg; byla tam seškrtána místa, která mluvila v německém smyslu o otázce viny na válce! Říšský ministr vnitra dr. Wirth tyto škrty výslovně schválil. Rozhlasu tedy nesmělo býti použito k tomu, aby byly národy vedeny k vlastnímu uvědomění. Měly se dívati na svůj osud jako na nezměnitelný a měly jej bolestně snášeti.

Tomuto účelu sloužily především vbrzku ustavené tak zvané „politické dohledací výbory“, které byly přiděleny ke každému vysilači. Dohlédací výbor (v Berlíně se tehdy skládal ze sociálního demokrata Riedela a ze židovského marxisty Heilmanna) zkoumal podání vysílací společnosti. K tomuto účelu mohl požadovati od představeného a vedoucího každého vysvětlení, které považoval za potřebné, a nahlížel sám nebo svými jednotlivými členy do knih a akt společnosti. Ta pak byla povinna spojiti se ve všech politických otázkách programové tvorby s dohlédacím výborem a očekávati jeho rozhodnutí. Rozhlasová společnost měla dále podávati běžný program vysílání členům dohlédacího výboru a na požádání mu sdělovati obsah podání i doslovné znění.

Jest na bíle dni, že, byl-li tento dozor prováděn jednostranně stranickými muži, či docela Židy, muselo toto podávání rozhlasového programu míti jednostranné zabarvení. A tak pod pláštíkem neutrality byla šířena přímo jednostranná propaganda. Především na sebe silně upozornila propaganda marxistická. Tak měl Crispien v roce 1927 třídně velmi zahrocenou bojovnou řeč pro „das Arbeiterkulturkartell“ ve Velkém Berlíně. Tak byly stále víc a více opětně provokativně zavazováni sociálně-demokratičtí mladí luňáci k třídní nenávisti. Tak pronesl dne 1. května 1928 pruský ministerský předseda Braun sociálně-demokratickou stranickou řeč, podobně jakou pronesl ministr Severing „k 10. jubileu“ listopadové revoluce, a to dne 9. listopadu 1928 o revolučním pojetí dějin. Tak směl v rozhlasu na kající den v Berlíně v roce 1928 přednášeti recitační sbor proletářské skupiny mládeže protináboženský přednes: „Der Mann, der Gott schlug“ — Muž, který porazil Boha. Mladí luňáci v srpnu 1928 vzbudili zvláštní pohoršení ve Velkém Berlíně, kde pronesl jistý Westphal pobuřující řeč; také dne 22. srpna 1929 kázal městský rada kolínský Schneider o atheismu. Ale to všechno dohlédací výbory nechaly projíti, zatím co na druhé straně národním socialistům byla až do roku 1933 každá účast v rozhlase zakázána. Dne 10. února 1927 měl v rozhlase velikou propagační přednášku pro svobodné

zednářství prof. dr Adolf Marcuse. Odpůrci bylo však zakázáno mluviti před mikrofonem.

Jen jedenkrát odvážil se dohlédací výbor toho, že zabránil marxistickému řádění, když sociálně demokratický poslanec chtěl mluviti 1. května 1929 na téma: „Slavnost víry socialistů". Dohlédací výbor tuto přednášku nepřipustil. Potom rozkázal Severing jako ministr vnitra, že tato přednáška musí býti připuštěna. Sollmann promluvil přirozeně vyloženě třídně bojovně.

Nesmíme se proto diviti tomu, že na př. v listopadu 1929 ředitel berlínského rozhlasu Knopfke a umělecký vedoucí rozhlasového oddělení Alfred Braun vyjádřili svou partajně-politickou „neutralitu" tím, že veřejně přestoupili k sociálně-demokratické straně.

Tomu všemu odpovídala kulturní úroveň rozhlasu. Židovstvo udávalo zde v každém ohledu tón. Neboť jeho „státu věrné" smýšlení bylo zvláště „osvědčené". A potom Židé disponovali potřebnou hbitostí, aby se drali do popředí, zatím co němečtí umělci čekali skromně na to, až budou zavoláni (ale nikdo je nezavolal). Předvedl-li jednou vysilač Hamburk v dubnu 1929 svým posluchačům německou píseň jako foxtrott, chápeme, co tím bylo zamýšleno. Jenom dvě fakta mohou býti vytržena krátce z množství před námi ležících podobných případů: Jižní rozhlas, tudíž jeden z nejmenších vysilačů, který méně působil ve velkých městech než na venkově (Baden a Würtenberg), přednesl dne 3. února 1929 pod devisou „Hochstapler" jednotlivé mistry tohoto „umění" posluchačům. „Manolescu, Fürst der Diebe und Hochstapler" (Manolescu, kníže zlodějů a hochštaplerů) byl jim představen, kterak jako specialista v krádežích klenotů prováděl zvláště „geniální" a bohatě výnosné loupežné výpravy; Strasnoff se uplatnil v úloze rakouského husarského rytmistra, který podvádí a současně okrádá elegantní svět v Meranu. Ale dne 29. dubna 1929 byl pořádán ve Stuttgartu u příležitosti sněmování vagabundů a tuláků tulácký a poběhlický večer, na němž vydavatel časopisu „Der Kunde" se směl sám ujmouti slova! K tomu dohlédací výbor neměl nic k podotknutí!

A pak se člověk divil, stali-li se pouliční a silniční lupiči u nás denními zjevy!

Nacionálně-socialistické povstání připravilo prudké ukončení tohoto protivného řádění. Nebylo jistě v žádném oboru tak důkladně všechno od základu vyčištěno, jako v rozhlase. — Kéž ostatní národy nyní nahlédnou, kam je vede židovský vliv v rozhlase; *v Německu rozhodně však od nynějška patří rozhlas národu. Jako takový slouží sjednocení našeho politického života, připojení k zdravému národovectví a svérázné, vlastní umělecké tradici.*

Dr. Raymund Schmidt.

ŽIDOVSTVO V MALÍŘSTVÍ.

Význačné poznatky rasového bádání, zvláště používáme-li jich pro všeobecné pracovní výkony národů kulturních, nejsou nikde tak bohatě potvrzeny jako v malířství. Tím právě lze snadno vysvětliti značný význam, jakého nabývalo vedle architektury v duševním a kulturním životě národů západních zemí právě malířství, neboť možnosti myšlenkových představ obrazů jsou v malířství takřka neomezené. To platí zejména o uměleckých dílech, která mají světově názorový nebo historický obsah.

Tato zjištění jsou nezbytná, chceme-li stanoviti vztah Židovstva k prvkům tvořivého umění, zvláště k malířství.

Více než 1000 let byli Židé, aniž sami umělecky tvořili, samým střediskem tvůrčího umění přímo v „křesťanském umění“, a to představami ze svých dějin, svých králů i proroků atd. Jest proto zcela pochopitelné, že se Židé chopili posléze toho, aby byli spoluúčastni ve výtvarných uměních, což považovali za nutné, když si již v 18. a 19. století zajistili přístup ke společenské evropské politice.

Až do 19. století jest židovské umění po všeobecně umělecké stránce nevýznamné; vyskytují se zde pouze jednotliví „malíři miniatur“, jako: Abraham Alexander Cooper (1605—1660); Jos. Marquard Treu (1712—1796); jeho syn Joh. Nikolaus Treu žil v Bambergu; Juda Pinhas (1727—1793); Jeremias David Alexander Fiorino (1796—1847) a Lippmann Fraenckel (nar. 1772); teprve Antonín Rafael Mengs (1728—1779) vystupuje jako židovský umělec, kterého jest možno více hodnotiti, aniž arciť přiznává ve stavbě svých obrazů typicky židovské smýšlení nebo obsah.

Všichni Židé, kteří se věnovali výtvarnému umění, i ti, kteří zde nejsou jmenováni, přejímali tehdy bez výhrady základní prostředky svých vrstevníků a „vřazovali se“, zřekli se tedy všech svých vlastních intelektuálních metod. Židé si ještě nebyli společensky a politicky jisti a rozhodně hledali zevní oporu. Velmi zřetelně to projevuje v novoklasické epoše kolem roku 1800 Jaques Louis David a zvláště „Nazarejci“, bratří Veilové (vnuci Mosesa Mendelssohna) a bratři Schadowové (synové jedné Židovky). Teprve potom objevil se v malířství Žid v osobě Moritze Oppenheima, který dal svým obrazům židovský charakter. On, právě tak jako Eduard Magnus, jest portrétistou zatím do popředí vystoupivších politických Židů (Borna, Heina, Rothschilda atd.). Eduard Bendemann (syn berlínského bankéře Bendixe) byl první, který vyplnil přání Židovstva a vytvořil „akademického Žida“ se všemi společenskými protekcemi. Bendemann přestoupil roku 1835 ke křesťanství. Téhož času či později působící židovští umělci se opětně odříkají více či méně židovského zvláštního stálého tvůrčího pojetí, nemají tudíž pro naše zjišťování významu.

Teprve s Camille Pissarem (Francie) a Josefem Israelem (Holandsko) objevovala se taktika a umělecká politika v židovském smyslu. Popudem k tomu bylo zrození „impresionismu“.

Pro pochopení dalšího působení Židovstva uvnitř veškerého umění jest nezbytné a důležité blíže vysvětliti pojem a cíl impresionismu.

V pojmu „impresionismus“ bylo zahrnuto jako program všechno, oč usilovala tehdejší umělecká generace: Malba v přírodě… Hesla zněla: „Ven z atelierů“ — nebo jak to formuloval Emil Zola: „Vpusťte slunce… a reprodukujte předměty tak, jak se jeví v denním světle…“ Nikdo ještě nenahlížel, že současně s atelierem bylo opuštěno také řemeslo, neboť „mocná touha“ mladých osmačtyřicátníků byla znamením doby, liberalismus byl již na postupu.

Spolupůsobení Židů v kulturní politice oné doby jest určitým faktem a jest zřetelně charakterisováno na jiných místech této knihy. Podchytili-li Židé tyto nové poznatky uměleckého nazírání, jaké zdánlivě obsahoval impresionismus, bylo to důsledkem veskrze Židovské akce. Židé ve svém smyslu vždy prosazovali pokrok. Uměli dokonce během století rozšířiti pojem „impresionismu“ na veškeré umělecké obory. Hlubší smysl jejich úsilí spočíval zejména v obratném využívání nového stylu ve prospěch jim již pří-

rodou daného slabého nadání k řemeslným pracím, neboť impresionismus se musil podrobovati podle svého programu jenom zevnějšímu, povrchnímu, a musil v zevnějším a povrchním končiti.

Rozvoj umění až přímo po naši dobu skutečně ukázal, že konečná fáze impresionismu představuje pusté „rychlomalířství". Jenom velmi málo skutečně německých umělců dalo své práci tolik řemeslného charakteru, že pod jakýmsi „zajímavým povrchem" bylo možno poznávati srdce i duši.

Jak málo měl impresionismus co dělati v umění s Němcem po stránce umělecké, dokazuje již fakt, že během rozvoje stále více a více se stával záležitostí romantické rasové duše, a to opět obratnými machinacemi „židovské propagandy", která zatěžovací závaží jakéhosi „vzoru" ve smyslu impresionismu přeložila do Paříže, aby tak vzbudila u německých umělců jakousi nedůvěru ve vlastní síly. Paříž se stala „metropolí umění" a udávala tón.

Židovstvo při tom rozvinulo široce založenou propagandu pro všechno neněmecké, a to za podpory převelikého počtu velikých měšťáckých deníků, které se potom časem zjevně či maskovaně dostávaly do rukou židovské žurnalistiky. Kromě toho měla v tomto leptajícím procesu význam veliká umělecká nakladatelství, zvláště židovské nakladatelství Cassierovo. Právě tak, až na nepatrné výjimky, neblahou byla úloha německého obchodu s uměleckými předměty. V uměleckém obchodu vystupoval vždy víc a více do popředí vztah obchodní než úkol kulturní.

Typicky židovské hospodářské myšlení, které se zrcadlí v pojmu „bezpracný zisk", tvořilo jádro židovského a Židy ovlivňovaného umění.

Impresionismus, který se zploštil v rychlomalířství, stal se veskrze v tomto smyslu také stylem 20. století. V něm se stali vedoucími umělci: Max Liebermann, Lesser Ury, Eugen Spiro, Ernst Oppler, Max Oppenheimer, Emil Orlik a Položid Marées. Liebermann stal se presidentem pruské umělecké komory; tím se mu dostalo velmi význačného postavení. Jeho postavením oživovalo Židovstvo i všechen umělecký liberální svět, a tak nastal veliký rozmach, který se rozvíjel až k jakémusi určitému, Židům vlastnímu šílenému velikášství.

Není proto docela nijak podivné, převzalo-li Židovstvo hned kolem roku 1905 vedení ve vynořivším se „impresionismu". Zde arciť bylo radikálně přetrháno jakékoliv spojení s jakoukoliv uměleckou tradicí a v několika letech octlo se umění ve stavu, který nalezl správného zhodnocení jménem „umělecký bolševismus". Expresionismus chtěl řešiti více než umělecké problémy.

To ukazují jeho různotvaré formy, které se nám všechny potom objevily (kubismus, dadaismus, konstruktivismus), které všechny směřovaly k tomu, aby dokonale ničily rasové vědomí, etiku a národnostní snahy německého člověka. Vedoucími židovskými umělci těchto nových směrů jsou zvláště: Arthur Segal, Lyonel Feininger, Ludwig Meidner, Marx Chagall, Jules Pascin, Jankel Adler, Moss Kisling a Rudolf Levy. K těm přistupují „umělci" z nežidovského tábora, kteří si opravdu právem zasluhují, aby byli společně jmenováni jako židovští spolučinitelé na této kulturní ostudě. Jsou to především: Nolde, Heckel, Tappert, Cesar Klein, Pechstein, Schmidt-Rottluff, Gerhard Marcks, Moritz Melzer, Kampmann, Rohlfs, Hofer, Werner Scholz, Unold, Beckmann, Otto Dix a jiní. Ti ve své bezuzdnosti dokonce ještě Židy předstihli.

V souhrnu nutno konstatovati: Židé jsou v malířství, tak jako ve všech oborech, rozhodně elementem rozkladným a jejich díla se nemohou nikdy státi vzory kulturnímu národu, který se vyvíjí vlastním, lidovým a národním způsobem.

Albert Hennig.

ŽIDÉ V TĚLOCVIKU A SPORTU

Židé začali vnikati do oboru tělovýchovy poměrně pozdě, totiž teprve tehdy, když se v době „osvícenství" dostalo Židům státoprávního občanského zrovnoprávnění a když se tělesná cvičení počala z někdejšího svého omezení na určité části národa (rytířstvo, občanstvo, výchovné ústavy) stávati záležitostí celého národa. To bylo tedy asi v polovině devatenáctého století.

Zakladatel německého tělocviku, Friedrich Ludwig Jahn, dospěl ostrým pozorováním a obsáhlou znalostí dějin — přes nedostatečné základy, resp. předlohy — k jasnému názoru na rasovou otázku. Důrazně varoval před každým pomíšením krve, které může míti v zápětí jenom „opovržlivé smetí lidského rodu", a tak zjistil: „Čím je národ čistší, tím je lepší; Čím více jest pomíšený, tím je podobnější bandě." Již brzy po zrušení zákazu tělocviku (1842), který se více než dvě desítiletí vztahoval na Prusko a další německé státy, následoval rok 1848 s vlnou špatně pochopené svobodomyslnosti, která zakalila jasné národní učení starého mistra a umožnila Židovstvu, aby se zahnízdilo v tělocvičných spolcích. Když roku 1860 vznikl v Koburku německý tělocvičný spolek, který tehdy jako jediný představoval spojení všech německých turnérů, vybujely Jahnovy základní zásady o čistotě krve.

Již následujícího roku po svém založení Deutsche Turnerschaft pevně stanovil podle stanov svou politickou neutralitu, čímž bylo rozuměno pro budoucnost také neutrální chování v otázkách náboženských. Toho času nebylo ještě všeobecně známo, že otázku židovskou nelze hodnotiti po stránce víry, nýbrž rasově. Marx Schwarze, zemřelý vrchní strážce turnérstva, píše: „Ani náboženské vyznání víry ani politické smýšlení nemají zde býti brány v úvahu." Tímto pevným stanoviskem byla otevřena brána i dveře Židům, aby silněji vnikali do tělocvičného hnutí. Především to byly velkoměstské spolky, do nichž Židé stále víc a více vstupovali, ale ani místní venkovské spolky nebyly zcela ušetřeny požidovšťování. V „Deutsche Turnerschaft" se tyto zjevy, ohrožující čistotu Jahnova odkazu, dokonale přehlížely.

Docela jinak se vyvíjely věci v německém tělocvičném hnutí v tehdejší rakousko-uherské monarchii. V této mnohojazyčné směsce bylo Německo nuceno k ustavičnému obrannému boji proti Čechům, Polákům, Maďarům, Jihoslovanům atd., a proto zostřilo svou pozornost a cit pro vlastnosti rasové. K tomu přistupovalo, že se vzmáhal stále víc a více příliv již zevně cize vypadajících východních Židů přímo do Rakouska, především přímo do jeho velkoměst, do Vídně, Prahy, Brna, Plzně atd. Jak daleko již pokračovalo pronikání Židů do tělocvičných spolků, ukazuje pohotově okolnost, že v osmdesátých letech z 1100 členů „Prvního vídeňského spolku turnérů" bylo 400 Židů!

Tento spolek to také potom byl, který jako první německý spolek v roce 1887 Židy vyloučil a přijal do stanov arijské paragrafy. Tvůrcem těchto ustanovení, která spočívala již na rasové myšlence, byl vůdce turnérstva Franz Xaver Kiessling z Vídně. Tato

ustanovení byla brzy potom přijata v celé dolnorakouské turnérské župě. Německé turnérstvo za duchovního vedení dr. Ferdinanda Götze, vřelého přítele Židovstva, vyloučilo nato tuto župu pro arisaci, ale nemohlo kámen, uvedený již jednou v pohyb, zadržeti. Roku 1889 spojily se Židů zbavené rakouské tělocvičné spolky v „Deutscher Turnerbund“ (Německý svaz turnérů), v první národní bojovný — svaz na poli otužování těla. K němu se záhy také připojily jednotlivé říšské spolky.

Jiskra doutnala dále. Nuže — Židovstvo nasadilo proti národním turnérům tisk, který byl v Rakousku úplně poslušen Židů, uvedlo proti nim v pohyb i peněžní moc i prostředky liberální vlády. A důsledkem tohoto rozhořčeného boje bylo, že stále širší kruhy poznávaly židovské nebezpečí. Tak se v roce 1901 usnesl na svém vídeňském sjezdu kruh 15 německých turnérstev (Rakousko) na změně stanov ve smyslu arijském. Tím byl konečně zlomen vliv Židovstva v okrsku rakouské německé tělovýchovy. Tělocvičný okruh 15. čítal v bohatém obvodu, sahajícím od severních Čech až po Adrii, kolem 500 spolků s 53.000 příslušníky, k čemuž ještě přistupovaly silně se rozvíjející spolky Německého turnérského svazu. 43 židovských či požidovštělých spolků muselo opustiti 15. tělocvičný okruh. Požívaly ochrany pod záštitou německého turnérstva (Deutscher Turnerschaft), které jim proti právu a ujednání propůjčilo práva vlastního tělocvičného okruhu. Proto také v roce 1904 vystoupil arijský „Turnkreis Deutschösterreich“ z Německého turnérstva. Po světové válce se tělocvičný německo-rakouský okruh a Německý turnérský svaz spojily v silnější jednotu pod jménem „Deutscher Turnerbund“ (1919). Sudetští němečtí turnéři se pod tlakem české vlády spojili v samostatný svaz „Deutscher Turnverband in der Tschechoslovakei“. Tak obsahovalo národní hnutí turnérů (v r. 1933) téměř 2000 spolků se 250.000 bojovně školených příslušníků, z toho počtem menší část v říšském obvodu. Každé spojení s jinonárodními živly, zvláště Židy, co nejostřeji odmítá; odznakem svazu jsou čtyři turnérská F ve formě nordického slunečního kola hákovitého kříže.

Zatím v říši dále pokročilo požidovšťování německého turnérstva. Toto požidovšťování zvláště značně pokročilo v mnohých velkoměstech, jako na př. ve Frankfurtu n. M., v Berlíně, ve Vratislavi, v Mohuči, také v Mnichově a v Brodě. Ačkoli se Žid chytře, sotva znatelně zmocňoval vedení, přece byly všude stopy jeho vlivu. On podstatně určoval jednání Svazu, a to ve směru liberálně-demokratickém. Židům nepřátelské stanovisko, které tu a tam propukávalo, bylo potlačováno, spojení s národními hnutími bylo všemožně zadržováno. A nebylo to pouze členství ve spolcích, které Židům pomohlo k tak značnému vlivu, ale byla to hlavně okolnost, že na mnoha místech vystoupil Žid jako půjčovatel na potřebné vybudování tělocvičných sportovních míst. Sotva nějaký vliv mělo Židovstvo v tělocvičných spolcích, které byly spojeny s církví; mnohé z nich přistoupily docela na zásadní arijské stanovisko. Naproti tomu Svaz marxistických dělnických tělocvičných a sportovních spolků poskytl Židovstvu zvláště velké pole působnosti. Tomu se nikdo nemůže diviti, uváží-li, že tento svaz byl v nejužším konvenčním vztahu k marxistickým stranám, do základu požidovštělým. Dělnický tělocvičný a sportovní svaz nebyl ve vleku Židů jenom svým vedením (obzvláště v Rakousku), nýbrž byl také Židy silně ovlivňován duševně.

Německý sport, přinesený v posledních desítiletích minulého století do našeho národa zvenčí, zvolil si za svůj obor jednotlivá odvětví cvičení z oboru tělesných cvičení. Jeho stanovisko do doby nacionálně-socialistické revoluce směřovalo podstatně výhrad-

ně k stránce tělesné. K otázkám politickým a národnostním měl nejen částečně, nýbrž přímo odmítavé stanovisko. Tento bezbarvý zásadní postoj umožňoval Židům hromadně vstupovati do sportovních spolků, kde s nimi bylo jednáno nejen jako s rovnoprávnými členy, nýbrž kde snadno získávali vlivu a vedoucího postavení! Židy lákala také ta okolnost, že mnohý sportovní obor (box, profesionální fotbal) poskytoval určité obchodní vyhlídky. O sportovním životě, jak se jevil před národním pozdvižením, můžeme všeobecně říci, že plně odpovídal podloženému nařízení siónských protokolů, aby byla pozornost národa odvrácena uspořádáním velikých „sensačních" sportovních událostí od důležitých politických otázek. Sportovní tisk, který byl pod silným židovským vlivem, stejně tomu nemálo napomáhal.

Poněvadž nejsou k disposici žádná přesná určení o účasti Židů na členství tělocvičných a sportovních spolků, nemohou býti žádná taková zjištění podána. Zhruba měřeno, mohla by býti tato účast větší, než jaký jest poměr Židů k veškerému obyvatelstvu. Přitom se nesmí pouštěti se zřetele, že Židé ve velkoměstech tvořili ve mnohých spolcích více než 10 až 20% sportovního členstva, a to buď jako praví Židé či jako členové židovského původu. V roce 1933 předsevzaté čištění mnohonásobně ukázalo přímo hrozné poměry.

Židé stěží vynikli v německém tělocvičném a sportovním životě vzhledem na tělesné úkony, ačkoliv jest v obvodu německé řeči mnoho sionisticky vedených čistě židovských sportovních podniků.

Jest nutno se také zmíniti, že byly také ve sportu jednotlivé skupiny, které se již před časem dovedly zbaviti Židů. To se především týká rakouské části Německo-rakouského alpského spolku, a také Rakouského lyžařského svazu. Oba spolky získaly si svým národním směrem obzvláštní lásku veškerého Židovstva, jejímž následkem byly tvrdé boje.

Jest jen přirozené, že velmi četní členové měšťáckých ochranných i bojových skupin Židovstva, svobodného zednářstva, spatřovali ve svazcích pro tělesnou výchovu svou vlastní půdu činnosti, a to ve smyslu požadavku národu nepřátelského židovského ducha.

Celkem musíme říci, že Židovstvo — nehledíc k zmíněným výjimkám — podnikalo kroky s plným úspěchem, aby německá tělocvičná a sportovní hnutí byla vzdalována od stanoviska pravých úkolů, pro jejichž plnění byla tato hnutí původně Jahnem založena, to jest úkolů čistě národních, založených na myšlence krve a cti; toto hnutí zaplétalo Židovstvo více méně do židovsko-pacifistického ideového kruhu liberalismu a internacionalismu.

Když se ujal moci na území Německé říše nacionální socialismus, změnil se od základu tento stav. Spolky pro péči o tělocvik byly podřízeny důvěrníku Vůdce, komisaři pro říšský sport a později vedoucímu říšského sportu von Tachammer und Osten, který se plnou silou snažil, aby se tělesná otužování spojila s duševním statkem nové německé říše v jednotu, aby byl tak pochopen tělocvik a sport jakožto prostředek národní výchovy. Již v r. 1933 se německé turnérstvo dobrovolně rozhodlo pro přijetí arijských ustanovení a pro vyloučení Židů a osob židovského původu za svých řad. Čistka byla provedena do základů. Veliká část sportovních svazů následovala dobrovolně tento příklad.

Není Židu zabraňováno provozovati tělesná cvičení ve svých vlastních židovských spolcích. Leč německé spolky přísně odmítají každé společenství s ním.

Roku 1934 oznámil vedoucí říšského sportu připojení všech německých spolků tělocvičného a sportovního života k „Německému říšskému svazu pro tělesnou výchovu“ (Der Deutsche Reichsbund für Leibesübungen). Ten stojí pevně a jednoznačně na půdě nacionálně-socialistického světového názoru. Příslušníci Svazu jsou zavedeným v něm národně-politickým školením (Dietwesen) seznamováni se všemi otázkami, které se týkají národního života, zvláště pak jsou seznamováni i s učením o rase, čímž byla tělesná cvičení po bludné cestě, trvající déle než půl století, opětně vrácena duchu svého zakladatele, starého mistra Jahna.

Wilhelm Schneemann.

ŽIDOVSTVO V NĚMECKÉM PÍSEMNICTVÍ

I.

Mimořádně škodlivý vliv Židovstva se projevil v německém písemnictví, které bylo v novější době z celého světového písemnictví nejvíce požidovštěno a ve kterém se nejvíce zobrazovala a rozšiřovala všechna židovská demoralisace. Již mezi minnesängry je Žid, *Süsskind von Trimberg*, na počátku 13. století — „spíše žebrácká píseň než báseň“ praví Goedecke o jeho vrcholném básnictví. Znalost hebrejštiny v městech jižního Německa šířil *Johann Böschenstein* (z Esslingen, 1427 až 1536). Není rozhodující, zda Mystické písně, které se mu přičítají, jsou opravdu jeho výtvorem.

Nepřítelem humanistů zůstal Žid *Johann Pfefferkorn* (z Moravy, 1476—?), známý svým dílem „Dunkelbriefe“ (Temné dopisy). Židovskou „Vigalois“ podal ke konci sedmnáctého století houslista *Josef von Witzenhausen* a *Glückel von Hameln* psal na počátku osmnáctého století židovské životní vzpomínky.

Počínajíc *Moses Mendelssohnem* (z Desavy, 1729 až 1786), jenž byl přítelem Lessingovým, začíná pak systematické pronikání Židů do německého písemnictví. Jest nutno označiti za velmi neblahé, že tento židovský „mudrc“ přivedl své soukmenovce z jejich uzavřeného obvodu k německému tvoření. Mendelssohn nebyl ušlechtilým mužem a vynikajícím učencem, jak je nám ještě stále představován, byl to jen chytrý Žid. *Gotthold Ephraim Lessing* (z Kamenice, 1729—1781) snad na něho myslil, když tvořil své dílo „Nathan der Weise“, ale jeho Nathan jest pouze ideální a posléze nemožnou postavou. Musíme označiti působení a trpění Lessingova dramatu za neblahé; tento německý spisovatel a básník vůbec byl zcela přeceněn, ačkoli má také mnohé zásluhy. Rakouským Lessingem chtěl býti *Josef von Sonnenfels*, vlastně Wiener (z Mikulova na Moravě, 1733 až 1817), byl však pouze židovským obchodníkem, který pracoval v servilismu (patolízalské loyalitě) a vedle toho také v oleji. V naší klasické době *Wilhelm Adolf Lindau* (z Düsseldorfu, 1774—1849), praujec Pavla Lündaua, píše román „Heliodora neboli řecká loutnařka“ a stává se později překladatelem Waltera Scotta — oni totiž vždycky všechno umějí. Na vývoji romantiky měly určitý podíl i Židovky: *Dorothea Veithová*, rozená Mendelssohnová (dcera berlínského Mosesa —1763 až 1829), která svému muži,

židovskému obchodníku, uprchla s Friedrichem Schleglem a pak pro tohoto lenocha všelijak užitečně pracovala; *Henriette Herzová*, rozená de Lemos (z Berlína, 1764—1847), která měla v Berlíně proslavený salon a byla také zbožňována velikým evangelickým theologem Schleiermachrem; *Rahel Levinová*, (také z Berlína, 1771—1833), která také otevřela salon a potom se provdala za spisovatele *Karla Augusta Varnhagena von Ense* (z Düsseldorfu, 1785 až 1858), který, jak ukazují jeho deníky a korespondence s Alexandrem Humboldtem, silně klevetil. Jeho sestra *Rosa Maria Varnhagen* (z Düsseldorfu, 1783—1840) se provdala za židovského lékaře Davida Assura Assinga do Hamburku (z Královce, 1787—1842), a jejich dcera *Ludmila Assingová* (z Hamburku, 1827—1880) vydala celou pozůstalost svého praujce. „Nordsternbund" z roku 1803 měl mimo Varnhagena ještě čtyři Židy: *Ludvíka Roberta*, *Rahelina bratra, Eduarda Hitziga* (Itzika), *Friedricha Wilhelma Neumanna a Johanna Ferdinanda Korffa*.

Hned po osvobozovacích válkách, které pomohly Němcům k plnému vědomí jejich vlastní podstaty, odvážil se Žid Saul Ascher (z Berlína, 1767—1822) napsati drzý spis: „Die Germanomanie" (Šílenství Germánů), a brzy potom vynořují se nejnebezpečnější zástupci Židovstva v německém písemnictví, *Ludwig Börne* a *Heinrich Heine*. Ludwig Börne (vlastním jménem Löb Baruch, z Frankfurtu n. M., 1786—1837) zabýval se vlastně politickým mastičkářstvím a byl již v podstatě vyřízen Heinrichem von Treitschike. Je to skandál, že byl kdysi přijat mezi německé klasiky. S ním mohou býti zároveň jmenováni: *August Letvald* (z Královce, 1792—1871), který jako spisovatel a vydavatel měl obstojný vliv, a pravá židovská opice *Moses Gottlieb Saphir* (z Lovas Bereny u Pešti, 1795—1858), který „pracoval v nechutném humoru".

Heinrich (vlastně Harry) *Heine* (z Düsseldorfu, 1797—1856) byl kdysi pošetilými Němci považován za největšího německého lyrika po Goethovi nebo dokonce zároveň s Goethem, nyní však jest uznáván pouze za talent schopný úpravy, který přejal všechno, co potřeboval, a většinu věcí také svou nestydatostí zase zkazil. Placený z Francie jako politický spisovatel, chtěl si opatřiti příjem i z Pruska a posléze klesl na stupeň revolverového žurnalisty — případy: Lisztův, Meyerbeerův, Rothschildův jsou bez námitek doloženy. Nejširší působnost vyvinul *Oskar Ludvík Bernhard Wolff* (z Altony, 1799—1851), který byl znám jako improvisátor, avšak dnes už jeho sláva zcela dozněla. Satirik, Žid *Johann Heinrich Detmold* (z Hannoveru, 1807—1856), přivedl to dokonce tak daleko, že se stal hannoverským poslancem na frankfurtském svazovém sněmu, dopisoval si s Heinem a napsal vždy pozoruhodné spisy: „Činy a mínění pana Piepmayera" a „Úvod k uměleckému znalectví" — Židé se v satiře vyznali! Charakteristickým zjevem doby byl *Anton Wollheim da Fonseca* (z Hamburku, 1810—1884 — přívlastek „da Fonseca" dostal v Portugalsku); dotáhl to až na říšsko-německého diplomata; byl velmi činným jako překladatel. *Fanny Lewaldová* (z Královce, 1811—1889) získala veliké básnické jméno; byla neteří zmíněného Augusta, provdala se za literárního kritika a historika *Adolfa Stahra*, napsala mnoho románů, na př.: „Clementine" (Otázka ženská), „Jenny", „Prinz Louis Ferdinand", „Wandlungen" (Proměny), „Von Geschlecht zu Geschlecht" (Od pokolení k pokolení) atd. Také napsala autobiografii. Dnes ji sotva ještě někdo čte. Samozřejmě nebylo v té době ani rakouské písemnictví prosto Židů. Nejznámějším byl snad *Ludvík August Frankl* (z Chrastu v Čechách, 1810 až 1894), který se stal ve Vídni — napsal totiž „habsburskou píseň" — c. k. školním radou, rytířem von Hochwart a povýšil jako präses izraelské náboženské obce na „nazi" svaté země! Jako básník nemá významu. Lyrickým talentem byla

Elizabeth Glücková, píšící pod pseudonymem Betty Paoli (z Vídně, 1814—1894), a také *Karl Isidor Beck* (z Baja v Uhrách, 1817—1879), který začal politickými básněmi „Gepanzerte Nachte“ (Obrněné noci) a později vydal: „Janko, der ungarische Rosshirt“ (Janko, uherský pastýř koní) a „Lieder vom armen Mann“ (Písně o chudém muži). Tento Žid má skutečné nadání. Nejznámějším politickým básníkem této doby byl *Georg Herwegh* (ze Stuttgartu, 1817—1875); ten se oženil s dcerou židovského bankéře, Emmou Siegmundovou z Berlína. Pozoruhodné jest, že také duchovní křesťanští básníci této doby mají v sobě valnou většinou židovskou krev: *Philipp Spitta* (z Hannoveru, 1801 až 1859), básník díla „Psalter und Harfe“ (Žaltář a harfa), jehož židovská matka se jmenovala Rebekka Loesernová, ale přijala při křtu jméno Henriette Charlotte Fromme; *Ludwig Josephson* (z Unny ve Westfálsku, 1809—1877), který se stal superitendentem v Pomořanech; *Friedrich Anton Loewe* (z Hamburku, 1812—1876), který vydal dosti vlivné dílko „Nachbar“ (Soused); *Paulus (Selig) Cassel* (z Grossglogau, 1821—1892); byl postupně rabínem, redaktorem, bibliotekářem, gymnasijním učitelem, pastorem berlínské Kristovy církve a pruským poslancem zemského sněmu; nikdy se od Židovstva neodloučil, ačkoliv také vydal „Eddische Studien“.

Pokřtění Židé jako evangeličtí faráři či docela katoličtí biskupové vyskytují se hojně až podnes.

Jest velmi směšné, že Židé „dělali“ také do německých vesnických povídek. Velikým světlem jest zde *Berthold* (vlastně Moyses Baruch) *Auerbach* (z Nordstetten v černém lese, 1812—1882), kterému arciť předcházel význačnější Švýcar, farář *Albert Bitzius* (Jeremiáš Gotthelf). Auerbach začal s židovským románem „Spinoza“ a „Dichter und Kaufmann“ (Básník a kupec) a napsal v letech 1843—1853 „Schwarzwälder Dorfgeschichten“ (Povídky z Černého lesa), zatím co první jeho vesnický román vyšel již roku 1836. Díla Auerbachova, jako na př. „Barfüssele“ (Bosonohá), projevují se nám dnes přímo jako nesnesitelná; jen poněkud dílo „Diethelm von Buchenberg“, historie vražedného paliče, lze označiti jako podařené. Leopold Kompert (z Mnichova Hradiště v Čechách, 1822—1886) psal cennější povídky z ghett — německo-židovská ghettová literatura jest dosti bohatá a měla by se jí jednou věnovati důkladnější pozornost. August Silberstein (z Altofen, 1827—1900) vydal „Dorfschwalben aus Österreich“ (Vesnické vlaštovky), — jest však nyní téměř docela zapomenut. — Dosti slušné jméno měli kdysi: *Aron Bernstein* (z Gdaňska, 1812—1884), autor díla „Naturwissenschaftliche Volksbücher“ a několika židovských příběhů, a židovský dějepisec *Daniel Sanders* (z Alt-Strelitz v Meklenbursku, 1819—1897), který kromě dětských básniček vydal také slovník německé řeči a lexikon citátů, a *Rudolf Löwenstein* (z Vratislavě, 1819—1891), který spolu s *Davidem Kalischem* (rovněž z Vratislavě, 1820—1872) založil „Kladderadatsch“ a mimo to psal i dětské básničky. *Julius Leopold Klein* (z Miskolze v Uhrách, 1810—1876) byl docela jako dramatik postaven vedle našeho Hebbela, ale stěží se dostal na scénu; tím více však vyniká *Salomon Hermann* (Ritter von Mosenthal z Kasselu, 1821 až 1877), autor židovského dramatu „Deborah“, které se ovšem dnešní generaci zdá téměř komické. Třetí židovský dramatik tohoto rodu, *Josef* (von) *Weilen* (vlastním jménem Weil, z Tetína u Prahy, 1828—1889) měl dobré vztahy k rakouskému korunnímu princi Rudolfovi. *Heinrich Landesmann*, pseudonymem Hieronymus Lorm (z Mikulova na Moravě, 1821—1902), švagr Bertholda Auerbacha, psal především romány; proslavil se svým básnickým pesimismem — dnes jest však také úplně zapomenut. Zakladatel sociální demokracie *Ferdi-*

nand Lasalle (vlastně Feist Lasal z Vratislavě, 1825—1864) byl jedním z mála Židů, kteří vzbuzovali určitou úctu; pokusil se o drama „Franz von Sickingen“, ovšem toto drama není nikterak geniální. Emil Ruth získal si zásluhy jako životopisec Hebbelův. Pocházel z Vídně a žil v letech 1828—1876; byl také básníkem přece vřelejšího doznání, i když také úplně nepochopil nordického člověka Hebbela. Vedle těchto lepších Židů mohla by býti jmenována celá řada menších Židů, kteří tvořili v padesátých a šedesátých letech minulého století strašně špatnou románovou literaturu. Nechceme jim však prokázati tu čest, že bychom uvedli jejich jména.

II.

Založení německé říše v letech 1870—1871 by bylo musilo míti nezbytně v zápětí také zesílení německého vlastenectví, ale to se přes Bismarckovy snahy neuplatnilo (veliký kancléř měl příliš mnoho co dělati se zahraniční politikou); naopak, dostavilo se — nejdříve v německém písemnictví — panství Židů. Vedoucí básníci nebyli sice v sedmdesátých a osmdesátých letech přímo všichni Židy, ale přece ponejvíce míšenci, a běžnou, časovou literaturu i tisk ovládli plně židovští feuilletonisté. Všeobecně se dnes přiznává, že typický feuilletonista té doby *Paul Lindau* (z Magdeburku, 1839—1919) a *Rudolf Lindau* (z Gardelegen, Altmark, 1829—1910), vydavatel zajímavých zahraničních románů, patřili do staré židovské rodiny; leč oba bratři měli po matce také německou krev. Židovskou matku (Julii Saaling) měl nejslavnější novelista *Paul Heyse* (z Berlína, 1830—1914). *Julius Rodenberg* (z Rodenberku, kurfiřství hessenské, 1831—1914), který vedl více než čtyřicet let „Deutsche Rundschau“ (Německý přehled) a v něm stále uveřejňoval práce Gottfrieda Kellera, Konráda Ferdinanda Meyera a Marie von Ebner-Eschenbach, se původně jmenoval Levy. *Julius Stettenheim* (z Hamburku, 1831 až 1916) vydával „Berliner Wespen“ (Berlínské vosy). *Friedrich Dernburg* (z Mohuče, 1833—1911), otec dnes již také zapomenutého „velkého“ finančníka a státníka Heinricha, byl redaktorem listu „Nationalzeitung“ a potom redaktorem feuilletonů deníku „Berliner Tageblatt“. Lipský profesor, egyptolog *Georg Ebers* (z Berlína, 1837—1898), který pocházel z rodiny bedřichovského dvorního Žida-finančníka Veitha Heine Ephraima, stal se svými romány skoro tak slavným, jako se proslavil *Paul Heyse* svými proslulými novelami; ale z těch se však zachoval pouze jediný: „Homo sum“ (Jsem člověk), příběh člověka, který se usadil v sinajské poušti. — S Adolfem L‘Arronge (správně však Aromsohn, z Hamburku, 1838—1908), přicházíme k talentům, které opanovaly jeviště nové říše: dnes ovšem jsou již skoro zapomenuty: „Mein Leopold“ a „Hasemanns Töchter“, uváděly kdysi v úžas šosáctvo celého Německa. Budiž ještě jednou letmo připomenut Paul Lindau: jeho úspěch byl „úspěchem“; v samém „klasickém“ Výmaru byl v desíti letech dáván patnáckráte, ale od r. 1885 úplně zapadl. Buďtež alespoň při nejmenším vyjmenováni nejznámější vrstevníci a následovníci: *Oskar Justinus* (vlastně Cohn, z Vratislavě, 1839—1893), *Franz Bittong* (z Mohuče, 1842—1904), *Hugo Lubliner* (pseudonym Bürger, z Vratislavě, 1846—1911), *Felix Philippi* (z Berlína, 1851—1921), *Gustav Kadelburg* (z Budapešti, 1851—1925), *Oskar Blumenthal* (z Berlína, 1852—1917), *Leon Treptow* (z Královce, 1853—1916), *Wilhelm Jakoby* (z Mohuče, 1855—1923), *Alfred Schonfeld* (z Vratislavě, 1859—1900), *Bruno Jakobson* (z Berlína, 1859—1912), *Robert Misch* (z oko-

lí Brombergu, 1860—1929), *Leo Walther Stein* (z Hlivice, 1860—1930); bylo by velmi žádoucí, kdyby jednou pilný Němec zcela jasně zobrazil činnost těchto vyšších židovských duchů. — Mezi míšence také patří *Hans* (von) *Hopfen* (z Mnichova, 1835—1904), který byl právem počítán mezi vždy oblíbené čtené autory, ačkoliv některé z jeho dřívějších prací jsou také pochybné. *Leopold von Sacher-Masoch* (ze Lvova 1836—1895), muž „haličských" a „falešných, hermelínových dějin", měl přece jistě židovskou krev. Dřívější lékař *Hugo Rosenthal-Bonin* (z Palerma, 1840—1897), vydal cennou četbu exotických povídek. Haličtí a uherští Židé jsou zastoupeni hercem *Emilem Claarem* (ze Lvova, 1842—1930), který se stal dokonce ředitelem městského divadla ve Frankfurtu; napsal všelijaká dramata, m. j. také veselohru „Simson a Delila"; *Ludvíkem Hevesim* (vlastně Hirschem, z Hevesu v Uhrách, 1843—1910), který psal ponejvíce díla humoristická, ale sám skončil sebevraždou, *Ludvíkem* (von) *Doczim* (vlastně Duxem z Odenburku, 1845 až 1919), který napsal slavnou veselohru „Der Kuss" (Hubička), německy i maďarsky. Dále to byli: *Franz Hirsch* (z Thornu, 1844—1920), jenž byl redaktorem listu „Neues Blatt" (Nového listu) v Lipsku a potom „Schorers Famillienblatt" (Schorerova rodinného listu) a který uveřejnil čackou epickou báseň „Ännchen von Tharau" a písně německého dávnověku „Vagantensang und Schwerterklang" (Zpěv vagantů a zvuk mečů) — inu, uměli všechno!

Theodor Hertzka (z Budapešti, 1845—1924) byl autorem sociálně-politických děl „Freiland" (Svobodná země), „Reise nach Freiland" a „Entrückt in die Zukunft" (Odpoutání v budoucno). Téměř jako literární veleduch platil jednou v Německu *Karl Emil Franzos* (Podolien 1848—1904), vydavatel berlínského časopisu „Deutsche Dichtung" (Německé básnictví); začal s kulturními obrázky „Aus Halbasien" (z Malé Asie) a rozhodně přispěl k poznání východních Židů. Jeho romány „Der Kampf ums Recht" (Boj o právo) a „Der Pojaz" (Tajtrlík) jsou také v tomto pojetí významné. *Kurd Lasswitz* (z Vratislavě, 1848—1910) byl gymnasijním učitelem v Gotě a získal si dobrou pověst svými pověstmi „Seifenblasen" (Mydlinkové bublinky), románem „Auf zwei Planeten" (Na dvou planetách) a „Aspira, der Roman einer Wolke" (Román jednoho mraku). Profesor *Adolf Bartels* pojednává o všech jeho dílech a staví ho docela nad Francouze Jules Vernea, zatím co Žid *Eduard Engel* se o něm ani jedenkráte nijak zvláště nezmiňuje. Literární historik *Alfred Klaar* (z Prahy, 1848—1927) napsal veselohru „Das moderne Drama in seinen Richtungen und Hauptvertretern" (Směry a hlavní představitelé moderního dramatu), „Wir und die Humanitat" (My a humanita) a „Leben Uriel Acostas" (Život Uriela Acosty). Tak jest nyní téměř zapomenut velký písal *Adolf Kohut* (z Mindszent v Uhrách, 1848 až 1917), který napsal více než 100 děl; ale přece musíme častěji použíti jeho díla „Berühmte jüdischen Männer und Frauen in der Kulturgeschichte der Neuzeit" (Slavní židovští muži a ženy v kulturních dějinách novověku), i když máme dílo „Semikürschner".

Max Simon Nordau (vlastně Südfeld, z Budapešti, 1849—1923) byl, jak ukazují jeho „Konventionelle Lügen der Kulturmenschheit" (Konvenční lži kulturního lidstva —1883) veliké lumen. Žil potom v Paříži a psal ještě romány, novely, dramata, m. j. také román „Die Krankheit des Jahrhunderts" (Choroba století) a měšťanskou truchlohru z přítomné doby „Doktor Kohn". — Buďtež zde jmenovány také dvě židovské spisovatelky. *Emma Vely*, provdaná Simonová (vlastně Couvelyová) z Brannfelsu u Wetzlaru, 1848—1934, která uveřejnila na 60 děl, mezi nimiž jsou romány: „Herodias", „Sport", „Gelbstern", „Serenissima", a *Hans Arnold*, to jest *Babette von Bülow*, rozená Eberty

(z Warmbrunnu ve Slezsku, 1850—?), která psala jmenovitě novely a humoresky, pak také vzpomínky z dětství — „Aus der Kinderzeit“. — *Fritz Mauthner* z Hořic u Hradce Králové (1849—1923) se stal slavným pravými židovskými parodiemi „Nach berühmten Mustern“ (Podle slavných vzorů); psal také romány, mezi nimi román „Der neue Ahasver“ (Nový Ahasver) a „Berlin W“ a posléze „Beitrage zu einer Kritik der Sprache“ (Příspěvky ke kritice řeči) a „Vörterbuch der Philosophie“ (Filosofický slovník). Především antologistou byl *Maxmilian Bern* (vlastně Bernstein, z Chersonu v Rusku, 1849—1923): jeho sbírka „Deutsche Lyrik seit Goethes Tode“, která vyšla v Reclams Universalbibliothek, byla velmi rozšířená. Jest v ní celkem 245 básníků a z nich jest jenom 36 Židů a míšenců. — Jako pravý feuilletonista musí býti oceněn *Ferdinand Gross* (z Vídně, 1849—1930). *Alfred von Berger* (z Vídně, 1852—1912) byl synem pokřtěného židovského dvorního advokáta a pozdějšího ministra Johanna Nepomuka Bergera, který se domohl místa ředitele hamburského německého divadla a pak dvorního divadla vídeňského. Jeho tvorba nemá velké ceny. Také můžeme klidně přejíti dramata a skizzy *Heinricha Tewelesa* (z Prahy, 1856—1927). Pozoruhodný, ovšem nikterak přílišně, jest jeho spis: „Goethe und die Juden“ (Goethe a Židé), ale není spolehlivý. Významnou básní stala se báseň „Der entfesselte Prométheus“ (Odpoutaný Prométheus) od *Siegfrieda Lipinera* (z Jaroslavi v Haliči, 1856—1913); Nietzsche nazývá jejího autora pravým geniem, ale literární historikové Eduard Engel, jakož i Paul Wiegler o něm vůbec nemluví. Zakladatel sionismu *Theodor Herzl* (z Budapešti, 1860—1904) psal mimo svá díla „Der Judenstaat“ (Židovský stát, 1896) a „Altneuland“ (Staronová země) také feuilletony a lehké veselohry.

III.

Jak jest známo, v polovině let osmdesátých minulého století pronikala mocná touha nejmladšího Německa. Jest zajímavé, že ačkoliv hnutí vytrysklo z německé duše — přece jsou na něm poměrně silně účastni Židé. Jejich moc vzrůstala potom za vlády Wilhelma II. ještě více. Tak zvaný fin de siècle — konec století, jest vysloveně židovský, a bezprostředně před světovou válkou lze přímo mluviti o židovském panství, ačkoliv mezitím vznikala silná protihnutí rodného umění a také i hnutí odhodlaně nacionální. Tisk, divadlo a také knižní obchod byly přímo v židovských rukou a co vykonali na příklad vedoucí divadla *Oskar Blumenthal* a *Otto Brahm* (z Hamburku, 1856—1912) a nakladatel, jako *Samuel Fischer* (z Lipló Szent Miklos, Uhry, nar. 1859), jest sotva potřeba našincům vysvětlovati. Také typický židovský feuilletonový politik *Maximilian Harden* (vlastně Witkowski, z Berlína, 1861—1927) může zde býti také jmenován. *Leopold Jakoby* (z Lanenburgu v Pomořanech, 1840—1895), který si hrál na „básníka proletariátu“, byl „řádnou prostředností“, a takové označení hodí se také na básníka a literárního historika Eduarda Engela (ze Stolp v Pomořanech, nar. 1851), o němž tvrdí Adolf Bartels, že zmeškal své vlastní povolání, t. j. povolání antikváře. Velmi špatného umístění v nejnovějších německých dějinách dosáhl berlínský advokát a dramatik *Richard Grelling* (z Berlína, 1853—1929), který za války uveřejnil spis: „J‘accuse“ (Žaluji). *Theodor Loewe* (z Vídně, 1855—1935), autor „Der Geschichte des wackeren Leonard Labesam“ (Historie statného Leonarda Labesama) a dramatu „Em Königstreuer“ (Věrný králi), povýšil až na ředitele Spojeného divadla ve Vratislavi (Vereinigtes Theater in Breslau). Velmi mnoho-

stranně činný byl *Jakob Löwenberg* (z Niederntudorfu u Paderbornu, 1856—1929), ředitel vyšší dívčí školy v Hamburku: vydal lyrické básně, mezi nimi „Lieder eines Semiten“ (Písně Žida) a „Aus jüdischer Seele“ (Z duše židovské), pak různé antologie a hamburské povídky: „In Gangen und Hofen“ (Na chodbách i dvorech), novely, mezi nimi „Der gelbe Fleck“ (Žlutá skvrna), román „Aus zwei Quellen“ (Ze dvou pramenů), dvě dramata, v roce 1916 „Das Kriegstagebuch einer Mädchenschule“ (Válečný deník dívčí školy), práce o Frenssenovi a Liliencronovi.

Jest to přece hodno uznání, když se Žid přizná k židovství a čestně pracuje; arciť mnoho nám Němcům pak dáti nemůže. *Friedrich Adler* (z Kosovy Hory v Čechách, nar. 1857) — nebudiž zaměňováno stejné jméno s mladším dvaceti let Stürgkhovým vrahem — získal si zásluh jako překladatel z češtiny a španělštiny. Jako židovští apologisté by asi mohli býti označeni: *Albert Katz* (z Lodže, nar. 1858), který psal povídky ze života polských Židů, jako na př. „Die Seele des jüdischen Volkes“ (Duše židovského národa), „Die Blutlüge“ (Lež krve), „Der wahre Talmudjude“ (Pravý talmudský Žid) atd., a *Heinrich York-Steiner* (Szenitz v Horních Uhrách, nar. 1859), který vydával „Wiener Mode“ (Vídeňské módy) a byl později autorem velikého díla o všem možném: „Die Kunst, als Jude zu leben“ (1928, Umění žíti jako Žid). Nám Němcům chybí — jen tak mimochodem řečeno — ještě dílo, které by se zabývalo Židy soustavně. Špatným Židem není také *Jakob Julius David* (z Hranic na Moravě, 1859—1906), jehož „Gesammelte Werke“ (Sebraná díla) vydali Erich Schmidt (!) a Ernst Heilborn; nutno však býti i k němu opatrný. Jako přírodní genius byl označován *Petr Altenberg* (vlastně Richard Engländer z Vídně, 1859—1919), přece však nijak mu nekřivdí Bartels, když ho označuje jako obyčejného strůjce šaškovin. *Viktor Leon* (vlastně Hirschfeld z Vídně, nar. 1860) napsal mnoho operních a operetních libret, veseloher, lidových divadelních kusů; a jaké to byly kusy, naznačují jména jako: „Phryne“,[196] „O diese Gotter“, „Der Bajazzo“, „Modell“, „Gebildete Menschen“. Dosti známým povídkářem byl *Hans Land* (vlastně Hugo Landsberger z Berlína, nar. 1861), který začal svou spisovatelskou činnost dílem „Stiefkinder der Gesellschaft“ (Děti společnosti) a „Die am Wegesterben“ (Ti, kteří zmírají u cesty) — och, vždy jsou zprvu velmi „sociální“, ale pak přijde to druhé: „Amor Tyrannus“ (Tyran láska), „Der neue Gott“, „Baude“, humoristický román „Staatsanwalt Jordan“ (Státní zástupce Jordan), „Dae Mädchen aus dem goldenen Westen“ (Dívka ze zlatého západu) atd. *Leo Leipziger* (z Vratislavě, 1861—1922) si dopřál jako vydavatel časopisu pseudonymu „der Roland von Berlin“ — Berlínský Roland — a napsal „Der wilde Mayer“ (Divoký Mayer), „Die Ballhansana“, „Die neue Moral“ (Nová morálka) atd.

Byly tu i pokusy pozdvihnouti *Ludwiga Fuldu* (z Frankfurtu n. M., nar. 1862) ke skutečné německé básnické velikosti, ale přece se to tak docela nepodařilo, třebaže básník dostal za své dílo „Talisman“ Schillerovu cenu a byl později přijat do pruské básnické akademie. Měl určité „vzdělání“, ale chyběla mu přirozená síla, a bez té je těžko býti básníkem. Nadanějším než Fulda byl *Arthur Schnitzler* (z Vídně, 1862—1931), povoláním lékař; ovšem s hlediska německého bylo vždy mnoho namítáno proti jeho vídeňskému dramatu se „sladkou dívkou“ z lidu, a posléze po velmi pochybných dialogech „Reigen“ (Rej) se od něho veřejnost téměř odvrátila. V románu „Der Weg ins Freie“ (Cesta k volnu) přistoupil i k židovské otázce, ovšem nikoli přímo s odvahou pravdy. — *Konrád Al-*

[196] Phryne — krásná hetéra v Athénách, 4. stol., milenka a model sochaře Praxitela.

berti (vlastně Sittenfeld z Vratislavě, 1862—1918), psal o Bettině von Arnim a Ludviku Bornovi, potom o dramatu Tomáše Münzera a pokusil se o sociální román; dnes jest úplně zapomenut. *Paul Block* (z Memelu, nar. 1862) napsal dva romány a všelijaké dramatické hry, m. j. také slavnostní hru „Kaisertag"; žil jako dopisovatel listu „Berliner Tageblatt" stále v Paříži, což již označuje výši židovské kultury. Jenom letmo se zmiňmež o *Lotharu Schmidtovi* (vlastně Goldschmidtovi ze Sorau, 1862—1931), *Heinrichu Leeovi* (vlastně Landsbergerovi z Hirschenbergu, 1862—1919) a *Maxu Kempnerovi-Hochstädtovi* (z Vratislavě, 1863—1934), kteří sice měli velkou snahu býti „moderní", ale nijak si nevydobyli zvučnějších jmen. *Edmund Edel* (ze Stolpu, nar. 1863) byl činný také jako karikaturista a malíř plakátů a napsal charakteristická díla: „Der Snob" (román, 1907), „Neu Berlin", „Fritz der Zeitgenosse, eine merkwürdige Geschichte", „Der gefahrliche Alte" (Nebezpečný stařec), „Glashaus" (Skleník), „Der Tanznarr" (Blázen), „Mammon" (1922). — Lvovský rodák *Alfred Nossig* (nar. 1864) vydal „Programm des Weltsozialismus" (1912) a celou řadu dramat, jako „Der König von Zion" (Král siónský), „Die Hochstapler" (Dobrodruzi), „Abarbanell". — *Arthur Pfungst* (z Frankfurtu n. M., 1864—1913) měl podíl na společnosti pro etickou kulturu, napsal nudné epos „Laskaris" a přeložil dílo Angličana Edwina Arnolda „Die Leuchte Asiens" (Asijský maják).

Frankfurtský profesor *Franz Oppenheimer* (z Berlína, nar. 1864) napsal kromě několika dramat spis o Lilieneronovi a obstojně nacionálně hospodářskou „Freiland in Deutschland", „Der Staat", „Weltwirtschaft und Nationalwirtschaft" (Světové a národní hospodářství) atd. — *Karl Rössler* (z Vídně, nar. 1864) stal se všeobecně známým veselohrou „Die fünf Frankfurter" (Pět frankfurtských — Rothschildů); jest ku podivu, že německý národ si dal líbiti toto haraburdí. Později psal Rössler také romány. *Rudolf Lothar* (vlastně Spitzer z Budapešti, nar. 1865), napsal dramata: „König Harlekin" (Král Harlekýn), text k opeře Eugena ďAlberta „Nížina", díla o dramatu a o divadle, „Das Wiener Burgtheater", „Adolf Sonnenthal". Od něho jest také román „Kurfurstendamm" a knihy „Erotische Komodien" a „Die Kunst des Verführens" (Umění svádění). *Max Osterberg-Verakoff* (z Fürthu, nar. 1865) napsal román židovské budoucnosti „Das Reich Judäa im Jahre 6000" (Říše Judey v roce 6000). *Moritz Goldschmidt* (z Hamburku, nar. 1865) napsal knihu příběhů: „Chronique scandaleuse" (Skandální kronika), *Jon* (Jonas) *Lehmann* (z Mohuče, 1865—1913) byl synem rabína Meiera Markuse Lehmanna a napsal veselohry: „Die Flucht vor der Schwiegermutter" (Útěk před tchyní), „Meyerchen" (Meyerovic), „Augen rechts" (Vpravo hleď), *Richard Wendriner* (pseud. Lorenz Vendramin) z Vratislavě, nar. 1865, napsal groteskní komedii „High Life" (Přemrštěný život). Rakouské literární veličiny jsou nebo byly: *Hugo Salus* (z České Lípy, 1866—1929), který napsal několik svazků novel a básní, a *Richard Beer-Hofmann* (z Vídně, nar. 1866), který obdržel za přebásnění anglického kusu „Graf von Charolais" — a přebásňování Židé dobře rozumí — Schillerovu cenu. Potom napsal dramatickou báseň „Jaakobs Traum" (Cena Izraele); tato báseň měla dokonce 24 vydání. Pravým berlínským Židem byl *Georg Engel* (z Greifswaldu, 1866 až 1931), který byl kdysi také kritikem listu „Berliner Tageblatt"; napsal velmi komický román „Hann Klüth, der Philosoph" (Filosof Hann Klüth), potom divadelní hru „Die keusche Susanne" (Cudná Zuzana), veselohru „Der Ausflug ins Sittliche" (Výlet do mravnosti), komedii „Der scharfe Junker" (Ostrý panic), později pak romány „Claus Störtebecker" a „Eulenspiegel". *Kurt Eisner* (vlastně Kosmanowsky, z Berlína, 1867—1919), mnichovský revolucionář, byl činný také v básnictví, zvláště pak v básnictví sociálně-

demokratickém — byl nějaký čas také redaktorem listu „Vorwärts“ a psal dokonce i komunisticky. *Ernst Heilborn* (z Berlína, nar. 1867), před r. 1933 vydavatel časopisu „Literatur“ (dříve „Literarisches Echo“, zaměřené silně židovsky) napsal čtyři romány, kulturně-historické essaye: „Das Tier Jehowas“ (Zvíře Jahveho), legendy „Die kupferne Stadt“ (Měděné město), časový breviář „Votn Geist der Erde“ (Duch země) a j. — *Felix Hollaender* (z Leobschutz, 1867—1931), kdysi ředitel frankfurtského divadla, vydal četné romány, z nichž jmenujeme jenom velmi ceněné: „Weg des Thomas Truck“ (Cesta Tomáše Trucka) a „Salomons Schwiegetochter“ (Salomonova snacha). *Alfred Kerr* (vlastně Kempner z Vratislavě, nar. 1867) budí vždy veselost, a tak bude stále: stačí spatřiti ho jen na obrázku. Mnoho mluví za včerejší Německo, že *Fritz Engel* (z Vratislavě, nar. 1867), zaměstnaný v redakci „Berliner Tageblatt“, byl předsedou spolku „Kleist-Stiftung“ (Kleistova nadání). *Ludwig Jakobowski* (ze Strelna v Poznaňsku, 1868—1900), autor „Werther, der Jude“ (Žid Werther) a — „Loki, Roman eines Gottes“ (Loki, román boha), který se honosil „podmaněním jemných žen světlovlasých Edlingů“, jest dnes úplně zapomenut.

IV.

Více učenci než básníky jsou: *Max Josef Wolff* (z Erfurtu, nar. 1868), který kromě básní a románů psal také životopisy Shakespeara, Molièra, Goetha a (přirozeně!) Heina; *Karl Federn* (z Vídně, nar. 1868), který psal rovněž romány jako na př. „Die Flamme des Lebens“ (Plamen Života), dosti mnoho psal o Dantovi a různé essaye, a také mnoho překládal; konečně *Paul Bornstein* (z Berlína, nar. 1863), který uveřejnil kromě básní a essayí též celé vydání Hebbelovo a všelicos o Hehhelovi. Ve velké vážnosti byl *Moritz Heimann* (z Werderu nad Havolou, 1868—1925), který vydal dramata, jako na př. „Joachim von Brandt“ (šlechtická komedie) a „Das Weib des Akiba“ (Akibova žena), také novely a tři svazky „Prosaische Schriften“ (Prozaické spisy), o nichž praví nejnovější literární historik, že jsou jeho naléhavým odkazem do metafysiky. *Theodor Wolff* z „Berliner Tageblatt“ (z Berlína, nar. 1868) napsal knihu o velikém Dánu Jens Peder Jacobsenovi, kterého Židé milují (poněvadž on sám jest totiž polovičním Židem), více románů a dramat a také „Pariser Tagebuch“ (Pařížský deník). *Hermann Reichenbach* (z Hamburku, nar. 1869) jest autorem divadelní hry z roku 1813 „Unterm Schwert“ (Pod mečem), jejímž hrdinou jest Levi, což jest přirozeně pro antisemity velmi zábavné. Dalšími jeho díly jsou: „Hass“ (Nenávist) a „Zwischen zwei Rasaen“ (Mezi dvěma rasami).

Viktor Hahn (z Vídně, nar. 1869) napsal řadu dramat: „Luzifers Sendung“ (Poslání Luciferovo), „Die Byzantiner“ (Byzantinci), „Césare Borgia“, „Warbeck“, mimo to napsal také slavnostní hru „Ein Kaisertag zu Nürnberg“ (Císařský den v Norimberku, 1906) a „Felix Austria“ (Šťastné Rakousko, 1908) — nyní jest vydavatelem „Acht-Uhr-Abendblatt“ (Večerník osm hodin) v Berlíně. *Arthur Hortscher* (z Budapešti, nar. 1869) jest především romanopiscem: „Leidende Menschen“ (Trpící lidé), „Weisse Liebe“ (čistá láska), „Der vergiftete Brunnen“ (Otrávená studně), „Worauf wartest du?“ (Nač čekáš?), „Schlafwandler“ (Náměsíčník), „Adele Bonkes Begegnung“ (Setkání Adely Bonkesové), „Es geschah in Moskau“ (Stalo se v Moskvě); napsal též dramata, mezi jinými drama „Golem“ (1909), cestopisná díla „Drei Monate in Sowjetrussland“ (Tři měsíce v Sovětském

Rusku, 1921), „Reise durch das jüdische Palästina“ (Cesta Židovskou Palestinou, 1922), „Amerika“ (výběr pro socialistickou mládež, 1923) a díla literární („Charles Baudelaire“). K menším talentům patří *Felix Salten* (vlastně Salzmann, z Budapešti, nar. 1869); byl divadelním referentem časopisu „Wiener Neue Freie Presse“; z jeho děl buďtež jmenována: novely „Die Gedanktafel der Princessin Anna“ (Pamětní deska princezny Anny), „Der Schrei der Liebe“ (Výkřik lásky), „Herr Wenzel auf Rehberg“, „Die Geliebte Friedrich des Schönen“ (Milenka Fridricha Krásného), „Das Buch der Könige“ (Kniha králů), karikatury, romány: „Olga Frohgemuth“, „Die klingende Schelle“ (Znějící rolnička), „Der Hund von Florenz“ (Florentinský pes), „Simson“, essaye: „Wiener Adel“ (Vídeňská šlechta) a „Das österreichische Antlitz“ (Rakouská tvář). — *Siegfried Trebitsch* (z Vídně, nar. 1869) uvedl svými překlady do Německa Bernarda Shawa, uveřejnil mnoho románů a novel „Genesung“ (Uzdravení), „Weltuntergang“ (Konec světa), „Das Haus am Abhang“ (Dům na stráni), „Die Last des Blutes“ (Tíha krve), „Renate Aldringen“. Byl také dramatikem. Známé jsou hry: „Gefahrliche Jahre“ (Nebezpečná léta). — *Oskar Bendiener* (z Brna, nar. 1870) byl rakouským vrchním železničním radou. Proslavil se svým románem ze života železničářů „Die Strecke“ (Trať). Napsal i jiná díla, z nichž uvádíme grotesku „Der pressierte Herr“ (Naléhavý pán) a drama „Dalilah“. *Ernst Decsey* (z Hamburku, nar. 1870), vzbudil pozornost románem „Du liebes Wien“ (Milá Vídni!), dnes jest redaktorem listu „Neue Wiener Tageblatt“. Napsal mnoho románů, jako „Die Theaterfritze“, „Die Stadt am Strom“ (Město na řece), „Das Theater unserer lieben Frau“ (Divadlo naší milé paní), a psal též o Hugo Wolfovi, Petru Roseggerovi, Antonínu Brucknerovi, Johannu Straussovi a Františku Lehárovi. Zapomenutou veličinou jest dnes *Felix Dörmann* (vlastně Felix Biedermann, z Vídně, 1870—1928), jehož první sbírka básní se jmenuje „Neurotika“ a „Sensationen“ a který napsal také řadu komedií, jako „Ledige Leute“ (Svobodní lidé), „Zimmerherrn“ (Podnájemníci), „Die Krannerbuben“ (Chlapci u jeřábů) atd.

Jakob Scherek (ze Schrimmu v Poznaňsku, 1870 až 1927) stal se v pruské republice dokonce vrchním vládním radou a zástupcem tiskového šéfa pruské vlády. Jako básník počal s dramatem „Josef“ a pokračoval románem „Und ich suche die Schönheit“ (Hledám krásu) a dramaty „Wahn“ (Blouznění), „Ein Leidensweg“ (Cesta utrpení), „Reinheit“ (čistota). *Salomo Friedländer* (z Gollantsche v Poznaňsku, nar. 1871) podává grotesky pod podivuhodným pseudonymem „Mynona“ (obráceně anonym). Roku 1929 psal dokonce proti Remarqueovu dílu „Im Westen nichts Neues“ (Na západní frontě klid). Jest nutno zmíniti se zde i o bratřích *Heinrichu a Thomasovi Mannovi* (z Lübecku, nar. 1871 a 1875), kteří měli matku Kreolku a za ženy měli oba Židovky; Heinrich měl Mimi Kahnovou z Prahy a Thomas Katju Pringsheimovou z Mnichova. Literárně hodnoceno — patří oba nakonec také k Židovstvu. Heinrich napsal romány: „Die Arbeiter“ (Dělníci), dílo to velmi popouzející, a „Der Unterthan“ (Poddaný), který karikuje dobu Viléma II. Thomas napsal mimo proslulý román „Buddenbrocks“, — se zálibou v položidech — především „Königliche Hoheit“ (Královská výsost), kteréžto dílo zesměšňuje dvorní společnost ve prospěch boháčů. Tvorba *Georga Hermanna Borchardta* (z Berlína, nar. 1871), který se jmenoval Georg Hermann, úplně koření v židovském životě. „Jettchen Gebert“, „Henriette Jacoby“, „Kubinke“, „Die Naeht des Doktors Herzfeld“ (Noc doktora Herzfelda), „Heinrich Schön jun.“ jsou pravé židovské romány s mnohým zlem proti nám, Němcům, což se nám přirozeně výtečně hodí. V Kürschnerovi z roku 1934 stojí psáno u jména G. Hermann: Adresa neznáma. Samozřejmě! Položidem byl *Hermann Popert* (z Hamburku,

1871—1932), jehož románu „Helmut Harringa", který jest svým obsahem bezcenný, dělala „Kunstwart" (Umělecká hlídka) velikou propagandu. Německá mládež ostře postupovala proti *Theodoru Lessingovi* (z Hannoveru, 1872—1933), který byl ustanoven na vysoké škole technické v Hannoveru, když se odvážil psáti tak neslýchaným způsobem proti Hindenburkovi — Lessing byl židovským vševědem, všeumělcem — napsal větší množství svazků lyriky, dramatiky, román „Komödie", „Schopenhauer, Wagner, Nietzsche", úvod do moderní filosofie, psal proti Dühringovi, o Maria Baschkirtseffovi i Rudolfu Bartschovi. *Richard Huldschiner* (z Hlivice, 1872—1931), lékař a korespondent „Vossische Zeitung" v Inšpruku, vydal řadu románů: „Arme Schlucker" (Ubožák), „Das adelige Schützenfest" (Slavnost střelců), „Der Tod der Gotter" (Smrt bohů); ovšem tyto romány nejsou příliš známy. *Arthur Kahane* (z Vídně, 1872—1932) byl dramaturgem Německého divadla v Berlíně, složil „Lieder" (Písně) povídky „Clemens und seine Madchen" (Klemens a jeho dívky) a „Die Tarakappe" (Kouzelná kápě, která činí neviditelným) a román „Der Schauspieler" (Herec). Věhlasem jest opětně *Roda-Roda*, vlastně Sandor nebo *Samuel Friedrich Rosenfeld* (z Puszta Zdence, nar. 1872), kterého Adolf Bartels pojmenoval „pozdějším opozdilcem velikého Mosesa Gottlieba Saphira", „Der Schnaps, der Rauchtabak und die verfluchte Liehe" (Kořalka, tabák a zlořečená láska), „Schummler, Bummler, Rosentummler" (Koňský harcovník, lajdák, ošmrda), „Bienen, Drohnen und Baronen" (Včely, trubci, baroni) jsou názvy jednotlivých jeho děl. Byl kdysi rakousko-uherským důstojníkem.

V.

Nejnovější rozvoj začal *Karlem Rosnerem* (z Vídně, nar. 1873), který přišel za světové války do císařského hlavního stanu a pokusil se v „Králi" o „záchranu" císaře Viléma II. a vydal „vzpomínky" korunního prince Friedricha Viléma. Čtení jeho románů „Die silberne Glocke" (Stříbrný zvonek) a „Drei Fraulein von Wildenberg" (Tři slečny z Wildenbergu) mohlo poučiti vysoké panstvo, jakého ducha dítětem jest tento Žid. Velmi pilným židovským povídkářem jest *Georg Hirschfeld* (z Berlína, nar. 1873), který začal románem „Damon Kleist" a divadelní hrou „Die Mütter" (Matky), nejméně dva tucty románů předcházejí ho jako spisovatele, mezi jiným jest to „Die Belowsche Ecke" (Belovesský kout), „Pension Zweifel" (Pension pochybnost), „Die Hand der Thea Sigrüner" (Ruka They Sigrünové), „Das Blut der Messalina" (Krev Messaliny), k tomu přistupují ještě četné svazky novel a další divadelní kusy. Největším židovským básníkem své doby byl nepochybně *Jakob Wassermann* (Fürth, 1873—1934); později se mu však dostalo konkurenta ve *Franz Werjelovi*. Wassermannovy romány „Die Juden von Zirndorf" (Zirndorfští Židé), „Die Geschichte der jungen Renate Fuchs" (Příběh mladé Renaty Fuchsové), „Die Masken Erwin Reiners" (Masky Erwina Reinera), „Das Gänsemänchen", „Christian Wahnschaffe", — „Laudin und die Seinen", „Der Fall Mauritius" (Případ Mauriciův) musí Němec čísti — aby poznal Židy.

S naším uměním neměli však nikdy nic společného. Národní socialismus správně vystoupil proti špatným literárním Židům a velmi mnozí opustili Německo a žijí jako „emigranti" — lidový vtip praví — semigranti — v cizině.

Redaktorem časopisu „Lustige Blätter" se stal *Gustav Hockstetter* (z Mannheimu, nar. 1873), který stvořil „Asphaltstudien" (Asfaltové studie), „Knigge im Rasiersalon"

(Knigge v holičském salonu), „Galante Studien“ (Galantní studie), „Das Füsschen der gnädigen Frau“ (Nožka milostivé), „Das Buch der Liebe“ (Kniha lásky), „Venus in Seide“ (Venuše v hedvábí); v r. 1915 také napsal válečné básně „Eiserner Frühling“ (Železné jaro) atd.; jest také nezbytná knížečka židovské válečné lyriky, ovšem že humoristická.

K redaktorství dokonce listů „Berliner Tagblat“, „Vossische Zeitung“, „Lokalanzeiger“ se dostal *Oskar Schweriner* (Czernikau, 1873), psal však také — alespoň dříve — pilně romány: „Die russische Spionin“ (Ruská vyzvědačka), „Police X 24“ (Pojistka X 24), „Im Berlin-Palermo-Express“ (V expresu Berlín-Palermo), „Opium“, „Kabine Nr. 11“ (Kabina č. 11) atd. *Arthur Pserhofer* (z Vídně, 1873—1907) a *Walther Turszinsky* (Gdaňsk, 1874—1915), kteří pracovali pro divadlo, zemřeli dříve. Také *Hugo von Hofmannsthal* (z Vídně, 1874—1929) zemřel poměrně brzy. Pocházel ze Židovské rodiny Löw, avšak měl také německou krev; Židovstvo jej uvádělo jako jednoho z našich velkých tvůrčích duchů; v podstatě to však byl jen dělník, který měl ovšem veliký talent formy. Velikého úspěchu dosáhl svými překlady Sofokleovy „Elektry“, Otwayovy „Das gerettete Venedig“ (Zachráněné Benátky), středověkými kusy „Jedermann“ (Každý), a „Das grosse Welttheater“ (Velké světové divadlo). — *Karl Kraus* (z Jičína v Čechách, nar. 1874) byl židovským paličákem; byl vydavatelem listu „Der Fackel“ (Pochodeň), který častěji sbíral také jeho soukmenovce. Gigerle, bankéř, *Robert Prechtl* (původně Friedländer, také z Vídně, nar. 1874) uvedl na scénu „Alkestis“ a „Die Nacht der Jenny Lind“ (Noc Jenny Lindové). Přirozeně, že my, Němci, nikdy nezapomeneme lehkému pánu *Fritz Olivenovi*, zvanému Rideamus (z Vratislavě, nar. 1874), travestii (přeodění) „Die lustigen Nibelungen“ (Veselé Nibelungy). Vedle Rideamus stojí *Pipifax*, to jest *Leo Wulff* (ze Štětína, nar. 1874), který si dovolil dílo „Na also! Sprach Zarathustra…“ (Tak tedy — pravil Zarathustra). V podstatě feuilletonistou jest *Stephan Grossmann* (z Vídně, nar. 1875), který byl dříve zaměstnán u „Vossische Zeitung“, potom vydával „Tagebuch“ (Deník); patří také k těm, jimž máme co říci. Max Messer (z Vídně, naroz. 1875), dvorní a soudní advokát ve svém rodném městě, napsal „Die modeme Seele“ (Moderní duše), román „Der Traum vom Weibe“ (Sen o ženě), „Varieté des Ceistes“ (Duševní varieté) — ano — milé varieté! Polským Židem jest *J. E. Poritzky* (z Lomzy v Polsku, nar. 1876), který byl autorem „Keinen Kadosch wird man sagen“ (Kadoš nikdy neřekneme) a „Wie sollen wir Heinrich Heine verstehen?“ (Jak máme rozuměti Heinrichu Heinovi?) a také *Pavel Barchan* (nar. 1876) pocházel z východu. Vydal „Petersburger Nächte“ (Petrohradské noci). *Heinrich Spiero* (z Královce, nar. 1876) získal si zásluhy svými pracemi o W. Raabovi, Liliencronovi a Gustavu Falkovi; vydal také některá básnická díla. *Ludvík Wolff* (z Bielitz, nar. 1876) měl velké úspěchy se svými Ullsteinovými knížkami. *Arthur Landsberger* (z Berlína, 1876—1933) napsal romány: „Wie Hilde Simon mit Gott und dem Teufel kämpfte“ (Jak Hilde Šimonová bojovala s Bohem a ďáblem), „Lu, die Kokette“ (Lu, koketa), „Lache, Bajazzo!“ (Směj se, bajazzo!), „Frau Dirne“ (Paní děvka); „Raffen“ (Zdvihání sukní) patří k pochybné literatuře. Redaktorem listu „Wiener Neue Freie Presse“ byl nebo ještě jest *Raoul Auernheimer* (z Vídně, nar. 1876), jenž psal m. j. také novely: „Die man nicht heiratet“ (S kterou se neženíme) a veselohru „Der gute König“ (Dobrý král) a „Casanova in Wien“ (Casanova ve Vídni). *Adolf Goetz* (z Dobrzyza, Posen, 1876) napsal roku 1906 „Ballin, der königliche Kaufmann“ (Ballin, královský kupec) a k tomu také všelicos z Hamburku, vedle toho také legendovou hru „Hadassa“ a drama „Moses“ (Mojžíš); také psal rozhlasové hry. Šéfredaktorem a divadelním kritikem „Berliner Börsenkurier“ (Berlínského bursovního zpravo-

daje) jest *Emil Faktor* (z Prahy, nar. 1876), který jest od začátku básníkem lyrickým. Sepsal také monografii „Alexander Moisai“. K národu Jahve patří i dramatik *G. Silvara* (vlastně Silberer z Werschetz, Dolní Uhry, naroz. 1876); žil kdysi v Londýně a nyní jest feuilletouistou listu „Neue Freie Presse“. — Židovskými milenci jsou: *Paul Friedrich* (z Výmaru, nar. 1877), syn malíře Waldemara Friedricha, který se zabýval zejména Grabbem,[197] psal také do německo-nacionálních novin; *Alfred Walter (von) Heymel* (z Drážďan 1878—1914), psal básně, povídky a dramata. Otto Julius Bierbaum učinil jej hrdinou románu „Prinz Kuckuck“. *Emil Lucka* (z Vídně. nar. 1877) napsal romány „Tod und Leben“ (Smrt a život), „Isolde Weisshand“, „Das Brausen der Berge“ (Šumění hor). „Heiligenrast“ (Odpočinek), „Fredegund“, „Am Sternbrunnen“ (Hvězdné studně), „Tag der Demut“ (Den pokory), psal však také básně, novely, i pojednání o Ottu Weiningerovi a Dostojevském. Jako zvláště veliký duch byl tu i tam ceněn *Rudolf Borchardt* (z Královce, nar. 1877); uveřejňoval básně a jesličkové hry a zabýval se Platonem, Dantem, Valterem Savage Landorem a Hugo von Hofmannsthalem. *Hugo Bettauer* (z Vídně, 1877—1925) skladatel horších románů — mezi jinými „Die Stadt ohne Juden“ (Město bez Židů). Byl zavražděn. — Expresionisty jsou: *Ludvík Rubiner* (z Haliče?, 1882—1920), který básnil silně na motivy Starého zákona; *Erich Mühsam* (z Berlína, 1878—1934), který pojmenoval svou sbírku básní (1914) „Wüste, Krater, Wolken“ (Poušť, kráter, mraky); dopřál si potom ještě drama. „Judas“, „Revolution“, písně a také spis: „Gerechtigkeit für Max Hölz“ (Spravedlnost pro Maxe Holze). Byl — jako všichni Židé — omilostněn, ale později skončil sebevraždou. — *Alfred Döblin* (ze Štětína, nar. 1878) měl téměř wassermannovskou pověst; byl lékařem v Berlíně. Hlavní jeho díla jsou romány „Die drei Sprünge des Wang-lun“ (Tři skoky pana Wang-lun), „Wadzecks Kampf mit der Dampfturbine“ (Boj s parní turbinou), „Der schwarze Vorhang“ (Černá záclona), „Wallenstein“ (Valdštýn), „Berge, Meere und Gigante“ (Hory, moře a obři) a „Berlin Alexanderplatz“. V mládí vystoupil se svým dramatem „Ehe“ (Manželství). Toto drama vzbudilo veliký odpor. — *Herwarth Walden* (z Berlína, nar. 1878), založil svým časopisem „Sturm“ (Útok) nové hnutí; jmenuje se vlastním jménem George Lewin a působil jako dramatický i románový spisovatel. Napsal román „Das Buch der Menschenliebe“ (Kniha lidské lásky) a „Die Harte der Weltenliebe“ (Drsnost světové lásky). Docela stručně zde jmenujeme *Paul Zifferera* (z Bystřice ve Slezsku, 1879), který byl redaktorem feuilletonové části časopisu „Neue Freie Presse“; napsal „Pariser kantilenen (Pařížské kantileny); dalším jest W. A. Fred (Alfred Wechsler z Vídně, nar. 1879), jenž napsal „Roman des Globetrotters“ (Román globetrotera); Robert Heymann (z Mnichova, nar. 1879), který nastoupil svou spisovatelskou dráhu románem „Lais, die Hetäre“ (Lais-hetéra) a nikdy se neodloučil od světa děvek; *Kurt Münzer* (z Gleiwitz, nar. 1879) napsal r. 1907 velmi pozoruhodný román „Weg nach Zion“ (Cesta na Sion) a později „Der Ladenprinz“ (Krámský princ) a *Arno Nadel* (z Vilna, naroz. 1879), který uveřejnil „Cagliostro“, biblické kusy, básně: „Das Jahr der Juden“ (Židovský rok), „Rot und glühend ist das Auge des Juden“ (Rudé a planoucí jest oko Žida), „Heiliges Proletariat“ (Svatý proletariát). *Rudolf Bernauer* (z Vídně, 1880) vedl čtyři berlínská divadla; jako básník se uvedl dílem „Nora“ (Parodie na Ibsenovu Noru) a přeskočil pak od oboru operetního. „Die keusche Barbara“ (Cudná Barbora), „Prinzessin Olala“

[197] Grabbe Christian Dietr. (1801—1836), dramatik, napsal dramata: Napoleon, Hannibal, Don Juan a Faust; satiry; jeho básně mají ironický, avšak hluboký tón. Pozn překl.

(Princezna Olala), „Die Geliebte seiner Hochheit" (Milenka jeho výsosti) — toto haraburdí jest ostatně známé. *Max Hochdorf* (ze Štětína, nar. 1880) jest divadelním kritikem časopisu „Vorwärts", dovolil si napsat „Leben der Rosa Luxemburg" (Život Rosy Luxemburgové); Robert Soudek[198] (z Kolína, naroz. 1880) napsal román „Damon Berlin"; *Alfred Schirokauer* (z Vratislavě, nar. 1880) zpracoval pro Bonga Lassalla, Barona, Augusta Silného, Mirabeaua; *Hermann Blumenthal* (z Bolechova v Haliči, nar. 1888), vydal román ze své otčiny a s A. Landsbergerem „Ghettobuch" (Kniha z ghetta). O obou se zmiňujeme jen povrchně. Odpůrcem Židů byl Arthur Trebitsch (z Vídně, 1880—1927), jenž vydal kromě několika děl básnických též užitečnou knihu „Deutscher Geist — oder Judentum?" (Německý duch — nebo Židovstvo?). Velikým světlem Židovstva jest opětně *Julius Bab* (z Berlína, nar. 1880), který psal o Dehmelovi, Anzengruberovi, Shawovi, Goethovi, Gustavu Landauerovi, Hebbelovi, Albertu Bassermannovi. Nejvýznačnějším jeho dílem jest „Fortinbras oder der Kampf des 19. Jahrhunderte mit dem Geiste der Romantik", 1913, (Fortinbras, neboli boj devatenáctého století s duchem romantiky).

*

Poměrně velký jest také počet Židovek, které se v poslední době v Německu zabývají písemnictvím. — *Marie Hirschová* (pseud. Adalbert Meinhardt, z Hamburku, 1848—1911) psala romány z hamburského života, které ovšem nejsou zcela pravdivé. *Auguste Hauschner* (z Prahy, 1852—1924) napsala závazné židovské romány: „Die Familie Lowositz" a pokračování „Rudolf a Kamilla". *Selma Heine* (z Bonnu, 1855—1930) jest autorkou různých povídek; používala mužské jméno Anselm Heine. *Ilsa Frapan* chtěla se státi hugenotkou. Vlastním jménem se jmenovala Levien, byla provdána za Akunia (z Hamburku, 1855—1908); je autorkou dramatu „Retter der Moral" (Záchrance morálky) — spáchala se svou přítelkyní *Emmou Mandelbaumovou* sebevraždu. *Leonie Meyerhofová*, pseud. Leo Hildecková (z Hildesheimu, 1860—1933) psala různé romány a „Penthesilea, Frauenbrevier für mannerfeindliche Stunden" (Penthesilea, ženský brevíř pro mužům nepřátelské hodiny). *Juliane Dery*, vlastním jménem Deutschová (z Baja v Uhrách, 1864—1899) byla velmi podporována sasko-koburským vévodou Ernestem II. Žila v Paříži, a když byla odhalena jako špionka, byla zastřelena. Psala novely a dramata. *Carry Brachvogelová*, rozená Hellmannová (z Mnichova, nar. 1864) napsala kromě románů (jako: „Der Kampf um den Mann" [Boj o muže], „Die grosse Gauklerin" [Velká Šejdířka]) také monografie, a to monografii Pompadourky, Kateřiny II.-ruské, Marie Terezie, Robespierra. *Else Bernsteinová*, rozená Porgesová (z Vídně, nar. 1866), psala pod pseudonymem Ernst Rosmer; byla ženou mnichovského právního zástupce Maxe Bernsteina. Byla činná především jako dramatická autorka. Napsala mimo jiná díla: „Königskinder" (Královské děti), „Tedeum", „Mutter Maria"; většinou jsou dnes zapomenuta. *Gertrud Wertheimová*, roz. Tietzerová (z Berlína, nar. 1867), píše pod pseudonymem

[198] Byl attaché čsl. vyslanectví v Londýně, byl „známým badatelem" v oboru grafologie, jako syn „pejraře" hrál velikou úlohu v oboru sběratelů peří, samozřejmě gojimského, napsal dále veselohru „Kluci židovští" (ze života kolínských gymn. studentů), román „Diplomaté", bydlí nyní jako významný člen B'nai B'rith Order v Londýně, 8. Grosvenor Place S. W. 1. Důvěrný přítel hradu, Machara, dra Kamila Kleinera, Lüwensteina. Pozn. překl.:

Truth. Jest ženou majitele obchodního domu. Napsala berlínský román „Hefe im Scham“ (Ssedlina v pěně), vídeňský román „Prinzessin Fee“ (Princezna Fee), román Fin de Siècle „Baron Max“ a High-life román „Baden-Baden“, dále „Der Apollo von Bellevue“ (Apollo z Bellevue), „Majestät a. D.“ (Veličenstvo na Dunaji) a *Annie Neumannová-Hoferová*, rozená Bočková (z New Yorku, nar. 1867). *Hedvika Lachmannová* působila jako lyrická básnířka a překladatelka. Byla dcerou židovského kantora ze Stolpu v Pomořanech (1870—1918); v mládí byla přítelkyní Richarda Dehmela a později ženou anarchisty Gustava Landauera. *Ernst Georgy*, vlastně Margaretě Michaelsonová (z Berlína, 1873—1924) udělala veliký rozruch s dvanáctisvazkovým dílem „Die Berliner Range“ (Berlínští nezbedníci). Jako cestopisná spisovatelka jest známá *Alice Schalek* (z Vídně, naroz. 1874). *Grete Lhzmannová*, rozená Herzbergerová, jest chotí profesora literatury Bertholda Litzmanna. Psala dramata a novely. Stůj co stůj chtěla býti pokládána za velikého ducha *Else Lasker—Schülerová* (z Elberfeldu, roz. 1876), která jest autorkou díla „Hebräische Balladen“ (Hebrejské balady) a novely „Der Wunderrabiner von Barcelona“ (Barcelonský zázračný rabín). Ovšem snaha tu vyzněla na prázdno. *Ella Thomassová* (z Erfurtu, nar. 1877) se jmenuje El—Correi a napsala m. j. také román „Das Haus Moletti Haupt“. *Alice Berendová*, provdaná Hertzová (z Berlína, nar. 1878) působila skoro humoristicky, na př. v románě „Die Bräutigame der Babette Bomberling“ (Snoubenci Babetty Bomberlingové). Doris Wittnerová (z Berlína, nar. 1880) stvořila heineovský román „Die Geschichte der kleinen Fliege“ (Příhody malé mušky).

VI.

Z nejmladších zástupců Židovstva v německé literatuře uvedeme pouze ty nejdůležitější. Adolf Bartels v poslední kapitole svých „nejmladších“ zjistil, že z celkového počtu 130 zde jmenovaných bylo 50 Židů, tedy 38%, ačkoliv v celém obyvatelstvu říše jest pouze 1% Židů.

Karel Sternheim (z Lipska, nar. 1881) jest básníkem veseloher. Jest autorem her: „Die Hose“ (Kalhoty), „Die Kasette“ (Kaseta), „Bürger Schippel“ (Občan Schippel), „Snob“ atd.; jest málokdy hrán, poněvadž jest divadelnímu publiku příliš „racionální“. *Emil Ludwig*, syn Cohnův (z Vratislavě, nar. 1881), psal dramata a romány, ale svou pověst si získal monografiemi o Bismarckovi, Wagnerovi, Goethovi, Napoleonovi, k nimž posléze přidal i „syna člověka“; vážní Němci jej však neberou vážně. Chceme-li charakterisovati *Alexandra Moritze Freye* (z Mnichova, nar. 1881), tu postačí vyjmenovati názvy jeho děl: „Solneman, der Unsichtbare“ (Neviditelný Solneman). „Kastan und die Dirne“ (Kaštan a děvka). „Phantastische Orgie“ (Fantastické orgie), „Gelichler und Gelachter“ (Jasno i smích). — *Martin Beradt* (z Magdeburku, nar. 1881) psal romány, mezi jinými „Go“; „humorista“ *Robert Weil*, pseud. Homunculus (z Vídně, nar. 1881) napsal homosexuální román. *Awrum Halberthal*, pseud. A. Halbert (z Botuschani, nar. 1881), vydal román „Das Ratsel Juda“ (Hádanka Žid), dále knihy o Kleistovi a o Wagnerovi. *Viktor Klemperer* (Landsberg a. d. Warthe, nar. 1881) jest novelistou a literárním historikem. Jako veliký lyrik bývá uváděn *Stephan Zweig* (z Vídně, nar. 1881), který napsal také drama „Jeremias“. *Hugo Zuckermann* (z Chebu, 1881—1914), jenž padl ve světové válce, zbásnil rakouskou jezdeckou píseň „Na druhé straně na okraji louky dřepí dvě kavky“ (Drüben am Wiesenrand hocken zwei Dolilen). *Karl Ettlinger* (z Frankfurtu n. M., nar. 1882), pseud.

Karlchen, Helios, der alde Frankfurter, Theophrastus Kinkerlitz, by mohl býti humoristou. Jeho poslední práce se jmenují: „Frech und vernügt“ (Drze a spokojeně) a „Der ewige Landsbub“ (Věčný všivák); *Ludvík Hirschfeld* (z Vídně, nar. 1882) byl redaktorem „Neue Freie Presse“; uvedl se románem „Der junge Fellner, ein guter Mensch aus gutem Hause“ (Mladý Fellner, dobrý člověk z dobré rodiny). — *Max Glass* (z Vídně, nar. 1882) jest především uměleckým historikem, napsal také román „Giorgione“ i jiná výpravná díla, nyní jest ředitelem Terra-filmu, akciové společnosti v Berlíně. *Viktor Fleischer* (z Chomutova v Čechách, nar. 1882) vydal m. j. vesnické povídky a stal se dokonce ředitelem frankfurtského nakladatelství A. S. Silný úspěch měl se tvým dramatem „Könige“ (Králové) *Hans Müller-Brünn* (z Brna, nar. 1882). Napsal ještě jiná dramata: „Der reizende Adrian“ (Okouzlující Hadrián), „Flamme“ (Plameny), „Vampir“ (Vampýr) a jiné. Jeho bratrem jest povídkář *Ernst Lothar-Müller* (z Brna, nar. 1890). *Ernst Lissauer* (z Berlína, nar. 1882) byl svého času velmi vážený, a to pro svůj „Hassgesang an England“ (Nenávistný zpěv o Anglii). Předtím vydal již básně: „Der Acker“ (Role), „Der Strom“ (Proud), „1813“; posléze nutno uvésti ještě jeho dílo „Bach, Idyllen und Mythen“ (Potok, idyly a mythy), „Gloria Anton Bruckners“ (Sláva Antonína Brucknera), dramata „Das Weib des Jepha“ (Jefova Žena) a „Luther a Thomas Münzer“ (Luther a Thomas Münzer). Ale přes to se nikdy plně neuplatnil, ačkoliv snad může býti z moderních židovských básníků brán nejvážněji. *Fritz Friedmann-Frederich* (z Berlína, 1883—1934) a *Julius Berstl* (z Bernburgu, nar. 1883) jsou moderní divadelní talenty. *Franz Kafka* (z Prahy, 1883—1924) již zemřel. Mezi jiným pojednal o přeměně obchodního cestujícího v chrobáka. *Richard Anton Bermann* (z Vídně, nar. 1883) psal romány, na př. „Die Films der Prinzessin Fantoche“ (Filmy princezny Fantoche). „Bimini“; psal také cestopisy, mezi nimi „Palästine“ (Palestina). *Ernst Weiss* (z Brna, nar. 1884) vydal velmi špatnou knihu „Tiere in Ketten“ (Zvířata v řetězích). Moderními expresionisty jsou: *Jakob van Hoddis* (z Berlína, nar. 1884) a malíř *Ludwig Meidner* (z Bernstadtu ve Slezsku, nar. 1884). *Max Brod* (z Prahy, nar. 1884) se stal slavným svým románem „Tycho Brahes Weg zu Gott“ (Tycho de Brahova cesta k Bohu) — když již předtím uveřejnil díla „Die Erziehung zur Hetäre“ (Výchova k hetéře), „Jüdinnen“ (Židovky), „Arnold Beer“; pak ještě napsal „Weiberwirtschaft“ (Ženské hospodářství), „Eine Königin Esther“ (Královna Esther), „Heidentum, Christentum und Judentum, ein Bekenntnisbuch“ (Pohanství, křesťanství a židovství, kniha vyznání). *Lion Feuchtwanger* (z Mnichova, nar. 1884) psal v dramatě i v románě o zlopověstném Židu Süssovi. *Stephan Markus* (z Curychu, nar. 1884) složil dílo „Biblische Komödien“ (Biblické komedie) a „Biblische Tragödien“ (Biblické tragedie), pak také díla o Kleistovi a jako hrdinovi Casanovi. *Hermann Sinsheimer* (z Freinsheimu, Rheinpfalz, nar. 1884) napsal knihu o Heinrichu Mannovi, romány a m. j. „An den Wassern Babylone“ (Při vodách babylonských). *Leo Perutz* (z Prahy, nar. 1884) napsal mezi jiným román „Die Geburt des Antichrist“ (Zrození Antikrista). *Carl Einstein* (nar. 1885) neudává svou otčinu, snad jest příbuzným velikého Alberta — psal novely, o negerské plastice a o africké mythologii, *Paul Frank* (z Vídně, nar. 1885) psal exotické romány, jako na př. „Das Mangobaumwunder“ (Zázračný mangový strom). „Der Gepard“ (Gepard) a lehké veselohry, jako „Ein reizender Mensch“ (Okouzlující muž). — *Felix Braun* (z Vídně, nar. 1885) napsal komedii „Till Eulenspiegels Kaisertum“ (Císařství šaška Tilla), román „Die Taten des Herakles“ (Heraklovy činy), divadelní hru „Esther“, pojednání „Deutsche Geister“ (Němečtí tvůrčí duchové). *Max Hermann-Neisse* (z Neisse, nar. 1886) napsal básně „Das

Buch Franciscus“ (Františkova kniha), drama „Joseph der Sieger“ (Josef — vítěz), román „Cajetan Schaltermann“ (Kajetán Schaltermann), spis „Die bürgerliche Literaturgeschichte und das Proletariat“ (Měšťácké literární dějiny a proletariát). *Wilhelm Speyer* (z Berlína, nar. 1887) napsal román „Oedipus“, „Das fürstliche Hans Herfurth“ (Knížecí dům herfurtský), „Mynheer van Heldens grosse Reise“ (Veliká cesta pana van Heldense), psal také dramata jako „Der Revolutionar“ (Revolucionář). Velikého úspěchu na scéně dobyl *Bruno Frank* (ze Stuttgartu, nar. 1887) svou hrou „Zwolftausend“ (Dvanáct tisíc). Vydal také básně, novely a romány „Die Fürstin“ (Kněžna) a „Trenek“. *Albert Ehrenstein* jest především lyrikem. Pochází z Vídně (nar. 1887), a byl velmi nebezpečný, jak dokazují jeho básně „Der Mensch schreit“ (Člověk křičí), „Die rote Zeit“ (Rudý čas), 1918, jeho essaye „Den ermordeten Brüdern“ (Mrtvým bratřím), „Die Briefe an Gott“ (Dopisy Bohu). *Friedrich Wolf* (Neuwied, nar. 1888) byl lékařem ve Stuttgartě, autorem dramat „Tamar“ (Tamara), „Der arme Konrad“ (Ubohý Konrád), „Kolonne Hund“ (Kolonie Pes), „Cyankali“ (Kyanovodík) a „Heldenepos des Alten Bundes“ (Hrdinný epos Starého svazu); byl jednou uvězněn pro vyhnání plodu, ale brzy byl zase propuštěn. *Alfred Wolfenstein* (z Hally, nar. 1888) vydal báseň „Die Nackten“ (Nazí), essay „Jüdisches Wesen und neue Dichtung“ (Židovské bytí a nové básnictví), pak také dramata, jako „Die Nacht vor dem Beil“ (Noc před sekyrou). Ve světové válce padl *Alfred Lichtenstein* (z Berlína, 1889—1914) a zemřel *Alfred Lemm* (vlastně Lehmann z Berlína, 1889 až 1918) — oba psali povídky, Lehm jest právem podezřelý. Zcela charakteristickým židovským dílem jest román „Die jüdische Orgel“ (Židovské varhany). Autorem tohoto jest *Ludwig Winder* (z Schaffy na Moravě, nar. 1889), *Heinrich Eduard Jacob* (z Berlína, nar. 1889) napsal drama „Beaumarchais und Sonnenfels“; *Rudolf Leonhard* (z Lissy, Poznaň, nar. 1883) vlastně Levysohn, psal výpravným způsobem balady „Barbaren“ (Barbaři 1914), řeč „Der Kampf gegen die Waffe“ (Boj proti zbrani, 1919) — román „Beate und der grosse Pan“ (Beata a velký Pan). Kritik *Rudolf Kayser* (z Parchimu, nar. 1889) vydal m. j. legendu „Moses Tod“ (Smrt Mojžíšova). Od *Paula Meyera* pochází „Ahasvers, des ewigen Juden, frohliches Wanderlied“ (Veselá poutní píseň věčného Žida Ahasvera), „Seht, ich bin der Wurzellose“ — vizte — nemám kořenů… Meyer byl z Kolína nad Rýnem (nar. 1889). *Paul Kornfeld* (z Prahy, nar. 1889) vydal povídky „Legende“ a také všelijaká dramata.

K největším německým básníkům dneška mohl by se pozdvihnouti *Franz Werfel* (z Prahy, nar. 1890), který jest autorem románu „Nicht der Morder, der Ermordete ist echuldig“ (Není vinen vrah, ale zavražděný); jest také autorem dramat „Der Spiegelmensch“ (Člověk v zrcadle) a „Bocksgesang“ (Zpěv kozla), „Juarez und Maxmilian“ (Juarez a Maxmilián); napsal dále romány „Verdi“, „Abituriententag“, „Barbara“ — ale nestal se jedním z největších německých básníků nové doby. Také Položid *Walter Hasenclever* (z Cách, nar. 1890) jest přeceňován. Napsal dramata: „Der Sohn“ (Syn), „Der Retter“ (Zachránce), „Jenseits“ (Na druhé straně), „Gobseck“, „Ein besserer Herr“ (Lepší pán) atd. *Kurt Tucholsky* (nar. 1890), který pravděpodobně pocházel z Haliče, jest znám především svými krásnými pseudonymy: „Theobald Tiger“, „Peter Panter“, „Ignaz Wrobel“, „Kaspar Hauser“. *Hermann Ungar* (z Boskovic na Moravě, 1893—1929) uveřejnil „Knaben und Mörder“ (Chlapci a vrazi), „Die Verstummelten“ (Zohavení), „Die Ermordung des Hauptmanns Hanika“ (Vražda hejtmana Haniky) — samá vražda! *Josef Roth* (ze Schwabendorfu, nar. 1894) napsal román „Hiob“ (newyorská židovská čtvrť) a „Juden auf der Wanderschaft“ (Židé na vandru). Moderními dramatiky jsou také: *Hans José Reh-*

fisch (z Berlína, nar. 1891), *Arnold Bronnen* (Položid, z Vídně, nar. 1895), *Robert Neumann* (z Vídně, nar. 1896), *Alfred Neumann* (z Lautenburgu v západním Prusku, nar. 1895), *Karl Zuckmayer* (Položid, z Nackenheimu, 1896), *Otto Zareck* (z Berlína, nar. 1898), *Paul Baudisch* (z Vídně, nar. 1899).

Ze židovských básnířek jest nutno uvésti: *Friederike Maria Winternitzovou* (Vídeň, 1882), nyní paní Stefan Zweigovou, která psala romány, jako „Vügelchen" (Ptáčkové); *Alici Stein-Landesmannovou* (Drážďany, 1884), která se pokusila o dramata a romány „Die Flucht vor der Wahrheit" (Útěk před pravdou) atd.; *Reginu Ullmannovou* (St. Gallen, 1884), která jest autorkou mnoha povídek a básní; *Vicki Baumovou* (Vídeň, 1883); ta byla ve své době ze všech nejslavnější, a to svými romány: „Welt ohne Sünde" (Svět bez hříchu), „Ulla — der Zwerg" (Ulla — trpaslík), „Feme" (Tajný soud), „Stud. chem. Helene Willfüer" (Studující chemie Helena Willfüerová) atd. Tyto romány byly částečně romány sensačními. *Alma Johanna Königová* (Praha, 1889), jest nyní svobodnou paní z Ehrenfelsu; napsala kromě básní také povídky: „Schibes", pak román „Der heilige Palast" (Posvátný palác) a „Geschichte von Half, dem Weihe".

Marta Karlweissová (Vídeň, 1889), choť Jakoba Wassermanna napsala mimo jiné: „Eine Frau reist durch Amerika" (Žena cestuje Amerikou) a „Amor und Psyche auf Reisen" (Amor a Psyché na cestách). Vraždu z vilnosti vylíčila Vídeňačka *Rahel Sanzara*. Počet židovských spisovatelek je velmi značný.

Adolf Bartels vyřkl větu: „Žid nemůže býti německým básníkem" — a tato věta jest správná, neboť podstata Žida se od podstaty německé tak liší, že ji Žid nemůže správně ani pochopiti ani si ji představiti. Přece však by to mělo určitý půvab a také ovšem i význam, kdybychom mohli pozorovati, jak se zrcadlíme v hlavách této cizí rasy. Leč židovští básníci i spisovatelé nemyslí většinou na to, aby nás pravdivě ve svém zrcadle promítli, jdou pouze za sensací, velmi často povážlivě nedbají předhůzky, že se snaží ničiti morálku národů, které jsou jejich hostiteli, aby je úplně měli ve svých rukou. Proto jest nutno vždy ostře hlídati provoz židovské literatury a podle okolností bezohledně proti ní zakročiti — práce Adolfa Bartelse, byť se stala tak záslužnou, rozhodně ještě nedostačuje.

VII.

V cizích literaturách — jak již zjistil Heinrich von Treitschke — není tolik Židů jako v písemnictví německém. Chceme však zde přece jmenovati aspoň ty nejdůležitější.

Z nizozemského písemnictví nutno jmenovati dramatika *Hermanna Heisermanna* (Rotterdam, 1864 až 1924), jehož hry „Ghetto", „Ahasver" a „Die Hoffnung auf Segen" (Naděje v požehnání) byly vydány a předváděny také v Německu. Dánskými Židy jsou: *Henrik Hertz* (Kodaň, 1797—1870), který jest znám svým dramatem „König Renés Tochter" (Dcera krále René); *Meier Goldschmidt* (Hardingborg, 1809—1887), který vydával radikální týdeník „Corsaren" (Korsarové) a psal romány, na př.: „Die Juden" (Židé) a „Heimatlos" (Bez vlasti); *Georg Morris Cohen Brandes* (Kodaň, 1842 až 1927), který byl jednou z evropských veličin, byl literárním historikem (Die Hauptatromungen in der Literatur des 19. Jahrhunderts — Hlavní směry literatury 19. století) a jeho bratr *Eduard Brandes* (Kodaň 1847—?) psal dramata. *Petr Nansen* (Kodaň, 1861—1918) byl povídká-

řem a dramatikem, původně se jmenoval Nathanson; Židem byl také dramatik *Gustav Esmann* (Kodaň, 1860—1904).

Nor *Henrik Wergeland* (z Kristianie, 1808—1845) měl po matce židovskou krev. Vydal také básně a cykly „Der Jude“ (Žid) a „Die Jüdin“ (Židovka). Ve švédské literatuře upozornili na sebe v nové době Židé *Oskar Levertin* (Gryt u Norrköppingu, 1862—1906), který byl novelistou, a *Sophie Elkan* (rozená Salamonová (Gotenburg. 1853—1921), která byla básnířkou.

Velikým duchem židovské literatury v Anglii stále ještě zůstává *Benjamin D'Israeli*, státník lord Beaconsfield (Londýn, 1804—1881), o němž jsme se v této příručce již mnohokráte zmínili. Napsal devět románů, z nichž román „David Alroy“ jest oslavou Židovstva. Podobně oslavila Židovstvo v románě „Daniel Deronda“ význačná básnířka *George Eliot* (Mary Ann Evans z Warwikshire, 1819—1870). Ta se provdala za Žida *Geore Lewesa* (z Londýna, 1817—1878), který byl autorem biografie Goetha. Jako „polokožišník“ stojí tu i nyní proslavený „Ir“ Bernhard Shaw (z Dublina, nar. 1856), avšak jeho židovství nebylo prokázáno. Též i židovství Stephana Philippse (z Londýna, 1870) jest pochybné. Také Lewis Wallace (Wallach z Brookville v Indianě, 1827—1905), autor nesmírně rozšířeného románu o Kristu „Ben Hur“, bývá uváděn jako Žid. *Emma Lazarusová* (z New Yorku, 1849—1887) jest označována jako ztělesnění amerického Židovstva. Jest lyrickou a dramatickou básnířkou.

Francouzská literatura má také v devatenáctém století mnohé velké tvůrčí duchy z řad židovských. — *George Sandová* (vlastně Aurora baronessa Dudevant, provdaná Dupin, nar. v Paříži, 1804—1876) nebyla bez židovské krve. Sandová jest spřízněna se Židovskou rodinou bankéře Bernarda, a souvisí také s Moritzem Saským. Polovičním Židem byl *Alexander Dumas* ml. (Paříž, 1824—1895), s otcovy strany měl také krev negerskou — jeho kusy, počínajíc „Dámou s kameliemi“, působí také v určitém smyslu židovsky. *Ludovic Halévy* (Paříž, 1834—1908), patřící k známé rodině, psal s *Henry Meilhacem* Jakobu Offenbachovi texty k jeho operetám. Autor velikého románového seriálu Rougon-Macquartů *Emil Zola* (Paříž, 1840—1902) byl — jak jest dnes přesně zjištěno — židovsko-slovansko-francouzský míšenec, čímž se vysvětluje jeho zásah pro hejtmana Dreyfusa. Správným Židem byl *Catulle Mendès* (Bordeaux, 1844 až 1912). Ve svém románě „Der Jungfrauliche König“ (Panenský král) pojednal o králi bavorském Ludvíku II. a Richardu Wagnerovi. Dramatikové *Maurice Donnay* (Paříž, 1860) a *Henry Bernstein* (Paříž, 1876) jsou mladší Židé.

Z italské literatury nutno jmenovati vyslovenou Židovku *Mathilde Serao* (Patras v Řecku, 1856—1927). — Konečně literatura ruská: hrabě *Lev Tolstoj* (Panství Jasnaja Poljana, 1828—1910), jeden z největších ruských básníků, měl za ženu Židovku. Jeho ženou byla *Sofie Behrová* — ovšem že její židovský původ byl potírán. Bez jakékoliv pochybnosti byli Židy lyrikové *Simon Nadson* (Petrohrad, 1862—1887) a *Simon Frug*. Dříve již jmenovaný Alexander Herzen není židovského původu. — Uhři *Eugen von Rakosi* (vlastně Kremser z Acsan, 1842—1929), *Josef Kiss* (vlastně Klein, Mezö-Csat, 1843—1921) a již mezi německými básníky jmenovaný *Ludvík von Doczi* (Dux, Dt. Kreuz, 1845—1919) patří také k vyvolenému národu.

Seznam židovských spisovatelů v býv. Polsku z r. 1933 obsahuje přes 80 jmen romanopisců, lyriků, překladatelů, kritiků atd. Z těch jsou známi: lyrik *Julian Tuwim*, au-

tor veseloher *Bruno Winawer*, kritik *Emil Breiter*, mnohostranně činný *Antonín Slonimski* a básník *Boleslav Lesmian* (Lesman).

Alfred Eisenmenger.

ŽIDOVSTVO A DUŠEVNÍ PRÁCE

ŽIDOVSTVO V NĚMECKÉ FILOSOFII.

Na počátku této skizzy musíme předeslati několik zásadních poznámek, které se vztahují k světovému názoru arijského člověka a k světovému názoru Žida, abychom viděli neslučitelnost obou těchto stanovisek a nezbytnost napětí, které musí vyplývati z oboustranně vzájemného styku nebo dokonce pronikání.

Arijec usiluje vlastně o to, aby „porozuměl“ světu vnějška i vnitra, t. j. aby se sám se všemi svými duševními silami vřadil do veliké souvislosti veškerého bytí, bez obavy a bez ohledu na to, zda přece toto jsoucno, ke kterému patří právě tak svět citu, nálad, svět hnutí, svědomí, citových, estetických a náboženských požadavků jako svět smyslových dojmů, logických, fysických a chemických zákonitostí, zda toto jsoucno jest ve svém celku jednoznačné a harmonické či nikoliv.

Arijec má však přece v krvi, že kromě pravdivého přiznání skutečného bytí „věří“ na takovou jednoznačnost a harmonii, že je jako základ celku přijímá jako předobrazené nebo při nejmenším jako „vyžadované“, jako „samozřejmé“, že vyrovnává rozpory racionálního myšlení, shledávané protivy uvnitř zjevů, které se vyskytují mezi světem mravních a estetických požadavků a světem přirozeného bytí, neslučitelnost ve světě se nalézajícího zla s požadovaným dobrem prostředky buď filosofického úsilí, nebo se snaží, kde tyto nedostačují, uskutečňovati jejich vyrovnání apelem na vůli, na čin.

Německý filosof jest tudíž orientován synteticky a v zásadě idealisticky. Systémy (soustavy) německých filosofů jsou podobné gotickým dómům: snaží se o dokončení a totalitu od základů až ke křížové klenbě. Každá z těchto soustav jest do jisté míry souhrnem a duševní korunou vidění a morálního chtění té doby, v níž vznikla. Jejich posloupnost byla závislá na pokroku vědeckých názorů, které nutně vyžadovaly, aby vše obepínající oblouky názorného a syntetického světa myšlení se napínaly vždy dále a vždy výše. Od Leibnitze až po Kanta, Fichteho, Schellinga, Hegela, Schopenhauera, Fechnera, Nietzscheho probíhá tvořením soustav filosofů arijského výkvětu jako základ víry v platný nebo mravní skutek, konečně dosažitelná jednotka, řád a harmonie světového veškerenstva. Jsou to, ačkoliv „používají“ rozumu (filosofický systém jest vždy formálně výtvorem rozumu), objektivaciony arijského „srdce“ v celé jeho hloubce i šířce. Ale toto srdce chce dokončiti tvůrčí čin stvořitele světa, a to filosoficky i činně. Arijec vidí jenom v souzvuku se stvořením jsoucno člověka ve světě jako plně významné.

A ještě tu jest druhý základní rys, který jest těmto soustavám vlastní. Všechny končí buď z vrozeného instinktu o světovém názoru nebo ve vědomě vytvořené rozumné kritice před posledními tajemstvími světa, před průvodními fakty, které ještě naznačují v jakémsi pragermánském symbolickém myšlení, aby se dojati před nimi sklonili.

Ať již jde o Boha praestabilní harmonie Leibnitzovy, o nejvyšší cíle dávající světový rozum Kantův, o Fichtův souhrn mravního světového pořádku, o Schellingovu nekonečnost, o Hegelova absolutního ducha, o Schopenhauerovu pravůli, o Fechnerovu duši vesmíru nebo o Nietzschovo zbožňování mocného heroického života, vždycky jest v těchto soustavách něco posledního, to metafysické, to, čemu se v bázlivé úctě věří, co jest vykázáno ve volné symbolické řeči, o čem není více mudrováno s racionálním ostrovtipem.

Nad těmi všemi systémy a soustavami panuje do značné míry hluboký klid arijského selství, které spočívá na pevném základě a které přijímá jako samozřejmost veliký boží zázrak uloženého života, do událostí spořádaného anebo na pořádku ladného světového dění i povinnost spolupráce na splnění tohoto pořádku.

Jak jinak soudí Žid! Jest ovládán neklidem nomáda, který nezná a neuznává žádného opěrného bodu a jistoty v konečnosti života; nesouvisle-kaleidoskopicky víří mu před zrakem tvářnost tohoto světa. Nemá jistotného tušení skrytého života ve stvoření. Svět jest mu spíše něčím cizím, opačným, protivným, něčím, co jest plno zlých nahodilostí. Cítí se vyhnaným z božího ráje, a to jen pro svou lačnou chtivost svých otupených smyslů.

Pohání ho úzkost a starost před tím, co by mohlo ohroziti jeho život. Proto se co nejvíce snaží, aby si zajistil život na pokud možno nejdelší dobu, aby si vydobyl světských statků s platností co možno nejtrvalejší na tomto světě, ve kterém jsou světlo a stíny stejně rozděleny, aby žil výhradně ve světle a radosti života. Nikdy mu nejde o to, aby porozuměl tvoření, aby se s ním cítil zajedno, nýbrž jen o to, aby je znásilňoval a ovládal — možno-li — i jeho tvůrce. — Zlo není pro něho faustovským dílem oné síly, která chce dobro, nýbrž jest ve světě výronem zásadní démonie, a cítí, že on sám jest částí této démonie. Proto jeho forma, aby se držel v tomto světě mezi dobrem a zlem, mezi nezbytným střídáním světla a temnoty, nedovede se držeti jedné strany, heroického zápasu o překonávání, nýbrž chce lstivě obcházeti pokušení a odpornosti života, jako by sjednávala smlouvu se zlem. Jeho poměr k božství lze chápati jen tak (jak mnohé z toho již židovského vplynulo do německé duše!), že Jahve, starozákonná ssedlina židovského ducha, jest sám sobecký a mstivý nadlidský démon, který jest více obáván než milován, jehož usnesením se Žid přizpůsobuje, ovšem nikoli jako zbožné dítě, nýbrž jako tvor, který se snaží zaklínáním, lichotkami, obětmi cizího, přelstěného života, i dokonce podvodem jej odvrátiti nebo obejíti. (Starý zákon se jen hemží doklady tohoto chování.) Proto jest pro Žida velmi bystrý i vše přelstívající rozum prvním a nejdůležitějším prostředkem jeho sebevýchovy i jeho vůle k moci. Leč není to rozum, který tvoří jeho sílu z celé hloubky duše, nýbrž odpoutaná, jednostranně příliš vypěstovaná schopnost dialektiky, analysa rozkladného jedu, která se odpoutala od přirozené kontroly svědomí. Tento rozum jest schopen dokázati vše a všechno vyvrátiti, že neuznává nic mimo sebe. Nic mu není svaté. Stal se účelem — samojediným účelem.

Proto Žid tedy nemá vlastní samostatnou duševní dokonalou kulturu; a nemůže ji také míti pro nedostatek vyhraněného světového cíle, nýbrž žije jako nomád — cizopasník — z kultur jiných, připoutává se s oblibou v těch kulturách na onu, která je mu nezbytnou racionalisticky, nebo kterou má po ruce. To platí zvláště o filosofii národů. Žid přirozeně nerozumí tomu, že tu nejsou rozumové prvky výstavby, nýbrž základní hodnoty duše a citu, které tvoří a nesou soustavu světového názoru, jímž jejich znalec dospí-

vá k výrazu, pochopení způsobu života. Rozumové části jsou mu provždy jedině povšimnutí hodnými částmi světového názoru. Na nich porůznu ustrnul, je kritisuje, leptá je, rozhlodává, aniž dbá podstaty jsoucna, toho, co nelze vysloviti, co symbolicky tvoří; rozkládá vše ve srozumitelné prvky, úplně odduševňuje, když si je podle vlastního duševního způsobu vhodně přizpůsobil a podle svého správně zmudroval. Z toho vyplývá, že Žid nevytvořil v německé filosofii nic vlastního, původního, ale že se usadil ve družině všech našich klasických filosofů nikoli jako jejich znalec, nýbrž jako racionalistický správce, nikoli jako kantovec nebo hegelovec, ale jako novokantovec, novohegelovec atd.

Čarovné ovoce, které vyrostlo na stromě německého poznání tak veskrze zčervivělo, vrtají v něm cizopasníci, kteří rozhlodali jádro, a cizí duch hospodaří v německé tvářnosti, duch, který nemá nic společného se světovým názorem, se světovým stanoviskem, jak je chápe ve své hloubce německá duše.

Žid zcela určitě nevykonal pro německou filosofii nic tak dalece hodnotného, při nejmenším, pokud byl jenom přímíšen do skromných darů německého duševního života, než že donutil německé idealistické myslitele negovanou, rozkladnou kritikou, aby vždy pevněji budoval i to, nač nelze útočit. To jest užitek, který přinášejí všichni záškodníci, pokud ovšem nezískají převahu. Ale když to však dospělo tak daleko (a bohužel se tak stalo), že tito škůdci nabyli vrchu, že židovský duch v německé filosofii příliš přebujel, tedy právě to způsobilo, že všechny ušlechtilé, povznášející hodnoty byly naprosto zničeny, pokud neměly racionalistickou přirozenost, a že namísto budujících, německého ducha zrcadlících syntesí nastoupila strašlivě, zhoubně působící, analyticky leptající, skepticky rozkládající literatura — paliteratura, která tak důkladně odklidila podstaty arijského myšlenkového systému, že se dnes žádný původní myslitel již neodvažuje stavěti na takovýchto základních kamenech. Co nám zanechal Žid z nádherné, tvůrčí práce výstavby idealistických tvůrců filosofických soustav, jest jenom poušť tak zvaných kriticky poznatkových pojmových roztříštěností, pouze čistě formálně vědecký provoz, který znehodnocuje náš arijský citový svět, stavě jej na stupeň pochopitelné početní marky, který zbavil základy našeho světového názoru Boha, zbavil duše i vyloučil je z filosofického rokování. Kdo chce proniknouti německou filosofií jakožto výrazem arijského způsobu myšlení, musí spolykati horu rabulistické ostrovtipnosti, při čemž mu dojde nadšení i dech; a čemu se dnes na našich universitách ve filosofii vyučuje, snad kromě historického kolegia, to jsou z valné části formální a logické vlasové odpadky, na nichž nemůže býti ani to nejmenší z toho, co bylo dáno německému národu, který má právo žádati a čekati od filosofie pomoc v životě i smrti.

Tak se stala německá filosofie polem ssutin, na němž ne právě před dlouhou dobou veskrze hospodařil jako pán židovský cizopasník a žurnalista a které jest ještě dnes obýváno žáky a nohsledy jeho duševního života. Ti učinili z toho, co se kdysi stalo naší pýchou, zrcadlem naší vůle po nejvyšším, naším zápasem o jednotnost s Bohem i světem, nesmyslnou „atonální“ pojmovou kaši, s níž provozovali své literární čachrování, kaši, kterou nelze považovati nadále za duševní potravu německého národa, která není nikterak způsobilá, aby sloužila německému člověku jako vedoucí směrnice pro jeho hrdinný pochod do neznáma.

Takový byl tedy stav ještě před několika lety a takový jest (budiž Bohu žalováno, pokud se týká většiny našich universit) ještě dnešní stav, ačkoliv bylo použito arijského paragrafu i na majitele filosofických stolic.[199]

Zlo se zažralo příliš hluboko, aby mohla v dohledné době na hoře střepů opět růsti zelená travička.

Podrobná historie úpadku německé filosofie pod vlivem židovských profesorů a literátů v uplynulém a na počátku dnešního století (neboť také tato katastrofa začínala emancipací Židovstva v době politického úpadku před osvobozovacími válkami) naplnila by svazky. Proto se omezíme pouze na zobrazení některých charakteristických příkladů z novodobé filosofické literatury.

Připomeňmež si Kanta, jenž byl nejněmečtějším, a přitom německému národu bohužel tak málo známým myslitelem, přese všechnu téměř nepřehlednou, požidovštělou kantovskou literaturu. Hlavní tón jeho velkolepého obrazu světa jest v pojmech „Povinnost“, „Čest“, „Svědomí“, „Mravní čin“. Jeho celá soustava jest praarijským vyznáním světa, jaký by měl svět být, jest formována s nekonečně kritickou obezřetností, až k poslednímu, podivnému přiznání k velkým lidským ideám, které uvádějí v pohyb mravní síly jednotlivce pro všeobecný celek. V této soustavě zahnízdili se již od počátku židovští literáti, přiodění rouchem racionalistických „kritiků“. Marcus Herz, Lazarus Bendavid, Moses Mendelssohn — to jsou jména z okruhu prvních kantovců. Jim jest co „děkovati“, že německý národ pokládal neustále za nezbytné podepření v podstatě pochopené části Kantova díla, které jsou vpravdě jenom pokusem, podnětem v Kantově světovém názoru, do jisté míry jako pomocná výzbroj (neboť jádro každé pravé arijské filosofie, také Kantovy, jest vyznáním a nikoli pojmovou metodou), a že kantovská filosofie, místo aby přizpůsobila německého člověka světovému názoru, místo aby německého člověka nadchla k podnětům idealistických činů, nikdy se neuplatnila v širokých vrstvách, nýbrž se tříštila v hádání o metodu, ve školy a sekty.

Jako zprostředkovatel Kantova díla se vynořila potom v druhé polovici uplynulého století „protekční klika“ židovských profesorů a docentů (za vedení Hermanna Cohena), která se jmenuje školou marburskou a jejíž vliv na obsazování filosofických učitelských stolic i na správu vedoucích filosofických nakladatelství i časopisů byl až do nejnovější doby mimořádně velký.

Cohen zkřivil ve svých kantovských komentářích i ve svých neokritických spisech celé Kantovo dílo, a to způsobem racionalistickým; požidovštil je, že od této doby bylo možno pozorovati a dále vzdělávati jenom výhradně ještě dosažitelné Kantovy pomocné konstrukce. Přivyklo se tomu, že v Kantově životních dílech se rozeznávaly spisy kritické, předkritické a pokritické; kritická episoda byla přeceňována a vlastní Kant, světový filosof a životní vůdce byl přezírán.

Tak vznikla nadracionalistická soustava, která byla zbavena všeho života plného obsahu; vznikla soustava „čistého“ myšlení a „čisté“ vůle, obraz to vznášející se do prázdna abstrakce, připadající sice jako veskrze ostrovtipná konstrukce, ale nikterak způsobilý k tomu, aby německému člověku v jeho zápolení o vlastní světový názor mohl něco poskytnouti. Ke všemu pak Hermann Cohen podřídil tento rabulistický „systém“ náboženské nadstavbě (aby vyplnil mezeru systému Kantova!), která zcela zřetelně

[199] Psáno r. 1938. Pozn. překl.

a jednoznačně představuje židovskou starozákonní náboženskou filosofii. — To byl Kant, který byl po desítiletí předkládán Němcům jako jejich národní světec, který tvořil světový názor. Každý se musil krmiti, přezírati tímto talmudistickým literárním zkomolením, jím se musel dohadovati každý, kdož jako studující studoval filosofii v posledních čtyřech desítiletích. Jaký vliv měl pak tento vzácný obrat na provoz literatury a dokonce na filosofii v této době, to jest jasné každému, kdo si pamatuje literární provozní společnosti Cohenů, Liebmannů, Cassirerů, Marcuaů, Liebertů atd. atd.

Moře potištěného papíru vzniklo vlivem marburgovců, jejich žáků a pokračovatelů, které se nezabývá ničím jiným než kritickým uznáváním, kruhovými důkazy, metodologickými vlasovými odpadky a obsažně racionalistickým nadsazováním a úplně zakrývá přístup k německému Kantovi.

Jest tu také zajímavý ten úplný vztah k rozkladnému marxistickému učení všude tam, kde byl Žid usazen v německé kultuře a kde měl vedení v rukou, v němž byl marburský neokritismus. Zde musíme jmenovati jméno Karla Vorländera, žáka Cohenova, který — ačkoliv byl sám Arijec — nejenom svými učebnicemi, které byly každému studujícímu filosofie známy, dokonale pokřivil celou „historii filosofie“ ve smyslu spojení s cohenianismem a marxismem, ale především různými články a nepatrnými spisy snižoval Kanta na korunního svědka pro „internacionální obšťastňování lidstva“. Tak zvaná „Kantova společnost“, která vydávala časopis „Kant-Studien“ (Studie o Kantovi) měla zvláště charakteristický vývoj. Byla založena arijcem (!), Hansem Vaihingerem, a to výslovně proto, aby opětně vážným a vědeckým studiem pramenů dovedla německý národ od prázdnoty výkladů k pochopení Kanta a jeho soustavy. Když potom zakladatel této společnosti musil pro těžkou oční chorobu svěřiti obchodní vedení i provádění „Kantových studií“ mladším rukám, učinila tato společnost zvláště skvělý vzestup. Nepochybnou „zásluhu“ na tomto rozmachu má již jmenovaný, vesměs obchodně zdatný Artur Liebert (alias Levy). Liebert vytvořil osobní reklamou, zakládáním místních skupin v každém větším městě Německa i za hranicemi Kantovy společnosti, a učinil z této společnosti docela vedoucí i mezinárodně vlivnou filosofickou společnost, ovšem že na útraty původních zřízení, na úkor ideje. Sám byl zástupcem dialektické tolerance, to jest světového — názorového liberalismu (posměváčkové mají pro to ocejchovaný výraz: „libertinismus“), který každé, také nejchaotičtější i nejoddálenější jako subjektivní oprávnění přiznával a bez rozvahy přiváděl do společnosti samé nihilisty a patologické pomatence, aby zvětšil početně i hospodářsky své mocenské postavení. Tato „společnost“, tak umělecky nafouknutá, stala se Liebertovi a jeho spol. odrazovým můstkem ke skákání, pro uplatňování požadavků vlastních zájmů.

Tedy nikoli na podkladě svého vědeckého vedení, nýbrž na podkladě své zdatnosti obchodního cestujícího, agenta s německou filosofií, na podkladě reklamy, kterou prováděl pro svou — židovsky vedenou — Kantovu společnost a z níž dělal strakatinu světových názorů, proto byl jmenován profesorem a v této hodnosti vyvinul prapodivnou činnost jako cestující přednášející na útraty Kantovy společnosti i jako filosofický žurnalista i spisovatel knih.

Tak se stala německá filosofie ve jménu Kantově Židovským obchodním podnikem internacionálního výběru. Rozumí se samo sebou, ze za podobných okolností obsazovali Židé v Německu stále více a více učitelské stolice filosofie, neboť filosofie se stala

výnosným obchodním podnikem. Samozřejmě, že za těchto podmínek zanikala čím dále tím více filosofie německá.

Konečně bylo v Německu tolik filosofických směrů, kolik bylo universitních stolic a podstolic. Ty všechny (protože se dávala přednost Židům — Simmel, Cohen, Husserle, Cohn, Falckenberg, Joel, Scheler atd.) — i jejich žáci — skládaly své filosofické výrobky do Kantových studií i příbuzných orgánů, aniž však byla touto obchodní literární činností aspoň výkladem podporována také německá filosofie jakožto světonázorová pomoc, jako projev arijského lidství.

Patřilo zajisté k dobrému tónu býti členem Kantovy společnosti a dostávati ročně čtyři tlusté svazky vědecky nadutých filosofických bezcenností a životu vzdálených pojmových hříček, jakož i dostávati veliký počet sešitů, to vše doplňujících. Čtenář však v tomto velmi rozšířeném listě — filosofickém listě — zřídkakdy něco nalezl (ještě dnes existují nerozřezané sešity v knižních přihrádkách tak zvaných vzdělanců) a časopis měl v nejlepším případě jen takový vliv, že se zájemce o světový názor odřekl hledání svých potřebných podnětů v německé vědecké filosofii.

Přirozeně, že toto požidovštění Kantovy společnosti a tím i německého duševního života nezůstávalo ukryto a odehrávaly se v posledních desítiletích různé bouře za kulisami v obchodním vedení této společnosti. Vzpomínáme jenom na případ Bruno Baucha ve válečném roce 1916. Bruno Bauch, idealistický myslitel výrazně arijského charakteru, byl tehdy po Veihingerově odchodu po 13 let redaktorem Kantových studií. Odvážil se v článku v „Pantheru“ velmi jasným, avšak zdrželivým způsobem vložiti prst do rakovinné rány německé filosofie a naznačiti neschopnost Cohenova (právě tak jako Židů) chápání problémů arijského světového názoru. Toto čestné jednání vyvolalo pohrůžku hromadného vystupování z Kantovy společnosti a profesor Bauch (při čemž Liebert hrál oprávněně dvojí roli)[200] byl mravně donucen k odchodu ze svého místa. Bylo to ku prospěchu Artura Lieberta i jeho tovaryšů, jejichž vliv v „Kantových studiích“ potom úžasně zesílil. Jest to jen jediný příklad za mnohé jiné, které ukazují, jak za kulisami — veřejnosti úplně skryto — bylo vše nepohodlné odstraňováno pro větší slávu židovského ducha a jeho posice literární a hospodářské nadvlády.

Méně známou jest okolnost, že Liebert jako jeden z prvních „semigrantů“ z Berlína hned po převratu zmizel a hned dostal universitní stolici „pro německou filosofii“ v Bělehradě a pak se oklikou přes švýcarské nakladatelství i nadále se svým „libertinismem“ staral o německou veřejnost; o to by se nikdo nestaral, kdyby tu nešlo o osobu, která byla vedoucí osobností největší filosofické světové společnosti.[201]

A to, co se stalo s Kantem, stalo se obdobně i s Hegelem (zakladatelé Hegelovy renaisance v Německu jsou pokřtění Berlíňané Lassone, otec a syn); se Schopenhauerem, nepřítelem Židů, jehož prvními interprety se stali Frauenstädt, Ascher, Lipiner, Mailainder a Venetianer a jehož literární dědictví (Schopenhauerova společnost) bylo v krátké době ovlivněno Gwinnerem, Mockrauerem atd., pod jejichž vlivem se docela

[200] Srov. Bruno Bauchovy vysvětlující výklady v „Pantheru“, roč. 1917, ses. 1.

[201] Srov. k tomu pochlebné vychvalování o Liebertovi pro tento účel zkomolené nové vydání „Grundriss der Philosophie“ od J. E. Erdmanna, jímž právě tak obšťastnil švýcarské nakladatelství a jímž uzavíral pamětihodný požadavek, že usilovati o synthesi mezi Kantem, a Nietzechem jest úkolem příští německé filosofie. Toto dílo jest dnes (!) v každém obchodním domě k dostání za cenu partiového zboží.

zvrhla na obyčejné kramaření právě tak jako filosofování ve jménu Kantově. Pohlédněmež jen do uveřejněných seznamů čestných členů, platících i přispívajících v Kantových studiích i v Schopenhauerových výročních zprávách posledních předpřevratových let. Jen se to tu hemží židovskými jmény, že se člověk domnívá, že má v ruce seznam členů synagogy.

Německá obnova učinila této nepleše konec. Nastalo ticho v německé literatuře a ve filosofických spolcích o Cohenech, Levysohnech, Dessoirech, Sternbergech, Bluwsteinech atd. Ale než bude z německé filosofie vyhnán židovský duch, než německá ideální filosofie zaujme opět patřičné místo v učebním běhu universit, osvobozena od racionalistického přílepku židovských interpretů a jejich napodobovatelů, než se německá filosofie stane opět tvořící a vlivnou silou životního utváření a výchovy německého člověka, to ještě přejdou léta — a budou to léta boje a důkladného čistění.

Dr. Raymund Schmidt.

ŽIDOVSTVO V LÉKAŘSTVÍ.

Chceme-li krátce a přehledně pojednati o významu Židů v lékařství starověku a středověku, tu přirozeně musíme nejdříve pátrati v jejich vlastních náboženských knihách, bibli a Talmudu, po lékařských předpisech, z nichž si můžeme učiniti obraz o stavu tehdejších lékařských znalostí.

Jak se můžeme dočísti v židovském lexikonu, zmiňuje se Starý zákon o lékaři pouze na ojedinělých místech. Za vyléčení nemocí se modlíval k Bohu kněz. Ale naopak také tu i tam se setkáváme s náměty jakéhosi lékařsko-hygienického zákonodárství.

I když mnohé, co jest zaznamenáno v zákonních předpisech jako Mojžíšovo, vzniklo teprve mnohem později a i když snad bylo také mnohé převzato z kultu arijských Peršanů, přece jen byly určité přísné předpisy o rasové a národní hygieně i u Židů. Mojžíš, který neměl ovšem vstoupiti do vytoužené země, žádal, aby zabraňoval míšení svého národa s cizími kmeny, úplné vyhlazení všech kmenů v Kanaan. „Vyvolený národ“ se nesměl míšením s cizími národy stávati horším, nečistým. Tak bylo Židovi již před tisíciletími důrazně přikázáno, aby uchovával vnitřní čistotu a chránil rasu (a my jednáme jen správně, podporujeme-li je v zachování těchto zákonů a chráníme-li svou rasu před míšením se židovskou krví). Mojžíš vydal zákon o potírání pohlavních nemocí, vydal určité předpisy o ošetřování kapavky, která — jak se zdá — hrála tenkráte neblahou roli. Smilstvo, cizoložství, nepřirozený pohlavní styk byly přísně zakázány. Též byla zakázána manželství s malomocnými a epileptiky.[202] — Všecka hygiena pohlavního života byla regulována přísnými předpisy. Také obřízka, zákony o čistotě a o jídle měly nepochybně svůj základ ve zdravotnictví, i když to v jednotlivostech není tak patrno.

Lékařské předpisy v Talmudu se vzájemně málo shodují. To nás však nemůže překvapiti, Talmud přece v sobě zahrnuje neméně než 600 let, tudíž dobu, ve které se názory a poznatky musily mnohokráte změniti. Brzy bylo nemocnému zakazováno, aby

[202] Srov. Petzold, Dtsch. med. Wochenschrift 1932, str. 35.

vyhledával lékaře (poněvadž o nemoci se věřilo, že je seslána Bohem), na jiném místě se naopak zase setkáváme s předpisem, že se nesmí bydleti v městech, kde není lékařů.

Jest samozřejmé, že v lékařství tohoto časného středověku měly velký význam rozličné léčebné zákroky, založené na pověře. Přitom se dovídáme o chirurgických zákrocích (zvláště pouštění žilou), existují tu i narážky na opojné nápoje, jsou tu patrny i určité zkušenosti o hojení ran i o jejich jitření nečistotou. Voda, slunce, vzduch se užívají jako přírodní léčebné metody, ale kromě toho jsou používány jako léčebné prostředky k ošetřování také různé roztoky, prášky, soli, náplasti.

Se židovskými lékaři setkáváme se ve středověku nejdříve hlavně v arabských vzdělaných kruzích. Ve Španělsku a Portugalsku působili Židé jako vysokoškolští učitelé. Přejali své učení v hlavních rysech z antiky. Přeložili arabská, indická, řecká, římská díla; knížata a kalifové měli Židy jako své osobní lékaře. Později přišli Židé do Italie, Francie, Nizozemska. Velmi málo však známe jejich vlastní vědeckou činnost. Uměli jako vždy přijímati a dále šířiti vědecké statky jiných.

V Německu se začali židovští lékaři objevovati v pozdějším středověku, a to v tak značném počtu, že se až všeobecně zdvihl proti nim odpor a církevní sněmy v Béziers, Alby a ve Vídni (1267) zakázaly židovským lékařům volně provozovati praksi, nebo zapověděly křesťanům dáti se ošetřovati Židy. Podobné zákazy vydaly synody: avignonská, freisinská i bamberská (1491), protestantské fakulty ve Wittenberku a Rostocku.

Papežové Pavel IV., Řehoř VIII. a Pavel V. tato ustanovení ještě přiostřili. V 16. a 17. století byly Židům university uzavřeny. Tak počet židovských lékařů v 17. století stále více klesal, až byl konečně v 18. století početně velmi skrovný. Leč znovu zase stoupal, když byly university na počátku 19. století Židům opět otevřeny a když jim bylo povoleno vykonávání lékařského umění. Židovský lexikon k tomu dodává, že počet židovských studujících lékařství tvořil časem až 10% studentstva. Můžeme přiznati, že tento počet zůstává značně za skutečností a že v něm nejsou započítáni pokřtění Židé. Přece Ungewitter ve dřívějším vydání „Příručky k židovské otázce“ počítá s 50% židovským podílem v celkovém počtu studentů lékařství.

Proto není divu, že lékařská věda v Německu byla silně zastoupena Židy. Praví-li v roce 1916 Goldmann: „Není v Evropě národa, který byl v posledním století Židy a židovským duchem silněji ovlivňován než národ německý“, pak to platí také zejména pro lékařství, a to jak po stránce vědecké, tak i praktické. Působí-li — jak jest v dřívějším vydání příručky (str. 402) uvedeno — ve Vídni z 80%, v Berlíně z 52%, v Kolíně n. R. z 27 % atd. židovští lékaři, nemůžeme se diviti, že se židovský duch a židovský způsob myšlení v lékařství stále více a více šíří. Ještě povážlivější jest ovšem to, že lékařské fakulty na universitách jsou povážlivě požidovštěny. Tak mezi profesory vratislavské fakulty jest asi 50 procent Židů. A mluvíme-li o dnešní krisi lékařské vědy, zdá-li se, že tak zvané široké vrstvy národa se více a více odvracejí od tak zvaného školního lékařství a kloní se k lékařství fušérskému, pak to jest značně podmíněno tím, že prostý německý člověk nenalézá často v lékaři to, co u něho hledá. Lékařství bylo dříve kněžstvím, dnes se čistě stalo prostým obchodem. V lékařství se zahnízdil židovský obchodní duch a posedl i mnohé německé lékaře. Tak se stává, že daleko častěji pacientova nemoc není indikací k zákroku, nýbrž poplatkovým řádem.

Nemocenské pokladny byly v posledních desítiletích ponejvíce ovládány a řízeny marxisty. Nebylo tedy nic snazšího, než že se židovští lékaři přikláněli značnou měrou

k marxistickým stranám. Na Svaz socialistických lékařů jest nutno pohlížeti jako na převážně židovský. Tak mohla býti klidně využívána zařízení nemocenských pokladen, aniž nastalo nebezpečí, že bude vše usměrněno nebo že tomu bude také zabráněno. Byl-li k tomu ještě socialistický lékař činný v rudých organisacích (Dělnickém samaritánském spolku, Říšské korouhvi, Spolku pro sexuální reformu atd.), pak mohl klidně dále prováděti svůj cizopasný způsob života, aniž se musil obávati nepřátelství vyssávaného národa.

Cesta jest stále táž: Žid vždy vystupuje jako přítel lidu. Bojuje krásnými řečmi za práva pracujících, proti znásilňování vedoucími, aby tak ve vší tajnosti řešil sociální otázky ve svůj prospěch, aby si plnil svůj vlastní měšec. Jest důležité, že v jednom městě jest vždy větší počet míst specialistů obsazen židovskými kolegy. Potom je možno s pacienty házeti jako míčem. Upadne-li trpící člověk jednou do židovských rukou, pak se už nikdy nevyplete ze sítě. Nedá-li se již nic dělati u internisty, pak se pacient pošle k chirurgovi, kožnímu lékaři, očnímu lékaři. Samozřejmě, že se vždy doporučuje židovský kolega.

Jak značně pronikli Židé lékařství, ukazuje pojednání Karla Hoppmanna.[203] V tabulce (uvedené na str. 4—8) je uveden v procentech počet židovských lékařů v mnoha velkých, středních a malých městech. Uvádím: Beuthen 36%, Chemnitz 17%, Küstrin 16%, Danzig 13%, Dürkheim 37%, Glogau 36%, Hamburk 25%, Hannover 12%, Hildesheim 10%, Kassel 13%, Kolín 27%, Mohuč 28%, Meiningen 23%, Norimberk 50%, Saarbrücken 10%, Štětín 23%, Vídeň 80%, Worms 30%. U mnoha měst není percentuální poměr ještě přesně zjištěn.

Mezi docenty medicíny bylo na universitě v Gottingách 34%, ve Vratislavi 37%, v Berlíně přes 50%, v Bonnu 9%, v Královci 25%, ve Frankfurtu 21% Židů. Doufám, že tyto číslice téměř dostatečně podávají obraz, jak silně Židé nyní ovlivňují lékařství.

Nejsme ještě tak daleko jako v Americe, kde doporučující lékař dostává provisi od specialisty, když mu doporučí pacienta. Ale prakticky nejsme od toho již tak daleko.

Jednotlivé zvláštní obory jsou zvláště oblíbeny; jsou to: lékařství dětské, nervové, speciální obor kožních a pohlavních nemocí (ty jsou dobře výnosnými reserváty Židovstva). Židé nemají takový zájem o chirurgii, spíše dávají přednost oboru ženských chorob.

Reklamní bubnování hrčí bezohledně. Typickým příkladem židovského obchodního ducha jest pan Friedmann se svou protituberkulosní očkovací látkou. Když byla „objevena“, bylo zprvu její složení i uspořádání chováno v tajnosti. Jest sice záhadou každého lékařského badatele, že prostředek, o kterém věří, že může hojiti nemoc, jakož i jeho složení a uspořádání oznámí veřejně. Jenom tak je možno vyzkoušeti působivost a neškodnost léčebného prostředku, jenom tak může býti o něm vydáno konečně platné posouzení, zda totiž onen prostředek jest skutečné potřebný k indikacím a může-li býti zařaděn do pokladu nových léčebných metod. Pamatuji se ještě dnes, jak známý badatel v oboru tuberkulosním Johannes Orth mluvil pln rozhořčení proti Friedmannovi, který proti obyčeji ponechával svůj prostředek v tajnosti a znemožňoval jeho přezkoušení. Jako u všech nových prostředků byly nejdříve hlášeny výsledky. Tu se však přece ponenáhlu dokázalo, že tento prostředek nijak vlivně a podstatně nepůsobil na léčení lidské

[203] Verlag der Deutschen Burchenschaften, 1931.

tuberkulosy, že se svými účinky nikterak nelišil od všech podobných, a tak byl používán stále méně a méně.

Revoluce z roku 1918 si vyhradila, že pan Friedmann zasedl na učitelskou stolici v oboru tuberkulosním. Pan Friedmann ovšem dodnes nepodal nové badatelské výsledky, ale reklamní buben hlomozí dále, a jakmile se někde ukáže aspoň částečný úspěch (jako zdánlivě kdesi v Uhrách), tu se použije všech statistických metod, aby se z toho činila konečná vítězství nad tuberkulosou. Klesla-li v posledních desíti letech u nás podstatně tuberkulosa, nebylo to nikterak zásluhou prostředku pana Friedmanna. Nikdo by nic o Friedmannovi nevěděl, kdyby tento Žid nebyl býval tak živě podporován židovským tiskem.

Podobný reklamní povyk nastal, když vídeňský učenec Steinach oznámil svůj „objev“ umělého omlazování starších zvířat. Těžko lze rozeznati, pokud měla na podobném reklamním povyku podíl medicína sama a pokud obchodně zdatní přátelé. Rozhodně to však byl skandál, jak byl nafouknut docela nevýznamný výsledek pokusu, jak byl roztahován v denících a obrázkových časopisech a jak byl z něho učiněn obrovský objev. Ale cíle bylo dosaženo, vyskytlo se mnoho hloupých a pošetilých mužů, kteří sedli na tento podfuk a dali se ve Vídni operovati, aby brzy potom zpozorovali, že pouze jedinému bylo pomoženo, a to peněžnímu váčku pana operatéra. Nic není ovšem tak hloupého, aby se tomu nevěřilo, a silnou židovskou vlastností odjakživa bylo, že Židé vyhledávali vždy to, z čeho „koukal obchod“. Jen se člověk nesmí diviti, ztrácí-li se podobným jednáním důvěra k lékaři, jakož i úcta k němu. Uvádím jenom tyto dva příklady, abych ukázal, jak se dělají „kšefty“. Každý, kdo sleduje denní tisk, si pamatuj, že 90 % lékařských „nových objevů“, které tu jsou inserty doporučovány, jest nutno přičítati židovské reklamě a že zhodnocení těchto objevů nejčastěji i ve vážných, odborných časopisech tak pokleslo, že se člověk o tom později nemohl dočísti v odborné literatuře. Nejnovější část těchto zpráv o takových obdivuhodných vzrušujících léčebných možnostech měla svůj původ v Berlíně nebo Vídni, ústředních kancelářích židovské reklamy.

S jakou bezohledností a neodpovědností se sahalo také k falšováním, může dokázati vídeňský případ Kammererův, třebaže zde jde o zoologa a nikoli o medika. Od té doby, co byl poznán veliký význam dědičnosti u zvířat i lidí, neutišil se boj o to, které vlastnosti nebo vlohy mohou vlastně býti děděny. Bylo stále znova bádáno o tom, zda tělesné změny, které byly získány teprve během života, mohou býti děděny i příštími generacemi.

Posledním, kdož tvrdil, že dokázal ve smyslu Lamarckově dědičnosti získaných vlastností, byl Žid Kammerer, až mu bylo dodatečně dokázáno, že černá zbarvení u řitních mozolků (kterých použil jako příklad) vyrobil sám tím, že vstřikoval zvířatům chemická černá barviva.

Zda mnohé „objevy“, které se později ukázaly jako omyl, nepovstaly podobným způsobem? Musí přece býti něco objeveno. Když se to nedaří čestnými prostředky, nuže, pak se na to jde s podvodem, s padělkem.

Tím jsme přistoupili k lékařství jako vědě. Nesmí býti popíráno, že tu i tam byli Židé zdatnými učenci. Ale právě tak nemůže býti pochybností o tom, že jejich význam, právě tak jako v umění, byl jedině v tom, že přejímali výsledky jiných. Tvůrčí veliké hlavy nalézáme mezi nimi přece jenom v omezeném počtu. Nechci zajisté snižovati velikost takového Ehrlicha. Objev salvarsanu, společně s Japoncem Hata, nesmí býti ve svém vý-

znamu pro potírání syfilidy podceňován, i když to nebyla hledaná „Therapia magna sterilisans“, která měla vstřiknutím přivoditi v těle odumírání původce příjice. Uznávám veskrze pathologické práce takového Cohnheima a Weigerta, anatomické takového Henlea, bakteriologické takového Fränkela i Besredka, leč Židé přece neměli žádného Paracelsa, žádného Roberta Kocha, Behringa, žádného Rudolfa Virchowa.

Senátor, Pribram Boas, Kaposi, Neisser, Unna byli zajisté Židé veliké pověsti a také ovšem vědci, kteří napomáhali svému oboru; ale otázka musí býti zásadně jiná:

1. Můžeme si představiti německou lékařskou vědu bez spolupráce Židů? Ztratila by tím něco ze svého podstatného vlastního charakteru, byla by to pro německou vědu ztráta, kdyby z ní zmizeli Židé?

2. Porovnejme uznání hodné výkony židovských lékařů s tak značnými škodami, které Židé napáchali; vyvažují ony výkony tyto škody, nebo je převažují?

Na první otázku jest nutno odpověděti v tom smyslu, že lékařství by vyřaděním Židů nevznikla žádná škoda. Ale velmi mnohých škod by byl národ ušetřen, kdyby mohl býti zatlačen škodlivý vliv židovské lékařské vědy, či lépe řečeno pavědy. Otto Weininger praví ve své knize „Geschlecht und Charakter“ (Rod a charakter), že čistě chemický postoj lékařství jest výsledkem židovského vlivu. V tom má určitě pravdu. Nesmí býti samozřejmě pokládáno za škodlivé, že lékařství se učí na přírodních vědách — na chemii a fysice. Ale bludem, na němž má určitě vinu židovský vliv, jest to, že pohlížíme na medicínu spíše jenom ještě jako na spřízněnou s chemií či s fysikou, že zapomínáme pro chemické formulky a fysikální zákony na nemocného člověka, že jde o nemoci, ale nikoliv již o nemocného.

Leč Židé měli velmi neblahý vliv také ve svém oblíbeném oboru, v oboru sexuální vědy. Žid má totiž nějakou jinou sexualitu než Germán; nebude a nemůže mu rozuměti. A pokouší-li se, aby své vlastní pojetí přenesl na Němce, pak z toho může vzniknouti jedině rozklad německé duše. Jest docela lhostejné, zda to jest Židovým úmyslem, či zda tak činí nevědomky.

Typický příklad vnitřní disharmonie duševního života Židů a Němců vidíme ve Freudově psychoanalyse. Jest nutno rozhodně uznávati, že mnohá tělesná utrpení, bolesti i poruchy, souvisí s duševními nesrovnalostmi, o nichž sám nemocný nemá nejčastěji ani potuchy, že podvědomé postupy jsou s to míti škodlivý vliv na funkce tělesných orgánů, že tyto komplexy musí býti poznávány a že se musí dbáti o jejich odstranění.

Ale že všechny tyto podvědomé poruchy jsou sexuálního druhu, že všechno vyúsťuje do sféry pohlavní nebo že z ní musí vycházeti, to jest něco, co Němec nezná a co ho přivádí na cestu, která není pro něho cestou k vyléčení bolesti. A jdeme-li ještě dále a klademe-li do sexuální sféry každé duševní hnutí, každou nevychovanost dítěte, jestliže — jak předhazoval psychoanalytikům Ochsenius, dětský lékař ze Saské Kamenice — člověk se skládá pouze z pohlavního orgánu, kolem něhož tělo živoří, nuže, tady musíme míti odvahu k tomu, abychom se poděkovali za tyto výklady německé duše a řekli těm pánům, kteří jsou kolem Freuda, že mohou své psychologické experimenty dělati na lidském materiálu, který patří rasově k nim.

Ale psychoanalytikové nejsou ještě nejhorší. Daleko horší jest to, co se kupí kolem Magnusa Hirschfelda, vedoucího institutu pro sexuální vědu, kolem pana Marcusa a spol. Zde všechno směřuje přímo vědomě k tomu — a o tom může býti každý přesvědčen —, aby byla zničena německá duše.

Jsou to vědečtí zastánci homosexuality, ba i protipřirozeného pohlavního styku se zvířaty. Zde se požaduje zrušení § 175, poněvadž homosexualita není zvrhlostí, nýbrž má býti chápána jako zrůda pohlavního pudu, která jest člověku vrozena (J. Meissner.) Jest zajisté také známo, že ve mnoha případech jest homosexuální vztah vrozený, ale také víme, že také ve mnoha ostatních případech teprve svedení vede mladého muže k homosexualitě. Víme, že staré kulturní národy spěly ke svému zániku, když se u nich rozšířilo milování chlapců, i musíme se proto zasazovati, aby mor byl zadržen a aby se ještě u nás dále nerozšířil. — Říká-li dále Magnus Hirschfeld na jedné konferenci, svolané socialistickým žákovským spolkem do kolínského gymnasia v roce 1928, před žáky a žákyněmi ve stáří od 12 let: „Přirozený pohlavní styk není nic hříšného a nic nečestného, není-li přitom vykonáván na druhého nátlak“, jestliže se pánové dr. Töplitz a Reich vyjadřují podobně, pak se může člověk jedině diviti, že rodiče dětí strpí podobná „poučování“ dětí, můžeme se diviti jen tomu, že se nenalezl otec, který by karabáčem ukázal panu Magnus Hirschfeldovi, kde nechal tesař díru.

Zde vězí hlavní nebezpečí Židovstva v lékařství. Zde se otravují studny, aby zahynula německá duše.

Zde jest zločin, který stokráte převyšuje dobré skutky židovských mediků a lékařů. Co nám je platné, zachrání-li židovští lékaři nějaký počet nemocných, ale jsou-li zároveň hubeny duše našich dětí!

Co praví pan Marcuse[204] o nové sexuální morálce? „Jejími známkami jsou… znehodnocení ženského panenství v očích muže…, ocenění jednoženského trvalého manželství podstatně jenom jako sociálně-biologické zřízení, které jest nevhodné a nedostačující k ukojení individuálních potřeb lásky a sexu, jakož i uznání nemanželských pohlavních styků se zřetelem, k jejich etickým možnostem a skutečnostem.“

Zde jest ukazovatel cesty, který ukazuje, kam vede cesta, po které chce židovský lékař vésti Němce. Rozklad rodiny, zápor všeho toho, co nám bylo dáno jako slušné, správné a zdravé. Čím více poznáváme, proč jednotlivé pojmy práva i bezpráví jsou umělou mlhou vědeckých frází zamlžovány a hranice odstrkávány, tím spíše má býti dosaženo i toho, oč se usiluje: úplný rozklad pohlavní morálky a tím i rozklad německé rodiny.

Bude ihned jasno, jaký je zde konečný cíl, uvidíme-li, kdo se tak zasazuje o znehodnocení rodiny, kdo se zasazuje o zrušení paragrafu 218. Kde se také předváděly židovské filmy o vyhnání plodu, všude je doprovázeli výkladem židovští (socialističtí) lékaři. A obrací-li se pan Hirsch ve své knize o vyhnání plodu naopak k tomu, že pojednává o otázce úplně se stanoviska německé duše, „germánského národního cítění“, „německé cti“, „které postrádají každého styku s předmětem a tím se stávají hluchými hesly, které ve svém pravém významu jsou snižovány“, pak tomu můžeme porozuměti — pane Hirschi! To jsou skutečná slova, za nimiž nenajdete žádné pojmy, poněvadž těm nemůžete rozuměti!

Cílem jest zničení německé rodiny, poněvadž to má v důsledku rozklad německého národa. Silné, zdravé germánstvo jedině může Židovi bránit, aby šel drze po cestě za získáním světové moci. Proto se musí rozpadnouti. Příležitostně vidíme další odkrytý cíl: Uklidňuje-li pan J. Hirsch v „Berliner Tageblatt“ ze dne 24. 8. 1918 Francouze tím, že počet německých porodů rok od roku klesá a přírůstek se nemění, jestliže v manželských

[204] Der Präventiwerkehr, 1931.

a sexuálních poradnách, které jsou vedeny Židy nebo jsou alespoň jimi ovlivňovány, neudělují se manželské porady, nýbrž udělují se hlavně porady o zamezování porodů, pak vidíme v tom všem jednotnou linii.

A k tomu jest každý prostředek dobrý!

K tomu slouží „dějiny mravů", jak bývají vydávány téměř bez výjimky Židy. „Sexuální katastrofa", obrazy z moderního pohlavního a manželského života od Goldmanna, Magnuse Hirschfelda, Klaubera, Westhauera a Levyho. Dějiny mravnosti světové války i doby poválečné od Magnuse Hirschfelda (vydal s jinými soukmenovci).

To vše směřuje jenom k jedinému cíli. A tímto cílem jest zničení německého národa.

Židé sami byli tak dlouho silni, pokud byli věrni svému starému přikázání bible „ploďte a množtež se". Již dávno nejsou však takoví. Ve statistice úbytku porodů jsou, pokud bydlí v Německu, daleko před Němci. Vidí, že jsou početně zatlačováni. Jsou dvě možnosti, jimiž mohou proti tomu působiti. Přivlékati národně i biologicky zdravé východní Židovstvo (to jsme poznali více než dosti v poválečné době a jsme šťastni, že jest tomu již dnes učiněna přítrž) a působiti na německý národ tak, aby byly omezovány porody. Židé se uměli odjakživa vcítiti do duše jiných národů a ovládati ji rafinovanými, psychologicky vypracovanými metodami. Tato celá výzbroj židovské rabulistiky se používá také nyní v boji za pokles porodů. A mohou si snadno při tom hráti na přítele lidu, který zná bídu pracujících i nezaměstnaných vrstev a chrání je před tím, aby plozením dětí nebylo jejich neštěstí ještě zvětšováno. Panem Magnusem Hirschfeldem byla založena „Světová liga pro sexuální reformu". Jest nutno poznamenati, že výsledky poraden, které byly touto ligou zřízeny, jsou líčeny Magnusem Hirschfeldem a Linsertem pod titulem: „Zamezení početí". Již ze jména zakladatelů jest zřejmo, že také „Lékařské komité pro regulování porodů" jest židovským podnikem. Mezi zakladateli znamenána jest paní dr. Ruben-Wolff. A pan dr. Theilhaber, který roku 1913 založil „Společnost pro sexuální reformu", určitě také není arijského původu. Tato organisace byla první organisací, která plánovitě začala boj za regulování porodů a proti § 218.

Tak pracuje židovský lékař plánovitě s plnou výzbrojí vědy a lidovýchovy k tomu, aby přeměnil pohlavní morálku Němců na morálku jinou, aby ji přivedl na svou cestu, a naší povinností jest brániti se proti tomu všemi prostředky, které máme po ruce. Zde neplatí žádná tolerance, žádný liberalismus.

Nemylme se v síle židovské posice. Žid uměl vždycky ovládnouti tisk. Denní listy i časopisy budou vždy chváliti veřejnou i skrytou formou všechno to, co jim doporučí židovský lékař.[205] A také lékařský tisk jest valnou většinou ovládán Židy. Podívejme se jen na lékařské týdeníky; pak můžeme považovati jediné „Münchner Medizinische Wochenschrift" za list německo-národní. Německé lékařské týdeníky jsou bezbarvé; „Die Medizinische Welt", „Die Klinische Wochenschrift", „Die Medizinische Klinik", byly převážně pod židovským vlivem. Usměrnění tisku od doby nacionálně-socialistické revoluce přivodilo i zde změny, které můžeme v zájmu německého lékařského ducha jenom pozdraviti.

Jaký obchodní duch panoval ve „vědeckých" časopisech, to jest patrno z toho, že jeden týdeník, který vychází v německém nakladatelství, nabízí dokonce svým abonen-

[205] Srov. ankety o § 218 v „Mannheimer Volksstimme" ze dne 27. II. 1929.

tům pojištění pro případ nehody v povolání. Ale nutno se dívati přímo jako na pokus korupce, že týž časopis zasílá oběžník po odděleních nemocnic a institucí a nabízí v něm, že s předplacením časopisu (pro institut i na útraty státu nebo města!) jest spojeno pojištění pro případ nehody v povolání pro ředitele institutu nebo jednoho jím jmenovaného lékaře. Tak daleko jsme již v Německu došli, že samy vědecké listy přecházejí k tomu, aby zakukleným úplatkářstvím získávali čtenáře.

Lékařská speciální literatura jest téměř výlučně v židovských rukou a jest ovládána nakladatelstvím Springrovým. Co dnes vychází v „Zentralblatter“, velkých referentských orgánech, ve kterých se pojednává o nových objevech lékařské literatury, jest výplodem převážně springrovským, a velmi početné, v posledním desítiletí vydané příručky vycházejí skoro vesměs z nakladatelství Springrova. Nikdo nebude na pochybách, že také zde jest mocenská posice Židovstva silná a je tím nebezpečnější, poněvadž její působnost zvenčí jest málo patrná.

Za nového přetvoření německé nakladatelské podstaty byla firma Springer tak zorganisována, že vlastnické poměry odpovídají požadavkům arijského zákonodárství. Tím jsou dány pro budoucnost určité záruky, avšak nesmí se z dějin lékařského požidovštění tvořiti rozkladná činnost nakladatelská.

M. Staemler.

ŽIDOVSTVO A ZLOČINNOST

Veliká zločinnost židovského národa byla dobře známa starší kriminální anthropologii. Mohli bychom také pochybovati, že není známa novější kriminální anthropologii; ale ve skutečnosti sotva lze se všeobecně od přelomu roku 1848 uvarovati toho, aby se ve vědeckých či úředních pracích nemluvilo o židovských zločincích. To se přirozeně stávalo jen proto, aby se vzbudila davová sugesce, že Židovstvo nemá žádný nebo alespoň nikterak větší podíl na zločinech než ostatní lidé.

Před námi ležící práce[206] chce vysvětliti bludnost podobného pojetí. Jest nutno překonati mnohé obtíže. Již Žid David Trietsch napsal v ilustrovaném židovském kalendáři na rok 5685, Berlín 1924—25: „Většina židovských statistiků ještě stále myslí, že nejlepší ochranou pro Židy jest, když je nikdo „nevidí“. Mnohá Židovstva severní Afriky žijí — majíce takové obavy — v podzemních obydlích, a většina židovských statistiků zmenšuje všemi prostředky, zastaralými číslicemi, početními chybami, zmenšujícími sestaveními, ignorováním tendencí vzrůstu a odstraňováním škodlivých faktorů skutečný stav Židovského světa.“

Ale samo toto dalekosáhlé židovské přiznání platí jen pro konfesionelní Židy; katoličtí, evangeličtí a jiní Židé, právě tak jako velmi početní židovští míšenci jsou statisticky křesťanským vyznáním na obtíž. Pötsch dále předkládá další negativní účinek židovské zločinnosti, a to židovským přeplněním v právním životě; tato zločinnost jest doplněna zjištěními příslušnosti náboženských vyznání, která byla po roce 1918 zakázána. Následující statistické údaje musí se proto číselně opírati o naposled zachycené ročníky

[206] Walter Pötsch: „Židovská rasa ve světle zločinnosti“ (Südostdeutscher Kulturverlag, Wien 1932), 2. vydání 1934.

1915/16; nikdo ovšem nebude chtíti tvrditi, že se Židé mezitím stali „slušnějšími“. Mnohem správnější by byla domněnka, že jejich stále pokračující vzestup moci dal u nich stoupati také jejich větší bezuzdnosti. Nejlepším důkazem správnosti takových závěrů jest odstraňování židovské statistiky, tak jak to provádějí Židé.

V letech 1915/16 bylo v Německu mezi 100.000 dospělými trestanci 816 katolíků, 601 protestant, 662 Židů. V Rakousku 153,4 katolíků, 142,6 protestantů, 185,4 Židů.

Vysoký počet provinilých katolíků v Německu vysvětluje silně zastoupené polské obyvatelstvo v okresech Poznaň, Bromberg, Opolí.

Správný obraz podává teprve rozložení zločinců do zvláštních skupin podle trestních činů. Pak připadá na 100.000 trestaných plnoletých osob:

V Německu v letech 1892—1901 — odsouzení pro úmyslná ublížení na těle: 397 katolíků, 252 protestantů, 124 Židů.

V letech 1900—1913 v Rakousku: 20.3 katolíků, 10.8 protestantů, 4.2 Židů. Menší počet Židů lze vysvětliti jejich osobní zbabělostí.

Naopak zase Židovstvo vede ve všech ostatních zločinech a přestupcích, které vyžadují na pachatelích zvláštní rozháranost, šejdířskou spěšnost a lumpárnu. Zde také německé i rakouské číslice plně souhlasí, a to bez ohledu na ročníky.

Na 100.000 plnoletých trestaných podvodníků v Německu připadá:

Roku	katolíků	protestantů	Židů
1882—1891	47	42	90
1891—1900	68	57	113
1915—1916	24	19	38

a v Rakousku:			
1901—1913	11.5	14.4	29.3

Ačkoliv Židé v Německu před válkou tvořili pouze 1% obyvatelstva, přece popírali v letech 1915—1916 toto procento v těchto trestních činech:

Přestupky proti dobytčí nákaze 7.5%, konkursní přečiny 8.5%, úpadek (podvodný) 11.6%, úpadek (celkem) 17.4%, lichva 23.0%.

Ve srovnání s nežidovskými skupinami dopouští se Žid proto: podvodu dvakrát tak často, přestupků o dobytčí nákaze téměř sedmkrát častěji, přestupku úpadku skoro devětkrát, úpadku (podvodného) téměř dvanáctkrát, úpadku (úplného) skoro dvacetkrát, lichvy téměř osmadvacetkrát častěji.

Také v Rakousku se dopouštějí Židé dvojnásobného počtu přestupků než Nežidé. Proti morové nákaze třikrát, konkursu dokonce desetkrát častěji.

Systematicky rozšířené klamné mínění o „slušnosti“ Židů jako zaměstnavatelích jest vyvráceno skutečností, že Židé byli šestkrát častěji trestáni pro nešetření ustanovení o nedělním klidu a zavírání krámů, desetkrát častěji pro zaměstnávání dělnic a mladistvých pracovníků nebo dětí. Bohužel každá statistika mlčí o počtu těch mravních přečinů a zločinů, jichž se Židé dopustili proti svým ženským zaměstnankyním.

Nejdůležitější úlohu má rasové složení, jak uveřejnil známým způsobem (k veliké bolesti Židů) italský Žid Césare Lombroso ve svém díle „Zločinec v ohledu anthropologickém, lékařském a právnickém“, Hamburk 1887.

Na 100.000 plnoletých potrestaných obyvatelů připadá v následujících obvodech tento počet trestních případů:

V letech 1882—1891: Hannover-Oldenburg 711, Rýnské provincie 746, Würtenberg a Baden 811, Pomořany, Schleswig-Holstein-Mecklenburk 822, Bavorsko bez Falce 1170, vých. a záp. Prusko 1570.

V roce 1901: Horní Bavory 1707, Falc 1707, Bromberg 1821, Oppeln 2071.

Obraz se podstatně posune při rozčlenění v jednotlivé trestní činy. Vysoký počet trestnosti jest na př. ve Falci, jenom proto, že se zde značně vyskytuje ublížení na těle (téměř 650 případů). Naopak zase v severozápadním Německu jest nápadný skrovný počet odsouzení pro těžké ublížení na těle a pro podvod.

Podle toho ukazuje nordická rasa zřejmě menší zločinnost. Naopak ovšem větší zločinnost negrů proti rasám arijským vrhá ostré světlo na rasovou příbuznost Židovstva s černými.

Jeví se nám ošklivý obraz zločinnosti Židů. Právem se táže Pötsch, oč černější by byl tento obraz, kdyby nyní platné neněmecké zákony byly změněny tak, aby odpovídaly spravedlivě německým záležitostem. V odstavci „Cílevědomé stupňování židovského krvavého podílu“ pojednává Pötsch o rakouských poměrech, které nastaly jako důsledek ulehčení, daného Židům, jímž mohli Židé snáze nabývati občanství.

Podle sčítání lidu ze dne 7. března 1923 jest ve Vídni 201.513 Židů — t. j. příslušníků židovského vyznání. Z nich se narodilo ve Vídni 77.260; v Něm. Rakousku 7967; v cizině 116.286; vyjádřeno v procentech: ve Vídni 38,34%; v Něm. Rakousku 3,95%; v cizině 57,71%.

Oněch 116.286 zahraničních Židů můžeme ztotožniti s východními Židy, kteří se r. 1918 usídlili ve Vídni. Ovšem ve skutečnosti se jich přistěhovalo do Vídně daleko více, poněvadž u orthodoxních Židů se pojmy „rasa“ a „víra“ kryjí: nelze rasové Židy v tomto rozestavení přímo zachytiti. Celkové přistěhovalectví rasových Židů činilo proto nejméně 113.000 osob. Židovský kalendář skutečně přiznává docela 280.000 konfesionelních Židů.

Úřední číslice, zvláště když vezmeme zřetel na Židy bezkonfesní a milence, jsou tedy nesprávné!

Pötsch proto uzavírá, že roku 1923 byla jenom ve Vídni polovina rasových Židů a polovina míšenců, t. j. celkem 750.000 těch, kteří byli zamořeni židovskou krví.

Židovské přistěhovalectví činilo podle úředních údajů v letech 1920—1929 v Rakousku 27.702 osob, přímo ve Vídni 26.434 osob, takže Vídeň měla podíl 95,4%. Na nabytí domovského práva v Rakousku měli Židé podíl 32,7%, t. j. každý třetí, kdo nabyl domovského práva, byl Žid!

Ve Vídni samé bylo napočítáno r. 1923 95.4 % konfesionelních Židů, kteří dostali domovské právo, v celém Rakousku docela 99%.

Těchto 28.000 konfesionelních Židů, kteří získali domovské právo v Německém Rakousku, vytlačilo 17.500 rakouských Němců, kteří museli odejíti z vlasti, poněvadž jim jejich vlastní otčina nemohla dáti dostatečný životní prostor.

Stav vídeňských německých obchodníků byl tímto židovským vpádem úplně zničen. Duševní převaha Židů projevuje se v těchto číslech: Ze 100 žáků středních škol bylo v r. 1924/25 65—70 Židů, obchodní akademie (1927/28) 70 až 95 Židů, posluchačů university (1924 až 1925) 47 Židů, zubního lékařství (1924—1925) 83 Židů, právních zástupců (1931) 90 Židů, vysokoškolských učitelů (1926) 45 Židů.

Ze záslužné práce Pötschovy vyplývají v souhrnu tato čísla:

Zločiny a přečiny v Rakousku — 1900—1913 na 100.000 trestaných: katolíků 153.4; protestantů 142.6; Židů 185.4. V této době a na stejné množství lidí připadá na těžké ublížení na těle: katolíků 20.5, protestantů 10.8, Židů 4.2; u trestů pro podvod jest tento stav: katolíci: 11.5, protestanté 14.4, Židé 29.3.

V Německé říši jeví se v r. 1915/16, počítáme-li týmž způsobem, tato statistika: přečiny úpadku: katolíci: 2.5, protestanté 2.9, Židé 5.5; podvodný úpadek: katolíci: 0.35, protestanté 0.35, Židé 4.2; podvod: katolíci 24, protestanté 19, Židé 37.5; lichva: katolíci: 0.03, protestanté 0.2, Židé 0.7; zločin i přečin konkursu: katolíci: 0.35, protestanté 0.6, Židé 4.2; přestupky dobytčí nákazy: katolíci 5.2, protestanté 3.3, Židé 30; jednání proti nedělnímu klidu a zavírání krámů: katolíci 6.4, protestanté 9, Židé 46; jednání proti ustanovením o zaměstnání žen, nedospělých, dětí: katolíci 1.4, protestanté 2.9, Židé 21; zločiny a přečiny proti majetku: katolíci 355, protestanté 292, Židé 209.

Celkový obraz zločinů i přečinů vypadá tedy takto: katolíci 816, protestanté 601, Židé 662.

Myšlenka Pötschova, aby na určité kraje (provincie) Německa bylo pohlíženo jako na nordicko-rasové a ne jinak, není ovšem myšlenkou špatnou, ale přece ji nemůžeme označiti za přísně vědeckou, poněvadž jí vadí silné rasové míšení — zvláště ve městech. Ale bohužel jest také jasné, že nemáme dnes po ruce jiné možnosti než pracovati s tak jednoduchými prostředky. Nálezy budou rozhodně ještě více potvrzeny, bude-li metodika zjemněna, k čemuž může posloužiti jako důkaz veskrze skrovná zločinnost nordicky čistších obvodů Skandinávie.

Shrneme-li vše, můžeme říci, že Pötschova práce tvoří důležitý začátek všech statistických zjištění, jež mají velmi značný význam.[207] Jest úkolem národně určitého státu

[207] Další spisy: Dr. Pfister: Aktenmäss. Geschichte der Räuberbanden an beiden Ufern des Mains usw., Heidelberg 1812 (Věrně podle spisů sepsané dějiny lupičských band na obou březích Mohanu (Heidelberg 1892); — Týž: Nachtrag zu der aktenmäss. Geschichte usw. (Heidelberg 1812). — Týž: Merkwürdige Kriminalfalle mit Rucksicht auf die Untersuchungsfuhrung, 5 Bde, Frankfurt 1814/20 (Pamětihodné kriminální případy pod úhlem vyšetřování). — C. F. Brill: Aktenmässige Nachrichten von dem Räubergesindel in den Maingegenden, Darmstadt 1814—15; Rauber-Diebs-Gaunerarchiv, Verlag Gottfried Basse, Quedlinburg 1820 (Věrně podle akt podané zprávy o lupičské pakáži krajiny mohučské — Lupičsko-zlodějsko-lotrovský archiv), — G. L. Giese: Aktenmässige Notizen uber eine Anzahl Gauner usw., Celle 1828 (Podle aktů poznámky o tulácích atd.). — F. C. B, Avé-Lallement: Die Mersener Bockreiter des 18. und 19. Jahrhunderts, Leipzig 1880 (Meziborské trdlice 18. a 19. stol), — Karl Rauchhaupt: Aktenmassige Geschichte des Räuberhauptmanns Johannes Bückler, gen. Schinderhannes, Kreuznach 1891) (Podle spisů věrné dějiny lupičského hejtmana Johanna Bücklera, jm. Schinderhannes). — Tentýž: Aktenmässige Geschichte der rheinischen Räuberbanden, 2 Bde., Kreuznach 1892 (Podle akt, pr. dějiny rýnských lupičských band). — J. J. Michel: Die Bockreiter von Herzogenrath, Balkenburg und Umgebung. (Nach Quellen und Gerichtsakten mit Namensverzeichnis aller Bockreiter, 1905.) — E. Arnold: Der Malefizschenk und seine Jauner, Stuttgart

budoucnosti, aby za to mnohem lépe přichystal potřebnou výzbroj, než jak rádi považovali za správné lamarckovsko-marxisticky usměrnění statistikové nedávné minulosti.

ŽIDOVSTVO VE STATISTICE

Žid věří v číslo, ve velké číslo, v nadpočet, v množství. Proto se stal vynálezcem demokracie a parlamentarismu, marxismu a komunismu, kolektivismu a bolševismu. Žid má také důvěru v čísla statistiky, ale jen tehdy, když pocházejí od něho. Jeho statistiky prozrazují ovšem kabbalisticky školeného počtářského umělce; ti si zároveň vzali zdánlivě za motto starý rabínský výrok o celkovém čísle Židů: „Drzost pomáhá docela proti Bohu." Hraničí přímo s drzostí, když Žid odhaduje v roce 1935 židovský národ jen na 13 milionů duší. Vypočítává si toto číselné minimum, aby mohla býti uchována v platnosti smyšlenka téměř příslovečně „proslulého" 1%, které Židé zdánlivě celkem jen představují. Jiné židovské statistiky, jako ta, kterou vydala Jewish Yearbook z New Yorku 1928 a Ročenka londýnská z r. 1929, považují za nutné přiznati nejméně asi 15 milionů Židů, čísla, která byla přijata jako věrohodná velikými lexikony, jako na př. lexikonem Brockhausovým, Meyerovým, Velkým lexikonem Herderovým atd. Tyto lexikony jsou ovšem kontrolovány Židy! Jen ojediněle odhadují židovské statistiky počet Židů na 16 milionů. Nejvyšší ústupek — 17 milionů — učinil Žid David Trietsch již pro rok —1922! Roku 1922 mělo býti tudíž již 17 milionů — 1935 už jen 13 milionů! Snad posledním číselným údajem měl se nyní dokázati statisticky tolikrát a tolikrát konečný úpadek Židovstva, aby se pohostinní národové utišili!

Jest skutečností, že všichni židovští statistikové tohoto oboru představují vědecké a hladké svádění s cesty gojimů. Tato zúčtování obsahují totiž jen počet Židů podle vyznání, to jest jen těch Židů, kteří jsou vedeni v seznamech synagog. Zastírací metoda, která byla Židy zavedena a vynucena, přešla do statistik všech zemí. Také německá říšská statistika uvádí pouze ty Židy, kteří jsou zapsáni jako členové synagog. Tudíž všichni rasoví Židé světa, veliká masa bezkonfesních a pokřtěných Židů, miliony židovských míšenců po otci a židovských míšenců po matce nejsou počítáni! Proč najednou toto omezení na Židy podle vyznání? Každý Žid zná přece skutečnost, která ho jen potěšuje, že neexistuje vůbec nějaké vystoupení ze židovství, že Žid zůstává provždy Židem, ještě ve sté generaci, jak hlásá pyšně „vyvolení". Ale jest třeba ostatním národům ukázati černé na bílém, že Žid jest vlastně odjakživa tvůrcem veškeré kultury na zemi, potom budou ochotně a často k ušlechtilému a pravému Židovstvu počítáni — jak to činí na př. „Grosse Jüdische Nationalbiographie" — také bezkonfesní i pokřtění Židé, ba docela „slavní" židovští milenci, poněvadž — abychom mluvili slovy Žida — „křtem se původ, podstata a charakter Židů nikterak nedá změnit." Proto znamená připuštěných 17 milionů jenom jádro Židovstva. Proto obdržíme konečný počet Židů teprve tehdy, když k pokolení Židů podle víry přidáme mnohé větve a větvičky, ratolesti a ratolestičky, které ubírají světla a slunce pohostinným národům jako rasoví Židé.

1911. — Hermann Ritter: Das Riuberunwesen im Rhein-Lande vor 100 Jahren. (2. Aufl, Köln 1919).

Jelikož není možno statisticky zachytiti požidovštění střední a severní Evropy, které vznikalo zvolna již v římské době, lze jen všeobecně říci, že nejprve Španělsko, Portugalsko, Jižní Francie, Jižní Německo a Porýní, později v 15. až 18. století celá Evropa, především Holandsko, Anglie, Francie a Německo byly postiženy druhou vlnou požidovštění (Francie měla přece již kolem roku 1300 podle židovských údajů již 800.000 Židů). Vezměme za východisko našeho výpočtu rok 1800. Je to počátek židovského století a věku, jak postupně ve všech zemích byla vynucena emancipace Židů a široko daleko i vnikání židovských nemravů do evropského kulturního kruhu. Přesných statistických údajů nelze sice získati ani pro tuto dobu, ba ani pro dobu přítomnou, neboť Žid, žijící v přítmí, dovedl ve všech zemích (na př. působením Rothschildů ve Francii a v Anglii) zabrániti statistickým zjištěním o Židovstvu. Ale přece máme doklady, podle nichž můžeme přibližně zjistiti celkový počet Židů.

Víme-li, že samo potomstvo polských Židů dosahovalo až do roku 1930 výše 12—13 milionů a dnes (1935) se zvýšilo, a to v důsledku touhy po rozmnožování (nařízení rabínů!), na 14 až 15 milionů, víme-li také, že se počet světového Židovstva od roku 1881 do r. 1914, tedy ve 33 letech, zdvojnásobil, kdežto jiné národy potřebovaly k tomu 70 roků, můžeme-li statisticky dokázati, že světové Židovstvo vzrostlo ročně okrouhle o 375.000 jedinců, pak můžeme pro rok 1935 odhadnouti pouze toto jádro na 22 milionů bojovníků, béřeme-li za podklad oněch 17 milionů Židů podle vyznání.

K tomuto základnímu číslu musíme nyní ještě přidati bezkonfesní Židy, jichž jest v každém velkém státě se světovými městy několik set tisíc (v Německu v roce 1905 bylo napočítáno již 300.000 Židů bez určitého vyznání a roku 1912 celkem 2½ milionu Židů a jedinců se Židy spřízněných). Ještě nutno připočítati ve všech zemích světa velmi značný počet pokřtěných Židů; přece sám Židovský pramen připouští číselné udání, že jen v 19. století přestoupilo nejméně 250.000 Židů ke křesťanství, které prokazatelně zůstávalo daleko za skutečností; přece sama Vídeň měla již v roce 1922 téměř 210.000 pokřtěných Židů a vesměs tři čtvrti milionu rasových Židů. Poněvadž Prusko, zejména však Berlín od konce 18. století do dneška zažil větší množství častých křtových epidemií, je proto také v Berlíně mnoho Židů. Celkový počet těchto bezkonfesních a pokřtěných Židů, počítáno i s dětmi a dětmi dětí, jde na světě do milionů. Novější počet připouští pro Francii a Polsko více než 4 miliony, pro Německo 3 miliony křesťansko-židovských potomků, čísla, která snad jsou vzata příliš vysoko, ale židovským znakem těchto zemí stávají se blízkými. (Také i ve všech ostatních zemích.)

Celkový počet Židů zvyšuje se dále v celém světě velmi značně vzmáhajícími se smíšenými manželstvími. V Uhrách na př. připadá na 10 uzavřených manželství 1 smíšené manželství! V Německu bylo v krátkém čase uzavřeno přes 33.000 smíšených manželství a r. 1901 a 1905 přišlo na 100 čistě židovských manželství 35.4 %, resp. 44.4% smíšených manželství, v roce 1932 již 77% a 1933 (!) dokonce 83% smíšených manželství. Příroda sama opravuje člověka! Připusťme relativní neplodnost smíšených manželství; přece však vzniká z nich mnoho dětí, které musíme po stránce rasové počítati k Židům. Celkový počet Židů se také zvyšuje velikým množstvím Židů bez státní příslušnosti, a především cizinci, stále žijícími v každém velkém státě, jichž počet jde do milionů a jejichž vysoké procento tvoří Židé, kteří se skrývají za různou státní příslušností. Právě Žid se svým ubi beneibi patria (kde jest dobře — tam jest má vlast) jest cizincem kat exocheen (především); (na př. v Německu nesčetní Židé z Rakouska). Významný, statisticky

sotva zachytitelný přírůstek celkového počtu Židů přinášejí přečetní, nikde nehlášení východní Židé, kteří se obcházením přistěhovaleckého zákona s pomocí soukmenovců, usedlých v krajinách, o něž jde, vkrádají do 60 říší světa a ponořují se do židovských čtvrtí mezinárodních světových měst a přístavů. Jen Amerika měla v roce 1932 750.000 (!) tajných přistěhovalců. Židé, kteří se ve značném počtu usídlili v Rakousku, Anglii, Americe, především však ve Francii a v jejích severoafrických koloniích, kteří připluli všichni pod falešnou národností, ti všichni znamenají nejnovější zvýšení celkového počtu Židů.

Se zřetelem na tyto všechny skutečnosti jest dán tento celkový počet Židů na světě, který, zaokrouhlen spíše dolů než nahoru, podává nám jen přibližné určení, poněvadž ve většině zemí jest odhad počtu Židů možný jen tehdy, provedou-li jej sami Židé. V druhém sloupci jest uváděn počet Židů podle vyznání.

E v r o p a :

Býv. Polsko	6,100.000	3,100.000
Rusko	3,900.000	2,700.000
Německo	3,400.000	500.000
Rumunsko	3,200.000	900.000
Francie	2,900.000	165.000
Maďarsko	1,300.000	500.000
Anglie	1,200.000	300.000
Italie	130.000	45.000
Belgie	105.000	50.000
Jugoslavie	100.000	64.000
Bulharsko	70.000	46.000
Španělsko	44.000	4.000
Švýcarsko	40.000	21.000
Švédsko	23.000	6.500
Dánsko	17.000	6.000
Estonsko	17.000	5.000
Portugalsko	15.000	2.000
býv. Gdaňsk	15.000	4.000
Finsko	4.000	1.600
Norsko	2.700	1.500
býv. Rakousko	900.000	300.000
býv. Č. S. R	800.000	350.000
Holandsko	340.000	150.000
Řecko	330.000	115.000
Litva	240.000	155.000
Lotyšsko	210.000	100.000
Evropské Turecko	165.000	85.000

A s i e :

Palestina	275.000	84.000
Asijské Turecko	95.000	70.000
Persie	90.000	60.000
Sýrie	85.000	35.000
Vnitřní Asie	80.000	28.000
Arábie	55.000	25.000
Britská Indie	48.000	21.000
Afganistan	33.000	18.000
Čína	19.000	10.000
Japonsko	3.500	1.000?

A f r i k a :

Francouzské Maroko	190.000	110.000
Alžír	115.000	74.000
Egypt	90.000	60.000
Jižní Afrika	105.000	60.000
Habeš	100.000	50.000
Tunis	85.000	50.000
Španělské Maroko	26.000	18.000
Tripolis	34.000	18.000
Tanger	17.000	10.000

A m e r i k a :

U. S. A.	9,300.000	4,600.000
Kanada	370.000	156.000
Argentina	320.000	200.000
Brasilie	85.000	27.000
Mexiko	33.000	20.000
Kuba	11.000	5.000
Malé státy	15.000	6.300

Australie a Tichomoří	65.000	27.000

Proti okrouhle 15 milionům konfesních Židů stavíme celkový počet — více než 37 milionů Židů podle rasy! Tato číslice by se ještě značně zvýšila, promluvili-li bychom jako o míšenci na místě nejen k třetí generaci, jako Angličané a Američané o nositeli jenom ještě šestnáctiny cizího obnášejícího smíšení, tedy v našem případě jako o Židu. Jest jakýsi státní židovský národ inter nationes (mezi národy) a dosvědčuje stupeň požidovštění dnešní společnosti, který by nestál stranou toho, který vychází ze starověku,

v němž zbožný Žid říkal, že jest to božským, podivuhodným řízením Jahve, že dostal všeobecně židovskou tvář a výraz.

Východní Židé v Německu.

S děleními Polska dostalo Prusko více než stravitelný přírůstek východních Židů, kteří brzy nastoupili své „tiché stěhování národů“ na západ. To pak začali prováděti systematicky, a to nikoliv pro pogromy nebo jiné „ukrutnosti“, jak jest se strany Židů rádo žalováno. Spíše byl východním Židům tento úkol přidělen, docela podle plánu Všežidovstva, aby východní Židé přinášeli západoevropskému Židovstvu nové nacionálně-židovské síly, aby tak zabránili obávanému zničení západních Židů křtem a asimilací.

Rychlé požidovštění Pruska (a zvláště Berlína) začalo v 70. a 80. letech, kdy si také po prvé nejširší vrstvy uvědomily židovský podvod, což vedlo v zápětí k protižidovské vlně a také — bohužel — marným protestům proti východožidovskému importu. V letech 1881 až 1914 se stěhovalo celkem 3,055.000 východních Židů, z nichž asi 2½ milionu se vystěhovalo do Ameriky a téměř 51.000 přivandrovalo do Německa. Roku 1900 proudili do země především haličtí Židé; roku 1907 dosáhla tato přistěhovalectví přímo znepokojujícího množství. Počet přistěhovalých Židů lze odhadnouti pouze 65.000 osob, protože již tenkráte všemocní Židé nepřipustili žádnou úřední statistiku o počtu přivandrovalých soukmenovců. Za války měli Židé kontrolu a řízení přistěhovalectví východních Židů úplně ve svých hodnotných rukou! Německo se stalo po listopadové revoluci 1918 zaslíbenou zemí východních Židů, kteří byli chtiví zlata i životních potřeb. Za pomoci stále ovládajícího Židovstva vpadali hrozným způsobem do německých měst. Po souši i po moři přicházeli do země východní Židé, a židovské pomocné organisace s německým policejním presidiem opatřovaly jim ihned a bez rozvahy pasy. Roku 1920 čekalo jenom v Královci na 30.000 východních Židů na dopravu do Německa. Roku 1922 vystavilo samo berlínské policejní presidium v krátké době od července do prosince přes 40.000 příchodních pasů. Rok co rok se stávaly tisíce východních Židů občany, neboť přistěhovalecký a nostrifikační decernát[208] pracoval v osobě Sionisty rychle a nenápadně. Na př. v r. 1929 nabylo domovského práva 3085 východních Židů; roku 1930 již 4005. Roku 1928, 1929, 1930 přivandrovalo pouze 1092, 1284, 1857 východních Židů.[209] Počet těchto Židů jest znalci odhadován na 70—100.000 duší. Tyto davy byly Židovstvu (dnes to chtějí popírat) a levicovým stranám neocenitelnou pomocnou silou v jejich boji za dokonalé požidovštění a zbolševisování Německa. Nacionálně-socialistická vláda roku 1933 ihned znemožnila import východních Židů a dala podnět, že 60—70.000 emigrantů, mezi nimi 86% Židů, uteklo z Německa. Jest skutečností, že tak zvaní usedlí Židé v Německu tvoří sotva ještě 20% celkového židovského počtu. Čtyři pětiny jsou v posledních letech přivandrovalí východní Židé.

---

[208] Organizační jednotka (pododdělení) s vymezenými pravomocemi v některých úřadech státní správy; z lat. decernere – rozhodovat; pozn. editora.

[209] Podle Židovského pramene, který zapomíná na nesčetné Židy, kteří se zdržovali v Berlíně bez jakéhokoli hlášení.

Číselný vzestup Židovstva v Říši a Berlíně.

Za Židy jsou ve všech tabulkách tohoto druhu počítáni pouze Židé podle vyznání; všichni ostatní Židé podle rasy byli připočítáni nuceným slovem Židovstva k Arijcům.

Vzestup v Říši. (Říšská statistika z r. 1933.)

Roku	Okrouhle Arijců	Židů podle vyznání	Žid. Lexikon udává
1816	22,000.000	214.000	
1825	24,000.000	245.000	
1834	27,000.000	270.000	
1843	29,000.000	309.000	
1852	31,000.000	329.000	
1861	33,000.000	353.000	
1871	36,000.000	383.000	512.153
1880	40,000.000	437.000	561.612
1890	44,000.000	465.000	567.884
1900	50,000.000	497.000	586.833
1910	58,000.000	539.000	615.021
1925	33,000.000	568.000	564.379
1933	66,000.000	504.000	

Vzestup v Berlíně. (Říšská statistika z r. 1933.)

Roku (okrouhle)	Arijců	Židů	Židů podle vyznání
1816	223.000	3.400	—„—
1825	251.000	4.200	—„—
1834	301.000	5.600	—„—
1843	401.000	8.600	—„—
1852	511.000	12.300	—„—
1861	613.000	19.400	—„—
1871	932.000	36.500	—„—
1880	1,321.000	55.100	—„—
1890	1,960.000	82.600	—„—
1900	2,712.000	109.400	—„—
1910	3,734.000	144.000	—„—
1925	4,024.000	172.700	—„—
1933	4,243.000	160.600	—„—

Již statistika povolání z roku 1907 ukazuje, že Židé jsou *majiteli*, Arijci však *dělníky* anebo lidmi bez majetku. Statistika povolání ze 16. června 1925 ukazuje úplné zaplavení Německa cizím živlem, jakož i židovské panství ve všech oborech.

Statistika ukazuje, percentuálně počítáno, podíly Arijců a Židů podle vyznání v jednotlivých hospodářských odvětvích:

	Arijci	**Židé podle vyznání**
Zemědělství, zahradnictví, chov dobytka, lesnictví, rybářství.	29.47%	1.74%
Průmysl, řemeslo, hornictví, stavebnictví.	40.94%	25.85%
Obchod a doprav., hostinství, výčepnictví.	17.11%	58.80%
Veřejná správa, úřady právní, vojsko a námořnictvo, církev, bohoslužba, právnictví, volná povolání.	4.85%	5.94%
Zdravotnictví, hygiena, dobročinnost.	1.88%	4.35%
Domácí služby a výdělečná činnost bez pevného zaměstnání.	5.75%	3.32%
Bez povolání a bez udání povolání.	10.70%	15.40%
Dělníků — pracujících.	46.90%	8.40%

V osmi letech (1925—1933) dovršilo se židovské panství v Německu.

Dr. Oberlies.

ŽIDOVSTVO VE SVÝCH I CIZÍCH SOUDECH

Úsudky římských spisovatelů.

Diodoros. (Kolem r. 30 před Kristem — r. 20 po Kristu.)
uvádí ve svých Všeobecných dějinách (XXXIV—1), že již přátelé krále Antiocha (175—163 př. Kr.) radili svému králi, aby zcela vyhubil národ Židů, „neboť oni jediní ze všech národů se nechtěli směšovati se žádným jiným národem a dívali se na všechny jako na nepřítele“. Po vyhnání z Egypta se usídlili v jerusalemské krajině a „spojili se v onen národ Židů, v němž jest dědičná nenávist k lidem“. Proto také měli zcela odlišné zvyky: „Nechtěli požívati stejná jídla jako jiní národové a k žádnému národu nebyli vůbec dobrotiví.“ Připomínali mu také „nenávist, kterou měli předkové k tomuto národu“. Poukazovali též na „lidstvu nepřátelská a nespravedlivá ustanovení“, jež obsahují „svaté knihy Židů…“

Seneca. (R. 4 př. Kr. — 65 po Kr.)
„Mravy tohoto nejzlotřilejšího národa zesílily již tak, že se rozšířily ve všech zemích; přemožení vnutili vítězům své zákony…“

(Seneca philosophus ed. Bipont. 1782, sv. IV, str. 423.)

Tacitus. (R. 55 — r. 120 po Kristu.)

„Většina autorů se shoduje v tom, že král Bochoris — když v Egyptě propukla jistá odporná nemoc — obdržel v Hammonově věštbě pokyn, aby vyčistil svou říši a malomocné jakožto bohy a lidmi nenáviděné plémě aby odstranil do jiných zemí. Tak byli vyloučeni a v poušti ponecháni sami sobě… Jeden z vyhnaných, Mojžíš, jim radil, aby nečekali žádnou pomoc od bohů ani od lidí, nýbrž aby se svěřili jeho vedení… Po šestidenním pochodu…, vyhnavše obyvatele, obsadili město i zemi (Jerusalem).

Aby připoutal k sobě provždy národ, dal mu Mojžíš nové zákony, jež odporují zákonům všech smrtelníků: opovrhují vším, co je nám svaté; naopak jest dovoleno všechno, co je nám hnusné… Nejedí vepřové, poněvadž vepři přičítají vinu na svém malomocenství… Svůj rituál a jeho vznik ospravedlňují jeho stářím; jejich ostatní zvrácená, ohavná a hnusná zřízení získala svým protismyslem na síle; neboť zavržení, kteří se odřekli víry svých národů, odvádějí poplatky tam, kde Židé se stali mocnými a vládnoucími; poněvadž také houževnatě drží pohromadě a vzájemně se podporují, naopak chovají nepřátelskou nenávist ke všemu ostatnímu: tento národ, oddělen od stolu, odloučen při noclehu, ačkoliv nezná míry v pohlavním styku, vyhýbá se souloži s cizími ženami (?), zatím co mezi svými jest mu vše dovoleno.

Zavedli obřízku, aby byli podle této odchylky poznáváni. Jejich novověrci (proselyti) zachovávají tytéž zvyky; učí se především pohrdati bohy, zříkati se své vlasti, nevážiti si rodičů, dětí, a sourozenců… židovské zvyky jsou zvrácené a ubohé (absurdus sordidusque).

Pokud Egypťané, Medové a Peršané ovládali Orient, byli Židé skupinou, jíž bylo ze všech podrobených nejvíce pohrdáno; Když se dostali k nadvládě Makedoňané, pokoušel se král Antiochus o vymýcení jejich pověr a o zavedení řeckých mravů, aby tak převychoval protivný národ (deterrimam gehtem).“

Annales V, 3—8.

Úsudky arabských a perských spisovatelů a učenců.

„Židé, kteří jsou roztroušeni po celém světě, a přece drží pevně pospolu, jsou lstivými, nelidskými a nebezpečnými tvory, s nimiž nutno nakládati právě tak jako s jedovatým hadem, t. j. šlápnouti mu na hlavu, jakmile jen vyleze: neboť jestliže se mu dovolí jen na okamžik vztyčiti hlavu, pak jistě uštkne a jeho uštknutí jest určitě smrtelné.“

Adb al-Quâdiral-Jîlani, al Fath ar Rab-bani wal-Faid ar-Rahmâni.

Mag. 37. (545 po Kristu.)

Mohamed. (Narozen r. 571, zemřel r. 632 po Kr.)

„Židům jsme zakázali pro jejich nespravedlivost mnohé dobré, co jim bylo dříve dovoleno, poněvadž se velice odchýlili od náboženství boha a lichvařili, což jim bylo přece zakázáno, a pohltili nespravedlivě majetek jiných lidí.“

IV. Súra (str. 78).

„Bůh uzavřel dříve svazek s dětmi Izraele… Poněvadž však porušili svůj závazek, proto jsme je prokleli a zatvrdili jejich srdce. Ty však nesmíš ochabovati v odkrývání jejich podvodů. Podvodníky jsou až do skonání!“

V. Súra (str. 78).
Z Koránu podle Ullmannova překladu.

„Očekávat od Žida poctivost a smysl pro právo, jest asi tolik, jako hledati panenství u staré děvky.“

Manâwî, al Manlid, Sig. 72 (821 po Kristu).

„Nemohu pochopiti, proč tyto krvežíznivé bestie nebyly již dávno vyhubeny. Což bychom ihned nezabili divou zvěř, požírající lidi, i kdyby byla podobná člověku? A jsou snad Židé něco jiného než lidožrouti?“

Mirza Hassan Chan, Chiam. hig. Bil. 3. (1689 po Kristu.)

Úsudky ze šestého až šestnáctého století.

Guntram, král z rodu Merovijců, kolem r. 565 po Kr.

„Běda národu Židů, neboť je špatný a nevěrný; má věčně zlé a lstivé srdce.“

Z kroniky Gregora z Tourau, nar. 540, zemř. 594 po Kristu. Kniha VII, kap. 1.

Petr de Clugny, (Kolem r. 1146.)

„Neradím, aby byli Židé zabíjeni, nýbrž aby byli trestáni, a to způsobem, odpovídajícím jejich špatnosti. Jest něco spravedlivějšího než odníti jim opět to, co podvodně nabyli? Vše, co mají, bylo hanebně ukradeno, a poněvadž nebyli dosud potrestáni za svou drzost (a to je právě to nejhorší), jest nutno jim vše opět vzíti. — Co pravím, jest všem známo. Neboť nikoliv z poctivé orby, nikoliv z válečné služby podle práva, nikoliv z některého užitečného řemesla naplňují obilím své stodoly, vínem své sklepy, penězi své měšce, zlatem a stříbrem své truhly, jako spíše tím, co podvodným způsobem odnímají lidem, tím, co skupují potají od zlodějů, čímž si dovedou opatřiti ty nejcennější věci za nejnepatrnější cenu.

Petr Schwarz. (1477.)

„Židé podvádějí lid a kazí národy a země vydírají lichvářstvím. Není horšího, lstivějšího, lakomějšího, necudnějšího, nestálejšího a otrávenějšího národa, který lidem vůbec nevěří.“

Františkán Bernardin de Feltre kázal r. 1487:

Lichva Židů jest tak nesmírná, že chudí jsou rdoušeni. A já, který pojídám chléb chudých, měl bych jako němý pes mlčeti k této pravdě?

Psi štěkají na ty, kteří utišují jejich hlad, a já, který pojídám chléb chudých, bych měl mlčeti, když vidím, jak jsou drancováni?“

Schenk Erasmus z Rotterdamu (1487).

„To je olupování a utiskování chudáka Židy, že to již není možno dále snášeti: Bože, slituj se! Židé-lichváři se usazují i v těch nejmenších vesnicích, a půjčí-li pět zlatých, vezmou šestinásobnou zástavu a úroky z úroků a z těchto znovu úroky, takže chudý přijde o vše, co má.“

Johann Trithemius. (Opat Tritheim ve Würzburgu, nar. 1462, zemř. 1516.)

„Jest vysvětlitelné, že se stejně u malých i velkých zakořenila nevole k lichvářským Židům, a já schvaluji všechna zákonná opatření pro zajištění lidu proti jeho vykořisťování židovským lichvářem. Což nám má vládnouti cizí, vetřelý národ? — A vládnouti nikoli větší silou, větší odvahou a větší ctností, nýbrž toliko bídnými, odevšud a všemi prostředky nahrabanými penězi, jichž získání a vlastnictví zdá se býti tomuto národu tím největším statkem? Má se tento národ beztrestně krmiti z potu sedláka a řemeslníka?“

Geiler von Kayserberg. (Kazatel dómu ve Strassburgu, zemř. 1510.)

„Což jsou Židé lepší než křesťané, že nechtějí pracovati jako řemeslníci? Neplatí pro ně výrok Boha: ‚V potu tváře své chléb svůj vydělávati budeš!‘ Lichvařit penězi však není práce, nýbrž utiskování jiných.“

Martin Luther. (Naroz. 1483, zemř. 1546.)[210]

„Jako jest nemožné, aby straka zanechala svého hopkování a kradení, had svého uštknutí: tak ani Žid neupustí od toho, aby — kde jen může — odpravil křesťana.“

Tischreden (Erlangenské vyd. Lutherových děl, sv. 62, str. 375).

„Jejich úzkostlivé vzdychání z celého srdce a toužení směřuje k tomu, že by chtěli s námi — pohany zacházeti jako nakládali s pohany v Persii za doby Ester. Ó jak miluji knihu Ester, která se tak důvtipně srovnává s jejich krvelačnou, mstivou a vražednou dychtivostí a nadějí!

Nikdy nevidělo slunce krvežíznivější a pomstychtivější národ, než jest národ židovský; Židé si myslí, že jsou proto božím národem, aby vraždili a rdousili pohany.“

Erlangenské vydání, sv. 32, str. 120/21.

„Jejich dech páchne zlatem a stříbrem pohanů, neboť nebylo, není a nikdy nebude pod sluncem lakotnějšího národa, což dosvědčuje jejich prokletá lichva; také se utěšují

---

210 Když ještě Luther ve svém mládí neznal Židy, vyjádřil se o nich s velkým respektem (1523). Radil, že se s nimi má jednati v rukavičkách, neboť Ježíš Kristus byl přece také rozeným Židem. Později však Luther jasně poznal dvojí omyl, který byl v jeho prvním úsudku, a — poučen životní zkušeností — podstatně opravil svůj názor na Židovstvo. Když ve styku s lidem poznal neslýchanou lichvu a pokryteckou povahu Židů, když viděl, jak Židovstvo pokoutně využívalo svého vlivu dokonce i v kruzích knížat a vlád a jak tohoto vlivu zneužívalo k plenění národa, když poznal skrytá smýšlení a zákony Židů, které jsou výsměchem vší mravnosti a křesťanství, tu dal božskými slovy průchod svému poctivému srdci — s celou vášní pravého muže velikého charakteru. V roce 1543 vydal dvě knihy „O Židech a jejich lžích“ a „O Schem Hamphoras“; v těchto knihách pronáší přímo zdrcující úsudky o tomto zavrženém, Bohem prokletém národu.

tím, že jejich Mesiáš, jenž přijde, odejme celému světu zlato a stříbro a rozdělí je mezi ně.“

Str. 176.

„Již od mládí ssáli od svých rodičů a rabínů neustále jedovatou zášť proti Gojimům (Nežidům), a ta jim pronikla krví a masem, morkem i kostmi, stala se jejich úplnou přirozeností a životem. A právě tak málo, jako se může změniti maso a krev, morek a kost, tak málo mohou změniti takovou pýchu a nepřízeň; zůstanou stejní a budou dále ničit.“

Str. 181.

„Proto věz, milý křesťane a nepochybuj nikterak o tom, že ty hned po čertu nemáš rozhořčenějšího, jedovatějšího, prudčího nepřítele než je pravý Žid, který chce vážně býti Židem. Snad mohou býti mezi nimi také, kteří věří tomu, čemu věří kráva nebo husa; přesto se všichni přidržují plemene a obřízky. Proto se jim v dějinách tak často dává za vinu, že otravovali studně, kradli a ubodávali rituálně děti, jako učinili v Trientě, Weissensee atd. Oni to ovšem popírají, avšak ať tomu tak je nebo ne, vím dobře, že jim nikdy nechyběla plná vůle, aby tak učinili — buď tajně nebo zjevně — všude tam, kde měli k tomu možnost. Toho buď pamětliv a řiď se podle toho…“

Str. 182 (srov. str. 274 a 276).

„Činí-li však něco dobrého, tož věz, že se tak neděje ani z lásky, ani pro tvoje dobro, nýbrž proto, poněvadž musí z nouze něco dělat, má-li býti pro ně u nás místa, avšak srdce zůstane a jest takové, jak jsem pravil…“

„A člověk, který nezná čerta, mohl by se ovšem diviti, proč jsou především takovými nepřáteli křesťanů, když přece nemají k nepřátelství příčin, neboť jim prokazujeme vše dobré. Žijí v naší domovině pod naší ochranou a záštitou, potřebují zemi i silnice, tržiště i ulice; přitom knížata i vrchnost sedí, chrápou s otevřenou hubou a nechají Židy, aby z jejich otevřených měšců a truhlic brali, kradli a loupili, co se jim zlíbí, t. j. nechají sebe i své poddané vydírati, vyssávati a ožebračovati lichvou Židů. Neboť Židé, když byli v bídě (ve vyhnanství), zajisté nic neměli, a co mají, to patří zajisté nám: nepracují, nevydělávají si tedy od nás nic, my jim nic nevěnujeme ani nedáváme; a přece mají naše peníze i statky a jsou tak ve své bídě v naší vlastní zemi našimi pány. Ukradne-li zloděj 10 zlatek, tak je oběšen, dopustí-li se loupeže na silnici, ztratí hlavu: ale když Žid ukradne 10 tun zlata a když loupí svou lichvou, jest milejším než Bůh sám.

A na věštecké znamení vychloubají se tím směle a posilují svou víru a jednotnou zášť proti nám, říkajíce mezi sebou: buď pevný, viz, jak Bůh je s námi a jak svůj národ ani v bídě neopustí. Nepracujeme, máme se dobře, lenošíme: prokletí Gojimové (Nežidé) musí pracovati za nás, my však dostáváme jejich peníze: a tak jsme my jejich pány, oni jsou našimi pacholky.“

Erlangenské vyd. sv. 32, str. 182/83.

„Jejich Talmud a rabíni přece píší, ze zabití není hříchem, nezabije-li se bratr v Izraeli; a kdo nedodrží přísahu pohanu (křesťanu), ten nehřeší; krádeže a loupeže, jichž se kdo dopustí (lichvou) na Gojimech, jsou naopak službou Bohu; neboť oni myslí, že jsou ušlechtilé krve a obřezanými svatými, my však proklatými Gojimy, a tak mohou jednati

s námi s tou nejhorší hrubostí i prohřešovati se na nás, neboť oni jsou pány světa, my však jen jejich pacholky, ba i hovady! — Na takovém učení Židé setrvávají i v dnešní době a činí to, co činili jejich otcové: obracejí boží slovo, lakotí, lichvaří, kradou, vraždí, kde mohou, a učí své děti, aby jednaly tak jako oni.“

Erlangenské vyd. sv. 32, str. 192.

(„Naposledy chci říci pro sebe, kdyby mi Bůh nechtěl dáti jiného Mesiáše, než po kterém touží a v něhož doufají Židé, pak bych chtěl mnohem raději býti sviní nežli člověkem.“)

„Někdo by mohl mysleti, že mluvím příliš mnoho. Nemluvím příliš mnoho, nýbrž velmi málo, neboť vidím jejich spisy: proklínají nás, Gojimy, a ve svých školách i modlitbách přejí nám všechno zlé, olupují nás lichvou o naše peníze i statky, a kde mohou, dopouštějí se na nás nejhorších lstí; myslí — a to je nejhorší —, že tak jednají spravedlivě a dobře že tak jest: že slouží Bohu i učí činiti tak. Tak nejednali žádní pohané, tak nečiní nikdo kromě ďábla nebo těch, které posedl, jako posedl Židy.“

„Chci říci své mínění: Nemáme-li se účastniti rouhání Židů, pak musíme býti odděleni a oni musí býti vyhnáni z naší země. To jest nejbližší a nejlepší rada, která zabezpečí v takových případech obě strany…“

Str. 254.

„Vím dobře, že oni to všechno popírají; vše souhlasí však s úsudkem Krista, že jsou jedovatí, roztrpčení, pomstychtiví, potutelní jako hadé, že jsou úkladnými vrahy a syny ďábla, kteří uštknou a škodí tajně, poněvadž veřejně nemohou tak činiti.“

O Židech a jejich lžích (Erlang. vyd. sv. 32, str. 244).

„Nuže, co jest mi do Mesiáše Židů…? Řekl bych: Milý Pane Bože, ponech si svého Mesiáše, nebo ho dej tomu, kdo ho chce mít, mne však za to učiň sviní —…“

Erlang. vyd. sv. 32, etr. 261.

„Celkem… v Židu vězí tolik modlářství a kouzelnictví, kolik má devět krav chlupů, to jest nesčetně a nekonečně mnoho, jako z ďábla, jejich bůh je pln lží…“

Str. 300.

„Bůh mluvil mnoho k Davidovi a nařizoval mu, aby učinil to či ono, ale do toho mi nic není… nejsme národem, k němuž mluví… Mojžíše a jeho národ nech pospolu — jsou v koncích… to se mne netýká…“

A. Berger — M. Luther II., str. 249.

„Kde vidíš nebo slyšíš učit Žida, tak si nemysli nic jiného, než že slyšíš jedovatého baziliška…“

Erlang. vyd. svaz. 32, str. 137.

„Jak docela poctivě píší a učí pohanští filosofové, také básníci, nejen o božím pluhu a budoucím životě, ale také o občasných ctnostech… Ba, mám za to, že ve třech bajkách Ezopových, v polovině díla Catonova, v několika komediích Terentia jest více

moudrosti a učení o dobrých věcech než se najde ve všech talmudských a rabínských knihách a v srdcích všech Židů…“

Str. 193.

„Mstíti se nesmíme; jsou stíháni mstou tisíckráte horší, než si vůbec přejeme. Chtěl bych upřímně raditi:

Především: aby byly zapáleny jejich synagogy nebo školy, a co neshoří, aby bylo srovnáno se zemí a zasypáno, aby na věky nikdo nespatřil ani kamene ani trosek…

Za druhé: aby i jejich domy byly rozbořeny a zničeny. Neboť provádějí v nich právě totéž, co dělají ve svých školách…

Za třetí: aby jim byly odňaty všechny jejich modlitební knížky a talmudy, ve kterých se učí takovému pohanství, lžím, kletbám i rouhání…

Za čtvrté: aby pod trestem tělesným i trestem smrti bylo jim v budoucnosti zakázáno vyučovati.

Za páté: aby byly úplně zrušeny průvod i cesty Židů, ježto nemají na venkově co pohledávati, neboť nejsou pány, ani úředníky, ani obchodníky atd.

Za šesté: aby se jim zakázala lichva.

Za sedmé: aby mladým, silným Židům a Židovkám byly dány do rukou cepy, sekery, kopáče, rýče, přeslice a vřetena, aby v potu svých nosů byli nuceni vydělávati si chléb svůj…

Pamatujme však, že by mohli škoditi našemu tělu, ženám, dětem, čeledi, dobytku atd…; proto držme se prosté chytrosti jiných národů, jako Francouzů, Španělů, Čechů atd., a spočítejme jim, oč nás odřeli lichvou; podle toho spravedlivě rozdělujme, rozhodně je však vyžeňme ze země…“

Str. 233—238.

Dr. Johann Eck, (Lutherův odpůrce, naroz. 1486, zemř. 1543.)

„Tak vidí (panstvo a stavové), že jejich chráněnci (Židé) nepracují, nic netvoří, žádný obchod ani žádné řemeslo neprovozují, nic nebudují: tedy zahálejíce žijí v bohatství, ve žranicích a hodech. Naopak chudý křesťan těžce pracuje dnem i nocí, a má sotva svůj suchý chléb.

Žid získává na něm v pohodlí lichvou velmi mnoho. A takovému vyloženému lupiči panstvo pomáhá, a to jen pro bídný, mrzký peníz. Hanba! Setkáš-li se se šlechticem, který na tvou otázku, proč trpí Židy ve své vesnici, odpoví: „Ano, mám ve vsi tři, čtyři Židy, ti mi přinášejí ročně větší užitek než všichni moji sedláci“; hle — on jedině lakotou se ospravedlňuje… Ano, mnohé panstvo považuje Židy za lepší a čestnější nežli křesťany, rozzlobí se prudčeji a trestá přísněji, je-li poražen nebo uražen Žid, než když jest uražen křesťan…

Tedy pro peníze nabyté lichvou se jim nadržuje. Panstvo jest jim milostivo, úřední osoby a písaři jsou jim po vůli; přijde-li Žid k úřadu, ihned se mu vyhoví, kdežto ubohý křesťan je nucen dlouho seděti a dlouho čekati přede dveřmi. Z lichvy Židé žijí, jedí a pijí bohatě a mají pěkné a dobré bydlo… A šlechtic přece ví, že to všechno Žid získal lichvou nebo koupil od zloděje. Po této stránce jsou na tom Židé lépe nežli křesťané, neboť křesťan, najde-li se u něho cizí (odcizený) statek, musí prokázati, jak a od koho svůj majetek získal. Ale Židovi to všechno jeho panstvo promíjí; tak žije Žid v zahálce, ve cti a lesku:

Jak by měl potom dychtiti po tom, aby se stal křesťanem, když by potom musil pracovat a jinak si plivat do rukou…“

„Z jedné knížky Žida nakladatele: podle ní jest křesťan, celé křesťanstvo příliš obtíženo hanbou a Židovi se děje příkoří, když jest nařknut z vraždy křesťanských dětí. V ní nalezneš též mnoho historických dokladů zla a klukovství, jež natropili Židé v celé německé zemi i v jiných královstvích.“

Kap. 24—1542.

E. F. Hess.

„… mezi těmito obchodníky (na Židovský Nový rok) ptá se však jeden Žid druhého, zda žádného… křesťana nepodvedl nebo někoho neokradl nebo alespoň někoho k tomu nepohnul, aby kradl a ukradené prodal Židovi za poloviční peníz, nebo zda žádného křesťana nepoškodil či směnkou nepodvedl. Tedy jeden se zpovídá druhému, jakými prostředky a cestami někoho podvedl. Tu řekne ten druhý: Aj, vaj, tak jsi přinesl oběť…“

Židovský bič, str. 104, v Kolíně n. R. 1608.

S. F. Brentz.

„Jestliže Židé po celý týden pobíhají a hned tu, hned tam podvedou křesťana, pak se o každém šabesu sejdou a navzájem se vychloubají svým klukovstvím a jiní Židé řeknou na to…, že by se křesťanu mělo vzíti srdce z těla; i řeknou dále…: ten nejlepší mezi křesťany měl by býti zabit.“

Jüdischer abgestreifter Schlangenbalg, v Norimberku 1614.

„Israel infandum scelus audet morte piandum — —. Izrael se odvažuje nevyslovitelného bezpráví, hodného smrti.“

Z proroctví opata lehninského kláštera z roku 1300.
(Sepsáno teprve kolem roku 1690.)

Giordano Bruno. (Nar. 1548, zemř. 1600.)

„Jest pravda, že jsem nikdy nenašel takový názor na právo, kromě u divokých barbarů, a myslím, že nejdříve vznikl u Židů; neboť tento názor činí z nich morově nakažlivé, malomocné a všeobecně nebezpečné plemeno, že by zasloužili, aby před zrozením byli vyhlazeni…“

Giordano Bruno, Spaccio, Paříž 1584.
Vydal Lagarde, sv. II., str. 500 a násl.,
Gottingen 1888.

„Hebrejci… národ vždy podlý, rabský, čachrající, odlučující se, uzavřený a neobcující s ostatními národy, které pronásledují se zvířecím opovržením a které jimi potom zaslouženou měrou opět opovrhují…“

Dtto, str. 576.

„Nejhorší však jest, že jako vyvrhel Egypta náboženství Egypťanů, jemuž nerozuměli, ve zfalšované formě zůstaviti odkazem potomstvu…“

Dr. H. Braunhofer praví ve své knize „Giordano Bruno a jeho světový názor a osud“ (v Lipsku 1882: „Gionlano Brunos Weltanschauung und Verhängnis“) o tomto geniálním mysliteli, který cestoval 13 let po Francii, Anglii, Německu a Italii a měl svobodný, široký rozhled:

„Všechna chvála bible je u Bruna pouze nevyhnutelným ústupkem, neboť v nejhlubším nitru jeho srdce vřela vrozená rasová zášť proti všemu, co vyšlo ze židovského plemene. Výrazy jako: ‚obřezaný smysl a přistřižený rozum‘, ukazují zřejmě na Židovstvo a křesťanstvo. Krutou tvrdost židovských trestních zákonů, jež se stala smutným vzorem křesťanskému a mohamedánskému zákonodárství, vysvětluje Bruno opovrhovaným charakterem židovského kmene. Zákon, podle kterého pykají za chybu otce děti, ba i nevinné děti i s matkou, mohl podle Giordano Bruna vzniknouti pouze u takové rasy.“[211]

Adam Contzen. (1570—1635.)

Jako profesor v Mohuči a člen společnosti „Societas Jesu“ zdůrazňoval nutnost, aby všichni Židé byli jako jedovatá zvířata zbaveni majetku a vyhnáni ze země, a připomínal slavná knížata, která tak skutečně učinila. Ve své knize „O majetku veřejnosti“.

Úsudky spisovatelů, státníků, filosofů.

(Od třicetileté války až do osvobozovacích válek r. 1813—1815.)

Benjamin Franklin. (Nar. 17. ledna 1706, zemř. 17. dubna 1790.)

Americký státník Benjamin Franklin mluvil v roce 1789 na americkém kongresu. Z této velmi významné řeči vyjímáme tyto úseky:

„Spojené státy americké jdou vstříc většímu nebezpečí, než jest nebezpečí, jež v sobě skrývá římská církev…

Tímto větším nebezpečím jest, pánové, Žid!

V každé zemi, ve které se usadili Židé ve větším počtu, stlačili vždy její morální úroveň, zlehčili cenu její obchodní celistvosti, odloučili se a nikdy se neasimilovali; posmívali se křesťanskému náboženství, na němž stojí tento národ, a odporujíce jeho předpisům, snažili se jej podrývati; zřídili si stát ve státě. Jestliže se jim však někde postavili na odpor, jako na příklad ve Španělsku a v Portugalsku, pak vynaložili Židé vše, aby finančně takovou zem zardousili.

Avšak v době asi sedmnácti set let oplakávali Židé svůj smutný osud, protože byli vyhnáni ze své otčiny, jak s oblibou nazývají Palestinu. Já však vás, pánové, ujišťuji, že kdyby kulturní svět chtěl jim dnes vrátiti Palestinu jako jejich majetek, že by potom nalezli ihned nutný důvod, aby se tam — nevrátili. Proč? — Protože jsou upíry a upíři nemohou žíti z upírů. Nemohou žíti sami mezi sebou, musí živořiti na hřbetech křesťanů a jiných národů, jež nejsou příslušníky jejich rasy.

Jestliže v předložené ústavní listině nevyloučíte tyto lidi ze Spojených států, pak dříve než ve 200 letech se sem nahrnou v takovém množství, že budou ovládati a zneužívati zemi, ba změní dokonce naši vládní formu, za kterou my, Američané, jsme prolévali svou krev, dávali svůj život, svůj majetek, za kterou jsme dávali všanc svou svobodu a jíž jsme věnovali své nejlepší myšlenky.

[211] Z „Opere di Giordano Bruno“, A. Wagner, Lipsko 1830. Svazek II., str. 197, 236, 239, 380.

Nevyloučíte-li tyto lidi, pak budou musit vaši potomci pracovati venku na polích, a zisk budou odváděti jinému, zatím co tito „jiní“ budou seděti v účtárnách a budou si spokojeně mnouti ruce.

Varuji vás, pánové: Nevyloučíte-li Židy pro všechny časy, pak děti vašich dětí budou vám zlořečiti na vašich hrobech!

Židé, pánové, jsou Asiaty. Ať jsou zrozeni kdekoliv, nechť jsou bůhvíkolik generací z Asie pryč, přece se nikdy nezmění. Jejich ideje neodpovídají ideám Američanů, i kdyby žili mezi námi po deset generací. Leopard nemůže změniti své skvrny. Židé jsou Asiaty, znamenají tedy ohrožení naší země, pustíme-li je sem, a proto nechť jsou naší ústavou vyloučeni!

Friedrich Wilhelm I. (Pruský král, 1713—1740.)

„Potřebuje On Židy, protože je chce brániti a šetřiti? Netoužím ve své zemi po této čachrářské chátře. Můj předek, kurfiřt Joachim II., měl zcela pravdu, když pravil jednoho dne svému kancléři: ‚Izraelité jsou nebezpečným hmyzem! Vidí dobře, že postačil jediný, aby mne připravil o 100.000 tolarů.‘“

Král Friedrich Wilhelm I. k jednomu ze svých ministrů, když ho lichvář, Žid Ephraim Veit, podvedl o 100.000 tolarů, r. 1721. (Vydal též „všeobecný edikt, že jest nutno všechny dosud nesvedené Židy napřed vyhnati ze země. Datováno v Berlíně dne 10. ledna 1724.)

Andr. Sutor. (Kolem roku 1740.)

„Židé prospívají zemi právě tak jako myši obilnici a moli šatům.“

Stooký slepý Argos a Janus s dvojí tváří.
Augspurk 1740, str. 373.

Bedřich Veliký. (Nar. 1712, vládl 1740—1786.)

„Nařizujeme…, aby špatní a darební Židé byli při každé příležitosti odstraňováni z malých měst, zvláště pak z oněch, která leží uprostřed země, tam, kde jsou Židé docela nepotřební, a proto tím více škodliví. Co potřebují pro svůj obchod, bude jim ponecháno. Aby však všechno obyvatelstvo ve Vratislavi zamořovali a činili z tohoto města nový Jerusalem, to není lze trpěti.“ — A v židovském řádu z roku 1750 se stanoví (čl. 27): „Nejvyšší dovolená úroková míra jest 12%.“ (Článek 28): „Naopak se nikde nedovoluje (Židům) kupovati a vlastniti venkovské statky.“ (Článek 33): „Žádný Žid nesmí bydleti na venkově.“

K. Jungfer, Židé za Bedřicha Velikého.
Str. 18, 20, 34, v Lipsku 1880.

Císařovna Marie Terezie. (Nar. 1717, vládla 1740 až 1780.)

„V budoucnosti nesmí býti žádnému Židu, nechť se jakkoliv jmenuje, dovoleno, aby se zde zdržoval bez mého písemného dovolení.

Neznám horší mor pro stát nežli národ, který (jako umělec) v podvodu, lichvou a peněžní smlouvou přivádí lidi na mizinu, a národ, který se každému poctivému muži hnusí. Proto buďtež (Židé) jak jen možno drženi v povzdáli a v počtu omezováni.“

Vlastnoruční dopis dvorní kanceláři v roce 1777. Místa uvedená v závorkách nelze v prvopisu přesně již rozluštiti.

Georg Gottfried Strelin, (Kolem roku 1750.)

Tento národohospodář požadoval, aby knížata, která jsou pravými otci vlasti, zřekla se platů za ochranu Židů a jejich ochranu pro zhoubnost Židů zemi již více nepovolovala.

Úvod k učení nových vydání. (V Nordlingen 1778.)

Voltaire. (1694—1778.)

„Židé nejsou nic jiného než nevědomý a barbarský národ, který od dávné doby spojuje nejšpinavější ziskuchtivost s pověrčivostí, hodnou největšího opovržení a s nejneuhasitelnější záští proti všem národům, u nichž jsou Židé trpěni a u kterých se obohacují."

Svazek XXV, str. 462, Dictionnaire philosophique.

„Můj strýc měl co dělati s těmi nejučenějšími asijskými Židy. Přiznali se mu, že jejich předkům bylo rozkázáno, aby opovrhovali všemi jinými národy. Ve skutečnosti není mezi všemi dějepisci, kteří o nich mluvili, jediný, který by nebyl o této pravdě přesvědčen, a sotva otevřeme židovské knihy, nalezneme pro to důkazy."

Svaz. XII, Mélanges.

„Malý židovský národ se odvažuje dávati najevo svou nesmiřitelnou zášť ke všem národům, je stále pověrčivým, stále prahnoucím po statcích jiných; úlisný v neštěstí, drzý ve štěstí."

Sv. XV. Essai sur les moeurs.

„Právě tak jako se Baniantě a Arméni potloukají po celé Asii a jako kněží Isisovi se vynořují pod jménem cikánů, aby ve dvorech věštili a kradli slepice, tak jsou Židé, tato sběř, všude, kde lze vydělati peníze. Ale jestliže se obřezaní Izraele, kteří prodávají divochům staré kalhoty, vydávají za potomky kmene Naphthali nebo Isaschar, jest to zcela nevýznamné; jsou přece jen těmi největšími padouchy, kteří kdy obývali zemský povrch."

Sv. LXVIII, str. 392, Corresp. à M. de Lisle, 1775.

„Žasneme nad nenávistí a pohrdáním, které projevili všichni národové proti Židům. Je to nevyhnutelný důsledek jejich chování. Zachovávají stále zvyky, jež jsou v přímém rozporu s platnými společenskými stavy; jednalo se s nimi proto právem jako s národem, který jest protivou ke všem ostatním; slouží ostatním jen ze ziskuchtivosti, pohrdají jimi z fanatismu, považují lichvu za svou svatou povinnost."

Sv. III. Essai sur les moeurs — Voltaire,
Oeuvres éd. Beanchot — v Paříži 1840.

„Podle výsadního listu a zvláštního práva a jejich zákona byli všude lichváři, a proto byli vtělenou příšerou.“ „Huroni, Kanaďané, Irokésové byli ve srovnání s Izraelity filosofy lidskosti.“

17. svazek sebraných děl, str. 53.

Immanuel Kant. (Nar. 1724, zemř. 1804.)

„Pro lichvářský duch od doby vyhnanství dostalo se největší části mezi námi žijících Palestinců nikoliv neodůvodněné pověsti podvodníků. Zdá se ovšem podivné představovati si národ podvodníků, avšak jest právě tak podivné, představovati si národ kupců, z nichž značná část, zavázána starou pověrou — uznávanou státem, ve kterém žijí — nehledá občanskou čest, nýbrž chce ztrátu této cti nahraditi výhodami z přelstění národa, u něhož nalézají ochrany, i z přelstívání sebe samých.

Anthropologie v pragmatickém nazírání,
v Královci, 1798, str. 129 a násl.

Johann Gottfried von Herder. (Nar. 1744, zemř. 1803.)

„… ovšem v umění zůstal židovský národ vždy nezkušený, ačkoli bydlel mezi Egypťany a Féničany, neboť i jejich Šalamounův chrám museli stavěti cizí dělníci. A právě tak se nestali nikdy mořeplaveckým národem, ačkoli měli v moci dlouho přístavy Rudého moře a bydlili tak blízko pobřeží Středozemního moře, právě na místech, jež jsou nejpříhodnější pro světový obchod; nepomohla jim k tomu ani jejich početnost, která byla jinak zemi, jimi obývané, jen na obtíž. Právě tak jako Egypťané bojí se moře a bydlí odedávna raději mezi cizími národy; je to rys jejich národního charakteru, proti kterému bojoval již Mojžíš. Je to zkrátka národ zkažený výchovou, poněvadž nikdy nedospěl ke zralosti politické kultury na vlastní půdě a tak ani k pravému pocitu cti a svobody… Boží národ… Jest od tisíce let, ba téměř od vzniku světa, cizopasnou rostlinou na kmenech jiných národů: jest to plemeno mazaných prostředníků téměř po celém světě, kteří přese všechno utlačování nikde netouží po vlastní cti a vlastním obydlí, nikde netouží po vlasti.“

Ideen zur Philosophie der Geschichte der Menschheit,
III. díl, 8tr. 97 a násl. Riga-lipsko, 1787.

„Ministerstvo, u něhož Žid znamená vše; domácnost, v níž má Žid v ruce klíče k šatně i k pokladně celého domu; departement či komisariát, kde Židé provozují největší obchody; universita, na které jsou Židé trpěni jako makléři a půjčovníci peněz studentům —: to jsou nevysušitelné pontinské močály, neboť staré přísloví praví, že u mršiny se shromažďují supi, a kde je hniloba, tam hnízdí hmyz a červi…“

Adrastea M. IV. č. I., str. 15 a násl.

Goethe. (Nar. 1749, zemř. 1832.)

Haman (ke králi Ahasverovi):

„ Znáš národ ten — židovské plémě —
jen boha svého ctí — ten Pánem jejich země —
dals prostor mu i mír, by volně se tu množil,

svým způsobem zde žil, své mravy v zemi tvořil,
viz — jaká jeho víra:…
jen loupí cizince — Gojimy pouty svírá
svou touhou po zlatě — bohatne —
hlady tvůj lid zmírá —
Žid zlato má — však bázlivým je sketou,
jen obchod je života jeho metou
i lichva, peníze i mamon bídný.
A penězi, jež z tvého lidu vydřel,
jak klíčem otvírá tajemství lidských duší
svou sítí oplétá vše —— aniž kdo to tuší,
a ztracen jest, kdo v sítě jeho padnul.
V tvé zemi — v království tvém celém
je každý spřízněn nějak s Izraelem.
Žid v celé zemi tvé má cestu otevřenu:
jen pořádkem má provždy cestu uzavřenu.

Jacobimu píše Goethe mimo jiné: „Ó, ty ubohý křesťane, jak zle se ti povede, až Žid opřede postupně tvá třepetající se křidélka…“ a potom varuje „před židovskými pískoty“ Žida Mosese a Mendelssohna.

Goethe: Dopisy — výmarské vydání VII, 131.

Když židovský tajný finanční rada Israel Jakobsohn v Brunšviku adresoval Jeho výsosti, knížeti primasu, nejponíženější rozklad a v něm požadoval zrušení všech dosud platných omezení Židů, poznamenal Goethe: „Brunšvickému spasiteli Židů ovšem patří, aby viděl svůj národ takový, jaký by měl býti a jakým by se měl státi, knížeti primasu však nelze zapomenouti, že jedná s plemenem tak, jakým jest a jakým ještě chvíli zůstane.“

Ke spisu, který bez udání autora vyšel v roce 1808 proti Jakobsohnově uveřejnění a proti emancipaci Židů pod názvem „Posudky ke spisu tajného finančního rady Israele Jakobsohna“, vyjádřil se Goethe:

„Velmi rád jsem viděl, že tomu finančně-tajnoradovskému jakobínskému synu Izraele bylo tak řádně posvíceno. Můžete mi však jmenovati autora tohoto spisku? Jsou tu výborná místa, která by se dobře byla hodila do některé Beaumarchaisovy obhajoby. Bohužel celek není psán dostatečně hbitě, odvážně a vesele, jak by byl musel býti napsán, aby onen humanistický tlučhuba byl před celým světem navždy zesměšněn.“

„Goethee Briefwechsel mit einem Kinde“
od Bettiny von Arnim.

„Izraelský národ nebyl nikdy příliš schopný, jak mu to již tisíckráte předhazovali jeho vůdcové, soudci, představení, proroci; má málo ctností a většinu chyb jiných národů…“

„Co mám říci o národu, který přede všemi jinými si přivlastnil požehnání věčného putování a dovedl svou pohyblivou činností přelstíti odpočívající a poškozovati spoluputující?“

„Setrváváme na tomto (křesťanském) náboženství, ale svým vlastním způsobem: vykládáme svým dětem od mládí o velikém dobru, které nám přineslo, ale naopak o jeho původu a o jeho průběhu uvědomujeme je naposledy, a pak teprve se nám stává původce milým a cenným. A všechny zprávy o něm stávají se svatými. V tomto smyslu, který by mohl býti nazván snad pedantickým, ale přece jen musí býti uznán jako důsledný, nestrpíme mezi sebou žádného Žida; neboť jak bychom mu mohli dopřáti podílu na té nejvyšší kultuře, jejíž původ a vývoj on popírá?“

Goethe, Wilhelm Meisters Wanderjahre,
2. kniha, 2. kap. a 3. kniha, 9. a 11. kap.

„Když byly v roce 1823 dovoleny sňatky mezi Židy a křesťany, zmocnil se Goetha, jak vypravuje kancléř F. von Müller, ‚vášnivý hněv proti novému židovskému zákonu, který dovoloval sňatky mezi oběma vírou příbuznými‘. Tušil ty nejhorší následky toho, tvrdil, kdyby generální superintendant byl charakterní, že by se raději zřekl svého místa, než by oddal v kostele Židovku ve jménu sv. Trojice.

Všechny rodinné mravní pocity, jež spočívají rovněž na náboženství, byly by takovým skandálním zákonem podkopány. Chtěl by jen vidět, jak by se zabránilo tomu, aby se Židovka nestala jednou vrchní hofmistrovou. Cizina by musela veskrz uvěřiti, že jen uplácením povolaných mohl tento zákon projíti; jen tak mohli by se jí státi pochopitelným. Kdo ví, zda za tím nevězí všemohoucí Rothschild!“

Tak vypravuje kancléř Friedrich von Müller ve svých rozmluvách s Goethem; vydal Burkhardt, Stuttgart, 1870, str. 57, rovněž i v „Goethes Gesprache“ (Rozmluvy Goethovy) od Woldemara Frhr. von Bidermanna (Rozmluva 371), v Lipsku 1889—1891.

„Svaté písmo mluví ovšem o dvojici lidí, které Bůh stvořil šestého dne. Nadaní mužové, kteří zaznamenali slovo boží, jež nám podává bible, měli sami nejdříve co činiti se svým vyvoleným národem, a nechceme tomu ani nikterak odpírati tu čest, že pochází od Adama. Avšak my, kteří jsme jiní, jakož i Negři nebo Laponci a štíhlí lidé, kteří jsou hezčí než my, měli jistě také jiné praotce; jak vážená společnost zajisté připustí, lišíme se příliš značně od pravých potomků Abrahama, a „oni“ nás, zvláště pokud jde o peníze, všechny předčí.“

„Židovská povaha, energie jest základem všeho. Bezprostřední záměry. Žádný, ani ten nejmenší, nejnepatrnější Žid, který neprozrazuje odhodlanou snahu, a to snahu pozemskou, časovou, okamžitou.“

„Židovská řeč má cosi patetického.“

Eckermannovy rozmluvy s Goethem — vydání Reclam —
(Eckermanns Gesprache mit Goethe), sv. II., str. 16.

Schiller. (1759—1805.)

„Nedůstojnost a zavrženost (židovského) národa nemůže zahladiti vznešenou zásluhu jeho zákonodárce (Mojžíše) a právě tak nemůže vymýtiti velký vliv, který právem tento národ zdůrazňuje v dějinách světa. Nutno je ceniti jako nečistou a obyčejnou nádobu, do níž bylo schováno něco velmi cenného (jednobožství)… Za tohoto dlouhého pobytu žili odděleně od Egypťanů, odděleni jak vlastním bydlištěm, které zaujímali, tak i morálním stavem, pro který se ošklivili všem domorodcům země, a byli vyloučeni z ja-

kéhokoli podílu na občanských právech Egypťanů… Takový oddělený lidský dav v srdci říše, jehož oddělenost byla podmíněna jeho kočovným způsobem života, dav, který byl mezi sebou úplně zajedno, se státem však neměl žádného společného zájmu, takový dav se mohl při nepřátelském vpádu státi nebezpečným a mohl přijíti do pokušení, využíti slabosti státu, jehož obtíží byl nuceným divákem…

Tedy ke strachu a nevoli, jež proti nim odedávna v Egyptě měli, přidružil se ještě hnus (pro jejich malomocenství) a nejhlubší opovržení.“[212]

„Die Sendung Mosis“,
Reclam. sv. 10., str. 225 a násl.

Napoleon I. (Nar. 1769, zemř. 1821.)

„Od dob Mojžíšových myslí židovský národ podle svého založení jen na lichvu a vydírání…“

„Francouzská vláda nesmí se lhostejně dívati na to, jak nízký, sešlý, všech špatností schopný národ převádí do svého výhradního majetku oba krásné departementy starého Alsaska. Na Židy nutno pohlížeti jako na národ, nikoliv jako na sektu. Je to národ v národě; chtěl bych jim, alespoň na určitou dobu, odejmouti právo poskytování hypotekárních zápůjček, neboť příliš ponižuje francouzský lid, musí-li cítiti povinný dík nejnižšímu národu. Celé vesnice vyrvali Židé jejich majitelům, zavedli znovu nevolnictví; jsou skutečnými hejny krkavců…“

„Zákonnými opatřeními nutno předejíti svépomoci, k níž by se jinak muselo v otázce židovské sáhnouti; jinak by se Židé vydávali v nebezpečí, že budou jednoho dne alsaskými křesťany pobiti, jak se jim tak často stalo, a téměř vždy jen jejich vlastní vinou…

Židy nelze posuzovati jako protestanty nebo katolíky. Nutno je souditi podle státního práva, a nikoliv podle práva občanského, neboť nejsou občany. Mohl by se jim také zakázati obchod, poněvadž ho zneužívají lichvou, a obchody, které uzavřeli, by mohly jako podvodné býti prohlášeny za neplatné.

Křesťané v Alsasku a štrasburský prefekt přednesli mi mnoho stížností na Židy, když jsem projížděl tímto městem. Důvodem toho jest, že zlo, které tropí Židé, nepochází od jednotlivců, nýbrž všeobecně od celého tohoto národa…

Jsou to housenky a kobylky, které pustoší Francii… Nechci, aby blaho provincií bylo obětováno teoretickým a egoistickým zásadám.“

Napoleon I. ve francouzské státní radě,
(zasedání dne 30. dubna 1806).[213]

[212] Za dob Schillerových nebylo ještě známo, že staré kulturní národy již dávno předtím, než se ukázali Židé, znaly jednobožství. Teprve novější bádání o starověku to objasnilo. Přitom si nemůže židovské učení činiti nárok na to, že představuje jednobožství ve vyšším smyslu, neboť nezná Boha všech lidí, nýbrž uctívá pouze jednoho zvláštního národního Boha, který pečuje pouze o národ Židů a všechny ostatní národy pronásleduje nenávistí. (Srovnej: Fritsch, Der falsche Gott.) Pak jest nutno poctu, přirovnání k „nečisté a obyčejné nádobě“ podstatně zeslabiti.

[213] Dictionnaire Napoléon ou recueil alphabétique des opinions et jugements de l’empereur Napoléon I, vyd. u Damas Hinarda, II. vyd. v Paříži 1854.

„Radí se mi, aby potulní Židé, kteří si nezaslouží francouzského státního občanství, byli vykázáni a aby byly tribunály přinuceny použíti své plné moci proti lichvě, ale tyto prostředky by byly nedostatečné. Od doby Mojžíšovy jsou Židé spojeni v národ lichvářů a utiskovatelů; u křesťanů nenajdeme nic podobného, mezi nimi jsou lichváři výjimkou a jsou špatně zapsáni… Židům nutno zakázati obchod, poněvadž ho zneužívají, právě tak jako zlatníka zbavíme řemesla, zpracovává-li falešné zlato…“

Zasedání 7. května 1806. Pelet (de la Lozère); Opinions de Napoléon sur divers sujets de politique et d'administration. Str. 213 a násl. V Paříži 1833.

„Židé zásobovali v Polsku má vojska; chtěl jsem jim za to dáti politickou svébytnost, chtěl jsem učiniti z nich národ a státní občany; ale nejsou k ničemu užiteční, leda k čachrování s veteší! Byl jsem nucen vydati zákony proti jejich lichvě; sedláci v Alsasku mi za to děkovali.“

Napoléon, Memoires de St. Helène.[214]

Johann Gottlieb Fichte. (Nar. 1762, zemř. 1814.)

„Téměř po všech evropských zemích rozprostírá se mocný, nepřátelsky smýšlející stát, který jest se všemi ostatními v ustavičné válce a který v mnohém velmi těžce sužuje občany: je to Židovstvo. Nevěřím…, že by Židovstvo bylo proto tak strašlivé, že tvoří oddělený a tak pevně řetězy svázaný stát, nýbrž proto, že tento stát jest vybudován na nenávisti ke všemu lidskému pokolení. Od lidu, z něhož i ten nejnepatrnější staví své předky výše než my druzí celé naše dějiny…, který ve všech národech spatřuje potomky oněch, kteří je vyhnali z jejich vroucně milované otčiny, který se odsoudil a bude odsouzen k maloobchodu zeslabujícímu tělo a umrtvujícímu ducha pro každý ušlechtilý cit, který tím, co lidstvo nejvíce spojuje, svým náboženstvím, jest od srdce k srdci vyhoštěn od našich hodů, číší radosti i od sladkého klamu veselí mysli, který až do svých povinností a práv, až do duše praotce odlučuje od sebe nás všechny ostatní — od takového lidu bylo lze očekávati něco jiného, než co vidíme: že ve státě, ve kterém neomezený král nesmí mi vzíti mou otcovskou chyšku a kde proti všemocnému ministrovi si zachovávám své právo, vydrancuje mne beztrestně první Žid, kterému se to zlíbí. Na to vše se díváte s námi a nebudete to moci popírati a mluviti jako cukr sladká slova o toleranci, o lidských a občanských právech, zatím co oni nám v předních lidských právech ubližují… Zda si nevzpomenete na stát ve státě? Což vás nenapadá ta pochopitelná myšlenka, že Židé, kteří jsou bez vás občany státu, jenž jest pevnější a mohutnější než všechny ty vaše státy, zdeptají úplně ostatní vaše občany, dáte-li jim ve svém státě ještě občanské právo?

Musí míti lidská práva, která nám oni sami nepřiznávají, neboť oni jsou lidmi a jejich nespravedlnost nás neopravňuje, abychom se stali jim rovnými… Avšak dáti jim občanská práva, pro to alespoň já nevidím jiného prostředku než v jedné noci jim všem uříznouti hlavy a nasaditi jim jiné, a to takové, ve kterých by nebyla židovská myšlenka. Pro ochranu před nimi nevidím opět jiného prostředku, než dobýti pro ně jejich zaslíbenou zem a tam je všechny poslati.

(Příspěvky k oprávněnosti úsudků veřejnosti o francouzské revoluci 1793. — „Samtliche Werke“.[215]

[214] H. Naudh „Die Juden und der deutsche Staat“. I. vydání, str. 133, v Lipsku 1883.
[215] Vydal J. G. Fichte, VI. svazek, Berlín 1845, str. 149 a násl.

Ernst Moritz Arndt. (Nar. 1769, zemř. 1860.)

„Dovoz Židů z ciziny do Německa měl by býti naprosto zakázán a zamezován… Židé ve své podstatě se nehodí do tohoto světa a do těchto států, a proto nechci, aby se nenáležitým způsobem v Německu rozmnožovali. Nechci to však ani proto, poněvadž jsou národem naprosto cizím, a protože bych chtěl, aby germánský kmen co nejvíce zůstal prost všech cizorodých součástí…

Přijímání cizích Židů, kteří baží po naší zemi, jest neštěstím a morem naší země. Po dlouhá staletí odvykli věrnosti a smyslu pro právo, jež přinášejí s sebou klidné a prosté životní události; Žid však — netrpělivý v těžké námaze a tvrdé práci — raději hladoví a žene se raději za nejistou nadějí okamžité kořisti, než by v potu své tváře vydělával chléb. Nestálý ve smyslu i v pudu, potulující se, číhající a lstivý, šejdířský a otrocký, snese raději všechny nadávky a všechnu bídu než stálou a těžkou práci, která brázdí půdu, mýtí les, tluče kámen nebo vyhání ve stálých dílnách pot na čelo; jako mouchy a komáři a jiný hmyz poletují a číhají a lapají stále po lehkém i prchavém zisku, jejž ovšem — jakmile jej uchvátí — drží pevně svými nemilosrdnými spáry… Malá města, městyse a vesnice, ve kterých je usazeno mnoho Židů, dostávají zcela lehkovážný, nestálý a šejdířský ráz; neboť i křesťané přejímají mnohé způsoby Židů; ba dokonce, chtějí-li žíti, jsou nuceni s nimi závoditi v jejich uměních a lstech: tak poctivý, tichý a věrný německý občan a sedlák se stává podvodným a lstivým tovaryšem, který zanedbá vážnou práci na louce i klidný obchod a běhá za lehkou a nejistou kořistí z nestálého a podvodného zisku… Zajisté tedy velmi nedobře učinili ti, kteří dali Židům táž občanská práva s křesťany, aniž uvážili značné rozdíly mezi nimi a důsledky, pro celek tak důležité… Dobrotivý a spravedlivý vládce obává se cizího a zvrhlého, co může neustálým přílivem a přeměšováním otráviti a zničiti čisté a vznešené zárodky jeho ušlechtilého národa.

Poněvadž utiskovaní Židé proudí nyní ze všech krajů Evropy do jejího středu, do Německa, a hrozí je zaplaviti svou špínou a morem, poněvadž tato zhoubná záplava hrozí zvláště od východu z Polska, proto se vydává neodvolatelný zákon, že cizí Židé nesmějí býti pod žádnou záminkou a bez jakékoliv výjimky do Německa přijímáni, i kdyby mohli prokázati, že s sebou přinášejí milionové poklady.“

„Ein Blick aus der Zeit auf die Zeit“(1814).

Posudky o Židech od osvobozovacích válek až do dnešní doby.

J. L. Klüber. (Nar. 1762, zemř. 1837.)

„Židé jsou politicko-náboženskou sektou, stojící pod přísným, bohovládným despotismem rabínů. Tvoří úzký spolek, a to nikoliv pouze pro některý určitý pojem církevní nauky; tvoří také úplně uzavřenou, v podstatě spikleneckou společnost pro určité politické zásady a příkazy, pro všední život a obchodní styk, pro vlastní vzdělání lidu, které vylučuje postupný vývoj k vyšší kultuře, a pro třídní, rodinný druh, jemuž jest podle příkazu vlastní zvláště úplné odloučení od všech Nežidů.

Duch židovství, tento výplod surového pravěku, poznáváme všeobecně na církevní pýše, neboť Židé se domnívají, že jsou vyvoleným či božím národem a že jsou proto povýšeni nad všechny Nežidy (Gojimy), a proto fysicky i mravně odloučeni od těch, kteří

dokonce jednou po příchodu jejich Mesiáše musí býti úplně vyhubeni; poznáváme židovské smýšlení podle nenávisti proti všem Nežidům, nenávisti, která je nařízena a schvalována předpisem víry; podle učení náboženství a mravouky, které ponechává volbě prostředků proti Nežidům ze zištných důvodů nespravedlivou vůli, zatím co Izraelitovi je zakázáno, aby přijal od svého souvěrce půjčku, třeba na sebemírnější úrok; podle neúnavného slídičského a čachrářského ducha, podle lstivosti a lichvářského smyslu, podle obecné zkaženosti, projevující se přelstíváním a olizováním, podnikáním nemravného a protizákonného obchodu a nadržováním takovému obchodu; podle ošklivosti před tvrdou prací, která neuspokojuje ziskuchtivost a není vynucována ziskuchtivostí, podle nevůle a neschopnosti k osobní obraně vlasti, nejen pro jejich zbabělost, ale také proto, že neuznávají zemi, v níž žijí, za vlastní, podle chudoby na ušlechtilosti a pravém duševním vzdělání.

Rozum dokazuje a zkušenost to potvrzuje, že třídní duch jakéhokoliv druhu, ať politický či náboženský, nejvíce však politicko-náboženský, není slučitelný se státním a veřejným blahem. Proto tedy tvoří Židovstvo stále beze změny po stránce politické, náboženské i fysické element třídící, jemuž podobný co do podstaty a rozsahu, zvláště pokud jde o ostré, neúprosné odlučování jeho stoupenců od všech ostatních lidských tříd, nenalezneme v celé křesťanské Evropě. Židé tvoří — jak sami říkají — v celé zemi vlastní národ, odloučený úplně od každého jiného s tak zvláštním, do občanského života tak mnohonásobně zasahujícím politicko-náboženským zřízením, s tak zvláštním způsobem jednání a smyslem, že izraelská část poddaných v každém státě, ve kterém státní moc nespočívá v rukou Židů, v mnohém ohledu tvoří, nebo tím ostřeji musí tvořiti stát ve státě. Tento vzájemný poměr přináší nezbytně s sebou neustálý antagonismus mezi státem a Židovstvem.

Odpor toho druhu jest nemocí těla státu, a to nemocí nevyléčitelnou, pokud trvá nynější Židovstvo; je to zlo, které nepozorovaně, ale neustále se vzmáhá, přepadá konečně toto tělo v jeho nejušlechtilejších částech, a kde je nezničí, tam je aspoň bez ustání trýzní a oslabuje, jestliže nejsou ovšem proti této nemoci postaveny včas hráze a nejsou-li tyto hráze pečlivě hlídány. Uděliti Židovstvu, t. j. celému souboru vyznavačů židovství, jak žije a pije před našima očima, plné státní občanství, zrovnoprávniti Židy se všemi státními občany, kteří ve státě žijí, to by znamenalo právě tolik, jako ono omezené, nevyléčitelné zlo proměniti v nevyléčitelnou rakovinu, která by stále leptala…“

(„Přehled diplomatických jednání vídeňského kongresu
atd.“, III, odd., str. 390 a násl., Frankfurt n. M. 1816.)

Hellmuth von Moltke. (Nar. 1800, zemř. 1891.)

„Židé jsou přes svou roztříštěnost úzce spojeni. Neznámým Vyšším jsou důsledně vedeni k společným zájmům… Poněvadž odmítají veškeré pokusy vlád o jejich racionalisaci, tvoří Židé stát ve státě, a proto se stali v Polsku hlubokou a ještě dnes nezhojenou ranou této země.“

„Odedávna nepovažovali Židé přísahu, která se týkala křesťana, za závaznou. Ze sporu některého ze svých s křesťanem učinili vždycky závažnou věc. Kdykoli se jednalo o přispění společným záměrům, byl vyhlášen všeobecný den postu a pod trestem některého ze tří židovských prokletí musel pak zaplatiti každý za sebe i své částku jednodenní

spotřeby. Tak podporovala jednotlivá města nebo provincie značnými peněžními částkami jiná, často daleko odlehlá místa.

Ještě dnes má každé město svého vlastního soudce, každá provincie svého rabína a všichni podléhají neznámé veličině, která sídlí v Asii, kterou zákon zavazuje k stálému bloudění z místa na místo a kterou jmenují „knížetem otroctví". — Bráníce takto svou vlastní vládu, své náboženství, mrav i řeč, poslušní jen svých vlastních zákonů, dovedou obcházeti zákony země nebo překážeti v provádění jejich nařízení, a jsouce úzce spojeni, odmítají jak z důvodů náboženské víry, tak i ze zištnosti všechny pokusy o splynutí s národem…"

„… příležitostný úpadek je (pro Žida) pouze vzácným návěstím, aby etabloval své zetě…" „Židé se ještě stále všemi způsoby snaží vyhnouti se sčítání…" „Neštítí se žádných prostředků, jde-li o to, aby vydělali. V polním tažení v r. 1812 byli Židé špiony, kteří byli placeni oběma stranami a zrazovali obě strany… Je velkou vzácností, aby policie neodkryla nějakou krádež, do které by nebyl zapleten nějaký Žid, buď jako spoluvinník nebo jako přechovávač."

(Hellmuth von Moltke, Vylíčení vnitřních poměrů
v Polsku. Str. 39, 43 a násl.; Berlín 1832.)

Ludwig Feuerbach. (Nar. 1804, zemř. 1872.)

„Prospěchářství, zisk jest nejlepší zásadou židovství. Víra ve zvláštní božskou prozřetelnost je charakteristickou vírou židovství; víra v prozřetelnost je vírou v zázraky; jest to však víra v zázraky, která se dívá na přírodu jen jako na předmět, věc libovůle, jest to sobectví, které používá přírody právě jen k libovolným účelům. Voda se rozdvojuje nebo se slévá jako pevná hmota, prach se proměňuje ve vši, hůl v hada, řeka v krev, skála v pramen, na témže místě je současně světlo i temnota, slunce se hned zastavuje ve svém běhu, hned se vrací z příkazu Jahve, který pečuje pouze o Izraele a není ničím jiným nežli zosobněním sobectví izraelského lidu a vyloučením všech ostatních národů; je to absolutní nesnášenlivost — tajemství jednobožství.

Řekové pozorovali přírodu teoretickými smysly a z harmonického běhu souhvězdí vnímali nebeskou hudbu; z pěny všerodícího oceánu viděli vystupovat přírodu v postavě Venuše anadyomenské. Židé však naopak chtěli chápati přírodu pouze smysly požitkářů; pouze v choutkách měli zalíbení pro přírodu: pouze v požívání many poznávali svého Boha.

Řek pěstoval humanitní nauky, svobodná umění, filosofii; Žid se nepovznesl nad chlebařské studium theologů. „Mezi večerem jeztež maso a ráno nasyťtež se chlebem a zvěďtež, že já Pán jsem vaším Bohem." (II. Mojž. 16, 12.) A Jakub učinil slib a pravil: „Tak Bůh bude se mnou a bude mne chrániti na cestě, kterou konám, a dá mi chléb, abych se nasytil, a šatstvo, abych se ošatil, a dovede mne zase zpět k mému otci; pročež Pán bude mým Bohem." (I. Mojž. 28, 30.)

Jídlo jest nejslavnostnějším obřadem, neboť jest přece předmětem židovského náboženství. V jídle oslavuje a obnovuje Izraelita obřad stvoření; v jídle vykládá člověk přírodu jako celkem nicotnou věc. „Když sedmdesát nejstarších vystoupilo s Mojžíšem na horu, uviděli Boha, a pak, když spatřili Boha, jedli a pili. (II. Mojž. 24, 10, 11.) Tedy pohled na nejvyšší bytost povzbudil u nich pouze chuť k jídlu.

Židé zachovali si až do dnešních dnů svou svébytnost. Jejich zásada, jejich Bůh je nejpraktičtější zásadou světa — egoismus, a to sobectví ve formě náboženství.

(Ludwig Feuerbach, „ Podstata křesťanství“, v Lipsku 1841.
[3. vyd. „Sämtl. Werke“, 7, svaz., Lipsko, 1849, str. 163 a násl.])

Henrich Hoffmann von Fallersleben. (Nar. 1798, zemř. 1874.)

A drancuješ, pleníš a loupíš
zle, nám posvátnou německou zem,
za pokání svoje ji soužíš?
Či mníš, že je tvého hrobu lem?
I Boha odvrhl's Izrael,
sám sobě stal jsi se bohem,
dal's zákon sobě, zhouby, zel,
lež, podvod víry tvé slohem.
On v tvém pokud srdci vládne,
pokud pacholství v tobě jen,
z bran neuzříš Německa žádné,
jíž vešel bys' v svobody zem.

(Unpolitische Lieder. 1840—1841.)

Franz Dingelstedt. (Nar. 1814, zemř. 1881.)

Pryč jsou již tak potupní dnové,
prost je Žid potupy muky —
a přece snuje šalby nové,
by vyrval nám vedení z ruky.
Opouští ghetta občan jak volný,
marně jste tomu bránili,
rod Židů tuhý je, vzdorný,
sebe těžce jste zranili.

Teď rolníku Žid půdu bere,
a kramáře zas z tržišť žene,
moc svoji tváří zlata měrou,
a lid nás šálí hesel věrou.
Je ještě vám cizí kouzlo jeho,
kdož sníte v lidských právech,
zlato a drzost je kouzlem jeho,
kde křesťan tich, Žid je v davech.
Vy blouznivci, hledači zásad, hle,
Židů lidství je klam,
Žid použil k čachrářství výsad,
co dát jsi mu chtěl — vzal si sám.

Dnes, kam se jen hnete — všudy Žid,

jej zavřete do starých ghett
či čekáte, až vyvolený lid
vás zavře do křesťanských ghett.

Lieder eines kosmopolitischen Nachtwächters, 1841.

Friedrich Wihelm IV. (Nar. 1795, panoval 1840 až 1861.)

„Hleďte jen, aby neobřezaní mužové, mne vždy věrní a tíhnoucí ke mně srdcem, odčinili pohanu, kterou způsobili obřezaní Východnímu Prusku…“

*

„Jako z Rolandova rohu chtěl bych zvolati ke všem šlechetným a věrným mužům v Prusku, aby se shlukli kolem mne jako věrní manové a zapomněli pro vzrůstající, veliké a strastiplné zlo na zlo menší… Takovým neštěstím pro Prusko jest existence a vláda oné ničemné židovské kliky s jejím přivěšeným chvostem pošetilých a hloupých hafanů! Ta drzá sběř ohrožuje denně slovem, písmem i obrazem jako sekyrou kořeny německého života…“

(Dopis vrchnímu presidentu von Schön a generálu Dohnovi.
[Treitschke, Geschichte des 19. Jahrhunderts, 5. ,v.])

Thomas Carlyle. (Nar. 1795, zemř. 1881)
měl pravý teutonský odpor k Židům, o kterých řekl, že „obchodují jen penězi, zlatem, klenoty a starým šatstvem, skutečným nebo duševním; k opravdovému bohatství však nikterak nepřispěli.“

Z Froudova životopisu Th. Carlyle.

Grillparzer. (Nar. 1791, zemř. 1872)
napsal na židovského recensenta dra Saphira tuto posměšnou báseň:

Chtěl ďábel kdysi učiniti vraha,
ze všech vzal zvířat hmoty k svému dílu,
vlk i liška, šakal přispěli k dílu,
jen na statečnost zapomenul Satan,
vztek jal ho, nos mu vtlačil, zvolal:
„Lumpe, budiž Židem — posudek dej dílu.“

Christian Dietrich Grabbe. (1801—1836.)

Židáčkové, jejichž vzdělání spočívá v pojídání vepřového masa, vytanují se jako kritičtí soudci; a nejen že povznášejí k hvězdám bídné kramáře, ale zlehčují dokonce ctihodné muže svými pochvalami.

Z veselohry „Scherz, Satire, Ironie
und tiefere Bedeutung“.

Wilhelm Meinhold. (Nar. 1797, zemř. 1851.)

„Ve Vídni napodobují nyní bohatí židovští bankéři, bursovní spekulanti atd. v marnotratnosti a přepychu bohatou šlechtu, zvláště ovšem v honbě za hezkými děvčaty. Svá vlastní (židovská) děvčata a ženy si příliš cení, aby je obětovali své vilnosti. Chrání je, nechtějí je sváděti a zneuctívati; pomáhají jim v každé tísni, nenechávají je padnouti a vyhledávají proto mezi kmeny, které se mají státi jejich sluhy (t. j. mezi křesťany), ty nejčistší a nejneporušenější panny. Nejbohatší přenechávají velmi rádi méně bohatým zbytky svého jídla. A když jest celá peněžní šlechta syta nevinnosti, teprve pak jsou její oběti přenechány ubohému křesťanstvu a upadají potom do propasti nejsprostší prostituce.

Šlechta spojuje ještě se svými neřestmi zbytky zděděných ctností, je štědrá a uchová obětem své vilnosti ještě zbytky lepších citů, avšak Žid odhodí svou oběť a šlape po ní. A jak kromě toho ve Vídni zejména ti chudší Židé provádějí kuplířství, tak se vyznamenávají v tom i v Hamburku.

Židé zde prodávají oplzlé knihy, lepty atd., ba jeden z nejpověstnějších těchto padouchů se prý za dovolení tohoto prodeje propůjčil policii za špiona. Tedy Židé na severu a Židé na jihu Německa jsou hlavní svůdci naší mládeže!“

W. Meiohold, Sidonia v. Bork, die Klosterhexe,
3. sv., str. 210, Lipsko 1848.

Friedrich Hebbel. (Nar. 1813, zemř. 1863.)

„Emancipace Židů by za podmínek, které Židé předpisují, vedla v dalším dějinném vývoji ke krisi, která by nutně vyžadovala — emancipaci křesťanů.“ (1842.)

„Židé chtějí do zaslíbené země, chtějí se emancipovati. Ale myslil bych, že zákonodárci by to udělali jako Mojžíš, který je zadržel tak dlouho v poušti, až zapomenuli na egyptské hrnce, na maso, t. j. až zde bylo nové pokolení.“ (1847.)

Z deníku Friedricha Hebbela z r. 1842 a 1847
mezi „ Ethisches“, str. 275.

Bismarck. (Nar. 1815, zemř. 1898.)

„Nejsem nepřítelem Židů, a kdyby oni byli mými nepřáteli, odpustil bych jim. Za určitých okolností je mám dokonce i rád. Dopřávám jim také všech práv, jen to ne, aby v křesťanském státě zastávali vrchnostenský úřad.

Uskutečnění křesťanského učení je údělem státu; že bychom se však tomuto účelu s pomocí Židů přiblížili více než dosud, tomu nemohu věřit.

V oněch částech země, kde platí edikt z roku 1812, nepostrádají Židé, pokud se pamatuji, žádných jiných práv kromě toho, aby mohli zastávati vrchnostenské úřady. Avšak oni to vyžadují, chtějí se státi zemskými rady, generály, ministry, ba dokonce i ministrem kultu. Přiznávám, že zcela lpím na předsudcích, ssál jsem je, jak jsem již řekl, s mateřským mlékem a nedaří se mi, abych je oddisputoval, neboť představím-li si Žida jako representanta posvátného královského majestátu, jehož mám býti poslušen, pak musím přiznati, že bych se cítil nanejvýš utiskován a zkažený, že by mne opustily radost i pocit pro čest, s nimiž se nyní snažím splniti své povinnosti ke státu. Sdílím cítění množství nižších tříd národa a nestydím se za tuto společnost. Proč se Židům nepodařilo

získati si v průběhu mnoha staletí větší měrou sympatií obyvatelstva, to nechci podrobně zkoumati.

Řekne-li se, že by se Židé mohli změniti, pak musím odvětit, že nemáme co činiti s Makabejci pravěku, ani se Židy budoucnosti, nýbrž se Židy přítomnosti, jakými dnes jsou. O tom, jací dnes jsou, nechci celkem nikterak usuzovat.

Slyšeli jsme o dobročinnosti Židů, jíž podporují svou věc. Nuže, proti tomu příkladu chci dáti jiný příklad! Chci uvésti příklad, v němž spočívá celý vývoj poměrů mezi Židy a křesťany. Znám kraj, kde jest početné židovské obyvatelstvo na venkově, kde jsou sedláci, kteří na celém svém pozemkovém majetku nejmenují nic svým, od postele až po pohrabáč patří celý majetek Židovi; Židovi patří i dobytek ve stáji, a sedlák platí za každou jednotlivost svůj denní nájem; Židovi patří obilí na poli i ve stodole a Žid prodává sedlákovi na měřice obilí na chléb, pro setbu i krmení. O podobné křesťanské lichvě jsem alespoň za své prakse ještě nikdy neslyšel!

Na omluvu těchto chyb se uvádí, že jsou nutným důsledkem tísnivých poměrů Židů. Zpřítomním-li si dřívější řeči, věřil bych, že žijeme v dobách štvanice na Židy, že si každý Žid musí denně nechati líbiti všechno to, co chtěl vytrpěti poctivý Shylock, jen aby zbohatl. Něco takového však nikde nevidím; vidím pouze, jak již řečeno, že Žid se nemůže státi úředníkem (všechny ostatní druhy povolání si může voliti), a je to pro mne přece jen silným závěrem, aby někdo jen proto, že se nemůže státi úředníkem, musil se státi lichvářem… Připojil bych se spíše k některému jinému řečníku, který chce emancipovati Židy, jestliže oni sami strhnou přehrady, které je od nás dělí! Slavné shromáždění dalo si přečísti několik anekdot, dovolí tedy proto i mně, abych vypravoval jednu, ve které ukáži, jak málo jsou Židé nakloněni tomu, aby upustili od ztrnulosti svých obyčejů…“

„Dosud není svoboda Německa v tak nízkém kursu, že by to nestálo za námahu, zemříti za ni, i kdyby se tím nedosáhlo emancipace Židů…“

(Po velkém bouřlivém přerušení:)

„Bylo toliko mým úmyslem popříti, že by emancipace Židů byla pokrokem…“

(Otto von Bismarck ve Spoj. sněmu
zemském 1847.)

O židovském tisku píše Bismarck v roce 1856 generálovi von Gerlach:

„Nemáme nic z toho, že se vzájemně podezříváme a židovské novinářské klacky platíme za to, aby nás vespolek pohoršovali.“

V roce 1862 pronesl Bismarck k jedné výpravě z Rügen:

„Oposiční tisk pracuje příliš proti úsilí vlády, aby došlo k dorozumění s poslaneckou sněmovnou, poněvadž je ovládán valnou většinou Židy a nespokojenými lidmi pochybného života…“

V „Journal d’un officier d’ordonnance“ hraběte d‘Hérisson (str. 34) vypravuje pisatel, že při hostině ve Versailles dal hrabě Bismarck k lepšímu historku, jak se Amsel Rothschild stal z malého Žida velkým Židem, a pokračuje potom:

„Potom navázal, aby mi řekl, jak mnoho se Židé Němcům oškliví a jak jest jimi pohrdáno, jak se jich straní dobrá společnost.“

V roce 1870 pravil Bismarck při hostině ve Ferrières o Židech:

„Nemají přece vlastně žádný domov. Něco všeobecně evropsko-kosmopolitického; jsou nomády. — Jejich otčinou je Sion, Jerusalem. — Jinak patří celému světu, sdružují se v celém světě.“

Moritz Busch uvádí ve své knize „Unser Reichskanzler“ tento Bismarckův výrok o citlivosti a soudržnosti všech Židů:

„Chytněte jen jediného Žida; to je hned křiku na všech stranách!“

Ve svých „Gedanken und Errinerungen“ (sv. I., str. 212 a násl.) líčí Bismarck, jak při jeho pobytu ve Vídni na něho doráželi dotěrní Židé všelijakými neuctivými žádostmi, a pokračuje:

„Teprve když jsem ho (Lewinsteina) upozornil na příkrost schodů a na svou tělesnou převahu, sestoupil rychle přede mnou se schodů a opustil mne.“

Současně líčí vliv a úplatkářské pokusy Židů v zahraničním úřadě v roce 1859.

Eduard Gibbon. (Nar. 1737, zemř. 1794.)

„Židé projevovali divokou zášť proti císařskému panství v Římě, která opětně propukala v nejzběsilejší řeže a stávky. Lidstvo se děsí hrůzou při líčení těchto strašlivých ukrutností… Pokoušíme se schvalovati přísnou odplatu, vykonávanou zbraněmi legií proti rase fanatiků, jejichž strašná a lehce vznětlivá pověrčivost učinila z nich nesmiřitelné nepřátele nejen římské vlády, ale celého lidského pokolení.“

(„Geschichte des römischen Weltreiches“,
1854, III, 16.)

Arthur Schopenhauer. (Nar. 1788, zemř. 1860.)

„Zatím co se všechno ostatní náboženství snaží přinésti lidu v obraze i v podobenství metafysický význam života, židovské náboženství jest zcela imanentní a bojuje pouze válečným pokřikem proti jiným národům… Ostatně dojem, který na mne učinilo studium Septuaginty,[216] jest srdečná láska a vřelá úcta velikého krále Nebukadnezara, byť i nakládal snad příliš mírně s národem, který se přidržoval Boha, který mu daroval a zaslíbil země jeho sousedů, kterých se potom zmocnil loupením a vražděním a Bohu zbudoval tam potom chrám. Kéž by každý národ, který se přidržuje Boha, který ze sousedních zemí činí země zaslíbené, nalezl včas svého Nebukadnezara a k tomu Antiocha Epifana, a žádné okolky nebudou s nimi dělány.“

Schopenhauer, Parerga I., str. 136.

„Věčný Žid Ahasver není nic jiného než zosobnění celého židovského národa… Otčinou Židů jsou ostatní Židé; proto za ně bojuje jako ‚pro ara et dovis‘ (za oltář a krb) a žádné společenství na světě nedrží tak pevně pohromadě jako toto. Z toho vyplývá, jak jest absurdní povoliti jim účast ve vládě nebo správě státu. Jejich náboženství jest od základu sloučeno a zajedno s jejich státem; není přitom nikterak věcí hlavní, jest spíše jen pojítkem, které je poutá dohromady s válečným pokřikem, podle kterého se poznávají. To se projevuje také v tom, že dokonce pokřtěný Žid nepropadá nikterak — jako přece jinak všichni odpadlíci — nenávisti a odporu ostatních, spíše nepřestává zpravidla

[216] Vůbec nejstarší zachovalý překlad Starého zákona (do řečtiny), který vznikal v Alexandrii přibližně od 3. do 1. století př. n. l.; pozn. editora.

býti přítelem a soudruhem svých bývalých souvěrců a považuje je nadále za své pravé krajany. Stane-li se dokonce, že při pravidelné a slavnostní modlitbě Židů, kterou musí vykonávati společně deset Židů, jeden chybí, může za něho zaskočiti pokřtěný Žid, ale nikoliv jiný křesťan.“

„Jest proto omylem, jsou-li Židé považováni pouze za náboženskou sektu; když však Židovstvo, aby tento omyl byl podporován, je označováno výrazem, vypůjčeným od křesťanské církve, jako „židovská víra“, pak je to naprosto nesprávný výraz, vypočítaný na uvádění v omyl, který by neměl býti vůbec dovolen. Správnějším již jest výraz „židovský národ!“

Ebenda II, § 133.

Richard Wagner. (Nar. 1813, zemř. 1883.)

„V pouhé politice nepřišli jsme se Židy nikdy do opravdového konfliktu; dopřáli bychom jim dokonce zřízení jeruzalémské říše, a tu jsme spíše litovali, že pan Rothschild byl příliš důmyslný, aby se učinil králem Židů; naopak — jak známo — dal přednost tomu, že zůstal Židem králů…!

Když jsme bojovali proti emancipaci Židů, byli jsme vlastně přece spíše bojovníky za abstraktní princip než za nějaký konkrétní případ: jak všecek náš liberalismus nebyl příliš jasnou duševní hrou, poněvadž jsme byli pro svobodu národa, aniž jsme tento národ znali…

Tak vznikla naše horlivost pro rovnoprávnost Židů spíše z podnětu všeobecné myšlenky než ze skutečné sympatie.“

„Teď s úžasem zjišťujeme, že jsme se při svém liberálním boji vznášeli ve vzduchu a bojovali s mraky, zatím co krásná půda celé reálné skutečnosti našla přivlastňovatele, kterého naše kozelce sice velmi dobře bavily, který nás však považoval za příliš pošetilé, aby nás odškodnil za to přenecháním něčeho z této uchvácené reálné půdy. Zcela nevědomky se stal ‚věřitelem králů‘, králem věřitelů, a my shledáváme nyní žádost tohoto krále o emancipaci jako neobyčejně naivní, neboť vidíme, že jsme nuceni bojovati za emancipaci od Židů…“

„Žid, který má — jak již bylo řečeno — Boha pouze pro sebe, stává se nám ve všedním životě nápadný především svým zevnějškem, který (lhostejno, ke které evropské národnosti patříme) má vždy něco nepříjemně cizorodého; přejeme si bezděčně, abychom neměli nic společného s takto vyhlížejícím člověkem.“

„Nedovedeme si představiti žádného Žida na jevišti v úloze antického nebo moderního charakteru, ať jde o hrdinu či milence, aniž cítíme bezděčně až se směšností hraničící neschopnost takové představy.“

Richard Wagner: Das Judentum in der Musik —1859.[217]

„Možno říci, že náš národ nemá přirozený pud pro to, co mu může býti příjemné, co mu sluší, co mu pomáhá a co mu je ve skutečnosti prospěšné; odcizuje se sám sobě, hudlaří cizími způsoby; žádnému jinému nedostalo se tak originálních a velikých duchů, které však nedovedl včas zhodnotiti; neboť doráží-li naň ten nejduchaprázdnější novinář nebo státní tlučhuba drze lživými frázemi, zjedná si v něm zástupce svých nejdůležitěj-

[217] „Gesammelte Schriften“, V. sv., str. 86, 87, 88, 89; v Lipsku 1872.

ších zájmů; vyzvání-li dokonce Žid papírovým bursovním zvoncem, hází mu své peníze, aby z něho učinil pomocí svých úspor přes noc milionáře.

Naopak Žid jest úžasným příkladem rasové pevnosti, jakou světové dějiny kdy poznaly. Bez vlasti, bez mateřské řeči jest všemi národy, zeměmi a řečmi podle bezpečného pudu své absolutní a nesmazatelné svéráznosti vždy veden k neomylnému sebenalézání, při čemž mu neškodí ani míšení; mísí se mužsky nebo žensky s rasami naprosto cizorodými, a vždycky z toho vyjde Žid! Žádným, ani tak vzdáleným stykem nenabude vztahu k náboženství některého mravného národa, neboť nemá vpravdě žádného náboženství, nýbrž pouze víru v nějaké přísliby svého Boha, které se nikterak, jako v každém pravém náboženství, nevztahují na mimopozemský život, nýbrž jedině právě na přítomný, čistě reálný život na zemi, na které ovšem jeho pokolení má zajištěno panství nade vším živoucím i neživoucím.

Tak Žid nepotřebuje ani mysleti ani bláboliti, ani sám počítati, neboť ten nejobtížnější výpočet leží mu, díky jeho veškeré ideálnosti uzavřenému pudu, již předem hotový a určitě bezvadný před rukama… Podivuhodný, neporovnatelný zjev: plastický démon úpadku lidstva v triumfující jistotě, a k tomu německý státní občan židovského náboženského vyznání, miláček liberálních princů a bezpečnost jednoty naší říše…!“

„Ausführungen zu Religion und Kunst“. „Erkenne dich selbst“.[218]

Otto Glagau. (Nar. 1838, zemř. 1894.)

„Židé byli těmi nejzuřivějšími ‚kulturními bojovníky‘. Když ne takt a slušnost, tak alespoň chytrost a opatrnost — vždyť nemohou vědět, co je očekává — byla by je musela zdržet od toho, aby se vměšovali do boje mezi státní vládou a katolictvím. Avšak právě Židé rozdmychovali usilovně tento politováníhodný boj.“

„Nejen v Berlíně, ve Vídni, ve Frankfurtu n. M., nejen v Německu a Rakousku-Uhersku jsou bursiany z devíti desetin Židé, resp. pokřtění Židé; také na bursách v Londýně a v Paříži vládnou Židé; také tam jest ‚o velkých židovských svátcích‘ obchod zastaven.

Nechci také tvrditi, že na založení podvodné periody v Německu mají z 90% podíl Židé…“

„Nechci Židy sprovoditi se světa nebo je zabíjeti, nechci je ani vyhnati ze země; nechci jim vzíti nic z toho, co již mají, ale chci je revidovat, a to důkladně revidovat. Nás křesťany nesmí zdržovati dále tolerance a sentimentalita, ta odporná slabost a bázeň před postupem proti výstřelkům, výtržnostem, vybočením a osobování Židovstva. Nesmíme déle trpěti, aby se Židé všude hrnuli dopředu, na vrchol, aby všude na sebe strhovali vedení, hlavní slovo. Nás křesťany odstrkují stále stranou, přitlačují nás ke zdi, berou nám vzduch i dech. Vládnou skutečně nad námi, mají nebezpečnou převahu i nanejvýš neblahý vliv. Od mnoha století jest to opět první případ, že cizí, početně tak malé pokolení ovládá velký vlastní národ. Celé světové dějiny neznají podobného případu, aby národ bez vlasti, fysicky a duševně rozhodně degenerovaná rasa, poroučel světu pouze lstí a prohnaností, lichvou a čachrováním…“

„Od Židů se můžeme učiti. Od pokřtěného ministra až po polského škemrala tvoří jediný řetěz; jsou při každé příležitosti pevně semknuti, staví se hned do fronty proti

[218] Po prvé uveř. v „Bayreuther Blätter“, 1881, str. 33 a násl.

křesťanům. Desetkrát spíše smíte uraziti říšského kancléře nežli toho nejzchátralejšího Žida. Podívejte se jen křivě na židovského vetešníka a ihned zazní od Gumbinnu až po Lindavu, od Meseritz až po Bamberg a Oppenheim volání: Izrael je v nebezpečí! Mendel Frenkel, zavřený pro podvod nebo krádež v nějakém haličském hnízdě, požaduje ve vězení košerovanou stravu, a poněvadž ji nedostane, všechen tisk se rozeřve o justiční vraždě…!"

(Otto Glagau: „Borsen und Gründungsschwindel in Berlin", str. 24 a násl., 29 a násl., v Lipsku 1876.)

Wilhelm Marr.

„Jest nutno poukázati zde hned na tu skutečnost, že Židé od prvopočátku, kde se v dějinách vyskytují, byli bez výjimky všemi národy nenáviděni, a nikoliv pro své náboženství… Všeobecné nepřátelství k Židům mělo jiné důvody: předně ošklivost Židů ke skutečné práci, za druhé jejich zákonem předepsané nepřátelství ke všem Nežidům.

Že národ, který se ve válce i v míru hlásil k Mojžíšovu kodexu, nemohl vzbuditi žádných mezinárodních sympatií, připustí každý, kdo si dal práci, aby třeba jen zběžně pročetl v bibli Mojžíšův zákon. Bez obraznosti a bez srdce, podle traktátu čistě obchodnicky zkostnatělý, zachovávající formalita, takový byl poměr Židů k Jahve.

V praktickém životě ten nejvýraznější realismus, jaký si jen můžeme představiti. Ale jako z kovové litiny. Sám Jahve Starého zákona byl velikým realistou. Uznával jsoucnost jiných bohů a byl prodchnut konkurenční záští proti nim. Titus se dopustil toho světodějně nejhloupějšího kousku, jaký si jen možno pomyslit, a to tím, že pro zkázu Jerusalema odvlekl Židy částečně do římského zajetí, částečně je násilně uměle rozptýlil. V Římě vládla právě tak málo náboženská nenávist."

„Že však Židé i u Římanů byli nenáviděni, to zavinila opět jen jejich výhradní podstata, sdružená s realistickým čachrářstvím a lichvářským duchem, který s sebou přinesli do římského světa…"

„Hned s počátku po rozptýlení Židů v západních zemích bylo pozoruhodným kulturně historickým zjevem, že se Židovstvo vrhlo do měst, a zemědělské práci a kolonisaci se vyhýbalo ještě více než v Palestině a předtím ještě v Egyptě. Nikoliv sekyra a pluh: lest a prohnanost čachrárského druhu byly zbraně, kterými Židé dobyli západních zemí a jmenovitě z Německa vytvořili Novou Palestinu."

Wilhelm Marr: „Der Sieg des Judentums über das Germanentum".[219]

Heinrich von Treitschke. (Nar. 1834, zemř. 1896.)

„O národních chybách Němců, Francouzů a všech ostatních národů směl každý beze strachu říci to nejtvrdší; kdo se však odvážil mluviti spravedlivě a umírněně o některé nepopiratelné slabosti židovského charakteru, tomu bylo ihned téměř veškerým tiskem vypáleno potupné znamení barbara a náboženského pronásledovatele…"

---

[219] Bern 1879, II. vyd., str. 11 a násl.

„Avšak skrývá se za tímto hlučným (antisemitistickým — pozn. vyd.) řáděním skutečně jen krutost chátry a obchodní závist? Jsou tyto výbuchy hlubokého, dlouho potlačovaného hněvu skutečně pouhým letmým vzplanutím, tak dutým a bezpodstatným jako byla teutonická pronásledování Židů z roku 1819? Nikoliv, pud lidu vystihl ve skutečnosti zcela správně značné nebezpečí, velmi povážlivou škodu, jíž trpěl nový německý život; není to plané povídání, hovoří-li se dnes o německé židovské otázce. Jestliže Angličané a Francouzi mluví o předsudku Němců proti Židům se zlehčováním, pak jest nutno jim odpověděti: Neznáte nás, žijete ve šťastnějších poměrech, které znemožňují vznik takových „předsudků“. Počet Židů v západní Evropě je tak nepatrný, že nemohou míti citelný vliv na národní mravnost; avšak přes naši východní hranici vniká k nám neustále z nevyčerpatelné polské kolébky rok co rok hejno snaživých židovských kluků, jejichž děti a vnuci mají jednou ovládati bursy i noviny Německa. Přistěhovalectví vůčihledně vzrůstá a stále vážnější se stává otázka, můžeme-li tuto cizí národnost sloučiti s národností vlastní…“

„Čtěte Graetzovy dějiny Židů: jaký fanatický vztek na úhlavního nepřítele, křesťanství, jaká smrtelná nenávist právě k nejčistším a nejmocnějším zástupcům germánského bytí od Luthera až po Goetha a Fichteho! A jaké ohromné, zarážející přeceňování sebe sama. Pod stálým poťouchlým nadáváním se zde dokazuje, že Kantův národ byl vlastně Židy vychován k humanitě, že Goethova a Lessingova řeč se stala vnímavou pro krásu, ducha a důvtip teprve Börnem a Heinem! Který anglický Žid by se kdy odvážil ostouzeti takto zemi, která ho chrání a ošetřuje? A toto zatvrzelé pohrdání německými Gojimy není nikterak pouhé smýšlení ojedinělého fanatika.“

„Židovstvo má nepopiratelně značný podíl na klamu a mamu, na té drzé chtivosti, na původu mravnosti, má těžkou spoluvinu na tom ohavném materialismu dnešní doby, který cení každou práci pouze jako obchod a hrozí udusiti starou, bodrou radu našeho národa k práci. V tisících německých vesnic je usazen Žid, který lichvářsky vykupuje své sousedy. Mezi vedoucími muži umění a vědy nezaujímají Židé početně významné místo, zato však tvoří tím větší počet v hejnu podnikavých talentů třetího řádu. A jak toto hejno literátů drží pevně pospolu! S jakou jistotou pracuje ona „pojišťovna nesmrtelnosti“, která spočívá na osvědčené obchodní zásadě vzájemnosti, aby každému židovskému básníkovi byla bez úroků z prodlení zachována ona jednodenní sláva, kterou mu věnují noviny…“

„Nejnebezpečnější je však laciná převaha Židovstva v denním tisku… Po desítiletí „dělala“ většinou židovská pera veřejné mínění v četných německých městech; bylo neštěstím pro liberální stranu a jedním z důvodů jejího úpadku, že právě její tisk poskytoval Židovstvu v tak značné míře volné pole činnosti…“

„I v těch nejvzdělanějších kruzích, mezi muži, kteří by s ošklivostí zavrhovali každou myšlenku náboženské nesnášenlivosti nebo národní pýchy, zní dnes jako jedním hlasem:

„ŽIDÉ JSOU NAŠÍM NEŠTĚSTÍM!“

Preuss. Jahrbücher (v listopadu 1879).

Wilhelm Heinrich Riehl. (Narozen 1823, zemřel 1897.)

„Není to naprosto práce sama, nýbrž také určitý příkrý rozdíl v názoru na čestnost i mravnost práce, který rozlišuje Semitu od Arijce… Často pro ten nejskromnější

zisk vynakládá Žid to největší úsilí, důvtip, vytrvalost a sílu v takové míře, jak by se ani zdaleka nemohl věnovati té nejvýnosnější poctivé práci; bez omrzení si láme hlavu, aby si vymyslel lsti, nad nimiž každému poctivci zůstává rozum stát: velmi si zakládá na zevnější důstojnosti svého povolání, ba má dokonce jakési tušení o poesii práce a těší se z humoru svých darebáckých kousků. — Avšak k tomu, aby byl skutečným pracovníkem, k tomu mu chybí pouze maličkost: mravní podnět a mravní cíl, a s touto maličkostí chybí mu vše…“

Theodor Mommsen. (Nar. 1817, zemř. 1903.)

„Ten pozoruhodný, houževnatě povolný národ jak ve starém, tak i v dnešním světě byl všude, a nikde nebyl domácím a všude a nikde mocným. — Jak početné bylo židovské obyvatelstvo jen v Římě již před Caesarem a jak pevně drželi Židé již tehdy — jako krajané — pospolu, dokazuje poznámka spisovatele té doby, že je povážlivé pro místodržícího, příliš se přibližovati Židu v jeho provincii, neboť pak by jistě mohl počítati s tím, že bude po svém návratu domů vypískán luzou hlavního města. Také v té době převládajícím zaměstnáním Židů byl obchod; s dobyvačným římským kupcem přitáhl tehdy všude židovský obchodník, jako později s kupcem janovským a benátským; tak se již v římském životě soustřeďoval kapitál vždy u židovského obchodnictva. Také se v té době setkáváme posléze se zvláštní antipatií okcidentálců k této tak vyloženě orientální rase i k jejím cizorodým názorům a mravům. Toto Židovstvo, ač nebylo vítaným spolkem v onom nikde potěšitelném obraze tehdejšího míšení národů, bylo nicméně historickým momentem, vyvinuvším se v přirozeném běhu věcí, momentem, který nesměl státník popírati a kterému nesměl ani odporovati, jemuž Caesar právě tak jako jeho předchůdce Alexander — při správném poznání poměrů — všemožně nadržoval. — Jestliže Alexander, zakladatel alexandrinského Židovstva, nevykonal tím mnohem méně pro národ, než jeho vlastní David stavbou jerusalemského chrámu, tak také Caesar napomáhal Židům v Alexandrii i v Římě zvláštními výhradami a přednostními právy a chránil zejména jejich zvláštní náboženské vyznání (kult), a to jak proti římským, tak proti řeckým místním popům. Oba velcí mužové nepomýšleli přirozeně na to, aby po boku helénské či italsko-helénské národnosti stavěli rovnoprávně národ židovský. Avšak Žid, který jako okcidentálec nepřijal pandorský dar politické organisace a chová se k státu v podstatě lhostejně, který dále právě tak těžce se odříká jádra své národní zvláštnosti jako toto jádro ochotně zastírá kteroukoli libovolnou národností a až do jistého stupně se k cizí národnosti přechyluje — ten Žid byl právě proto jako stvořen pro stát, který měl býti vybudován na troskách sta živoucích politik a který měl býti v určitém směru vybaven abstraktní a předem uzavřenou národností. Také ve starém světě bylo Židovstvo účinným kvasem světoobčanství a národního rozkladu…“[220]

Mommsen, Römische Geschichte,
7. vyd., 3. svaz., str. 549. V Berlíně 1882.

Eugen Dühring. (Nar. 1833, zemř. 1921.)

„Z celé semitské rasy jsou Židé tou nejhorší, národům zvláště nebezpečnou národností. Židovská otázka by tu byla tudíž i tehdy, kdyby se všichni Židé odvrátili od

[220] Gärungsstoff der Weltbürgerei und der nationalen Zersetzung.

svého náboženství a přestoupili k některé u nás převládající církvi… Tvrdím dokonce, že v tomto případě by se ještě mnohem více cítila naléhavá potřeba vyjasnění mezi námi a Židy… Vždycky to byli právě pokřtění Židé, kteří bez překážek vnikali do nejširších společenských proudů a politického života obcí. Opatřili si takřka průvodní list a posunuli své pokolení i tam, kam je náboženští Židé nemohli následovat…“

„Ve skutečnosti organisace podmaňovacího a vykořisťovacího boje, který od staletí Židé vedou proti ostatním národům, pokročila v dnešní době již velmi daleko. Zmodernisovaný způsob tohoto boje nás nesmí klamati. Náboženské spolky Židů jsou prostředkem jejich politického a společenského spojení a sdružují i prosté rasové Židy, kteří stojí mimo. Tak pařížská Aliance Israélite sama se vmísila do vysoké politiky a do orientální otázky — přirozeně předstíráním náboženství! Podpora, které se má podle udání tomuto židovskému náboženství dostati, je otevřeným napomáháním židovské rase v politickém i sociálním zření!

Žádný rasový Žid, i kdyby se vydával za neznaboha nebo dokonce za materialistu, není lhostejný k židovskému náboženství. Ono je mu spíše zaručením onoho panství nebo oné úplné poroby všech národů, o kterou jeho národ ustavičně usiloval. Oblíbené sobectví v přeceňování sama sebe proti ostatním národům a křivda proti nim — zkrátka nelidskost, ba nepřátelství k ostatnímu lidskému pokolení, to vše jest jeho oporou, která tu jest stále — již od tisíciletí.“

„Židé byli zajisté za všech časů tím nejnesnášenlivějším národním kmenem světa a jsou jím i dnes; a nikoli jen ve svém náboženství, nýbrž v každém ohledu. Mluví-li se o snášenlivosti, míní tím Židé to, aby jen oni byli všude trpěni. Takové trpění znamená však v podstatě jejich vlastní panství a k tomu patří opět utlačování a nepřátelství ke všemu jinému. Pro toho, kdo zná blíže židovskou rasu a její dějiny, existuje ovšem sotva větší tlachal než Žid, který mluví o snášenlivosti. Snášenlivost, kterou žádá, je naposled jen svobodou nesnášenlivosti židovského plemene. Co smí býti trpěno, mínil již Rousseau — to je nesnášenlivost sama!“

„Bývají uváděna místa z Talmudu, aby se zřejmě prokázalo, že Židé jsou svým náboženstvím zplnomocněni k podvádění a poškozování Nežidů. K tomuto poznání však nepotřebujeme Talmud; i kdyby Talmud vůbec neexistoval, ani tehdy by nebyla židovská morálka lepší a neosvědčovala by se méně. Co dnes pozorujeme ve skutečném obcování, to nejsou v podstatě jiné vlastnosti nežli ony, které se projevovaly již v době Mojžíšově.

Starý zákon je dostatečným zrcadlem židovské povahy. Jest třeba jen se nepředpojatě podívat, aby ten dnešní vyvolený nárůdek byl znovu poznán ve své tehdejší bezděčné sebekresbě. Jak často se nedovoluje výslovně Židům to, čeho se podle zákazu nesmějí proti sobě dopouštěti! Také starozákonní láska k bližnímu omezuje se výslovně na Židy, pokud jsou mezi sebou.“

„Společnost, která jest jednotná proti jiné pouze v tom nejvýznačnějším sobectví, musí se obraceti navenek a tam hledati látku pro svůj chtíč. Říman dobyl světa; Žid se však snažil zmocniti se podloudně jeho majetku. Tím se vysvětluje záliba pro všechnu obchodní činnost, při které přichází ke slovu více než práce úskočné osvojování a mazané ošizování. Není to nikterak nějaká vnější překážka, pro niž se Židé trvale odklánějí od zemědělství a od řemesla. Jejich nejvniternější založení, které opět souvisí s jádrem povahy, s oblíbeným sobectvím, odkazovalo je neustále (a bude je neustále odkazovat) na způsob výdělků, při kterých je nutný spíše pud k osvojování než svědomí. Proto také jest

zcela nemožné počítati s tím, že by Židé mohli býti přinuceni k účasti na tvůrčí práci národa. Budou čachrovat a obchodovat… pokud bude k tomu u lidí ještě nějaká příležitost. Zřekněmež se proto myšlenky je změnit. Co je od tisíciletí jejich dobře založenou svébytností, to se nedá změniti v opak ani reformou společnosti, tím méně pak pouhými morálními prostředky…"

„Nejušlechtilejším sociálním tmelem jest věrnost a patřičná úcta, t. j. úcta ke všemu vážnému a velikému. Tato úcta a smysl pro přirozenou velikost nedostává se Židu zároveň s onou věrností ve všech vztazích člověka k člověku. Jest to jed rasy, vlastnost zcela nezávislá na náboženství."

„Solidarita v Židovstvu jde jen tak daleko, pokud je společným zájmem. Žid ví, že jeho lidé provozují všude pouze jedinou živnost."

„Disraeliho romány jsou úmyslným oslavováním židovské rasy a současným zlehčováním ostatních národů. Disraeli velebí své židovské pokolení: Židé jsou aristokracií přírody. Nordické Germány nazývá naopak potomky pirátů, pravděpodobně proto, aby tito domnělí mořští loupežníci nemohli jim vyčítati jejich vrozené i posvátné taškářství. Nám, domnělému plemenu mořských loupežníků, zbylo však ještě dnes od těch státotvorných Normanů tolik, že se jakožto nordičtí mužové osvědčujeme proti asijským Izraelitům…!"

„Společenské vystupování Židů v poslední době je všude obrazem skutečnosti, právě jako vrozená neschopnost a špatnost židovské přirozenosti. — Nesociálnost Židů je hlavním momentem pro společenské a politické tušení židovské otázky. — Nepřátelství, které Židé od pradávna proti lidskému pokolení projevovali, je mezinárodní povahy, proto musí býti toto řešení také mezinárodní. Židé neohrožují snad pouze národnosti národů, ale vůbec lidstvo."

„Židovské náboženství je náboženstvím rasovým, právě tak jako židovská mravouka jest mravoukou rasovou. — Náboženské spolky Židů jsou útvarem politickým. Jeví se jako sociální spojka, a jsou oporou všeho, co Židy jen trochu zajímá v jejich životě mezi národy. Užší společenský styk Židů omezuje se zpravidla zase jen na Židy, ať to jsou již Židé čisté krve nebo míšenci. Při obchodech doporučuje Žid zase jen Žida. Toto ryzí zájmové společenství je dostatečně silné pro udržování ‚společného rasového podnikání, spočívajícího na vzájemnosti'."

„Taková Aliance Israélite, která má své ústředí v Paříži a která je činná v celém židovském světě, má svůj základ zdánlivě v náboženství. Taková mezinárodní židovská jednota má tu výsadu, že pod pláštěm náboženství jest skutečným (mezinárodním) politickým spolkem. To, co se odpírá dělníkům, to je výsadou Židů. Tvoří židovskou internacionálu, obcházejí diplomatické sjezdy, vměšují se na př. do rumunských státních věcí — jako kdyby všude šlo jen o náboženství!"

„Žádné náboženské vyznání nemůže si činiti nároků na všeobecnou lidskou snášenlivost, když je samo lidstvu nepřátelské. — Židovské spolky jsou politickými útvary, a musí přece proto podléhati alespoň všeobecnému spolčovacímu právu…"

„Trvalé soužití se Židy na základě rovnoprávnosti není možné, poněvadž toto pochybné pokolení je od přírody na nerovném a přece podstatně nižším stupni nadání a mravnosti. Zde nepomůže ani duševní princip, neboť nedostatek je fysiologického druhu a spočívá v přirozené povaze samé. Od tisíciletí zůstali Židé v základě své povahy

stejní. Žádný sociální systém a žádná proměna společnosti by neodstranila toto největší zlo. Sobectví Židů by nabylo jen jiných forem…“

„Z židovské rasy nebude nikdy nic, co je slučitelné se slušnými národy. To platí jak o materiálních, tak i o duševních poměrech: platí to na jedné straně pro hospodářství a politiku, na druhé straně pro literaturu a umění…“

„Nespraví se nic bez energických opatření (jako jest státní zabavení židovských finančních knížat a peněžních ústavů, jež navrhuji) a bez výminečných zákonů, platných pouze pro Židy a nedotýkajících se svobody slušných národů.“

„Konečně se došlo trochu k poznání, že toto požidovštění se nesrovnává s duševním bytím národů. Skutečně také čtení židovských literárních výrobků, ať to jsou noviny či knihy, je pro bystřejší rozum sotva ještě možné, aniž vzbudí morální nebo estetické pohoršení. Všude zřejmá korupce Židů budí u zasvěceného přímo ošklivost. Německý duch a německá literatura se nedají sloučiti s vlastnostmi židovské rasy.“

Dr Eugen Dühring, „Die Judenfrage als
Frage der Rassenschädlichkeit“.

Paul de Lagarde. (Nar. 1827, zemř. 1891.)

„Ačkoliv si přejí, aby byli zrovnoprávněni s Němci, kladou Židé sami neustále nejnápadnějším způsobem důraz na svou cizorodost, na př. již slohem svých synagog. Co to má znamenat, když se při kladení svých požadavků dovolávají čestného jména Němce, a svá nejposvátnější místa budují v malířském slohu, jen proto, aby nedali zapomenouti, že jsou Semity, Asiaty, cizinci?“

Str. 325.

„Avšak nejen Židé nám, ale i my jim jsme cizí. Jenže jejich odpornost, kde jsou mezi svými, stupňuje se v jedovatou nenávist, k níž se přidružuje ještě bezměrná pýcha. Jsou — jak se opovážlivě říká — rovnoprávnými s ažiem!“

Str. 327.

„Každé cizí těleso způsobuje v jiném živoucím nevolnost, nemoc, často dokonce hnisání nebo smrt. Tím cizím tělesem může býti i drahokam; účinek by byl při tom týž, jako kdyby to byl kousek shnilého dřeva. — Židé jako Židé jsou v každém evropském státě cizinci, a jako cizinci jsou pouze nositeli hniloby. — Mojžíšův zákon a z něho vzešlá rozhořčená nenávist je zachovává jako nám zcela cizí rasu: my však nemůžeme naprosto trpěti národ v národě.“

Paul de Lagarde, „Deutsche Schriften“,
poslední souborné vydání 1886.

„Je to především mezinárodnost, která vedle atavismu a rasové zpupnosti, které již samy o sobě nutí k netajenému odmítání Židů, mluví proti nim. Není pravda, že němečtí, francouzští, angličtí a ruští Židé se cítí příslušníky země, ve které bydlí; naopak, jak jen možno, vystupují jako synové židovského národa, a proto jsou nepřáteli každého evropského národa. Nikdo nevěří jejich povídání, že tomu tak není. Stojí na témže stupni s jesuity a sociálními demokraty: jsou bez vlasti.“

„Co mluví v druhé řadě proti nim, je jejich chtíč, napalovat zemědělce, kde se jen dá. Kde se usadí Žid, je zakrátko dvacet Židů, a kde je dvacet Židů, tam vládnou, neboť

členové vzdělaných národů opovrhují prostředky, kterých Židé používají bez ostychu, aby získali vlivu, poněvadž jsou příliš ohleduplní, aby mluvili od plic, a nemají té odvahy, aby jednali. Třetím důvodem, proč je svět zaujat proti Židům, je jejich lichva, lichva v širším slova smyslu.

Musili bychom míti srdce tvrdé jako krokodýlí srdce, kdybychom neměli soucit s ubohými, vyssávanými Němci a — což jest totéž — kdybychom nenáviděli Židy, kdybychom nepohrdali těmi, kteří — z humanity (!) — se zastávají Židů, neboť jsou příliš zbabělí, aby rozšlapali tento hmyz. S trichiny a bacily se nevyjednává, trichiny a bacily se také nevychovávají, ty se, jak jen možno, rychle a důkladně zneškodňují…“

Str. 339.

„Již léta jsem přesvědčen o tom, že Židovstvo, zahnízděné v křesťansko-germánském kulturním světě, jest rakovinou veškerého našeho života. Jen oni způsobují, že nemůže prospívati naše hospodářství; že naše národnost zakrňuje; zatajují nám pravdu, sočí na církev a zesměšňují ji.“

Str. 346.

„Kde je nahromaděna taková spousta hnisu jako v Evropě Izraele, tam jest vnitřní lék úspěšný teprve tehdy, když byl předtím chirurgickým zákrokem odstraněn nahromaděný hnis. Proto jsem navrhl, aby bylo Židům odňato to, proč jsou Židy a čím vládnou, totiž peníze — proto jsem navrhl a ve svých „Deutsche Schriften“ (str. 496—498) odůvodnil peněžní monopol.“

Str. 347.

„Jací jsou to však státníci, jaká knížata, neučiní-li konec tomu rozkladu? Skutečně o něm nevědí?“

Str. 349.

„Všude, kde jest finanční tíseň, tam těží Žid ze zkázy národů. Ať se lže o míru nebo o válce, Žid vydělává! Spekuluje-li Pinkus à la baisse, hraje jeho bratr Schmul à la hausse; ve válce přejímají Pinkus a Schmul společně dodávky, a když nastane mír, přejímají financování nutných půjček: rodina Judy vždycky tedy vydělává! Ztrácejí pouze ti, kterým Židé slouží.“

Paul de Lagarde, „Juden und Indogermanen“, 1887.

„Téměř po dva tisíce let provozuje Žid pouze podomní obchody, a to i v tisku i v literatuře, bez jakéhokoli užitku pro dějiny, kromě toho negativního, že zanikají všechny národy, u kterých se dostal Žid k moci. Stačí jen vzpomenouti na Španělsko, Polsko a obě Litavy, abychom se strachovali o své ubohé Německo. Bez výjimky: ke všemu, co je pro lidské pokolení jen trochu cenné, dopracovali se nikoli Semité, nýbrž Nežidé! A přece jsou v očích Židů — dobytkem!“

Paul de Lagarde, „Mitteilungen“, sv. III., str. 21.

Adolf Wahrmund. (Nar. 1827, zemř. 1913.)

„Wahrmund vidí příčinu odporu mezi Arijci a Semity v přirozeném protikladu mezi usedlíky a kočovníky. Semitským řečem je stát v našem smyslu (status) cizím pojmem; to, čím jej nahrazují, znamená vlastně proměnu, převrat, nestálost.

„Vzorným typem osudových obratů v životě kočovníků je náhlé přepadení tábořícího kmene kmenem jiným; přepadení končí úplným pobitím a vyloupením napadeného kmene."

„Tomuto pravzoru se vyrovnávají co do náhlosti a krvavé tvrdosti politické a sociální osudové obraty, a ty se až do dnešní doby opakovaly mnohokráte ve všech státních útvarech. Tyto ‚náhlé osudové obraty' znamenají v politickém pojetí revoluci a v hospodářském pojetí úpadek. Semité, žijící mezi námi, nazývají revoluci ‚hvězdou Judy' a na burse zavedli úpadek, t. j. náhlé odpravení protivníka. Snaží se přivoditi znovu a znovu úpadek a náhlý převrat a vidí, že jim v tom zabraňuje pouze arijský odpor k semitským rejdům. Jsou v tom poslušní zákona nomádstva (kočovnictva)."

„Ještě výraznějším, ještě přirozenějším, typickým pravzorem osudových obratů života kočovníků než nepřátelské přepady jest však často se opakující, vše ničící bouře na poušti, ta ohromná bořící síla, která zanechává za sebou pustou prázdnotu a nicotu. Je zosobněna Typhonem nebo Setem Egypťanů, Schaddaiem (t. j. násilnickým a strašlivým) Abrahama a Bileama. Proto pluje na perutích větru a postupuje za hromu a blesku. Vichřice je jejím dechem, pára vystupuje z jejích nozder a zžíravý oheň z jejích úst. Kočovníci pouště jsou jejími pravými syny, neboť právě tak jako jejich Bůh, tak i oni dovedou ničiti. Podle některých starších pramenů byl Typhon otcem Judy a Hierosolyma, a gnostikové označovali boha Židů za bytost typhonskou…"

„Soucit u Semitů nepřesahuje pokrevní a kmenovou pospolitost. Proti každému ‚cizinci' chová se Semita nepřátelsky a domýšlí se, že i on jest jeho nepřítelem."

„Talmud učí, že majetek Nežidů, jak praví Jahve, jest bez pána a že patří tomu (přirozeně Židu), který se ho jako první zmocní. Dokonce se výslovně praví, že na majetek Gojimů nutno pohlížeti jako na poušť nebo na písek v moři; nechť patří tomu, kdo se ho první zmocní."

„Proto podle talmudsko-rabínského názoru není pozemské putování Židů nic jiného než válečné tažení za dobytím světa. Považují se za vojáky na pochodu, kteří táboří ve středu nepřítele, potají nebo kryti nepravou vlajkou očekávají stále znamení k útoku a přepadení. Na své hlavní posice uprostřed nás pohlíží Židovstvo dodnes jako na vojenské tábory, ze kterých vede svatou válku. Paříž, Vídeň, Berlín, Frankfurt n. M., Hamburk, Vratislava, Pešť jsou ve střední Evropě takovými vojenskými tábory a tvrzemi Židovstva. Talmud učí: Všude, kam Židé přijdou, nechť učiní sebe vládci svých pánů."

„Ideálnost nazírání je vlastní všem lidem, kteří jsou schopni vývoje, je spíše jiným výrazem pro vývojovou schopnost, a proto se s ní setkáváme především u mládeže. Nedostatek ideálnosti u Semitů bychom mohli přičísti stařeckosti tohoto pokolení."

„V jistém smyslu je Židovstvo podnětem kulturního hnutí; toto podněcování je právě jeho osudovým úkolem; je to právě sám osud, který vráží tuto ostruhu do krvácejících slabin národa." — „Sledujíce tento osudový úkol, který je jejich náboženskou povinností, neboť jsou vyzýváni ke zničení a k porobení Nežidů, došli Židé pomalu k tomu, že takřka ztotožňují svého boha s tím nejvyšším hospodářské mocnosti. V tomto smyslu se říká: *skutečným bohem Židů jsou peníze nebo zlaté tele… !*"

„Pouze mimochodem poukazujeme na to, že kdyby všichni Arijci, vědomi své převahy a vyšší důstojnosti, zdráhali se sloužiti Židům a pro ně pracovati, byla by židovská otázka velmi brzy rozřešena.“

(Prof. dr A. Wahrmund: „Das Gesetz des Nomadentums und die heutige Judenherrschaft“, 1887.)

VLASTNÍ ŽIDOVSKÁ PŘIZNÁNÍ.

Nikoliv asimilace, nýbrž odloučenost!

„Ještě dnes jest prvním a posledním úkolem ústřední jednoty spojiti oba životy našeho života, němectví a židovství. Jsme přesvědčeni o tom, že tento úkol máme ještě dnes před sebou. Sloučení němectví a židovství jest cíl, k němuž máme ještě dalekou cestu. Označiti toto sloučení již jako hotovou věc a odpočívati již na vavřínech — to je možno učiniti jen při povrchním způsobu uvažování, který již tak často zavinil, že právě v diskusích s protivníky, kteří stojí duševně vysoko, mluvíme často s cesty. Dnes jako kdy jindy si přejeme spojení obou těchto živlů, vidíme v něm cestu k vytvoření úplného vzoru německého člověka, ale vidíme v něm však i úkol. Úkol, který jistě nelze řešiti nekritickým ztotožňováním. Souhlasíme s drem Jakobem, který praví: „Nutno rozlišovati mezi asimilací v akusativu a dativu, zda asimiluji sebe nebo sobě. První jest sebevraždou; teprve druhé jest životem. Veškerý vzrůst jest stálou asimilací, stálým vnímáním. Tak Židovstvo asimilovalo vždy okolnímu světu (sibi) prvky, úměrné svému prvotnímu bytí. Jest úkolem jeho učitelů a vůdců zabrániti tomu, aby se asimilovalo a rozpadlo, toto nebezpečí ovšem neustále hrozí uprostřed světa, který zevně jest mnohem mocnější a svůdnější.“

Tak píše Žid dr. Ludvík Tietz v článku „Vertiefung der innerjüdischen Arbeit“, který přinesl 10. února 1928 v čísle 6 na str. 70 orgán ústřední jednoty německých státních občanů židovské víry, „C. V. Zeitung“.

(Smysl slov je tedy jasný: němectví a židovství se musí sloučiti nikoliv tím, že by se obě tyto složky zapojovaly do sebe; to by byla sebevražda židovství. Proto je úkolem židovství asimilovat si němectví, tedy je požidovštit!)

„Každý tvar má své existenční oprávnění a prastarý národ jest si vědom svých tradic.

Chceme žít odloučeně, sami, podle svého svérázu, vzdáleni každé kultury a civilisačního proudění, poněvadž ty nás olupují o naši zvláštnost. Chceme rovnoprávnost, ale nikoli asimilační emancipaci.

Mezi národy chceme býti národem, který musí svou národnost chrániti.“

„Leipziger jüdisches Familienblatt“
č. 1, 1. ledna 1926.

„V dřívějším období sledovali Židé vždycky takovou politiku, že se připojovali k vládnoucímu národu; nutila je k tomu jejich slabost, pro niž hledali vždy ochranu u toho mocnějšího. To vedlo bez pochyby k zrůdnostem, když Židé, snažíce se zavděčiti se svým ochráncům, zacházeli příliš daleko v zastávání národních zájmů panujícího národa…“

„Bývá poukazováno také na to, že Žid, který je dnes francouzským občanem, jest zítra německým a pozítří polským státním občanem a v dalším se praví… „Ovšem asimilační nezásadnost jde mnohdy tak daleko, že se bez rozmýšlení přiznáváme ihned k té nové vládnoucí národnosti: každý myslící člověk, který má smysl pro důstojnost, ujasní si žalostnost takové politiky. Proto v takových dobách přechodů i Židé, kteří to dříve nechtěli pochopiti, porozumějí tomu, že jediné přiznání k židovské národnosti zajistí Židům důstojnost a stálost!“

(„Jüdische Rundschau“ č. 94, 1924, v pokračování knihy dra Maxe Kolenschera „Jüdisches aus der deutsch-polnischen Übergangszeit“, Poznaň 1918—1920.)

„To však (přizpůsobení se jiným národům) nechceme, pokud máme duši a dýcháme, pokud v nás obíhá židovská krev, nechceme zapírati ani sebe, ani své Židy. Chceme mysliti židovsky a v celém světě hlásati židovské myšlenky, aby nepropadly neřesti tohoto století.“

(Rabín Fischl, „Unaere Judeu“ v „Leipziger Israelit. Familienblatt“ č. 3, 15. ledna 1926.)

Mezinárodnost.

„Protože *u nás Židů není cizinců*, doufáme, že i Židé ostatních zemí vyslyší co nejvíce volání o pomoc slepců, žijících v Německu-Rakousku.“

(Provolání podpůrného spolku židovských slepců ve Vídni, uveřejněné v „Deutsche Zeitung“, Berlín, 9. prosince 1925.)

Talmud, pramen náboženského života.

„Pro všechny Židy bez výjimky je Thora, Talmud a jeho systematické zpracování, Šulchan aruch, nejuznávanějším pramenem náboženského života. O nějaké dogmatické rozdílnosti nelze u nás Židů vůbec mluviti. Naše síla spočívá ve ztrnulém ulpívání na tří tisícileté tradici, ve věrnosti k jednotné víře, pro niž tisíce našich předků umíralo v plamenech na hranicích a pro niž by dnes tisíce a tisíce šly s povznesenou duší na smrt.“

Když jsem hlasem plným rozčilení a vášně takřka vyvrcholil tato slova, která zajisté ještě nikdy nebyla slyšena v rumunském senátě, dojem byl velmi zjevný.

(Senátor dr. Mayer Ebner v rumunské komoře podle č. 1235 ze dne 14. července 1929, orgánu pro politické, hospodářské a kulturní zájmy židovské v Bukovině.)

„Boží národ.“

„Proč právě my, Izrael, jsme se stali vždy uvědomělým národem, jest neužitečnou otázkou, neboť může býti pouze jediný takový příklad… Nechť se raduje, že jeho šábes nespadá na den odpočinku světa. Neboť my máme býti těmi nečetnými a ušlechtilými,

kteří jsou si vědomi svého — prozatím jedinečného povolání, máme býti čistou boží národností…“

Rabín dr. B. Cohen, Heilbronn „Israelit“,
4. srpna 1921.

„Jsme jistě tím vyvoleným národem, tím klenotem mezi národy, tou říší kněží, tím národem svatým?

Jediný Izrael jest pro své zděděné založení schopen ploditi proroky, ony muže, kteří mohou nadpřirozeným způsobem vejíti ve zvláštní poměr k Bohu. Izrael se podobá semínku, které proměňuje v zemi prvky ve svou přirozenost. Izrael je srdcem v organismu lidstva. Je srdcem mezi národy.“

Spis „Jeschurun“, 8. roč.,
březen-duben 1921, sešit 3—4.

Mistři v perversitě.

„Žádný národ světa nemá tolik duševně chorých, sebevrahů, nemocných a pohlavně nakažených. Žádná třída nemá tak vysoký počet jedinců, jejichž život je naplněn surogátem lásky.“

Dr. Felix Theilhaber v „Neue jüdische Monatahefte“,
seš. 19—20, červenec 1919.

Boj o všemocnost.

„My, Židé, si musíme ujasniti, že tisk je ještě tou jedinou cestou, která nám umožňuje hlásati vznešenou židovskou myšlenku, jakož i bezpráví, kterým jsme stíháni.

Nebojujeme jen za svou existenci, ale také za udržení a vývoj svého celého bytí, za svou všemocnost, která nám byla před dvěma tisíci lety vzata.“

Rabín Fischl v „Leipziger Israelitisches Familienblatt“,
č. 3, 15. ledna 1926.

Židovstvo a marxistické dělnické hnutí.

„Je všeobecně známo, že mocenské postavení sociální demokracie ve Vídni závisí značnou měrou na hlasech židovských voličů. Podchycení židovských hlasů není však naprosto jediným bodem, v němž se projevuje v Rakousku tak nápadná spojitost Židovstva s marxismem. Mnohem pozoruhodnější než vnější příliv jest veliká úloha, kterou má ve vnitřním životě sociálně demokratické strany židovská inteligence. Zaujímá zde téměř vládnoucí postavení. Nejčelnější mluvčí na sjezdech strany a v parlamentních debatách, nejvlivnější teoretikové a taktikové strany, vůdčí mužové stranického tisku, vedoucí institutů strany, jejích vzdělávacích a uměleckých odborů, obranného svazu, hnutí mládeže, sociálních ústavů — *jsou všude v první řadě Židé*. Tento zjev, který není třeba sledovati do podrobnosti, třebaže na první pohled bije každému do očí, není dosud do-

statečně objasněn skutečností, že židovští, politicky ctižádostiví intelektuálové mohou ukájeti svou ctižádost pouze u jediné politické, totiž u sociálně demokratické strany. Proč právě jim přenechává strana tak rozsáhlé pole působnosti…? Je nutno sledovati trochu vznik a podstatu marxistického ducha, abychom poznali ony hlubší důvody. Karel Marx pochází ze staré rabínské rodiny, jeho předkové se strany otce i matky byli rabíny. Uvážíme-li tedy, že všechna inteligence, zvláště však theologie středověkého Židovstva (nemluvíc o východní Evropě) byla dlouho do 18. století odkázána a soustředěna na studium Talmudu, že na tomto úzkém poli byly po generace velkoryse pěstovány práce hloubající ostrovtip a rabulistika a do nekonečna jdoucí vášeň po diskusi, pak se nám otevře jeden z pramenů, z nichž vzniká marxismus. K tomu však přistupuje ještě jiná okolnost, která nás poučí o mnohém, co by bylo jinak těžko pochopitelné. Karel Marx měl nejen ohromné nadání, které dědila jedna generace po druhé, byl nejen mistrem v dialektice, v ostrovtipné, neúprosné logice, v rozebírání, jdoucím až k ujasnění všech pojmů; Marx byl mimo to vlivem svého osudu ještě bez domova, bez tradice, takřka bez historie. To všechno vysvětluje, proč speciálně inteligence východo-židovského původu je tak přitahována Marxem.“

Žid dr. Edmund Wengraf v
„Neues Wiener Journal“, 17. III. 1929.

„Sledujeme-li velké vítězné tažení sociálně demokratické strany ve Vídni v posledních letech, pak si musíme položiti otázku: Jaký podíl na tom mají Židé nejen jako vůdcové, ale i také jako nohsledové? Na druhé straně nutno konstatovati, že Židům ve Vídni a v Rakousku bez ohledu na to, jsou-li podnikateli či zaměstnanci, dělníky nebo duševními pracovníky, daří se nyní mnohem hůře než v době, kdy pomohli sociálně demokratické straně do sedla. Že mohlo býti *vítězné tažení marxistické zásady* právě v Rakousku tak značné, za to děkují sociální demokraté *agitaci svých židovských vůdců*, při čemž nechci popírati, že při tom spolupůsobili také (!!) Nežidé. Přece však se sociální demokraté snaží popírati jsoucnost židovského problému, a jsou to jejich židovští vůdcové, kteří inscenují tuto komedii zastírání. Většina nežidovských dělníků je protižidovského smýšlení, a důvodem k tomu, že setrvává při sociální demokracii, jsou výhody hospodářské, jež od ní právě očekává. Ačkoli židovští socialističtí vůdcové jsou dostatečně silní, takže by mohli čeliti tomuto protižidovskému štvaní, postupují dokonce sami plánovitě proti Židům a zostřují tak protivy mezi skutečnými Židy a sociálními demokraty.“

(Sionistický obecní radní dr. Leopold Plaschkes na jednom
židovském shromáždění ve Vídni — podle sionistického
„Wiener Morgenzeitung“ ze dne 9. prosince 1926.)

„Také dnes slyším, jak Židé často úzkostlivě šuškají: ‚Ti (Židé na levém křídle politického vedení) nám škodí, to nelze schvalovati, to dělá zlou krev.‘ Naopak: buďme přece hrdi na to, že takový Marx, Lassalle, takový Singer, taková Rose Luxemburgová, takový Eisner, ba takový Haase atd. jsou Židé; neboť oni representují lépe prastarého lidského ducha našeho pokolení, než by byla s to nějaká obnova náboženství.“

„Stále a stále je právě se židovské strany poukazováno na historické výsledky činnosti všech židovských velikánů, kteří od Mojžíše až po Herzla myslili a pracovali so-

cialisticky, a dokazuje se, že socialismus spočívá vlastně jedině na židovských nadějích, že prapůvodem všech problémů socialismu bylo židovské písemnictví a jeho hlavními representanty že byli Židé, kteří, jako nedávno Rosa Luxemburková, Landauer, Eisner a Levine, obětovali pro to své životy… Socialismus je židovskou ideou, židovským optimismem, starou myšlenkou vývoje, sociálním přehodnocováním hodnot, majetku a příjmu, sbratřením lidstva — není to ze všeho, co nám dali proroci, právě to nejlepší?“

„Neue jüdische Monatshefte“,
sešit 19—20, červenec 1919.

Žid jako kapitalista.

„Možno říci, že němečtí Židé jsou činní hlavně v tom nejvýraznějším kapitalistickém pásmu. Jsou kupci, jimž kapitál je nervem života… Teprve v posledních letech nastala i zde změna. Setkáváme se s ním (se Židem) ve velkých závodech, na př. v A.E.G., ve velkobankách, v jednotlivých továrnách (Orenstein & Koppel) atd., všude tam, kde jako Žid se necítí příliš odstrkovaným a kde se může domoci lepšího postavení…

Jinak je tomu u kupce. Kapitál jest pramenem jeho existence. Poskytuje mu zboží, úvěr, obrat, zisk, život. Peníze znamenají pro obchodníka zbožím zaopatření, jistotu, budoucnost. Proto žádný jiný stav nebaží tolik po zlatě… Proto židovský střední stav souvisí ve svém nitru tak hluboce se všemi stinnými stránkami kapitalismu. Věčně zápolí s kapitálem, snaží se využíti konjunktury, dělnických mezd, aby sám nepřišel o své nejlepší výrobní prostředky… Je (Žid) pouze nejradikálnějším, vědomým zástupcem kapitalistického systému, který sotva kdy prolomí a stává se nejčastěji pánem nebo otrokem kapitalismu.“

Dr. Felix A. Theilhaber v „Neue jüdische Monatshefte“,
sešit 19—20, 1919, str. 407 a násl.

Ahasver, muž bez vlasti.

„Žid není Němcem, nebyl jím nikdy zcela ani ten nejasimilovanější. Jako muž není ženou. Žijí pohromadě, mají společnou domácnost, spí spolu, myslí, že se znají, jeden se obětuje pro druhého, časem se sobě ovšem také připodobní, ale nakonec jde každý svou vlastní cestou, má své vlastní myšlenky, své vlastní cítění, své vlastní založení… Nikoliv, dnes zřetelně vidím, že německý Žid měl odjakživa dvě domoviny, odjakživa dvojitý, prastarý imaginární domov, jehož, ať si byl toho vědom nebo ne, byl sám nositelem…“

Georg Hermann v „Neue jüdische Monatshefte,
1919, str. 401.

„Ježto rozdíl mezi ním (Američanem židovského vyznání) a jeho spoluobčany jest teoreticky tak malý, mělo by tomu býti tak i v praksi. Opak jest však pravdou. Náš americký přítel židovského vyznání je třeba plavovlasý a má rovný nos, třeba se řečí a chováním podivuhodně podobá většině, třeba má syna v Harvardu a dceru v Vassaru, třeba změnil své jméno. Když však sedí v čele svého stolu, jsou Lewinský a Rosenfeld jeho hos-

ty; u jeho stolu v klubu při snídani (můžeme ho zajisté považovat za kupce nebo právního zástupce) uslyšíme hlasy, ze kterých vyrozumíme ještě modlitby a školní zpěvy. Nežidovští studenti a studentky budou přáteli jeho synů a přítelkyněmi jeho dcer. Avšak tato přátelství po ukončení studií zmizejí i se všemi příznaky obapolného dorozumění. Má skrývanou příchylnost pro předválečné Německo Rathenaua, Dernburga a Ballina, ačkoliv sebe sama, své jmění a krev svých synů obětoval pro spojence; on pociťuje — a sotva si to troufá svěřiti své vlastní duši — stín trpělivosti se Sověty, které potlačily pogromy a daly Židům úplnou občanskou rovnoprávnost. Je Američanem, stoprocentním Američanem. A přece reaguje na *politické otázky* ještě *s druhým mezinárodním* uvědoměním. V extrémních případech zlořečí tomuto mezinárodnímu předsudku. Ale ono trvá dále.“

L. Levinsahn v „Jüdisches Echo“, č. 19, 1927.

A h a s v e r o v a v e s e l á v a n d r o v n í p í s e ň .

A třebas neznám domov svůj,
s ním nejsem přece oddaným,
po vlasti netouží duch můj,
jdu světem sem a tam — vždy svůj
a žalu nejsem poddaným.

Od prahů ženete mne svých
a přece jsem vám žádoucím,
z pramenů vašich piji tich,
hodnoty vážím a jen smích
můj odpovídá klnoucím.

Úlisná duše má jak had
skrývá, zač žebrajíc jsem pykal,
mne po kořisti štve můj hlad,
znát nevěsty vaše lásky sad
já — vyvrhel pouště cizí — zvykal.

Pokuřujte si v spokojenosti,
klid trávíte svůj v sytosti,
já chmatal — ku své radosti
vždy dráždím vaše nectnosti
k nejvyšším stupňům možnosti.

Tak hraji s vámi hru — jak ždám,
v subtilnost zrála vzpupnost má,
co chci — je taj — ten znám jen sám
v mém srdci přetvářka a klam,
Asiat jsem — krev proradná.

Paul Mayer v časopise „Aktion“, leden 1913.

Nedostatek vážnosti a úcty.

„Kdo si jako já zachoval ještě z doby starého Rakouska nekompromisní odpor ke všemu radikalismu, ten nemůže viděti v lehkovážném přiklánění se Židů k extrémnímu marxismu nikterak politováníhodný ojedinělý zjev, nýbrž jedině důsledný vývoj onoho ducha, ve kterém téměř všichni Židé, ať se rozhoduje o jakékoliv otázce, bojují a hlasují vždy pro to řešení, které ve smyslu prolhaného pokroku a falešné svobody je právě radikálnější… K tomu jako nejzhoubnější přistupuje ještě to, že tito Židé, kteří sledují pak jiný rys své moderně-židovské povahy, věci, po nichž jim nic není, zlehčují v přehnané vášnivosti s tak klackovitou nešetrností, že přirozeně zevšeobecněnému nežidovskému obyvatelstvu by se mohla vzrůstající nenávist proti všemu židovskému zdáti docela pochopitelnou… Obzvláště pak neustálé zpěčování se německého člověka, pohlížeti na právě přetrpěnou velikou válku jedině jako na bláznivou řež, vyvolává u těchto Židů, kteří myslí, že všemu lépe rozumějí, jen nesmyslný odboj a slepý posměch. Je zcela pochopitelné, že ti ostatní si nedají líbiti — aby jejich, se židovské strany vysmívaná pocta hrdinům se proměnila v hakenkrajclerskou vítězoslávu. Tady je však zřejmé, co vlastně chybí těmto Židům, kteří udávají ve veřejnosti tón a jejichž hlas se považuje proto všeobecně za pravý židovský: chybí jim vážnost, respekt a úcta. Vážnost před podstatou jiných lidí, respekt před povahově zakořeněnými zvyky jiného národa, úcta před velikostí duše jiného národa, třeba by snad poutala Židy svou cizotou. Působí zde přemíra pichlavosti židovského ducha, snahy předělati celý svět v cosi myšlenkově pochopitelné — chtíč (žádostivost, dychtivost), povznésti ideály dnešního radikalisujícího Židovstva ke všeobecně závazným ideálům světa.

Že i mezi příslušníky jiných národů se setkáváme s neporozuměním pro povahu vlastního národa, neomlouvá ony Židy, kteří týmž tónem mluví o věcech pohostinného národa. Vždyť i my, Židé, ledacos, co snášíme beze všeho od Židů, nazýváme u Nežidů hned „antisemitismem". Ovšem Židovstvo již jednou potíralo a přemohlo ještě silnější cizorodou většinu. Tehdy však šlo o jednou se vyskytující a nesrovnatelný případ prosazování nábožensky odůvodněného mravního zákona proti pohanskému světu, který neměl pro něco takového vůbec pochopení. Avšak od té doby, co zvítězil tento mravní zákon, dodržovaný jedině Židy, ale ve své podstatě závazný pro celý svět — není již nic, nesmí již nikdy více býti něco, co by opravňovalo Židy k tomu, aby to vnucovali Nežidům, nebo aby se jim s tím třeba jen vtírali! To je však právě to, co nechce pochopiti příliš jednostranně myslící židovský mozek, že jest nutno dovolit lidem, aby ve jménu božím byli také konservativní. Tomu se mermomocí nechtějí podvoliti a — typicky revoluční a jinak utopističtí — kloní se stále k tomu, aby těžkopádně (nemotorně nebo nejasně) se protivícím národům diktovali jejich štěstí."

Uriel Birnbaum v „Neues Wiener Journal",
31. října 1929, č. 12.911.

Židé dělali německé dějiny.

„Žid se pokusil o ustálení feudálního systému tím, že stavěl na ideologickém základě ‚křesťanského státu'. Při občanské revoluci stáli Židé v první bojové linii; měli po-

díl na formulování říšské ústavy, propagovali myšlenku císařství. Žid vedl deputaci k císaři v Berlíně a ve Versailles, jménem národa podal pruskému králi císařskou korunu. Národně-liberální hnutí bylo duševně a organisačně ovlivňováno Židy, stejně jako liberální hnutí svobodomyslného měšťáctva. Ideologie a organisace německé sociální demokracie v její dnešní formě není myslitelná bez součinnosti židovských tvůrčích sil. Žid napsal i ústavu republiky.

Na všech historických tendencích, které se uplatnily v tomto století, spolupůsobil židovský duch. Kdyby dějiny byly pouhou hrou a protihrou svobodných duševních sil, pak bychom mohli skoro říci, že Židé dělali německé dějiny…“

Dobou německého zhroucení a dějinami posledních poválečných let vedou nás jména Hugo Preuss a Walter Rathenau. Preuss spolutvořil výmarské dílo tím, že vypracoval novou ústavu. Židovští nakladatelé, vydavatelé novin, novináři evropského formátu pracovali v uplynulé době v Německu a v Rakousku především na výstavbě státu, hospodářství i kultury. Vrcholem tohoto jedinečného a ve své formě dokončeného díla, které odhaluje lásku, touhu a žal Židovstva, je ovšem období Němce, Evropana a — Žida: Waltera Rathenaua.“

(„Neues Wiener Journal“ [maj. Lippowitz a spol.] v pojednáních
o knize „Juden in der deutschen Politik“
[podle „Deutsche Nachrichten“ ze dne 2. března 1930].)

Židé jako vládci hospodářského života a zástupci čachrářství.

„Skutečný proletariát vyskytuje se (v Židovstvu) poměrně zřídka; je však vyloženým nesmyslem, tvrdí-li se, že Žid se nikdy nemůže osvědčiti v tvůrčí práci, nýbrž že je pouze příživníkem svého pohostinného národa a od přírody určen k tomu, aby vyssával a vykořisťoval jiné rasy.“ „*Největší* činnost vyvíjeli němečtí *Židé v hospodářství*, avšak nikoli pouze jako obchodníci nebo bankéři, ale ve vzrůstající míře také v průmyslu. Mezi osobnostmi, jež jsou uznávány jako vynikající hospodářští vůdcové, nalézáme velký počet nositelů židovských jmen. Budiž i o nich něco napsáno, abychom poznali, že Židé nejsou hosty v cizím domě, nýbrž že chtějí dáti a konati to nejvyšší.“ „O organisaci (!) maloobchodu získali si trvalé zásluhy známí majitelé obchodních domů Tietz, Wertheim, Jandorf, Ahlsberg, Lindemann, Barusch, Wronker, Schocken. Začínali s malým bazarem, který se snažil přivábiti kupce různým levným zbožím. Obchodní dům byl považován s počátku za nepřítele maloobchodu a jest pozoruhodné, jak mohl systém obchodních domů přese všechnu nepřízeň antisemitů a přes všechen konkurenční boj s maloobchodem proraziti. Vyhovuje právě vyšší zásadě rozdělení zboží a je nemalou zásluhou židovských obchodníků, že s touto zásadou v Německu prorazili.“

„Jestliže dosavadní hospodářští vůdcové potřebovali ještě desítiletí k tomu, aby si zajistili svůj vynikající význam, mladší generaci stačilo často pouze právě tolik roků, aby se vyšvihla.

Nejprve nutno jmenovati Jakoba Michaela a jeho koncern, který se domohl toho, že se ve 30. letech stal největším bankéřem a jedním z nejbohatších lidí v Německu.“

„Ve svém mládí přichází do Paříže, v 18 letech dělá na vlastní pěst radiové obchody a je u ministerstva války již dokonalým obchodníkem. Je upozorněn na to, že armáda

potřebuje wolfram a zmocňuje se nalezišť, jež zůstala dosud nepovšimnuta, hald zbytků v Rudohoří. Zbrojní průmysl potřebuje wolfram, který se kupuje za každou cenu. Jde obrovskými kroky kupředu. Zakládá se nová firma, která obchoduje kovy a chemikáliemi. V roce 1923, koncem inflačního období, kontroluje Michael již 30 chemických společností, mezi nimi řadu starých a velmi vážených závodů, k tomu továrnu v Magdeburku se 600 dělníky, vyrábějící přístroje pro chemický průmysl, a firmu „Gevia", založenou společně s ministerstvem dopravy pro využitkování pozůstatků dřívějších státních provozoven. Jsou přičleňovány zahraniční společnosti. Sotva Michael, jako jeden z prvních, poznává, že je konec inflačním ziskům, tak z obchodníka a průmyslníka stává se finančník. V listopadu 1923, kdy se v Porýní platilo za dolar 7—8 bilionů, prodal své devisy a efekty a nahromadil ohromné spousty papírových marek. Několik týdnů později panuje značný nedostatek kapitálu; Michael likviduje a může půjčovati své peníze na vysoké, tehdy obvyklé úroky. Poště půjčuje na 4—5%, tedy podle tehdejších pojmů skoro zdarma, 30 milionů marek. Po sanaci pošty prokazuje pošta Michaelovi protislužbu tím, že mu rovněž na velmi nízké úroky dává k disposici své peníze. Dnes nelze ještě přehlédnouti, kam vede cesta 30letého Michaela, ale není pochyby o tom, že v něm, jako v jeho rovněž ještě velmi mladém spolupracovníku vězí rozpínavá síla, kterou bez nebezpečí nejtěžších hospodářských výbuchů nebude možno již zadržeti."

„Do téže kategorie patří oba vídeňští Boselové a Castiglioni. Jako syn malého obchodníka sukny je Siegfried Bosel počátkem světové války zaměstnancem jedné konfekční firmy. Stává se nákupčím pro rakouskou vojenskou správu; koncem války nejen že má Bosel značný majetek, ale je již ve svých 25 letech komerčním radou. Pak se stává velkofinančníkem, dostává pod svou kontrolu řadu průmyslových a jiných podniků, získává starou vídeňskou banku Union, stává se „Stinnesem" nástupnických států rakousko-uherské monarchie, zakládá časopisy a stává se konečně zástupcem newyorského bankovního domu Kuhn, Loeb et comp., blízkého Rockefellerovu trustu. Zdá se, že jeho hospodářská moc neutrpěla ani inflačním obdobím; vždyť teprve před několika týdny převzal od rakouské sociální demokracie „Hammerbrotwerke", jimž hrozil zánik."

„Mohli jsme zde jmenovati jen některé z těch osobností, jež možno označiti za židovské hospodářské vůdce. Chybí tu vedoucí velkobank, chybí tu velkoobchodníci a průmyslníci z oboru textilního, kožařského a obuvnického. Chybí také knížata koncernů pivovarů a palíren. Avšak myslíme, že jsme již dokázali, co je na tom pravdy, tvrdí-li antisemité, že židovská rasa nemá vlastní tvůrčí síly. Mezi těmi, kteří dávali hospodářství prospěšné podněty, stojí četní Židé na vedoucích místech. Nesklízejí tam, kde seli jiní (?), nýbrž jsou vždy připraveni jíti novými cestami, a to i tehdy, když není jisto, že jejich činnost skončí osobním prospěchem. A kdyby chtěl konečně někdo namítati, že Žida vábí jedině kapitalistické hospodářství, touha po hromadění příjmů a majetku, pak budiž poukázáno naopak na sovětské Rusko, kde ve výstavbě hospodářského zřízení nového druhu zaujímají opět Židé vynikající místa."

„Jüdisch-liberale Zeitung" č. 15 ze dne 10. dubna 1925.

Pokřtění Židé zůstávají Židy.

Krátce po svém křtu píše Heinrich Heine do svého deníku:

A přilezl jsi ke kříži,
pro který máš jen pohrdání,
a vzpomínky tě netíží,
že šlapal's po něm v pohrdání.

V dopise, ve kterém oznamuje svému příteli Moserovi své přestoupení, píše, „že Japonci jsou tím nejcivilisovanějším, nejuhlazenějším národem světa. Ba, řekl bych: tím nejkřesťanštějším národem, kdybych nebyl ke svému úžasu četl, jak právě tento národ nic nenávidí a neoškliví si tak, jako právě křesťanství. Nic nenávidí tak jako kříž. Chci se státi Japoncem.“

Především musí však pisatel těchto řádek předeslati, že, byv od narození Židem, stal se jen proto katolickým křesťanem, aby měl to právo, zůstati bez nebezpečí Židem.

(E. M. Oettinger [otevřený billet-doux proslulému heb-heb křiklounovi a židožroutu panu Richardu Wagnerovi, 1. vyd., Drážďany 1864, str. 5].)

Patří také Börne a Heine do židovských dějin? Ovšem! Nejen že proudila židovská krev v jejich žilách, nýbrž proudila též i židovská šťáva v jejich nervech. Blesky, které nechávali zářiti nad Německem, brzo v duhových barvách, brzo v ostrých pruzích, byly nabity židovsko-talmudskou elektřinou. Oba se sice židovství formálně zřekli, avšak jen jako bojovníci, kteří se chápou zbraně a praporů nepřítele, aby ho tím důkladněji zničili. Oba se zřetelně vyjádřili, takže nemůže býti pochybnosti o tom, jak mnoho jim záleželo na náboženství kříže, které, jeden v jednom kostelíku v Offenbachu, druhý v Heiligenatadtu, sotva rty přiznali.

(Prof. dr Heinrich [vl. Hirsch] Graetz [Breslau], Geschichte der Juden, sv. II., str. 367.)

List „Allgemeine Zeitung des Judentums“ citoval v roce 1895 z „Jewish South“[221] projevy, které Emin Pascha (vlastně Isaak Eduard Schnitzer) učinil k Julius Eduard Cohenovi: „Že jsem židovský renegát, to víš: vzdor svému přestoupení ke křesťanství a později k islámu nezpronevěřil jsem se nikdy svému náboženství, ve kterém jsem se narodil a byl vychován.

Nelze vystoupit ani přestoupit… Bavil jsem se o tom zevrubně také s etnology. Sdílejí se mnou týž názor. Představte si jen, že by negr prohlásil, že vystoupil z negerstva a přestoupil do germánstva. Ovšem, jste-li toho náhledu, že tento negr tímto vystoupením a přestoupením… stal se nyní skutečně Germánem — nuže dobrá, pak mějtež i vy pravdu…! Býti Židem, to lze pociťovati buď jako výhodu nebo jako nevýhodu — to je pouze věcí vkusu, za který konečně není člověk odpověden. Jedno však je jisté: nelze na tom nic měniti! A i kdyby se dal každou sobotu znovu pokřtíti! Není to nic platné.“

Arthur Landsberger, „Millionäre“, román, Mnichov 1913.

„Víme to dokonale, praví, že pokřtěný Žid, hledá-li místo, je v celém světe považován za Žida. V Německu se to stalo již samozřejmostí, avšak i v zemích svobodných názorů, jako třeba ve Spojených státech, není Žid, který přestoupil ke křesťanství, považován

[221] Viz „Deutsche Wacht“ ze dne 30. července 1895.

za křesťana, za dokonalého Američana. Kdyby byla možnost varovati ty, kteří se připravují na přestoupení! Neboť štváni jako méněcenní, přijímáni s opovržením, kráčejí vstříc nestálosti, do níž sami nebo jejich děti a vnuci upadají."

(Z pojednání o knize „Die Kunst, als Jude zu leben" od Heinricha York-Steinera, v „Neues Wiener Journal" podle „Deutsche Zeitung" ze dne 17. června 1928, čís. 141. V této knize představují prý Židé „jako hlasatelé své vlastní směšnosti zcela ojedinělý zjev".)

„Třebaže jsem se v sedmdesátých letech tiše a nepozorovaně odvrátil od židovské pospolitosti, přece jsem vždycky zůstal Židem a jsem hrdý na to, že pocházím ze Židů. V sedmdesátých letech rozněcoval Stoecker, otec dnešních nacionálních socialistů, zvláště v Berlíně rasovou nenávist, a tehdy jsme považovali za správné, doporučovati vystupování z církve jako obranu proti tomu. Ač jsem jako řečník nikdy nepropagoval vystupování z církve, tak jsem přece, byv činný v kanceláři schůzí, propagujících toto vystupování z církve, považoval za svou povinnost učiniti totéž. Udělal jsem to tehdy potichu a nikdo se o tom nedověděl. Dnes bych to již neudělal. Neboť dnes to lze považovati za zbabělost, když Žid opustí svou náboženskou obec. Ten, kdo opouští utiskovanou a potlačovanou církev, ten je zbabělec. Dnešní antisemitské hnutí jest otravnější než všechna dřívější. A proto bych tak v dnešní době nikdy neučinil. Nerozpakuji se to prohlásiti ve svém stáří. Jako člen parlamentu a politik jsem poté, jsa bez vyznání, podporoval vždy dalekosáhle oprávněné požadavky německých Židů. Vidíte tedy, že přes všechen vnější odklon mám k Židovstvu kladný vztah."

(Sociálně demokratický poslanec říšského sněmu Eduard Bernstein v rozmluvě s jistým spolupracovníkem listu „C. V. Zeitung", v němž byla ona rozmluva uveřejněna dne 3. ledna 1930.)

Pohlavní pirátství.

„Ještě když bylo Jakubovi více než sedmdesát, tak nejedno děvče, pracující v jeho dílně, podlehlo pohlavní síle starce."

„Siegfried (jeho syn) měl více žen a dnes nevím, zda bychom ještě mnohého neznámého člověka nemohli považovat za jeho potomka."

(Rodopisný příspěvek hamburského Židovstva ke článku „Das Haus Hirsch" od Ernsta Hentschela ve „Frankfurter Zeitung" ze dne 24. ledna 1928.)

Dovršená světovláda.

„Biblické podobenství Josefa a jeho bratrů odehrává se dnes v obrovsky zvětšeném měřítku za oceánem. Z bratra, čelného otroka sweatshops, zapuzeného za moře, stal se *vládce nejmocnější říše světa*, který zachraňuje své kdysi bohaté bratry před trpkou nouzí.

Americký přistěhovalec, ten kámen, jehož si stavitelé nevážili, stal se základním kamenem, také základním kamenem pro Erez Izrael!

A snivě pohlíží Ahasver na zjevující se mu obraz bezpočetných babylonských věží, čnějících do mraků na břehu Hudsonu..., na neslýchané, lidské masy, které jako včely se vyrojují z tohoto obrovského úlu a do něho se vracejí, na děti svého národa, které sotva v jednom lidském věku dospěli z obyvatelů ghett k největšímu staviteli všech časů, a poznává výsledek rady Pána.

A ukazuje se mu malý, svět ovládající ostrov Albion, který s chytrým uměním vládnouti řídí podle své vůle pět světadílů... Vidí, jak synové jeho národa vzestupují tam v oslavované mistry tohoto státnického umění... a seznává poslední účel tohoto zjevení.

Trhá se clona budoucnosti... a Ahasver vidí netušené obrazy... mocné Židovstvo uprostřed Asie, oslavované jako pomocník vzkříšení čínského obra, který vrhá obrovský stín na celý svět... vzplanou pohádkové bytosti...

Hrůzy Galuthu mizí.

Izrael se přes své rozptýlení sjednotil. Duševní osou lidstva stává se přece Jeruschalajim...

Všechny tyto mocné prameny duševních, mravních a hmotných (tělesných) sil šumivě se stékají a plynou do pravlasti!

Pohnut, vyciťuje Ahasver souvislost velikého dění, s novou zmužilostí kráčí okolo milníku 5698, a potěšen budoucností jako nikdy předtím, pobroukává si opět své prastaré žehnání... vykoupení a blaha!“

Novoroční článek listu „Jüdische Presszentrale Zürich“, čís. 511, 1928.

Vítězství Židovstva nad všemi ostatními národy je bezprostřední, ba bylo ho právě dosaženo. V oboru politického života podařilo se dosáhnouti pomocí sionistického světového hnutí *(chawrusse)* naprostého obklíčení a zapletení všech ostatních národů světa a bez přehánění možno klidně tvrditi, že dnes se neuskutečňují žádná politická hnutí, žádné mezinárodní porady, ani jediný zahraničně-politický plán, ani jeden politický tah, které by se neprováděly buď orgány sionistického tajného svazu (svobodných zednářů) nebo alespoň pod přísným jejich dohledem a kontrolou.

Arthur Treibitsch, „Deutscher Geist — oder Judentum“, str. 396.

Židovský národ jako celek stane se sám svým spasitelem. Své světovlády dosáhne spojením všech ostatních lidských ras, odstraněním hranic a monarchií, jež jsou ochrannou hrází partikularismu, a zřízením světové republiky, která přizná Židům všude občanská práva. V této nové organisaci lidstva budou bez oposice všude vedoucím živlem synové Izraele, roztroušeni od nynějška po celém povrchu země, zvláště když se jim podaří dostati dělnické masy pod pevné otěže některých ze svých lidi. Vlády národů, tvořících světovou republiku, dostanou se pomocí vítězství proletariátu bez námahy do židovských rukou.Vládci židovské rasy budou pak moci potlačovati soukromý majetek a všude budou spravovati státní jmění. Tak bude splněn příslib Talmudu, že Židé, až přijde doba Mesiáše, budou míti klíče k majetku všech národů světa.

Baruch Levi v dopise Karlu Marxovi.[222]

[222] Citováno ve francouzské řeči v „Revue de Paris“, 35, II., str. 574.

Záhada našeho trvání spočívá v našem náboženství. Ono je tou mocí, která nás oddělovala od všech národů a pojila ve vší rozptýlenosti. Vnější zdi ghett, vystavěné našimi nepřáteli, nebyly by to nikdy způsobily. Jsou to ale *vnitřní zdi*, jež mají základ v našem náboženství a které jsme při svém putování vzali s sebou a ve svých sídlech ještě pevněji vybudovali, jsou to tyto pohyblivé „stany Jakubovy“, které nám zajistily všude vlastní domov.

Židovské náboženství je bohaté v stavění plotů, jež tvoří hranice mezi naším obecenstvím a okolním světem a chrání je ode všech cizích způsobů. Židovské náboženství je bohaté na formy, které nás v bytí a v podobě váží a opravňují jako jednotu. Oproti jiným náboženstvím není nikterak učením ideovým, nýbrž učením zákonům. V našich zákonech uskutečnili jsme právo sebeurčení. Ztratili jsme svůj stát, nikoliv však své státní zřízení; zachránili jsme je takřka jako přenosný stát, který nám i v diaspoře umožnil jakousi národní autonomii.

Po ztrátě našeho státu pozbyly četné zákony platnosti, avšak, celkem vzato, naše zákonné zřízení bylo zachováno: bylo ještě rozšířeno, doplněno a zdokonaleno v jednotlivostech zevrubnými ustanoveními. Pouze židovský zákoník ovládal a utvářel náš život ve všech jeho projevech. Pouze židovská soudní pravomoc byla pro nás směrodatnou. Nevolali jsme po pravomoci země, jejíž zákoník jsme neuznali. Jestliže nám byly vnuceny její zákony, tak jsme pohlíželi na ně jako na nedobrá uložení, která jsme se snažili vždy odstraňovati nebo obcházeti. Zachovaly si charakter — jako „donucování svévolných vládců“ — třebaže jsme byli nuceni je podle formule „Zákon vlády je platným zákonem“ schvalovati. Proto udavač („Mossar“) je ten, který denuncoval u vlády nějakého Žida, byl považován za zrádce, byl odsouzen k náhradě škody a k jiné pokutě a byl vyobcován.

Naši knížecí představení ve vyhnanství, Gaonim, Rabbinim, nebyli takovými duchovními a pastýři — jako moderní západní rabínové, kteří, pokládajíce se s oblibou za oporu křesťanského duchovenstva a blaženosti, proměňují Židovstvo v církev; byli představenými a správci našich obcí; byli soudci, dajanimy; byli nejvyššími úřady našeho exil-archistického státu. Jejich soudní dvory měly i právo, vynášeti a vykonávati trestní rozsudky. Jejich nařízení neměla pouze náboženskou autoritu, která neposlušnost a přestupky trestá vyloučením z církve, byli vybaveni mocenskými prostředky vzorně organizovaného a velmi přísného režimu, který velmi citelně trestá nešetření zákonů. Podrobovali jsme se jim z lásky, avšak i ze strachu před mocí zákona.

Naše zákonité zřízení udržovalo nás v diaspoře našich vlastních, náboženskonacionálních hospodářských forem, které ve svých funkcích a institucích zahrnovaly čelné živnosti, třebaže některé nebylo možno provozovati ve vyhnanství.

Pokud jsme byli v područí svých vlastních zákonů a jejich hlasatelů, nemohla nám cizovláda odejmouti naši samosprávu. Nebyli jsme náboženskou obcí, tvořili jsme sami pro sebe uzavřenou právní a hospodářskou pospolitost. Nikoliv vyznání, nýbrž zvláště stanovy byly složením tohoto jediného národa. Spíše kontrolní formy našeho státního zřízení oddělovaly nás ode všech národů, uprostřed kterých jsme rozbili své stany, nežli náboženská a mravní osnova Židovstva. Neodpočívali jsme ve dnech odpočinku pohostinného národa, neslavili jsme jeho památné dny, nebyli jsme účastni jeho radostí a utrpení a nestarali jsme se o blaho cizího státu. Silná zeď, kterou jsme sami zbudovali, oddělovala nás od národa a za touto zdí žil v miniatuře židovský stát.

Jakot Klatzkin („Der Jude“, 1916, sešit 9).

Židovstvo a světová válka.

V lednovém sešitě r. 1919 časopisu „Der Jude“ je zmínka o prospěchu, který mělo Židovstvo ze světové války: „… táž válka, která přinesla posvěcení světovou politikou uznávané židovské národní politiky…“ „Zhroucení těchto tří mocností (carského Ruska, císařského Německa a klerikálního Rakouska) v jejich staré formě znamená tudíž *podstatné ulehčení pro vedení židovské politiky*.“ „Teprve novému Německu bude možno, aby mělo vnitřní porozumění pro problémy a požadavky židovského národa.“

„Válka přišla proto, že půl tuctu vzdělaných států se nedovedlo jako obchodníci dohodnouti rozumně v přirozených sporech: *byla vedena proto, aby ve středu Evropy byly vynuceny takové moderní státní formy, jak panovaly všude kol dokola*. Vedoucími činiteli nečekanou a jim nanejvýš nežádoucí logikou vnitřního stavu zhroutilo se náhle i carství, což však staré Německo přirozeně nedovedlo psychologicky využíti. Vše viselo na vlásku: Stürmerův separátní mír byl by mohl zachrániti současně cara a císaře a zachovati pro nás nesnesitelnou Evropu.“

Emil Ludwig (Cohn) ve
„Weltbühne“, čís. 33, 1921.

Židovské ospravedlnění vraždy rukojmí.

„Tak zvaná vražda rukojmí v Luitpoldově gymnasiu v Mnichově je dnes odhalena jako pokrytecká šalba reakce. Společnost Thule, jejíž členové byli zastřeleni — pod hrozným tlakem bělogardistických vražd —, nebyla nic jiného, než zárodkem pozdějšího Kappova puče, Hitler-Ludendorffovy revoluce a velezrady Kahra, Lossova a Seissera. *S hlediska ústavní Hoffmannovy vlády byli spiklenci, velezrádci a padělatelé pasů zastřeleni čistě v nucené obraně státu*. Je třeba ujasniti si konečně tento sběh věcí, abychom proti teroristickým šalebným argumentům reakce, která spekuluje se slznými žlázami šosáků, došli ke spravedlivému ocenění tak zvané vraždy rukojmí.“

(„Weltbühne“ [tehdejší vydavatel Siegfried Jakobsohn]
v roce 1926 — podle „Völkischer Beobachter“
ze dne 22. září 1926.)

Židé světa tvoří jednotu.

„Jest zřejmé, že nesmírným rozvojem světového obchodu a vzájemnými vztahy jednotlivých zemí, jakož i sblížením kontinentů si velká část židovského národa ujasnila souvislost všech částí světového Židovstva, které si dříve byli vědomi málokteří Židé. Stále ve větší míře prorážele poznání, že mezi rozptýlenými příslušníky židovského národa trvají duševní, politické, humanitní i hospodářské svazky a závislosti. Z osudové rovnosti či alespoň podobnosti židovských pospolitostí v různých státech světa vyplynula nutnost organizace informační služby, prostřednictvím které Židé v jedné zemi se dovídají o událostech ze života Židů v jiných zemích a zařizují své chování v politickém, humanitním i duševním ohledu.“

„Jüdische Rundschau“, č. 86, 1926.

„Nacionální socialisté uvidí, že nejsou sami na světě, a že existuje jakési světové smýšlení, které, přijde-li na to, je pohotové ujmouti se všech Židů v cizině. Je potěšitelné, že židovský pocit solidarity oživuje v celém světě, když se Židům v některé zemi děje křivda. Tento soucit je tím největším aktivem židovské politiky, která musila býti tak organisována, aby se projevovala nejen v obraně, ale i při produktivních pracích."

„Jüdische Rundschau", č. 31—32 ze dne 25. dubna 1930.

(Odpověď na nacionálně-socialistický útok [napadení] v souvislosti s vměšováním se „American Jewish Committee" do německých poměrů, která si vytkla za úkol „zachování židovských práv ve světě". Tito američtí Židé se obrátili na německé velvyslanectví ve Washingtonu, aby upozornili na „vznikající rozladění v židovských kruzích Spojených států". Šlo zde především o bavorský zákaz košerování z roku 1930.)

Rasa a národnost.

Nikdo se nesmí chovati lhostejně a nevšímavě k rasovému principu, k rasové otázce. Ona je klíčem k světovým dějinám; a jen proto jsou dějiny tak často spletené, poněvadž byly psány lidmi, kteří neznali rasovou otázku a patřičné pohnutky. Avšak dnes právě mají Semité prostřednictvím své nejmenší, avšak nejzvláštnější rodiny, Židů, neobyčejně velký vliv ve všech věcech. Není žádné jiné rasy, která by byla vybavena takovým stupněm tvrdošíjnosti a organisačního nadání. Tyto vlastnosti zajistily jim majetek a nezměrný úvěr, jaký svět dosud ještě nikdy neviděl. Co rozumíte latinskou rasou? Řeč a náboženství nedělá rasu — dělá ji krev.

(Benjamin Disraeli [Carl of Beaconsfield] ve svém románu
„Endymion". [Tauchn. vydání, sv. II., strana 18—21].)

Křest, ba ani zkřížení nejsou docela nic platny. I ve stém pokolení zůstaneme Židy jako před 3000 lety. Ani desateronásobným křížením neztrácíme pach své rasy. V každém tělesném obcování s každou ženou dominuje naše rasa; výsledek jsou ovšem — mladí Židé.

Prof. Eduard Gans[223]

Podivný zjev! Uprostřed německého života oddělené cizorodé lidské pokolení, skvěle a nápadně vyšňořené, horkokrevně hybné správy. Na písku marky asijské stádo… V úzkém svazku mezi sebou, v přísné uzavřenosti navenek —: tak žijí v napolo dobrovolném ghettu, ne jako živý úd národa, nýbrž jako cizí organismus v jeho těle…

Walther Rathenau, Impressionen (Lipsko 1902).

… jsou tyto dlouhé nosy jakýmsi stejnokrojem, podle kterého poznává božský král Jehova své staré tělesné gardisty, třeba by byli zběhli?

Heinrich Heine, „Die Bäder von Lucca", kap. II.

[223] Porovn. prof. dr Jäger, Entdeckung der Seele. 3. vyd., sv. I., str. 247.

Tu přišel národ z Egypta… a kromě kožních nemocí a ukradených zlatých a stříbrných nádob přinesl s sebou též tak zvané positivní náboženství…, onu národní mumii, která kráčí světem, zavinuta do svých prastarých hieroglyfických obvazů, ztvrdlý kus světových dějin, strašidlo, které pro svou zábavu obchoduje směnkami a veteší.

Heinrich Heine, „Die Stadt Lucca", kap. XIII.

Moji rodiče, kteří byli nadšenými kosmopolity a účastnili se činně revoluce roku 1848, nedali mi židovské vychování ani v náboženském, ani v národním smyslu. Nicméně však nyní, čím více stárnu, tím více proniká ve mně ten pocit, že Židovstvo je otázkou rasy a krve, které se v životě nemůžeme nikdy vymaniti… Chápu a oceňuji sionistické úsilí a chovám v největší úctě ten čistý, oddanosti plný idealismus sionistických vůdců a davů. Moje vnitřní životní zájmy spočívají na oboru pěstování umění — a i zde si uvědomuji stále zřetelněji, že vše, co jsem vykonal dosud pro dobro mezinárodního umění, stalo se z popudu židovského nadšení.

Otto H. Kahn, spolumajitel bankovního domu Kuhn, Loeb & Co. v New Yorku.[224]

Rasová nenávist.

Proti antisemitismu, nenávisti k Židům, stojí na židovské straně velká nenávist ke všemu nežidovskému; jako my Židé víme o každém Nežidu, že někde v koutku svého srdce je a musí býti antisemitou, tak každý Žid nenávidí z hloubi svého srdce vše nežidovské… Jako v nejhlubším nitru srdce každého křesťana slovo „Žid" není docela mírumilovné, tak každý Žid pohlíží na Nežida jako na „Goje", což pro nic na světě není urážkou, nýbrž zřetelným rozlučovacím znamením, kterému nemá býti neporozuměno… Nic není ve mně tak živoucí jako to přesvědčení, že, je-li něco, co pojí všechny Židy světa, je to tato velká, vznešená nenávist… Věřím, že by se mohlo dokázati, že je v Židovstvu hnutí, jež je věrným zrcadlovým obrazem antisemitismu, a věřím, že tento obraz by byl dokonalejší než kterýkoliv jiný. A to nazývám „velkou židovskou nenávistí…" Říká se o nás, že jsme nebezpečím „Německa". Zajisté jsme jím tak určitě, jako je Německo nebezpečím Židovstva. Chce však žádati někdo na nás, abychom spáchali sebevraždu? Tu skutečnost, že silné Židovstvo je nebezpečím pro vše nežidovské, nikdo nezviklá. Veškeré snahy jistých židovských kruhů, dokazovati opak, nutno označiti právě tak zbabělé jako komické. A dvojnásobně prolhané než zbabělé a komické! Máme-li moc či nemáme, to je jedinou otázkou, která nás zajímá, a proto musíme usilovati o to, abychom mocí byli a zůstali.

Cheskel Zwi Klötzel, Das grosse Haesen („Janus" čís. 2, 1912).

Rázem jsem u něho objevil ten typický prastarý bolestný rys jeho rasy. Bylo pro něj pomstychtivou slastí, dokazovati svou moc nad ženami, a nikdy neoznačoval posměšněji plebejce, než když se chlubil, že si brutální silou podmanil jemné ženy plavovlasých šlechticů.

---

[224] Cit. „Hammer" 626, 15. července 1928, str. 368.

(Anselma Heine o básníku Ludwigu Jacobowskim
[„Lit. Echo“, sešit 3, 1912].)

A nejen my, Židé, jsme tak zvrhlí a na konci vysáté, strávené kultury. Všem evropským rasám — snad jsme je nakazili — zkazili jsme krev. Ostatně dnes je vše požidovštěno. Naše smysly jsou ve všem živoucími, náš duch vládne světem. My jsme pány, vždyť celá dnešní moc se zrodila z našeho ducha. Nechť nás nenávidí, vyhánějí, nechť naši nepřátelé triumfují pouze naší tělesnou slabostí. Nás nelze již vypuditi, rasy jsou proraženy, zhanobeny, jejich síla je zlomena, naše zvětralá kultura učinila vše křehkým, lenivým, zpuchřelým. Náš duch nemůže již býti vyhlazen.

Kurt Münzer, „Der Weg nach Zion“, román, 1910.

Židovská povaha.

Nehledejme tajemství Žida v jeho náboženství, nýbrž hledejme tajemství náboženství v opravdovém Židu. Co je světským založením Židovstva? Praktická potřeba, zištnost. Co je světským bohem? Peníze… Organisace, která by odstranila předpoklad čachrování, tedy možnost čachrování, znemožnila by Žida… Žid emancipoval se po židovsku, nejen že si přivlastnil vládu nad penězi, ale také způsobil, že peníze se staly světovou mocí a praktický duch Žida praktickým duchem křesťanských národů. Židé se emancipovali právě tak, jako se stali křesťané Židy… Bůh Židů zevšedněl, stal se bohem světa. Směnka je pravým bohem Židů… Židovstvo jako náboženství nemohlo se dále vyvíjeti, poněvadž světový názor na praktickou potřebu je podle jeho povahy omezen a v několika málo rysech vyčerpán.

(Karl Marx, Urteil liber die Juden „Německo-francouzské
letopisy“ [ročenky], 1844.)

Přes své společenské sklony nemá marxistická forma dělnického hnutí naprosto žádný poměr ke státní myšlence, což nutno přičítati zajisté jedině naprostému nepochopení Židů pro státní myšlenku. Žid nechápe naprosto pojem občana; proto nikdy nebyl a nikdy nemůže býti židovský stát v pravém slova smyslu.

Str. 417.

U křesťana zápolí pýcha s pokorou, u Žida zpupnost s podlézáním; u onoho sebevědomí a zkroušenost, u tohoto osobování a poníženost. S naprostým nedostatkem pokory u Žida souvisí jeho neporozumění ideji milosti. Z jeho rabského založení prýští dekalog — desatero přikázání — ten nemravný zákoník světa, který za poslušné plnění mocné cizí vůle dává naději na zdar a slibuje podmanění světa.

Dr. Otto Weininger, „Geschlecht und Charakter“, 1904.

Nikdo nemůže popírati, že Židovstvo má vynikající podíl na zabahnění a korupci všech poměrů. Charakteristickou vlastností Židů je tvrdošíjné snažení o bezpracné tvoření hodnot, to znamená, poněvadž je to nemožnou věcí: šalbu, korupci, snahu, bursovními manévry, nepravými zprávami pomocí tisku a podobným způsobem tvořiti umělé

hodnoty, přivlastniti si je a potom, výměnou za skutečné, prací vytvořené hodnoty, svaliti je na jiné…

Jednou z nejnebezpečnějších, čistě židovských vlastností je brutální, přímo barbarská nesnášenlivost — opět podivný rozpor u kmene, který každým okamžikem volá hlasitě po snášenlivosti. Nemůže býti horší tyranie, než jakou vykonává židovská klika. U Židů nelze vůbec mluviti o té úctě k názorům osoby protivníka, třeba by byl rázně potírán, jak se s ní setkáváme částečně u Germánů, obzvláště však u Románů. Toho, kdo se opováží protiviti se této židovské klice, nezdráhá se tato zašlápnouti s dobytčí brutalitou. Přitom je ještě veliký rozdíl mezi nesnášenlivostí Germána a Žida. Onen potírá protivníka v otevřeném, čestném boji, bojuje proti duchu především opět duchem. Žid však hledí svého protivníka v duševním oboru většinou zničiti tím, že mu odnímá materiální půdu, podkopává jeho občanskou existenci, nebo tím, že hledí všemožně světu utajiti, zapříti existenci a snahu svého protivníka, tím, že člověka jiného smýšlení prostě popírá. Nejpodlejší způsob boje, umlčování, je typicky židovský…

Jedinou výjimkou je pouze pohlavní styk, obzvláště chovaní bohatých židovských mladíků k chudým děvčatům, švadlenám atd. dosahuje neuvěřitelného stupně cynické surovosti, na který jsem nikdy neviděl klesnouti křesťanské mladíky. Ti si zachovávají vůči ženě většinou alespoň ten nejmenší zbytek studu, jehož nejmenší jiskérky se nedostává našim bursovním lichvářům.

Anrad Alberti (Sittenfeld) v čas. „Gesellschaft“, 1889, čís. 12.

Bursa a vysoké finance.

Bursa byla s odvážlivostí obhajována jako nutné a užitečné zařízení. Nezalkne se obhájce nestvůrností svých tvrzení? Cože, bursa že je užitečnou a nezbytnou…? Bursa je pelechem loupežníků, ve kterém řádí moderní dědicové středověkých loupeživých rytířů a mimo jdoucím podřezávají hrdlo. Tak jako loupeživí rytíři představují bursovní spekulanti třídu aristokracie, která žije blahobytně na účet nejširších vrstev národa; tak jako loupeživí rytíři osvojují si právo bráti desátky od obchodníků a řemeslníků; Šťastnější než loupeživí rytíři nevydávají se však tomu nebezpečí, aby zkrátka a dobře byli oblečeni, jestliže je někdo mocnější polapí při taškářství… V takovém případě musí obhájci spekulace dopřáti proletářům to právo, aby odňali spekulantům jejich peníze, neboť teorie, která hledí dokazovati oprávněnost spekulace, je lží.

Max Nordau, Die konventionellen Lügen
der Kulturmenschheit.

Antisemitismus.

Namítnete, že tento stav byl vyvolán uměle, nějakou osobou nebo nějakým proudem a že by proto musel pominouti, když by zmizela tato osoba nebo tento proud. Jak však vysvětlíte, že tato nenávist — otevřeně nebo skrytě — převládá ještě dnes téměř ve všech zemích, kde se vyskytuje ve značné míře? A jak vysvětlíte tu nepopiratelnou skutečnost, že za všech časů a všude, kde jste přišli do styku s jinými národy, žila stále tato

nenávist pod těmi nejrůznějšími jmény, záminkami a způsoby…? Nepovšimli jste si nikdy té podoby řečí takového Stoeckera, takového Luthera a Apiona a Hamana? Myslíte skutečně, že vše bylo děláno pouze uměle…? Nebo je snad splněn smysl vašeho poslání, když se derete do onoho nově vzniklého hnutí a ničíte je svou účastí slovy i činy? Liberalismus byl uprostřed 19. století silným výstřelkem, který by byl snad přinesl mnohé dobré ovoce. Tu jste přišli, nevoláni, jako lopuchy přivěsili jste se na něj svou potřebou, svým blažením po emancipaci a občanské rovnoprávnosti, až se zhroutil pod vaší tíží. A myslíte si, že sociální demokracii, bursovnictví a novinářství se za vaší spoluúčasti povede lépe?

Dr. Elias Jakob (Fromer): „Zukunft“,
18. června 1904.

Židovská otázka ještě trvá. Bylo by neúčelné to popírati… Židovská otázka se vyskytuje všude, kde Židé přebývají ve viditelném počtu. Kde jí není, tam ji Židé přinášejí svým putováním. Stěhujeme se přirozeně tam, kde nejsme pronásledováni a tam naše přítomnost způsobuje pronásledování… Neblazí Židé zanášejí teď antisemitismus do Anglie; do Ameriky jej již přenesli.

Theodor Herzl, A Jewish State (Židovský stát), str. 4.

Tajemství židovského učení.

Jako všichni Orientálci, tak i hebrejští mudrci pronášeli své nauky zakrytou, obraznou mluvou… Zlaté ovoce poznání obestírají — podle svého vlastního podobenství — stříbrnými sítěmi. Jádro učení našeho pokolení bylo tajným („určeno pro zasvěcence, tajné, důvěrné“). Ústní podání svěřovalo je — s pokolení na pokolení — výběru národa. Avšak ten, kdo se snaží nalézti opět klíč, ten, kdo se pokouší prohrabávati se v ssutinách kultury a rozluštiti cenné hieroglyfy, ten sezná, že toto učení skrývalo v sobě od prvopočátku nejhlubší mudrctví a zároveň podivuhodné politické umění, zahalené v mírumilovné roucho spravedlivé víry.

Dr. Alfred Nossig, Integrales Judentum.

Kultura a umění.

Na všech místech, kam jim není násilně zabraňován přístup, stojí náhle Židé; z úkolů Němců udělali Židé svou vlastní úlohu; stále více se nám zdá, jako by se německý kulturní život měl dostati do židovských rukou… My Židé spravujeme duševní majetek národa, který nám upírá právo a schopnost. Tato tak ostře formulovaná nepřirozená skutečnost, která právě tak jako Židům, tak i Nežidům bouří krev, volá neúprosně po opatřeních. Tento konflikt nutno nějakým způsobem řešiti… Nikdo nepopírá vážně moc, kterou mají Židé v tisku. Zejména kritika při nejmenším v hlavních městech a v jejich nejvlivnějších novinách spěje k tomu, aby se stala židovským monopolem. Právě tak jest známa převaha židovského živlu v divadle: skoro všichni berlínští divadelní ředitelé jsou Židé, rovněž tak velká, snad největší část herců, a neustále slyšíme vychloubání a stesky

na to, že divadelní a koncertní život by byl v Německu bez židovského publika takřka nemožný. Zcela novým zjevem je, že i německá vědecká literatura, jak se zdá, přechází do židovských rukou. Nehlásáme již „mojžíšské vyznání“, nýbrž věříme v židovský národ s vrozenými nezahladitelnými znaky.

Moritz Goldstein („Kunstwart“, březen 1912).

K DĚJINÁM NĚMECKÉHO ANTISEMITISMU

I.
ANTISEMITSKÉ OBRANNÉ HNUTÍ.

1.
Vznik antisemitského hnutí.

Všude na světě, kde se Židé objevili, dovedli zakrátko vzbuditi proti sobě nepřátelské smýšlení, nazývané všeobecně „antisemitismem“.[225] Toto označení je nesprávné potud, pokud obrana směřuje proti Židům a nikoli proti semitským národům, které nepatří k Židovstvu. Židům nepřátelské smýšlení je nazýváno také „citovým antisemitismem“. Tato původní forma antisemitismu je samozřejmou odpovědí na domýšlivost, drzost a neomezenou neskromnost Židů, na jejich drzé, neobyčejné a neslušné vystupování a na jejich nepočestné, podvodné, ziskuchtivé a nedůstojné chování. Jako obrana byl antisemitismus vyvolán Židy samými, nikoli však jednotlivými Židy. Je známo, že Žid jako jednotlivec, přes špatnosti třeba stokráte dokázané, je brán v ochranu; naproti tomu teprve korporativní vystupování Židů dokázalo nesnesitelnost této cizorodé společnosti (jako cizího tělesa), nehledě k hromadění se jednotlivých skandálních případů. Jinak si totiž nemůžeme vysvětliti, že se z „citového antisemitismu“ vyvinulo antisemitské hnutí.

Židovstvo se vždycky pokoušelo vyříditi antisemitismus tím, že nepopiratelně těžká provinění proti právu, pořádku a mravnosti líčilo jako činy jednotlivců. Laciné a duchaprázdné mluvení, že *„jsou také slušní Židé“*, mluví přece jen *proti* Židům.

Za takového stavu muselo vzniknouti antisemitské hnutí v tom okamžiku, když Židům byla dána veškerá svoboda a práva. Židovstvo dosáhlo toho, že v šedesátých letech po emancipaci Židů byly strženy poslední přehrady. Uvažme, že cizorodá skupina lidí byla přijata náhle do svazku státních občanů, aniž si snad získala zvláštních zásluh o svůj pohostinný národ, aniž byl vykonáván nátlak zvenčí nebo uvnitř, jedině podle liberální zásady. Naopak byly po ruce zkušenosti se Židovstvem, které, hodnoceny bez ovlivňování, nebyly by nikdy mohly vésti k zákonu z 3. července 1869, který zrušil všechna ještě platná omezení občanských práv.

Budiž zde uvedeno několik málo historických dat o zákonech, které si vynutila doba:

---

[225] Po prvé tento výraz použil 1879 Wilhelm Marr — porovnej s odstavcem „Antisemitismus“ str. 316.

1. 11. 3. 1812. Všeobecná ustanovení o občanských poměrech Židů v pruském státě.

2. 11. 3. 1812. Židé mohou spravovati akademické úřady učitelské, školní i obecní (k tomu viz pod č. 4.).

3. 20. 4. 1813. Židé si nesmějí dát ani slibovat ani platit vyšší úroky nežli je dovoleno kupcům.

4. 12. 1922. K akademickým učitelským a školním úřadům nebuďtež dále připouštěni.

5. 11. 3. 1829. Přechod (přenesení) soudní pravomoci nad Židy v Berlíně na tamější městský soud.

6. 1831. Židé nemohou býti voleni na místa starostů a vrchních starostů.

7. 1831. Jako členové magistrátu nemohou se Židé účastniti porad o církevních a školských věcech.

8. 20. 9. 1836. Odstranění nesrovnalostí, vzniklých v krajích Paderborn, Büren, Warburg a Härter usazením Židů na rovině a z jejich obcování s obyvateli země selského stavu.

9. 1841. V provincii Vestfálsko nemohou býti Židé voleni za obecní představené.

10. 23. 7. 1845. V provincii Porýní nemohou býti Židé voleni za starosty obcí.

11. 31. 12. 1847. V nazírání na povinnost skládati přísežná svědectví a hodnověrnost, přikládanou těmto svědectvím, nemá býti žádného rozdílu mezi Židy a ostatními poddanými.

Je zbytečné blíže dokládati, že všechna omezení, ke kterým muselo dojíti během doby, byla nutná, protože se zakrátko vyvinul neudržitelný stav. Zvláštní význam má pod č. 8. uvedený královský výnos, který hleděl zabrániti židovskému čachru se selským pozemkovým majetkem tím, že získání pozemkového majetku bylo vázáno tou podmínkou, že Židé budou obdělávati půdu sami a se židovskou čeledí. Toto upravení bylo ovšem v r. 1846 opět zrušeno.

V r. 1847 ujal se Bismarck v pruském spojeném sněmu slova o židovské otázce. Tím je osvětlen nejlépe stav před konečně platným rozhodnutím v roce 1869. Bismarck pravil mimo jiné toto:

„Nejsem nepřítelem Židů…

Dopřávám jim také všech práv, pouze to ne, aby v křesťanském státě zastávali vrchnostenský úřad…

V těch částech země, kde platí edikt z roku 1812, nepostrádají Židé, pokud se pamatuji, žádných jiných práv než to jediné, že nemohou zastávati vrchnostenské úřady. To nyní požadují, *chtějí se státi zemskými rady, generály, ministry*, ba za okolností také *ministrem osvěty*.

Přiznávám, že zcela lpím na předsudcích, ssál jsem je, jak jsem řekl, s mateřským mlékem a nedaří se mi to, abych je oddisputoval; neboť představím-li si Žida jako representanta posvátného královského majestátu, jehož mám býti poslušen, pak musím přiznati, že bych se cítil nanejvýš utiskován a pokořen, že by mne opustila radost i přímý pocit pro čest, s nimiž se snažím nyní splniti své povinnosti ke státu. Sdílím cítění množství nižších tříd národa a nestydím se za tuto společnost. Proč se nepodařilo Židům, aby si v průběhu mnoha staletí získali větší měrou sympatií obyvatelstva, to nechci podrobně zkoumati — —.“

Bismarck pokračuje:

„Znám zem, ve které je značný počet židovského obyvatelstva na venkově, kde jsou sedláci, kteří nemohou zhola nic nazvati svým majetkem; od postele až k pohrabáči patří všechno zařízení Židovi, dobytek ve stáji patří Židovi, a za všecko platí sedlák denní nájem; obilí na poli i ve stodole patří Židovi, a Žid prodává sedlákovi zrno na chléb, setbu i píci. O podobné křesťanské lichvě jsem za své praxe dosud nikdy ani neslyšel! Tyto prohřešky bývají omlouvány, že musily nutně vzniknouti z tísnivých poměrů Židů… Vidím jen, že Žid se nemůže státi úředníkem, a z toho vyplývá mi jediný závěr, že, nemůže-li se někdo státi úředníkem, musí se státi lichvářem.“

Přesto byli Židé r. 1869 zproštěni úplně všech omezení, při čemž je nutno poukázat zvláště na to, že rasový rozdíl byl proměněn tímto zákonem v rozdíl náboženský. Toto zastírání psaného stavu působilo nesmírné potíže po desítiletí trvajícím boji antisemitů, kteří se zastávali práv klamaného národa, neboť každičké slovo, které proti Židům padlo, bylo v šikanování vykládáno jako útok proti uznávané náboženské společnosti. Vláda bojovala tak trvale proti zdravým pudům národa; byla-li před r. 1869 Židům přátelská, po tomto roce Židy přímo poslouchala. Nařízení zní takto:

„My, Vilém, z Boží milosti král Prusů atd., nařizujeme jménem Severoněmeckého spolku, za souhlasu spolkové rady a říšského sněmu, toto:

Jediný článek.

Veškerá dosud platná omezení občanských a státo-občanských práv, odvozovaná z rozdílnosti náboženského vyznání, se tímto ruší. Obzvláště způsobilost k účasti na obecné a zemské správě a k zastávání veřejných úřadů budiž neodvislou od náboženského vyznání.

Sepsáno a opatřeno Naším Nejvyšším vlastnoručním
podpisem a přitisknutou pečetí Spolku.

Dáno na zámku Babelsbergu dne 3. července 1869.

Wilhelm.

Gr. V. Bismarck-Schönhausen.“

Z toho se nutně vyvinulo protižidovské hnutí. Podrobnosti pro porozumění jeho vzniku a podstaty přináší vedle kapitoly „Židovstvo v německé kulturní pospolitosti“, strana 111, dějinné vylíčení následující části.

2.

Vývoj antisemitských spolků, jednot a stran až do světové války.

Na začátku minulého století nemělo Židovstvo v Německu rozhodně dobrou pověst. Památka na židovské lupičské a zlodějské bandy, které po sto let a déle zneklidňo-

valy německé země, byla dosud příliš v čerstvé paměti. Potom přišlo však liberalisující revolucionářské hnutí, které v roce 1848 propuklo ve známou revoluci. Dalo Židům tak zvanou emancipaci. Poslední zbytky určitého omezení padly ovšem teprve dne 3. července 1869.

Po celé minulé století bylo ve vzdělaných vrstvách Německa skryto antisemitské proudění. To možno sledovati přesně ve spisech a řečech Fichteho, Arndta, Dingelstedta, Hoffmanna von Fallersleben, Ludwiga Feuerbacha, Grillparzera, Schopenhauera, Richarda Wagnera, Františka Liszta, Wolfganga Menzela, také Bismarcka a Moltkeho. Hnutí zesílilo přechodně obzvláště v době, kdy působili Börne a Heine, získávali stoupence pro sebe a své myšlenky — a dělali si odpůrce.

Nelibost vzrůstala, když se čím dále tím více ukazovaly následky emancipace Židů. Avšak většina spisovatelů a učenců, kteří se obírali židovskou otázkou, činila tak jen příležitostně a spíše z citu nežli na podkladě pečlivých zjištění. Prvním spisovatelem, který hlouběji vystihl tento problém, byl *Heinrich Nordmann*, který pod pseudonymem *H. Naudh* vydal v roce 1861 vhodný spis „Židé a německý stát". Poukazoval v něm již zřetelně na nebezpečí, která vyplývají z nového postavení Židů pro jejich pohostinné národy: „Svět Žida točí se kolem materiálního prospěchu. V prospěchu vidí svého Boha, podle něho jej zkouší a jen pro prospěch je ho poslušen. Jeho náboženství je vyznáním prospěchu. Nikde nenajdeme v něm nějaké vyšší hledisko. Svět ho nepobízel, aby se s ním shodl, nýbrž jedině aby ho užíval."

Právě tak důkladně zachytil tento problém filosof *Eugen Dühring* ve svém spise: „Židovská otázka jako hanobení rasy". Praví:

„Společnost, která jest proti jiné jednotná pouze v tom nejvýraznějším sobectví, musí se obraceti navenek a tam hledati látku pro svůj chtíč. Říman dobyl světa; Žid se však snažil zmocniti se podloudně jeho majetku. Tak se vysvětluje záliba Židů v obchodní činnosti, při níž více nežli práce má význam úskočné přisvojování si cizího majetku a chytrácké ošizování druhých. Není tu vůbec nějaké vnější překážky, pro kterou by se Židé stále odříkali zemědělství a řemesla. Jejich vnitřní založení, které souvisí ovšem s jádrem jejich povahy, s oblíbeným sobectvím, neustále je odkazovalo a bude i nadále odkazovat na ony způsoby výdělku, při nichž jest hlavní, otravující složkou spíše pud ke zcizení majetku než jejich svědomí.

Na mládež působil obzvláště universitní profesor a dějepisec *Heinrich von Trekschke*. S nebojácností mu vlastní odvážil se napsati v r. 1879 do „Preussische Jahrbücher": „Čtěte dějiny Židů od Graetze: jaký fanatický vztek na „úhlavního nepřítele", na křesťanství, jaká smrtící zášť právě k těm nejčistším a nejmohutnějším zástupcům germánské podstaty, od Luthera až ke Goethovi a Fichtovi. A jaké vysoké, urážející sebepřeceňování! — Nejnebezpečnější je však trpěná převaha Židovstva v denním tisku. — Veřejné mínění v četných německých městech „dělala" po desítiletí většinou židovská pera; bylo neštěstím pro liberální stranu (k níž patřil i Treitschke!) a jednou z příčin jejího úpadku, že právě její tisk poskytl Židům tak široké pole působnosti."

Otto Glagau psal v r. 1876 o „bursovním a zakladatelském švindlu v Berlíně." Ve svých pozornost vzbuzujících pojednáních, která vyšla nejprve v „Gartenlaube" a později jako samostatné spisy, pravil:

„Nejen v Berlíně, ve Vídni, ve Frankfurtu n. M., nejen v Německu, Rakousku a Uhersku jsou bursiány z devíti desetin Židé, resp. pokřtění Židé: také na bursách v Lon-

dýně a v Paříži mají hlavní slovo Židé; také tam jest o velkých židovských svátcích obchod zastaven. Nechci také tvrditi, že na založení podvodné periody v Německu mají z 90% podíl Židé…

Od pokřtěného ministra až po polského škemrala tvoří jediný řetěz, při každé příležitosti pevně semknuti staví se do fronty proti křesťanům. Desetkrát spíše smíte uraziti říšského kancléře než toho nejzchátralejšího Žida. Podívej se jen křivě na židovského vetešníka a ihned zazní od Gumbinnen až po Lindau, od Meseritz až po Bamberg a Oppenheim volání: Izrael je v nebezpečí!"

Známý nacionální spisovatel, prof. Paul de Lagarde, přispěl ve svých „Deutsche Schriften" četným velmi cenným materiálem k posouzení Židů. Píše na př.:

„Ale Židé nejsou jenom nám cizí, i my jsme jim cizí, jenže jejich nepříchylnost, kde jsou mezi svými, obrací se v jedovatou nenávist, k níž se přidružuje ještě bezměrná pýcha. Jsou, jak se směle říká — rovnoprávní ažiu. — Každé cizí těleso způsobuje v jiném živoucím nevolnost, nemoc, často dokonce hnisání nebo smrt. Tím cizím tělesem může býti i drahokam; účinek by byl týž, jako kdyby to byl kousek shnilého dřeva. Židé jako Židé jsou v každém evropském státě cizinci a jako cizinci jsou pouze nositeli hniloby…

V r. 1879 vyšel spis neobyčejně ostrovtipného spisovatele *Wilhelma Marra*: „Vítězství Židovstva nad Germánstvem". Praví v něm:

„Jest však nutno poukázati hned také na skutečnost, že Židé od počátku všude, kde se v dějinách vyskytují, byli bez výjimky všemi národy nenáviděni. Nikoli z důvodů náboženských… všeobecné nepřátelství k Židům mělo jiné důvody: bylo to především proto, že si Židé ošklivi skutečnou práci, a pak židovské zákonem předepsané — nepřátelství ke všem Nežidům."

Profesor dr. Wahrmund přičítal neustálé třenice mezi Židy a jejich pohostinnými národy povaze kočovníků, která vězí v židovství. Ve své knize „Zákon kočovnictva a dnešní panství Židů" pojednává (1887) o sklonu Židů k revoluci:

„Semité, žijící mezi námi, nazývají revoluci „hvězdou Judy"; zavedli na burse úpadek, t. j. náhlé odpravení protivníka. Snaží se znovu a znovu přiváděti úpadek a náhlý převrat a vidí, že jim v tom zabraňuje pouze arijský odpor k semitským rejdům. Jsou v tom zcela poslušní zákona kočovnictva" (který podle Wahrmunda vyzývá k náhlým přepadům bezelstného protivníka, pozn. spisovatele). — „Soucit u Semitů nepřesahuje hranici pokrevní a kmenové pospolitosti. Ke každému „cizinci" chovají se nepřátelsky a domýšlejí se, že i on jest jejich nepřítelem."

Eduard von Hartmann, proslulý filosof, napsal v roce 1885 ve spise „Židovstvo v přítomnosti a budoucnosti": „Kdyby zůstal zachován dnešní stav, pak by byl německý národ podveden Židovstvem požadavkem a přijetím emancipace, a ti, kteří se domýšlejí, že německý národ je s přítomným stavem věcí spokojen, přičítají mu jinými slovy, že je ochoten státi se podnožkou velikosti a vznešenosti budoucího světového panství Židů."

I *Theodor Mommsen*, jinak přítel Židů — byl odhodlaným volnomyšlenkářem — musel ve svých římských dějinách ukončiti rubriku Židovstva touto větou, jež se stala proslulou:

„Také ve Starém světě bylo Židovstvo účinným kvasem světoobčanství… a národního rozkladu…"

Velmi účinnou ránu zasadil Židovstvu kanovník profesor Rohling z Prahy tím, že přeložil výtah z Talmudu a vydal jej jako spis pod titulem „Talmudský Žid". Tento výtah

ukázal, jak značně se liší židovská mravouka, ba celý obor pojmů od pojetí evropského, zvláště germánského.

Začátkem let devadesátých vyšla zvláštní kniha: „Reinbrandt jako vychovatel“. Spisovatel nebyl jmenován. Později byl v něm zjištěn *dr. Langbehn*. Tato kniha, kterou i dnes možno ještě dostati, třeba v trochu změněném pojetí, působila tehdy jako puma. Stále vycházela nová vydání. V dodatku k této knize, který u prvního vydání chybí, obíral se Langbehn Židovstvem. Pravil v něm: „Židovská povaha, která tak ráda sympatisuje s Emilem Zolou, odporuje úplně — jako Zola — čistě německé podstatě takového Walthera von der Vogelweide, Dürera, Mozarta; chce-li se Němec přikloniti k tomuto, pak se musí odvrátiti od onoho; nechť je dítětem jako Mozart nebo mužem jako Bismarck, vždycky zůstane odpůrcem Židů. Touto nepřeklenutelnou propastí mezi oběma rasami je „daná veličina“, ze které musí vycházeti trvalé uspořádání vzájemného poměru obou.“

Jiní badatelé a spisovatelé pojednávali o židovské otázce ještě více než Wahrmund a Langbehn, kteří k této otázce přistupovali pouze se stanoviska rasového. Přesto v letech, o něž jde, tedy asi v letech 1860—1890, se rasové hádání nevymanilo ještě ze začátků. *Chamberlainovo* proslulé dílo „Základy devatenáctého století“ vyšlo teprve v roce 1899.

V krásné literatuře nacházely poznatky Treitschkeho, Dühringa, Logarda a jejich předchůdců pouze nepatrný ohlas. Jsou vlastně pouze čtyři důležité knihy, ve kterých se vážně upozorňuje na židovskou otázku: *Freytagův* román kupce „Má dáti a dal“, lidový spis hornohessenského faráře *O. Glauhrechta*, „Lid a jeho náhončí“, *Wilhelma Raaba* „Pastor hladu“ a „Büttnerbauer“ od *Wilhelma von Polenz*! Freytag staví proti sobě nastávajícího německého kupce Antonína Wohlfahrta a mazaného Žida Veitela Itziga a ukazuje, jaká hluboká propast je dělí v jejich citovém a myšlenkovém světě. Podobně líčí Raabe v „Pastoru hladu“ rozdílnost v chápání života německým Hans Unwirschem na jedné a Židem Mojžíšem Freudensteinem na druhé straně. Raabe vkládá Židovi do úst tato příznačná slova: „Mám právo býti Němcem pouze tam, kde se mi zlíbí, a mám právo vzdáti se této cti v každém libovolném okamžiku. My Židé jsme přece opravdovými světoobčany, kosmopolity z boží milosti, nebo — chcete-li — z boží nemilosti. Po staletí působilo nám toto výjimečné postavení značné nepříjemnosti; nyní však začínají se objevovati ty nejnepříjemnější stránky tohoto poměru. Můžeme býti klidni, zatím co vy se štvete, trápíte a strachujete. Úspěchy, jež máte, dobýváte pro nás, vaše porážky nás nermoutí. — Jsme všichni na jedné lodi (proslulé oblíbené rčení T. G. M. — poznámka překladatele), která je řízena ideály nejlepšího státu; avšak ztroskotá-li loď, pak utonete jen vy; my máme své záchranné pásy a kolébáme se vesele zdrávi mezi troskami.“

To nebylo — což si dobře pamatujte — napsáno po světové válce, nýbrž v roce 1863. Raabe líčí ve svém „Pastoru hladu“ také ráz a činnost židovského písemnictví, jako by viděl do budoucna. Tak Maxmilián Harden, Emil Ludwig, Siegfried Jacobson, Alfred Kerr, Kurt Tucholský a jiní jsou vesměs syny Mojžíše Freudensteina.

Glaubrecht a Wilhehn von Polenz ukazují zhoubné lichvaření Židů na venkově.

Účinek četných knih a spisů, které se v letech 1880, 1890 nebo 1895 obíraly problémem Židovstva, nebyl příliš značný. Projevoval se jen málo mimo vzdělané vrstvy. Již tehdy byl tisk větším dílem v židovských rukou; a ti nepouštěli se všeobecně do diskusí s protivníky Židů, nýbrž umlčovali prostě jejich spisy. Čtenář novin, který svou duševní

potravu čerpal jedině ze svého stranického tisku, nedověděl se naprosto nic o existenci židovské otázky.

Tu vystoupil v letech sedmdesátých v Berlíně dvorní kazatel *Adolf Stoecker*. Ač nebyl antisemitou ve zlém slova smyslu, stal se přece do jisté míry otcem německého antisemitismu. Stoecker, který byl císařem Wilhelmem I. povolán z Met do Berlína, rozpoznal již po několika málo letech (po válce r. 1870) nebezpečí, spočívající v sociální demokracii. Rozpoznal také, že sociálně demokratické hnutí nelze potlačiti násilím. Na veřejných schůzích v Berlíně začal zápas s marxistickými vůdci o duši německého dělníka. Počáteční neúspěchy neodradily tohoto odvážného muže. Jeho statečnost a moc jeho řečí nacházely brzy ohlas u mas, které se nejdříve vzpíraly. Sociální demokracii dostalo se protivníka, jakého ještě nepoznala. Pozdější spisovatel (Paul Broeder) napsal, že sociální demokracie pocítila, jak ji Stoecker uchopil za krk a že se již nikdy nezbavila tohoto smrtícího hmatu.

Ve svém boji proti sociální demokracii a anarchii za křesťanství a monarchii Stoecker poznal, že široké vrstvy Židovstva, zvláště pak židovských velkoměst, stály vnitřně na straně marxismu a že stěží skrývají svou trpkou nenávist ke křesťanství, němectví a monarchii. Tu se odvážil raditi Židům, které považoval ostatně za biblický vyvolený národ, aby se přece jen alespoň trochu uskrovnili.

Jeho rada byla dobrá; její následování bylo by bývalo i v zájmu Židů. Avšak židovská ješitnost nesnášela té nejmenší výtky. V židovském a Židy ovlivňovaném tisku rozpoutala se bouře a rozhořčení. Stoecker byl prohlašován za zpátečníka a za fanatika. Byl pozorován jeho soukromý život, každé jeho slovo bylo zapisováno, aby se z toho daly konstruovati rozpory, byly mu kladeny léčky, byl zatahován do procesů, avšak přece se nepodařilo poraziti tohoto chrabrého muže. Došlo k pravému opaku toho, co bylo zamýšleno: na jedné straně stával se Stoecker stále ostřejším protivníkem Židů, na druhé straně se stále množily zástupy dělníků a příslušníků středního stavu, ale i studentů, kteří spatřovali ve Stoeckerovi svého vůdce.

Bohužel úspěchy, kterých Stoecker dobyl na mnoha veřejných schůzích, neměly žádoucího účinku. Stoecker byl sice výborným řečníkem, znamenitým agitátorem, avšak špatným organisátorem. Také jeho nepřátelství k Židům bylo založeno spíše na úvahách křesťansko-náboženských než na poznatcích rasových. Tak zůstával Stoecker při skvělých schůzích, které se bohužel příliš brzy minuly cíle, zvláště když Bismarck z vyšších politických pohnutek nejen že nepodporoval tak zvané „berlínské hnutí“, podněcované Stoeckerem, nýbrž dokonce mu zabraňoval. Hnutí vázlo; Stoecker, který byl donucen vystoupiti z německé konservativní strany, zůstal nakonec jako osamělý muž v širém poli, mnohými sice ctěn, avšak bez podstatné politické moci. Avšak semeno, které rozséval, tu a tam vzklíčilo. Když se v zimě 1918—1919 ustavila Německo-nacionální lidová strana, tak mezi jejími zakladateli byla celá řada žáků Stoeckera, jako poslanci Behrens, Hülfer, Mumin, Lindner atd.

Mezitím se tvořila také jiná střediska antisemitismu: v r. 1880 sebral Bernhard Förster, švagr Nietzscheho a starší bratr pozdějšího antisemitského poslance Paula Förstera, pro jistou, ostatně velmi mírnou petici antisemitů 265.000 hlasů. Říšský kancléř byl v ní vyzván, aby učinil opatření proti rozmáhání se Židovstva a židovského ducha. Positivního výsledku však tato petice neměla.

Ve všech duševních táborech, ve všech stranách byli tehdy lidé, kteří měli k Židům velkou nedůvěru. Jedině jejich postoj proti Židům a láska k jejich národu je sjednocovaly. Konaly se sice protižidovské kongresy, a to v roce 1882 v Drážďanech a v roce 1886 v Kaselu, avšak veřejnost si jich všímala jen málo. Měly také sotva praktické důsledky, neboť účastníci se ve svých názorech značně rozcházeli. Poněkud jednotní byli pouze v tom náhledu, že se musí něco učiniti proti domýšlivosti Židů. V ostatních otázkách byly názory zcela rozličné. Antisemitská *strana* byla neznámou věcí. Tu mladý knihovník university v Marburku, dr. *Otto Boeckel*, kterého sdružovaly prosté spojovací nitky se stoupenci v Berlíně a jinde, postupoval na vlastní pěst. V roce 1887 postavil se sám ve volebním kraji Marburg-Kirchhain-Frankenburg za antisemitského kandidáta do říšského sněmu a byl zvolen.

Jako jednotlivec znamenal dr. Boeckel v říšském sněmu nejdříve velmi málo. Avšak v Hessenu dosáhl jeho význam zcela neočekávané výše: stal se jistým způsobem selským králem. — Tlak Židů, jak to vyličoval O. Glaubrecht ve své dříve zmíněné knize „Lid a jeho náhončí“, stupňoval se tam zcela nesnesitelně. Četní venkovští Židé, jako obchodníci a lichváři, zbohatli, ale sedláci zchudli. Tisíce hessenských sedláků pracovalo již jen pro Židy a byli v jejich úrokovém otroctví. Celé vesnice byly poplatny Židům. Jednomu Židovi patřila ta, jinému ona vesnice. Ve své bídě upadali sedláci z části do netečnosti, která je uváděla do stále hlubší závislosti. Soused nemohl prodati sousedovi ani krávu, ani prase, ani metrák obilí, aniž se mezi ně vetřel Žid jako obchodník a dohazovač.

Jako hromový klín vjel dr. Boeckel do těchto nesnesitelných poměrů. Díky svému nesmírnému řečnickému daru dovedl vyburcovati sedláky z jejich netečnosti. A když teprve vystihli, že poměry, do nichž se dostali, nebyly zdány přírodou a Bohem, pak se přeměnili rychleji, než by se bylo dalo očekávati. — Přitom Boeckel byl nejen neobyčejně obratným řečníkem, ale i organisátorem. Boeckel založil selskou jednotu, která se zabývala nákupem a prodejem zemědělského zboží, a tak učinila Židy přebytečným činitelem. Přitom postupoval Boeckel krok za krokem. Táhl od vesnice k vesnici, z kraje do kraje a všude zanechával odbočky své selské jednoty. Tak systematicky a trvale dobýval venkova. Všude měl důvěrníky, kteří mu byli oddáni a poslouchali ho na slovo. Brzy vzrostla jeho oblíbenost tak, že jeho příchod do některé vesnice byl oslavován. Sedláci cítili, že to byl osvoboditel z tísnivé závislosti, který k nim mluvil. Byla to dojímavá příhoda, když jeden sedlák, který vykonal dlouhou cestu a proto se dostavil trochu opožděně do jistého shromáždění, vyzdvihl svou dcerku, kterou vzal s sebou, aby mohla vidět Boeckela, a řekl jí: „Podívej se tam na toho muže. Toho nám seslal Bůh!“

Mezitím se objevili na obzoru také jiní antisemitští vůdcové. Tak vášnivý řečník dr. Henrici mluvil v řadě měst a vzbudil velikou pozornost. Brzy potom vystoupil však do popředí muž, který musel býti brán mnohem vážněji: bývalý důstojník z povolání, Max Liebermann von Sonnenberg, pocházející z konservativního tábora. Pán z Liebermannů, velmi významný řečník a skvělý debatér, zcestoval celé Německo a zakládal četné antisemitské, resp. „německo-sociální“ spolky. Vedle toho neopominul však zajistiti si v Hessenu volební kraj (Fritzlar-Hornberg-Ziegenhain). Jeho vlastním polem působnosti nebylo však Hessensko, nýbrž Německo, zatím co dr. Boeckel se vědomě omezoval na Hessensko a systematicky kladl kámen ke kameni.

V první řadě je třeba poděkovati Boeckelově práci za to, že počet antisemitských poslanců vzrostl při volbách v roce 1890 na pět: Boeckel, Oswald Zimmermann, Picken-

bach, Ludwig Werner a Max Liebermann von Sonnenberg. Všichni byli zvoleni v Hessensku, první tři v Boeckelově obvodu, kdežto Liebermann von Sonnenberg si vyhledal svůj vlastní volební kraj. Ludwig Werner získal volební kraj v Dolním Hessensku, k němuž připojil brzy ještě druhý!

Při příštích volbách — v roce 1893 — vzrostl počet antisemitských poslanců na 16. Přibyly mimo jiné také některé saské volební kraje, na př. Drážďany, Pirne, Bautzen atd.

Tak bylo dosaženo téměř vrcholu antisemitského hnutí v tehdejší době, což vysvítá též z následujících číslic. Antisemitské strany získaly:

	Hlasů	Poslanců
1887	11.663	1
1890	47.536	5
1893	263.861	16
1898	284.250	13
1903	244.543	11
1907	248.519	16[226]
1912	356.455	13[227]

Ve skutečnosti bylo od roku 1893 až do 1912 dosaženo sotva nějakých úspěchů. Pro vnitřní rozpory antisemitských skupin nemohly se tyto úspěchy dostaviti. Zvláště zásadní pojetí vůdců bylo příliš rozdílné. Byli zde ještě někteří Stoeckerovi přívrženci, byl zde Liebermann von Sonnenberg, v základě konservativního smýšlení, byl zde dr. Boeckel, který ze svého rodného města Frankfurtu přinesl s sebou silně demokratického ducha, byli zde sasští poslanci okolo Zimmermanna, kteří byli příslušníky středního stavu, byl zde konečně zaměstnancům velmi nakloněný Hamburčan Friedrich Raab. Tolik směrů nemohla malá strana stráviti. — Pod nátlakem voličů došlo sice v roce 1894 v Eisenachu k přechodnému sjednocení v „Německo-sociální straně reformní“, avšak brzy se tato uměle skloubená strana opět rozpadla ve své složky. „Německá strana reformní“ ožila opět pod Boekkelcm a Zimmermannem, zatím co vůdcové strany stojící kolem Liebermanna a Raaba se spojili s některými jinými, v židovské otázce téměř bezbarvými poslanci v „Hospodářské sjednocení“.

Nebyly to však pouze věcné rozdílnosti v mínění, které ztěžovaly bytí jednotné strany. Na neštěstí uplatňovaly se i ctižádost, svéhlavost a nekázeň vůdců.

Brzy se rozešli také ještě dr. Boeckel s Zimmermannem, takže celkový obraz hnutí byl velmi neutěšený. Později přibyli ještě jiní mužové a jiné směry: Ahlwardt byl zvolen v Arnswalde a stal se středem tak zvaného Radau-antisemitismu.

Když však hnutí ztratilo již mnoho na vážnosti, vystoupilo do popředí několik mužů, které bylo lze bráti vážně a kteří u přátel i nepřátel požívali úcty: již jmenovaný *Friedrich Raab* z Hamburku, *hrabě Ludwig Reventlow* z Kielu (bratr Ernsta Reventlowa), *soudce Lattmann ze Schmalkalden* a vůdce Německého nacionálního svazu obchodních pomocníků *Wilhelm Schack*. Avšak tato doba rozkvětu hnutí neměla dlouhého trvání. Wilhelm Schack musel se vzdáliti z veřejného života, hrabě Ludwig Reventlow zemřel

[226] Mezi tím členové frakce hospodářského sdružení (jednoty, sjednocení).
[227] Mezi tím 3 členové antisemitské německé strany reformní, 10 členů hospodářského sdružení, kteří však nemohli býti považováni všichni za antisemity.

a Raab, otřesen duševně ztrátou svých nejmilejších spolubojovníků, předčasně zestárl. Již před tím zmizel z hnutí dr. Boeckel. Ač neměl to nejmenší obchodní nadání, zakoupil v Marburku velkou knihtiskárnu, kterou nedovedl udržet. Musel odejíti do Berlína a býti rád, že tam našel službu v „Jednotě rolníků", pro kterou předtím tak bojoval. Dnes již dávno kryje země bývalého hessenského krále sedláků.

Všeobecně je nutno říci, že historie stranického antisemitismu je málo potěšitelná. Většina jeho zastánců stavěla na agitaci. Věci byly hodnoceny podle úspěchu schůzí. Vědecká bádání předchůdců politického antisemitismu ustoupila úplně do pozadí. Boj proti lidem příbuzného smýšlení byl veden s větší důkladností a především s větším rozhořčením než proti zásadním protivníkům.

Jeden muž však zůstával v té době, jako dříve, tak i později, v pozadí: byl to *Theodor Fritsch* v Lipsku. Stal se spisovatelem, sběratelem materiálu a badatelem hnutí. Vlastní práce ve straně účastnil se jen málo. Naproti tomu byl neúnavný ve vydávání spisů a letáků. Vydával „Ožehavé otázky", „Příručku židovské otázky" a mnoho jiných knih. Za velkých osobních obětí snažil se vážně zabrániti změlčení antisemitského hnutí. Tomu skutečně také zabránil. Ponenáhlu se mu podařilo shromážditi kolem sebe vzrůstající obec mužů (a žen), kteří se nedali strhnouti frázemi a denním míněním. Tato družina zůstávala pospolu, i když politický antisemitismus v letech před válkou mnoho neznamenal.

Vůdcové Židů také brzy vystihli, že Theodor Fritsch je nejhorším, nejrozvážlivějším a nejlépe zpraveným protivníkem. Denuncovali ho, kde se jen dalo, a vedli ho z jednoho procesu do druhého. Občas dosáhli také jeho odsouzení, aniž tím však mohli svésti tohoto chrabrého muže s cesty.

Neodvisle od říšskoněmeckého antisemitismu vyvíjel se antisemitismus v Německo-Rakousku. Jeho otcem a dlouholetým vůdcem byl radikálně smýšlející rytíř *Georg von Schönerer*. Tento muž byl rozhodným protivníkem Židů a vedle toho i odpůrcem klerikalismu. Nadšení řečníci Franz Stein, Karl Iro, Karl Hermann Wolff a jiní byli jeho učedníky. V Schönererova protivníka se vyvinul chytrý a slovem mocný pozdější vídeňský starosta *Karl Lueger*, který jako zarytý habsburgovec potíral všeněmeckou myšlenku a odmítal také hnutí „pryč od Říma", které Schönerer rozdmýchával.

Brzy to bylo v Rakousku jako v Říši: antisemitské strany promrhávaly své jádro ve vzájemných potyčkách. Židé jako třetí se smáli.

Mezitím se utvořila jak v Říši, tak i v Rakousku řada sdružení, jež stála na půdě antisemitismu nebo alespoň po způsobu starého pruského důstojnického sboru odmítala přijímání Židů. Tu konaly především spolky německých studentů mezi akademickou mládeží důležité a trvalé výzvědné služby. V podobném duchu působily mezi mladými kupci, techniky a řemeslníky německé spolky mládeže, které byly v době od 1895 do 1900 zastoupeny asi v 70 městech. Vnitřně odmítavé stanovisko k Židovstvu měl i Všeněmecký svaz.

Silnými a vlivuplnými hospodářskými skupinami, které se vymanily ze židovské hospodářské moci, byly především „Bund der Landwirte", z něhož se později vyvinul „Landbund", a „Deutschnational Handlungsgchilfen-Verband", který, založen v roce 1893 v Hamburku duševními učedníky Raabovými, dosáhl úžasného rozvoje. Tento velký svaz, který ke konci své činnosti čítal asi 400.000 členů s průměrným měsíčním příspěvkem 4.30 RM a měl jmění na sto milionů RM, podle stanov nepřijímal žádné Židy a odmí-

tal i oznámení židovských firem, byl v posledních letech svého trvání vystavován příležitostně tomu nebezpečí, že se dostane do vlivu centra a potom po 2. květnu 1933 rozkvétal v Německé pracovní frontě, když již dříve čítal značný počet nacionálně-socialistických členů a dal nacionálnímu socialismu četné hodnotné spolubojovníky.

Několik slov o protižidovském tisku v předválečné době: tomuto tisku bylo zápasiti s obzvláště obtížnými poměry. Žádné noviny nemohou žít z pouhého příjmu z prodeje. Jsou odkázány na oznámení. Na jedné straně jsou ovšem četní obchodníci, kteří s oblibou užívají novinové reklamy, Židé, na druhé straně až do nového nacionálně-socialistického zřízení bylo zprostředkování oznámení většinou v židovských rukou a list, který zaujímal protižidovské postavení, nemohl ve své důslednosti tak jako tak přinášeti židovská oznámení. Proto protižidovské noviny trpěly většinou nedostatkem peněz. Nemohly si zajišťovati zdatné spolupracovníky, musely se spokojovati se silami druhého a třetího řádu a nebyly proto na úrovni bohatých židovských listů. Četné listy po krátkém rozkvětu opět zanikly. Sám dr. Boeckel nemohl udržeti svůj list „Reichsherold“, který skutečně udělal konec židovskému panství v Hessensku. Tak většina antisemitských novin a časopisů po krátké době opět zanikla. Jen Theodor Fritsch v Lipsku udržel své „Deutschsoziale Blätter“ a potom, když je postoupil Liebermannovi von Sonnenberg, měsíčník „Hammer“. — Po jeho smrti je časopis veden dále a pokračuje ve svém boji proti Židovstvu ve smyslu starého mistra, který jej založil.

II.

NÁRODNÍ PROBUZENÍ.

1.

Národní cíl.

Světová válka by byla mohla frontovním kamarádstvím odstraniti přežité kastovní a stavovské protivy.

Národ, který stál v jednom šiku v utrpení i smrti, byl by býval musil poznati tento jedinečný, historický okamžik, aby uskutečnil konečný národní cíl, sjednocení všech Němců v jediné, skutečně národní pospolitosti. Místo toho zůstávala však po celou válku protiva mezi frontou a etapou, rozpor mezi bojující armádou a vlastí byl stále přiostřován a podporován vnitřním nepřítelem, až revoluce r. 1918 přinesla vítězství štváčům, ničícím národ, a zároveň dokonávala zhroucení a trhala neblahými myšlenkami třídního boje síly, které představovaly národní pospolitost. Tímto vnitřním nepřítelem byl Žid; Žid byl v písárnách, v lazaretech, Žid v domovině, ve vyživovacím hospodářství, v marxistickém tak zvaném dělnickém vedení, v parlamentech, všude byl Žid otevřeně i skrytě leptající mocí. Místo aby byl ulejvák, válečný zbohatlík a apoštol politického štvaní postaven ke zdi, ponechávala se těmto třem skupinám, tvořeným výhradně Židy a stojícím zcela pod židovským vedením, možnost, aby připravovaly ránu dýkou do zad bojující

armády, aby podkopávaly sílu odporu vlasti, ale především aby systematicky ničily jednotu na podkladě národním, který jedině zaručuje budoucnost Německa.

„Kanceláře byly obsazeny Židy. Skoro každý písař byl Žid a každý Žid byl písařem. Žasl jsem nad tímto množstvím bojovníků vyvoleného národa a nemohl jsem jinak, než je porovnati se skrovnými zástupci tohoto národa na frontě.“[228]

V listopadu 1918 se Německo vnitřně zhroutilo a stalo se hříčkou nejen vítězných států, nýbrž zvláště všech temných mocností, které se v něm nyní také velmi zřetelně roztahovaly.

Julius Deutsch, Žid a ministr války v Rakousku, vítězně psal již v prosincovém sešitě časopisu „Kampf“ v r. 1918: „Revoluce, republiky — v Německu, v Rakousku, v Uhrách! Stalo se skutečností, pokud si můžeme představiti to, o čem jsme s vroucím srdcem snili a po čem jsme toužili. Nyní jsou Židé docela nahoře, nyní jsme my pány. Naše vroucí sny jsou splněny.“

Tím bylo zřetelně přiznáno oprávnění protižidovských požadavků i to, že dosavadní odpovědní a vedoucí státu a stran selhali. Nyní se stalo cílem všech pravých Němců národní probuzení. Národnost, rasa, krevní pospolitost staly se pro ně určitými a rozhodujícími základy německé výstavby, pojmy národ, stát, stav a náboženské vyznání právem ustupovaly do pozadí před národností, rasou a krevní pospolitostí. Tím se samozřejmě stala židovská otázka jedinou rozhodující otázkou budoucnosti. Adolf Hitler uznal již před svým politickým vystoupením ve dnech listopadového zhroucení 1918: „Se Židy nelze smlouvati, na ty platí jen tvrdé slovo ‚buď anebo‘.“[229]

2.

Vývoj národních spolků, svazů a stran.

V roce 1914 založená, Wernerem vedená Deutschvölkische Partei, která shrnula veškeré směry předválečného antisemitismu, vstoupila v r. 1918—19 do „Deutachnationale Volkspartei“, neboť tehdy se věřilo, že se musí v národním shromáždění sloučiti nějaká velká „prosincová strana“, aniž se uznávalo, že Deutschnationale Partei nebyla rovněž prosta lidí, kteří pocházejí ze židovského pokolení, zednářů a židovských pověřenců. Ve straně „Deutschnationale Partei“ vyvíjelo se proto časem jakési národní křídlo, které projevovalo stále ostřejší odpor k vývoji celé strany. Tento odpor vedl potom v listopadu 1922 k vystoupení říšských poslanců von Graefe, Wulleho a Henniga a k založení „Deutsch-völkische Freiheitspartei“, která vylučovala ze svých řad ty, kdož byli židovského původu.

V prosinci 1918 byl založen „Deutsch-völkischer Bund“, který byl potom r. 1920 rozšířen na „Deutsch-völkischer Schulz- und Trutzbund“. Ten se rozšířil za vedení Alfreda Rotha z Hamburku po celé říši a byl vedle spolku „Altdeutscher Verband“ sběrnou všech národně smýšlejících lidí.

---

[228] Adolf Hitler, „Mein Kampf“ sv. I., str. 211.
[229] Adolf Hitler, „Mein Kampf“, str. 225.

Když byl „Deutsch-völkischer Schulz- und Trutzbund“, útvar Altdeutscher Verbandu r. 1922 vládou, jež mu nepřála, rozpuštěn, a to nejen pro svou Židům nepřátelskou práci, nýbrž hlavně pro svou práci, vychovávající k národnímu smýšlení, tu přestoupily všechny statisíce, které patřily ke svazu nebo které jím byly poučeny o židovském nebezpečí do spřátelené „Nationalsozialistische Arbeiterpartei“.

V poválečných letech byla zakládána řada spolků, přirozeně zvláště svazů frontovních bojovníků, které všechny více méně uznávaly národní cíl a snažily se uskutečniti jeho ideje.

Tak vznikly: Stahlhelm, Svaz frontovních bojovníků, Wehrwolf, Jungdeutscher Orden, svaz „Oberland“, svaz „Bayern und Reich“, „Frontkriegerbund“ a jiné organisace, které všechny byly vybudovány na vojenském základě. Tyto obranné spolky rekrutovaly členstvo z dobré části z formací, které byly zasazeny do Horního Slezska, aby čelily vpádu Poláků.

V březnu 1920 byl proveden „Kappův puč“ pod hákovým křížem „brigády Ehrhardtovy“ „hákovým křížem Stahlhelmu, černo-bílo-červené stuhy.“…Všude byl veden boj vědomě i nevědomě jako boj národní. Po ztroskotání tohoto puče odkláněly se svazy stále více od svých posledních národnostních cílů, což se mohlo dařiti tím spíše, když jim chybělo politické vedení a zastoupení. Největší část svazů viděla svůj úkol ve výchově a školení v opravdovém i nacionálním duchu, národní úkol stále více ustupoval do pozadí. „Jungdeutscher Orden“ se uchyloval dokonce v r. 1929 do demokraticko-politického živlu židovské státní strany. Od té doby vedla celý národní boj pouze „Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei“.

3.

Die Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei.[230]

Po válce byly v Bavorsku dvě národní jednoty, z nichž vycházeli první stoupenci národního-socialismu. Byla to společnost Thule, ke které patřil básník Dietrich Eckart, jenž r. 1919 založil Bavorský svaz na výboj a obranu. Thule-Gesellschaft měla své heslo: „Němče, zachovej čistou krev!“ Z jejich řad pocházeli rukojmí, které představitelé mnichovské republiky rad, známí Židé Kurt Eisner a Max Lewin dali v Luitpoldově gymnasiu v Mnichově zastřeliti. Bojovný list Dietricha Eckarta „Auf gut deutsch“ se stal brzy jedním z hlavních bojovných orgánů proti rudým vrahům a Židovstvu. Později se stal Dietrich Eckart důvěrným přítelem Adolfa Hitlera. Jeho smrt, krátký čas po jeho propuštění z vazby na druhý vánoční svátek r. 1923, byla první těžkou ztrátou pro NSDAP. „Völkischer Beobachter“ v Mnichově s počátku také patřil společnosti Thule.

Zcela samostatně založil *Antonín Drexler*, zámečnický nástrojař z Mnichova, ještě společně s pěti jinými muži „Deutsche Arbeiterpartei“. Při jedné přednášce Gottfrieda Federa o zlomení nájemného otroctví poznal tento kroužek Adolf Hitler. Dne 17. září

[230] Srovnej disertaci dra Ulricha von Hageelbach z Vratislavě: „Die Entstehung der Nationalsozialistischen deutschen Arbeiterpartei 1919—1923“, Lipsko 1931 (Hochschulverlag Karl Vater).

1919 vstoupil jako sedmý člen do strany Adolf Hitler, povoláním stavitelský kreslič. Narozen dne 20. dubna 1889 v Braunau v Innské čtvrti, prožil jako německý frontový vojín světovou válku a vrátil se se zraněním. Za revolučních dnů ležel, přechodně oslepen plynem, v nemocnici v Pasewalku. Poněvadž se účastnil světové války v německé armádě, ztratil své rakouské státní občanství a německé úřady mu německé občanství odpíraly. Zatím co po válce přečetní východní Židé, kteří proudili do Německa, státní občanství dostávali a pevně se usazovali v Německé říši jako „státní občané židovského náboženského vyznání", s mužem čistě německého původu (Hitlerovi předkové byli prokazatelně až do 16. století německými rolníky), který byl ve světové válce vyznamenán železným křížem I. a II. třídy, se jednalo jako s člověkem „bez státní příslušnosti", až brunšvická státní národně-socialistická vláda ho jmenovala v r. 1932 vládním radou, čímž obdržel práva německého státního občana, když již jako takový své občanské povinnosti po dvě desítiletí vzorně plnil. Hitlerovým vstupem do strany v září 1919 dostalo se malé „Deutsche Arbeiterpartei" vůdce, který jako vynikající řečník a mistrný organisátor připravil svou energií, tvrdostí a vůdcovskou schopností nesmírný vzestup strany. V něm našel protižidovský boj skutečného vůdce a záruku svého vítězství. Dne 24. února uspořádala „Deutsche Arbeiterpartei" svou první veřejnou schůzi v mnichovském dvorním pivovaru. Adolf Hitler přednesl 25 bodů programu, které vzbudily v davech největší nadšení. Tento den jest právem označován jako den zrození NSDAP (Národně socialistické německé strany dělnické). „Völkischer Beobachter" se stává v r. 1921 oficiálním orgánem hnutí, Adolf Hitler po provedené čistce ve straně byl zvolen vůdcem strany.

Jako vůdčí osobnosti třeba jmenovati vedle Adolfa Hitlera, Gotfrieda Federa a Dietricha Eckarta: věrného bojovníka proti Židovstvu *Julia Streichera*, dále *Hermanna Essera* a *Alfreda Rosenberga*, který jest od roku 1921 vedoucím redaktorem listu „Völkischer Beobachter". Aby čelila marxistickým útokům, ustavila strana svůj vlastní předsednický výbor, pozdější SA, který teprve r. 1925 po přebudování strany dostal stejnokroje, čepice a hnědé košile.

Později strana navazovala užší styky již s dřívějšími bojovnými svazy, a to s Bavorskou občanskou obranou (založena 18. dubna 1919, stala se 19. září samostatným obranným svazem a uprostřed roku 1920 byla rozpuštěna), s vedoucím lesním radou Escherichem a se svazem „Bayern und Reich". S těmito přechodně vstoupila k „Bavorským spojeným svazům", ale znovu se odloučila po velikém projevu proti obsazení Porůří dne 14. ledna 1923 na Königsplatz v Mnichově. Rok 1923, počínající s pronásledováními národního hnutí na lednovém sjezdu strany, byl přeplněn boji. 1. května 1923 se čekalo nějaké velké vypořádání. Na Oberwiesenfeldu byl na stráži „Deutscher Kampfbund" pod oberstleutnantem Kriebelem, k těm náležely SA pod hejtmanem Goeringem, svaz „Oberland", vedený dr. Weberem a svaz „Reichskriegsflagge". Při příležitosti německého dnu v Norimberce postavil se potom v čelo německého hnutí za svobodu generál *Ludendorff*.

Pokus Adolfa Hitlera, aby ozbrojeným povstáním dne 8. a 9. listopadu 1923 zachránil říši ohrožovanou separatismem a komunismem, ztroskotal pro zradu státního generálního komisaře v Bavorsku von Kahra a generála říšské obrany von Lossowa. Šestnáct národních socialistů, kteří pochodovali v prvních obou řadách průvodu dne 9. listopadu 1923, vedeni Adolfem Hitlerem a Erichem Ludendorffem mnichovskými

ulicemi, bylo zemskou policií zastřeleno, Adolf Hitler byl po několika dnech zatčen, strana zakázána, Adolf Hitler a jeho spolubojovníci postaveni před soud.

Po celou dobu zákazu strany pokoušeli se Esser a Dinter, aby se politicky udrželi, ale brzy nastala roztržka, v Bavorsku vzrůstal „Völkischer Block“, v Badensku, Sasku a Wurtembersku „Wolkischsozialer Block“, v severním Německu bylo vytvořeno v srpnu pod jménem „National-sozialistische Freiheitsbewegung“ spojení národních socialistů a německo-národního hnutí za svobodu, které však nepřineslo úplného sjednocení, protože právě vystoupila velká část nejaktivnějších národních socialistů. Přinesly-li volby do říšského sněmu ze dne 4. března 1924 v důsledku skvělé obhajovací řeči Adolfa Hitlera před lidovým soudem NSDAP, spojené s Deutsch-völkische Freiheitsbewegung, ještě 32 říšských mandátů, ba dokonce v Bavorsku 27 zemských mandátů, pak tento počet klesl při volbách do říšského sněmu ze dne 7. prosince 1924 na 14 říšských mandátů. Feder, Frick, Dietrich byli tenkráte m. j. také poslanci za národní socialisty, Graefeza německo-národní stranu, Ludendorff jako samostatný zástupce.

Dne 20. prosince 1924 byl Adolf Hitler propuštěn z vězení landsberské pevnosti, dne 27. února konal se po prvé po znovuzaložení strany nacionálně-socialistický tábor lidu. Adolf Hitler se ujal vedení, zbavil jasně NSDAP všech jiných národních skupin a strana znovu v krátkém čase vyrostla ještě nad svou sílu, kterou měla při nezdařeném listopadovém útoku roku 1923. První léta vzestupu byla těžká, ale pak se NSDAP postavila okamžitě, jakmile začal boj proti Joungovu plánu, v čelo všech nacionálních hnutí, která si všechna rychle přizpůsobila a povětšině zařadila i do svých řad.

Následující přehled o výsledcích voleb do říšského sněmu, zemského pruského sněmu i voleb presidenta podává názorný obraz o vítězství národního hnutí:

Volební výsledky do říšského sněmu	**Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei. Voličové v mil.**	**Poslanci**	**Nationalsozialistische Freiheitspartei. Voličové v mil.**	**Poslanci**	**Deutchsoziale Partei. Voličové v mil.**	**Poslanci**
6. června 1920	—	—	—	—	—	—
konec 1920	—	—	—	3	—	—
4. května 1924	—	—	1.9	32	0.3	4
7. pros. 1924	—	—	0.9	14		
20. květ. 1928	0.8	12	—	—	—	—
14. září 1930	6.4	107	—	—	—	—
31. července 1932	13.7	230	—	—	—	—
6. listop. 1932	11.7	196	—	—	—	—
5. března 1933	17.2	288	—	—	—	—

Výsledky voleb říšského presidenta		Adolf Hitler (NSDAP). Voličové v mil.
1. Skrutinium	13. března 1932	11.3
2. Skrutinium	10. dubna 1932	13.5

Volební výsledky do zemského sněmu dne	Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei. Voličové v mil.	Poslanci	Nationalsozialistische Freiheitspartei. Voličové v mil.	Poslanci	Deutchsoziale Partei. Voličové v mil.	Poslanci
20. února 1921	—	—	—	—	—	—
7. prosin. 1924	—	1	0.4	—	—	10
20. května 1928	0.3	6	—	—	—	—
24. dubna 1932	8.0	162	—	—	—	—
5. března 1933	10.3	211	—	—	—	—

Když byl Adolf Hitler dne 30. ledna 1933 povolán na místo říšského kancléře, dostalo hnutí do svých rukou vedení politiky Říše, německý národ se téměř jednohlasně vyslovil v listopadovém (1933) a v srpnovém (1934) lidovém hlasování pro Adolfa Hitlera.

Jako nezměnitelně označený program NSDAP obsahuje v následujících bodech jasně v obrysech naznačený postoj strany k židovské otázce.

Bod 4.: Státním občanem může býti jedině soukmenovec. Soukmenovcem může býti, kdo jest z německé krve bez ohledu na náboženské vyznání. Žádný Žid proto nemůže býti soukmenovcem.

Bod 5.: Kdo není státním občanem, může v Německu žíti pouze jako host a platí pro něho zákony o cizincích.

Bod 6.: (1. odstavec): Pouze státnímu občanu přísluší právo rozhodovati o vedení a zákonech státu. Proto vyžadujeme, aby každý veřejný úřad, ať již jest jakéhokoli druhu, ať v říši, zemi či obci, byl vykonáván jedině říšským občanem.

Bod 7.: (2. věta): Není-li možno, aby bylo živeno veškero obyvatelstvo, jest nutno z Říše vykázati příslušníky cizích národů (nikoliv státní občany).

Bod 8.: Každému dalšímu přistěhovalectví Neněmců budiž zabráněno. Žádáme, aby všichni Neněmci, kteří se od 2. srpna 1914 přistěhovali do Německa, byli přinuceni ihned opustiti Říši.

Kromě toho jest nutno si povšimnouti, jak zní přijímací list, který musí každý nově získaný člen podepsati:

Jsem německo-arijského původu a jsem prost židovského nebo barevného plemena, nepatřím k žádné zednářské lóži nebo nějakému jinému tajnému spolku nebo ně-

jaké jiné straně a do žádné podobné nevstoupím po dobu trvání mé příslušnosti k NSDAP.

Uvnitř strany se dbá mimořádně ostře na zásady. Na základě rozhodnutí vyšetřovacího a smírčího výboru není přijímán nikdo, komu proudí v žilách židovská krev. t. j. musí býti prozkoumáno, že jeho předkové až do posledních prokazatelných generací nebyli Židy. Strana pro takové nálezy zřídila zvláštní oddělení pro otázky rodinné historie i pro židovskou otázku, tak zvaná „N.S.-Auskunft“ (N. S. informační oddělení), která mohla v dubnu 1923 své vedoucí zavtělovati k státu jako „znalce pro rasové bádání“ u říšského ministerstva vnitra. Mimo to zřídila SS ochranný oddíl, oddíl k zvláštní ochraně vedení, jakýsi „rasový úřad“, který vyžaduje od členů SS vysvědčení o původu a dědické způsobilosti, na jehož základě vydává vedení povolení k sňatku. Ještě nikdy tak žádná strana neusilovala o to, aby pochopila a prosazovala tak ostře národní myšlenku.

Zákonem ze dne 7. března 1933 bylo umožněno, aby stát „obnovil úřednický stav“, aby vedle politicky nespolehlivých a stranických úředníků mohl také propouštěti ze státních služeb úředníky nearijského původu. Zákon ze dne 10. dubna 1933 dovoloval vzíti nearijským právním zástupcům za určitých předpokladů povolení provozovati praksi; také následovalo dalekosáhlé vyřadění Židů z veřejného života; zákon ze dne 25. dubna 1933 „o pocizování německých škol a vysokých škol“ přinášel vítané regulování, podle něhož nesměl percentuální poměr vysokoškolských nearijských žáků a studentů převyšovati poměr nearijského obyvatelstva v Říši.

Židovský vliv byl stále značný, avšak pouze v hospodářství, ve vlastním východisku židovské moci v Německu; a byli-li konečně Židé také zde potlačováni, bohužel opatřovali si mnohonásobně jakéhosi parádního gojima, za jehož zády prováděli dále své obchody.

Svazy mládeže vyklíčily v Německé říši ve svazu Hitlerovy mládeže, ovšem mimo katolicko-náboženské svazy. Mezi nimi také ty, které jako „Geusen“ (žebráci), „Wandervogel“ (stěhovaví ptáci), „Jungnationaler Bund“ (Svaz mladých nacionalistů), „Fahrende Gesellen“ (Cestující tovaryši — organisace mladých německého svazu obchodních pomocníků) zaujímaly již dříve protižidovské stanovisko. Přísně rasový princip vládl v Hitlerově mládeži i ve Svazu německých děvčat (Bund deutscher Madchen), v jediné vhodné dívčí organisaci. V nich nemohli býti přijímáni za členy ti, kteří byli židovského původu.

Zvláště přísné byly rasové předpoklady, jak je v zákoně o dědičném statku pro německé rolnictvo vyhotovil vůdce říšských sedláků R. Walther Darré, které prakticky opravňovaly zaměstnávati se rolnictvím pouze toho, kdo neměl vůbec v sobě židovskou krev. Také „Deutsche Adelsgenossenschaft“ stojí na protižidovském stanovisku a nepřijímá nearijce. Týdeník této společnosti „Das Deutsche Adelsblatt“ poučoval čtenáře zvláště o nebezpečí židovské otázky a bojoval proti nevítanému smíšení krve se židovskou krví velmi vhodným způsobem a stal se již brzy důležitým faktorem, který poučoval o rase svou čtenářskou obec, která měla nejméně 17.000 členů.

Poměry tiskové se ve srovnání s předválečnou dobou i s léty Výmarské republiky od základu změnily. Nacionálně socialistický tisk, jako tisk strany, která jedině ovládala stát, jest zásadně svým základním chováním protižidovský, přináší také vždy znovu nesčetné doklady o židovských snahách, a to ve smyslu odmítavém. Se židovskou otázkou

se zabývá vedle „Hammer“ drem E. Boepplem v Mnichově založený „Weltkampf“, pak lidovonu formou „Stürmer“, který jest listem Julia Streichera v Norimberku.

Židovský Ullsteinův a Mosseův tisk částečně zanikl, nebo byl nucen se usměrniti, takže nemůže již veřejně zastupovati židovské politické cíle. Právě tak silně byl potlačen židovský vliv v listech Hugenbergerova koncernu.

V oboru písemnictví zvláště bojuje již po desítiletí profesor literatury Adolf Bartels ve Výmaru. Bartels pochází z Dithmarschen[231] a jest nejvýše bojovným vědátorem. Jeho dějiny literatury, jeho knihy o Lessingovi a Heinovi byly velmi rozšířeny a staly se velmi cenným příspěvkem k poznání Židovstva.

Dr. Artur Dinter pojednal zevrubně již v prvních letech národního boje o židovské otázce ve svém románu: „Die Sünde wider das Blut“ (Hřích proti krvi). Román vyšel v roce 1917 a stal se časovým dílem národního probuzení. Všechny pozdější romány Janse, Bartsche, hraběnky Salburgové, jako romány jednající o rase, pojednávají částečně o otázkách židovského problému, zatím co Dinter tehdy po prvé pronikl k jádru židovské otázky, ve svém spise „Lichtstrahlen aus dem Talmud“ (Paprsky Talmudu) také skizzuje charakter židovské nemorálky právě tak jako ve svém spise „Weltkrieg und Schaubühne“ (Světová válka a jeviště) naznačuje požidovštění německého divadla.

Avšak základními díly pro poznání Židovstva stala se díla profesora dra Hanse F. K. Günthera z Jenny: „Rassenkunde Europas“ (Zpráva o evropské rase), „Rassenkunde des deutschen Volkes“ (Pojednání o rase německého národa), „Rassenkunde des jüdiechen Volkem“ (Zpráva o rase židovského národa). Günther položil poznatkům Židovstva vědecké základy, a to takové, že na ně nelze útočiti, a tak se stal vůbec duchovním tvůrcem rasového poznání. Ale to již vznikla i jiná, široce rozvětvená, mnohotvárná literatura o rase. Osobitou a pozoruhodnou jest také kniha profesora Siegfrieda Pasaarge „Das Judentum als landschaftskundlich-ethnologisches Problem“ (Židovstvo jako vědecký zemědělsko-etnologický problém); základní zobrazení vzrůstu moci Židovstva od jeho nejranějšího styku s nordicko-evropským kulturním kruhem až po jeho porážku Adolfem Hitlerem snaží se podati dvousvazkové dílo dr. von Leersa „14 Jahre Judenrepublik“ (14 let židovské republiky).

Dnešní duchovní antisemitismus seskupuje se podstatně kolem čtyř nakladatelství:

Hammer Verlag, Theodor Fritsch, Lipsko, které vydává „Hammer“;

Franz Eher Nachf., Mnichov, ústřední nakladatelství NSDAP, v němž vycházejí vedle „Nationalistische Monatsbefte“ všechny směrodatné nacionálně-socialistické knihy a časopisy;

J. F. Lehmann, Mnichov, ve kterém vyšla zvláště díla prof. dra F. K. Günthera;

Hanseatische Verlags-Anstalt, Hamburk, které vydává více děl, která se pokoušejí o výklad Židovstva s hlediska méně rasového než křesťanského, vydává také díla o německé předhistorii.

Vedle těchto nakladatelství jest „Deutscher Volks-Verlag“ dra Boeppla v Mnichově; „Der Archiv-Verlag“ v Berlíně a v Lipsku, které vydalo zajímavou knihu v protižidovském smyslu od dra Bleibrunnera „Der Kompass Europas“; konečně „Verlag Deutsche

---

[231] Dithmarschen, krajina mezi Labem a Eiderou. Až do roku 1559 byla tato krajina samostatnou selskou republikou. Město Wetselburen jest rodištěm Rebelovým. Pozn. překl.

Kultur-Wacht“, Berlin-Schöneberg, které vydalo kromě mnoha malých spisů národnostního druhu židovskou obrázkovou knihu k židovské otázce od dra von Leersa „Juden sehen dich an!“ (Židé se dívají na tebe) a „14 Jahre Judenrepublik“ (14 let židovské republiky). Ale naopak jsou v Německu úplně vyřaděni protivníci politického boje za národní probuzení, právě tak jako sociální demokracie, jakož i komunismus, jako Centrum a měšťácké strany, které byly koupeny židovským duchem a židovskými penězi. Židovští štváči a literární spisovatelé jsou buď pozavíráni nebo vypovězeni za hranice — naproti tomu provádí se vědomá výchova ve smyslu rasové výchovy celého národa ve škole, v Hitlerově mládeži, v pracovní službě, v SA, ve straně.

Všechny ostatní národní strany vedle NSDAP zanikly, jako ještě jenom ve zbytku stávající při převzetí moci národními socialisty Deutsch-völkische Freiheits-Partei, tak i die Deutschnationale Volkspartei, později „Deutschnationale Front“.

Skončil tím boj proti Židovstvu? Není pochyby o tom, že Židovstvo jest politicky potlačeno, že ztratilo všeobecně přímá politická mocenská místa v Německé říši, že utrpělo také hospodářské ztráty. O to odvážněji však se organisuje v zahraničí boj proti nacionálně-socialistickému Německu.

Bylo to již omylem veskrze protižidovského starého ruského státu, že podle slov svého ministra Durnova „zmonologisovalo antisemitismus“; tímto nebezpečím jsme v tomto okamžiku i my ohroženi. Židovstvo jest velmocí a výměna názorů s ním není vnitropolitickou, nýbrž světově politickou otázkou. Jest proto tím nutnější, aby nezrezavěly bohaté vědomosti a materiál, které velcí znalci Židovstva, takový Theodor Fritsch, Günther a ostatní byli nashromáždili, nýbrž aby jich bylo dbáno. Kdybychom se spokojili s tím, co jsme docílili tím, že jsme potlačili židovský vliv, kdybychom se vzdali bedlivého pozorování židovských cest ve světě, tak by se tento tuhý a odhodlaný protivník znovu vzchopil.

Vedle potírání židovského vlivu jest však proti odporu jenom povrchně usměrněných kruhů nezbytným úkolem rozvažovati vlastní hodnoty rasové i odstraňovati duševní požidovšťování ve velkých částech hospodářského života, právě tak jako požidovšťování duševní, které vždy znovu provozují určité konfesionelní skupiny. V boji proti požidovšťování duší byl proto právem také zakázán „Bund Ernster Bibelforscher“ (Svaz Ernstových biblických badatelů), který kázal světové panství „vyvoleného národa“.

Dr. Johann von Leers.

III.

NĚMECKO-NÁBOŽENSKÉ SNAHY NOVĚJŠÍ DOBY.

Boj národně-socialistického státu je hlavně bojem o světový názor. Nejdříve musel ovšem býti sveden boj o čistě politickou moc. Dobytím moci byly položeny takřka základy nového díla. Avšak již velké popřevratové zákony prvních let ukazovaly orientaci v názoru na svět. Na lidstvo se nepohlíželo jako na jednotnou lidskou hmotu. Slova Žida *Saula*, která téměř přes dva tisíce let ovlivňovala německou křesťanskou kulturu: „Zde není ani Židů, ani Řeků, ani otroků, ani svobodných, ani mužů, ani žen, neboť v Kristu Ježíši jste si všichni rovni!“ (Gal. 3, v. 28), byla poznána jako hrubý omyl, jako úmyslné

klamání. Na lidstvo se začalo pohlížeti jako na různá, Bohem podle jeho vůle stvořená rozličná plemena, a pro lidstvo byl zaveden pojem „rasy“.

Právě tak jako není ovoce samo v sobě, nýbrž jsou pouze jablka, hrušky, třešně atd., není ani lidstva v sobě samého, nýbrž jsou pouze černé, žluté, hnědé, nordické, západní, východní a jiné rasy. A každé rase přísluší, aby si zachovala čistou, nesmíšenou svébytnost. Z toho vzešel jako bezprostředně praktický důsledek ten požadavek, aby bylo zlomeno panství cizí rasy, jiné národnosti, která si v německých zemích osvojovala nadvládu, následovaly téměř samy sebou arijský paragraf a v jisté míře zavedení principu „numerus clausus“ pro vedoucí povolání. — Má-li býti uhájena svébytnost rasy podle boží vůle, pak musí býti chráněna před zrůdností.

A tak došlo k zákonům pro omezení dědičně nemocného dorostu, které mají chránit národ před „rozeným zločincem“. — Nadbytek industrialisace země a s tím spojený ohromný vzrůst velkoměst není již jako za vilémovské doby považován za nejvyšší rozkvět kultury a zdaru. Přichází se k poznání, že velkoměsto je hrobem rodů, a venkov věčně tryskajícím pramenem zdravého národovectví. Dědický zákon stanoví tento poznatek v nových řádech a tvoří tak spolu s rozsáhlým osazováním nové vrstvení společnosti. — Poskytování výsad, pokud nespočívá na výkonu, nýbrž jedině na právu vzešlém z obyčeje a na dosažených předsudcích, ztrácí jakoukoli oprávněnost a působí směšně. Tak se zdatnému z každého stavu a každého původu otvírá cesta vzhůru. Tak dělník rukou je stavěn jako rovnoprávný vedle pracovníka duševního. Nahlíží se, že národ bez minulosti nemá také žádnou budoucnost. A nyní dokopáváme se k prudce přervaným kořenům německého vlastenectví, tvoříme domácí musea a dorůstající mládež, jak to učinil nedávno výnos města Lipska, týkající se vyučování náboženství, není uváděna tak do dějin židovského starého zákona, jako do náboženských a mravních názorů svých předků a jest seznamována s obyčeji svých otců. Zásada: „Kdo se nebrání, nemá cti!“ se znovu uplatňuje. Teď nabývá německý národ znovu svobody brániti se a jeho silná pěst chápe se opět odloženého meče. A tak z nově nabytého poznání, z rázně obnoveného nazírání na svět pučí všude nový život. Ono je hybnou silou národně-socialistického státu. Jeho duší!

Avšak duševní držení čerpá svoji nejlepší sílu ze zbožnosti (bohabojnosti). Je to vázanost duše k Bohu, která propůjčuje světovému nazírání pevný základ. Státu, který celé své jednání zakládá na určitém světovém nazírání, který si přeje a musí přáti, aby toto světové nazírání bylo alespoň v celku jediným pojítkem jeho občanů, nemůže proto býti lhostejno, jak se utváří zbožnost, která v tisících struhách protahuje národnosti, oplodňujíc a naplňujíc ji pramenem prýštícího života. To jest onen bod, ve kterém politika a náboženství se nejen dotýkají, ale protínají. *Náboženství není již pouze soukromou věcí*. Zajisté se rodí v hloubi duše jednotlivce, v níž člověk pociťuje dotek se živoucím, věčným Bohem. Avšak tak jako vzrůstá navenek, stává se věcí pospolitosti, tak stává se zároveň nejdůležitější záležitostí veřejného života, stává se věcí státu, který má bdíti nad celkem. Toť ovšem naprosto oprávněný nárok státu na totalitu!

Křesťanská vyznání jsou ještě stále v obzvláštní míře považována za nositele německé zbožnosti. Osobují si právo rozhodování a vedení na poli náboženské péče. Potom však tato církevně nebo tak přizpůsobená pobožnost nesmí býti taková, aby byla překážkou světovému nazírání státu, nebo aby působila na ně rozkladně. Velmi vlivný „otec

církve“ *Origenes* (kolem r. 250 po Kr.) považoval ve své zbožnosti za příkaz, aby se zbavil svého mužství.

Podle slov Žida *Saula* v 1. korr. 7, 38 vidí katolická církev i dnes dokonalou zbožnost v bezmanželském životě mnichů a jeptišek. Kdyby takové pobožnůstkářství zevšeobecnělo, pak by to v nejvyšší míře odporovalo účelům a úkolům státu. Stát je proto nucen požadovat, aby náboženství, které pěstují křesťanské církve, nepřišlo do rozporů se zásadami světového nazírání, které zastává a pro blaho celku zastávati musí.

Dostojí *římská církev* tomuto požadavku? S počátku vidíme ji v nejostřejším boji proti Německu, vědomému si své svébytnosti, stavícímu jen na sobě, nezávislému na Římu, ba vůbec proti každému čistě v sobě spočívajícímu státnímu zřízení. Již *Augustin*, jiný, právě tak proslulý „otec církve“ (kol. 400 po Kr.), píše ve svém „Božím státě“: „Stát, který se nechce vřaditi do církve a podříditi se jí, je státem ďábla.“ Nejmocnější ze všech papežů, Bonifác VIII., žádal kolem r. 1300: „Je nutné pro spásu každého lidského tvora, aby byl poddán římskému papeži.“ Když se za *Luthera* ukazovaly v Německu snahy po nezávislosti na Římu, nerozpakoval se vyhrožovati papežský vyslanec ve Wormsu: „Chcete-li vy, Němci, svrhnouti se sebe jho Říma, pak se postaráme o to, abyste se navzájem pobili.“ Za vítězství nad kacířským králem *Friedrichem II.* u Hochkirchu dostal generál Laudon zlatou růži ctnosti. Papež Clemens XI. odpíral kurfiřtu Friedrichu III. uznání pruské královské hodnosti a nazýval povýšení Pruska na království „urážkou apoštolské stolice“. Nezapomnělo se však na projevy vedoucích římských listů za světové války. Tak „Observatore romano“ píše 24. května 1919: „Působení Svaté stolice za války se neustále osvědčovalo skutkem ve prospěch dohodových mocností“ a „Civilta catholika“ ze dne 4. dubna 1919: „V žádném případě nemohl si přáti papež vítězství ústředních mocností… Jen s hrůzou mohl pomýšleti papež na perspektivu konečně platného vítězství Německa.“ Korunou všeho toho je přiznání rýnského poslance centra *Nackena*: „My z centra udělali jsme revoluci.“[232]

Tomuto chování římské církve je důsledně dáván průchod až do nejnovější doby. Vůdce pruského centra, *Hess*, prohlásil: „Národní socialismus je nepřítelem“, a farář Monius, chráněnec velemocného kardinála Faulhabera (Mnichov), říká otevřeně: „Katolictví zlomí vaz každému nacionalismu.“[233] Je to obzvláště úzký vztah Říma a Judy, zasazování se Říma o Židovstvo na každý způsob, co je neplodné pro světové nazírání uvědomělého německého státu. *Pius XI*. napsal v roce 1926: „Já a někteří kardinálové jsme přáteli Židů a podporujeme společnost přátel Izraele v boji proti antisemitismu.“

Páter *Alois Mager* pronáší téhož roku v jednom svém spise: „Duševní převaha Židů v kultuře činí je způsobilými, aby zvláštním způsobem vystupovali jako vůdcové… Uvažujeme-li o něm ve světle lásky, je antisemitismus nejen kacířstvím, nýbrž přímo zločinem.“ Sám Faulhaber, který byl americkým Židovstvem nazván jedním z desíti nejlepších křesťanských přátel Židovstva,[234] staví se na jeho stranu tím, že praví o židovském starém zákonu: „Věříme ve vnuknutí. V této víře žádáme neustále: Německý národe, opatruj a braň si, co máš. Nedej si vyraziti z ruky drahocenný dědičný statek Svatého písma.“ A farář R. v Porýní nazýval z kazatelny spisy „Mythus 20. století“ a „Rukojeť ži-

---

[232] Viz Lentsch, „Zrcadlo Říma“.
[233] Příloha Bavorského kurýra ze dne 29. Gilbhartova měsíce 1928.
[234] „Hammer“ čís. 785/86.

dovské otázky“ šmejdem. Tak naprosto odmítavé stanovisko zaujímá římská církev k národnímu socialismu.

Protestantství — alespoň pokud se ukazuje v pravověrném luteránství, činí tak sotva v menší míře. Velmi správně usuzuje v tom ohledu „The Jewish Daily Post“ (Židovský deník): „Židovstvo bylo zbaveno moci. *Nicméně* (!) odolává! Protestantství spokojuje se s částečným odporem (proti národnímu socialismu). Konflikt započal otázkou převzatých Židů, kteří se stali pastory… Katolictví vedlo vážnější boj. Vyneslo kardinála Faulhabera jako hrdinu, který s nebezpečím života (?) pokračoval, aby potvrzoval hodnoty židovské pravdy, jak zřídka byly potvrzeny na některé universitní stolici učitelské některým křesťanem.“ Přesto již i tento „částečný“ odpor protestantství proti světovému nazírání národního socialismu je docela hoden povšimnutí. V „Letopisu evangelické zemské církve“ 1932 píše *Liz. Sasse*: „Rozpravu o tomto článku (§ 24. národně-socialistického programu) musely by začíti evangelické církve s tím otevřeným doznáním, že jejich učení je úmyslným a trvalým uvážením zvyků a mravního cítění germánské rasy,… že toto učení nepřipouští možnost, že germánská či nordická nebo také některá jiná rasa je od přírody s to báti se Boha, milovati ho a plniti jeho vůli, že tím spíše novorozené dítě nejušlechtilejšího germánského původu, s těmi nejlepšími duševními i tělesnými vlastnostmi propadlo věčnému zatracení právě tak jako dědičně těžce zatížený míšenec dvou zvrhlých ras.“ Na sjezdu „Německých spolků farářů“, Nebelung 1933, vyřkl farář *Kern* (Göppingen) tato slova: „Z vyznání církve musíme dospěti k přiměřenému zatracení liberalismu, rosenbergianismu. Běda té církvi, která pro školení a myšlenky Rosenbergovy nemá rozhodného zatracení!“

Je to obzvláště zasazování se protestantství o přednost Judy mezi všemi národy a o duševní dědictví Židovstva, především Starý zákon, v čem se luteránství téměř neliší od Říma. U Brockhause (Elberfeld) vyšel před krátkou dobou překlad bible, v jejíž předmluvě se praví o Židovstvu: „Nemohli bychom říci ‚národy‘, poněvadž Židé byli tím nejvznešenějším národem.“ Dřívější generální superintendant Porýní prohlásil: „Starý zákon je nám nepostradatelnou částí naší bible, svědectví a zjevení, která ukazují na budoucí spasení a v Kristu nalézají své dokončení.“ Profesor *Seeberg* (Berlín), vůdčí hlava evangelické církve, píše: „Nejvyšší hodnota Starého zákona spočívá v tom, že je to kniha, ze které Ježíš se učil (!) náboženství.[235] A velmi rozšířený křesťanský časopis „Večerní škola“, sešit 15. z 24. dne Hartungova měs. 1935, vyslovuje se k otázce „Problém Židů v Německu“ touto větou: „My křesťané neměli bychom nikdy zapomínati, za co děkujeme Židům, a nikdy nebudeme s to, splatiti jim svůj povinný dík.“ Tak tedy odpor proti světovému nazírání národního socialismu v Římě a ve Wittenbergu je téměř stejný.

Mají-li se však věci tak, pak boj národně-socialistického státu proti církvi, která zavrhuje jeho světové nazírání, a tak pomalu, ale jistě podkopává základy jeho bytí, je prostě povinností. Jestliže tento boj se dosud ještě vůbec nevede, nebo se vede jen chabými prostředky, pak nutno míti pro to porozumění. Současný boj proti nesmírně silným světovým mocem, jakými jsou Juda, Řím, svobodné zednářstvo a starověrecký luteranismus, *přesahoval by prostě síly*. Na tom by stát k radosti všech svých odpůrců ztroskotal. Doba není však ještě zralá pro tento nevyhnutelný a rozhodující boj.

---

[235] Viz Hanek „Náboženství domova“, str. 4.

Proto místo státem musí býti mezitím připravován, a jak jen možno veden, napřed jednotami a členěními, které ve smyslu národního socialismu zůstávají a obhajují jeho světové nazírání. V tom spočívá *oprávněnost* a *nezbytnost* různých národně-náboženských hnutí a směrů.

Vznikly již dříve, než si národní myšlenka zjednala průchod ve formě národně-socialistického státu. Vznikla prostě z válečného života a touhy po prosté, mužné německé zbožnosti, která se nenašla v křesťanských církvích. Jako první dal výraz této touze frontovní voják studijní rada *dr. Niedlich* (Berlín), který v roce 1921 s hlavním pastorem *Andersenem* (Flensburg) a farářem *Bublitzem* (Nackel) uvedl v život „Spolek pro německou církev". V řadě spisů („Pohádková kniha", „Kniha bájí", „Německá obrana domova", „Jehova a Ježíš", „Německé náboženství jako předpoklad německého znovuzrození", „Ukazatel cesty k německému vyučování víře" atd., všechny vyšly u Dürra [Lipsko]), jakož i vydáváním časopisu „Německá církev" zastával jeho myšlenky a cíle. Ty směrovaly k tomu, aby církev, které se německý člověk právem cítí odcizeným, vymýcením všeho cizorodého, především židovské podstaty, a nejdůraznějším přizpůsobením německému duchu, stala se opět domovem jeho duše. „Spolek pro německou církev" požaduje proto odpoutání od Starého zákona, ve kterém až na nemnohé výjimky vidí pouze náboženské vyznání Židovstva, jehož podstata je německému člověku úplně cizí, právě jako od těch částí Nového zákona (Paulinismus), které se nesou v tomto duchu, nahrazení starozákonních postav ve vyučování víře v kostele a škole německými božími muži (Eckehardt, Bohne, Luther, Arndt, Fichte atd.), užívání německých bájí a pověstí a podávání arijsko-hrdinského obrazu spasitele, ve kterém Ježíš se jeví jako neohrožený bojovník za právo a pravdu a jako „vévoda" svých. Zkrátka, Spolek pro německou církev doufá ve světu otevřené, radostné, zmužilé, k pomoci pohotové křesťanství *činu*, bez jakéhokoliv vnucování dogmat, jak po něm toužili opravdu zbožní germánští lidé všech časů. — Také zevnějšek německé zbožnosti v budoucí církvi přeje si spolek pro německou církev utvářeti čistě po německu v zavržení všech hebrejských výrazů („Alleluja", „Hosanna", „Amen") v bohoslužbě, očistou zpěvníku od těchto („Pán Zebaoth", „Sión" atd.) a převedením jmen nedělí a církevní řeči do německého jazyka. Na praktickém poli požadoval již před lety zavedení nauky o rase a lidové zdravovědy do školního a církevního vyučování, zavedení zdravotního vysvědčení pro manželství, zachování německého stavu selského, osidlování atd. — Strážcem spolku je hlavní pastor na odp. *Andersen* (Glücksburg, Ostsee). Hlavní jednatelství je v Berlíně-Lichterfelde, Ringstrasse 71.

Nordické náboženské hnutí ve své dnešní formě vděčí za svůj vznik Nordickému náboženskému společenství, založenému r. 1927, a Nordicko-náboženskému pracovnímu společenství, které se utvořilo v r. 1931. Nordické náboženské společenství bylo církevním společenstvím ve smyslu státních zákonů, a jeho církevní základ spočíval v poznání, že nordický člověk má představu o Bohu, která je přístupná pouze jemu. Odmítalo důsledně křesťanství a zachycovalo zásadně i ty lidi nordické krve, kteří nepatřili k německému národu.

Nordicko-náboženské pracovní společenství bylo kulturně politickou bojovou skupinou, která připojením se k Hitlerovu hnutí usilovala vybojovati náboženskou svobodu.

Nordické náboženské společenství a Nordicko-náboženské pracovní společenství semkly se na podzim r. 1934 v Nordické náboženské hnutí. Nordicko-náboženské pra-

covní společenství svou činnost úplně zastavilo. Když byla známým tolerančním výnosem vůdcova zástupce z podzimu roku 1933 každému národnímu socialistovi dána na vůli svoboda svědomí, pak pominul cíl jeho boje. Nordické náboženské společenství jako zapsaný spolek je i dnes ještě právním nositelem náboženského hnutí a jeho příslušníky jsou všichni ti členové náboženského hnutí, kteří nechtějí patřiti k žádnému náboženskému společenství ve smyslu zákonů a kteří ani formálně nepřísluší již k žádné křesťanské církvi.

Nordické náboženské hnutí vytvořilo si ve vyznávání nordického způsobu pevný bojový a náboženský základ. Odpovídá jeho důslednosti, že odmítá každý, třeba sebe vzdálenější kompromis s křesťanstvím. Obor působnosti Nordického náboženského hnutí je rozdělen na zemská vedení.

Orgánem Nordického náboženského hnutí jsou nyní ve čtvrtém ročníku vycházející Nordické noviny, bojový list Nordického náboženského hnutí. Vedle toho vydává hnutí letákové spisy, které pojednávají o zásadních otázkách obnovy náboženského hnutí. Vyznání nordické podstaty (Art) s vysvětlením dra Kusserowa vyšlo jako 1. sešit řady letákových spisů. Veškeré spisy hnutí, také noviny vydává nakladatelství Struppe a Winckler, Berlín W 35, Potsdamer Str. 106. Vedoucím hnutí je ředitel zemského soudu *Norbert Seibertz*. Hlavní jednatelství je v Berlíně-Lichterfelde, Neuchateller Str. 7. Tam možno si vyžádati také zprávy o místních odbočkách mimo Berlín.

Jako náboženská odnož *Ludendorffova* „Tannenberského spolku" byl založen vojevůdcem „Německý národ", který byl svého času rozpuštěn společně se spolkem. Základem tohoto hnutí jsou díla paní Mathildy Ludendorffové: „Německá víra v Boha", „Triumf vůle nesmrtelnosti", „Božský smysl národního hnutí", „Vykoupení Ježíše Krista" a „O novém podvodu k záchraně křesťanství". Základní myšlenka, která probíhá těmito díly, je odmítání křesťanství jak v jeho dnešní podobě, tak i v celém jeho biblickém založení. Německá víra v Boha, která má zaujmouti jeho místo, je náboženstvím hrdého, titanského heroismu, schopného „vykoupiti se vlastní mocí", dokonati v sobě sebestvoření. Člověk může a má se uprostřed svého omezeného bytí dočkati vědomí „bezčasovosti", t. j. věčnosti. Ježto se dočká pouze osobní nesmrtelnosti, chápe smysl smrti. — Časopis „U svatého pramene německé moci" (čtrnáctideník); Ludendorffovo nakladatelství, Mnichov 19, Romastr. 7.

Povzneseno národně-socialistickou vlnou, doznalo v krátkém čase velikého rozmachu náboženské hnutí „Německý křesťan", založené roku 1932. Do něho proudilo v masách vše, co se cítilo „německým" a chtělo býti „křesťanským". Nejasnost, kterou měl tento hromadný příliv nutně v zápětí, ukázala se ve změně „směrnic" tohoto hnutí, která potom následovala. Ukazovalo-li jeho první pojetí pod vlivem tehdejšího říšského vedoucího, biskupa Hossenfeldera (Berlín), ještě povšimnutí hodnou míru národního ducha (odmítání Starého zákona, uplatňování arijského paragrafu v církvi atd.), tak vymizel tento téměř úplně ve druhém, brzy nato následujícím pojetí, a jeho místo zaujalo úzké spojení s biblí (Starým i Novým zákonem) a vyznání víry, až v jeho třetím, 28 zásadních článků zahrnujícím, novém zpracování tehdejšího vedoucího Německých křesťanů, konsistoriálního rady *dra Kindera* (Kiel), byl vývoj zatím uzavřen. Znovu se mezi „Německými křesťany" ukazuje obrat k starým národním požadavkům. Když se říšský biskup *Müller* vzdal svého patronátu nad tímto hnutím, stal se dr. Kinder jediným vedoucím Německých křesťanů. Nynějším vedoucím je stud. rada Rehn. Spolkovými listy

jsou: „Evangelium v Třetí říši“ — na čas majitele biskupa Hossenfeldera —, a „Positivní křesťanství“. — Písemnictví: „Řada spisů Německých křesťanů.“ Nákladem M. Grevenmevera, Berlín-Charlottenburg 4, Wilhelmsdorfer Str. 95.[236]

V Nebelung se r. 1936 odštěpil od náboženského hnutí „Němečtí křesťané“ (říšské hnutí) Thüringenský směr, který splynul s příbuznými proudy ve „Spolek pro německé křesťanství“. Cíl: Obnova německo-církevního života ve smyslu positivního křesťanství, které béře své určovací znaky z německých způsobů a mravů. Písemnictví: „Německá národní církev“, „Německá neděle“.

Z náboženského hnutí „Německý křesťan“ vznikla opět „Německá náboženská fronta“, (dříve: „Národně-církevní německé náboženské hnutí“). V zimě roku 1933 pronesl tehdejší starosta berlínské župy „Německých křesťanů“, dr. R. Krause, svou známou obžalovací řeč proti církevnímu křesťanství přítomné doby,[237] pro kterou byl říšským biskupem Müllerem sesazen se všech svých církevních čestných hodností a označen za „učitele bludu“. S podstatnou částí „Německých křesťanů“ odštěpil se nato dr. Krause od „Německých křesťanů“ a založil své vlastní hnutí. Pravidla „Německé náboženské fronty“ zněla: 1. Usilujeme o jednotnou německou národní církev na podkladě opravdového, německému duchu přizpůsobeného křesťanství, podle zásady: Jeden národ, jedna říše, jedna víra. 2. Hlásíme se k božímu zjevení národní pospolitosti, která koření v krvi a půdě. 3. Zamítajíce všechno cizí ve víře i mravech, stojíme na půdě radostného poselství hrdinného spasitele v německé zbožnosti, jak je vepsána v německé srdce, jak ji projevují slovem i činy naši velicí němečtí duchovní vůdcové a jak od pradávna žije v dědictví našich předků. 4. Pro církev platí bez výhrady stejné životní zákony jako pro náš stát: Služba našemu národu je službou Bohu. — V roce 1936 dr. Krause „Německou náboženskou frontu“ rozpustil.

Nejmladší ratolest mohutného stromu německo-náboženského úsilí, „Německé náboženské hnutí“, vyhnala v krátké době nejbujnější listí a květy. Krátce po proniknutí národního socialismu v roce 1933 utvořila se řada spolků a společenství, které usilovaly o utváření víry, zrozené z německé podstaty. Ve sněmování v Eisenachu (29. a 30. [Henet] 1933) daly si jako „Pracovní pospolitost německého náboženského hnutí“ pevnější formy a pověřili vedením profesora W. Hauera (Tübingen). V tehdejším prohlášení praví se m. j.: „Máme svou německou víru, jejíž síla je vedena duchem náboženského dědictví německého národa, jehož tvůrčí náboženská síla zůstala déle než tisíciletí živou. My všichni se přiznáváme k tomu, že, majíce své kořeny v božské skutečnosti, neseme svým německým původem povinnou odpovědnost za ryze německou víru.“ Brzy tvořily se ve všech částech Říše místní skupiny tohoto hnutí. Jeho cílem je „vysvobození německé duše k sobě samé, k důvěře v jejich vlastní nezvratné hodnoty a síly“; jeho znakem zlaté slunce na modré půdě.

Na „scharzfeldském sněmování“ (květen 1934) rozpustila se jednotlivá společenství uvnitř pracovní pospolitosti a spojila se v „Německé náboženské hnutí“. Zde přijaté zásadní články požadují od každého člena ujištění na místo přísahy, že je 1. prost židovské a barevné krve, 2. že není příslušníkem žádného tajného spolku, žádné zednářské

---

[236] Sešit 2: Fr. Wienecke, Náboženské hnutí Německých křesťanů.

[237] Viz „Řeč župního starosty náboženského hnutí ‚Německé křesťanství‘ ve Velkém Berlíně dra Krause“; „Co je bludné učení“ a „Případ Krausův a jeho důsledky“. Všechny tři spisy vlastním nákladem dra Krause. Berlín-Niederschönhausen, Kaiser-Wilhelm-Str. 69.

lóže ani jesuitského řádu, 3. že není příslušníkem žádné jiné náboženské pospolitosti. „Německé náboženské hnutí" požaduje od státu účastenství na náboženském zasvěcování mládeže, nahrazení nuceného vyznání v německé škole svobodným náboženským vedením, jehož základem je německá věrouka, zřízení učitelských stolic pro germánsko-německou věrouku na německých vysokých školách, uvedení do celého indogermánského světa víry a právo tvořiti obce s kultem, se svěcením, svátky a slavnostmi.

V roce 1936 vystoupil prof. Hauer a hrabě z Reventlowu. Na místo Hauera nastoupil právní zástupce dr. Wiedenhoft, Berlín. Písemnictví: „Průlom", list pro boj o německou víru, rasu a národnost, nakladatelství Fr. Bühler, Stuttgart. W. Schloz: „Boj a cíl německého náboženského hnutí."

H. Falck.

ZÁVĚR

Židovská otázka nebyla nikdy tak vyhnána na ostří nože jako za našich dnů. Stala se dnes stěžejním bodem světové politiky, z něhož nesmíme stále pozorovat pouze vývoj Německa, nýbrž celou světovou politickou i hospodářskou situaci (pokud můžeme a smíme o světově hospodářské situaci mluvit); a ta je co nejúžeji spjata s otázkou židovskou. Nejde o pole národního nebo lidového života toho či onoho státu, jehož mravní základní zákony podlehly židovskému duchu, kterého je musíme zbaviti; Židovstvo dovedlo, jak ukazuje „Příručka", podrývati svými různými organisacemi veškerý život všech národů. A zatím co lidstvu zůstává zcela cizí toto neslýchané dění, tato přímo morovitá duševnost Židovstva, a zatím co lidstvo to vše nemůže chápati a někdy ve své povaze ani nechce chápati, že takové navlas do sebe zasahující úvahy a činy, směřující k porobení jednotlivých národů, jsou vůbec možné, pracuje mezinárodní Židovstvo nerušeně dále.

Viděli jsme, jak židovský duch proniká v různých formách jako základ různého smýšlení tělem národů: jako Židovstvo samo, jako svobodné zednářství, jako bolševismus, jako jesuitismus a jako křesťanství. Je to přímo záměrná ohromná mnohostrannost židovského myšlení, která se zdá prostému rozumu nepochopitelnou. Člověk jako část svého národa, jako část státopolitického zjevu, který dějepisně rostl, musí, chce-li zachovati národ a státní politickou jednotu, celou svou bytostí poznati židovského mezinárodního ducha. Vyloučení Žida jako takového z pospolitosti může býti pouze začátkem, a bylo by toliko polovičním opatřením, kdyby se nechtělo přijíti na skrytá plemeniště židovské duševnosti.

Je to bezměrně se stupňující a rozšiřující práce, právě činnost fermentu (Mommsen), ve které se nám projevuje židovský duch. V údobí půl třetího tisíce let od Ezráše a Nehemiáše kol 450 př. Kr. vznikla ze židovského náboženství víra veškerého člověčenstva ve „vyvolenost" židovského národa. Židovský obchodní duch, který prolíná všechny buňky lidského myšlení, přímo důsledné sledování vytyčené cesty tímto „náboženstvím", je zřejmý téměř ve všech událostech starověku i středověku, ve věcech, od Židovstva zdánlivě velmi vzdálených, které však přesto vytryskly z jeho ducha; je zřejmý ve francouzské revoluci v r. 1789 a jejích důsledcích, v liberalismu, v peněžním hospodářství

vysokých financí, v demokracii, v marxismu i v bolševismu. Přes to však jsou svobodné zednářství a řád illuminátů dílem a stále působivými místy židovského myšlení. Avšak čím hlouběji vnikáme do celé duchovní podstaty Židovstva, tím více poznáváme, jak i křesťanství svým původem, tak i svým ovlivňováním lidstva musí míti účinky, které odporují věcem důležitým pro národ, zachování zdravého národa.

Je to mezinárodovost všech těchto výhonků a odnoží židovského ducha, která se nejostřejším a nejjednoznačnějším způsobem nezbytně staví proti tomu, co v nacionalismu, v národní svobodě člověka chce zachovati jako živoucí, onen takřka božský, z přirozených zákonů plynoucí zjev.

Pro Německo vyplývá z tohoto poznání onen úkol vnitřní i vnější svobody jednotlivého člověka, který je tím větší a závažnější, čím více poznáváme z denního života, že Německo ve své dnešní formě je blokem proti zmezinárodňování všech národů. Projevuje-li se toto zmezinárodnění ve státopolitickém vyrovnání Společností národů, tedy v „opravdové" demokracii, nebo v bolševismu, nebo v katolickém (vše zahrnujícím) křesťanství, konečný výsledek je vždy týž: všechna národní a vnitřní jednota státu nezbytně zaniká.

Prosté jest však to, co vyplývá pro německého člověka z této představy Židovstva a jeho duševních výplodů: přichází nejprve k poznání, že nemá co činiti s podstatou, která jest sama sobě státu nepřátelská, nýbrž se světovým názorem, který ve všech svých částech a oborech je ovlivňován židovsky nebo který, asi jako křesťanství, je výplodem židovského ducha, tu a tam, tím neb oním způsobem potírá tento kořen, sám však ví příliš dobře, že zahubením kořenů skácí se celý strom. Boj proti takovému mezinárodnímu smýšlení nemůže býti veden jednotlivci; vésti tento boj je věcí a povinností společnosti, poněvadž ve svém konečném výsledku je politickou věcí, kterou právě proto jest nutno řešiti politicky. Toliko na podkladě vše zahrnujícího německého myšlení možno dosáhnouti a zachovati v každé formě vlastní stát, který každému německému člověku dopřává životního prostoru. Židovská otázka je nakonec otázkou právě tak rasovou jako právní, náboženskou, politickou, hospodářskou a kulturní. Kdybychom chtěli na ni pohlížeti a projednávati ji toliko s jednoho nebo druhého hlediska, pak by se velikost a již nabytá pospolitost Židovstva jen utvrdila; podařilo by se nám vyřaditi Židovstvo na určitou dobu z jednoho oboru, a pocítili bychom citelněji jeho útok s jiné strany.

Shrneme-li nakonec vylíčení židovského ducha v této příručce, dojdeme k tomuto výsledku:

Pouze vůlí německého národa k pospolitosti, která — jednotná v činu i myšlení — lpí neochvějně na německém sebevědomí, jest možno zaručiti překonání mnohotvárného židovského ducha.

„Je-li prokázáno, že nižší rasa kazí rasu vyšší, pak musí ta vyšší míti dostatek smyslu pro čistotu a dostatek neúprosnosti, aby tu nižší rasu držela od těla."

Theodor Fritsch.

POZNÁMKY

ke kapitole „Židovstvo ve svých i cizích soudech“ (str. 455—540).

Diodoros, řecký dějepisec v Římě, žil v I. stol. př. Krist.

Seneca, Lucius Annäus Seneca, římský filosof a dramatik, vychovatel císaře Nerona, zemřel z rozkazu svého žáka císaře Nerona sebevraždou přeříznutím žil, napsal tragedie, dialogy, dopisy, satiry atd.

Tacitus, Publius Cornelius Tacitus, římský dějepisec, nejdůležitějším jeho dílem jest „Germania“, „Annales“.

Mohamed, zakladatel islámu, svá zjevení napsal v Koránu, dlel ve vyhnanství v Medině (622 Hedžra).

Guntram, král z rodu merovejského.

Gregor z Toursu, biskup, kol. r. 540—94, napsal „Francké dějiny“.

Petr de Clugny (čti klüni), opat staroslavného benediktinského opatství ve Francii, departement Saône-et-Loire, kronikář.

Peter Schwarz, mnich, kazatel; (1417).

Bernardin de Feitre, františkánský mnich, slavný kazatel.

Erasmus Rotterdamský (1467—1536), humanista, napsal: „Chválu bláznovství“ proti Lutherovi a kat. scholastice.

Johann Trithemius, opat kláštera ve Würzburgu, slavný kazatel.

Geiler von Kaysersberg, slavný kazatel dómu ve Strassburku.

Martin Luther, nar. v Eisleben 10. XI. 1483, † 18. II. 1546, byl synem horníka, mnichem řádu sv. Augustina, něm. reformátorem, prof. teologie ve Wittenberku, za svého úkrytu na Wartburgu přeložil Nový zákon a r. 1534 celou bibli, 1525 Augšpurské konfese. Měl mnoho žáků, s nimi držel „Tischrede“, nepřítel Židů.

Johann Eck (1486—1543), katolický bohoslovec, zuřivý odpůrce Lutherův.

Giordano Bruno, italský filosof (Panteismus), svoboda myšlení proti papežské autoritě, byl jako kacíř upálen v Římě.

Benjamin Franklin, byl mydlářem, vynálezce hromosvodu, 1775 vystoupil za neodvislost anglo-amerických kolonií.

Friedrich Wilhelm I. (Pruský), 1720 vzal Švédům Rujanu, Stralsund, Pomořany, pověstný svou gardou vysokých mužů („lange Kerls“), voj. org. i úřad.

Friedrich der Grosse (II.), jeden z největších pruských králů, voj. i stát. organisátor, osvícenský absolutismus (král je prvním služebníkem svého státu), náboženská tolerance, osídlovací politika, stavba průplavu, podpora průmyslu, obchodu, umění, tvůrce zemského práva. Byl ctitelem Francie, vynikajícím státníkem a vojevůdcem.

Maria Theresia, rakouská císařovna, z habsburského rodu. Pragmatická sankce, reforma selského práva, osídlovací politika, žena císaře Františka I., matka Marie Antoinetty, francouzské královny.

Voltaire, Francois Marie Arouet de Voltaire, francouzský filosof a historik, básník, nepřítel církve, doba osvícenská, učitel Friedricha Velkého; napsal tragedii: Zaira, Mohamed; satiru: Candide atd., Dějiny Karla XII. Století Ludvíka XIV. Zemřel ve Fernay.

Immanuel Kant, německý filosof, nar. 22. IV. 1724, † 12. II. 1804 v Königsbergu; kriticismus; „Kritik der praktischen Vernunft“ (1788); „Kritik der Urteilskraft“ (1790), „Metaphysik der Sitten“ (1762), „Religion innerbalb der Grenzen der blossen Vernunft“ (1793); jeho naukou se obírala tak zv. „Kant-Gesell-schaft“, založená 1904.

Johann Gottfried von Herder, německý spisovatel a filosof, ctitel Shakespearův, učil básníka Goetha; „Ideen zur Philosophie der Geschichte der Menschheit“, „Stimmen der Völker in Liedem“, „Cid“.

Johann Wolfgang von Goethe, jeden z největších německých básníků, nar. 28. VIII. 1749 ve Frankfurtu n. M., † 22. III. 1832 ve Výmaru; studoval v Lipsku, jeho přítelkyněmi byly: Frederike Brion a Charlotte Buff, Frau von Stein a Ghristianne Vulpius; osobní přítel Schillerův a Herderův; byl ředitelem divadla ve Výmaru; „Götz von Berlichingen“, „Werthers Leiden“, „Egmont“, „Iphigenie“, „Tasso“, „Romische Elegien“, „Balladen“, „Wilhelm Meisters Lehrjahre“, „Hermann und Dorothea“, „Wahlverwandtschaften“, „Dichtung und Wahrheit“, „Westöstl. Diwan“, „Wilhelm Meisters Wanderjahre“, „Marienbader Elegie“, „Faust“, etc. „Goethegesellschaft“, společnost pěstující poznání Goetha, založ. 1885.

Friedrich von Schiller, velký německý básník, nar. 10. XI. 1759 v Marbachu nad Neckarem, † 9.V.1805 ve Výmaru; „Die Räuber“, „Kabale und Liebe“, „Don Garlos“, „Abfall der Niederlande“, „Dreissigjähr. Krieg“, „Lied von der Glocke“, „Wallenstein“, „Maria Stuart“, „Jungfrau von Orleans“, „Die Braut von Messina“, „Wilhelm Tell“, neukončené drama „Demetrius“. Byl profesorem dějin a filosofie na jenské universitě, ženat s Charlotte von Lengefeld.

Napoleon I. Bonaparte: nar. 1769 na Korsice, † 1821 Svatá Helena; vojenský diktátor, pozd. císař francouzský, válečník a dobyvatel, výborný vojevůdce, slabý státník; reformátor, ženat s Josefinou Baerharnaisovou, rozveden, ženat s rak. Arcikněžnou Marií Louisou, syn: vévoda Zákupský zvaný Orlík.

Johann Gottlieb Fichte, německý filosof, profesor university v Jeně a Berlíně, „Wissenschaftslehre“, „Der geschlossene Handelsstaat“, „Reden an die deutsche Nation“; Fichtova společnost byla založena 1916.

Ernst Moritz Arndt, nar. 1769 na Rujaně, † 1860 v Bonnu; básník, politik, historický badatel; bojoval proti Napoleonovi I., bojoval za svobodu Německa a spojení všech Němců, pracovník v zeměd. otázkách. Byl poslancem Nár. shromáždění ve Frankfurtu (1848).

J. E. Klüber, německý politik, historik.

Hellmuth von Moltke, generál a polní maršálek, vynikající stratég; 1835 organisoval tureckou armádu, od 1858 náčelníkem generálního něm. štábu, plány polního tažení 1864, 1866, 1870—71.

Ludvík Feuerbach, materialistický filosof, „Wesender Religion“.

Hoffmann von Fallersleben (August Heinrich), spisovatel a literární badatel, básník německých lidových písní.

Franz von Dingelstedt, spisovatel a ředitel dvorní mnichovské scény, pak ve Výmaru a Vídni — Dvorní divadlo.

Friedrich Wilhelm IV., král, romantik, křesťanský mystik uměleckého založení, 1849 vzdal se za revoluce koruny.

Thomas Carlyle, anglický spisovatel, sociální reformátor, „Helden und Heldenverehrung“, „Friedrich der Grosse“.

Franz Grillparzers, básník pozdní klasické doby, „Ahnfrau“, „Des Meeres und der Liebe Wellen“, „Weh dem, der lügt“, z novel: „Der arme Spielmann“.

Christian Dietrich Grabbe, něm. dramatik, „Napoleon“, „Hannibal“, „Don Juan und Faust“, „Scherz Satire“, „Ironie und tiefere Bedeutung“.

Wilhelm Meinhold, spisovatel a farář, napsal román „Bernsteinhexe“.

Friedrich Hebbel, něm. básník a nejvýznačnější dramatik pozdního klasicismu; „Judith“, „Maria Magdalena“, „Herodes und Marianne“, „Gyges und sein Ring“, „Niebelungen“, „Agnes Bernauer“, z básní: „Tagebücher“; jeho žena byla dramatickou umělkyní dvorního divadla.

Otto Fürst von Bismarck, jeden z největších německých státníků, dlouholetý říšský kancléř, tvůrce něm. státu; „Gedanken und Erinnerungen“.

Eduard Gibbon, historik a své doby nejlepší znalec římských dějin.

Arthur Schopenhauer, něm. filosof, „Die Welt als Wille und Vorstellung“, „Parerga und Paralipomena“; měl veliký vliv na R. Wagnera a Nietzscheho.

Richard Wagner, nar. 22. V. 1813 v Lipsku, † 13. II. 1883 v Benátkách; tvůrce hudeb. dramatu a jeden z největších hudeb. skladatelů. Hudební festivaly v Bayreuthu; hlavní díla: „Rienzi“, „Der fliegende Holländer“, „Tannhäuser“, „Lohengrin“, „Tristan a Isolda“, „Ring der Niebelungen“, „Meistersinger“, „Parsifal“, jako spisovatel napsal proti Židům: „Über das Judentum in der Musik“.

Otto Glagau, něm. hosp. historik protižidovský.

Wilhelm Marr, německý badatel v židovské otázce, historik i žurnalista.

Heinrich von Treitschke, něm. dějepisec, stoupenec Bismarckův, bojovník proti rozkladnému marxismu a Židovstvu; „Deutsche Geschichte im 19. J.h.“, „Historische und politische Aufsatze“, „Deutsche Kampfe“.

Wilhelm Heinrich Riehl, něm. kulturní historik, novelista; „Naturgeschichte des Volkes als Grundlage einer deutschen Sozial-Politik“, „Vom deutschen Land und Volke“.

Theodor Mommsen, vynikající něm. dějepisec, právník a filolog; „Römische geschichte“, „Römische Staatsrecht“ .

Eugen Dühring, německý filosof a spisovatel, odpůrce Židovstva a marxismu; „Deutsche Judenfrage“, „Kritische Geschichte der Philosophie“, „Kritische Grundlegung der Volkswirtschaftslehre“.

Paul de Lagarde, německý kulturně politický spisovatel, připravovatel německé obnovy, pracovník pro ideu Velkoněmecka, protivník Židů; „Deutsche Schriften.“

Adolf Wahrmund, německý historik, prof. filosof., protižidovec; „Das Gesetz des Nomadentums und die heutige Judenherrschaft.“[238]

[238] Viz Masarykova „Wahrmundova aféra“.

DOSLOV PŘEKLADATELŮV

Uzavírám český překlad „Příručky k židovské otázce.“ Před mým zrakem jako na plátně pochoduje veliká řada slavných německých protižidovců. Jsou to lidé vysokých duševních kvalit, širokého rozhledu, čistých rukou. *Národ a nic jiného než národ* — toť svatá myšlenka, která byla jim vůdčí hvězdou po celý jejich život v jejich těžké práci. A myšlenka tato zvítězila. Zvítězila svou oprávněností a pravdou! Německý národ uzavírá jednou provždy konečný účet se Židovstvem!

Na každé stránce této skvělé příručky mluví k nám každou řádkou obdobně i naše česká historie židovské práce — židovského ducha. Židé u nás nebyli lepšími než Židé v Německu i kdekoliv jinde. Ničili náš národ — hubili náš lid — byli rakovinným nádorem ssajícím výsledky poctivé práce českého člověka.

Nikdy nebylo — není — a nebude českých Židů!

Žid vždy byl, jest a zůstane Židem!

Býti uvědomělým protižidovcem jest příkazem každému, kdo opravdu miluje svůj národ.

I náš český národ měl a má řadu vynikajících znalců židovské otázky a poctivých, idealistických protižidovských bojovníků.

Jmenuji pouze letmo: Jan Neruda, Karel Havlíček Borovský, Petr Bezruč, Otakar Březina, Jakub Deml, prof. Jos. Velenovský, prof. Frant. Mareš, prof. V. Pekař, prof. Frant. Lelek, Karel Relink, Jan Rys, Hugo Tuskanij, Emil Šourek, dr. J. Stránský, Zdenko Palla, Thdr. J. Hrachový, dr. Rudolf Horský, Josef Dürich, dr. Hugo Ottruba, František Dědina, Čeněk Brabec, dr. Gustav Mazanec, dr. Vácslav Řezníček, dr. J. Myslivec, Václav Myslivec, J. E. Richter, Adolf Prokůpek, dr. Karel Baxa, Růžena Černá, Václav Velinský, J. Hudec a jiní.

Zesnulým z nich budiž vděčná památka!

Živým v jejich poctivé a těžké práci pro ozdravění našeho lidu Zdar!

„Židé jsou obdivuhodným příkladem věrnosti samým k sobě, svému národu a víře svých otců“, praví ve své studii o Židech H. S. Chamberlain.

Židé zůstávali věrni sami sobě po věky věkův… Ostatním národům znamenali zmar.

Jen v jediném dali nám Židé příklad: Věrností samým k sobě, národnímu duchu, patriotismu.

Pro ostatní svoji činnost musí býti pro náš český lid provždy vyřízeni.

Hanuš Richter.

Z něm. originálu přeložil dr. Hanuš Richter. Obálku, grafickou úpravu a vazbu navrhl Jaroslav Šváb. Tiskl v březnu 1941 M. Knapp v Praze-Karlíně pro nakladatelství L. Mazáč v Praze II.